Jakob Lorber

JANEZOV VELIKI EVANGELIJ

4. knjiga

AURA

Janezov veliki evangelij

Četrta knjiga

Od Gospoda sprejel
Jakob Lorber

Prevedel Roman Štus

AURA
Ljubljana, 2002

JEZUS V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE

Matejev evangelij, 16. poglavje

1. Resnična modrost in živo čaščenje Boga

1 Ko sem se dvignil in z Menoj vsi, ki so več kot tri ure prav sladko spali, takoj pokličem trojico k Sebi in jih vprašam, zakaj se tudi oni niso za te tri ure predali krepilnemu spancu.
2 Reče **Matael**: "Gospod! Ti Čudoviti! Ti najmodrejši! Kdo bi mogel spati, ko pa nam je Tvoja beseda tako in tako najmočnejše okrepčilo! Vsi trije smo tako okrepljeni, kot bi vso noč najbolje spali! Tri ure pa smo v Tvojem imenu – tako dobro kot smo le zmogli – uporabili in smo s pomočjo Tvojega premilostnega dovoljenja izvedeli stvari, o katerih se še nobenemu smrtniku niti sanjalo ni. Za to pa se Ti tudi najprisrčneje in najtopleje zahvaljujemo; Ti si Gospod in vsepovsod si edino Ti vse v vsem; zato pa tudi edinemu Tebi vsa naša ljubezen in največje spoštovanje!"
3 Rečem **Jaz**: "Dobro, dobro, Jaz vem, o čem ste se pogovarjali in kaj ste izvedeli v prej danem času! Toda zdaj, ko ste izvedeli, ohranite to zaenkrat zase in tudi pozneje tega ne uporabljajte neprimerno; tega otroci te zemlje ne razumejo, ker niso od tam, od koder ste vi. Izvedeli pa boste še veliko večje reči; ko bo prišel nad vas Sveti duh, ki ga bom Jaz nekoč iz nebes izlil na vas, vas bo šele on vodil v vso resnico! To bo duh ljubezni, Oče Sam, ki vas bo pritegnil in učil, da boste mogli vsi priti tja, kjer bom Jaz.
4 Resnično povem vam: Nihče ne bo prišel k Meni, če ga Oče ne bo pritegnil k Meni! Vse vas mora poučiti Oče, torej večna ljubezen v Bogu, če hočete priti k Meni! Vsi morate biti tako popolni, kot je popoln Oče v nebesih! Toda veliko znanja in tudi najbogatejše izkušnje vas ne bodo spravile tja, ampak edino živa ljubezen do Boga in v enaki meri do bližnjega; v tem je velika skrivnost ponovnega rojstva vašega duha iz Boga in v Bogu.
5 Vsak pa bo moral prej iti z Menoj skozi ozka vrata najpopolnejšega samozatajevanja, dokler ne bo postal tak kot sem Jaz. Vsak mora prenehati biti nekaj zase, da bo mogel v Meni postati vse.
6 Boga ljubiti nad vse pomeni: z Bogom se povsem zediniti in postati del Njega, - in ljubiti bližnjega pomeni prav tako: z bližnjim se povsem združiti, sicer ga ne moremo nikoli povsem ljubiti; polovična ljubezen pa ne koristi niti tistemu, ki ljubi, niti onemu, ki je ljubljen.
7 Če hočeš imeti z visoke gore popoln razgled na vse strani, se moraš v vsakem primeru povzpeti na njen najvišji vrh; kajti z nižjega vrha ti bo dober del celotnega razgleda ostal zmeraj zakrit. Tako se mora tudi v ljubezni vse in do skrajnih moči dogajati iz notranjosti, da se bodo njeni sadovi razodeli na vas.
8 Vaše srce je njiva, in dejavna ljubezen je živo seme; ubogi bratje pa so gnojilo za njivo. Kdor izmed vas bo v dobro pognojeno njivo položil veliko

semen, bo tudi obilno žel. S kolikor več reveži boste gnojili njivo, toliko krepkejša bo; in kolikor več semen boste položili vanjo, toliko bogatejša bo žetev. Kdor bo bogato sejal, bo tudi bogato žel; kdor pa bo pičlo sejal, bo tudi pičlo žel.
9 Najvišja modrost pa je v tem, da postanete modri po najbolj živi ljubezni. Vse znanje pa brez ljubezni ne koristi nič! Zato ne skrbite toliko za obilno znanje, ampak za to, da veliko ljubite, tako vam bo ljubezen dala tisto, kar vam nobeno znanje nikoli ne more dati! Dobro je in prav, da ste vsi tri ure marljivo porabili za mnogotero obogatitev svojega znanja in svojih izkušenj; toda vse to bi samo zase vaši duši prav malo koristilo. Če pa boste vnaprej tako prizadevno žrtvovali čas ljubezni do bližnjega, vam bo že en sam dan v največjo korist za vašo dušo!
10 Kaj bi vam pred Menoj koristilo, če bi se skoraj razkrojili od občudovanja moje oblasti, veličine in nedoumljivega veličastva, zunaj vaše hiše pa bi ubogi bratje in sestre jokali od lakote, žeje in mraza? Kako bedno in brez vsake koristi bi bilo glasno vriskanje in radostno vpitje v čast in slavo Boga, ob katerem bi povsem preslišali bedo ubogega brata! Kaj koristijo vsi bogati in najsijajnejši darovi v templju, če pred njegovimi vrati ubogi brat umira od lakote?
11 Zato bodi vaše raziskovanje usmerjeno predvsem k bedi vaših ubogih bratov in sester; tem prinašajte pomoč in tolažbo! Tu boste v enem bratu, kateremu ste pomagali, našli več, kot če bi prepotovali vse zvezde in Me slavili z jeziki serafov!
12 Resnično, povem vam, vsi angeli, vsa nebesa in vsi svetovi z vso svojo modrostjo vam vso večnost ne morejo dati tega, kar lahko dosežete, če ste bratu, ki je bil v bedi, resnično pomagali z vso svojo močjo in z vsemi svojimi sredstvi! Nič Mi ni višje in bližje kot edino samo resnična, dejavna ljubezen!
13 Če moliš k Bogu, in dokler moliš, ne slišiš tožečega glasu svojega ubogega brata, ki te je ob uri tvoje molitve prišel prosit pomoči, tedaj naj bo prekleto tvoje prazno blebetanje! Kajti Moja čast je v ljubezni – in ne v praznem blebetanju tvojih ust!
14 Ne bodite, kot je nekoč klical Izaija: ‘Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami; toda njihovo srce je daleč od Mene!’, ampak ko molite k Meni, storite to v duhu in v vsej resnici! Kajti Bog je duh in molite Ga lahko samo v duhu in resnici.
15 Resnična, Meni edino všečna molitev v duhu torej ni v premikanju jezika, ust in ustnic, ampak edino v dejavnem izvrševanju ljubezni. Kaj ti koristi, če si z mnogimi funti zlata okrasil grob kakšnega preroka, ob tem pa si preslišal glas trpečega brata?! Misliš, da mi bo to všeč? Norec! Z jeznim očesom te bom pogledal, ker si zaradi mrtvega preslišal glas živega!”

2. Usoda krajev v Palestini

1 (**Gospod**): “Glejte, zato sem že vnaprej poskrbel, da kraji, ki jih zdaj obiskujemo, že čez sto let ne bodo več obstajali, da ne bi sčasoma z njimi pregrobo malikovali!
2 Mojega Nazareta ne bo več najti, pač pa neki drug preko gora od tu proti zatonu•. Genezaret bo ugasnil, le Tiberija tostran morja bo ostala. Cezareja Filipova, kjer smo zdaj, je že ugasnila, toda ostala bo ena nad morjem, od koder prihaja Jordan, in ena v večeru•, nedaleč velikega slanega morja, nedaleč od Tira in Sidona. Dežela Samarija pa bo ostala le v delu od tu proti poldnevu•• do velikega morja, majhen del, ki leži bolj proti jutru, s pravim Siharjem in pravo goro Horeb, bo izbrisan, in poznejši potomci ga bodo iskali in našli nedaleč od velikega morja; toda ostalo bo le še ime in strma gora, ne pa resnica. In tako se bo zgodilo tudi z Jeruzalemom in še mnogimi kraji obljubljene dežele, ki bo pogosto spremenjena v puščavo.
3 Dobro si zapomnite vse to; kajti tako se bo zgodilo, da ljudje zaradi malikovanja teh krajev ne bi preveč preslišali glasu svojih ubogih bratov in sester! To naj jih vse zmede! Mojo kočo naj neumneži iščejo v lažnem Nazaretu; kajti pravi Nazaret bo kmalu po mojem odhodu v Moje kraljestvo izbrisan z obličja zemlje.
4 Kdor bo iskal nečimrnost, bo to tudi našel in zaradi tega umrl; kdor pa bo v srcu iskal pristni Nazaret, ga bo našel v vsakem ubogem bratu in pristni Betlehem v vsaki ubogi sestri!
5 Prišli bodo časi, ko bodo ljudje od daleč prihajali semkaj in iskali te kraje. Imena bodo seveda ostala, - kraji pa ne! Da, evropska ljudstva se bodo vojskovala za posest teh krajev in bodo mislili in verjeli, da Mi s tem dobro služijo; toda doma bodo svoje žene in otroke in brate in sestre pustili ginevati v revščini, stiski in bedi!
6 Ko pa bodo potem onstran prišli k Meni, da bi prejeli domnevno plačilo za svoj trud in žrtvovanje, jim bom razodel njihovo veliko norost in jim pokazal, kakšno bedo so povzročili med ljudmi s svojo norostjo, ki je Jaz nisem nikoli zapovedal, in najprej med tistimi, ki so bili tudi najbližje zaupani njihovi skrbi, namreč med ubogimi ženami, otroki in ostalimi pomoči potrebnimi v hiši! In zvedeli bodo, da ne bodo prej prišli v svetlobo Moje milosti, dokler ne bodo povsem popravili vsega zla, ki so ga povzročili, - kar pa jim bo zelo težko uspelo, ker bodo v slabotni zarji kraljestva duhov nad in pod zemljo imeli za to nadvse pičla sredstva.
7 Povem vam: Zaradi velike norosti ljudi bodo ti kraji izročeni poganskemu ljudstvu. In Jaz bom po teh poganih bičal lažne

---

• zaton, večer = zahod;

• zaton, večer = zahod;

•• poldan = jug.

izpovedovalce Mojega nauka na vzhodu in zahodu, v poldnevu in v polnočnih pokrajinah.
8 Prizadevajte si za to, da norost in praznoverje ne bosta izpodrivala Mojega nauka življenja in pravega spoznanja Boga po edini poti dejavne ljubezni; ta bo dala vsakomur pravo luč ter pravo in brezmejno gledanje vseh stvari naravnega in duhovnega sveta! To je in večno ostane edina resnična in učinkovita pot k Meni in v Moje večno kraljestvo.
9 Jaz kot Ljubezen od vekomaj sem edini svetloba, pot, vrata in večno življenje; kdor hoče prodreti v Moje kraljestvo svetlobe drugod, je kakor tat in ropar in bo vržen ven v najhujšo temo že tostran, še bolj pa nekoč onstran. – Zdaj veste, kaj vam je treba storiti in kaj je pred Menoj pravično. Ravnajte po tem in boste hodili po pravi poti!
10 Zdaj pa preidimo k devetim utopljencem, ti Marko, pa daj prinesti vino; tega bomo namreč potrebovali!"

3. Gospod pri devetih utopljencih

1 Nato hitro odidemo k deveterim in Jaz naročim, naj jih položijo z obrazi kvišku in z glavami navzgor. Ko so bili tako položeni, sem (**Jaz**) rekel Marku: "Vlij vsakemu nekaj kapljic vina v usta!" To je zlahka izpolnil, ker so imeli vsi odprta usta. Ko je bilo to opravljeno, sem rekel vsem navzočim: "Pridite in vsak malovernež med vami naj preveri, ali niso ti deveteri povsem mrtvi!"
2 Bil pa je med tridesetimi spreobrnjenimi tudi **zdravnik**, ki se je seveda spoznal na to, ali je telo povsem mrtvo ali ne. Ta je pristopil in rekel: "Ne pristopam, da bi jih preiskal zato, ker bi tudi najmanj dvomil o smrti teh utopljencev, ampak, da bi vam kot strokovnjak dal polnopraven dokaz, da je teh devet popolnoma mrtvih." Nato je pretipal deveterico, pregledal njihove oči, hipokratni nos kot zanesljivo znamenje popolne smrti in popolne ugasnitve vseh fizičnih življenjskih duhov.
3 Ko je zdravnik po najnatančnejšem pregledu, kot tudi po pričevanju vseh, katerim se je njegovo spoznanje zdelo pristno in veljavno in resnično, izrekel sodbo, je še dodal: "Ne šele zdaj, ampak že včeraj, eno uro potem, ko so padli v vodo, so bili že tako popolnoma mrtvi kot so zdaj! Po nosu in po vonju sodeč se je že začelo razpadanje. Nobena človeška znanost, moč in oblast teh devetih ne prikliče več v življenje! To je mogoče samo Njemu, ki bo ob sodnem dnevu iz njihovih grobov priklical v življenje vse mrtve!"
4 Rekel sem (**Jaz**): "Da pa boste po tem zdravnikovem veljavnem pričevanju povsem spoznali Očetovo veličastvo v Sinu, kličem glasno k Očetu in pravim: 'Oče, poveličaj Svoje ime!'"
5 Tu so mnogi zaslišali kot **glas** mnogih gromov: "Poveličal sem ga po Tebi, Moj najljubši Sin; kajti Ti si tisti, nad katerim imam resnično veselje! Tebe naj ljudje poslušajo!"
6 Mnogi so slišali te besede, mnogi pa so slišali samo grmenje in so začeli vpraševati, kako je zdaj grmelo. Toda tisti, ki so v grmenju slišali besede, so pričevali o tem, kar so slišali, **drugi** pa so se temu čudili in

govorili: “To je nenavadno! Mi smo sicer slišali samo grmenje, - toda če vas je veliko slišalo iste besede, vam to verjamemo tako, kot da bi sami slišali. Toda iz tega kljub temu izhaja, da je ta učenik tu pravzaprav samo Sin, ne pa sveti, vsemogočni Oče, ki prebiva v nebesih, in Ga noben človek nikoli ne more videti, ampak samo nagovoriti v posvečenih trenutkih. Mojzes je potemtakem tudi bil sin Najvišjega, ker je tudi on delal nadvse velika znamenja in drugi preroki so bili to v enaki meri; le da je ta Nazarečan gotovo največji vseh prerokov, ker dela največja in najštevilnejša znamenja.”
7 Reče **Murel**, ki je to prav dobro slišal: “Ne, tu se motite; to je vaše še silno veliko nerazumevanje! Kdo je pred Mojzesom po Gospodovem duhu napovedal Mojzesa, kdo Elija, kdo Samuela, kdo katerega štirih velikih prerokov? Bog jih je kot slučajno obudil in so prerokovali! In o kom so največ prerokovali? Ravno o Njem, ki je zdaj pred nami! Glas, ki smo ga zdaj slišali kot silen grom, je bil prav tako Njegov lastni, kot tisti, ki nam ga govori iz Svojih telesnih ust! Razlika je samo v tem: S telesnimi usti nam govori kot človek, z glasom groma pa se je dal slišati kot Tisti, ki je večno bil, je in bo, - ki je vse, kar je, ustvaril in je na Sinaju ljudstvu dal postavo med neprestanim bliskanjem in grmenjem. Zato je tudi samo Njemu vse mogoče, tudi to, da je lahko iz največje ljubezni do nas, Svojih otrok, postal človek, kakršni smo mi, sicer Ga Njegovi otroci, ki jih nadvse ljubi, večno nikoli ne bi mogli videti in popolnoma spoznati!”

4. Gospodova navodila pri obujanju utopljencev

1 Tu stopim k Murelu in rečem (**Jaz**): “To si dobro storil, Moj sin! Ti si zares najgloblje spoznal resnico, in si te, ki so nekoliko napačno gledali, poučil v skladu z najpopolnejšo resnico. Zato Mi boš pa tudi postal krepko orodje zoper Jude in pogane in tvoje plačilo v nebesih ne bo majhno!
2 Zdaj pa preidimo k dejanju, ki sem vam ga namenil, da lahko vsak s svojimi rokami otipa, da sem edino Jaz tisti, ki naj bi prišel po napovedi vseh prerokov do Simeona, Ane, Zaharija in Janeza, ki ga je dal Herod obglaviti! Glej, ti deveteri naj spet povsem oživijo in naj gredo domov k svojcem! Ko pa se bodo povsem okrepljeni prebudili, jih ne zadržujte, ampak jih pustite takoj oditi; šele ko bom zapustil to okolico, jim lahko nekdo izmed vas oznani, kaj se je tu zgodilo z njimi!”
3 Ko sem to izrekel, sem dejal Marku: “Vlij jim še enkrat vina v usta!”
4 Marko je to storil; toda Cirenij in Kornelij sta Me vprašala, zakaj je pred oživitvijo treba utopljencem vliti vina v usta.
5 Rekel sem (**Jaz**): “Za oživitev teh devetih to sploh ni potrebno; ker pa bodo takoj po oživitvi odšli od tu, potrebujejo tudi telesno okrepčilo in to bodo dobili ravno s tem, da jim še pred oživitvijo vlijemo vino v usta. Nebni in jezični živci ga vsrkajo in na ta način posredujejo tudi drugim življenjskim živcem. Ko bodo ti deveteri potem oživeli, bo imela duša, ki se bo vrnila v telo, že okrepljeno orodje, ki ga lahko takoj uporabi za

najrazličnejšo dejavnost. Če bi pa to predhodno okrepčilo izostalo, bi morali ponovno oživljeni nekaj časa ostati tu, da bi se okrepili za dejavnost svojih udov. Obenem daje to predhodno okrepčilo dotičnim dober okus v usta, kar je tudi potrebno, ker bi jim zadah kalne vode po obujanju povzročil slabosti, katerih se še dolgo ne bi mogli rešiti. – Zdaj veste tudi to; imate še kakšno željo v zvezi s tem?"
6 Reče **Kornelij**: "Ne, to ravno ne, Gospod in Učenik; prišla pa mi je misel, kako neki Ti kot Vsemogočni, katerega volja že sama zmore vse, za dosego kakšnega cilja tu in tam vendarle uporabiš povsem naravna sredstva!"
7 Rečem **Jaz**: "In zakaj jih ne bi smel?! Mar ni tudi naravno sredstvo delo Moje volje, - posebno pa vino iz Markove kleti, katerega prazne mehove in druge posode sem Jaz Sam čudežno napolnil z vinom?! Če torej uporabim naravno sredstvo, ni to nič manjši čudež, kot če ne bi uporabil naravnega sredstva, ampak edino Svojo voljo! – Razumete zdaj to?"
8 Rečeta **Kornelij** in **Cirenij**: "Da, tudi to nama je spet jasno; zdaj se že veseliva oživitve devetih utopljencev! Se bo to čim prej zgodilo?"
9 Rečem **Jaz**: "Le malo potrpljenja še, da bodo še tretjič dobili vino v usta, da bodo imeli v sebi dovolj predhodnega okrepčila za ponovno oživitev!"
10 S tem so zadovoljni vsi radovedneži in Marko vlije deveterici na Moj ukaz tretjič vino v usta.
11 Nato rečem (**Jaz**) številnim okoli stoječim: "Zdaj je tudi to delo opravljeno! Oddaljimo pa se zdaj od tega kraja in sedimo k mizam, na katerih nas že čaka dobro pripravljen zajtrk! Če bi ostali tu, bi ponovno obujene samo zmedli in mislili bi, da se je z njimi moralo zgoditi nekaj izrednega; če pa v svoji bližini ne vidijo nikogar, se jim bo zdelo, da so povsem omamljeni in izčrpani od včerajšnjega viharja zaspali na tem griču in so se zdaj v jutru tega dneva, ki sledi včerajšnjemu sabatu, spet prebudili iz globokega spanja! Nato bodo, ne da bi se kaj brigali za nas, mirno vstali s svojih ležišč in odšli domov, kjer jih bodo njihovi svojci seveda z največjim veseljem na svetu sprejeli in osvežili."

5. Kornelijevi dvomi

1 Na to Mojo besedo sicer vsi takoj storijo, kar sem odredil, - toda večina ne ravno preveč rada, ker bi radi od blizu opazovali čudež; nihče pa se Mi ni upal ničesar ugovarjati. Pridemo do svojih miz in sedemo ter sežemo tudi po ribah, ki so tokrat pripravljene še prav posebej okusno in se jih z veseljem lotimo.
2 Posebej je tokrat dobre volje Moja **Jara** in reče: "Res ne vem, kako to, da sem danes tako vesela. Nekaj pa vendarle opažam, in to je, da drugi niso tako veseli kot sem jaz! Sicer sem dekle in radovednost bi me morala zato najbolj mučiti, - toda tu je ravno obratno! Možje stalno kukajo tja, ali se je deveterica že prebudila. Jaz še sploh nisem pokukala tja, pa sem jih kljub temu že videla odhajati, enega za drugim,

- možje in gospodje in kralji pa še zmeraj gledajo tja in se vsak zase vprašujejo, ali so oni morda že oživeli? Oh, že pred kratke pol ure! Takoj, ko smo prišli k našim mizam, so se deveteri začeli premikati in eden za drugim vstajati s tal, pomeli so si spanec iz oči in se potem oddaljili. To sem zlahka opazila skozi veje dreves, ki nas s tistega mesta nekoliko zakrivajo, ker sem majhna in pod drevesnimi vejami zlahka vidim skozi; vi pa ste veliki in drevesne veje so vam zakrile čudež oblasti Božje volje. Zdaj pa je že prepozno; tudi če bi šli tja, ne bi našli nič drugega kot kvečjemu mesta, kjer so deveteri ležali. Tudi tisti, ki jih je Gospod obudil včeraj kmalu po viharju, so se z deveterimi vrnili domov."
3 Reče Kornelij: "Imaš pa res dobre oči in vse odkriješ! Če je že vse minilo, je tako in tako vse prav in dobro in ne potrebujemo nič drugega kot zanesljiv uspeh tega, kar Gospod odredi in hoče; kajti en sam neuspeh bi pri trdovernih vzbudil precej dvomov. Si pa tudi res videla deveterico vstati in oditi?"
4 Reče **Jara**, nekoliko razburjena: "No, mislim pa le, da me ne boste imeli za lažnivko!? Odkar živim in mislim še nikoli ni prišla nobena laž prek mojih ustnic, - in ob strani mojega Gospoda, mojega Boga in najresničnejšega Učenika naj bi se zlagala, da bi s tem potešila vašo radovednost?! Oh, visoki gospod, tu pa Jare še dolgo ne poznaš! Glej, v še tako jasnem razumu prebiva tudi laž; kajti ti lahko nekomu iz svojega razuma razložiš nekaj tako, kot je bilo prepričljivo zate; toda tvoje prepričanje je bilo povsem napačno in s svojo razlago si naravnost lagal, - kajti prevaral si sebe in svojega bližnjega. Toda resnična in čista ljubezen nikoli ne laže in ne more lagati, ker svojega bližnjega, ki je tudi Božji otrok, spoštuje bolj kot samo sebe, Boga pa nad vse! Jaz pa sem polna ljubezni do Boga in potemtakem tudi do bližnjega – in naj bi ti torej bila sposobna sporočiti lažno vest?! Visoki Kornelij, ta tvoja domneva pa ni bila ravno najbolj vljudna!"
5 Reče **Kornelij**: "Toda, nadvse ljubka Jara, tako vendar sploh nisem mislil! Tako sem te vprašal zato, ker je to povsem običajen način vpraševanja, še zdaleč pa nisem pomislil, da bi mi hotela povedati kaj neresničnega! Vprašaj Gospoda Samega, ki vendar gotovo ve, kako je z menoj, ali sem te, zvesto srčno in ljubko dekle, hotel obtožiti laži! Deveterico je obudila Gospodova volja in so tudi že odpotovali prav tako po Gospodovi volji, in vsa stvar je s tem opravljena. Nekoliko nerodno vprašanje pa sem ti postavil iz gole navade in pri tem pravzaprav sploh nisem nič mislil. – Boš zaradi tega jezna name?"
6 Reče **Jara**: "O nikakor, toda prihodnjič moraš svoja vprašanja nekoliko bolj premisliti! Zdaj pa se pogovarjajmo kaj drugega; saj smo se praznega že dovolj nagovorili!"
7 Rečeta **Kornelij** in **Cirenij**: "Ja, ja, tu pa imaš prav; vsake minute je škoda, ki jo sami zaklepetamo, ko je Gospod med nami! Prepustimo zdaj edino Gospodu čast, da nekaj določi in odredi!"
8 Rečem **Jaz**: "Je že dobro; zdaj imamo čas za ribolov in bomo Marku priskrbeli veliko zalogo! Popoldne pa se bo že kaj zgodilo!"

9 Stari Marko, ki to slišal od Mene, je takoj ukazal svojima sinovoma, naj pripravita potrebna plovila; kajti ribe v velikem, ograjenem zbiralniku, so zaradi včerajšnjega viharja utrpele precej škode.

6. Perzijci in farizeji se prepirajo o čudežu
Juda Iškariot gre na lov za zlatom

1 Medtem, ko smo se mi pri naših mizah tako pogovarjali o tem in onem, se je razvnel prepir med tridesetimi mladimi farizeji in še prisotnimi dvajsetimi Perzijci. Perzijci so imeli obujanje devetih utopljencev za pravi čudež; toda trideset mladih farizejev je dlakocepno dvomilo o tem. In posebno Riza, ki je prej Hebrama navduševal za Mene, je temu najbolj nasprotoval.
2 **Hebram** je rekel: "Prijatelj Riza, ko je človek enkrat telesno tako popolnoma mrtev, kot je bilo teh devet, ga lahko položiš, kakor hočeš, in mu naslednji dan na enak način vliješ v usta enako vino, vendar ne bo nikoli oživel! To je delo moči Božje volje, in ta položaj in vlito vino pri tem nimata drugega opravka, kot da v tem položaju izteče voda iz želodca in pljuč, vino pa nujno predhodno okrepi še netrdne živce in da ustom znosen okus. Toda za obujanje mrtvega telesa niti ta položaj niti vino nista nujno potrebna. Gospod je to prej naročil samo zato, ker je imel namen z močjo Svoje volje teh devet priklicati nazaj v življenje, in da bi bila njihovim dušam takoj na razpolago uporabna telesa, primerna za bivanje! – Kaj res ne uvidiš tega?"
3 Reče **Riza**: "Ja, ja, to seveda uvidim, in ti imaš tudi povsem prav; toda pri tem vendarle ni šlo za nesmotrni poskus, da bi dejansko sam sebe prepričal, da ta položaj in nato trikratno vlivanje vina sàmo nobenemu utopljencu ne vrne življenja! Ko smo prepričani tudi v to, šele tedaj je ta obuditev popoln in najčistejši čudež! To je moje mnenje."
4 Reče **Hebram**: "No, če že vztrajaš pri tem in Gospod tako hoče, se morda lahko še zgodi, da bomo pri tem zdaj ukazanem ribolovu našli še kakšno truplo, in potem lahko z njim narediš na las enak poskus polaganja in vlivanja vina v usta, da bi ga oživil, pri čemer pa gotovo ne boš prišel do razveseljivega rezultata!"
5 Reko **Perzijci**: "Tega mnenja smo tudi mi! Kar je mogoče edino oblasti Božje volje, to ni mogoče nobenemu človeku, ki je sam zgolj ustvarjeno bitje, - razen, če Božja volja sodeluje s človeško voljo in deluje po človeški volji. To je naše mnenje, in verjamemo, da s tem nismo na napačni poti. – Toda zdaj gredo vsi k vodi, in tako se v svoja plovila vkrcajmo tudi mi; kajti ob tej priliki se bo gotovo spet zgodilo marsikaj čudežnega, in temu moramo biti priče tudi mi."
6 Zatem sledi splošen odhod na vodo, ki je to jutro posebno mirna in primerna za ribolov. Tokrat vsi Moji učenci razen Juda Iškarijota sodelujejo s sinovi starega Marka in jim pomagajo vreči in napeti velike mreže.

7 Juda Iškarijot pa si privošči osebno zabavo in gre čisto sam v popolnoma uničeno mesto, da bi videl, kako je tam; saj je prej vendar slišal, da so tam nekateri bogati Grki hoteli nekaj ulic tlakovati z zlatom in srebrom. In mislil je in razumel to tudi tako, kot da so bogataši s tem že izdatno začeli; zato se je splazil do pogorišča, da bi tam nagrabil po cestah raztreseno zlato, srebro in druge dragocenosti.
8 Toda tokrat se mu njegova umazanija ni izšla, - razen po hrbtu; ko so ga opazili kot tujca, na lovu za zlatom in srebrom, so se ga stražarji takoj lotili in ga pošteno premlatili. Nato je seveda zapustil tu in tam še kljub včerajšnjemu viharju kadeče se ruševine starega mesta, ki se je od davnine imenovalo 'Vilipia', med Grki 'Filipova' in je šele pod rimskim cesarjem dobila tudi pridevek 'Cezareja'.
9 Ko pa se je naš ribič na zlato hitrega koraka vrnil k Markovi hiši, tam seveda ni našel doma nikogar razen Markove žene in hčerk, s katerimi pa ni bilo kaj opraviti; imele so namreč polne roke dela s pripravo kosila in niso imele časa, da bi se ukvarjale z njim. Poleg tega so že trdno verovale v Mene in niso hotele odgovarjati na nekoliko predrzna vprašanja Juda Iškarijota; tudi ni ta učenec užival njihove posebne naklonjenosti, ker se je v teh nekaj dneh že večkrat izkazal za nadležnega in neznosnega.
10 Ker pri Markovih ženskah ni bil dobrodošel, je zapustil hišo in odšel k morju gledat, kje bi bili mi, ni pa mogel ničesar opaziti, ker smo zaradi dobrega ulova odpluli na odprto morje zaradi velike jate rib, ki je samo dvakrat letno po toku Jordana priplavala iz Meromskega jezera in se tu drstila, in to večinoma same najboljše zlate morske postrvi.
11 Ker zaostali učenec od dolgega časa ni vedel, kaj naj počne, se je napotil v Ouranove šotore, da bi pregledal, ali so tudi tu vsi odšli in ali ne bi ob tej priliki našel kakšnih odvečnih zlatnikov ali srebrnikov, ki jih je morda kdo izgubil! Toda tudi tam je bil svet zabit z deskami; Ouran je namreč v vsakem šotoru pustil tri stražarje, s katerimi se v odsotnosti njihovih gospodarjev ni bilo dobro pogovarjati. Zelo jezen je zapustil šotore in si poiskal senčno drevo, pod katerega je legel in prav udobno zaspal.
12 Toda tudi spanje ni dolgo trajalo, ker mu muhe niso dale miru, - skratka, Iškarijot je bil mučenec cele tri ure in je skoraj obupal. Šele tedaj je končno zagledal naše ladje in zato mu je postalo nekoliko lažje pri srcu, in zdaj je že zelo obžaloval, da je zapustil Mojo družbo.

7. Helenin nezvesti služabnik

1 Mi pa smo imeli res milijonski ulov najboljših rib, in povsem na odprtem morju smo našli tudi dve ženski trupli, ki sta povsem nagi plavali sem ter tja; padli sta v roke morskih roparjev, ki so ju oropali vsega imetja in nato živi vrgli v vodo. Obe, dekleti devetnajstih in enaindvajsetih let, zelo lepe postave, sta bili iz Kafarnauma, hčerki bogate hiše, in sta hoteli potovati v Gadareno in sta se zaupali morju. Njuna ladja in mornarji so bili povsem v redu. Toda sredi morja so

naleteli na grškega gusarja; ta je zavzel ladjo. Štirje mornarji in obe dekleti so izgubili življenje. Štiri mornarje so pobili in šele potem vrgli v morje. Do obeh deklet so bili morski razbojniki nekoliko bolj humani; obe so slekli do golega, ju posilili in šele nato vrgli v morje. Zločince pa je še danes zgrabila roka pravice in sodišča in ti hudiči ne bodo ušli najstrožji kazni.
2 Obe dekleti pa sta bili za lase zvezani skupaj in sta očitno povsem mrtvi plavali na vodi. To je bilo dobro, saj je omogočalo poskus ponovne oživitve utopljenih s položajem in vinom, kakor je mislil Riza. Zato so tudi obe trupli zavili v rjuhe in položili v ladjo.
3 Bilo je zelo veliko dela in Marko je komaj vedel, kako naj pospravi vse ribe; Jaz pa sem ukazal Rafaelu, naj pomaga Marku in hitro je bilo vse v najlepšem redu. Riza pa je prevzel obe trupli za poskuse ponovne oživitve in jih je položil tako, kot sem dal prejšnji dan Jaz položiti trupla deveterice.
4 Tomaž pa je urno pozdravil Juda Iškariota in ga nekoliko ironično vprašal, kako je uspel *njegov* ribolov? Juda je nekaj godrnjal v svojo gosto brado, ni se pa upal spustiti v kakšne razprave s Tomažem; spomnil se je namreč, da ga je prej ravno Tomaž opozoril, naj ne gre v mesto iskat zlata, in da zdaj ve, kaj se mu je tam zgodilo! Zato je Juda Iškariot molčal; Jaz pa sem Tomažu namignil, naj iskalca zlata ne zasleduje več, ker bi to obrodilo malo sadov.
5 Zgodilo pa se je, da je Ouranov **služabnik** na Judov račun posegel v Helenino mošnjo in ji ukradel trideset srebrnih grošev. Ta je bliskovito prišel k naši mizi in rekel: "Tat, tat! Ko je bila visoka gospoda na morju in sodelovala pri zabavnem ribolovu in ni bilo tukaj nikogar, razen rimskih vojakov, ki so taborili okrog gore in opravljali svoje vaje, sem moral na potrebo iz velikega šotora; v istem trenutku se je učenec velikega preroka, ki ga upravičeno imenujete svojega Učenika, prikradel v šotor in izmaknil, še preden sem prišel v šotor, iz princesine mošnje trideset srebrnih grošev!
6 Ko sem stopil v šotor, sem ga našel v zadregi v šotoru in sicer z očmi, tako uprtimi v tla, kot bi iskal kaj izgubljenega; ker se mi je zdel sumljiv, sem ga osorno nadrl in on, prestrašen zaradi tega, je takoj zapustil šotor. Najprej o učencu velikega preroka nisem mislil nič slabega; ko pa sem hodil po šotoru gor in dol, sem postal pozoren na mošnjo prevzvišene princese, ker ni bila več v prejšnjem, meni še predobro znanem redu. Ker sem kot zaupnik vedel za številčno stanje mošnje, sem mošnjo vzel in preštel dragoceno vsebino, in glej, - v njej je manjkalo trideset srebrnih grošev! Teh trideset dragocenih srebrnikov nikakor ni mogel vzeti nihče drug kot oni učenec, ki sem ga prej naznanil! S tem to najbolj vdano naznanjam o pravem času, da ne bi nazadnje padel sum celo name, najbolj nedolžnega."
7 Reče **Helena**: "Hlapec, zakaj se opravičuješ prej, preden te je kdo osumil?!"
8 Reče **stražar**: "Najbolj milostljiva princesa! Saj se ne opravičujem, ampak s tem samo po dolžnosti in preprosto naznanjam tatvino, ki jo je gotovo storil učenec velikega preroka!"

9 Reče **Helena**: “Kdaj pa si brez mojega vedenja in hotenja predzadnjič pregledal mojo mošnjo?!”
10 Reče **stražar**: “Oh, takoj, ko je visoka, najbolj milostna princesa zaupala šotor mojemu varstvu! Tedaj je bilo v njej še celih 600 grošev; zdaj pa jih je samo še 570 – očitno torej manjka 30 grošev, ki jih ni mogel vzeti nihče drug kot oni naznanjeni učenec! Ker sem kot stražar vzvišenih zakladov odgovoren za vse, moram vendar tudi vedeti, kaj in koliko stražim, in kot staremu, zvestemu služabniku mi ne morete zameriti, če občasno pogledam, kaj in koliko moram stražiti! Toda zdaj sem opazil naznanjeni primanjkljaj in sem to po svoji dolžnosti naznanil.”
11 Reče **Helena**: “Že dobro, že dobro in prav, zadevo bomo pozneje še enkrat preiskali in odkrili storilca, ki potem ne bo ušel zasluženi kazni! Morda pa si se pri štetju prvič ali drugič tudi zmotil, zato ne bi bilo lepo učenca Božjega učenika obtožiti zaradi tega, ker je morda le iz dolgočasja stopil v šotor, za kar je imel celo pravico, ker mi nismo nikomur prepovedali vstopa v naše šotore! Pojdi spet na svoj položaj; kmalu bom prišla za teboj in vse najnatančneje preiskala!”
12 S tem odgovorom se je stražar oddaljil in njegovo prvo opravilo je bilo, da je kar se da hitro tistih trideset grošev vtaknil nazaj v mošnjo, da bi princesa imela prav s pripombo, da se je morda enkrat zmotil pri štetju. Ko je to operacijo končal, je bil v veliki zadregi, kaj bo rekel pri preiskavi. Najbolje se mu je zdelo, da bi šel spet k princesi, jo prosil za odpuščanje in s tem povedal, da se je res zmotil pri štetju in storil učencu zelo veliko krivico. – Mišljeno, storjeno! Po nekaj minutah se je vrnil, razložil princesi tako in jo obenem prosil, ker zdaj ni bilo več zločina, naj opusti obljubljeno preiskavo.
13 Pri tem pa je bil vendarle videti zelo v zadregi, kajti vedel je, da kralj Ouran ni ničesar ostreje kaznoval kot laž in tatvino. **Heleni** se je zasmilil stari revež, ki sicer še nikoli ni bil nezvest, in mu je rekla: “Vstani in pojdi svojo pot! Ni bilo lepo od tebe, da si se na tako nizkoten način hotel maščevati odsotnemu Gospodovemu učencu, ki ti vendar ni storil nič žalega, razen, da ga ne moreš prenašati, odkar smo tu! Glej, to je bilo grdo od tebe in zaradi tega si si zaslužil najstrožjo kazen; kajti meni je zdaj znano vse, kako si ravnal!”
14 Tu začne hlapec zelo trepetati, in **Juda** Iškariot, ki je od daleč z vso pozornostjo poslušal ta pogovor, je stopil k hlapcu in mu rekel: “Ti si sicer hudo ravnal z menoj, in to brez vsakega vzroka; toda jaz ti odpuščam! Res sem bil v šotoru, in ko sem se tam zadržal komaj nekaj trenutkov, si se mi iz zasede jezno približal in jaz sem odšel svojo pot; toda o zločinu zoper zaklade v šotoru nikakor ni bilo niti govora! In tudi, če ne bi tako jezno nastopil proti meni, zaradi mene zastraženi zakladi gotovo ne bi utrpeli nobene škode. Skratka, naj bo kakor hoče, - jaz sem ti odpustil; s svojo gospodo pa skušaj sam razčistiti!”

8. Zunanji mir in notranja dejavnost družbe

1 S tem je Juda Iškariot odstopil, **Jaz** pa sem rekel Heleni, Ouranu in Mataelu: "Opustite vse to; pogovoriti se moramo o pomembnejših stvareh! Obdržite hlapca in ga ne kaznujte; tega vam ne bi nikoli zagodel, če ga ne bi k temu gnal neki duh! Gnal pa ga je zato, da je tudi on za nas izrekel prerokbo, ki se bo izpolnila. – Vendar o tem nič več; kajti zdaj se moramo pogovoriti o veliko pomembnejših stvareh!"
2 Vprašal pa Me je povsem začuden **Cirenij**: "Gospod, le kaj bo to? Ne vem, kaj bi lahko bilo še pomembnejše od vsega tega, kar smo že doživeli tu! O govori, Gospod! Moje srce že pošteno drgeta od želje, da bi izvedelo Tvoje nove ukaze in odločbe, da bi se potem tudi po njih ravnal!"
3 Rečem **Jaz**: "Le malo potrpi; vse mora imeti svoj čas, da v njem dozori! Zato je zdaj predvsem potreben kratek počitek. Zato kratko počivajte z Menoj!"
4 Nato so vsi počivali, in zadeva med Judom Iškariotom in čuvajem Ouranovih zakladov, za katero se Ouran in Matael tako in tako nista veliko brigala, je bila končana. Oba sta se morala s Kornelijem in Faustom pogovoriti o zelo pomembnih vladarskih zadevah; kajti Ourana je že začel priganjati čas, ker je začel močno misliti na to, da bi se z velikim odkritjem resnice vrnil k ljudstvu, katerega kralj je bil in ga s tem po možnosti osrečil. Hotel je biti kralj razumnega in modrega ljudstva, ne pa golih človeških ličink in robotov, ki bi hodili okrog brez spoznanja in brez volje kot živali.
5 Riza pa je opazoval svoji dve trupli in razmišljal samo o tem, ali jih ne bi bilo mogoče s predhodno pripravo, ki jo je videl, in končno z močjo Mojega imena spet priklicati v življenje. Drugi okrog Mene so spet premišljali o tem, kaj bi bilo tisto nadvse pomembno, o čemer bom govoril po tem kratkem počitku. Skratka, čeprav je bilo na zunaj videti, da vsi počivajo, so bili vendarle notranje v duši nadvse dejavni, in nihče ni vedel, kako in kaj! Filopold, Murel in Kisjonah so staknili glave in močno premišljali, kaj se bo še zgodilo; Cirenij in Ebal in Jara so tudi veliko razmišljali in niso mogli odkriti ničesar, kar naj bi bilo zdaj na vrsti. Zdelo se jim je, da je že vse izčrpano.
6 **Šabi** in **Jura**, oba perzijska odposlana govornika, pa sta rekla svojim tovarišem, ki so ju močno nadlegovali: "Pustite to! To bi pomenilo skušati Božjo moč v naših srcih! Kaj pa mi vemo, kako je v notranjosti z nami! Če pa že o nas samih ne vemo nič, kako naj potem šele vemo, kako je z Bogom in kaj bo storil?! To pa vemo, da bo vse, kar bo storil, nadvse modro in v naš največji blagor; naj pride, kar hoče, bolj ali manj veličastno kot je že bilo, to nas prav malo briga! Mi smo in ostanemo trgovci in lahko vse, kar je v naš blagor, nadvse dobro uporabimo. Nazadnje pa že imamo za enako veličastno, vredno in pomembno vse, kar prihaja od Njega, edinega Gospoda večnosti in neskončnosti vseh Njegovih neštetih del in dejanj.
7 Ker pa še sami sebe zdaleč ne poznamo, tudi ne moremo vedeti, kaj nam je potrebno še poleg tega, kar smo že prejeli; On pa to ve in zato

lahko to, kar bo še prišlo, označi kot nekaj velikega in nadvse pomembnega! Kajti Gospod vsega reda od vekomaj nikakor ne more začeti šteti pri 13 ali 14, ampak zmeraj le pri 1. In tako gotovo tudi čisto in jasno ve, kaj je za nas po vrsti koristno za našo notranjo življenjsko dovršitev; zato že lahko povsem mirno počakamo, kaj vse bo še danes storil!"
8 Ta prav modri pouk je povsem pomiril Perzijce; toda tudi tisti, ki so sedeli pri Moji mizi, so postali mirnejši in so nestrpno in z veseljem pričakovali to, kar bom potem povsem očitno storil.

9. Herodovi vohuni

1 Stari **Marko** pa je prišel iz hiše, kjer je že pripravljal kosilo, in Mi čisto tiho rekel: "Gospod, - odpusti, če te s svojo željo za nekaj trenutkov zmotim!"
2 **Jaz** mu rečem: "Prijatelj, pojdi in povej Herodovim vohunom, ki prežijo za tvojo hišo: 'Sin človekov dela in govori povsem odkrito pred očmi in ušesi vsega sveta in se noče z nikomer dogovarjati na skrivnem; kdor hoče torej z Menoj govoriti in kaj razpravljati, mora tudi priti k Meni in prav tako govoriti in ravnati povsem odkrito! Pri Meni ni tihega in tajnega razpravljanja in dogovarjanja na uho nekje na skrivnem; to je samo obsojanja vreden običaj otrok sveta, ko nameravajo kaj slabega in si s tem ne upajo dovolj hitro in odkrito na svetlo, ker se bojijo ljudi zaradi svojih slabih namenov. Jaz pa ravnam odkrito in vse povem glasno in se ne bojim ljudi, ker so Moji nameni z ljudmi dobri!' _ Pojdi torej tja in povej zavrženim izdajalcem to, kar sem ti povedal!"
3 Marko se je najgloblje priklonil pred Menoj in šel, da bi kar najbolj natančno izpolnil svojo nalogo. Ko je Herodovim prežunom, ki jih je ta poslal v vse smeri za Menoj, to silno resno zašepetal v lažnive obraze, je rekel **eden** izmed njih: "Prijatelj, zdi se, da ne veš, da imamo od Heroda vsa pooblastila celo nad življenjem in smrtjo in imamo pravico vsakega predrznega upornika na mestu ubiti!"
4 Rekel je **Marko**: "Tudi rimskega državljana, kakršen sem jaz?"
5 Rekel je **predrzni govornik**: "Če ga ubijemo, nas Herod ne bo klical na odgovornost!"
6 Rekel je **Marko**: "Zato pa toliko bolj gotovo Bog in rimski vrhovni namestnik Cirenij, ki se na največjo srečo z mnogimi rimskimi velikaši že nekaj dni zadržuje tukaj pri meni! Gorje vam, če si drznete samo z enim sovražnim prstom dotakniti moje hiše!"
7 Rekel je **predrznež**: "Kaj govoriš o rimskem vrhovnem namestniku, da naj bi bil tu – in je Herodu po jeruzalemskem deželnem oblastniku šele pred nekaj dnevi podelil javno pravico meča?"
8 Je rekel **Marko**: "Že prav, že dobro! Takoj se bo pokazalo, kdo je Herodu podelil takšno pravico!"
9 Tu je poslal Marko enega svojih sinov k Cireniju z naročilom, naj to nemudoma sporoči vrhovnemu namestniku. Ko je Cirenij skrajno besen to zaslišal, je pri priči ukazal Juliju in sto vojakom, naj na mestu

ujamejo vohune, kakšnih trideset po številu in vsakega, ki se ne bi takoj vdal in oddal svojega orožja, brez vsake milosti ubijejo.
10 Rekel sem **Jaz**: "Ubiti ne, ampak ujeti!" – To je bilo tudi takoj izvršeno.
11 Ko so vohuni videli Rimljane, ki so besno planili proti njim, so hoteli pobegniti; toda to jim ni uspelo; Rimski vojaki so jim glasno pojasnili, da bodo brez vsake milosti in usmiljenja ubili vsakega, ki se jim bo upiral. Ta jezno-resna obljuba je delovala; predrzni vohuni so se vdali, takoj so jih zvezali z vrvmi in verigami in jih take, z obupanimi obrazi, pod Markovim in Julijevim vodstvom pripeljali k vrhovnemu namestniku.
12 Ko so tako stali pred Cirenijem in Kornelijem in Faustom, jih je **Cirenij** z običajno rimsko diktatorsko resnostjo vprašal: "Kje so vaša pooblastila in ukaz, ki vam zapoveduje zasledovati galilejskega preroka na vseh Njegovih poteh?"
13 Govori vodja, ki se je imenoval **Cinka**: "Moj gospod! Zvezanih rok in nog jih ne morem potegniti iz svojega skrivnega žepa! Odveži me, pa jih boš imel, da boš uvidel, da imamo tudi mi v ozadju gospodarja, ki nam ukazuje in ga moramo ubogati, ker je od vas Rimljanov drago odkupil pravico, da je namesto vas tudi gospodar nad našim življenjem, in lahko – ne da bi vam bil odgovoren – po želji, kadar se mu zljubi, tudi ubija!
14 Zaradi nas se lahko po vsej Galileji potika tudi deset tisoč prerokov; če nas pustijo pri miru, jim gotovo tudi mi ne bomo storili nič žalega. Toda ko nas mogočni oblastnik pokliče, nas sprejme v dobro plačano službo, v primeru zavrnitve ukaza pa nas po svojih mnogih sodnikih lahko da celo usmrtiti, tedaj postane zadeva povsem drugačna! Tedaj moramo postati zasledovalci vsakogar na življenje in smrt, pa naj je zasledovani še tako pošten človek! Ali morda vaši vojaki in hlapci grešijo, ko izpolnjujejo vaše ukaze na življenje in smrt? Če je pri tem kdo odgovoren pred Bogom, če ta obstaja, je to lahko samo gospodar, nikoli pa njegov hlapec in zvesti služabnik! Odveži me in takoj ti bom pokazal naša pooblastila, ki jih je Herod lastnoročno napisal v treh jezikih; šele potem boš lahko veljavno razsojal o nas!"
15 Cirenij da Cinka odvezati in ta takoj seže v skrit žep, potegne na dan pergamentni zvitek, ga izroči Cireniju in reče: "Tu beri in potem pravično presodi pred vsem svetom, ali so naša zalezovanja galilejskega preroka, nekega Jezusa iz Nazareta, zakonita ali nezakonita!"
16 Cirenij bere pooblastilo, ki je na koncu podpisano s Herodovim podpisom. Dobesedno pa se glasi: 'V skladu z oblastjo nad vso Judejo, ki sem jo jaz, četrtni knez Herod odkupil od Rima za 1000 funtov srebra in 100 funtov zlata, odrejam in ukazujem, opirajoč se na drago kupljeno rimsko pomoč, da ujamete galilejskega preroka, ki se zdi zelo nevaren meni in mojim institucijam in mi ga potem izročite živega ali mrtvega, - v prvem primeru ga bom potem sam preskusil in videl, katerega duha otrok je. Moji poslani biriči pa imajo s tem mojim lastnoročno napisanim dokumentom popolno pravico, da omenjenega iščejo, preganjajo in zgrabijo na vseh poteh in mostovih in na vseh ulicah in cestah in ga v primeru odpora z njegovimi privrženci vred ubijejo in mi ga potem tudi

kot mrtvega izročijo, za kar bo vsak, ki se ga bo polastil dobil za plačilo 300 srebrnih grošev. – Dano v Jeruzalemu v moji palači.'
17 Reče **Cinka**: "No, kaj praviš k temu? Imamo nas trideset pravico ali ne?"
18 **Cirenij** tu nekoliko pomisli in potem reče: "Po mojem vedenju in po moji volji Herodu iz Rima nikoli ni bila podeljena takšna oblast. Kakor natančno vem, mu je bilo sicer dano pooblastilo samo v toliko, da lahko v svoji lastni hiši v skrajnem primeru sam izvaja smrtno kazen meča, - zunaj hiše pa samo tedaj, če bi odkril kakšno zaroto proti nam Rimljanom in bi bila rimska posadka in prav tako redno sodišče preveč oddaljeno od upornega kraja, Herod pa bi bil s svojimi častnimi in zaščitnimi silami navzoč; edinole v tem primeru bi mogel izvrševati ostro pravico smrtne kazni!
19 Tako se glasi rimsko pooblastilo Herodu, ki sem ga videl in sam podpisal; kajti vse, kar se iz Rima odreja za Azijo, mora skozi moje roke ali roke enega mojega odposlanca, ki pa mi mora v najkrajšem času poročati o vsem, karkoli se je zgodilo. To pooblastilo torej razglašam za nično in neveljavno, in to za tako dolgo, dokler ne bom iz Rima dobil navodila, kako, kdaj in zakaj je bilo – ne da bi jaz to vedel – Herodu podeljeno tako obsežno pooblastilo, ki mora nam, najzvestejšim Rimljanom, vlivati upravičen strah in zaskrbljenost.
20 Tega pooblastila ne dobite več nazaj, dokler se ne bo vrnilo iz Rima; vi pa ostanete medtem moji ujetniki! Četudi po svetnem zakonu sami že niste zločinci, ste pa vendarle orodje, s katerim zločinec počenja eno grozodejstvo za drugim, - in za grozodejstva ni Rim še nikoli nikomur izdal dovoljenja in ga gotovo tudi vašemu Herodu ni podelil!
21 Jaz pa vem, kako Herodovci pod kakšno navidezno patriotsko pretvezo zlorabljajo svojo koncesijo! Umor nedolžnih otrok, ki ga je izvršil stari Herod, mi še vedno služi kot jasen dokaz, kako znajo ti zviti grški lisjaki v svoj prid zlorabljati svoje pravice, ki so jih dobili od Rima, da bi s tem judovsko ljudstvo množično nahujskali proti Rimljanom.
22 O, jaz bom že znal Heroda ugnati v kozji rog; to bo moja nadvse resna zadeva! Stari Herod je okusil moj starorimski čut za pravico, čeprav sem tedaj štel komaj nekaj nad trideset let; zdaj sem skoraj že starec, postal sem resnejši in bolj izkušen, - zdaj mi najstrožja pravica pomeni še veliko več! Zdaj pri meni dosledno velja: *Pereat mundus, fiat ius*!•
23 Takoj zdaj bom odposlal dva sla, enega v Rim in drugega v Jeruzalem k Herodu, da bo zahteval vsa rimska pooblastila, ki so v Herodovih rokah. Gorje njemu in njegovim hlapcem, služabnikom in pomagačem, če se njegova pooblastila ne ujemajo s pomenom tega pooblastila, ki vam ga je dal!"

• Četudi bi svet propadel, naj se zgodi pravica!

10. Cinkov obrambni govor in njegovo poročilo o koncu Janeza Krstnika

1 Reče **Cinka**: "Gospod! menda se ne bo to štelo v zlo tudi nam? Naš gospod in zapovednik je bil doslej Herod. On je seveda storil marsikakšno grozljivo krivico ubogemu ljudstvu – to sem prav jasno in dobro spoznal -, toda kaj bi pri tem lahko storili drugega kot žalostno izpolnili njegove ukaze? Le kaj more storiti eden tvojih biričev, če bi mu ukazal, naj odseka glavo resničnemu ali samo domnevnemu zločincu? Lahko je sam pri sebi stokrat prepričan, da je obsojeni resnično nedolžen, - kljub temu mora položiti ostro sekiro na njegov vrat!
2 Ali morda nismo nič vedeli o popolni nedolžnosti šele pred kratkim obglavljenega Janeza? Oh, poznali smo jo in ljubili modrega in Bogu vdanega posebneža; kajti še v ječi nam je dajal najlepše nauke, nas opominjal k vsakršni potrpežljivosti in vztrajnosti in nas svaril pred grehi zoper Boga in bližnjega, in nam tudi naznanil, da je v Galileji vstal prerok vseh prerokov in resnični duhovnik vseh duhovnikov, kateremu on ni vreden odvezati jermena na obuvalu! Oznanil nam je, da nas bo šele ta odrešil vsega zla in nam pokazal pot svetlobe, resnice in večnega življenja. Skratka, nas stražarje je poučeval, kot da bi bili njegovi učenci in najboljši prijatelji.
3 Ko nas je Herod vprašal, kaj ujetnik počne in kako se obnaša, smo lahko vsi o njem povedali le najboljše. To je Herodu tako ugajalo, da je sam obiskal Janeza in se mu dal poučiti. Res ni veliko manjkalo, da bi mu Herod dal popolno svobodo, če ne bi Janez kot sicer nadvse moder mož prezgodaj naredil največjo neumnost, da je uživaškemu zapovedniku ožigosal druženje z lepo Herodiado za nadvse grešno. Da, Janezu je tudi skoraj uspelo Heroda odvrniti od Herodiade!
4 Na nesrečo je v tem času Herod praznoval svoj dan z velikim pompom in Herodiada, ki je dobro poznala vse Herodove slabosti, se je na ta dan nadvse izjemno nališpala in s tem povečala svoje siceršnje čare do neverjetne višine. Tako nališpana je prišla s svojo zmajsko materjo, da bi mu čestitala, in ker so bili v njegovi hiši harfisti in piskači in goslači, je Herodiada plesala pred nadvse pohotnim Herodom. To je pohotnemu kozlu tako ugajalo, da ji je norec prisegel, da ji bo dal vse, karkoli bi od njega zahtevala! Zdaj je bilo z našim dobrim Janezom tako rekoč konec, ker je bil naravnost napoti prekleti lakomnosti stare; ta je prišepnila mladi, naj zahteva Janezovo glavo na srebrnem pladnju, kar je mlada – čeprav s skrivno grozo – storila.
5 No, kaj je Janezu zdaj koristila naša ljubezen, kaj naša prepričanost o njegovi popolni nedolžnosti, kaj naše obžalovanje? Kaj je koristilo naše glasno preklinjanje stare in mlade Herodiade? Jaz sam sem moral s krvnikom v ječo, dobremu Janezu oznaniti strahotno voljo mogočnega oblastnika, in moral sem ga zvezati in pustiti, da mu je krvnik na prekleti kladi z ostro sekiro odsekal glavo od telesa. Pri tem sem jokal kot otrok nad preveliko hudobijo obeh žensk in nad žalostno usodo prijatelja, ki mi je postal tako drag! Toda kaj je vse to pomagalo proti mračni, zaslepljeni in trdi volji enega edinega mogočnega pošastneža?!

6 Tako smo zdaj razposlani, da bi zgrabili in Herodu izročili preroka, ki se potika po Galileji in je verjetno ravno tisti, o katerem nam je Janez oznanil tako velike reči. Moremo kot zapriseženi služabniki in hlapci te pošasti kaj zoper to? Ali lahko stopimo iz njegove službe, kadar hočemo? Ali ni on sam določil ječe in usmrtitve za nezvesti pobeg iz njegove službe? Če smo torej takšni in ravnamo tako kot moramo, mi povej, gospod, pravičnega sodnika, ki bi nas lahko zaradi tega obsodil!
7 Naj stopijo iz nebes na zemljo vsi angeli in Bog Sam in izrečejo obsodbo nad nami, pa bo prav tako pravična kot Janezovo obglavljenje. Če obstaja pravični Bog, mora biti očitno modrejši od vseh ljudi! Če pa je modrejši in povrh tega še vsemogočen, resnično ne razumem, zakaj dopusti, da se na svetu pojavijo takšne pošasti v človeški podobi in še povrh vsega postanejo tako mogočni.
8 To je tudi edini razlog, zakaj jaz in mojih devetindvajset pomagačev ne verujemo v nobenega Boga več. Poslednjo iskro vere pa nam je vzelo najsramotnejše Janezovo obglavljenje; kajti tu bi jaz kot Bog vendar prej s sto tisoč strelami raztreščil tisoč Herodovcev – kot pa pustil obglaviti enega Janeza! Seveda je lahko res, da more Bog Janezu onstran tisočkrat povrniti, ker je potrpežljivo in vdano prenašal grozodejstva, ki so mu jih storili tu; toda jaz ljubemu Gospodu Bogu ne bi dal niti polovice tega življenja, ki ga živim, za tisoč najsrečnejših življenj, o katerih še noben človek ni mogel izvedeti nič prepričljivo zanesljivega!
9 Kdor ima oblast, lahko diktira in dela, kar hoče; mi slabotni in brez oblasti pa mu moramo potem kot tovorne živali služiti na življenje in smrt. Če mori on, tedaj to ni sploh nič, saj ima vendar pravico za to zaradi svoje oblasti; če pa morimo mi, smo zločinci in nas zaradi tega spet umorijo. Vprašam pa tebe in vse gospode in modrece tvojega zbora, kateri Bog more prenašati to kot pravico! – Prosim te, gospod, da mi daš jasen odgovor o tem!"

11. Cirenijev prijazen odgovor Zinku

1 **Cirenij** debelo pogleda ob tem ugovoru in Mi polglasno reče: "Ta človek res ni padel na glavo in zdi se, da je zelo tankočuten. Pomagajmo mu! Kaj meniš Ti, o Gospod, ali naj tega moža in morda tudi njegovo spremstvo obrnemo k nam?"
2 Rečem **Jaz** povsem odkrito: "Z enim udarcem ne pade noben kolikor toliko močno drevo! Z določeno potrpežljivostjo pa lahko človek veliko doseže. Tudi ne smemo tistega, ki ga hočemo voditi na svetlobo, pustiti, da bo gledal v opoldansko sonce. Če mu damo naenkrat preveč svetlobe, bo za dalj časa oslepel; če pa ga postopno privajamo na svetlobo, bo potem sposoben tudi v najsvetlejši svetlobi videti vse zelo jasno in ne bo več oslepel.
3 Ta človek pa Mi je s tem izkazal veliko uslugo, ko je kot očividec pred Mojimi učenci zvesto izpovedal, kako je Mojega predhodnika Janeza, ki je v pokrajini okrog Jordana učil in krščeval, Herod ujel in spravil ob življenje. Ne zaradi Mene, ampak zaradi Mojih učencev naj še pove,

zakaj je Herod pravzaprav dal Janeza ujeti in vreči v ječo. Postavi mu to vprašanje!"
4 Reče **Cirenij**, obračajoč se na Cinka: "Prijatelj, nisem želel, da bi mojo sentenco razumel tako, da bi služabnike in hlapce kakšne pošasti rad kaznoval tudi tedaj, ko v srcu niti zdaleč ne soglašajo z njim, - ampak samo tedaj, če bi trdovratno in že samovoljno uresničevali zle namene svojega tiranskega hudobneža! Toda ljudi kot ti, ki nečloveškost svojega nečloveškega zapovednika še predobro uvidijo in v svojem srcu najgloblje prezirajo, bom znal zmeraj obravnavati po pravici in najbolj uvidevno!
5 Zakaj pa Bog pusti na tem svetu neredko triumfirati greh , medtem ko krepost pogosto trpi in je do smrti zatirana, za to, prijatelj, seveda tudi obstaja čudovit razlog, je pa za tvoje sedanje stanje razuma še veliko preglobok, da bi ga lahko razumel skupaj s svojimi tovariši, katerih razum je videti še veliko bolj zunanji kot tvoj; toda, bo že še prišel čas, – morda v kratkem – ko boš povsem natančno spoznal, z vsem svojim srcem celo, zakaj morajo obstajati tudi herodovci!"
6 Reče **Cinka**: "Gospod, ki si mi pravkar izkazal čast, da si me nagovoril z besedo 'prijatelj', ne daj, da bi bila ta pomenljiva beseda prazen nič, tako kot je na žalost med ljudmi vse prepogosto v navadi! Če pa si vzel besedo v pravem pomenu, mi izkaži prijateljstvo in tudi mojim devetindvajsetim tovarišem snemi težke vezi! Da ti niti jaz niti oni ne bomo ušli, zagotavlja, prvič, že močna straža, drugič in predvsem pa tvoja prijazna beseda. Verjemi mi – zdaj govorim povsem svobodno in odkrito -: Vsi mi smo z največjim odporom to, kar na žalost smo! Če bi nas mogel osvoboditi tega jarma, bi storil najbolj človeško in pravično delo!"
7 Reče **Cirenij**: "Je že dobro; to naj bo moja skrb! Poglejte naokrog in videli boste same rešence iz roke pogubljenja! Med njimi jih bo malo, ki po naši rimski strogosti ne bi zaslužili ostre sekire na vrat ali celo križa; in poglej jih, kako stojijo zdaj pred nami kot pravi ljudje kot čisto zlato in nihče si ne želi zapustiti naše družbe! Upam, da vam bo v prihodnje šlo prav tako; kajti pri Bogu so vse stvari prav zlahka mogoče, o čemer sem sam najbolj živo prepričan.
8 Toda zdaj mi dovoli, da ti postavim še eno prav pomembno vprašanje in to je: res si nam vsem naredil prav veliko uslugo s tem, da si nam odkrito povedal, zakaj in kako je Herod umoril spoštovanega Božjega vidca; no, gotovo si bil navzoč tudi pri njegovem prijetju!? Mi ne bi mogel povedati še o tem, zakaj in s kakšnim povodom je pravzaprav Herod Janeza, ki mu gotovo ni storil nič žalega, dal zapreti? Nekakšen vzrok za to je vendarle moral imeti!"

12. Prijetje Janeza Krstnika. Herodov odnos do Herodiade

1 Reče **Cinka**: "Če smem brez kakršnihkoli zlih posledic govoriti povsem svobodno in odkrito, bi ti seveda mogel najnatančneje navesti resnični razlog, saj sem sam položil roko na tega najbolj nedolžnega od vseh

nedolžnih ljudi; toda če bi bila tu v kakšni strehi presuha slama, mi je veliko ljubše, če smem molčati o zgodbi, katere se ne morem spomniti brez največje srčne bolečine, pa tudi ne brez najbolj grenkega in najbolj strupenega besa!"
2 Reče **Cirenij**: "Govori povsem svobodno in odkrito, kajti med nami ne najdeš presuhe slame na strehi!"
3 Reče **Cinka**: "No, dobro torej, pa me poslušaj! Prej sem ti rekel, da ne verujem več v Boga; kajti vse, kar o Njem učijo v templju, je laž, najtemnejša in najsramotnejša laž! Takšnega Boga večno nikjer ne more biti! Naš nesrečni prijatelj Janez je res učil ljudstvo spoznati pravega Boga, in njegov nauk je bil potreben in nadvse blagodejen vsakemu človeku, ki ni pripadal templju in ni bil farizej. Toda templju je bil njegov nauk o pravem Bogu toliko večja grozota. Zdaj boš kot zelo razumen mož že lahko počasi zaslutil, od kod je začel pihati vihar.
4 Templjarji bi že zdavnaj radi pokončali ubogega Janeza, če se ne bi bali ljudstva, ki je v največji meri vendarle že odkrilo najsramotnejše laži in najbolj črne prevare. Zato so zasnovali načrt, s katerim so mislili Herodu natvesti, da se naš Janez povsem skrivaj ukvarja z načrtom, kako bi z najrazličnejšimi lažnimi in zelo zvito prikritimi pretvezami naščuval ljudstvo k najhujšemu uporu proti zatiralcu Herodu.
5 To je nazadnje pripravilo Heroda do tega, da je z nami sam pohitel k Janezu v zelo pusto pokrajino ob Jordanu in se hotel na svoje oči prepričati, ali je Janezova stvar res tako nevarna! Ko je dospel do Janeza, pa tudi ob najbolj kritičnem preskusu ni našel niti sledi o vsem tem, kar so se mu zlagali templjarji. Zato se je nazadnje še sam razbesnel nad tako neizrečeno zlobo templja in njegovih prebivalcev.
6 Ko so nato začeli templjarji pritiskati vanj, naj naredi Janeza neškodljivega, jim je v moji navzočnosti z grozečim obrazom rekel, da po nasvetu in volji bednih, požrešnih psov on nikoli ne bo proti svojemu prepričanju sodil nobenega človeka!
7 Na tako energičen odgovor so se črni vitezi umaknili in molčali. Toda toliko manj so mirovali v svojih zlobnih namenih; medtem ko so to na zunaj mirno požrli in se delali, kot da jih Janez ne bi več niti najmanj brigal, so skrivaj najeli zahrbtne morilce, ki naj bi Božjemu možu upihnili luč življenja.
8 Ko je Herod to izvedel, mu je bilo žal poštenega, nedolžnega vidca. Poklical nas je k sebi in nam povedal, kaj je slišal in nazadnje rekel: 'Poslušajte, tega človeka moram rešiti! Odidite na videz z orožjem in vrvmi, zvežite ga rahlo, razložite mu moj skrivni načrt in on vam bo sledil! Tu ga hočem spraviti v varno ječo, toda z vsemi svojimi učenci naj ima svobodne stike!'
9 To se je tudi zgodilo, in Janez je bil s tem zadovoljen, kolikor je pač mogel biti. Toda tempeljska črna gadja zalega je še prehitro izvedela, da je dal Herod Janeza vreči v ječo samo na videz, zagotovil pa mu je vso svobodo za stike z njegovimi učenci. Tedaj so se spet začeli posvetovati, kako bi pri Herodu nazadnje vendarle dosegli, da bi končno sam položil roko na Janeza."

10 Nato je Cinka umolknil; toda Cirenij ga je celo prosil, naj nadaljuje s pripovedovanjem zgodbe. In **Cinka** je nadaljeval takole: "Črni tempeljski hlapci so kmalu izvedeli, da Herod, ki je pol Jud in pol še vedno pogan, rad vidi mlado Herodiado, toda kot Jud si zaradi zločina prešuštva ne upa prav stopiti v tesnejši stik z njo. Njemu samemu in njegovi vesti zaradi tega ne bi ravno posivel noben las; toda zaradi jezikavega templja je moral ohraniti vsaj zunanji videz.
11 Vse to so vedeli črni vitezi, k Herodu so poslali posebej zvitega jezikača s predlogom, da sme Herod zaradi znane nerodovitnosti svoje žene ob majhnem daru v Božjo skrinjo brez nadaljnjega imeti priležnico in je lahko povsem prepričan, da ne bo imel tempelj nič proti temu.
12 Herod si tega ni dal dvakrat reči, dal je prinašalcu te listine precej funtov zlata, iz zadeva je bila sklenjena. Takoj je poslal sla k Herodiadi, ki seveda ni imela nič proti temu, da bi ustregla želji četrtnega kneza Heroda, posebej še, ker jo je tudi njena mati nagovarjala in vzpodbujala k temu; kajti stara Herodiada je bila ženska, kot ustvarjena za Satana. Dobrega ni bilo na njej ničesar, - zato pa toliko več najslabšega. Stara sama je prvič peljala svojo hčer, strašno bogato nališpano, k Herodu in jo priporočila njegovi milosti. Herod je Herodiado sicer najnežneje ljubkoval, ni pa še z njo grešil. Bogato jo je obdaroval in ji zagotovil povsem prost dostop do sebe.
13 Ko se je od Heroda vrnila nazaj k svoji materi, jo je ta vprašala, kaj vse je Herod z njo govoril in počel. Hči je povedala resnico, pohvalila Herodov sicer zelo prijazen, pa vendar povsem trezen namen, in kako bogato jo je obdaroval in ji za zmeraj dovolil prost dostop do sebe; le povsem zvesta mu mora ostati.
14 Stara čarovnica pa je pri tem prav gotovo mislila, kar sem jaz, ki sem moral Herodiado spremljati domov, kot z jasno pisavo zapisano prebral iz njenih oči: 'Glej, tu zadaj se nekaj skriva! Če se Herod ni pustil ujeti velikim čarom moje hčerke prvič, potem se tudi drugič ne bo!' Ker pa bi ob tem stara izgubila pravico, da bi od Heroda zahtevala odškodnino zaradi izgube časti, je hčerko lepo poučila, kako naj naredi naslednjič, da bo Heroda pripravila do spolnega občevanja z njo.
15 Od jeze sem kmalu zapustil čarovničino hišo, se vrnil k Herodu in mu povedal vse, kar sem opazoval; da Herod tega ni bil ravno preveč vesel, si lahko misli vsak sam. Zato je tudi odšel k Janezu in mu predstavil vso zadevo."

13. Atentat templjarjev na Janeza Krstnika

1 (**Cinka**): "Janez pa mu je rekel: 'Ne imej opravka s Herodiado in njeno materjo; kajti stara je kača in mlada je gad! Poleg tega poznaš voljo vsemogočnega Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega in poznaš Njegov red, v katerem je od začetka vsega stvarstva enemu možu dal le eno ženo. Rodovitnost ali nerodovitnost žene, ki je enkrat zakonsko zvezana z možem, ti ne daje pravice za sprejem priležnice; kajti če potrpežljivo vztrajaš, tedaj je Bogu vendar zlahka mogoče, da ti v telesu

tvoje žene v njeni visoki starosti še vedno obudi živ sad! Beri zgodovino očakov, pa boš našel, da jim je njihova potrpežljivost in vdanost še v visoki starosti prinesla najobilnejši blagoslov!
2 Ne imej torej opravka s Herodiado in nikar ne sprejmi ločitvenega pisma od templja; kajti Bog nikoli ni zapovedal ločitvenega pisma! To je storil Mojzes iz sebe kot človek zaradi mnogovrstne trdote človeških src; vendar s tem ni storil nič dobrega in Gospodu Bogu ta odredba ni bila všeč, o čemer si lahko povsem prepričan! Zato se le drži svoje žene in ne pusti Herodiade priti k tebi! Daj Cinku (meni namreč) pooblastilo, in on bo že znal urediti, da ti gadovka ne bo več prišla v hišo! Če boš upošteval ta nasvet, boš ostal v prijateljstvu z Jehovo, če pa ne, boš obsojen in boš postal Jehovov sovražnik!'
3 Herod si je to vzel k srcu in sklenil, da se bo Herodiadama odpovedal. Toda stara kača in mlada gadovka sta uporabili vse, da bi Heroda zaslepili. Vedeli sta kdaj je šel ven in kam, in Herodiada ga je znala srečati, zmeraj kar se da očarljivo našpana in naličena. Z njo ni sicer nič počel, toda v njegovem srcu je vendarle začelo čedalje bolj tleti, tako da je nazadnje sam začel iskati priložnosti, da bi kar največkrat srečal prelepo Herodiado.
4 Ko se je končno začel bližati njegov dan, pa je Herodiada že uporabila vsa sredstva, da bi prišla k velikemu praznovanju. Medtem pa so tudi templjarji poizvedeli pri Herodiadi, kako daleč je s Herodom. In ni jim mogla povedati nič drugega, kot da je kljub vsem njenim umetnijam in hudobnim trikom ostalo še vse po starem; kdo ali kaj je krivo za to, bi komaj vedela, čeprav ji je še prejasno, da jo Herod kljub temu rad vidi in jo skrivaj čedalje bolj zasleduje.
5 Ko je templjar to izvedel je obema povsem odkrito povedal: "Tega ni kriv nihče drug kot tisti vodni in krstni prerok, v katerem je Herod videl svoje zveličanje! On sam ga je ob Jordanu ujel, da bi ga varoval pred nami; toda to mu kljub temu ne bo nič pomagalo! Vodni prerok mora pasti in bo padel! On je za vaju in za nas najnevarnejši kamen spotike! Če to ne bi šlo prej, se bo vendarle uredilo na Herodov dan! Skušajta za vsako ceno uničiti preroka, pa bosta lahko Heroda ovijali okrog prsta!"
6 S tem sta obe ženski izvedeli več kot dovolj o vzroku svojih neuspešnih poskusov. Zdaj sta se posvetovali, kako bi lahko uničili Janeza, in mlada mi je zaupala svojo skrivnost in mi obljubila veliko zlata in srebra, če bi Janeza na kakršenkoli način spravil ob življenje. Jaz pa se seveda nisem pustil nagovoriti, delal pa sem se, kot da bi čedalje bolj privolil v njune načrte; to pa sem storil samo zato, da bi toliko bolj zanesljivo odkril vse hudobne satanske načrte, ki so jih obe ženski in tempeljski vitezi kovali zoper ubogega Janeza.
7 Herod se je pri tem praskal za ušesi in mi rekel: 'Stvari so take, kot že več dni spoznavam; toda kaj lahko storimo? Najboljše bi bilo, da bi Janeza močneje zastražili pred javnim dostopom, samo njegove najbolj znane učence pustili k njemu in vsakemu tujcu pokazali vrata. Kajti prav lahko se zgodi, da kakšen od žensk ali od templja najeti morilec zasadi bodalo v srce našemu Janezu, in tempeljska hudobija bi dosegla svoj cilj. Verjemi mi: tudi obe ženski je obdelal tempelj! Jaz pa bom, da

bi rešil Janeza, ženskam in posebej Herodiadi dovolil dostop, zato pojdi tja in povej Herodiadi, da me odslej more in sme obiskovati!'
8 Jaz kot služabnik sem moral ubogati, čeprav sem še predobro spoznal, da bo ta pomoč Janezu slabo pomagala. Od tega časa je Herodiada skoraj vsak dan prihajala v Herodovo hišo in si znala, kot nobena druga, čedalje bolj pridobivati njegovo naklonjenost. To so še prekmalu izvedeli črni templjarji in so ženskam prišepnili, naj za veliko zlata pripravita Heroda do tega, da bo Janezu, ki je toliko ljudstva odvrnil od templja, upihnil luč življenja. Stara je pri templju prisegla, da bo to uresničila: ne bo mirovala, dokler vodni prerok ne bo padel. Mlada je zdaj tudi znala Herodu zmeraj preprečiti, da bi obiskal Janeza in bi mu ta dajal nove nasvete. Jaz kot služabnik si tudi nisem upal Heroda spomniti na Janezove besede, ker sem ga še predobro poznal, kakšna pošast je, ko ga prevzame strastno poželenje.
9 In tako je hudobija napredovala do Herodovega dneva; samo par dni pred Herodovim dnevom se je moralo zgoditi nekaj med njim in Herodiado, sicer gotovo ne bi izostala teh nekaj dni. Toda teh nekaj dni se je Herodovo srce šele prav vnelo za lepo Herodiado, in zmagoslavje, ki ga je potem slavila nad Herodom na njegov dan, je bilo toliko bolj zanesljivo."

14. Herodov ukaz za Jezusovo aretacijo

1 (**Cinka**): "Da ga je in kako ga je slavila zame in za tisoče, je znano; vsem vam pa ne bo znano, da kroži med Janezovimi učenci legenda, da je Janez spet vstal, vendar se je umaknil v Galilejo, kjer se spet potika tam, kjer se je prvotno začel potikati. Za to legendo pa sta izvedela tudi Herod in njegova Herodiada, ki je od Janezove smrti začela prav čudno hirati s svojo staro zmajevsko materjo vred. To je napolnilo Herodovo in Herodiadino srce z velikim strahom in silno bojaznijo in zato je Herod poslal mene kot zanesljivega prijatelja umorjenega, da bi ga spet pripeljal k Herodu, da bi mu Herod lahko povrnil veliko krivico, ki mu jo je storil. Tudi Herodiada zdaj objokuje tisto uro, ko je popustila svoji hudobni materi, in bi se zdaj rada spravila z razžaljenim Janezom!
2 Jaz pa seveda dobro vem, da Janez nikakor ni vstal; pač pa sem iz ust samega Janeza slišal, da je v Galileji vstal zelo velik prerok, kateremu on ni bil vreden odvezati jermena na obuvalu. To sem povedal Herodu in on je rekel: ' Kljub temu pojdi tja in mi pripelji tistega, o katerem je Janez govoril s tako velikim spoštovanjem; morda nam tudi ta lahko pomaga!'' Rekel sem mu pa tudi jaz, kaj sem slišal o velikem preroku, namreč, da za podkrepitev svojega nauka dela neznanska znamenja. Povedal sem mu, da galilejski prerok obuja mrtve in prestavlja gore in ukazuje viharju in še več podobno nezaslišanih reči. Dalje sem povedal Herodu, da bi jaz lahko le malo ali pa nič opravil proti oblasti takšnega preroka, ker bi lahko z eno mislijo pobil tisoče. Toda zaradi tega Herod in njegova Herodiada nista odstopila od svoje želje in Herod je rekel samo: 'Tristo srebrnih grošev tistemu, ki mi ga pripelje!',

z dodatkom: če ne bi bilo mogoče živega, bi ga vendarle hotel videti vsaj mrtvega!
3 Jaz sem mu prav srčno odvrnil: 'Če noče priti prostovoljno, bomo šli zaman ponj! Tedaj, ko bi ga lahko ubili, bomo sami že zdavnaj mrtvi; ker pozna najbolj skrite misli ljudi in tudi njihove namene, nas bo usmrtil že, ko ga bomo komaj zagledali! Če pa je tako, res ne uvidim, čemu naj bi šli nadenj!' Tedaj je rekel: 'Jaz to hočem in moja volja je dobra; če je prerok dober, bo mojo dobro voljo tudi priznal za dobro in bo prišel k meni! Da z njim ne bom storil tega, kar sem v svoji zaslepljenosti storil z Janezom, dokazujejo moje solze zaradi dobrega Janeza. Pojdite in izpolnite mojo voljo!'
4 Šele potem smo odšli in zato smo zdaj tu, - ne da bi doslej karkoli opravili, čeprav že skoraj devet tednov potujemo po Galileji z istim namenom! V tem času sem že večkrat poslal sle k Herodu in mu jasno prikazal brezuspešnost našega truda; le, da to nič ne pomaga! Iz drugih virov nekako ve, da se v Galileji zadržuje ali vstali Janez ali pa veliki prerok in dela velika znamenja; zato naj se na vso moč potrudimo, da ga bomo ujeli. Vsako omahovanje z naše strani pa bo znal najstrožje kaznovati!
5 In tako smo na svojih pohodih prišli semkaj, ker smo slišali, da naj bi se pri Cezareji Filipovi zgodila velika znamenja! Našli pa nismo nič drugega kot povsem požgano mesto, od včerajšnjega viharja popolnoma opustošeno pokrajino in tukaj vas, najstrožje Rimljane!
6 Poskrbite za nas in nas rešite tega norca, kateremu v njegovem besu ni zaupati, pa vam bomo za to hvaležni, o tem ste lahko povsem prepričani! Kar sem vam zdaj povedal, je najpopolnejša resnica; zdaj najnatančneje veste, kako stvari stojijo. Ravnajte po pravu in pravični presoji! Ko boste vi Rimljani naši popolni gospodarji, potem nas Herod nič več ne briga! Mi pa vam bomo pripravljeni služiti še tisočkrat bolj zvesto kot staremu norcu in divjaku! Kajti pri vas se še vendar kaže nekaj človeškega, medtem ko je Herod zver, kadar pobesni!"

15. Skrivnostno rimsko pooblastilo Herodu

1 Reče **Cirenij**: "Naj se vam zgodi, kar želite; kajti s tvojim opisom Heroda sem povsem zadovoljen in zdaj vem, kaj bom ukrenil z njim. Toda povej mi še, ali je z njegovim kneževskim pooblastilom res tako, kot si mi prej opisal! Nisi morda videl spodaj podpisanega mojega imena? Ali si imel ali našel kakšno priložnost, da si lahko videl tisto listino? Bodi odkrit in mi to natančno povej!"
2 Reče **Cinka**: "Nič lažjega kot to, saj sem zato, ker sem vešč pisanja in obvladam tri jezike, to listino morda že petdesetkrat prepisal; te kopije daje Herod za deset srebrnih grošev pri deželnem oblastniku zmeraj vidirati• kot identične z originalom! Tvojega imena nisem videl, pač pa ime zdaj vladajočega cesarja. – Več ti o tem ne morem povedati."

• potrditi

3 Reče **Cirenij**: “To je potem očitno novo pooblastilo, ki se glasi povsem drugače kot tisto, na katerem sem podpisan jaz sam! Bi mi morda lahko tudi še povedal, v katerem času je Herod prišel do zloglasnega pooblastila iz Rima?”
4 Reče **Cinka**: “O, nič lažjega kot to! To pooblastilo je dobil že prejšnje leto, kar vem toliko bolj natančno, ker sem sam napisal prošnjo zanj. V prošnji je sicer bila točka, da naj cesar kot popoln absolutni vladar, mimo vseh podrejenih mest, njemu *ad personam*•• za njegovo nujno potrebno kritje podeli pooblastilo na način, kakor je bilo v prošnji stilizirano v opombi. Zdaj pa pride pravzaprav glavna stvar, za katero se – samo po mojem mnenju – skriva velika lumparija!
5 Da je Herod poslal takšno prošnjo v Rim, jamčim kot priča toliko bolj verodostojno, ker sem, kot rečeno, prošnjo sam stiliziral in napisal. Ta izredna prošnja pa ni šla – kot se zlahka razume samo po sebi – v Rim brez težkega spremstva veliko zlata in srebra. Prenašalci so bili pet prvih farizejev, ki so v tistem času zaradi svojih lastnih zadev potovali v Rim. Ti so prišli nekaj dni pred svojim odhodom k Herodu in so ga vprašali, ali ne bi imel kakšnega naročila za v Rim.
6 Herodu so prišli kot naročeni; saj je že štiri tedne tuhtal, kako in po kom bi lahko najbolj zanesljivo in tajno spravil izredno prošnjo v Rim. Ta priložnost mu je bila toliko bolj zaželena, ker se je dobro razumel s temi petimi najmodrejšimi farizeji in jih je tudi imel za najbolj poštene izmed te sodrge. Ko jih je vprašal za plačilo za prenos, ki ga sicer iz Jeruzalema ni bilo lahko dobiti za manj kot dvesto funtov, niso zahtevali nič; saj naj bi to, kar bodo Herodu, ki jim je tudi že velikokrat naredil številne in velike prijateljske usluge, tudi oni naredili iz čistega prijateljstva!
7 S tem je bil Herod več kot popolnoma zadovoljen in je peterici predal prošnjo skupaj s težkim tovorom, ki ga je trideset kamel komaj nosilo. Tako je izredna prošnja po besedah potovala v Rim, v resnici pa povsem drugam, česar pa mi ne moremo vedeti!
8 Potovanje od tu v Rim traja ob ugodnih vremenskih razmerah cele tri tedne, sicer tudi en mesec; nekaj dni, pogosto tednov, je nujno treba ostati v Rimu, ker je potreben čas, da pride nekdo pred cesarja. Takšne prošnje v najugodnejšem primeru cesar ne reši prej kot v pol leta, ker ima pred seboj tisoč pomembnejših vladarskih zadev. Zdaj sledi vrnitev, za katero pa je potrebno spet toliko časa kot za pot tja! Iz mnogih izkušenj natančno preračunano se po mojem vedenju iz Rima še nobena stvar ni vrnila prej kot v tri četrt leta.
9 Teh pet odposlancev pa je željeno pooblastilo, napisano natančno po opombi v prošnji, ki sem jo napisal jaz sam, predalo Herodu že po šestih tednih, napisano na lepem pergamentu in opremljeno z vsemi znanimi cesarskimi znamenji, in so Herodu vrh tega še čestitali z vsem pompom; jaz pa sem si pri tem mislil svoje in še danes stavim glavo, da je omenjena peterica bila v znani zadevi v Rimu prav toliko kot jaz!

•• za njegovo osebo

10 Barabe so težak dodatek skupaj s tridesetimi zdravimi kamelami varno shranili, ponaredili cesarjev podpis in druga znamenja in so tako izročili Herodu tajno cesarjevo pooblastilo, o katerem cesar prav tako ničesar ne ve kot ti, visoki gospod in zapovednik! Veš, visoki gospod, to je samo moje mnenje; možno pa je tudi, da pooblastilo vendarle prihaja od cesarja! Morda so imele ladje dober veter tja in nazaj, tedaj bi se izšlo vsaj z vožnjo tja in nazaj, in slučajno bi lahko že takoj ob svojem prihodu v Rim naleteli na cesarja v trenutku, ko je bil dobro razpoložen in brez dela. Ta jih je morda takoj sprejel in jim podelil željeno pooblastilo, nakar so se lahko takoj spet vkrcali na ladjo, ki je odplula semkaj v Azijo in z najugodnejšim vetrom dosegli judejsko obalo! Skratka, v tem nikakor nočem biti sodnik! Vse to je le moja domneva in moj izračun."

16. Herodovo lažno pooblastilo

1 Reče **Cirenij**: "Prijatelj, to je več kot le domneva; to je najčistejša in najpopolnejša resnica! Četudi bi cesar Herodu bliskovito podelil željeno pooblastilo, ne bi moglo priti v šestih tednih nazaj v Jeruzalem, ker vsaka odredba, ki prihaja iz Rima, ob najugodnejšem vetru že do Sidona potrebuje okrog štirideset dni. Čez odprto morje, kjer bi bila pot morda najkrajša, vendar ne potuje nobena ladja, da pa pripluje semkaj vzdolž obal velikega sredozemskega ali jadranskega morja preko Grčije, potrebuje najmanj štirideset dni in zato v tem času ne more nihče opraviti poti tja in nazaj.
2 Poleg tega mora vsak tujec, ki pride v Rim in hoče od cesarja kaj izprositi, najprej preživeti v Rimu 70 dni, hitreje pa noben tuji odposlanec ali privatna oseba razen kakšnega poveljnika ali drugega velikega dostojanstvenika ne pride pred cesarja. V Rimu je pač urejeno tako, da mora vsak tujec, ki hoče v Rimu od cesarja doseči kakšno milost, najprej doprinesti svoj dar mestu s tem, da je prej v mestu čim več zapravil in podaril darila in daritve številnim institucijam in ustanovam, kar tako rekoč vsak tujec, ki pride iz daljnih dežel, tudi zlahka stori, ker bi, ne da je bogat, sploh ne mogel priti v Rim in tudi ne bi mogel izprositi kakšne posebne milosti. Kajti za splošni, nepremožni razred ljudstva so postavljeni in sankcionirani zakoni in pravični sodniki; če koga čevelj žuli, že ve, kam mora iti. Če pride, mu tudi zakonito pomagamo po zakonu; kajti pri nas Rimljanih ni nobenega podkupovanja in zmeraj velja pravilo: '*Justitia fundamentum regnorum!*' (Pravica je temelj vseh kraljestev!) in '*Pereat mundus, fiat ius!*' (Četudi propade ves svet, mora biti pravica za vsakogar!) To pri nas Rimljanih niso samo prazne besede, ampak pravila, ki smo jih vse do danes nadvse vestno spoštovali.
3 Potemtakem torej ni krivično, če tisti, ki pridejo v Rim, najprej velikemu mestu narodov prinesejo svoj dar, preden postanejo vredni kakšne cesarjeve milosti. Iz tega pa spet izhaja, da pet tempeljskih odposlancev ni pred temi 70 dnevi prišlo pred cesarja in zato niso mogli v šestih tednih opraviti uspešnega potovanja v Rim in spet nazaj. Če pa

tega niso mogli storiti, se sam od sebe kaže zanesljiv zaključek, da je peterica sama obdržala Herodove zaklade, namenjene cesarju, ter oblastiželjnemu četrtnemu knezu prinesla in izročila ponarejeno in zato povsem neveljavno pooblastilo! Herod si zdaj domišlja, da ima večje pravice, kot jih je prvotno dobil od Rima s četrtnim kneževstvom. Toda glede tega mu bomo čimprej nalili čistega vina!
4 Da, zdaj je tudi razumljivo, zakaj mi glede tega niso iz Rima sporočili prav ničesar! Saj bi mi kot neomejenemu oblastniku nad vso Azijo in mejnim delom Afrike vendar morali poročati o vsem, kar v Rimu sklenejo glede Azije, sicer bi moral vsako meni neznano odredbo iz Rima, ko bi se začela aktivno izražati, imeti za provincialno samovoljo, torej za upor proti Rimu in njegovi oblasti in bi obenem moral nastopiti proti temu z vsemi razpoložljivimi sredstvi! Zato boste zdaj pač uvideli, da mora biti Herodovo pooblastilo ponarejeno! Če pa je pooblastilo ponarejeno, boste tudi razumeli, da moram, prvič, Herodu razkriti prevaro in mu, drugič, lažno pooblastilo odvzeti, ga poslati cesarju, da bo on sam kaznoval hudobne zločince zaradi oskrunjenja svoje osebe!"

17. Državna politika templjarjev

1 Reče **Cinka**: "Visoki prijatelj! Visoki gospod! Vse to zdaj prav dobro razumemo; poleg tega pa razumemo še nekaj, kar se zdi, da ti ne razumeš!"
2 Reče **Cirenij**: "In kaj naj bi to bilo?"
3 Reče **Cinka**: "To je ljuba državna politika, zaradi katere ima v skoraj vseh časih in v vseh deželah na zemlji duhovščina določen privilegij, zaradi katerega more storiti marsikaj, kar bi bilo za druge ljudi zločin. Duhovniki so dovolj drzni, da se drugim ljudem vsilijo kot pravi bogovi in pred vsemi kar naprej govorijo domnevno Božjo besedo, kakor se jim zljubi. In noben človek se jim ne upre, in celo cesar mora s prijaznim očesom gledati to predrzno igro, zaradi v ljudstvu že dolgo zakoreninjenega praznoverja, po katerem bodo ljudje ostali pokorni in ponižni in se ne bodo upirali deželnemu kralju, ko jim ta daje večinoma neznosne zakone in jim nalaga davke, ki jih težko plačajo.
4 Če pa je duhovnikom dovoljeno namesto Boga gospodariti, kakor se jim zljubi, tudi cesar ne bo storil nič nenavadnega, če bo tem omamljevalcem ljudi v nujnih primerih včasih tajno, včasih javno dovolil zlesti v monarhovo kožo, govoriti v njegovem imenu in celo izdajati zakone, če spoznajo to kot nekaj koristnega tako za vladarja, za njegovo državo in seveda tudi zase, kar je seveda toliko bolj opravičljivo v tistih provincah, ki so zelo oddaljene od vladarjeve rezidence, tako kot judovska dežela tu.
5 Če jih bo cesar danes poklical na odgovornost in zahteval zagovor zaradi ponarejenega pooblastila, sploh ne bodo zanikali, da so to storili tudi brez vsakega naročila; toda poleg tega bodo lahko cesarju navedli dober razlog, zaradi katerega so kaj takega odredili samo v največjo korist monarha in njegove države! In cesarju bodo tudi skušali najbolj

natančno in jasno dokazati, zakaj je bila takšna odredba nujna in kakšne koristi državi in monarhu so zrasle iz nje. In cesar jih bo nazadnje moral še pohvaliti in nagraditi zaradi tega.
6 Pokliči jih danes na odgovornost pa jim boš po zaslišanju lahko prav tako malo prišel do živega kot sam cesar in boš nazadnje moral Herodu še potrditi omenjeno pooblastilo, ko ti bodo dokazali, da je bilo to dejanje nujno, da so z njim nekoliko omejili Herodovo oblastiželjnost. Brez te omejitve bi si s pomočjo svojih neizmernih zakladov in bogastev zlahka skrivaj ustvaril veliko moč, s katero bi se začel zelo kategorično pogovarjati z vami Rimljani! Oni pa so to odkrili in so po razsvetljenju od zgoraj takoj uporabili pravo sredstvo, s katerim je Herod pro forma po volji cesarske oblasti dobil privilegij, ki bi si ga sicer v kratkem izsilil z nasiljem. – Ko ti tempeljski vitezi pridejo nasproti s takšnimi razlagami, kaj moreš storiti drugega kot jih pohvaliti in nagraditi?"
7 Reče **Cirenij**: "Tega sicer še ne razumem tako povsem! Če je Herod imel tako hudoben načrt in ga je hotel tudi uresničiti, zakaj mi niso tega tajno sporočili? Saj bi vendar tudi jaz lahko uporabil primerna sredstva, da bi to preprečil! Od Jeruzalema do Sidona ali Tira pa vendarle ni tako daleč! In končno, - kako bodo templjarji opravičili cesarju ukradene velike zaklade in trideset kamel? Mislim, da jim bo to vendarle dokaj težko uspelo!"
8 Reče **Cinka**: "Visoki prijatelj, visoki gospod! Sicer je videti, da imaš res veliko najplemenitejše državniške modrosti, toda tu si videti tako neizkušen – kot nekdo, ki še nikoli ni vihtel v svoji roki niti hišnega žezla! Da bi to celo tebi naznanili, bi jih lahko zadržal dvojni razlog! Prvič: Nevarnost ob zamudi; in drugič: Izogibanje vzbujanja vsake pozornosti v tej nevarni zadevi! Če bi te s tem prezgodaj seznanili, bi dal takoj obkoliti ves Jeruzalem in ga najstrožje zastražiti; to bi med ljudstvom povzročilo veliko razburjenje in ga napolnilo z najhujšim sovraštvom zoper vas. Herod pa bi lahko takšno razpoloženje dobro izkoristil proti vam, vsled česar bi moglo nastati nepreračunljivo zlo!
9 Ker je vse to upošteval in vnaprej uvidel, je tempelj iz polnosti svoje božanske modrosti naredil nekaj, kar je brez vsakega hrupa odpravilo zlo zadevo; ob pravem času pa bi že tebe in cesarja komaj opazno seznanili s tem, kar se je zgodilo, recimo, pospremljeno z nasvetom, kaj bi bilo treba odrediti v prihodnje. Cesarju namenjene zaklade pa bi ti tako in tako lahko poslali šele tedaj, ko bi se jim zdelo primerno, da te obvestijo o vsem tem.
10 Če bi ti, visoki prijatelj in visoki gospod, prav gotovo dobil takšen odgovor na nekaj svojih vprašanj, povej mi, ali bi zaradi resnične državniške modrosti lahko storil kaj drugega, kot templjarje zelo pohvalil in jih po zakonu nagradil, kot vsak dober in pošten trgovec z desetimi odstotki!"
11 Reče **Cirenij**: "Ko pa sem sam zase prepričan o še preveč bleščeči pokvarjenosti templjarjev, jih naj potem povrh vsega še hvalim in nagrajujem? Mar ni nobenega sredstva in nobene poti, da bi tem Satanovim bratom prišli do živega?"

12 Reče **Cinka**: “Ali Cinka in ti bolj poznata zle viteze in jih najgloblje zaničujeta, je pomembno vprašanje; če bi jih mogel vse, tempelj in njihove sinagoge uničiti z enim dihom, verjemi mi, ne bi pomišljal niti dva trenutka! Toda stvari so pač takšne, da ti celo Bog ne more dati drugega nasveta, kot zaenkrat mirno gledati lumparijo. Ko pozneje pride čas, pride tudi nasvet.
13 Po mojem in po Janezovem izračunu bodo od sedaj v štiridesetih letih povsem zreli za padec, in potem boste morali vso Judejo in ves Jeruzalem znova osvojiti in njihova gnezda do temeljev porušiti; pred tem časom pa bomo z oboroženo roko proti njim dosegli le malo ali nič, razen tega, kar sem ti prej svetoval. V določenem času jih lahko vprašaš, kako je z omenjenimi zadevami; ko pa si boš zadevo razjasnil, tedaj ravnaj, kakor sem ti rekel, sicer se lahko vse skupaj slabo izteče!”

18. Nauk galilejskega preroka

1 Reče **Cirenij**: “Prijatelj, spoznal sem tvojo veliko preudarnost in zvitost, in Herod si je v tebi vzgojil zagovornika, kakršnega ni v vsej Judeji! Zdaj sicer nisi več herodovski, ampak rimski, in ti ni treba več zagovarjati Herodove zadeve, ampak samo in edino našo, in to za nas; zato že lahko izveš nekaj več, kaj vse se je skoncentriralo na tej točki ob morju, in zakaj pravzaprav! Predvsem pa mi povej, kaj bi storil, če bi nenadoma od nekod prišel veliki galilejski prerok!”
2 Reče **Cinka**: “Jaz?! – Sploh nič; pustil bi ga iti svojo pot! Seveda bi se rad pogovoril z njim, da bi videl, ali je Janez upravičeno rekel, da ni vreden odvezati jermena njegovega obuvala! Janez je bil nadvse moder prerok in je imel več svetlobe kot vsi stari preroki skupaj. No, če pa Janez že daje takšno pričevanje o Jezusu iz Nazareta, kako velik, moder in kako mogočen mora biti šele ta!
3 Veš, visoki prijatelj, če bi jaz hotel Jezusa resno zgrabiti – četudi samo na videz -, bi lahko to že zdavnaj storil; saj sem pravzaprav večinoma vendarle vedel, kje se je Jezus zadrževal! Toda resnično mi ni bilo do tega, in odkrito rečeno, - bal sem se tega moža! Po tem, kaj vse sem o njem slišal – in to od verodostojnih prič, celo od Samarijanov -, mora biti poln najpopolnejšega božanstva – ali pa mora biti izvrsten čarodej staroegiptovske šole! Zato nikakor ne bi hotel imeti z njim nobenega opravka; kajti tu bi gotovo dobil vse pleve v obraz. Resnično, le sam zase bi ga rad videl in govoril z njim, vendar samo v mirnih razmerah; v tej svoji biriški obleki pa niti od daleč!”
4 Vprašam zdaj **Jaz** Sam Cinka in rečem: “Ljubi prijatelj, Jaz sem tudi nekdo, ki pozna Jezusa iz Nazareta tako dobro kot Samega Sebe, lahko ti pa o Njem povem samo to, da On ne sovraži nobenega človeka, ampak je dobrotnik vseh ljudi, ki pridejo k Njemu in pri Njem iščejo pomoč. Sicer je res sovražnik greha, ne pa grešnika, ki se kesa svojega greha in se ponižno vrne k dobremu. Nobenega človeka še ni obsodil in kaznoval, pa če bi bilo njegovih grehov več kot je peska v morju in trave na zemlji.

5 Njegov nauk pa je čisto na kratko v tem, da naj človek Boga spozna in Ga nadvse ljubi in svojega sočloveka ljubi prav tako kot samega sebe, pa naj bo karkoli in kdorkoli, visok ali nizek, reven ali bogat, moški ali ženska, mlad ali star. Kdor bo to zmeraj delal in se izogibal greha, ta bo nekoč v sebi izkusil, da je ta nauk resnično iz Boga in ni prišel iz ust kakšnega človeka, ampak iz Božjih ust; kajti noben človek ne more vedeti, kaj naj stori, da bo dosegel večno življenje in v čem to je. To ve samo Bog, in končno tudi tisti, ki je to slišal iz Božjih ust.
6 On uči tudi, da mora vse ljudi, ki hočejo doseči večno življenje, poučiti Bog Sam; tisti, ki samo od ljudi slišijo, kaj naj storijo, so še zelo daleč od Božjega kraljestva. Seveda slišijo besede, ki prihajajo z umrljivega jezika; toda prav tako umrljiva kot jezik, ki je besede govoril, je potem tudi beseda v človeku, ki jo je slišal. Ne ravna se po njej in je ne oživi z nobenim dejanjem. Toda beseda, ki prihaja iz Božjih ust, ni mrtva, ampak živa, nagiba človekovo srce in voljo k dejanju in s tem oživlja celega človeka.
7 Ko pa je človek oživel po Božji besedi, ostane živ in svoboden za večno in nikoli več ne bo občutil in okusil smrti, - pa čeprav bi lahko telesno tisočkrat umrl!
8 Glej, prijatelj, to je na kratko jedro nauka velikega preroka iz Nazareta! – Povej nam, kako ti je všeč in kaj zdaj misliš o velikem preroku!”

19. Cinkovo mnenje o Jezusovem nauku

1 **Cinka** tu nekoliko pomisli in čez nekaj časa reče: “Ljubi prijatelj! Takšnemu nauku, čeprav je nekaj tveganega, ni mogoče ugovarjati; če sploh obstaja kakšen Bog, ki se vsaj malo briga za smrtnike, je ta nauk gotovo Božje narave! Sicer so tudi drugi veliki modreci postavili načelo, da je čista ljubezen osnovna kal vsega življenja, in da naj ljudje najbolj negujejo ljubezen, ker lahko samo iz ljubezni ljudem vzcveti vsakršen blagor; niso pa razložili narave čiste ljubezni. Ima pa ljubezen tako kot dobro tudi zlo stran, in nazadnje ne vemo, katero stran ljubezni naj pravzaprav negujemo kot zveličavno.
2 Tu pa je kristalno jasno izraženo, katero vrsto ljubezni naj človek neguje in naredi za svoje življenjsko načelo. Potemtakem ta nauk prvotno seveda ne more izvirati od nobenega človeka, ampak samo od Boga, in obenem dokazuje, da Bog vendarle obstaja. No, no, tebi, meni povsem neznani ljubi prijatelj – pa tudi če si morda pogan – sem od vsega srca hvaležen; kajti zdaj si meni kot tudi mojim prijateljem, ki niso padli na glavo, naredil veliko uslugo! Vsi smo bili tako rekoč bolj ali manj brezbožni; zdaj pa se mi vsaj zdi, da smo spet našli izgubljenega Boga, kar me zelo veseli in mi je zelo prijetno.
3 Janez se je sicer tudi na vso moč trudil, da bi me prepričal o obstoju večnega Boga; toda zadeva mu vendarle nikakor ni hotela uspeti. Znal sem se mu prav pošteno upreti, ker mi ni razrešil vseh mojih dvomov in tako sem tudi obtičal v svojih starih dvomih vse do tega trenutka. Toda zdaj so naenkrat izginili vsi dvomi!

4 Čudno! Ja, ja, tako je: če nekdo ne najde pravih vrat v labirintu, ne pride do palače kralja, ki si je v oddaljeni sredini labirinta postavil trajno bivališče; ti pa si mi zdaj pokazal in odprl prava vrata, da z lahkoto pridem v palačo velikega in večnega kralja.
5 Zdaj pa bodi tako dober in mi tudi še povej, kje si imel takšno srečo, da si se srečal z velikim možem! Gotovo ni čarodej, ampak je z višjimi Božjimi močmi obdarjen človek; to namreč spričuje njegov resnično božanski nauk! Povej mi torej, kje si govoril z njim! Rad bi šel sam k njemu, da bi iz njegovih ust slišal takšne žive besede odrešenja."
6 Rečem **Jaz**: "Le ostani tu; po kratkem nadaljevanju pogovorov, Ga boš sam našel! Tudi je zdaj že dobra ena ura čez poldne. Naš dobri gostitelj Marko je ravno končal s pripravo kosila, ki bo takoj postreženo; po obedu pa bomo našli še zelo veliko časa, da se bomo o vsem mogočem pogovorili. Ti ostaneš pri naši mizi, - tvojih devetindvajset tovarišev pa naj sede poleg nas!"
7 Marko je zdaj prinesel kosilo. Ko so bile jedi na mizah, pa je Cinka opazil, da je le malo ljudi naenkrat, kot bi trenil, z jedmi in vinskimi kupami povsem napolnilo toliko velikih miz.
8 Vprašal je poleg njega (**Zinka**) sedečega Ebala: "Prijatelj, povej mi prosim, kako je bilo mogoče s tako malo ljudmi naenkrat spraviti takšno količino jedi na toliko velikih miz! Resnično, to me nadvse čudi! Zdaj bi že skoraj trdil, da se tu ne dogajajo povsem naravne reči! Ima stari gostitelj morda povsem skrivne služabniške duhove, ki mu pomagajo pri takšnih opravilih?"
9 Reče **Ebal**: "Najbrž nisi bil zmeraj pozoren, ker si bil zelo zatopljen v pogovor, med tem časom pa, ne da bi ti posebej opazil, so mogli zlahka obložiti številne mize z vinom in jedmi. Jaz sam sicer tudi nisem pazil na to, toda naravnost nadnaravno menda le ni bilo!"
10 Reče **Cinka**: "Prijatelj, verjemi mi, lahko sem še tako zatopljen v kakšen pogovor, pa se okrog mene vendarle ne bo moglo zgoditi nič, česar ne bi videl, in povsem zanesljivo vem, da pred nekaj trenutki na nobeni mizi ni bilo niti drobtinice, - zdaj pa se mize kar šibijo od samih jedi! Če dovoliš, tu bo človeku s srcem in razumom menda vendarle dovoljeno vprašanje, posebej še tujcu!? Zdaj je že vseeno, ali mi bo nekdo prav odgovoril ali ne; toda ostanem pri tem, da se tu ne dogajajo povsem naravne reči! Poglej mojih devetindvajset tovarišev, ki med seboj razpravljajo o isti zadevi; samo vsi vi, ki ste tu morda že večkrat jedli, ste povsem ravnodušni ob tej zgodbi, ker že veste, kako se dogaja! Toda vse to ni pomembno, - pozneje bom že še razkril to skrivnost!"

20. Cinkovo začudenje nad čudežem pri mizah

1 Tu Cinka, ki je bil zelo velik človek, vstane in se ozre po vseh mizah, ki so seveda vseskozi obložene s skledami najbolje pripravljenih rib in s hlebi kruha in z zelo številnimi kupami in vrči najboljšega vina; opazi pa tudi, da se že vsi gostje pošteno lotevajo jedil, ne da bi se na številnih mizah kaj poznalo, da bi jedi zmanjkovalo. Skratka, naš Cinka je toliko

bolj osupel, kolikor dalj časa opazuje to zadevo, tako da se mu nazadnje že začenja pošteno vrteti. Samo precejšnja lakota in dober vonj jedil ga prisilita, da sede in tudi sam začne jesti.
2 Ebal položi predenj najboljšo in največjo ribo in mu jo opiše kot najžlahtnejšo vrsto Tiberijskega jezera; tako se je namreč imenoval velik zaliv Galilejskega morja v precej prostrani okolici Cezareje Filipove. Cinka uživa ribo s čedalje večjo vnemo, ker mu nadvse dobro tekne, zraven pa ne prizanaša medeno sladkemu kruhu in pridno sega tudi po polni kupi, ki se pa pri tem noče izprazniti, kakor tudi ribi ne more biti kos, čeprav jo prav pošteno obdeluje.
3 Kakor pa se godi njemu, tako se godi tudi njegovim tovarišem. Vsi bi radi postali veseli in korajžni in zelo zgovorni, toda čedalje bolj naraščajoče začudenje nad nenavadnimi pojavi pri tej gostiji jim to preprečuje, kajti zanje so to znamenja, kakršnih še nikoli niso doživeli. Tako so tudi že siti, kot se spodobi, - toda kljub temu jih dober okus rib vabi k vedno novemu uživanju; tudi tega, kako je to mogoče, ne razumejo.
4 Cinka končno vpraša Cirenija in ga sili, naj pove, kako je z vsem tem.
5 **Cirenij** pa odgovori: “Ko bo obed končan, bo tudi pravi čas za govorjenje o marsičem; za zdaj pa le jej in pij, kolikor ti srce poželi!”
6 Reče **Cinka**: “Prijatelj in moj visoki gospod in zapovednik! V vsem svojem življenju nisem bil sladokusec; če pa bom še dolgo ob tebi, bom to gotovo postal! Le tega ne razumem, da toliko jem in pijem!? Sit sem in moja žeja je potešena, in vendar lahko še kar naprej jem in pijem! In vino je boljše in močnejše, kot sem ga kdaj koli pil; toda to ne pomaga nič, kljub temu se ne opijem!
7 Zaenkrat ostajam pri tem, da se tu ne dogajajo naravne reči! V tej veliki družbi se mora skrivati velik čarodej in dela s tem znamenje svoje nedoumljive čudežne moči! Ali pa smo morda celo v bližini tistega velikega preroka, ki sem ga iskal s svojimi devetindvajsetimi tovariši!? Če bi bilo tako, bi te moral, visoki prijatelj in zapovednik, najponižneje prositi, da nam dovoliš oditi, kamorkoli bi pač hotel, ali pa nas moraš spet zvezati; kajti če bi nam prišel prerok takole naravnost pod strel, bi morali, zaradi težke prisege, dane Herodu, položiti nanj svoje roke. To nam sicer ne bi nič koristilo, kljub temu pa bi si zaradi prisege morali drzniti v svojo lastno pogubo!”
8 Reče **Cirenij**: “Kaj, Od kod to?! Kje in v katerem zakonu je zapisano, da je treba držati krivično, izsiljeno in pregrešno prisego?! Tvoja prisega pa se zdaj že sama razveljavlja s tem, ker si moj ujetnik skupaj s svojimi devetindvajsetimi tovariši! Odslej morate vendar izpolnjevati to, kar ti bomo zapovedali jaz in moji podrejeni poveljniki, večno pa ne več tistega, kar vam je zapovedal vaš neumni Herod! Svoje krivične prisege ste odvezani za vse čase in za večno!
9 Tudi če bi zdaj prišel od nekod veliki prerok sredi med nas, naj si nihče izmed vas ne drzne, da bi se ga dotaknil z enim samim prstom; kdor pa bi zaradi svoje neumne prisege to vendarle storil, bo deležen vse teže rimskega dostojanstva!

10 Moj prijatelj Cinka, prej sem te zaradi tvojih resnično duhovitih izjav imel za prav modrega človeka; s tem zadnjim razkritjem svojega razuma pa si pri meni izgubil zelo veliko! Je bilo mar vse prejšnje samo tvoje pretvarjanje?"
11 Reče **Cinka**: "Ne, ne, nikakor ne, visoki gospod in zapovednik! Jaz in mi vsi mislimo in hočemo zdaj ravno tako, kot smo mislili, hoteli in govorili predtem; vendar pa moraš le razumeti, da moramo kot nekoliko prebujeni ljudje ob takšnih pojavih, ki so se zgodili in se še dogajajo tu, ostrmeti in nazadnje v vsem svojem mišljenju, hotenju, govorjenju in ravnanju postati nekoliko zmedeni in v zadregi!
12 Če bi že kdaj kaj takega videl, bi se tu tudi jaz gotovo obnašal tako mirno kot vi vsi; toda moj modri sosed mi je prej komaj povedal, da bo prišlo kosilo, in glej, nekaj trenutkov nato so se vse mize že šibile pod bremenom nanje postavljenih jedi in pijač! Seveda že lahko obstajajo kakšne umetne priprave, s pomočjo katerih je mogoče delo opraviti nekoliko hitreje kot običajno; toda tako hitro!? Tu pač ne zadošča nobena mehanska naprava! Skratka, naj mi reče kdo, kar hoče, jaz ostajam pri tem in pravim: to je bila ali izredna čarovnija ali pa popoln čudež!
13 Ti, visoki prijatelj in gospod, si lahko miren, ker gotovo poznaš vzrok vsega tega; toda z nami je stvar popolnoma drugačna! Le poglej to ribo, ki jo še zmeraj jem! Od nje sem pojedel že več kot preveč in še zmeraj je je preostalo veliko več kot polovica! Sem popolnoma sit in vendar lahko neprestano jem! Tu moja kupa, iz katere sem spil že več kot eno polno mero (sedem vrčkov), in poglej, vino je komaj tri prste pod robom! Da, tega misleči človek vendar ne more sprejeti povsem ravnodušno, kot da bi to bilo tako rekoč nič! Tu sem jaz tvoj ujetnik in ne morem od tebe zahtevati razlage tega čudežnega pojava; toda prositi menda vendarle morem in smem? Prosil sem vas za to, vi pa ste mi rekli, naj počakam!
14 Čakanje bi že bilo v redu, če bi v meni namesto vedoželjne duše lenaril mrtev kamen; toda moja duša ni kamen, ampak duh, ki ga neprestano žeja po svetlobi. Njegove žeje ne pogasi noben hladen osvežilni napitek, ampak beseda razlage, ki prihaja iz ust že napojenega duha. Vi imate tega eteričnega napitka v preobilju in ste napojeni do ušes; toda meni, strahovito žejnemu, nočete od svojega preobilja kaniti niti kapljice na moj razžarjeni jezik! Glejte, to pa je tisto, kar me najbolj žalosti in najbolj zmede moje čute! Če v takšnih okoliščinah postanem nekoliko konfuzen, - ali se lahko temu, visoki prijatelj, sploh čudiš?
15 Toda zdaj nič več o vsem tem! Zaradi tega sem postal že prav pošteno slabe volje in pustim vso to čudežnost lepo pri miru! Človek naj vsega ne ve in mu vsega vedeti tudi ni potrebno! Za nujno pridobitev vsakdanjega kruha se človeku ni treba veliko naučiti, izkusiti in vedeti. Pravi norec, kdor hoče več kot to! Zato zdaj le jejmo in pijmo, dokler še kaj imamo! Če ne smem nič vedeti, raje tudi nočem nič vedeti! Kar sami hočemo, lažje prenašamo; le tujčeva volja je za vsako pošteno dušo težko prebavljiva. Odslej ste lahko vsi povsem brez skrbi, da bi vas še kdaj nadlegoval s kakšnim vprašanjem!"

16 S temi besedami je Cinka umolknil, povsem mirno naprej jedel svojo ribo in si večkrat vzel še kruh in vino; tudi njegovi tovariši so storili enako in so se malo brigali za to, kar se je dogajalo okrog njih, ali kaj smo govorili.

21. Narava vedoželjnosti. O pravem petju

1 Cirenij pa Me je skrivaj vprašal, kaj bi moral zdaj narediti s tem človekom.
2 **Jaz** pa sem rekel: "Še prav veliko! Ti nam bodo tudi postali prav dobro orodje; toda za enkrat so zelo potrebni nekoliko miru in zato sem jih pustil priti v to ravnodušno stanje.
3 Verjemi Mi! Duša, ki jo enkrat žeja po višjem znanju, ne zapade tako zlahka v popolno lenobnost! Takšni duši gre kot mlademu zaročencu, ki je prav na smrt zaljubljen v izvoljeno dekle. Dekle pa, ker je lahkomiselna deklina in ne poštena devica, jemlje ljubezen svojega zaročenca veliko lažje in si misli: 'Če ne bo ta, je vendar še množica drugih!'
4 To pa čez nekaj časa izve zaročenec in postane zaradi tega zelo otožnega srca. Ves jezen in žalosten se resno nameni, da sploh ne bo več mislil na nezvesto deklino; toda kolikor bolj se namenja, toliko bolj misli nanjo in si skrivaj želi, da bi bilo vse tisto, kar je o dekletu slabega slišal od tujih ust, gola laž.
5 Toda končno vidi, da se dekle vpričo njega druži z drugim! Tedaj bi se najraje od jeze razpočil in z vso silo noče več misliti na nezvesto; toda tedaj ga šele mučijo prav žareče misli tako, da poleg njih ni več prostora za nobeno drugo zdravo misel. Dan in noč nima počitka in miru; vzdihuje in pogosto bridko joče in preklinja nezvesto.
6 Ja, zakaj pa vendar vse to? Ali se ni trdno namenil, da ne bo več mislil na nevredno?
7 V svojem trpljenju pa pride potem k njemu pravi prijatelj in reče: 'Prijatelj, nekoliko pa svoji zaročenki le delaš krivico! Glej, s svojo navidezno lahkomiselnostjo je hotela samo preizkusiti tvojo ljubezen; kajti vedela je in morala je vedeti, da je revno dekle, ti pa tičiš v bogastvu. Saj je vendar komaj verjela v možnost, da bi jo lahko kdaj vzel za zakonito ženo; več kot pol tvoje ljubezni, ki si ji jo prisegel, je imela za norčevanje in te je mislila, preden bi ti popolnoma podala roko, nekoliko potipati, ali jo res tako ljubiš, kot so se glasile tvoje besede! Kajti prepogosto je žalostna izkušnja učila revna dekleta, da takšni bogati mladeniči, kakršen si ti, igrajo z revnimi dekleti nemoralno in lahkotno igro. Tvoje dekle pa je zdaj videlo, da si vendarle mislil z njo resno, in te zaradi tega ljubi bolj, kot bi mogel kdaj koli verjeti; odkar ti je prisegla ljubezen, ti v srcu tudi nikoli ni postala nezvesta. – Zdaj veš, slepi ljubosumnež, kako si zapisan pri njej! Stori zdaj, kar hočeš!'
8 Meniš, Cirenij, ta tako globoko prizadeti ljubimec zdaj ne bo hotel revnega, toda prelepega dekleta nič več slišati in videti, kakor se je namenil? O nikakor! Govor njegovega prijatelja mu je bil najljubši in

komaj je lahko dočakal trenutek, ko bi svoji ljubljeni za vedno podal roko.
9 In tako se bo godilo tudi našemu Cinku! Zdaj sicer je in pije, kot da ga čudežno sploh ne bi več zanimalo; toda v svoji notranjosti je zdaj s tem zaposlen veliko bolj kot je bil kdaj prej. Zato nobene skrbi zaradi tega!
10 Jaz poznam vse ljudi in vem, kaj vse se dogaja v njihovih srcih. Poleg tega tudi usmerjanje čustev v srcu izvira samo od Mene; kjer je potrebno, vem, kaj moram storiti. Zato bodimo dobre volje ter jejmo in pijmo, kar je postavljeno pred nas; kajti za danes popoldne potrebujemo nekoliko več telesnega okrepčila in šele pozno bomo lahko prišli do večerje!"
11 Vsi so zdaj prav dobro razpoloženi in veseli in mnogi hvalijo Gospoda Boga. Nekateri začenjajo celo prepevati; toda razen Herma ni bilo navzočega nobenega pravega pevca. Tega pa so mnogi prosili, naj kaj zapoje; on pa ni prav hotel zato, ker se je bal kritike Rimljanov, ki so imeli dober posluh in se je zaradi tega dal zelo prositi.
12 Rekel je pa (**Herme**): "Moji prijatelji in gospodje! Gospodu Bogu pojem pesem v srcu; Gospod Izraela jo gotovo posluša in Mu je všeč! Če pa bi pel isto pesem glasno pred vašimi ušesi, vam morda ne bi bila všeč zaradi nekaterih morda nečistih tonov. To bi me potem napolnilo s sramoto in žalostjo, kar ne bi bilo dobro niti zame niti za vas; zato pesmi srca raje ne pojem glasno, ampak povsem tiho v srcu. Tisti, kateremu je namenjena, jo gotovo sliši!"
13 Rečem **Jaz**: "Imaš prav, Herme, le še naprej prepevaj tako v svojem srcu! Takšno petje je Božjim ušesom veliko prijetnejše kot pa glasno, nesmiselno drenje, ki draži le meseno uho, srce pa ostane ob tem hladno in neprizadeto.
14 Če pa se ob določenih priložnostih že tudi zunanje prepeva, naj se to zgodi šele tedaj, ko je srce že tako prepolno ljubezenskega čustva, da si mora dati duška skozi usta, da se ne bi zadušilo v presilnem kipenju ljubezni do Boga. Tedaj je seveda tudi zunanje petje Bogu všeč; toda zapeto mora biti s čistim glasom, ki še bolj povzdigne človekovo čud.
15 Nečist in ne blago zveneč glas je kot kalna močvirna voda, vlita na plapolajoč ogenj! Posledico tega si lahko misli vsak sam."
16 Ko sem razložil to o petju, Mi je rekla ljubka **Jara**: "Toda Gospod, kako bi bilo – ko že tako dobre volje sedimo skupaj -, če bi nam Rafael kaj zapel?"
17 **Jaz** ji nekoliko šaljivo rečem: "Prosi ga za to! Morda bo storil kaj takega tebi v veselje. Jaz seveda ne bom rekel in imel nič proti temu."
18 Jara se takoj loti Rafaela in ga nujno zaprosi, da bi nekaj zapel.
19 In **Rafael** reče: "Ti seveda še nimaš pojma, kako mi pojemo; povem ti pa vnaprej, da mojega glasu ne boš dolgo prenašala, ker zveni in tudi mora zveneti preveč pretresljivo, ker ga tvorijo prečisti elementi. Tvoje meso sploh ne bi preneslo zvena mojega glasu; če bi ti četrt ure pel, bi umrla od same miline zvoka mojega glasu, ki se ne more primerjati z ničemer na zemlji! Zahtevaj zdaj, najmilejša, če me hočeš slišati peti in

jaz bom pel; toda kako bo moje petje vplivalo na tvoje meso, ti znam vnaprej komaj povedati!"
20 Reče **Jara**: "Torej zapoj vsaj en sam ton; ta me gotovo ne bo tako hudo prizadel ali celo usmrtil!"
21 Reče **Rafael**: "Dobro, zapel ti bom torej en sam ton in naj ga slišijo vsi, ki so tu, in tudi tisti, ki prebivajo precej daleč od tu, da bodo raziskovali, kakšen zvok so slišali! Toda jaz sam se moram za to nekaj trenutkov pripravljati! Le pripravi se na to tudi ti; kajti en sam ton bo imel zate neznanski učinek!"

22. Rafael kot pevec

1 Te besede seveda sliši tudi naš **Cinka** in vpraša poleg sebe sedečega Ebala: "Je tisti ljubki mladenič morda najodličnejši pevec? Si ga že kdaj slišal?"
2 Reče **Ebal**: "On tako pravi; jaz pa sem ga že velikokrat slišal govoriti, peti pa še nikoli in sem zato tudi sam zelo radoveden, kakšen bo ta njegov ton!"
3 Reče **Cinka**: "Od kod pa je, in kdo je tista deklica?"
4 Odgovori **Ebal**: "Mladenič je doma pri meni v Genezaretu, deklica pa je moja telesna hči. Stara je šele petnajst let, ima pa vse Pismo v glavi in v srcu, - in mladenič prav tako in je zaenkrat učitelj v moji hiši. Torej ga poznam zelo dobro! Toda o tem, da je tako izreden pevec, do te ure nisem vedel niti zloga; zato me tudi samega zelo zanima ta njegov ton."
5 Ko je Ebal to izrekel, je rekel **Rafael**: "Zdaj prisluhnite in dobro pazite!"
6 Nato so vsi zaslišali kot iz velike daljave sicer zelo slaboten, toda tako nepopisno čist ton, da so bili vsi očarani in **Cinka** je v velikem entuziazmu zaklical: "Ne, tako ne poje noben zemeljski pevec! Tako lahko poje samo Bog ali kvečjemu Božji angel!"
7 Ton pa je postopno postajal čedalje močnejši, živahnejši in mogočnejši. V največji moči, kot bi prihajal iz tisoč pozavn, je zvenel kot kvart sekst akord v Des molu, segajoč od male v enočrtano oktavo s ponovitvijo oktave, nato je spet pojemal in se nazadnje spet izgubil v najšibkejši As (enočrtan) nezaslišane čistosti.
8 Vse je ta en ton tako očaral, da so zapadli v nekakšno otopitev svojega čutnega življenja in so bili v nekakšni nezavesti. Angel jih je moral na Moj namig najprej šele spet oživiti.
9 Nato so se vsi prebudili kot iz blaženega sna, in **Cinka**, je ves navdušen planil k Rafaelu, ga z vso močjo objel in rekel: "Mladenič! Ti nisi smrtnik! Ti si ali bog ali angel! Da, s tem glasom moraš vendar tudi mrtve obujati in oživiti vse kamne! Ne, ne, ne! Tako nebeškega zvoka še gotovo nikoli ni slišal noben smrtnik na vsej zemlji! O ti nebeški mladenič ti! Kdo te je naučil iz tvojega grla zapeti takšne tone?!
10 Oh, povsem sem omoten! Še drgetajo vsa moja življenjska vlakna od nepopisne lepote in čistosti tega enega tona! Niti se mi ni zdelo, da prihaja ta nezaslišano najčistejši ton iz tvojega grla, ampak se mi je zdelo, kot da bi se odprla vsa nebesa in bi se harmonija iz Božjih ust razlila nad mrtvo zemljo!

11 O Bog, o Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov, - Ti nisi prazen neartikuliran glas iz ust! Ti si edina resnična in najčistejša, večna harmonija! Ah, ta ton, ta ton! Da, ta ton mi je vrnil vse izgubljeno, vrnil mi je mojega Boga, mojega svetega Stvarnika in Očeta; za mojo dušo je bil najčistejši evangelij iz nebes! Kar morda ne bi zmoglo tisoče in tisoče besed, je dosegel ta edini nebeški ton in me kot človeka izpopolnil! Moje prej kamnito srce je kot vosek na soncu in tako nežno čuteče kot viseča rosna kaplja!
12 O Janez, kateremu sem moral z zlomljenim srcem oznaniti smrt! Če bi ti v poslednjem trenutku svojega zemeljskega življenja zaslišal ta ton, resnično, telesna smrt bi ti morala postati s svetlobo ožarjena vrata v Božja nebesa! Toda v temni ječi, ki je imela zaprtega tebe, Božjega svetnika, smo slišali samo glasove stokanja, stiske in žalosti!
13 O ljudje, ljudje, ljudje! Kako hudo mora biti v srcih in kako temno v ubogih dušah vseh tistih, ki niste slišali tega, kar sem zdaj slišal jaz, in tudi ne morete čutiti tega, kar zdaj čutim in bom čutil ves čas svojega življenja! O ti veliki, sveti Oče v nebesih, ki nisi nikoli pustil neuslišanih niti vročih prošenj grešnika, - ko se bom nekoč ločil od tega sveta žalosti in smrti, mi daj nekaj trenutkov prej še enkrat slišati takšen ton, in preblažen bom zapustil to zemljo, in moja duša bo nato večno hvalila Tvoje najsvetejše ime!"

23. Stik z Bogom po notranji besedi v srcu

1 Po tej lepi in za vse navzoče vzpodbudni Cinkovi eksklamaciji je rekla **Jara**: "O Rafael, Rafael! Kako povsem drugačno bitje si zdaj, kot si pa bil pred tem! Saj si mi vendar povsem zlomil moje srce! Ah, ko tega tona raje sploh ne bi zapel!"
2 Reče **Rafael**: "Zakaj si me silila k temu?! Saj pravzaprav sploh nisem hotel; ker pa tona ne morem vzeti nazaj, tudi nič za to! Pri tem pomisli, da mora biti v Božjih nebesih vse podobno temu tonu, tako si boš vnaprej toliko resneje prizadevala, da boš svoje življenje urejala tako, da bo v skladu z vsemi tvojimi dejanji, delovanjem in ureditvijo enako temu enemu tonu; tisti, čigar življenje pa ne bo podobno temu tonu, ne bo dosegel kraljestva večne in najčistejše ljubezni.
3 Kajti slišani ton je ton ljubezni in ton najvišje modrosti v Bogu! To si prav dobro zapomni in se trudi, da boš povsem podobna slišanemu tonu, tako boš v vsej ljubezni in modrosti pravična pred Bogom, ki te je izbral za pravo nebeško nevesto in ti je zato določil mene za vodnika!
4 Kar pa se zdaj tu dogaja, se dogaja pred Bogom in pred Njegovimi nebesi; toda za ta svet se to ne dogaja, kajti ta kaj takega ne bi nikoli razumel; zato bo tudi svet o tem izvedel malo ali pa nič, in tudi o tem tonu ne bo izvedel nič. Poglej pa ljudi pri ostalih mizah, kako različno presojajo in se že pošteno prepirajo; toda le naj sodijo in se prepirajo med seboj! Vsi skupaj ne bodo ničesar odkrili; kajti svetni razum tega sploh ne razume!
5 Gospod prebiva tu že več dni; toda jutrišnji bo poslednji! Kaj se bo zgodilo potem, ne ve nihče razen Gospoda samega. Zato napolni svoje

srce z vso ljubeznijo in ponižnostjo in ohrani skrito v svojem srcu, kar si tu posebnega in izrednega slišala in videla; kajti to ponovno pripovedovati posvetnim ljudem bi pomenilo najžlahtnejše in največje bisere metati svinjam, kar posvetnim ljudem ne bi prav nič koristilo. Vse to si moraš dobro zapomniti in se po tem ravnati, pa boš koristno orodje v Gospodovi roki v nebesih in na zemlji. – Si si zapomnila vse to?"
6 Reče **Jara**: "O najljubši Rafael! Zapomnila sem si že vse; prijetno pa ravno ni, kar si mi povedal, - posebej še za jutri napovedani Gospodov odhod od tod! Ti veš, kako zelo in kako nad vse Ga ljubim! Kako mi bo šlo, ko Ga ne bom več videla, slišala in se ne bom več mogla pogovarjati z Njim?!"
7 Reče **Rafael**: "Prav dobro ti bo šlo; četudi Ga ne boš videla, Ga boš lahko zmeraj slišala in govorila z Njim; če Ga boš vprašala v srcu, ti bo po srcu tudi odgovoril.
8 Glej, kaj vse moramo storiti mi!? Zdaj sem, kot vidiš, tu; če pa Gospod hoče, moram najhitreje pohiteti na od tu najbolj oddaljeni svet in tam ostati tako dolgo, kot je po Gospodovem redu potrebno. Verjemi mi, da smo pogosto gotovo zelo oddaljeni od Gospodove *osebne* navzočnosti, - nikakor pa ne od *duhovne*; kajti duhovno smo nenehno v Gospodu, kot je tudi Bog v nas in dela Svoja neizmerno velika dela.
9 Kdor Gospoda Boga resnično ljubi, je zmeraj pri Bogu in v Bogu. In če hoče od Boga kaj slišati ali vedeti, Ga vpraša v svojem srcu, in po mislih srca bo tudi takoj prejel najpopolnejši odgovor in tako lahko torej Bog vsakega človeka zmeraj in v vseh stvareh poučuje in uči. Iz tega vidiš, da ni treba zmeraj tudi videti, da bi bili blaženi v Gospodu, ampak samo poslušati in čutiti, - in potem že imamo tudi vse, kar je potrebno za resnično blaženost v Bogu.
10 Glej! Tudi jaz ne bom zmeraj vidno ob tebi; toda v svojem srcu me boš lahko le poklicala in jaz bom pri tebi in ti bom odgovoril po sicer zelo rahlih, pa kljub temu zelo razumljivo slišnih mislih tvojega srca. Ko jih zaslišiš, vedi, da sem ti jih jaz vdihnil v tvoje srce! Tudi spoznala jih boš, da niso zrastle na tvojem zelniku. Ko pa jih boš spoznala, potem ravnaj po njih!
11 Kajti samo vedeti, kaj je prav in dobro in kaj je Gospodu Bogu všeč, ni dovolj, še zdaleč ne, - tudi tedaj ne, ko bi imel edino in največje veselje nad naukom iz nebes, pa se kljub temu ne bi povsem resno odločil, da bi ravnal po njem v vsem in vsakokrat, kakor predpisuje sveti nauk, ki prihaja iz nebes.
12 Zato je nujno nauk zares sprejeti, ga spoznati in potem seveda po njem ravnati! Brez ravnanja strogo po nauku pa ni in ne bo nič!"

24. Nega človeškega srca

1 (**Rafael**): "Veš, moja najljubša devica Jara, ko se je Gospod zadrževal v Genezaretu, te je Sam poučeval v vrtnarjenju! Učil te je spoznavati najrazličnejše koristne rastline, pokazal ti je, kako jih je treba gojiti in uporabljati. Zate je pripravil majhen vrt in ga zasadil z najrazličnejšimi koristnimi rastlinami in ti je povedal o vsaki posebej, kakšna bo, kako

raste, kdaj in kako cvete, kakšne sadeže bo rodila, čemu so ti dobri, kako jih lahko uživamo in kako shranimo bogatejši pridelek, da se ne pokvari. Skratka, Gospod Sam te je poučil o vsem, kar je potrebno za obdelovanje tvojega vrtička.
2 No, tega si bila nadvse vesela! Ali pa bi bilo že s samim veseljem vse opravljeno?! Bi ti vrtiček rodil sadove blagoslova brez dejanske pridne obdelave?! Zaradi tvojega velikega navdušenja in zaradi tvojega veselja nad takšnim poukom iz Gospodovih ust bi v tvojem vrtičku vendarle ne zrastlo nič – razen nekaj plevela! Ker pa si se pridno poprijela dela po nauku, je vrtiček kmalu vzcvetel v majhen zemeljski raj, in dobro kaže, da boš iz vrtička pospravila bogat pridelek!
3 In zdaj glej! Prav tako je tudi človekovo srce še zelo majhen vrtiček; če ga pa po nauku iz Gospodovih ust prav pridno obdeluješ in ti ni žal truda, da vse, kar si slišala, uresničiš, boš tudi v najkrajšem času imela toliko vsega blagoslova in vse milosti iz nebes v lastnem srcu, da boš nazadnje lahko dušo in duha preživela že povsem iz lastnih sredstev in ne boš zmeraj potrebovala našega nasveta in naše pomoči!
4 Saj hoče Gospod s človekom doseči prav to, da postane povsem samostojen državljan nebes po večno nespremenljivem Božjem redu; kdor je to dosegel, je pa tudi že vse dosegel. – Si, najljubša Jara, vse to prav in dobro razumela? Se zdaj že nekoliko spoznaš z najčistejšim tonom, ki sem ti ga zapel?"
5 Reče **Jara**: "O, zdaj seveda popolnoma in tako čisto kot sonce sredi jasnega, brezoblačnega poldneva! Tvoje besede so vlile mojemu srcu mogočno tolažbo, in jaz jih bom tudi povzdignila v pravo dejanje, da bodo v meni postale prevesela in preblažena življenjska resnica. Mene učiti in videti, da sem po nauku tudi ravnala, pa menda ne bo tvoja najtežja življenjska naloga!? Toda ali bodo tudi vsi drugi ljudje storili to, kar si tako zvesto in resnično svetoval meni?"
6 Reče **Rafael**: "Skrbi najprej samo zase; za druge bo že Gospod poskrbel!"

25. Cinkovo vpraševanje o Rafaelu in njegovo iskanje Gospoda

1 Seveda pa tudi **Cinka** ni slišal le nekaj tega pouka, ampak vsega in je vprašal Ebala, v katerega je imel še največ zaupanja: "Prijatelj, tisti nenavadni mladenič, ki nam je prej zapel en nebeški ton in je zdaj tvojo hčerko tako nenavadno mistično poučeval, da – odkrito rečeno – še nikoli nisem srečal kaj podobnega, vendar ni videti nam pripadnikom te zemlje tako povsem enak; povej mi, ali za njim morda ne tiči ravno *tisti*, za katerega se je moj Janez čutil veliko preneznatnega, da bi mu odvezal jermen na obuvalu! Le premlad se mi zdi; bil bi naj namreč že tridesetih let!"
2 Pravi **Ebal**: "Najljubši prijatelj, tisti ta mladenič sicer ni, - pač pa je gotovo njegov glavni učenec! Kajti moram ti povsem odkrito priznati, da ima tisti prerok iz Nazareta takšno oblast in modrost, da celo, kot rečemo, angeli iz nebes prihajajo na zemljo, da bi slišali njegov nauk in občudovali njegova dejanja in v njem slavili božjo vsemogočnost!

3 Kot dokaz te moje izjave služi ravno tisti učenec, za katerega ne veš, kaj bi si mislil o njem! Za zemeljskega človeka je vendarle nekoliko preveč nebeški, za angela pa je vendarle morda videti preveč zemeljski! Že skoraj en mesec stanuje pri meni kot vzgojitelj moje hčerke; da na Zemlji nima niti očeta niti matere in ima v vseh stvareh oblast, ki prehaja v najbolj čudovito, mi lahko najtrdneje verjameš! Nadaljnje genealogije• o njem ti pa ne morem dati. Sicer se pa lahko sam bolj podrobno pogovoriš z njim, na nobeno vprašanje ti ne ostal dolžan odgovora! Napuha ni nobenega v vsem njegovem bitju!"
4 Reče **Cinka**: "Zdaj vem dovolj, in vem, za kaj moram imeti mladeniča v tem izrednem času! Toda zdaj bi vendarle rad izvedel ali je morda tisti veliki prerok iz Nazareta tudi tukaj med nami!? Kajti brez njega večno nikdar ne razumem, kaj bi imel tako rekoč tu opraviti angel! Če je on tu, mi povej, da mu bom tudi jaz izkazal svoje najgloblje spoštovanje! Kajti po tvojih besedah mora biti čisto božansko bitje! Zato mi z rahlim namigom pokaži, ali je tu in kateri je!"
5 Nato reče **Ebal**: "Najljubši prijatelj, le malo potrpi; ga boš že še spoznal! Toliko ti pa lahko za tvojo večjo pomiritev povem – ker nisi več krvnik ali birič -, da se res nahaja med nami, sicer vsi ti rimski velikaši gotovo ne bi bili tu!"
6 Reče **Cinka**: "Tudi dovolj; več ne potrebujem! Zdaj ga bom že sam odkril!"
7 S tem je bil naš Cinka pomirjen, postal pa je pozoren na vse in ni odvrnil svojih oči in ušes od Cirenija, Kornelija in angela, ker je menil, da bi Me ti lahko najprej izdali, pri čemer pa se je seveda nekoliko motil; kajti njim sem takoj položil v njihovo srce, kaj naj govorijo in kam naj usmerijo Cinkovo pozornost. Tudi smo zdaj končali pogovor in mize so spet pospravili, mi pa smo odšli na obalo in smo se tam pogovarjali o povsem vsakdanjih stvareh. Seveda pa nas Cinka s svojimi tovariši ni zlahka spustil iz oči.

26. Jezus obudi dve utopljenki. Cinka spozna Gospoda

1 Med sprehajanjem ob morski obali pa smo prišli do mesta, kjer je naš Riza negoval obe utopljenki in čakal na njuno ponovno oživitev.
2 **Cirenij** mu je rekel: "No, prijatelj Riza, ali že začenjata dajati vsaj rahla znamenja življenja?"
3 Reče **Riza**: "Visoki gospod, tu je vse prizadevanje zaman! Ti dve postajata čedalje bolj mrtvi namesto vse bolj živi; pri teh dveh je čisto ves trud in nadaljnje prizadevanje zaman! Edino Božja vsemogočnost lahko tema dvema vrne življenje! Tu ne pomaga več nobeno obračanje in nobeno vlivanje vina v usta!"
4 Rečem **Jaz**: To je seveda tvoje mnenje!?"

• rodovnik

5 Reče **Riza**: “Gospod, poglej Si le modre madeže in občuti proces že zelo razvitega trohnenja, in Ti Sam mi boš priznal, da bo ti dve spet obudila Božja vsemogočnost šele ob Danielovem poslednjem dnevu!”
6 Tu se je tudi **Cinka** pririnil naprej, saj se je zelo dobro spoznal na umrle, in si ogledal obe utopljenki, ali sta zares mrtvi. Ko je opravil vse svoje preizkuse, je rekel tudi on: “Prijatelj je prav povedal! Ti dve morata mrtvi počakati do sodnega dne, če na tej zemlji seveda sploh kdaj bo, - kar zelo težko verjamem! Vem namreč, v kaj vse se takšna kepa mesa spremeni: v molje, črve, muhe, hrošče, v najrazličnejšo travo in druge rastline! Koliko jih raztrgajo in požrejo divje zveri! Koliko jih zgori v ognju! Če bi se vse to na sodni dan tebi nič meni nič spet zbralo in postalo celo, kakor je zdaj, se za večno popolnoma odpovem svoji človeškosti! Jaz, Cinka iz Jeruzalema, izveden v mnogih stvareh, trdim tu, da si bo nekoč ob domnevnem sodnem dnevu celo Božja vsemogočnost morala vzeti kar nekaj časa za ponovno oživitev teh dveh ženskih kep mesa! Njunim dušam bo dala novo, duhovno telo; toda v teh telesih ne bo nobene duše več bolela glava!”
7 Rečem **Jaz** Cinku: “Prijatelj! Marsikaj veš in neredko zadeneš žebljiček v glavico; toda tu si, strogo vzeto, vendarle udaril nekoliko mimo! Sicer imaš povsem prav, da nobena duša onstran ne bo nikoli prebivala v tem telesu, toda ravno ti dve telesi bosta vendarle še nekaj časa prav uporabna nosilca svojih duš! Če hočem Jaz, se morata ti dve prebuditi! Ena od njiju bo postala celo tvoja še zelo rodovitna žena, in ljubil jo boš nad vse; druga pa naj postane žena tudi še samskega Riza, - toda on v njej ne bo obudil nobenega sadu!”
8 Nato pokličem obe utopljenki in oni se v trenutku vzravnata in se začudeno ozirata okrog sebe in se sploh ne moreta zbrati, kje sta in kaj se je z njima zgodilo.
9 Riza in Cinka pa padeta pred Menoj na kolena in **Cinka** zakliče: “Ti si tisti, ki Ga je Janez oznanjal! Toda Ti nisi prerok, ampak si Jehova Sam!
10 K temu prizoru obujanja so prišli tudi še navzoči Perzijci in nam po imenu znani **Šabi** je rekel Cinku: “Tokrat si, kot čutim, izrekel pravilno sodbo! Tako je, prijatelj, - ta je Jehova! In mladenič, od katerega smo prej slišali nebeški ton, je nadangel, in sicer isti, ki je nekoč na tej zemlji že vodil mladega Tobija. Tako je: to je veliki Mesija, ki so ga napovedovali vsi preroki in vidci, in z Njim se začenja novo, duhovno kraljestvo na tej zemlji!
11 On je tisti, nad katerim se bodo mnogi spotikali in bodo planili po Njem in Mu hoteli storiti tisto, kar je Herod storil z Janezom; toda vsi, ki se bodo tega lotili, se bodo razbili ob Njegovi oblasti, pred Njegovo modrostjo pa bodo postali neumni in oslepeli kot najtemnejša noč! Kajti zemlja v svojem mesu še nikoli ni nosila enakega kot je On!
12 Kar ti povem v imenu mojih dvajsetih tovarišev, ti povem brez strahu; kajti odslej se sveta ne bojim več, ker sem spoznal Njega, ki se Ga morajo edinega bati vsi tisti, ki se hočejo dvigniti in se bodo dvignili proti Njemu! Oh, vse grešnike bo močno potipal, - in tisočkrat gorje zločincem! Zoper nikogar ne bo šel v boj z mečem v roki, - toda oblast Njegove besede jih bo sodila in pokončala!

13 Kakšna oblast pa je v Njegovi besedi, imaš zdaj pred seboj še povsem sveže dokaze! Ti dve dekleti sta bili vendar tako popolnoma mrtvi, da o tem pač nihče več ni mogel niti najmanj dvomiti! On pa je rekel le: 'Vstanita!', - in obe sta vstali in živita kot prerojeni, sveži in zdravi in sta pri najjasnejši zavesti; želeti bi bilo le še, da bi obe zelo ljubki bitji dobili kakšno oblačilo! – Toda jaz vem, kaj bom storil! Z nami Perzijci je nekaj žensk, ki imajo s seboj trojna oblačila; vsaka lahko da eno obleko in ti dve ne potrebujeta nobene pomoči več!"

27. Življenjska zgodba obeh deklet

1 Tu se je Šabi obrnil Name in vprašal, ali sme to storiti.
2 Rekel sem **Jaz**: "O, stori to vsekakor; kajti z dobrim delom se ni še nikoli nihče pregrešil pred Menoj! Pojdi in ju obleci!"
3 In Šabi je šel, in v nekaj trenutkih je bil pri roki z dvema najfinejšima svilenima srajcama bleščeče bele barve in z dvema nebeško modrimi kašmirskimi vrhnjimi oblačiloma, kot tudi dvema paroma najdražjih prazničnih sandal z dolgimi s svilo podloženimi trakovi; tudi dva diademu podobna glavnika in zlati čelni zaponki, okrašeni z dragocenimi dragulji je izročil novo obujenima. Oni pa sta se branili sprejeti nakit, ki se jima je zdel predragocen.
4 **Jaz** pa sem rekel: "Če Jaz hočem, le sprejmita, kar vama dajejo; kajti za neveste se spodobi, da so lepo okrašene!"
5 Tedaj sta obe sprejeli tudi nakit; in ko sta bili tako povsem oblečeni in okrašeni in sta stali tu kot dve kraljevi hčeri, sta kazali veliko in hvaležno veselje.
6 Ko pa sta tako stali pred nami in od lepote kar žareli, je rekel **Cinka**: "Ne, ne, saj to je vendar že spet čudež! Ko sem si prej ogledal obe še mrtvi, sta se mi zdeli kot ženski kakšnih štirideset let, in njuni zgubani postavi nista kazali kakšne posebne ljubkosti; celo ko sta bili potem čudežno obujeni, se še tudi ni kazalo nič posebnega; in zdaj sta to dve lepotici, da moje oči še nikoli niso videle podobnih! Zdaj sta to dve devici, od katerih še nobena ne more imeti niti dvajset let! Da, to je vendar tudi čudež vseh čudežev! Kaj bi bila tu mlada Herodiada?! No, če bi Herod videl katero teh dveh in bi ta od njega zahtevala, bi njej na ljubo dal obglaviti kar vse Jude! Če sem jaz ubogi grešnik res postal vreden milosti, da bom dobil za ženo enega teh dveh angelov, tedaj me Jeruzalem ne bo videl nikoli več; kajti to bi bila prava vaba za Heroda in tudi za druge številne 'svetnike' Božjega mesta!"
7 **Cirenij** je rekel: "Ker ta dva čudežna otroka nimata več zakonitih staršev, ali pa so celo zakoniti starši z njuno smrtjo, ki je medtem nastopila, izgubili vsako pravico do njiju, sta to zdaj moji hčerki in dobita od mene dovolj dote!"
8 Reče starejša od obeh, ki se je imenovala **Gamiela**: "Midve sva – strogo vzeto – brez staršev; in tisti, ki sva ju imeli za očeta in mater, nista z nama niti od daleč v sorodu. Kot otroka dveh in jaz treh let sva prišli v hišo nekega grškega trgovca, ki je šele pozneje tako napol sprejel judovstvo; po zagotovilu stare dekle naju je neki trgovec s sužnji

pripeljal iz Sidona v Kafarnaum in tam prodal omenjenemu trgovcu, ki sva ga klicali oče, za pet svinj, tri teleta in osem ovc.
9 Prodajalec naj bi trgovcu izročil listino, kjer naj bi bili zapisani najini imeni in najini pravi starši! Najini pravi starši naj bi bili Rimljani in zelo visokega porekla. Koliko je v tem resnice, ne veva; toda na potovanje, na katerem sva se ponesrečili, sva skrivaj odšli tudi zato, da bi od sorodnikov najinih navideznih staršev, ki živijo drugje, izvedeli vso resnico, ali sva resnični ali zares samo kupljeni hčerki svojih staršev.
10 Samo zaradi tega sva padli v roke hudobnih morskih razbojnikov, ti so nama oropali vse imetje, ki sva ga vzeli s seboj, nama slekli obleko, potem so naju kljub najinim prošnjam za lase zvezali skupaj in tako potem živi vrgli v globoko morje. Kaj se je potem dogajalo z nama, ne veva, in tudi ne, kako sva prišli na ta povsem neznan kraj in kdo nama je spet vrnil življenje; saj sva vendar morali biti mrtvi, ko ste naju našli na obali, gotovo potem, ko naju je morje odplavilo na kopno! – Le kje sva zdaj in kdo ste vi, dobri in čudoviti ljudje?"

28. Cirenij spozna svoji hčeri. Riza in Cinka postaneta Cirenijeva zeta

1 Reče **Cirenij**: "Le malo potrpita, moja najljubša otroka in hčerki! – Tebi je ime Gamiela in kako se imenuje mlajša sestra?"
2 Reče **mlajša**: "Meni je ime Ida; tako so me zmeraj klicali."
3 Tu Me je **Cirenij** objel in rekel: "Gospod, kako naj se Ti vendar zahvalim?! O Bog, o Oče! Saj si mi na ta način vrnil moji dve telesni hčerki, ki so mi ju pred sedemnajstimi leti ukradli najpredrznejši roparji! Kako je bilo to mogoče ob nadzoru, kakršen je bil v moji hiši, mi je uganka do te ure!
4 Takoj sem na vse strani razposlal izvidnike, ki naj bi povpraševali in iskali izgubljeni sestri, in pogumni stotnik je rekel: 'In če bi ti ju ugrabil Pluton, ti ju jaz privedem nazaj! Če pa ju je požrlo morje ali kakšna požrešna divja zver, tedaj bo ves trud zaman!' Šel je in se tri leta zaman mučil.
5 Poslal sem tudi preiskovalce za Teboj, o Gospod, v Nazaret. Sicer so Te izprašali, toda vrnili so se domov s slabo novico, da s Teboj ni nič več. Bil naj bi povsem miren, sicer pa popolnoma neveden mladenič med trinajstimi in štirinajstimi leti, in o kakšnem prerokovanju naj bi sploh ne bilo govora!
6 Tvoji zemeljski starši so dali o Tebi povsem žalostno spričevalo in so rekli, da je s Tvojim dvanajstim letom popolnoma izginila vsaka sled modrosti in da Ti glede razuma in modrosti zdaj zaostajaš za vsakim običajnim zemeljskim dečkom. Tedaj naj bi zaradi mene tiščali Vate, da bi samo tokrat za moje sle izrekel prerokbo; toda Ti si molčal in si nazadnje rekel, da nisi prišel na svet zaradi prerokb, ampak zaradi dela, tako kot vsak človek!
7 Ko so Te vprašali, ali se ne spominjaš, kaj vse si storil od zibelke do Tvojega dvanajstega leta, si odgovoril, kar je bilo, tega več ni! In ko so

Te vprašali za vzrok, nisi več govoril, zapustil si sobo in odšel ven na prosto, - in moji sli so se vrnili domov, ne da bi kaj opravili!
8 In tako je bilo tedaj vse moje iskanje zaman. Sedem polnih let sem žaloval za svojima dvema najljubšima hčerkicama, - in glej, zdaj sta tu! Tedaj si mi ju zamolčal, da mi ju zdaj dvakrat čudežno spet vrneš! Da, Gospod, kako naj se Ti vendar zahvalim za to?"
9 Rečem **Jaz**: "To si naredil že s tem, da si sprejel vse, ki so se znašli tu, in si poskrbel za njihovo nastanitev in za njihovo prihodnjo boljšo usodo, kot so jo imeli doslej! Skratka, - ti, Moj prvi prijatelj Cirenij, si Mi storil že toliko, da te ne morem pustiti brez plačila na tej Zemlji! Nekoč v Mojem kraljestvu v nebesih pa boš za to tudi deležen še večjega plačila!
10 Toda ker imaš zdaj svoji hčerki spet povsem zdravi, se spomni, katerim sem ju namenil za nevesti! Oba moža sicer nista kraljevskega porekla; sta pa zdaj tako rekoč Moja sinova in tudi to ti lahko zadostuje!"
11 Reče **Cirenij**: "Gospod, Tvoja volja mi je najprijetnejša zapoved, in za oba svoja zeta bom že našel sredstva in poti, s katerimi ju bom postavil na tak položaj, da bosta duhovno in naravno mogla kar največ koristiti ubogemu človeštvu!
12 Toda zdaj pridita, moji najljubši hčerki, k meni, da vaju pritisnem na svoje srce; kajti zdaj sem eden najsrečnejših očetov na vsej Zemlji! Kako srečna bo šele vajina mati, ko vaju bo spet imela; zaradi vaju je bila namreč neutolažljiva! Ko bi vaju lahko tudi videla, bi bila njena sreča še večja; toda ob vsej svoji ljubeznivosti je vendarle slepa. Kot slepa je postala moja žena, potem je za nekaj časa spet dobila vid, toda pozneje je kljub temu ponovno oslepela! Ima pa zelo močan občutek, tako da bi lahko stavil, da vaju bo takoj spoznala! Oh, kako neskončno srečen sem zdaj! Pridite, vsi reveži, zaradi tega vas bom osrečil po vseh svojih močeh!
13 Če pomislim na to, kako smo vaju našli plavajoči na morju za lase skupaj zvezani! Če bi si tedaj lahko le od daleč mislil, da sta moji hčerki, kako strašno bi me tedaj onesrečil pogled na vaju! Šele zdaj, ko spet živita, me je Gospod pobližje seznanil z vama, da bi postal tako srečen kot je sploh mogoče! In zdaj to tudi sem, in zato Tebi, o Gospod, vsa hvala in vsa moja ljubezen!"

29. Cinkova skromnost

1 Pristopi **Cinka** in reče: "Visoki gospod in zapovednik! Ker je s to zadevo, o kateri nisem mogel imeti niti najmanjšega pojma, tako, dobi vsa zadeva zdaj povsem drugačen videz. To zdaj nista več trgovčevi hčerki iz Kafarnauma, ampak sta to hčerki iz rimske cesarske hiše; na tem drevesu pa ne rastejo jabolka za takšne kot sem jaz! Kajti za takšne otroke se morajo tudi spet najti otroci, ki izvirajo od cesarskih staršev. Jaz sem samo navaden judovski sin; sicer izviram iz Judovega rodu, toda kaj je to v primerjavi s teboj, ki si brat velikega cesarja Avgusta in tako izviraš iz rodu najstarejših patricijev?! Poleg tega si neizmerno

bogat, jaz pa nimam ničesar, razen svoje pičlo odmerjene plače za neznansko delo.
2 Kakor neskončno bi me Gamiela tudi osrečila, če bi jo kot nebeški čudež dobil za ženo, - toda ker kot tvoja hči, visoki gospod, stoji nad mojo ničnostjo, je ne morem in ne smem vzeti za ženo! Ti, visoki gospod, bi mi jo danes v svojem čistem duhovnem razpoloženju tudi dal; toda jutri bi ti lahko to silno obžaloval! Ali bi ti lahko preprečil, če bi mi jo spet vzel? Kakšno veliko žalost bi potem občutil! Če jo morem vzeti za ženo s popolnim zagotovilom, da mi bo ostala, tedaj jo tudi gotovo vzamem in bom najsrečnejši človek; toda zahteval je ne bom nikoli, saj poznam svoj stan in tvojega tudi.
3 Priskrbi mi pa na rimskem ozemlju kakšno majhno posestvo; tega bom obdeloval s pridnostjo svojih rok in sebi in svojim sodelavcem prislužil, kar bomo potrebovali za preživljanje! Samo v Jeruzalem me več ne pošiljaj in ne pusti me v judovski deželi! Kajti s Herodom in templjem nočem imeti nobenega opravka več!"
4 Reče **Cirenij**: "Je že vse prav! Svoje Gamiele ti vendar ne morem več vzeti; kajti Gospod ti jo je na nek način dal prej kot meni, - in Njegova beseda in sklep sta mi sveta, presveta! Kar pa Gospod samo od daleč želi od nas, to moramo storiti, če hočemo biti podobni Njegovim svetim angelom! Sicer sem na tem svetu tudi nekdo, dokler me On pusti živeti; toda na drugi strani v velikem onstranstvu smo potem vsi enaki in naši tukajšnji zakladi obvisijo na mrtvi skorji Zemlje in postanejo hrana za vse po uživajoči čas.
5 Zato naj te ne ovira moj visoki stan; kajti nosim ga samo v blagor človeštva, kolikor je le v mojih močeh. In ti naj bi bil izključen iz tega, ko te mi je Gospod neskončnosti, življenja in smrti posebej položil na srce? Ne, ne in nikakor ne! Ti si in ostaneš moj sin!"
6 Ko **Cinka** zasliši te besede, reče: "Da, resnično, tako lahko govori samo srce, nadvse vdano Gospodu Bogu! Kar hoče Gospod, hočem seveda tudi jaz; kajti On, ki je obe obudil, je Gospod Sam, o tem sem zdaj popolnoma prepričan. In če bi zdaj milijarde pričale proti temu, Cinka v svoji veri ne bo več omahoval! Edino Njemu zdaj vsa moja ljubezen in vse moje resnično češčenje! Njemu vsa čast od večnosti do večnosti!"
7 S temi besedami pade **Cinka** pred Menoj na tla in reče: "O Gospod, odpusti mi vse moje grehe, da lahko kot očiščen človek molim k Tebi!"
8 Rečem **Jaz**: "Vstani, Moj brat! Tvoje grehe sem že zdavnaj izbrisal; kajti tvoje srce sem poznal že dolgo in sem ga končno pustil priti k Meni. Sicer si bil poslan, da bi Me ujel, in Jaz sem se ti dal ujeti, - toda samo za tvoje srce in v tvoje zveličanje! Zdaj pa vstani in bodi v Mojem imenu srečen in Mi postani dobro, uporabno orodje!"
9 S tem se Cinka dvigne in šele zdaj začne premišljevati o veličini in pomenu tega dogodka. Šele ko bo pozneje sedel k Meni, ga bomo spet slišali govoriti. Kajti po Mataelu je to gotovo največji duh v naši družbi.

30. Delovanje in govorjenje

1 Ko smo Cinka na ta način nekoliko umirili, je prišel Riza kot drugi Cirenijev zet in se tudi začel opravičevati na podoben način.
2 Toda **Rafael** ga je potrepljal po ramenu in rekel: "Prijatelj! Le ostani lepo pri resnici svojega srca; kajti ti še zdaleč nisi Cinka! Sicer si dober in pošten, govori pa zmeraj samo tako, kot ti je pri srcu! – Razumeš to?"
3 Reče **Riza**: "Da, prijatelj iz nebes, razumem, kar si mi povedal, in govoril bom, če bom kdaj govoril, kakor mi je pri srcu, in nobena neresnica naj ne pride prek mojih ustnic! Sicer sem še mlad mož in imam manj izkušenj kot marsikdo drug; posebej malo izkušenj pa sem imel z ženskim spolom in nisem bil še nikoli zaljubljen v kakšno devico. toda v srcu čutim izredno privlačnost in čutim, kako bom nad vse mere srečen, če bi nebeško lepa Ida postala moja žena; čutim pa tudi, kako bom ob tej veliki sreči videti strašno neumen. Zaradi tega bi se rad odpovedal tej sreči!
4 Zdaj moja ljubezen do Ide še zdaleč ni poželenje in se še zlahka odpovem tej pričakovani sreči; ko pa bom pozneje bolj razvnet in morda kljub temu ne bom deležen te sreče, bi mi to pripravilo preveliko srčno bolečino, ki bi se je potem nadvse težko znebil. Ravno zaradi tega bi od Gospoda in od Cirenija rad potrditev, da bi se odpovedal vsakemu upanju na takšno srečo!
5 Glej, moj nebeški prijatelj Rafael, tako čutim in tako sem zdaj tudi govoril! Če mi lahko pri tem malo pomagaš, potem stori to, dokler ne bo prepozno! Kajti prava pomoč mora tudi priti ob pravem času, - sicer premalo koristi!"
6 Reče **Rafael**: "Prijatelj, tu boš od mene potreboval le malo ali nobene pomoči; zato naj ostane tako, kot je Gospod določil! Ti sam se sicer lahko vsemu odpoveš – kajti proti človekovi svobodni volji Gospod nikoli ničesar ne odloča, razen telesne mere in oblike-; toda človeku ne prinese ravno posebno veliko blagoslova, če premalo pazi na to, kar je Gospod, četudi le z najneznatnejšim namigom, svetoval. – Razumeš tudi to?"
7 Reče **Riza**: "Da, tudi to razumem in zato ne rečem nič drugega kot: Zgodi se zmeraj Gospodova volja; zakaj kdor izpolnjuje Gospodovo voljo, ne more nikoli zgrešiti. Gospod Bog mora vendar najbolje vedeti, kaj je nam ljudem najbolj v prid. Zato pa bom tudi odslej vse sprejemal z največjo hvaležnostjo v srcu in ravnal tako, kakor bo odredil Gospod! To pa človek zlahka stori, ker že v srcu čuti potrebo, da naj to zmeraj stori in se temu nikoli ne upira. Dovolj je boja zaradi drugih stvari, pri katerih človekova slabotna volja težko zmaga. Če bi že v lahkih in nadvse prijetnih stvareh ne imel trdne volje, bo v resničnih krepostih gotovo slabo napredoval! – Sem govoril prav ali ne?"
8 Reče **Rafael**: "Vsekakor; toda to ti še povem, da je bolje veliko in dobro *delati* kot veliko in dobro *govoriti*! Če te bodo ljudje videli veliko in dobro delati, te bodo mnogi tudi posnemali; če pa te bodo končno slišali veliko in dobro govoriti, te bodo prav tako hoteli posnemati. Ker pa mnogim za resnično dober govor manjka prave modrosti, morajo pač nujno čvekati nesmisel in s tem škodujejo mnogim slabotnim dušam in tudi samim

sebi, ker s tem postanejo ošabnega in domišljavega srca. Z nepotrebno željo po govorjenju se bodo sčasoma razširili vsakovrstni zmotni nauki in ubogo človeštvo bo zaslepljeno in pahnjeno v pogubo, tako da jih bo potem zelo težko spet razsvetliti; z mnogimi in dobrimi dejanji pa bo človeštvo postalo plemenitega in odkritega srca. Plemenito in odkrito srce pa je tako in tako najboljša drevesnica za resnično modrost in bo tudi znalo dobro in prav govoriti tam, kjer bo potrebno.
9 To pa sem ti povedal zato, ker v sebi pogosto skrivaš preveliko željo po govorjenju, še zdaleč pa nimaš vsega, kar je potrebno za popolnoma dober govor; zato govori malo, pač pa toliko več delaj in poslušaj, tako boš tudi ti resnični Gospodov učenec, in to po Njegovi volji in Njemu v veselje!
10 Tiste, ki naj bi nekoč govorili in pridigali, bo za to že izbral Gospod Sam; tiste pa, ki jih ne bo izbral za govorjenje in poučevanje, bo določil le za ravnanje po Njegovi besedi in po Njegovem nauku in zato naj vselej delajo samo to, za kar imajo od Gospoda nedvomno poslanstvo. Tako bodo zmeraj Bogu všeč in deležni posebnih milosti. Povej to tudi svojim prijateljem in tovarišem v službi; tudi med njimi je še nekaj takih, ki si veliko domišljajo zaradi tega, ker znajo urejeno in spretno govoriti! Toda Gospod jih ni izbral za govorjenje, ampak samo za dejanja.
11 Gospod pa dopusti, da si zdaj zemeljsko srečen zato, da boš nekoč lahko storil prav veliko dobrega; če bi te pa Gospod poklical za govornika in učitelja, bi ti rekel: 'Pridi in hodi za Menoj, kamor grem, in spoznaj vso modrost Božjega kraljestva!' Glej, za govorjenje in poučevanje je potrebno več kot le za dejanja, a kljub temu so dejanja najvažnejša – govorjenje in poučevanje pa sta samo kažipot k temu!
12 Glej, kako prijeten je Gospodu Cirenij; toda gotovo ne zaradi dobrega govorjenja, ampak zaradi dobrih in večkratno plemenitih dejanj! Kdor pa dela veliko dobrega in plemenitega, lahko, če je to potrebno, že tudi dobro in prav govori; zakaj odkrito in plemenito srce nikoli ne ostane brez svetlobe iz nebes. Kdor pa ima to po meri svojih mnogih in plemenitih dejanj, temu bo tudi zmeraj jasno, kje, kdaj in koliko mora govoriti. – Razumeš, moj ljubi Riza, prav dobro tudi to, kar sem ti zdaj povedal?«
13 Reče **Riza**: »Le kako ne bi; saj si govoril najčistejšo resnico, ta pa je zmeraj in za vsakogar povsem razumljiva! Strogo se bom zmeraj ravnal po teh tvojih besedah. Kar pa sem zdaj slišal od tebe, bom takoj povedal tudi vsem svojim tovarišem; edino to bi še rad izvedel, ali je tudi Cinka poklican samo za dejanja ali pa poleg tega tudi za poučevanje!«
14 Reče **Rafael**: »Moj prijatelj Riza, med tvojimi in Cinkovimi izkušnjami je zelo velika razlika! On je velika duša, ki prihaja od zgoraj, in ima za sabo številne in velike izkušnje, čeprav je le deset let starejši od tebe; in zato ga bo Gospod določil za dejanja in za govorjenje. Ko pa boš tudi ti imel za sabo veliko izkušenj, boš lahko tudi ti dobro govoril in poučeval. Toda za zdaj si zbiraj izkušnje in postani bogat v dobrih in plemenitih dejanjih!«

31. Hebramovo in Rizovo samoopazovanje

Riza si vzame to globoko k srcu in odide k svojim tovarišem, ki ga začnejo blagrovati za njegovo srečo; on pa odpre svoja usta in jim od besede do besede oznani vse, kar je slišal od Rafaela.
2 Ko je s tem končal, mu je rekel **Hebram**: "To je čudovit govor, kot bi prihajal iz Božjih ust; toda nekaj moram k temu še pripomniti, čeprav ne h govoru samemu, pač pa k tistemu, ki ga je govoril. Govor vsebuje mnoge in pomembne resnične besede, ki so v dobrem zaporedju druga za drugo prihajale na dan; govornik pa je vendarle prej govoril – kot ravnal! Le da se meni zdi to povsem prav; saj je vendar pred vsakim dobrim dejanjem zmeraj potreben dober pouk, sicer tisti, ki naj bi deloval, ne more dobiti nobenih smernic za svoje ravnanje.
3 Toda pravzaprav ima Rafael vendarle prav; kajti človek kmalu spozna, kaj je dobro in prav. Preprosti zakoni mu dajo to! Samo prav hoteti še mora in dobro delo ne more izostati. Toda znanje samo pa se mi vendarle zdi še premajhen motiv za dobra dela, posebno pri zelo materialnih ljudeh, ki jih prazna materialna korist še preveč zlahka preslepi in jih zapelje k slabim dejanjem. Tu je vendar treba predhodni pouk razširiti tako daleč, da dobi učenec s tem jasne, otipljive in neizpodbitne dokaze kot povode za dobra dela, zoper katere ravnati se mora učencu zdeti skoraj tako nemogoče, kot če bi hotel brez ladje priti čez morje.
4 Ko smo z učencem enkrat tako daleč, potem bo dobro delovanje prav lahka stvar; toda brez podanih oprijemljivih in trdno dokazanih povodov bo zmeraj ostalo kočljiv problem, za katerega sicer vemo, da je koristen, ker pa je ravnanje po njem vendarle povezano z marsikaterimi težavami in samozatajevanji, se raje prepustimo lenobi in nemarni sebičnosti in zanemarimo številna in dobra dejanja. Sledimo svojim živalskim skominam in smo po tridesetih letih še zmeraj isti živalski ljudje, kot smo pravzaprav bili že v zibelki. Zato po mojem nemerodajnem mnenju pripadajo k nauku o dobrih dejanjih tudi prej omenjeni dokazi, ti pa zahtevajo že veliko več kot le reči: 'To ali ono stori, ker je dobro, to in ono opusti, ker je slabo in zlo!'"
5 Reče **Riza**: "Tu imaš povsem prav, vendar pravzaprav ne poveš nič drugega kot to, kar je oprijemljivo jasno prikazal Rafael, namreč, da naj poučuje in govori le tisti, ki ga je Gospod v duhu poklical k temu. Takšen učitelj bo svojim učencem že podal nauk skupaj s potrebnimi dokazi in jih s tem pripravil do dejanj, tako kot je angelov govor najočitneje do dejanj pripravil mene. Toda, če bi zdaj midva nastopila kot učitelja, bi gotovo govoričila veliko neumnosti in, če bi prišel k nama prav zvit in dobro nabrušen govornik in nama začel krepko ugovarjati, bi naju nazadnje zmedel in morda bi končno celo plesala po njegovi piščali! Če pa delava dobro, potem z vsemi razumskimi razlogi na svetu ne more najti niti najmanjšega ugovora in odgovora. Zato so za mnoge dejanja veliko boljša od poučevanja. – Ti morda to še ni povsem jasno?"
6 Reče **Hebram**: "O da, zdaj že, bilo pa mi je tudi že prej in dobro je tako! Človek pa je vendarle čuden, - to vidim na sebi! Pomisli: Ko smo

vendar dovolj pogosto prebirali Pismo in razmišljali o njem, kako skoz in skoz nedoumljivo vzvišeni so se nam zdeli tedaj vsi čudoviti dogodki, pripovedi in nauki, ki so se tu in tam pojavljali in nam vlivali največje in najgloblje strahospoštovanje! Imena Božjega Duha, ki je tu in tam dejavno nastopil, si iz največjega slepega strahospoštovanja nazadnje nismo upali več niti izgovoriti! Če smo brali kaj o kakšnem angelu, ki se je prikazal, - nas je spreletelo do kosti! Mojzes se nam je zdel tako velik, da bi so pred njegovim imenom skoraj priklanjale vse gore!
7 Zdaj pa stojimo pred istim Bogom, ki je na Sinaju grmel svoje zakone! Isti angel, ki je vodil mladega Tobija, hodi med nami kot povsem navaden človek in nas s sladkimi besedami uči natančneje spoznati Gospodovo voljo! Poleg tega pa se neprestano na najbolj nezaslišan način dogajajo čudeži nad čudeži, - in vse to se nam zdi že tako povsem običajno, kot da bi ob tem rastli že od otroštva! Povej mi, kako to!
8 Od samega začudenja in češčenja bi morali pošteno skočiti iz kože, - namesto tega pa smo tako topi kot star, zarjavel meč starega vojščaka! Kako to, kaj bi lahko bilo krivo za to? Ko se spomnim na to, bi lahko od jeze sam sebi odtrgal glavo od telesa!"
9 Reče **Riza**: "Bodi miren zaradi tega, prijatelj! Gotovo hoče Gospod tako; če bi bili iz razumljivih razlogov zmeraj nadvse razburjeni, bi nam ušlo zelo veliko tega, kar se tu dogaja in govori. Gospod pa nam zna ohraniti trezno glavo in zato lahko vse, kar se tu dogaja in kar pred nami govori – četudi na še tako nedoumljivo vzvišen način -, opazujemo in poslušamo povsem hladnokrvno in si zato lahko tudi toliko globlje vtisnemo v dušo. Ko bo vse to mimo, bo že tudi naša čud nadvse kolosalno oživela! O, to ne bo izostalo! Toda za zdaj je tako gotovo veliko bolje! – Si morda glede tega drugačnega mnenja?"
10 Reče **Hebram**: "Nikakor, - tvoje mnenje je spet povsem pravilno in gotovo bo tako! Toda slabo pa tudi ni, če sami sebe opozorimo na to, da se ob tej še ne videni, najsvetejši najbolj izredni priložnosti zlahka čutimo veliko premalo veseli, medtem ko so nas prebrane izrednosti iz davnine tako zelo prevzele in pogosto očarale. Če bi bila ta duhovna otopelost odvisna samo od nas, bi jo moral imeti za velik in izredno grob smrtni greh; toda ker po tvojem mnenju vse to v nas povzroča Gospod po Svoji vsemogočni volji, Mu moramo biti za to hvaležni in vse, kar govori in dela, v sebi toliko resneje in bolj globoko pretehtati in zelo razmišljati o tem, kako bomo popolnoma udejanjili Njegovo besedo. Toda, da je Cinka tako duhovit mož – in je vendar bil in je samo Herodov višji služabnik! -, to mi je uganka! Od kod je le črpal svojo prevladujočo modrost in si nabral številne izkušnje?"
11 Reče **Riza**: "Tega ne bi vedel; toda tako velik gospod, kot je Herod, je svojega služabnika prej gotovo skoz in skoz preizkusil, preden ga je naredil za svojega prvega in najvišjega služabnika. Poleg tega je bil po lastnem priznanju Cinka posebni prijatelj preroka Janeza in je tudi od njega ujel marsikaj, kar je imelo velik življenjski pomen, in zato je prav malo čudežnega v tem, če je modrejši od nas. Najbrž pa bo imel še en govor o nečem, kar me silno zanima. – Toda zdi se mi, da hoče zdaj

Gospod nekaj povedati, zato utihniva; kajti iz najinega govorjenja se tako in tako ne bo izcimilo nič pametnega!"

32. Dogodek iz časa Jezusove mladosti

1 Med tem dvogovorom pa sem obema od mrtvih obujenima priskrbel priložnost, da Me spoznata kot Tistega, ki je pred nekaj meseci tudi v Kafarnaumu obudil dvoje mrtvih in obe sta Me kmalu spoznali kot Tistega, poznali sta pa tudi Marijo in druge iz Jožefove hiše. Gamiela je tudi pripovedovala, da se lahko še prav dobro spomnita, kako je stari tesarski mojster Jožef s svojimi šestimi sinovi pri njunem očimu v Kafarnaumu zgradil povsem nov ovčji hlev in da se spominja tudi, da je Mene Samega kot najmlajšega Jožefovih sinov videla pri tem delu; toda tedaj pač ni niti slutila, da bi bil v Meni skrit Duh Najvišjega.
2 Toda **Ida** je dodala: "O da, O da, ljuba sestra! Bilo je poslednji večer, ko je bila zgradba dokončana in je najin očim Jožefu plačal delo, toda po svojem trgovskem običaju mu je nazadnje odtegnil nekaj grošev, tedaj je stopil ta svetnik k trgovcu in rekel: 'Ne stori tega; kajti to ti ne bo prineslo blagoslova! Ti si sicer pogan, veruješ pa v judovskega Boga. In glej, ta mogočni Bog prebiva v Mojem srcu in, če Ga prosim, Mi izpolni to, za kar sem Ga prosil! On prebiva tudi v srcih vseh, ki so pravični pred Njim in rad usliši njihove prošnje. Če boš trd do Jožefa, ki je moral pri tebi opraviti težko delo, bom prosil Svojega Boga in Očeta, naj ti povrne in kmalu ti bo prav hudo povrnjeno! Pomisli, da ni dobro užaliti tistih, s katerimi se Bog strinja!' Moj očim pa se je za to le malo brigal in je vztrajal pri svojem odtegljaju. Stari tesar pa je rekel: 'Glej, pošten sem in pošteno ti povem: Teh nekaj grošev bi bilo ravno ves moj dobiček pri tem težkem delu in s tem bi lahko plačal svojo najemnino! Ker pa je tebi, ki si bogat človek, že toliko do tega, jih obdrži; toda obdržiš jih po krivici in to ni nikoli dobro!'
3 Jaz, Ida, pa sem jokala od jeze nad zakrknjeno trdosrčnostjo mojega očeta, šla sem v svojo sobo in skrivaj prinesla vse svoje prihranke, in Gamiela je za menoj storila enako in midve sva staremu Jožefu skrivaj vtaknili sto grošev v njegovo vedro z orodjem. Nihče ni tega opazil, razen Tebe, o Gospod! In Ti si nato rekel: 'Vama pa, dekleti, bo nekoč visoko povrnjeno, kar sta nam dobrega storili!' Ob teh besedah pa si bil podoben blaženemu. Nato ste vstali in zapustili našo hišo. Bilo je pozno zvečer in peš ste imeli še precej ur poti do Nazareta; tedaj sem Ti rekla: 'Ali ne bi raje čez noč ostali tu, kot da greste na nevarno dolgo pot, posebej ko je noč tako temna, ker gosti nevihtni oblaki zakrivajo nebo in se bliža neurje?' Tedaj si povedal nekaj, kar mi je za zmeraj ostalo v spominu: 'Tisti, ki je naredil dan, je njegov Gospod, in tisti, ki je naredil noč, je tudi njen Gospod; zato se Gospodu dneva in noči ni treba bati niti dneva niti noči! Nevihta pa je tudi v oblasti istega Gospoda, ki Ga svet ne pozna; niti noč niti nevihta nam ne bosta mogla škodovati! Zbogom, vidva angelčka!' S tem ste zapustili našo hišo, in nebo ve, - komaj ste bili čez hišni prag, že ni bilo nikjer niti sledi o vas!

4 O, pogosto sem mislila Nate, o Gospod, - nisem pa se mogla pozneje nikoli več srečati s Teboj do te ure! Toda na najinem očimu so se Tvoje besede strahovito izpolnile še isto noč! Prišla je strašanska nevihta, strela je trikrat udarila v nov ovčji hlev, v katerem je bilo že na dan njegove dovršitve tisoč sedemsto najlepših ovac. V nekaj urah je vse zgorelo in ob največjih naporih ni bilo mogoče rešit prav ničesar! Tedaj je najin očim obžaloval, da se je tako trdo pregrešil nad zvestim tesarjem; sam je namreč rekel: 'Ta kazen prihaja nadme od zgoraj, ker sem jo zaslužil. Nikoli naj ne bo v moji hiši zvest delavec prikrajšan niti za en sam stater svojega pošteno zasluženega plačila!' Besedo je tudi držal. Vendar pa ni pustil ponovno postaviti ovčjega hleva na istem mestu; toda na drugem mestu je dal ograditi sto juter zemlje in v ograd postaviti samo kočo za deset pastirjev in čuvajev ovac. Starega tesarja iz Nazareta pa nismo videli nikoli več. Kmalu nato je morda umrl; že takrat je bil namreč videti zelo slaboten.
5 Približno pol leta po tem smo prišli na veliki sejem v Nazaret in prizadevno poizvedovali po starem tesarju in njegovih sinovih; toda povedali so nam, da so odšli daleč čez deželo, kjer so dobili naročilo za gradnjo več hiš, - in ne da bi kaj opravili, smo se spet vrnili v Kafarnaum. Pozneje pa nismo izvedeli nič več o tesarski družini. Očim naj bi enkrat, kakšna tri leta pozneje, izvedel, da se je Jožef zaradi nekega velikega dela preselil v Gornji Nazaret, ki leži v gorovju proti Samariji. Žal pa nismo nikoli več videli nikogar od njegovih! In vendar bi se tako rada pobliže seznanila z mladim tesarjem, ki se je, kolikor vem, imenoval Jezus!
6 Toda, - kar nam tedaj ni bilo več dano, si Ti, o Gospod, čudežno prihranil za sedaj! Šele zdaj se nama je tudi posvetilo o Tvojih besedah, ki si jih tako skrivnostno povedal tisti večer, ko ste v temni noči zapustili našo hišo! Zdaj veva, kdo je bil in je Gospod dneva, noči in nevihte! Šele zdaj ti še enkrat s srcem in usti izražava svojo zahvalo za vse neznanske milosti in dobrote, ki si nama jih Ti, o najslajši Gospod Jezus, izkazal brez vsake najine zasluge!"
7 Rečem **Jaz**: "O, tako povsem brez vsake zasluge nikakor nista; pomislita samo na to, kar sta storili staremu Jožefu! Kako zelo prav mu je prišlo vajinih sto grošev, ko jih je prihodnje jutro našel v svojem vedru za orodje! V začetku je mislil, da mu je to skrivaj storil vajin očim; toda Jaz sem ga kmalu poučil o njegovi zmoti. Zelo je hvalil vajini dobri srci, in obljubil sem mu, da vama bom Jaz Sam nekoč mnogokratno povrnil to vajino dobroto, in zato sem vama veselo in prijazno vrnil življenje in vajine prave starše. Pojdita zdaj k njemu in mu naredita pravo veselje; kajti njegovo veselje je tudi Moje!"
8 Šele nato sta šli obe k Cireniju in ga objeli, on pa je jokal od veselja kot otrok.

33. Cirenijeva zaobljuba, da bo deloval za Gospodov nauk

1 Ko je **Cirenij** šele čez nekaj časa prav pošteno izjokal svojo bol veselja, pri čemer so ga prav krepko podpirali tudi obe hčerki, Cinka in tudi

Riza, ki se je približal, je spet prišel k Meni, Me objel in hlipajoč rekel: “O ti večna, najčistejša ljubezen! Le kdo Te ne bi ljubil nadvse?! O Gospod, o Oče, kako si vendar dober in svet?! O Gospod, naj umrem v tej svoji ljubezni!
2 Gospod in Oče! Odkar imam neizmerno veliko milost, da Te poznam že od Tvojega zemeljskega rojstva, sem Te tudi zmeraj ljubil in Ti si bil zmeraj središče vseh mojih misli! Toda jaz nisem bil zmeraj enako gospodar svojega lastnega sveta v sebi in sveta zunaj sebe; zdaj pa verjamem, da sem po Tvoji milosti in ljubezni dosegel potrebno moč, da bom v vsem in vsakem na ustrezen človeški način prehodil ostanek svojih živih dni popolnoma po Tvoji najsvetejši volji.
3 Seveda vladam večinoma samo poganom, katerih nauke o bogovih moram na žalost tu in tam tudi še ščititi – to je sicer veliko zlo; toda z enim udarcem vendar nikoli ne pade drevo -; zelo pa si bom vzel k srcu in si prizadeval, vsaj na območju, ki mu vladam, med boljšimi pogani kar se da razširjati spoznanje edino resničnega in živega Boga!
4 Z duhovščino bomo imeli seveda največ težav; ta kasta namreč že več stoletij živi od svojega zamračevanja ljudstva. Stari bodo seveda klicali blisk in grom z neba, mladi pa se bodo ob tem jezno spakovali; toda nazadnje bodo prisiljeni zapustiti svoje stare običaje in se lotiti dela na našem novem polju. Najbolj žalostno za poštenega človeka na tej zemlji pa je, da najde laž takoj in brez vsakega truda, resnico pa lahko doseže samo po zelo mučnem iskanju, ki je neredko povezano z mnogimi in velikimi nevarnostmi.
5 Stari Egipčani so svoje šole uredili zelo klasično. Kdor se je hotel naučiti tega ali onega za zunanje življenje, je moral plačati svoj prispevek in pokazali so mu mnogotere ugodnosti; tistemu, ki pa je prišel tja iskat in najti resnico, ki pogojuje človekovo notranje življenje, so njegovo ominozno iskanje otežkočili na skoraj nezaslišan način. In če je veliko življenjsko resnico našel, je moral ostati duhovnik, in pod najtežjo prisego ni smel o tem, kar je našel, nobenemu laiku povedati niti zloga!
6 Sveta resnica je bila tako zmeraj težko dosegljiva, medtem ko se je vladavina laži brezplačno širila po vsem svetu. Ker pa je stara laž zmeraj vladala nad ljudmi, so se ljudje tudi navadili na laž; postala jim je druga narava, in to toliko lažje, ker so se prav mnogi, četudi ne vsi, ob tem prav dobro počutili in se še počutijo. No, zaradi opustitve laži pomislekov ne bi bilo ravno tako veliko, kot si mislim; toda opustitev doslej užitih koristi pa je ravno ta kavelj, ki ga bomo zelo težko upognili!
7 Vendar potrpljenje, - vse bo še šlo! Duhovščini obljubimo in nudimo druge ugodnosti, pokažimo tej kasti, ki tako in tako nima nobene vere, prijazno med štirimi očmi resnico in jih potem – vsaj boljši del – zaposlimo za razširjanje resnice, in menim, da bomo sicer največjo težavo spremenili v povsem lahko nujo. Ali pa bomo na zemlji kdaj povsem obvladali laž, to je zdaj drugo vprašanje! Dobri in pravični ljudje, katerih duše so polne resnice, bodo gotovo storili vse, da bi vsaj svoje sosede postavili v boljšo luč. Skratka, okrog takšnih svetilnikov bo potem zmeraj lepo svetlo. Toda daleč proč od svetilnika se bo potem

že spet stemnilo, in prav daleč stran, tako v času kot v prostoru, bo kakor zdaj vladala popolna noč!
8 To je moje mnenje! Ti, o Gospod, bi morda mogel narediti drugače; toda Ti tudi veš, zakaj mora na tej zemlji biti tako! Zato naj se tudi zmeraj zgodi Tvoja edina sveta volja!"

34. Postava 'Moraš' in 'Bi moral'

1 Rečem **Jaz**: "Moj ljubi prijatelj! Tvoji nazori so Mi zelo všeč, in sveti Oče v nebesih je zmeraj prav vesel, ko Njegovi otroci z Njim modro razpravljajo; so pa določene stvari, ki pač morajo biti takšne, in za dosego določenega cilja se mora to in ono zgoditi tako, kot se dogaja, ker bi brez tega ne bilo mogoče doseči cilja.
2 Zato je Bog dal dvojno postavo. Prva je čisto mehanična in se glasi: 'Moraš!'. Iz te postave izvirajo vse forme in njihove členitve, po katerih se potem izkazuje primernost form; v tej mehanični postavi večno ni mogoče spremeniti niti kljukice. Druga postava pa se glasi: 'Bi moral!'. In edino tej velja nauk življenja!
3 Po postavi življenja lahko pokončaš, razbiješ ali celo uničiš vse kljukice celote, pa je to ravno toliko kot nič in vseeno; kar naj bo svobodno, mora biti svobodno že tudi v svojem prvem razvoju! Četudi se celota v svobodni notranji biti povsem deformira, vendar ne more odpraviti zakona 'Moraš!', ki je nad njo; v formi pa je zmeraj kal, ki začenja znova poganjati v pravem redu in v svobodni življenjski sferi spet prevzame pokvarjeno in ga potegne v pravi red.
4 Tako vidiš ljudstva na zemlji tičati v vsej pokvarjenosti, kar se tiče njihove duše; toda njihova telesna oblika ostaja, in če jih pogledaš, moraš priznati, da so ljudje. Njihove duše so sicer popačene z vsakovrstnimi lažmi, hinavščino in hudobijami; ob pravem času pa pustim prodreti nekoliko več toplote v kal življenja in ta začne rasti, použije stari nered duše kot travna korenina tudi že smrdljivo kapljo vode, in potem zraste povsem zdrava, vitalna in v vseh delih čista travna bilka s cvetovi in semeni.
5 Zaradi tega ne smete nikoli pretrdo soditi o kakšnem pokvarjenem ljudstvu! Dokler namreč ostaja oblika, ostaja tudi čista kal v človeku, dokler pa ostaja ta, lahko še tudi hudič postane angel!
6 Navadno so zmotni učitelji, oblastiželjnost in lakomnost nekaterih oblastnikov in začasna polastitev hudobnih duhov, ki zalezujejo človekovo meso in duha živčevja, stalni vzroki pokvarjenosti ljudi in njihovih duš. Toda o popolni pokvarjenosti morda tudi najbolj notranje kali življenja ne more biti govora.
7 Poglej Mataela in njegove štiri tovariše; kako so jih zdelali hudi duhovi! Jaz sem peterico odrešil od tega in prebudil kal življenja v njih, in glej, kako popolni ljudje so zdaj!
8 Seveda so razlike med ljudmi! Nekatere duše so od zgoraj. Te so krepkejše in hudobni duhovi te zemlje jim morejo le malo ali pa sploh ne do živega. Takšne duše lahko tudi vzdržijo težje preizkušnje mesenega življenja, ne da bi utrpele kakšno pomembnejšo škodo. Ko se

pri njih prebudi duh, to je skrita kal praživljenja, in potem s svojimi koreninami večnega življenja skoz in skoz prodre skozi dušo, bo tudi takšna le malo pokvarjena duša pri priči ozdravljena in ves človek bo popoln, - kot lahko to vidiš na Mataelu, Filopoldu in še nekaterih drugih.
9 Duše nekaterih ljudi so bili celo nekdanji nebeški angeli. No, pri teh se težko kaj pokvari! Janez Krstnik in več prerokov kot Mojzes, Elija, Izaija in še več drugih, ti lahko služijo za primer, in na tej zemlji je še zdaj več takšnih, ki so prišli iz nebes, da bi tu z Menoj prehodili to najožjo pot mesa. Takšni ljudje so že sposobni zelo težkih preizkušenj mesenega življenja in jih tudi zmeraj prenašajo z največjo požrtvovalnostjo."

35. Razlika med dušami na Zemlji

1 (**Gospod**:) "Poleg tega se duše, ki so od zgoraj, razlikujejo tudi tako, da nekatere izvirajo iz popolnih sončnih svetov. Te so krepkejše od onih, ki prihajajo iz majhnih, tej zemlji podobnih planetov, da bi na tej zemlji dosegle Božje otroštvo.
2 Kolikor nepopolnejši pa je kakšen planet, toliko slabotnejši so tudi njihovi priseljenci. Ti morajo sicer prestati neznatnejšo življenjsko preizkušnjo, lahko pa na duši že utrpijo večjo škodo. Kljub temu pa imajo v sebi krepko kal praživljenja; če se ta na pravi način prebudi, so te duše potem tudi kmalu spet v popolnem življenjskem redu.
3 Končno, najpogosteje, obstajajo duše, ki od prazačetka izvirajo iz te zemlje. Te so tako rekoč prednostno poklicane k Božjemu otroštvu, so najslabotnejše in bi bile same lahko najprej povsem pokvarjene; toda to spet ni tako zlahka mogoče, ker se med vsakimi stotimi gotovo nahajata ena ali dve krepki od zgoraj, ki slabotne duše varujeta in preprečujeta njihovo popolno pogubo. Četudi so med njimi že zelo izgubljene ovce, bodo ob svojem času vendarle spet najdene.
4 Vsaka duša pa – čeprav je še tako slabotna, nemočna, razrvana in pokvarjena – ima v sebi kal praživljenja, ki se nikoli ne more pokvariti. Ko pride do tega, da se po primerno dolgem času najbolj notranja kal praživljenja v njej lahko prebudi, je takoj tudi odrešena in v vseh stvareh ljubezensko in modrostno krepka in potem je prav toliko otrok Najvišjega kot učlovečeni angelski duh ali duša iz osrednjega sonca, iz manjšega planetarnega sonca ali iz kakšnega drugega nezemeljskega temnega planeta brez lastne svetlobe, katerih je v prostranem prostorju stvarjenja več kot peska v morju in vse trave na zemlji.
5 Kdor od vas je na primer že bolj popoln človek, lahko na še tako neumnega in praznovernega grešnika, pravega poživinjenega človeka položi svoje roke ali ga nežno masira od korena nosu preko senc vse do trebušne žličke, bo s tem človeka spravil v zamaknjeno spanje. V tem spanju bo njegova, čeprav še tako zmedena duša osvobojena duhov, ki mučijo njeno telo, in takoj zatem bo nastopila kal praživljenja in za kratek čas delovala v duši.

6 Vprašajte potem takšnega spečega zamaknjenca in dobili boste odgovore, nad katerimi bo vaša modrost nadvse začudena!
7 Ko bo ta človek po kratkem času po svoji lastni odredbi, ki se jo mora upoštevati, spet prebujen v zemeljsko življenje, se bo kal praživljenja vrnila v svoj stari počitek, in duša se bo potem spet vrnila v svoje stare mesene vezi in se ne bo spomnila ničesar, kar se je dogajalo med zamaknjenim spanjem njenega telesa. Niti pičice ne bo več vedela od vse modrosti, kar je govorila po mesenih ustih in bo potem sama spet prav tako neumna in praznoverna kot je bila pred tem.
8 To naj vam služi kot dokaz, da v bistvu nobena duša ne more postati tako pokvarjena, da ne bi nikoli več ozdravela.
9 Seveda bo pri marsikateri duši potrebno dosti časa ali tukaj in še bolj onstran, dokler ne bo dosegla tiste samostojne, zdrave trdnosti, ki je potrebna za to, da v sebi popolnoma prebudi kal praživljenja in jo ta potem prevzame skoz in skoz. Toda misliti si ta dogodek življenja kot nemogoč in nikoli uresničljiv pri kakšni duši, ki je v bistvu videti že povsem pokvarjena, bi bil prav tako hud greh proti Božji ljubezni in modrosti, kot če oči sveta takšno dušo obsojajo kot izvržek pekla in kot neznansko velik in gost klobčič greha in jo imajo za prekleto."

36. Duševne bolezni in njihovo zdravljenje

1 (**Gospod**:) "Zato ne sodite ljudi, da ne boste zaradi tega nazadnje postali sodniki nad sebi samimi!
2 Ali ne bi bila najbolj nečloveška norost, če bi telesno bolnega človeka sodili in ga hoteli kaznovati zaradi tega, ker je zbolel in postal ves beden?! Kako veliko večja in še mnogo bolj nečloveška neumnost pa je šele tedaj, ko dušno bolnega človeka sodite in obsojate zaradi tega, ker je njegova duša zaradi prej omenjenih razlogov oslabela in zbolela!
3 Po vaših zakonih in določbah imenujete takšne ljudi zločince in jih kaznujete z neizprosnimi, trdimi kaznimi; kaj pa počnete s tem? Kaznujete dušo, ker je zbolela pravzaprav brez svoje krivde! Vprašajte sami sebe, kakšna se morajo Bogu zdeti vaša sodišča.
4 Vprašaj pa sam sebe, Moj človekoljubni prijatelj Cirenij, kaj bi ti brez Mene storil s temi petimi glavnimi zločinci kot vrhovni rimski sodnik in kot oblastnik nad življenjem in smrtjo!? Glej, ti bi si dal pripovedovati o zloglasnih hudih zločinih in končno bi dal vseh pet usmrtiti na križu! Bi ti prišlo kdaj na misel, da so v tej peterici lahko skriti takšni duhovi? O ne! To ti ne bi nikoli prišlo na misel!
5 Ti bi jih, ves besen zaradi njihovih zločinov, z največjo hladnokrvnostjo na svetu obsodil na smrt in bi ob tem imel še tolažilno mnenje, da si naredil Bogu in ljudem koristno uslugo! Kakšno škodo pa bi pripravil človeštvu, ko bi iztrebil z zemlje takšne duhove, ki bodo zdaj kot popolnoma ozdravljeni – duševno in telesno – ljudem te zemlje svetili kot pomladanska sonca in bodo mnoge tisoč krat tisoče človeških src ogrevali in oživljali za dobro in resnično! Odslej boš seveda drugače ravnal; toda prej bi bil neizprosen!

6 In glej, tako je z vsemi svetnimi sodišči na tej ljubi zemlji! Za telesne bolezni in prizadetosti se najdejo zdravniki in pripravljajo vsakovrstna zdravila; le za bolezni ubogih duš ni drugih zdravnikov in zdravil kot najprej cela težka knjiga polna zakonov, ki jih je pogosto najtežje izpolnjevati – za zakoni pa pogubni meč!
7 Ali ne bi bilo bolje, pametneje in bolj človeško, če bi pripravili več zdravnikov in zdravil za obolele duše kot za njihova telesa, ki bodo v kratkem času postala hrana črvom?!"
8 Da je dušno bolezen, ki je že zelo napredovala, težje ozdraviti kot marsikatero telesno, vem seveda najbolje Jaz Sam; toda nobena ni povsem neozdravljiva, medtem ko končno za vsako telo obstaja poslednja bolezen, za ozdravitev katere na vsej zemlji ni zraslo nobeno zelišče! In vendar vi ljudje počnete toliko napačnega!
9 Za trhlo, povsem umrljivo telo gradite bolnišnice in zdravilišča, lekarne in toplice ter pripravljate obliže in zdravilne napitke; toda za neumrljivo dušo še niste postavili niti ene same bolnišnice!
10 Zdaj seveda v svojem v srcu praviš: 'Kako bi bilo to mogoče brez Tebe, o Gospod?! Od kod naj bi vzeli in od koga se naučili?!' To je vsekakor res, - to znanje seveda zahteva globlje raziskovanje celotne človeške narave, kot samo iz starih izkušenj vedeti, kateri zeliščni sok najprej ozdravi težave prenapolnjenega želodca; toda neumrljiva človekova duša je tudi vredna, da se nekoliko bolj brigamo za njeno raznoliko stanje kot za stanje zaradi požrešnosti prenapolnjenega želodca!
11 Bili so pa v vseh časih tudi resnični, z Božjim duhom napolnjeni dušni zdravniki poslani v ta svet in so oznanjali pravo pot do ozdravljenja duš. Nekateri so se po tem ravnali in bili tudi nesporno ozdravljeni; toda tako imenovani velikaši in mogočneži te zemlje so se imeli tako in tako za dušno povsem zdrave, zaničevali so dušne zdravnike, ki sem jih pošiljal na zemljo, jih navsezadnje preganjali in jim prepovedali zdravljenje bolnih duš, - in tako se je vedno dogajalo zaradi velikih in mogočnih te zemlje, da se milostni nauk za ozdravljenje bolnih duš pri ljudeh nikoli ni mogel tako zakoreniniti, da bi iz njega zraslo krepko zdravilno drevo.
12 In če tudi je bilo kje položeno povsem zdravo in krepko seme, so sebični in oblastiželjni človeški otroci te zemlje drevo tako dolgo obrezovali, mu jemali veje in vejice, ki so se jim zdele odveč in mu tako dolgo strgali nujno potrebno skorjo, dokler se ni končno vse drevo moralo posušiti. In tako tudi do te ure za zdravljenje bolnih duš ni drugega zdravila kot najostrejši zakoni, ječe, preiskovalni zapori, najstrašnejše kaznilnice, oster in neusmiljeni meč in vsakovrstne mučilne ter najbolj mučne usmrtitvene in ubijalske naprave. To so proizvodi sicer tudi samih bolnih, toda močnih duš; tem se mora predvsem pomagati, če hočemo z zdravljenjem majhnih, slabotnih in vdanih duš na tej zemlji doseči kakršen koli srečen uspeh."

37. O dušnih bolnišnicah in dušnih zdravnikih

1 (**Gospod**:) "Prav zaradi tega sem moral Jaz Sam priti na to zemljo, da bi vsem bolnim dušam postavil trajno in za vse čase učinkovito dušno bolnišnico, ker ljudje tega nikoli ne bi mogli uresničiti.
2 Toda ne glede na vse to bo še zmeraj težko šlo s trajno postavitvijo omenjene bolnišnice za bolne duše, ker se bodo začeli nekateri ljudje čutiti ovirani v svojih navideznih svetnih pravicah.
3 Samoljubje in ljubezen do sveta, ki je peklenska sapa v človekovih prsih, se bosta zmeraj upirala temu in ne bosta hotela biti ozdravljena svoje hude bolezni in ne bosta opustila svetnih sredstev kot so trdi zakoni sodbe in kazni, ki jih je težko izpolnjevati.
4 Toda kljub temu bodo po Meni zmeraj vsepovsod mnogi, pri katerih se bo ta Moja zdaj ustanovljena dušna bolnišnica ohranila za mnoge, ki jo bodo hoteli uporabljati. Sicer bodo morale takšne Moje pristne bolnišnice zaradi Mojega resničnega in živega imena marsikaj in pogosto veliko prestati od sicer svetno mogočnih, v sebi pa nadvse bolnih duš; toda Jaz Sam jih bom znal varovati!
5 Toda, če bi samovoljno hudo obolele duše posvetnih ljudi iz prave blaznosti nameravale povsem uničiti eno in drugo dušno bolnišnico, se jih bom potem polastil s primerno izredno sodbo in znal ukazati njihovo dušno zdravljenje v onstranskih bolnišnicah, kjer bo ob le zelo počasnem zdravljenju slišati veliko jokanja in škripanja z zobmi!
6 Že na tem svetu ima navadno zelo učinkovito telesno zdravilo zelo grenak okus; toda še grenkejša bodo onstranska dušna zdravila, ker morajo biti silno krepka, da nadvse nevarno bolno dušo ozdravijo tam, ker tukaj zanjo ni bilo možno nobeno ozdravljenje več. Da, ozdravljene sicer bodo, toda trajalo bo neznansko dolgo in bo obupno grenko! Zato blagor tistemu, ki bo svojo dušo ozdravil že v teh zemeljskih bolnišnicah!
7 Iz vseh doslej navedenih razlogov pa bodite vi mogočni sodniki resnični dušni zdravniki v vsej prihodnosti, in pravično sodite vsako bolno dušo za njeno ozdravitev in ne za njeno še večje hiranje!
8 Resnično, za kolikor boste s svojo posebno dušno bolno sodbo že itak zelo bolno dušo naredili še bolj bolno, za prav toliko boste sami postali bednejši in bolj bolni v svoji duši, in poleg tega bo vaše zdravljenje veliko bolj grenko od zdravljenja duše, ki je zaradi vaše hudobne sodbe postala še bednejša! Kajti takšna duša je in ostane kljub vaši hudobni in nerazumni sodbi kljub vsemu enojno bolna in bo onstran tudi lahko ozdravljena z enojnim zdravljenjem; nerazumna sodniška duša pa bo po vsaki krivični in hudobni sodbi zmeraj dvojno zapadla v bolezen tiste duše, ki jo je hudobno obsodila in zaradi tega bo tudi njeno lastno dušno zlo nujno dvojno povečano. Da bo potem onstran zdravljenje takšne nadvse bedne in obolele sodniške duše tudi nadvse grenko in dolgotrajno, je, če malo razmislite, samoumevno!
9 Če te kot nespretnega zdravnika, ki je sam bolan, pokličejo k zelo nevarno bolnemu in greš tja zaradi dobička in mu v svoji nespretnosti daš zdravilo, ki mu ne pomaga, ampak mu tu in tam celo škoduje, -

kakšno korist boš imel od tega?! Če mu nisi pomagal, tudi plačila ne dobiš – kot je pri vas navada -; poleg tega pa si se še nalezel nevarne bolezni in nimaš, prvič, nobenega plačila in, drugič, moraš namesto ene preboleti dvojno bolezen!
10 Če pride namesto tebe moder zdravnik, ali ne bo tvojega prejšnjega bolnika zdravil s primernim enojnim učinkovitim zdravilom, medtem ko bo pri tebi, ki si zdaj dvojno bolan, moral gotovo uporabiti tudi dvojno zdravilo, da bi ti morda le pomagal?! In takšno dvojno zdravilo bo v tvojem bolnem mesu gotovo povzročilo tudi vsaj dvakrat tako veliko revolucijo kot enojno sredstvo pri tvojem nekdanjem samo enojnem bolniku."

38. Resnična pravičnost

1 (**Gospod**:) "Mislim, da bi vam to zdaj moralo biti jasno, in tako nadaljujem in pravim: To pa ne pomeni, da morate zdaj zato, ker sem vam to povedal, porušiti vse ječe in zapore, ki so vendarle nujno zlo proti velikemu zlu zelo bolnih duš, in razbiti vse vezi in vse orožje; o ne, tega s tem sploh nisem rekel! Kajti hudo nalezljivo bolne duše morajo biti zelo skrbno ločene od zdravih in biti zaprte tako dolgo, dokler ne bodo temeljito ozdravele.
2 Toda v trdnih zaporih in ječah jih ne sme držati vaša jeza in vaša maščevalnost, ampak vaša velika ljubezen do bližnjega in z njo najtesneje povezana najiskrenejša skrb za njihovo možno popolno ozdravljenje! Če vam bo pravi duh ljubezni naznanil, da je pri tem ali pri onem težko bolnem potrebno zelo grenko zdravilo, mu ga ne prikrajšajte, ker bi bilo to zelo nezrelo in neprimerno usmiljenje! Toda samo z resnično ljubeznijo morate težko bolnemu dati grenko zdravilo, tako mu bo tudi gotovo pomagalo do zaželenega ozdravljenja, vi pa boste zaradi tega deležni obilnega blagoslova!
3 Zdravilo, ki sem ga spočetka zvečer odredil peterici, gotovo ni bilo sladko in okusno; toda Moja velika ljubezen do njih ga je spoznala za neizogibno nujno za njihovo popolno ozdravljenje, in tako je bilo tisto grenko zdravilo tudi najvišje dejanje Moje ljubezni do njih. Zjutraj jih je bilo toliko lažje ozdraviti vsega zla in naj sami povejo, ali je lahko kateri od njih jezen Name zaradi zaužitega grenkega zdravila!
4 Toda če nekdo, ki ga vodita samo jeza in maščevalnost, domnevnega zločinca na neusmiljen način muči in trpinči, je s tem že postal mnogokrat večji zločinec in bo nekoč tudi okusil toliko večje grenkobe.
5 S kakršno mero merite, z isto mero vam bo nekoč tudi povrnjeno! Kdor meri s pravo ljubeznijo, mu bo prav tako tudi odmerjeno; kdor pa meri v jezi in maščevanju, bo nekoč za svoje ozdravljenje dobil povsem isto zdravilo v zelo podvojeni meri, in niti za sekundo prej se ne bo rešil iz onstranske grenke ustanove, dokler ne bo vsako trdo vlakno njegove duše postalo belo in mehko kot volna!
6 Zdaj sem vam splošno veljavno pokazal pravo naravo in sestavo človeka in tako ne morete več govoriti: 'Tega nismo vedeli!' Ker pa zdaj to dobro poznate in veste, tudi ravnajte po tem in učite tega tudi tiste,

ki so sredi med vami in kot doslej sami bolni ne vedo, kaj delajo, tako boste kot Moji resnični in zdravi sodelavci za Moje kraljestvo na tej zemlji v pravi in najboljši meri dejavni, in Moje veselje vas bo spremljalo na vseh vaših poteh; če pa boste kje spet delali po svojem starem nagonu, tedaj pomislite, da je vaša duša spet obolela in potem prosite, da naj bi jo Jaz ozdravil in da ne zapadete v dvojno trpljenje!
7 O vi, ki sodite in s svojimi sodbami uboge bolne duše delate še bolj bolne kot so bile prej, premislite vendar resno, kaj ste in kaj naj bi bili v skladu z resnico, in kako naj bi ravnali v skladu z Božjim redom! Vi sodniki in vrhovni oblastniki nad slabostmi ljudstev, ki so nazadnje spet tudi vsa vaša moč, oblast in ugled, bodite pravi očetje svojih ljudstev in kot taki z vso ljubeznijo in resnično očetovsko vestnostjo zelo skrbite za popolno zdravje vam zaupanih številnih otrok in za njihov dušni blagor! Ni vam treba biti telesni zdravniki – zato pa bodite toliko bolj resnični dušni zdravniki!
8 Če pa vidite svoje otroke, kako vaših starševskih zapovedi pogosto ne ubogajo in se potem včasih tudi prav krepko pregrešijo zoper njih, bi se mar spodobilo, če bi enega ali drugega otroka kot strašilni zgled mučili in nazadnje celo obesili na križ?! To lahko morda kdaj stori kakšen oblastiželjen oče; vendar veliko takšnih primerov svetovna zgodovina ne pozna! Vi boljši starši pa boste svoje neubogljive otroke vsaj navidezno resno opomnili in jih v skrajnem primeru kaznovali z zdravilno šibo. Če se bodo otroci nato poboljšali, boste tega gotovo zelo veseli; kajti pravo zadovoljstvo za vas bo, ko boste videli duše svojih otrok sveže in zdrave pred seboj.
9 Takšni bodite vi mogočni sodniki tudi do vseh ljudi, in vašega veselja ne bo nikoli konec! Zamislite si sebe na mestu tistih, ki vas morajo upravičeno ubogati ter sprejemati in se držati vaših zakonov! Vam ne bi bilo všeč, če bi bili oni kot vaši sodniki usmiljeni z vami in bi z vami ravnali kar se da prizanesljivo?! Kar bi lahko razumno želeli, da naj oni storijo vam, če bi z bolnimi dušami stali pred njimi, to storite tudi vi njim, ko z bolnimi dušami stojijo pred vami!

39. Večni temeljni zakon ljubezni do bližnjega

1 (**Gospod**:) “Glej, v tem je praktična razlaga vseh Mojzesovih zakonov in vseh napovedi prerokov: Ljubite Boga kot svojega večnega Očeta nad vse, svoje uboge in dostikrat bolne brate in sestre pa na vsak način kot sami sebe, tako boste kot resnični, dušno zdravi otroci večnega Očeta v nebesih prav tako popolni, kot je popoln On Sam, - k čemur ste pravzaprav poklicani! Kdor ne bo tako popoln kot je popoln Oče v nebesih, ne bo prišel k Njemu in ne bo večno obedoval pri Njegovi mizi.
2 Glej zdaj, Moj Cirenij, v tem imaš vse, kar si prej imel za težko premagljivo zlo sveta! Seveda je na svetu težko premagati laž, ki se je globoko zakoreninila med ljudi, ker je to težka osnovna bolezen duše; toda z lažjo opravimo zlahka z resnico, ki izvira iz ljubezni tako kot svetloba iz plamena. Če pa potrebuješ samo svetlobo, da razsvetliš temno sobo, te bo mar kdo slavil kot modrega, če boš raje takoj zažgal

kar celo sobo in jo s tem uničil? Zato se Moja beseda in Moj nauk ne smeta razširjati z mečem!
3 Če hočeš ozdraviti nekoga, ki je ranjen, mu poleg zdravljenja potrebne rane ne smeš zadati sveže in še desetkrat hujše rane; če bi to storil, bi bilo bolje, da bi ranjencu pustil staro rano nezdravljeno!
4 Resnično, kdor bo Mojo besedo in Moj nauk razširjal z mečem v roki, za svojo vnemo od Mene ne bo prejel blagoslova, ampak bo vržen ven v najhujšo temo! Če ponoči osvetliš sobo samo z oljenkami, bodo vsi, ki so v njej, imeli prijetno svetlobo; če pa zažgeš celo sobo, te bodo začeli vsi preklinjati in bodo bežali pred teboj kot pred pobesnelim norcem.
5 Kdor oznanja za ozdravljenje duš, naj govori sicer dovolj glasno, pri tem pa vendarle nežno in naj ne kriči kot norec, ki se peni od besa in jeze; kajti pobesnel človek s svojim divjim kričanjem nikogar ne poboljša! Doseže le, da se poslušalci iz njega norčujejo in ga zasmehujejo, in, če se še huje dere, ga nazadnje celo s krepeli in pestmi izženejo iz skupnosti.
6 Tako naj tudi nihče ne govori svojemu bratu spravljivih besed, če mu v njegovih lastnih prsih tiči nespravljivo želo; kajti nazadnje v svoji jezni vnemi pregovori samega sebe, se razjezi in s tem ne le da svojega brata ni pripravil do sprave, ampak ga je nasprotno še bolj razdražil in je dober namen, ki si ga je zastavil, potisnil še bolj daleč v ozadje!
7 Da, pri razširjanju Mojega nauka bodite zmeraj prijazni; kajti z Mojim naukom prihajate vendar k ljudem z najbolj veselo in razveseljivo novico iz nebes in jim jo morate tudi oznaniti z najbolj veselim in prijaznim obrazom!
8 Kaj bi ti pa rekel nekdo, ko bi prišel k njemu in ga povabil na veselico z naslednjimi besedami: 'Poslušaj, ničvredni, od Boga prekleti grešnik! Sicer te sovražim zaradi tvojih grehov in zaradi Božje pravičnosti, kljub temu pa prihajam in te z vsemi prisilnimi sredstvi, ki so mi na razpolago, vabim, da prideš na mojo veselico toliko bolj gotovo, ker bi te v nasprotnem primeru za večno preklel in obsodil; če pa prideš, ti vsaj za ta veseli dan zagotavljam svojo milost in naklonjenost!'
9 Povej Mi, kako bi povabljeni sprejel takšno povabilo, in ali bi bila pojedina, na katero si ga povabil, zanj tudi res veselica! Menim, da se bo za takšno povabilo vsak še tako neumen človek lepo zahvalil! Sicer bo, če se čuti slabotnega, prišel da bi s tem rešil svojo kožo zagroženih zlih posledic; če pa se čuti dovolj močnega, bo zgrabil grobega vabitelja in ga vrgel iz svoje hiše. In da takšnega povabila gotovo ne bo sprejel, je zlahka samoumevno.
10 Prav zaradi tega je pri razširjanju Mojega nauka, ki je tudi pravo povabilo na veselo nebeško pojedino, treba predvsem upoštevati, da vsi, ki bodo razširjali Moj nauk med ljudmi te zemlje, nastopajo med njimi kot pravi poslanci iz nebes, nadvse prijazno in ljubezni polno in tako oznanjajo evangelij. Nekaj nadvse razveseljivega vendar ne moremo oznanjati z obrazom, spačenim od togote. In če bi kdo to storil, bi bil ali norec ali burkež in kot tak povsem neprimeren za razširjanje Moje besede. – Ste vsi skupaj dobro razumeli vse to, kar sem vam povedal?"

11 Reče **Cirenij**, ves skrušen od resničnosti tega Mojega opomina: "Gospod, Ti edini resnični, vse to sem dobro razumel, in kar se mene tiče, se bom tega v vseh podrobnostih strogo držal! Seveda za vse druge jaz ne morem jamčiti; mislim pa, da so Te vsi razumeli tako dobro kot jaz. Obenem pa zdaj uvidim, kako hudo in kako pogosto sem se ob svojem najboljšem znanju, vesti, volji in hotenju pregrešil nad človeštvom! Kdo bo spet popravil te moje grehe nad tistimi, nad katerimi sem grešil?"
12 Rečem **Jaz**: "Za to nikar ne skrbi, ampak le za prihodnje! – Zdaj pa bo takoj prišlo nekaj novega!"

40. Somnambulizem in njegova uporaba

1 **Kornelij** pristopi bližje k Meni in vpraša: "Gospod, tekom Svojega najbolj božanskega govora in nauka si omenil, kako bi mogel duhovno popoln človek položiti svoje roke na drugega človeka in ta drugi bi kmalu nato zapadel v zamaknjeno spanje in z zdravo dušo modro govoril, - pa naj bi bil prej še tako slep in povsem neumen človek! Ko bi le lahko videl vsaj potek takšnega zdravljenja, potem bi vedel, kako se lotiti takšnega zdravilnega poskusa pri nekom, če bi bilo to potrebno. Če pa smo v načinu zdravljenja laiki, tudi pri najboljši volji ne moremo ničesar ukreniti in tako tudi ničesar doseči. – Bi mi hotel o tem zaupati kaj bolj natančnega?"
2 Rečem **Jaz**: "O da, prav rad, ker je to dejanje brezpogojno nujno za vzpostavitev izgubljenega telesnega in tudi dušnega zdravja! Kajti, prvič, že golo polaganje rok ublaži celo najhujše telesne bolečine, poleg tega pa je večinoma posledica tega to, da človek, na katerega si položil roke s trdno vero in močno voljo, da bi mu pomagal, postane jasnoviden in si lahko potem sam določi primerno zdravilo, ki mu mora prinesti popolno zdravje, če ga uporablja po lastnem navodilu. Seveda, če se zgodi kaj v nasprotju z njegovim navodilom, tedaj ne bo popolnega ozdravljenja; če pa je uporaba strogo v skladu z navodilom, tedaj gotovo sledi popolno ozdravljenje.
3 Ako je ob tem zdravljenju kakšna človeška oseba zapadla v jasnovidno spanje, je ne smemo motiti in slabiti z raznovrstnimi nekoristnimi vprašanji, ampak jo vprašajmo samo tisto, kar je nujno potrebno.
4 Kdor pa komu polaga roke, mora to storiti v Mojem imenu, sicer njegovo zdravljenje ne bi prineslo nobene koristi in ne bi učinkovalo.
5 Za to je treba trdne, neomajne vere in prav tako neomajne, trdne volje.
6 Takšno prizadevanje mora izvirati iz največje globine srca in izhajati iz resnične ljubezni do bližnjega, tedaj ta moč ljubezni napolni roke polagalca in potem prodre skozi konice njegovih prstov in teče kot nežna rosa v živce bolnika in mu ozdravi dostikrat zbadajočo in žgočo bolečino.
7 Dobro si pa zapomnite, da je moškega veliko težje zamakniti kot žensko. V gotovih primerih bi lahko tudi pobožna ženska prestavila moškega v zamaknjeno spanje; vendar pa bi pobožni ženski takšno

zdravljenje uspelo le s pomočjo nevidnega angela, ki ji stoji ob strani, če si ga je pridobila z molitvijo in čistostjo srca.
8 Takšne pobožne ženske bi lahko posebno porodnicam, ki težko in z velikimi bolečinami rodijo, pripomogle do velikega olajšanja. To bi bilo bolje, kot da navadno babice potujejo v Betlehem in se tam izučijo umetnosti, kako pomagati porodnici, pri čemer uporabljajo cel kup najbolj neumnih vsakovrstnih praznovernih sredstev, ki bolj škodujejo kot koristijo.
9 Kakšne nadvse neumne in smešne ceremonije opravljajo predvsem pri prvorojencih! Če se prva rodi deklica, morajo peti vsakovrstne neumne žalostinke in tri dni bridko vzdihovati in se dreti. Če se rodi deček, morajo zaklati teleta in ovce in peči žemlje in zbrati se morajo vsi pevci, piskači in brenkači in ves dan povzročati oglušujoč hrup, kar naj bi porodnici ublažilo porodne bolečine! Torej – namesto takšnih neumnosti bi bila prej omenjena porodna pomoč gotovo veliko bolj primerna!"
10 Reče **Kornelij**: "Pa še kako! Toda, ali doseže ženska takšno pobožnost?"
11 Rečem **Jaz**: "Prav lahko! Najprej je za to potrebna dobra vzgoja, in potem temeljit pouk dozorele device! Toda še tako zrela devica ne sme biti poučena, dokler ni preizkušena resnična pobožnost njenega srca.
12 Toda tudi možje vsekakor lahko pomagajo porodnici s polaganjem rok in ji pripomorejo do velikega olajšanja!"

41. Telesna in duhovna čistost. Zdravljenje na daljavo

1 Reče **Stahar**, ki je stal zraven in pazil na vse: "Ali pa ne bi kaj takega po Mojzesovih predpisih moškega za ves dan omadeževalo?"
2 Rečem **Jaz**: "Odslej te ne more omadeževati nič drugega kot hudobne in nečiste misli, poželenja in želje, hudobno obrekovanje, laž in žalitve, poniževanje in klevetanje. To so stvari, ki omadežujejo človeka; vse drugo pa človeka ali sploh ne omadežuje ali kvečjemu samo zunanje na koži, in za to ima dovolj vode, da se očisti zunanje umazanije.
3 Mojzes je te predpise Judom tudi dal predvsem le zaradi njihove velike nagnjenosti k nečistosti v vseh njihovih zunanjih stvareh; kajti ljudje, ki so že na zunaj prave svinje, bodo potem to tudi toliko lažje v srcu. Zato je Mojzes Judom prav posebej zapovedal zunanja očiščevanja.
4 Toda dejansko očiščenje človeka se zgodi šele s pravo pokoro, s kesanjem nad storjenim grehom zoper svojega bližnjega, z resnim namenom, ne več grešiti, in tako s popolnim poboljšanjem življenja.
5 Če se to ne zgodi, lahko tudi sto tisoč kozlov poškropite s krvjo, jih prekolnete in namesto svojih grehov vržete v Jordan, pa ostanejo vaša srca in duše pred Bogom še prav tako nečiste in omadeževane, kot so bile poprej! Z vodo očistimo telo, s trdno, dobro in Bogu v vsem vdano voljo pa srce in dušo; in kakor čista, sveža voda okrepi telesne ude, tako Bogu vdana, trdna volja okrepi srce in dušo.

6 Takšne okrepljene duše lahko potem v Mojem imenu na bolnika položijo roke tudi duhovno, na največjo daljavo in se mu bo izboljšalo.
7 Kdor pa je v izpopolnitvi svojega srca in duše še slabotnejši, naj se zateče k prej v Mojem glavnem govoru omenjenemu masiranju, pa bo telesno bolnemu tudi zelo olajšal njegovo trpljenje. Tudi ga bo spravil v zamaknjeno spanje in bolnik bo v spanju napovedal, kaj mu lahko pomaga. Napovedano se mora potem najskrbneje uporabljati in sčasoma se bo bolniku tudi izboljšalo, - seveda pa ne tako hitro, kot če bi duhovno popoln človek položil nanj svoje blagoslovljene roke, kar more povzročiti trenutno ozdravljenje.
8 Tako se lahko vsak prepriča, da zmore v zamaknjenem spanju tudi sicer najneumnejša duša, celo otroška, napovedovati, ker je tisti trenutek povezana s svojo najglobljo duhovno kaljo življenja. Ko se po preteku zamaknjenega spanja najgloblja notranja kal življenja spet umiri, se duša ponovno prebudi v svojem mesu, in potem sploh ne ve ničesar o vsem, kar se je zgodilo in kar je sama govorila. To pa ravno dokazuje, da nobena duša nikjer ne more biti tako pokvarjena, da bi je ne bilo mogoče ozdraviti."

42. Gospod napove praktičen primer somnambulizma

1 (**Gospod**:) "Da pa boste to tudi praktično videli, bom zdaj poskrbel za to, da bo iz Cezareje Filipove prišel prav neumen in nadvse pokvarjen človek. Tega naj nekdo izmed vas zdravi tako, pa boste videli in slišali, kako občudovanja vredne modrosti bo v zamaknjenem spanju zmožen tak neumni in izprijeni človek. Ko pa se bo potem spet prebudil, bo spet postal isti neotesan in neumen človek, kot je bil prej, mi pa bomo imeli veliko opravka, da mu bomo po naravni poti vdihnili vsaj le malo jasnejše pojme o Bogu in ljudeh."
2 Reče **Cirenij**: "Gospod! Tega se že spet nadvse veselim; ponovno bomo lahko veliko izvedeli in se naučili! Je morda omenjeni človek že na poti semkaj?"
3 Rečem **Jaz**: "Da; išče tebe in te bo nadvse nerodno prosil za podporo, ker je ob požaru izgubil kočo, dve ovci, kozo in osla. Izvedel pa je, da se zadržuješ tu in daješ pomoč oškodovancem, in drugače grob in neumni človek se je zato odpravil na pot, da bi mu ti nadomestil škodo, ki jo je utrpel. Toda on, čeprav uboga para, pravzaprav sploh ni tako močno oškodovan; kajti tisti dve ovci je dva dni pred nastankom požara ukradel nekomu drugemu, osla in kozo pa si je že pred enim letom prilastil na enak način.
4 Že iz tega, kar sem ti povedal, lahko uvidiš, da je naš novi prišlek precej nabrit navihanec, obenem pa je vendarle tudi izredno neumen, kar pri takšnih ljudeh izvira iz živalsko slepe lakomnosti. Svojo kočo s svojo lastnino vred bi prav lahko rešil; toda med požarom se je vedno plazil vsepovsod naokrog, da bi si na nezakonit način prilastil kakšno najdbo. No, našel pa ni ničesar in ko je prišel ves zlovoljen domov, je našel svojo kočo v najlepših plamenih in njegove štiri živali so že zgorele do kosti.

5 Do danes je tarnal zaradi svoje koče; ko pa je pred eno uro izvedel, da se ti mudiš tu iz zgoraj omenjenih razlogov, se je po kratkem premisleku odločil, da bo pogledal semkaj, ali si v resnici tu, in če v resnici poravnavaš škode.
6 Da boš vnaprej vedel, s kakšnim človekom bomo kmalu imeli opravka in kako naj vsaj v začetku ravnaš, sem ti ga vnaprej nekoliko opisal; kaj boljšega pa boš že izvedel od njega samega."
7 Je vprašal **Cirenij**: "Naj mu dam kakšno odškodnino?"
8 Rečem **Jaz**: "Zaenkrat ne, moraš ga namreč prav po rimsko potipati; šele po postopku, ko bo postal nekoliko bolj človeški, se bo že našlo tudi drugo! Cinka pa naj ga zmasira; saj ima največ moči za to. Jaz bom na Cinka prej položil Svoje roke, da bo postal toliko močnejši in mu bo postopek bolje uspel."
9 **Cinka** pa, ki je bil ob Meni, da ja ne bi preslišal kakšnega zloga, je stopil naprej in rekel: "Gospod, le kako bom to zmogel, ko sem zdaleč premalo seznanjen z načinom tega postopka?"
10 Rečem **Jaz**: "Položi mu desno roko na čelo in levo na trebušno žličko, in takoj bo zapadel v omenjeni spanec in kmalu bo tudi začel govoriti, vendar s slabotnejšim glasom kot v naravnem stanju! Če ga hočeš potem spet prebuditi, položi nanj svoje roke v obratnem vrstnem redu in jih zadrži nekaj trenutkov. Takoj pa, ko se bo prebudil, odmakni svoje roke, in postopek je končan!"
11 Cinka se z vsem strinja in tudi trdno veruje, da mu bo vse tako uspelo, in zdaj sam nestrpno pričakuje svojega moža, - kljub temu Me pa vpraša, ali naj se postopka loti takoj ob njegovem prihodu ali naj počaka na namig.
12 Rečem **Jaz**: "Ti bom že nakazal, kdaj naj se kaj zgodi. Prej morate vendar spoznati njegovo neumnost in surovost, to pomeni, hudo bolezensko stanje njegove duše. Ko ga boste v tem dovolj spoznali, šele tedaj bo čas za opazovanje njegove duše v zdravem stanju in iz tega za spoznanje, da ne smete nobenega človeka obsoditi na popolno pogubljenje, pa če se vam zdi še tako zavržen, saj vsaka duša skriva v sebi še zdravo kal življenja. – Toda pripravite se in pazite, že prihaja!"

43. Pogoreli meščan Zorel prosi za nadomestitev škode

1 Komaj sem to izgovoril, že pride naš možak, ki se je imenoval Zorel, ves zmeden, zavit v napol zgorele cunje in povzroča silni hrup.
2 Namignil sem Juliju, naj gre tja in ga vpraša, kaj hoče in kaj popoldne išče tu. In Julij gre zelo resnega obraza k njemu in stori, kot sem mu svetoval.
3 In **Zorel** se vzravna in reče s trdnim glasom: "Sem povsem pogoreli meščan iz mesta in sem šele danes izvedel, da je tu veliki Cirenij, da bi pomagal ob požaru ponesrečenim z obilnimi sredstvi. Tako sem tudi zbral pogum in prišel sem, da bi, prvič, videl, ali je Cirenij res tu, in ali resnično stori kaj v tolažbo ponesrečenih. Če stori kaj po običaju plemenitih Rimljanov, gotovo tudi jaz svoje poti nisem naredil zaman; če pa iz kateregakoli razloga ne stori nič, no, tedaj v tej neaktivnosti tudi

pri meni ne bo naredil izjeme! Zato mi povej, plemeniti Rimljan, ali je Cirenij tu, in ali res tako kot sem slišal, dela dobra dela, da bom šel k njemu in ga ponižno prosil za to!"
4 Reče **Julij**: "Da, on je tu in opravlja pomembna dobra dela, - toda samo takšnim, ki so mu znani po povsem neoporečnem glasu! Ker je gotovo tudi s teboj tako, ne boš odšel domov praznih rok! Tam sedi ob tisti dolgi mizi, ki jo senčijo visoke ciprese in cedre in daje avdience na vse strani. Pojdi tja in se mu predstavi! Toda dobro se zberi; kajti on je tako ostroviden kot orel in pogosto na prvi pogled prepozna človekov značaj! Kar spozna, je toliko kot zaprisežena resnica, in gorje tistemu, ki mu ugovarja! Nikoli ni bolj kritičen kot takrat, ko opravlja dobra dela!"
5 **Zorel** po tem predgovoru močno premisli, kaj naj v danih okoliščinah stori. Čez nekaj časa pa se odloči, da bo vendarle odšepal k Cireniju – kar je bilo pravzaprav njegovo zelo neumno pretvarjanje. Ko dospe do Cirenija, se trikrat prikloni, tako da se z glavo skloni do zemlje. Ko konča s tretjim priklonom, reče s trepetajočim vreščečim glasom: "Visoki Gospod in najstrožji zapovednik! Jaz, Zorel, mali meščan iz pogorele Cezareje Filipove, prosim vašo najvišjo rimsko strogost, da pomagate meni ubogemu nesrečnemu človeku z nekaj malega, celo najnavadnejšega denarja in z nekaj obleke, ker nimam ničesar, razen teh cunj.
6 Bil sem pošten lastnik majhne koče s pripadajočima dvema oraloma neplodne zemlje. Imel sem tudi ženo, ki so mi jo bogovi pred dvema letoma gotovo takoj sprejeli v elizij. Otrok nisem imel, pač pa deklo, s katero še zdaj živim, tudi brez otrok. Moje premično premoženje sta bili dve ovci, ena koza in en osel in nekaj slabega poljedelskega orodja in malo oblačil. Vse mi je, medtem ko sem bil zaposlen z gašenjem drugih hiš, zaplenil ogenj.
7 Zdaj sem, kot stotine drugih z menoj, popoln berač; celo moja dekla, ki je bila moja edina življenjska opora, me je zapustila, ker ji nisem mogel ničesar več dati, - česar pa ji ne bom pozabil! Kajti, če bom imel izredno srečo, da bom spet prišel do koče in drugega premoženja, naj le pride, pa bom ničvredni že znal pokazati pot od hiše!
8 Sploh se bom v svojem prihodnjem življenju izogibal žensk in zaničeval vse, kar je ženskega; kajti nobena ženska ni nič vredna! Sicer pravijo, da sem neumna žival in sploh ne znam ravnati z žensko, in moja žena naj bi umrla od žalosti! Če bi bilo tako, ne bi skoraj eno leto žaloval za njo in moja dekla ne bi do moje nesreče prav rada ostala pri meni, čeprav ji nisem mogel dajati velikega plačila.
9 Sploh je prava sramota, da mora biti tudi mož rojen iz ženske; včasih bi bilo skoraj bolj častno, če bi bila moja telesna mati medvedka!
10 Če so bogovi vse modro uredili, so z ženskami pokazali svojo veliko šibko točko, ki jim nikakor ni v čast! Toda Zevsu se godi povsem prav, ko ga Junona vsak trenutek spravlja v slabo voljo! Sploh so vsi bogovi videti še precej nezreli; sicer ne bi mogli od časa do časa delati tako nečloveških neumnosti!

11 Sicer sem veren človek in častim bogove zaradi marsikatere modre ureditve sveta; toda ko včasih prav smrdijo od neumnosti, tedaj nisem njihov prijatelj. Bi mar naše mesto pogorelo, če ne bi Apolon spet naredil kakšne neumnosti?! On se je – kot tudi naši modri duhovniki zanesljivo trdijo – zatreskal v neko prekrasno zemeljsko nimfo, morda naredil pri njej tudi kakšen umazan obisk, medtem pa pustil nebeški voz s pogumnimi žrebci same, in Junona ali Diana sta mu jo medtem pošteno zagodli, mi ubogi favni pa moramo za to prav po božansko plačati!
12 Da potem človek tu in tam oslabi, navadno zaradi pomanjkanja zadostnih izkušenj, je razumljivo. Kaj more slabotni trst za to, če ga vetrovi majejo sem ter tja?! Toda če se mogočne cedre kot simboli naših ljubih bogov tudi pustijo upogibati in majati bednim zemeljskim vetrovom kot šibko trstje, je to nerazumljivo, in le malo trezno razmišljajoč človek mora vendar kaj takega nujno imeti za zelo neumno!
13 Bog sem ali bog tja! Če ravna modro, kot se za boga spodobi, je vreden vsega češčenja; če pa ravna včasih tako slabotno kot umrljiv človek in smo mi ubogi ljudje oškodovani zaradi lahkomiselnih norčij bogov, je to tudi za kakšnega boga neumno in za to ga ne morem častiti in slaviti.
14 Ti, visoki zapovednik in pravzaprav sam skoraj polbog, boš zdaj menda vendarle uvidel, da so bili moje nesreče krivi izključno bogovi – in posebno zaljubljeni Apolon?! Zato te ponižno prosim, da mi nadomestiš škodo!"

44. Zorelov pojem o lastnini

1 Reče **Cirenij**: "Koliko bi torej rad, da bi ti dal?"
2 Reče **Zorel**: "Ne premalo, pa tudi ne preveč; če le morem nadoknaditi izgubljeno, sem že krit!"
3 Reče **Cirenij**: "Poznaš tudi rimske zakone, ki so dani ljudstvom za varstvo njihove pridobljene lastnine?"
4 Reče **Zorel**: "O da, - sicer ne vseh kot kakšen pravni učenjak, nekatere pa vendarle poznam! Zoper meni znane se nisem še nikoli pregrešil. Greh zoper neznane zakone pa je tako in tako ničen!
5 Razen tega sem Grk, in mi Grki nismo še nikoli preveč resno in natančno jemali zakonov o strogem ločevanju med mojim in tvojim, ker se bolj zavzemamo za skupno kot pa za osebno lastnino. Kajti skupna lastnina rodi prijateljstvo, bratstvo, resnično in trajno poštenost in brez oblastnost med ljudmi, kar je gotovo zelo dobra stvar! Osebna lastnina pa zmeraj poraja lakomnost, nevoščljivost, skopost, revščino, tatvine, rope, umore in najhujšo oblastiželjnost, iz katerih potem izvirajo kot iz Pandorine skrinjice vse zemeljske muke za človeštvo!
6 Če ne bi bilo pretirano ostrih zakonov v prid osebni lastnini, bi bilo tudi veliko manj kraj in vsakovrstnih sleparij. Pravim in trdim, da so zakoni za zaščito osebne lastnine dobro pognojena njiva, na kateri uspevajo in zorijo vsi grehi, kar si jih lahko zamislimo, medtem ko v skupni lastnini ne more imeti prostora niti nevoščljivost, lakomnost, obrekovanje, sleparije, kraje, ropi, umori, niti vojne in druga beda!

7 Ker pa sem zakone za zaščito osebne lastnine zmeraj spoznal in jih še zmeraj imam za strahoto opustošenja za prijateljsko in bratovsko sožitje, me vsaj pri majhnih stvareh ni nikoli pekla vest, če sem si jih lahko pridobil na nezakonit način; če pa si je kdo na enak način kaj sposodil pri meni, ga zaradi tega gotovo nisem nikoli zasledoval.
8 Moja koča in moje polje sta zakonito moja; no, - glede svojega premičnega premoženja nisem bil, iz navedenih resničnih vzrokov, nikoli preveč natančen, ker sem Špartanec. Kdor pozna Šparto in njene stare in najmodrejše zakone, temu bo jasno, zakaj nisem nikoli imel pomislekov glede tako imenovanih majhnih tatvin. Obe ovci, koza in moj osel sicer niso bile kupljene, pa tudi ne naravnost ukradene dobrine mojega imetja; našel sem jih, sicer ne naenkrat, vendar pa tako postopno, v gozdu, kjer so se tako rekoč divje pasle. Lastnik tistih velikih gozdnih pašnikov je tudi lastnik veliko tisočev takšnih živali. Tega gotovo ni bolela ta majhna izguba, - meni pa je izredno prav prišla!
9 S tem se gotovo nisem prehudo pregrešil proti rimskim zakonom za zaščito premoženja, zlasti ker sem našel omenjene živali v velikem, več ur dolgem in širokem gozdu, kjer so posamezno okrog begale in so bile za zakonitega lastnika tako in tako izgubljene! Paberkovanje pa je dovoljeno celo pri Judih, ki naj bi za to dobili od najvišjega Boga poseben zakon. Zakaj naj bi bilo to potem pri nas Rimljanih zločin?!
10 Samo z mečem v rokah zemeljskih oblastnikov, torej z divjo medvedjo in levjo silo je mogoče zagovarjati tako nesmiseln zakon za zaščito osebnega premoženja, z razumom nikoli! In če bi bilo vseh deset tisoč bogov za to, sem jaz proti, dokler bom živel, sposoben misliti tako kot sedaj!
11 Ti, visoki zapovednik, seveda imaš oblast meča in lahko mene, ubogega favna, kaznuješ, kakor ti je všeč, toda ravnih linij mojih življenjskih pravil z vsem rimskim orožjem ne boš mogel nikoli ukriviti; če pa imaš morda za strogo legalni zakon druge in tehtnejše razumske razloge, jim bom prisluhnil in svoj prihodnji način življenja uravnal po njih!”

45. Zorel mora slišati resnico

1 Reče **Cirenij**, začuden, nekoliko skrivaj Meni: “Gospod! Prej si me opozoril, da je ta človek prav neumen in hudoben, in zdaj govori človek tako v vsem redu kot eden prvih poganskih advokatov! Od judovstva je sicer malo sprejel, toda v naših zakonih in v tistih stare Grčije je tako dobro podkovan kot kateri izmed nas, in ne moremo mu veliko ugovarjati! Čakal sem na kakšno prav debelo neumnost; toda zaman, - le čedalje jasnejši postaja in brani svojo tatvino na tak način, ki mu ni mogoče skoraj nič ugovarjati! Kaj bo mogoče storiti z njim ob takšnih izgledih?”
2 Rečem **Jaz**: “Je že dobro; on sam bo vse, kar se mu zdaj po njegovi hudobno neumni ideji zdi povsem razumno, ovrgel na uničujoč način! Preskušaj ga pa le še naprej; Meni je veliko do tega, da se naučite prav

jasno in razločno razlikovati razloge tako imenovane naravne zvijačnosti od razlogov razuma!"
3 Reče **Cirenij**: “No, sem pa res nadvse radoveden, kaj se bo nazadnje izcimilo iz tega!”
4 Reče **Zorel** vprašujoče: “Visoki rimski zapovednik! Kaj si lahko obetam in kaj pričakujem? Si ti mojega mnenja ali naj jaz postanem tvojega, ki pa ga seveda še nisi izrekel?”
5 Reče **Cirenij**: “Do tedaj, da bom tvojo željo uslišal ali tudi ne uslišal, se bova morala še marsikaj pogovoriti! Zdiš se mi po naravi zvit čuk in tvoja poštenost ne sega prav daleč! Ali si omenjene štiri živali našel ravno tako tavajoče v gozdu, da so bile že tako in tako izgubljene za njihovega zakonitega lastnika, ali si jih morda vendarle našel kje drugje in ali si tudi svojo ostalo hišno orodje le našel, to zaenkrat pustiva. Toda povem ti nekaj drugega, in to je, da so tako tu v moji bližini kot na drugih krajih tako jasnovidni ljudje, ki so že tisočkrat dokazali svojo jasnovidnost in da jaz tako verjamem njihovi nadvse trezni izjavi, da je ne more ovreči niti sto tisoč nasprotnih dokazov!
6 Glej, Tak človek mi je rekel, ko si lahko ti komaj zapustil mesto, da boš prišel, in kaj boš želel od mene. Vedel sem že, preden sem te zagledal, da te je doletela nesreča. Če bi ostal doma, bi jo zlahka tudi preprečil; toda tvoji nezakoniti pojmi o zaščitno pravni lastnini so te pognali na ceste gorečega mesta, da bi si spet kaj prilastil na nezakonit način. Medtem je tvojo slamnato kočo zajel ogenj in ta je hitro požrl tvojo nezakonito lastnino. Da te je tvoja dekla ob tej priložnosti pustila tičati v blatu, je razumljivo, ker te je poznala in vedela, da si človek, kateremu ob takšnih priložnostih nikakor ni moč zaupati.
7 Kakor si namreč pri drugih proti zakoniti osebni lastnini, tako jo hočeš v svoji hiši vendarle imeti nadvse nemoteno in povsem zavarovano! No, ogenj pa je tvojo lastnino nezakonito požrl, tega elementa pa ne moreš poklicati na najstrožjo odgovornost, ker ti gotovo ne bi odgovoril; toda svoje dekle bi se najtrše lotil, in med najrazličnejšimi trpinčenji bi ti morala povrniti škodo na življenje in smrt, ker bi trdil, da ti je ogenj vse požrl samo zaradi njene malomarnosti.
8 Glej, to in še drugo so o tebi vnaprej povedali ljudje, katerim verjamem bolj kot vsem bogovom Rima in Aten! Toda v naših zakonih je izrek, ki se glasi: *Audiatur et altera pars*![•] In zatorej mi lahko nudiš nasprotni dokaz. Ugovarjaj za svoje opravičilo, kar veš in znaš; jaz bom vsemu prisluhnil z največjo potrpežljivostjo!”

46. Zorel prosi za svoboden odhod

1 Reče nekoliko zamišljeno **Zorel**: “Visoki zapovednik! Če že vnaprej trdiš, da enemu svojih preverjenih jasnovidcev verjameš bolj kot sto tisoč drugim pričam, bi vendarle rad vedel, čemu bi bil dober v vsakem

[•] Poslušajmo tudi drugo stran!

primeru blazen ugovor z moje strani! Proti tvoji na kakršnihkoli razlogih utemeljeni neomajni veri je nemogoče dokazati karkoli nasprotnega. Poleg tega imaš v svojih rokah veliko oblast! Kdo bi se tu mogel začeti prepirati s teboj?!
2 Kaj mi koristi, če ti tudi najtrdneje zagotovim, da vendarle ni bilo tako? Predstavil mi boš jasnovidca, ki mi bo to, kar si mi že povedal, še enkrat povedal v obraz, in potem sem s svojim ugovorom obtičal v luži vseh luž. Skratka, s tvojo nad sto tisoč ljudmi vero ni mogoče storiti nič drugega, kot dobrohotno pustiti, da obvelja; kajti ti boš jasnovidcu kljub vsemu verjel bolj kot sto tisoč nasprotnim dokazom, s katerimi bom ugovarjal jaz! Ob takšni vnaprejšnji trditvi ne rečem drugega kot: Visoki zapovednik, odpusti mi, da sem se ti približal!
3 Razen tega pa ostanem pri svojem pravilu, da je z ostro sankcioniranimi zakoni zaščitena osebna lastnina tisočkrat slabša za človeško družbo kot svobodna skupna lastnina! Svoje razloge sem zoper to pravo Pandorino skrinjico že odkril in mi jih torej ni treba več ponavljati. Le to še dodam, da bom moral zaradi prisile zunanje, surove sile v prihodnje opustiti prakso svojega pravila!
4 V zakonih o zaščiti lastnine sicer ne vidim nič dobrega za revno človeštvo, in pravzaprav največje nasprotje razumu; toda kaj more en sam, v najbednejše cunje zavit človek proti stotisočkrat sto tisočem?! Legalna osebna lastnina že lahko prepreči kakšne manjše težavice, ki nastanejo pri skupni lastnini, zaradi tega, ker vsako slabo prinaša tudi nekaj dobrega; toda preprečevanje manjših težavic ni v nikakršnem sorazmerju z grozotami, ki nastanejo in morajo nastati iz podkopane osebne lastnine!
5 S tem sem povedal vse. V vladajočih razmerah nikakor ne morem pričakovati nič dobrega in tako bo bolje, da jo s tvojim milostnim dovoljenjem spet pobrišem! Seveda pa samo s tvojim dovoljenjem! Kajti po – bogovi vedo, kako resnične so videti – izjavah zoper mene, s katerimi te bodo napolnili tvoji vedeževalci, stojim pred teboj kot zločinec; te pa je treba vendar prej kaznovati, preden bi jih izpustili. Zakon je treba najprej nasititi s krvjo ubogega favna, preden bo ta spet deležen svobode!
6 Če stojim pred teboj kot zločinec, ki ga je po tvojih pojmih treba kaznovati, me pri priči kaznuj, potem pa mi spet vrni svobodo – ali mi daj smrt! Meni je vseeno, saj stojim zdaj pred teboj povsem nemočen; vi Rimljani pa ste in ostanete suhi pravniki in nikogar ne ščiti njegov razum ali njegova stiska pred maščevanjem vaših zakonov! Povej, visoki zapovednik, ali smem spet oditi tako kot sem prišel, ali pa moram ostati tukaj zaradi kazni, s katero me boš kaznoval?«

47. Pripravljalni pogoji za somnambulno zdravljenje

1 Reče **Cirenij** sicer resno, pa vendar s človeško nežnim glasom: “Oditi ne smeš, toda tudi ostati ti ni treba zaradi kazni, ki bi te čakala, ampak edino zaradi tvojega zveličanja! S kaznovanjem grešnikov mi Rimljani še nikoli nismo imeli veselja, veseli nas le njihovo resnično in popolno

poboljšanje. Če ga lahko dosežemo brez ostre kaznovalne palice, nam je to zmeraj veliko ljubše! Kaznovalno palico vzamemo v roko šele tedaj, ko vsa druga sredstva nič ne pomagajo. Tako tudi nikogar ne pokličemo na najstrožjo odgovornost zaradi enkratnega greha zoper obstoječi zdravilni zakon; to se zgodi šele tedaj, ko je ponovno storil isti greh, ali iz velike lahkomiselnosti ali celo iz najpogubnejše zlonamernosti. Kdorkoli zlonamerno ponovno stori greh, mora biti tudi zlonamerno kaznovan!
2 No, po svojih starih špartanskih načelih si grešil samo zaradi stiske in stojiš zdaj prvič pred sodnikom! Samo zaradi tega tudi ne boš preklet in obsojen; Toda tu moraš spoznati in odložiti svojo hudobijo in neumnost! Tvoja zelo bolna duša bo ozdravela; uvideti moraš blagoslov modrih zakonov in začeti trdno po njih ravnati, šele potem se boš vrnil domov kot povsem osvobojen in boš tudi sam zelo vesel zaradi tega, ker boš resnično čist in svoboden človek.
3 Da pa bi bilo takšno ozdravljenje možno, bo čist, ter fizično in duhovno močan mož iz naše družbe položil na tvojo glavo in na tvoje prsi svoje zdravilne roke; in šele to prenežno zdravljenje bo pri tebi prebudilo in oživilo tiste v tebi speče pojme, iz katerih boš spoznal koristnost urejenih in ostro sankcioniranih rimskih zakonov in se boš tega veselil! – Se strinjaš s tem?"
4 Reče **Zorel**, nekoliko bolj veselo kot prej: "Visoki gospod in prevzvišeni zapovednik! Jaz se že strinjam z vsem, kar se ne imenuje udarci, obglavljenje ali celo križanje! Da pa me bo takšno zdravljenje pripeljalo do boljših in razumnejših načel, v to ne verjamem ravno veliko; kajti staro drevo se ne da več zlahka upogibati! Toda nad to možnostjo tudi nočem popolnoma dvomiti! – Kje pa je mož, ki bo položil name svoje krepke roke?"
5 Cirenij Me od strani vpraša, ali bi zdaj že bil čas.
6 Rečem **Jaz**: "Še malo potrpljenja; pusti zdaj duši še nekaj časa za prebavo! Človek je zdaj poln razburjenih misli in ga ne bi bilo dobro prestaviti v zamaknjeno spanje; tudi Cinka mu ne smemo pokazati kot izbranega, dokler ne bo povsem pravi čas! Vam bom že dal namig za to."
7 Po teh Mojih besedah in po tem Mojem naročilu je nekaj časa vse tiho in naš Cinka s plahim veseljem čaka na Moj namig za Zorelovo zdravljenje. Ta pa zbira najrazličnejše misli, kaj zares dobrega, po njegovi ideji pa morda tudi hudega bi lahko počeli z njim. Opazuje pa naše obraze in reče potem sam pri sebi: 'Ne, iz teh ljudi ne sije zahrbtnost; tem se lahko zaupam! Ti lahko storijo samo dobro, nikoli pa kaj slabega!'
8 No, ta lastna priprava je bila pred nameravanim zdravljenjem nujna, brez nje bi polaganje rok našega Cinka ostalo jalov trud. Kajti pri teh zdravljenjih mora zdravljeni sam preiti v določeno stanje vere in zaupanja, brez katerega ga z vso mogočo, čeprav še tako preobilno duševno substancialno močjo ni možno zlahka prestaviti v zdravilno zamaknjeno spanje.
9 Ah, nekaj povsem drugega je pri popolnoma iz duha in v duhu prerojenih ljudeh! Ti potrebujejo tako kot Jaz samo svojo vzburjeno voljo, - in dejanje ozdravljenja je opravljeno! Toda pri še ne povsem

prerojenih ljudeh, ki bolnika tako zdravijo, mora biti najprej tudi obuditev in oživitev zdravljenega človeka, sicer bi – kot rečeno – bilo vse zdravljenje zastonjski trud in delo.
10 Zdaj pa je naš Zorel zrel in Jaz namignem Cinku, naj položi roke na Zorela.

48. Zorelovo samospoznanje

1 Zdaj pomaham **Cinku**, on pa stopi takoj k Zorelu in reče: "Brat, Gospod, ki je vsemogočen in poln usmiljenja, dobrote, ljubezni in modrosti hoče, da te ozdravim samo s polaganjem svojih življenjsko močnih rok. Nič se ne boj, ampak zaupaj in postani drug človek, in potem ti bo postalo dostopno vse, kar ti lahko telesno ali duhovno pomaga do resničnega zveličanja! Če hočeš in če zaupaš meni, svojemu resničnemu prijatelju in bratu, mi dovoli, da položim nate svoje roke!"
2 Reče **Zorel**: "Prijatelj, s to zvesto govorico me lahko pošlješ v Tartar in bom šel! Zato le položi svoje resnično bratovske roke name, kje in kakor jih hočeš položiti, in ne bom ti nasprotoval!"
3 Reče **Cinka**: "No, potem pa dobro, - sedi torej na to klop in Božja moč te bo napolnila!"
4 Reče **Zorel**: "Katerega boga pa? Morda Zevsova, Apolonova, Marsova, Merkurjeva ali Vulkanova, Plutonova ali Neptunova? Prosim te, le Plutona mi pusti iz igre; kajti resnično ne bi hotel, da bi me napolnila njegova orkanska moč!"
5 Reče **Cinka**: "Pusti bogove, ki ne obstajajo nikjer drugje kot v domišljiji dolge čase slepih ljudi! Obstaja samo en pravi Bog, in to je vam neznani veliki Bog, kateremu vi pogani sicer tudi vsepovsod postavljate templje, doslej Ga pa še niste spoznali. Zdaj pa se je približal čas, da boste spoznali tudi tega edino resničnega Boga! In glej, milost in moč tega Boga te bo v tvoje odrešenje preplavila, ko bom nate položil svoje roke!"
6 Reče **Zorel**: "Ah, če je pa tako, potem le takoj položi svoje roke name tako, kot najbolje znaš!"
7 Tu položi Cinka na predpisan način roke in Zorel takoj zapade v zamaknjeno spanje.
8 Čez dobre četrt ure začne Zorel, ki sicer trdno spi z močno zaprtimi očmi, takole govoriti: "O Bog, o Bog, kako beden in slab človek sem vendar in kako pošten in vrl človek bi lahko bil, če bi le hotel; toda ravno v tem je prekletstvo greha in laži in napuha, ki sta oba pravzaprav osnovna greha, ki se sama vedno znova spočenjata in množita kot trava na zemlji in pesek v morju!
9 O Bog! Toliko grehov in madežev imam na svoji duši, da od samih grehov ne vidim svoje kože; da, kot v najgostejšem dimu in megli tičim zdaj v sili svojih brezštevilnih grehov!
10 O Bog, o Bog, kdo me bo mogel kdaj osvoboditi mojih grehov?! Jaz sem glavni tat, lažnivec, in ko lažem, lažem vedno znova, da bi z novo lažjo podkrepil staro in jo uveljavil kot nekakšno resnico. O jaz odvratni lažnivi pes! Vse, kar imam, sem si pridobil samo s pomočjo laži in prevare ter skrivne in javne tatvine!

11 Seveda v svoji veliki slepoti vsega tega nisem imel za greh, toda pogosto sem imel tudi priložnost, da bi se dal prepričati o resnici. Toda nisem se hotel dati prepričati! Vedno sem uporabljal Šparto in Likurga za pretvezo in zmeraj sem zaničeval rimske modre in pravične zakone! Oh, jaz neznansko hudobna baraba, jaz!
12 No, edino to me še tolaži, da nisem še nikogar ubil; toda ni veliko manjkalo! Če ne bi moje dekle pobegnilo prej kot sem prišel domov, bi ona postala žalostna žrtev moje hudičevo hude jeze!
13 Oh, kako strašna pošast sem! Hujši sem od leva, hujši od tigra, hujši od hijene, veliko hujši od volka in neznansko hujši od divje svinje! Tudi zvit sem kot lisica in to me ožigosa za pravega maskiranega hudiča!
14 Oh, na svoji duši sem zelo bolan, in ti, brat Cinka, me boš težko ozdravil, ali pa me sploh ne boš mogel ozdraviti!
15 Zdaj pa postaja v meni nekoliko svetleje in gosti dim in gosta megla okrog mene izginjata! Glej, postajata redkejša in zdi se mi, da lažje diham; toda v tej večji jasnosti šele prav vidim svojo resnično pokvarjeno podobo, polno najrazličnejše gobavosti, polno tvorov in ostudnih bul! Ah, ah, moja podoba je podoba resnične pošasti! Kje je zdravnik, ki bi me ozdravil?! Moje slabo telo je seveda zdravo; toda slabo telo ne pomeni nič, ko bi le jaz, duša, bil zdrav!
16 O Bog, ko bi mogel kdo videti mojo dušo, bi se zgrozil nad njeno veliko ostudnostjo! Kolikor svetleje postaja okrog mene, toliko ostudnejša je videti moja duša! Brat Cinka, kaj res ni nobenega sredstva, s katerim bi moja duša dobila vsaj nekoliko boljši videz?!"

49. Somnambulova duša se očisti

1 Zdaj začne Zorel vzdihovati v svojem spanju, in nekateri mislijo, da se bo prebudil.
2 **Jaz** pa rečem vsem: "O nikakor! To je bil samo prva stopnja njegovega spanja; spal bo še več kot eno uro in bo kmalu, v drugi in višji stopnji svojega duševnega življenja spet začel govoriti. Vsebina te stopnje je bila ločevanje duše od njenih mesenih in svetno čutnih strasti, ki jih je moral imeti za same bolezni formalnega telesa svoje duše in do katerih je moral občutiti najgloblji stud. Za takšne bolezni duše pa ni drugega zdravila, kot najprej njihovo spoznanje, potem njihovo najgloblje zaničevanje in končno trdna volja, da bi se jih čim prej popolnoma znebil. Ko je prisotna volja, potem zdravljenje zlahka napreduje.
3 Zdaj pa le pazite, takoj bo začel spet govoriti! Če te, prijatelj Cinka, spet kaj vpraša, mu zdaj odgovori samo z mislimi, pa te bo slišal in povsem dobro razumel!"
4 Komaj sem dal Cinku to navodilo, že je **Zorel** začel govoriti takole: "Glej, jokal sem nad svojo veliko bedo! Iz solz je nastal tolmun kot Siloa v Jeruzalemu; in zdaj se kopam v tem tolmunu, in glej, voda tega tolmuna ozdravlja številne rane, tvore in otekline na telesu moje duše! Ah, ah, to je resnično zdravilna kopel! Brazgotine sicer še vedno vidim, toda rane, tvori in otekline so izginili s telesa moje tako uboge duše. Toda kako je mogoče, da je iz mojih solz nastal cel tolmun?

5 Tolmun obdaja prav čudovito okolje; to je okolje tolažbe in prijaznega upanja. Tudi se mi dozdeva in čutim, da smem upati na popolno ozdravitev. – Ah, kako ljubka je ta okolica; tu bi rad zmeraj ostal! Voda v mojem tolmunu je zdaj zelo čista, prej pa je bila motna; in kolikor čistejša postaja, toliko bolj zdravilno deluje name!
6 Ah, zdaj pa tudi vidim, da se začenja v meni premikati nekaj kot močna volja, in za močno voljo vidim nekaj kot besedni nagon, in ta glasno govori: Hočem, moram, - moram, ker hočem! Kdo more v meni zavirati to, kar hočem? Svoboden sem v svoji volji; sploh mi ni treba hoteti, ker moram, ampak hočem, kar sam hočem! Kar je resnično in dobro, to hočem, ker hočem sam hoteti, in nihče me ne more k temu prisiliti!
7 Zdaj spoznam resnico; ona je božanska svetloba iz nebes! Vsi naši bogovi so šeme; nič, prav nič niso. Kdor veruje vanje, je hujši kot pravi norec; kajti pravi norec nikoli ne veruje v takšne najbolj ničeve bogove. Bogov nikjer ne vidim, toda Božjo svetlobo vidim in Božjo besedo slišim. Toda Boga Samega ne morem videti; kajti On je presvet zame.
8 Toda zdaj je moja voda v tolmunu postala jezero okrog mene! Jezero ni globoko; voda mi sega le do ledij. In čista je, neznansko čista; toda v njej še ni nobene ribice! Da, vanjo tudi nikoli ne bodo prišle ribice; kajti ribice izhajajo iz Božjega diha, to pa je vsemogočni dih! Jaz sem le zelo slabotna človeška duša, iz katere diha ne more nastati nobena božja ribica.
9 Oh, za to je potrebno veliko, treba je biti zelo vsemogočen, če hoče kdo s svojim dihom ustvarjati ribice! O, človek tega ne zmore nikoli; človek je veliko preslaboten za to! Za človeka sicer ne bi bilo povsem nemogoče, toda tedaj bi moral biti poln Božje volje in Božjega duha! Za pravega človeka to sicer ni nemogoče; toda jaz nisem pravi človek, in zato je to zame vendarle povsem nemogoče!
10 Toda čista je ta voda, in tla so tudi čista, sama lepa trava; to je prav čudno: pod vodo tako lepa, bujna trava! In glej, trava vidno raste in začenja izpodrivati lepo vodo! Ja, ja, upanje postaja močnejše od spoznanja in strahu, ki ga spremlja!
11 Ah, ah, zdaj vidim človeka na precej oddaljeni obali; maha mi! Da, saj bi rad k njemu, ne vem pa kako globoko je povsod jezero! Če bi bila vmes zelo globoka mesta, bi vendar lahko utonil in bi bil izgubljen!
12 Toda sliši se glas iz vode: 'Vseskozi sem enako globoka! Brez strahu in bojazni greš lahko skozme; pojdi k tistemu, ki te kliče, ki te bo vodil in sodil!' Saj to je res čudno; tu govorita celo voda in trava! Ne, kaj takega se še ni zgodilo!
13 Zdaj grem k prijatelju na obalo. Saj vendar mora biti prijatelj, sicer mi ne bi pomahal! Cinka, to nisi ti, - to je nekdo drug! Tudi tebe vidim za njim; toda ti še zdaleč nisi tako prijazen kot on! Le kdo bi to mogel biti? Toda zelo me je sram pred njim, ker sem popolnoma nag. Moje telo je sicer zdaj že prav lepo na pogled; skoraj nobenih sledi bolezni ne najdem več na njem. Oh, ko bi le imel vsaj srajco! Tako pa sem povsem nag kot kakšen kopalec. Pa vendar moram tja; njegovo mahanje me silno privlači! Zdaj grem, - in glej, prav dobro lahko hodim!"

50. Očiščena duša se obleče

1 Tu sledi prekinitev Zorelovega govorjenja, in **Cinka** vpraša: "Kako vendar vidi vse to, in kako gre zdaj skozi vodo, in vendar leži tu tako nepremično kot bi bil mrtev?!"
2 Rečem **Jaz**: "Njegova duša vidi zdaj samo svoja stanja, ki jo vodijo k poboljšanju; iz teh se v duši tvori lastni svet, in to, kar tu imenuješ premikanje v mislih, je v svetu duš videti kot premikanje od enega kraja k drugemu.
3 Tolmun, ki je nastal iz njegovih solz, in katerega voda je ozdravila njegovo dušo, predstavlja njegovo kesanje nad storjenimi grehi, in kopanje v njem pomeni pravo pokoro, ki izvira iz kesanja. Čista voda predstavlja pravo spoznanje njegovih grehov in napak; in ko tolmun postane jezero, izraža to močnejše hotenje, da bi se iz samega sebe očistil in ozdravil. Lepa trava pod vodo označuje upanje v dosego popolnega zdravja in višje svobodne Božje milosti. Ta se že kaže kot vidna na še precej oddaljeni obali; Jaz Sam sem to v duhu in v volji. Gibanje k Meni skozi vodovje resničnega kesanja in pokore pa označuje napredovanje duše k resničnemu poboljšanju.
4 Vse to pa je za njegovo dušo samo ustrezno znamenje, iz katerega duša uvidi, kako je z njo in česa se v svoji čudi loteva in kaj vse počne za svoje poboljšanje, - seveda v tem stanju edino le v volji, brez zunanje, resnične dejavnosti. Ta mora šele slediti, ko bo v budnem stanju v popolni zvezi s svojim telesom.
5 Kmalu bo pri Meni in takoj bo spet začel govoriti. Le dobro pazite: vse, kar zdaj izreče, ima ustreznik v njegovem notranjem duševnem stanju! Pojavilo se bo še marsikaj zmedenega, dokler ne bo stopil v tretjo stopnjo, to je v začasen stik s svojo čisto kaljo življenja.
6 Na tretji stopnji se boste potem že prepričali, kako povezano in kako modro bo tedaj govoril! Zdaj govori samo njegova za ta trenutek razsvetljena duša; na tretji stopnji pa bo iz njega govoril njegov duh! In tedaj ne boste v njem odkrili nobenih vrzeli več; tedaj bo govoril tako, da vam bo vsem postalo toplo pri srcu!
7 Zdaj že prihaja na obalo in pravi: 'Ah, je pa bilo to res težavno potovanje! Zdaj sem pri tebi, plemeniti prijatelj! Nimaš pri sebi kakšne srajce? Glej, strašno se sramujem svoje nagote!'
8 Rečem Jaz iz Svojega zdaj njemu vidnega duha in volje: 'Stopi iz vode; oblečen boš po svojih delih!'
9 Reče Zorelova duša: 'Prijatelj, o nikar ne govori o mojih delih; kajti ta so zgolj slaba in hudobna! Če bi po njih dobil oblačilo, bo to videti strašno črno in raztrgano!'
10 Rečem Jaz: 'Če je tako, je tu vendar dovolj vode, da ga opereš do belega!'
11 Reče Zorel: 'O prijatelj, to bi pomenilo hoteti črnca oprati do belega! To ne bo šlo! Toda nekakšno oblačilo je še vedno boljše kot nobeno. Torej stopim iz vode!'
12 Ob Mojih nogah leži toga s številnimi gubami, toda zelo umazana, čeprav je osnovna barva belosiva, - posebnost barve poganskih oblačil

v kraljestvu duhov. On vzame oblačilo, gnusi pa se mu umazanija, kar je tu dobro znamenje. Toda kljub temu ga vzame, pohiti z njim v vodo in ga začne prati, splakovati in končno ožemati.
13 Zdaj je končal in oblačilo je čisto. Ker pa je še mokro, si ga ne upa korajžno obleči. Jaz pa mu namignem, naj ga kljub temu obleče; saj se prej vendar ni bal vode, kako bi zdaj čutil neke vrste odpor do le malo vlažnega oblačila?! Zdaj reče – le poslušajte, kajti to bo povedal glasno!
14 **Zorel**: "Je pa tudi res! Prej mi ni bilo mar za vse jezero in zdaj naj bi mi bilo mar za mokro srajco? Le na telo z njo! – Ah, kako dobro de!"

51. Eterično telo duše z njegovimi čuti

1 Zdaj **Cinka** s svojimi mislimi oblikuje vprašanje in reče: "Ali ima duša tudi telo?"
2 To vprašanje je Cinka postavil, ker sam ni imel niti pojma o tem, kakšna je duša. Kajti običajni judovski pojem o duši je bil, da so si jo predstavljali kot nek vrste megleni nič in so govorili: ona, duša, je čisti duh, ki ima razum in voljo, nikakor pa ne oblike, še manj pa kakšnega telesa.
3 Cinka je zato debelo pogledal, ko mu je **Zorel** na vprašanje v mislih odgovoril: "No, seveda ima duša tudi telo, sicer samo eterično, - toda za dušo je njeno telo prav tako popolno telo, kot je mesu meso popolno telo. Nič od tega, kar ima meseno telo, ne manjka telesu duše. S svojimi mesenimi očmi ga seveda ne vidiš, toda jaz lahko vse to vidim, slišim, občutim, voham in okušam; kajti tudi duša ima iste čute, kot jih ima telo kot sredstvo za sporazumevanje med seboj in svojo dušo.
4 Telesni čuti so vajeti v rokah duše za obvladovanje njenega telesa za zunanji svet. Če telo teh čutov ne bi imelo, bi bilo povsem neuporabno in duši v neznosno breme.
5 Le zamisli si človeka, ki bi bil povsem slep in gluh, ne bi nič čutil, niti bolečine niti ugodja zdravja, in tudi ne bi imel vonja in okusa; povej sam sebi, ali bi takšno telo kaj služilo duši! Ali ne bi morala ob svoji siceršnji najpopolnejši in najjasnejši zavesti povsem obupati?
6 Toda prav tako bi najostrejši čuti telesa duši tudi nič ne koristili, če ne bi sama v svojem eteričnem telesu imela povsem enakih čutov! Ker pa ima tudi duša povsem ista čutila kot telo, s svojimi finimi čuti tudi zlahka zaznava tisto, kar so prej od zunanjega sveta zaznali in sprejeli telesni čuti. – Zdaj veš, kako ima duša tudi telesno obliko.
7 Ker sem ti povedal, zdaj seveda veš, kako gledam, čutim in kako telesno občutim; ko pa bom spet buden, tedaj boš ti to še vedel, jaz pa ne bom o tem vedel ničesar, ker to vidim, čutim in občutim samo s svojimi finimi dušnimi čuti – ne pa obenem tudi s telesnimi čuti.
8 Če bi vse zaznal tudi s telesnimi čuti, bi ti na živce mojih možganov in ustrezno na življenjske živce mesenega srca vrezali določena znamenja, in jaz duša bi jih potem spet našel v svojem mesenem telesu in jih skoz in skoz spoznal. Toda ker skoraj brez vsake povezave s svojim telesom svobodno stojim tu in ne morem vplivati na čute svojega telesa,

ne bom po ponovnem vstopu v svoje telo vedel nič od vsega tega, kar zdaj vidim, slišim, čutim in govorim in kaj vse se z menoj dogaja.
9 Duša pa ima seveda tudi sama zmožnost spominjanja in se lahko zatorej spominja vsega najmanjšega in najnepomembnejšega, kar se je kdaj koli zgodilo z njo; toda to more le v svojem svobodnem stanju. Ko pa je v telesu, ki jo skoz in skoz zatemnjuje, vidi, sliši in čuti, preglašajoč vse duhovno, le grobe in premočno burne in surove vtise; samo sebe pa pogosto zaznava le v toliko, da se komaj zaveda svojega obstoja, kaj šele, da bi zaznala kaj od višjih in globljih duhovnih vtisov, ki počivajo v njej.
10 Tudi ti imaš dušo, kakor sem jaz sam zdaj povsem svobodna duša; toda o samem sebi si tudi ti vedel le malo ali nič. Vzrok za to je v najtemnejšem mesu, s katerim je nekaj časa obdana vsaka duša. Šele zdaj, ker sem ti z glasom še živih telesnih ust naredil nekaj vtisov v živčevje tvojega zatilja in si ti kot duša s pomočjo teh vtisov v samem sebi bral praznamenja, zdaj tudi kot duša in ne kot meso veš, da imaš dušo in si na podlagi svojega mišljenja in hotenja sam duša, ki ima v svojem eterično-telesnem bitju enako obliko kot tvoje telo.
11 Sicer se pa sploh ne čudi, če ti zdaj povem, da pozneje ob svojem prebujenju v zemeljsko življenje ne bom vedel nič več o vsem tem, kar sem ti zdaj povedal; saj sem ti razložil, kaj je vzrok za to!"

52. Zorelova duša na poti samozatajevanja

1 (**Zorel**): "Zdaj mi prijatelj govori: 'Pridi, Zorel, zapusti ta kraj, vodil te bom drugam!'
2 Zdaj odhajam z dobrim prijateljem proč, daleč proč in stran od jezera. Zdaj potujeva po čudoviti aleji in drevesa se priklanjajo pred tistim, ki mu sledim. Ta mora biti nekaj velikega v kraljestvu vseh duhov! Oh, nekaj dreves se je skoraj prelomilo od samega priklanjanja!
3 Ti, Cinka, greš najbrž tudi zraven, toda vidim te zelo megleno in zdi se, da ne vidiš, kako se drevesa priklanjajo pred mojim prijateljem! To je vendar nekaj čudnega za ta svet, pa vendar je resnično!
4 Čudno, čudno! Zdaj začenjajo drevesa celo govoriti! V glasnem in dobro slišnem šepetu kličejo: 'Blagor Svetemu svetih, blagor velikemu Kralju kraljev od večnosti do večnosti!'
5 Se ti to ne zdi nadvse čudno?! Pa vendar se delaš neumnega, kot da tega sploh ne bi opazil, ali kot da bi bil to tako povsem običajen pojav kot kakšen leni dež na zemlji!
6 Ja, ja, prijatelj, kateremu se klanjajo drevesa in razglašajo njegovo hvalo, mi pravi, da to, kar nama tebi podobno sledi, nisi ti sam, ampak le senci podobna podoba tvoje duše, ki nastane šele v naši atmosferi. Iz tvoje duše izhajajo nekakšni življenjski žarki kot iz svetilke; takoj, ko se dotaknejo naše atmosfere, dobijo obliko, približno podobno, kot podnevi žarki, ki izhajajo iz nekega človeka, ko padejo na površino zrcala, takoj privzamejo podobo tistega človeka, od katerega izhajajo in padajo na površino zrcala.

7 Samo na tvoje noge bom pogledal, pa se bom prepričal, da ne hodiš z nama ampak le lebdiš. In pravilno, ne premikaš niti nog niti rok in vendar nama slediš v razdalji dobrih sedmih korakov! Da, zdaj razumem, zakaj ne vidiš, kako se drevesa priklanjajo in ne slišiš njihovega čudovitega šepeta!
8 Toda aleja postaja čedalje ožja, in drevesa postajajo nižja, zato pa tesneje drugo ob drugem; toda priklanjanje in šepet zaradi tega ne prenehata. Pot pa postaja tudi zmeraj težavnejša. Zdaj je aleja že tako ozka in pot tako trnata in zaraščena, da se lahko prebijava le z zelo velikim naporom! Še vedno ni videti konca, čeprav prijatelj pravi, da se bo pot kmalu končala in bova na cilju. Oh, zdaj postaja goščava drevesc tako gosta, in tla skoraj povsem kamnita in med kamenjem je polno trnja in osata; tu pa je napredovanje že skoraj povsem nemogoče!
9 Prijatelja vprašam, zakaj sva izbrala tako nesrečno slabo pot. Prijatelj pa pravi: 'Le ozri se na desno in na levo, in opazil boš na obeh straneh morje, ki je brezdanje globoko! To je en sam in edini, na koncu sicer zelo ozek in trnov, toda trden jezik kopnega, ki se vleče med obema neskončno velikima morjema. Ves zemeljski svet povezuje z veliko onstransko rajsko deželo blaženih. Kdor hoče priti tja, mora že biti zadovoljen s to potjo, ker je edina!'
10 Vidiš, Cinka, tako nenavaden odgovor mi je dal prijatelj in vodič moje ničnosti! Zdaj pa ga spet vprašam: 'Na svetu je tudi zelo veliko slabih poti, toda tam si ljudje pomagajo; vzamejo rovnice, krampe in lopate ter popravijo pot. Zakaj se tu ne zgodi kaj takega?'
11 Toda prijatelj reče: "'Ker ravno ta mogočna goščava varuje ta jezik kopnega pred pogosto silnimi morskimi viharji! Če ta edini, trdni jezik kopnega ne bi bil tako gosto in tako trdno zaščiten s to goščavo, bi ga mogočni valovi morja, ki ga obliva po obeh straneh, s svojim butanjem že zdavnaj odplaknili. Ker pa je ta trnata goščava tako gosto zaraščena, posebej proti obema obalama, se na njej lomijo močni valovi in med njeno gosto vejevje odlagajo svoje pene, ki se postopno strdijo v kamenje in tako čedalje bolj utrjujejo ta tako pomemben jezik kopnega. Ta jezik kopnega pa se imenuje ponižnost in trdna temeljna resnica. Obe, ponižnost in resnica, pa sta za človeka še zmeraj bili polni trnja!'
12 Glej, Cinka, tako je govoril prijatelj, in v meni postaja zdaj nenavadno svetlo, in začenjam zaznavati, kot da bi se v mojem srcu začelo nekaj premikati; in to, kar se premika, je svetloba in ta svetloba ima v srcu obliko kot zarodek v materinem telesu. Je povsem čisto, - vidim ga. Zdaj pa postaja čedalje večje in močnejše! Ah, kako čudovita in najčistejša svetloba je to! To je gotovo pravi plamen življenja iz Boga v človekovem resničnem srcu! Ja, ja, to je! Zdaj neprestano raste, in ah, kako dobro mi to dene!
13 Še hodiva po ozki poti; toda zdaj me goščava in trnje ne motita več; tudi ne občutim več nobene bolečine, četudi me kakšen trn še zbode in opraska! – Zdaj postaja goščava redkejša, drevesa postajajo spet večja, spet se oblikuje čudovita aleja. Goščava povsem preneha, jezik kopnega se razširi in morski obali se čedalje bolj oddaljujeta od naju, in že vidim, sicer še v veliki daljavi, čudovito deželo z najlepšimi gorovji in nad

gorovji sije prekrasna jutranja zarja! Iz čedalje večje in čedalje širše aleje pa še nisva prišla in zdaj zelo velika in visoka drevesa še niso prenehala upogibati svojih veličastnih krošenj pred mojim prijateljem in vodičem, in njihov šepet zveni kot najčudovitejše in najčisteje uglašene harfe!
14 O Cinka! Tu, tu je že nepopisno čudovito! Toda tudi ti še lebdiš za nama in si tudi zdaj prav tako nem kot prej, ne moreš pa nič za to; saj to vendar nisi ti, ampak samo bežen odsev. Ah, ko bi mogel tudi ti videti kaj takega, toda potem ohraniti povsem žive in dobre spomine na vse to tudi preko v zemeljsko življenje, - kako znamenit človek bi tedaj bil! Tudi jaz bi to lahko bil, če bi mi kaj od vsega tega ostalo v spominu; toda meni ne bo ostalo nič! Vendar prijatelj pravi, da se mi bo sčasoma vrnil živi spomin na vse to; toda prej bom moral to trnovo pot, ko se bo pojavila, prehoditi tudi v mesu."

53. Zorel v raju

1 (**Zorel**): "Ah, moja notranja življenjska svetloba pa je zdaj že neznansko močna; zdaj že prodira skozi vso mojo notranjost! Oh, kako dobro dene ta svetloba vsemu mojemu bitju! Toda zdaj jo vidim v podobi štiriletnega otroka neznansko prijaznega videza! In zelo moder mora biti; videti je kot najčisteje mišljen mali bog, toda ne kot izmišljeni bog Egipčanov, Grkov in Rimljanov, ampak kot čudežna podoba resničnega Boga Judov! Je podoba resničnega božanstva!
2 O, zdaj seveda spoznam, da obstaja le en Bog; toda samo tisti bodo gledali Njegovo sveto obličje, ki so popolnoma čistega srca! Jaz bom pač težko dosegel to gledanje; kajti moje srce je že obupno nečisto! Ti pa gotovo, prijatelj Cinka; v tvojem srcu namreč ne odkrijem skoraj nič nečistega, razen madeža in niti, s katerimi moraš ostati nekaj časa še nujno povezan s svetom!
3 Toda šele zdaj vidim v precejšnji daljavi široki konec aleje. O kakšnem morju ni več niti sledi, povsod nadvse bujna in prekrasna dežela, vrt ob vrtu, povsod stojijo najlepše hiše in palače! Ah, kakšna nepopisna krasota je to!
4 Moj prijatelj pravi, da to še zdaleč niso nebesa, ampak je to raj. V nebesa doslej ni prišel še noben smrtnik; kajti do tja doslej še ni bil zgrajen most. Vsi dobri, ki so od začetka stvarstva živeli na zemlji, prebivajo tukaj z Adamom, Noetom, Abrahamom, Izakom in Jakobom. Tiste visoke gore omejujejo to čudežno krasno deželo. Kdor bi pa prišel na tiste gore, bi zagledal nebesa z velikimi trumami Božjih angelov, toda tja ne bo mogel priti nihče tako dolgo, dokler ne bo preko velikega prepada, ki nima dna, zgrajen trden most, ki bo trajal večno.
5 Zdaj greva hitro kot veter. Moj svetlobni človek v meni ima že velikost osemletnega dečka, in zdi se mi, da njegove misli kot bliski prešinjajo vse moje bitje. Sicer čutim njihovo nedoumljivo vzvišenost in globino, toda njihove oblike še ne dojemam. V njih mora biti nekaj nadvse čudovitega! Vsak miselni blisk pa mi povzroči nepopisen užitek! Takšnega užitka ne pozna vsa zemlja, - tudi občutiti ga ne more! Kajti

vsa zemlja je le Božja milostna sodba, - toda kljub vsemu sodba; v najboljši sodbi pa so užitki zmeraj zelo skopo odmerjeni.
6 Zdaj prihajava že zelo blizu visokih gora, in vedno bolj čudovito postaja! Kako nepopisna mnogoterost čudežev nad čudeži! Za opis vseh ne bi zadoščalo niti tisoč človeških življenj!
7 In glej tam, ob gorah prebiva brez števila najlepših ljudi! Toda zdi se, da naju, se pravi mene in mojega ljubega prijatelja, ne vidijo; zmeraj hitijo hitrega koraka mimo naju, z ničemer pa ne pokažejo, da naju vidijo, medtem ko vendar mojega prijatelja očitno pozdravljajo vsa drevesa! To pa je res čudno ljudstvo duhov!
8 Aha, aha, ob tej priliki sva se povzpela tudi na vrh visoke gore! O Bog, o Bog, tu stojiva, in posebno jaz, kot pravi vol na gori! Čedalje bolj jasno vidim v največji daljavi veliko, bolj kot sonce svetlo obzorje. Tam naj bi bil začetek božjih nebes, ki pa se potem zmeraj nadaljujejo, večno se nadaljujejo višje in višje!
9 Toda med tu in tam zija prepad, večji kot prostor med zemljo in soncem! Nad njim bo zdaj zgrajen most! Pri Bogu je vse to najbrž prav zares mogoče!
10 Toda zdaj je moj notranji svetlobni človek že tako velik kot jaz sam, in čudno, zaspan postajam in prijatelj me vabi, naj se odpočijem na zeleni in dišeči travi! To bom tudi storil!"

54. Odnos med telesom, dušo in duhom

1 Rečem **Jaz**: "Vidite, šele zdaj bo prešel v tretjo stopnjo; to lahko opazite po njegovem govorjenju!"
2 Vpraša **Cirenij**: "Gospod, če Zorel zdaj na za nas nevidni travi zaspi, kakšen namen ima to? Je to nujno, ali ne bi mogel preiti v tretjo stopnjo brez tega spanja?"
3 Rečem **Jaz**: "Če bi bila samo njegova duša, bi šlo tudi brez tega spanja; toda dokler je njegova duša z določenimi vezmi še povezana s telesom, mora pred menjavo stopnje nastopiti določeno omamljenje, v katerem duša neopaženo preide na drugo stopnjo. Kar je Zorelova duša videla in govorila na drugi stopnji, je bilo razen nje same samo prikazen tega stanja; šele v tretji stopnji preide duša v resnično jasnovidstvo, in kar bo tedaj govorila, bo tudi popolna realnost."
4 Vpraša **Cirenij**: "Kaj pa je potem pravzaprav v resnici spanje? Kako in zaradi česa nastane?"
5 Rečem **Jaz**: "Moraš tudi to vedeti? No dobro, če že na vsak način hočeš vedeti, ti moram pri priči povedati in zato poslušaj!
6 Če imaš na telesu suknjo in po grški navadi hlače na nogah, živita zaradi gibanja tvojega telesa suknja in hlače, to se pravi, podrediti se morata tvoji volji tako, kot se udje tvojega telesa podredijo volji tvoje duše. Ko pa greš poleti v kopališče, slečeš oblačila, ker jih v kopališču ne moreš rabiti. Medtem ko si ti v kopališču, sta suknja in hlače v nujnem mirovanju in se sama niti ne premikata niti ne gibata. Ko spet stopiš iz kopališča bosta tvoja suknja in hlače takoj spet dobila prejšnjo gibljivost in nekako živela s teboj. Zakaj si pa med kopanjem slekel svoje

oblačilo? Glej, ker se ti je zdelo težko in te je začelo ovirati! V kopališču pa si se okrepil, in tvoje oblačilo, ki ti je bilo težko, se ti bo po kopanju zdelo lahko kot pero.
7 Ko tvoja duša zaradi težav dneva postane utrujena in slabotna, se v njej prebudi potreba po poživljajočem in krepilnem počitku. Tedaj duša kmalu sleče svoje meseno oblačilo in se poda v krepilno kopel duhovne vode in se kopa, čisti in krepi v njej. Ko se okrepi, se spet poda v svojo meseno suknjo in spet zlahka premika njene težke ude.
8 Zdaj pa si po Zorelovi pripovedi gotovo videl ali celo prav živo zaznal, da je v njegovi duši začel rasti še en notranji svetlobni človek iz srca duše, do katerega ima duša skoraj tak odnos kot do duše njeno materialno telo. No, ta svetlobni človek ni v tej svoji duši kot svojem oblačilu prej še nikoli prejel nobenega okrepčila; ležal je v srcu duše kot jajčece v ženski brez moške oživitve, vzburjenja in prebujenja. Po tem dejanju je ta resnična kal praživljenja po Moji in Cinkovi besedi za trenutek oživela, se vzburila in prebudila, in ko se je to zgodilo, je začela rasti tako dolgo, dokler ni vse svoje duše, to je svojega oblačila, napolnila s svojim čisto duhovnim bitjem.
9 Duša pa, čeprav očiščena, kolikor je v tem trenutku možno, ima v sebi še vendarle nekaj materialnih delov, ki so za čistega duha pretežki, ker prej nikoli ni bil vajen nositi takšnega bremena. Ta nekako le na umetno duhovni način prebujeni in k hitri rasti prisiljen duhovni človek je še veliko preslaboten za nošenje okorne duše in hrepeni po počitku in okrepčilu. To navidezno spanje duše na gorskem travniku torej tudi ni nič drugega kot slačenje duha najbolj materialnih delov svoje duše; obdrži samo tisto, kar mu je v duši podobno, drugo mora medtem mirovati tako, kot povsem tiho miruje telo, ko se duša krepča, ali kot miruje suknja, ko svojemu telesu privoščiš poživljajoče okrepčilo v kopeli.
10 Toda pri tem mirovanju bolj grobih in nežlahtnih zunanjih delov zaradi krepčanja žlahtnejše človekove sfere vendarle zmeraj obstaja povezava. Če bi medtem, ko se osvežuješ v kopeli, prišel nekdo in vzel tvojo slečeno obleko in jo začel uničevati, bi tvoja naravna in nujna ljubezen do tvoje obleke takoj močno in jezno protestirala. Še intenzivnejša povezava je med telesom in dušo; tistega, ki bi ji pred časom hotel vzeti in uničiti meseno suknjo, bi se potem prav posebej lotila.
11 Toda povezava med dušo in duhom je najintenzivnejša, ker je duša, posebej popolnoma čista, sama povsem duhovni praelement, in duh bi se silno razvnel, če bi mu hotel kdo povsem iztrgati njegovo telo in njegovo obleko. Takoj bi zagorel v najmočnejšem ognju in bi uničil vse, kar bi se mu približalo.
12 Toda materialno mora vendar duša prej popolnoma odložiti, da lahko potem duh v njej pritegne kot svojo svojino vse, kar mu je sorodno in postane z njim popoln jaz. Materialni deli duše so za duha razvidni v tem, s čim je duša oblečena. Slišal si, kako je Zorel govoril o umazani srajci, ki jo je sam očistil v jezeru, nato ožel in še mokro oblekel. Glej, ravno to oblačilo je še materialna zunanja stran duše, ki jo je treba

odložiti in spraviti k počitku, preden more notranji, božanski duhovni človek povsem preiti v svojo, zdaj njemu zelo sorodno dušo in postati eno z njo.
13 Zmeraj pa je potrebno nekaj časa za prehod, ker mora vse, kar spada na področje svobodnega življenja, najprej stopiti v popolno zvezo z novim in žlahtnejšim bitjem (duhovni zakon), preden lahko novo bitje ali nov, nebeški človek v vsem sam čuti, misli, vidi, sliši, voha, okuša in samostojno deluje. V omenjenem spanju pride do te nujne duhovne preselitve; ko je preselitev opravljena, je novi človek dovršen in za svoj povsem čist duhovni obstoj večno ne potrebuje nobene spremembe več.
14 V takšnem stanju pa je človek potem tudi povsem izpopolnjen in v svoji bitnosti ne more postati še popolnejši; le v spoznanju in v stalnem izpopolnjevanju v najčistejši ljubezni in nebeški modrosti in njeni oblasti, ki vso neskončnost ureja, vlada in vodi, lahko pričakujemo stalno rast v večnosti in s tem tudi doseganje čedalje višje blaženosti kot posledico čedalje višje ljubezni, modrosti in oblasti.
15 Kot tako dovršen duhovni človek bo takoj nastopil naš Zorel in nam bo – še vedno s svojimi mesenimi usti – povedal novico o izpopolnitvi svoje bitnostno nadvse popolne človeškosti. – Pazite zdaj; takoj bo spet začel govoriti!"

55. Zorelov vpogled v stvarstvo

1 Ko sem to razložil Cireniju, se je Zorel, ki je ves čas negibno ležal kot mrtev, začel premikati in dobil videz blaženega, tako da je pogled nanj celo navzočim rimskim vojakom vlil veliko strahospoštovanje in **eden** je rekel: "Ta človek je videti kot speči bog!"
2 **Cirenij** je tudi rekel: "Resnično, nepopisno vzvišena podoba človeka!"
3 Končno je **Zorel** odprl usta in rekel: "Tako stoji pred Bogom v svoji bitnosti dovršen tisti, ki Ga poprej spozna, ljubi in moli!" – Tu je sledil odmor.
4 Po odmoru **Zorel** nadaljuje in pravi: "Vse moje bitje je zdaj svetloba in nobene sence ne vidim, niti v sebi niti zunaj sebe; tudi okrog mene je vse sama svetloba. V tej vsepričujoči svetlobi pa vidim še najsvetejšo svetlobo; sije kot mogočno sonce in v tej je Gospod!
5 Prej sem o svojem prijatelju in vodiču mislil, da je le človeška duša kakor kdo izmed nas; le da je bilo v mojem prejšnjem stanju še veliko prevar v meni. Šele zdaj spoznam vodiča! Zdaj ni več pri meni, ampak v tistem soncu vidim Njega, ki je svet, presvet! Neskončne trume najpopolnejših svetlobnih duhov plavajo okrog tega sonca v vse smeri v ožjih, širših in najširših krogih. Kako neskončno veličastvo je vendar to! O ljudje! Boga gledati in Njega nad vse ljubiti je največji užitek, je najvišja blaženost!
6 Toda zdaj ne vidim le celih nebes, ampak moj pogled prodira tudi v globine stvarstva vsemogočnega, enega, velikega Boga. Skoz in skoz vidim to našo borno zemljo in vidim vse otoke in celine na vsej zemlji. Vidim morsko dno in kaj vse je in obstaja pod njim, vsa številna

ustvarjena bitja v morju, od najmanjših do največjih. Kako neskončna mnogovsrtnost vlada med njimi!
7 Vidim tudi, kako najrazličnejši majhni duhovi, ki so zelo živahni in marljivi, gradijo travo. Vidim, kako jih volja Vsemogočnega sili k marljivosti, in vidim nadvse natančno odmerjen cilj in delo vsakega od nešteto mnogih majhnih duhov. Kakor delajo čebele ob svojih voščenih celicah, tako delajo majhni duhovi ob in v drevesih in grmičevju, travah in rastlinah. Toda vse to delajo, ko jih prevzame in prešine volja Njega, ki je bil moj prijatelj in vodič na ozki in trnati poti moje življenjske preizkušnje do tu in zdaj prebiva v tistem nikoli dosegljivem soncu kot v Svoji prasveti svetlobi in uresničuje Svojo voljo v vseh neskončnostih.
8 Da, edino Ta je Gospod, Njemu ni nihče enak! Njegovi volji se mora ukloniti majhno in veliko. Ničesar v vsej neskončnosti ni, kar bi se Mu lahko uprlo. Njegova oblast presega vse in Njegove modrosti nikoli ni mogoče raziskati. Vse, kar je, je iz Njega, in v vseh neskončnih prostorih Njegovega stvarstva ni ničesar, kar bi ne izšlo iz njega.
9 Iz Njega vidim izhajati sile, kakor vidimo zjutraj žarke vzhajajočega sonca, ki hitreje od bliska sijejo v vse smeri, in kjer žarek nekaj doseže ali ujame, se to začne premikati, živeti in se gibati, in kmalu se pojavijo nove forme in novi liki. Toda človekova forma je mejnik in zaključni kamen vseh form, in njegov lik je pravi nebeški lik; kajti vsa nebesa, katerih meje pozna edino Bog sam, so tudi človek, in vsaka skupina angelov je prav tako povsem popoln človek.
10 To je velika skrivnost Boga, in kdor ne stoji na točki, na kateri stojim zdaj jaz, tega ne more dojeti in razumeti; le najčistejši duh iz Boga v človeku lahko dojame, razume in vidi, kar je duhovnega, in kar je v njem in zunaj njega, in kako obstaja in nastaja, in zakaj in čemu! Ničesar ni v neskončnosti, kar bi ne bilo za človeka; vse je naravnano na človeka in na njegove začasne in trajne potrebe."

56. Človekovo bistvo in njegov ustvarjalni namen

1 (**Zorel**): "Bog Sam je najvišji in najpopolnejši, večni pra-človek iz Samega Sebe; to pomeni, človek sam je ogenj, njegovo čustvo je ljubezen; svetloba, katere čustvo sta razum in modrost; in toplota, katere čustvo je življenje samo v najpopolnejši sferi samozavedanja. Ko ogenj postane močnejši, postane močnejša tudi svetloba in silnejša vse ustvarjajoča toplota in nazadnje sije na daleč, in žarek sam je svetloba, ima v sebi že toploto, in ta ustvarja tako v daljavi kot v sebi. Ustvarjeno sprejema čedalje več svetlobe in toplote, razsvetljuje in ogreva potem zmeraj dalje in dalje in spet ustvarja, do kod doseže. In tako se večno vse razmnožuje iz praognja, prasvetlobe in iz pratoplote in neprestano napolnjuje dalj in dalj ter bolj ni bolj neskončno prostorje stvarstva.
2 Vse torej zajema svoj obstoj iz ene Božje prabiti in se razvija, dokler ne postane podobno prabitju pra-človeka, v tej podobnosti potem tudi obstaja iz Boga v povsem samostojni svobodi v človeški formi, kot bog samo zase v nujnem prijateljstvu s pra-Bogom, ker je samo isto, kar je pra-Bog Sam.

3 Kjer vidite svetlobo, ogenj in toploto, tam je tudi človek ali dokončan ali v začetku. Milijarde svetlobnih, ognjenih in toplotnih atomov se zabubi in ustvarja forme. Posamezne forme se spet sprimejo, se zabubijo v večjo in človeku že ustreznejšo formo in se v njej razvijejo v bitje. To bitje proizvaja že več ognja, svetlobe in toplote; s tem pa se vzpostavi višja potreba po višji in popolnejši formi. Takoj raztrgajo številne, četudi v sebi že popolnejše forme svoje ovojnice, se sprimejo in se s substanco svoje volje spet zabubijo v višjo in popolnejšo formo. To se tako nadaljuje do človekove dovršitve in potem se človek sam razbubi do stanja, v katerem sem zdaj jaz, in je tako povsem podoben praognju, prasvetlobi in pratoploti, kar vse je Bog, ki Ga zdaj gledam s pogledom uprtim v Njegovo prasvetlobo, v Sebi popoln ogenj in popolno toploto, kar edino je Bog od večnosti do večnosti.
4 Človek je zato najprej človek iz Boga in šele potem človek iz sebe. Dokler je samo iz Boga, je podoben zarodku v materinem telesu; šele ko tudi iz sebe postane človek v Božjem redu, je popoln človek, ker lahko šele s tem doseže popolno bogu podobnost. Ko jo je dosegel, ostane vso večnost podoben Bogu in sam postane stvarnik nadaljnjih svetov in bitij in ljudi. Čudno je, da zdaj vidim vse svoje misli, čustva in želje, in moja volja je enaka ovojnici tistega, kar sem si mislil in kar sem čutil! Glejte, tako se vedno znova dogaja stvarjenje!
5 Čustvo ljubezni kot toplota potrebuje bitnost; kolikor silnejše pa postaja čustvo, kolikor več plamenov in toplote si ustvarja v sebi, toliko močnejša postaja tudi svetloba plamenov.
6 V svetlobi se v formah izraža potreba ljubezni. Toda forme nastanejo in preidejo tako, kot pri človeku z razvneto domišljijo pri zaprtih očeh fantazijske podobe, kot jih imenujemo; zato pa prihajajo zmeraj nove, postajajo večje in postopno privzemajo trajnejše in določnejše forme. Toda pri popolnih ljudeh, kot pri meni zdaj, se misel v svoji formi ohrani, seveda le za kratek čas, ker jo volja zgrabi in bliskovito ovije v nastalo formo ter jo tako ohrani in je ne more več spremeniti; ker pa je ovojnica prvotno le nadvse eterično nežna in tako tudi prosojna, prodira od stvarnika ujete misli vanjo čedalje več svetlobe in toplote. To pomnoži lastno svetlobo in toploto ujete misli, duhovnih elementov, iz katerih je prvotno nastala; in tako ujeta misel se kmalu začne bolj in bolj razvijati; svetloba modrosti in najpopolnejšega spoznanja jo v vseh njenih nujnih delih, povezavah in členitvah nujno in smiselno organsko uredi, tako da še tako umetna konstrukcija postane jasnejša kot beli dan. Ko je misel enkrat organsko urejena, potem se lastno življenje v njej že začne zavedati samega sebe.
7 Zdaj že moremo misliti, da bo dovršen človek lahko v nekaj trenutkih povsem organsko urejeno mislil in povezoval neskončno polnost najrazličnejših misli in idej. Če jih hoče s svojo voljo oviti v ovojnico, bodo obstajale naprej in se izoblikovale, nazadnje bodo v svoji naravni najvišji poslednji dovršitvi postale podobne stvarniku samemu in bodo naprej spočenjale in ustvarjale sebi enake in tako iz sebe uresničevale neskončno množenje sebi enakih na enak način, kot so same stopile v bivanje. Že materialni svet kaže otipljive primere o tem.

8 Samo razmnoževanje najdete pri rastlinah, živalih, telesno pri ljudeh in pri nebesnih telesih, ki se tudi razmnožujejo. Vendar pa so njihovemu razmnoževanju postavljene meje. Tako je semenu določene vrste tudi dodeljeno le določeno število porojenih enakih semen in tega števila ne more prekoračiti; prav tako živalim – in sicer: kolikor večja je žival, toliko bolj omejena je v razmnoževanju! Prav tako je pri človeku, in še veliko bolj pri nebesnih telesih. Toda v duhovnem svetu dovršenih ljudi se, kot pri Bogu, čutenje in mišljenje večno nadaljuje. Ker pa na prej opisan način vsako misel in vsako idejo duh, ki jo je ustvaril, s svojo voljo ovije v ovojnico in končno lahko celo postane samostojna, je razumljivo, da se večno razmnoževanje bitij nikoli ne more končati.
9 Ti, Cinka, zdaj v svojem srcu vprašuješ, kje bodo nazadnje imela prostor vsa tako neskončno mnogotera bitja, če bo ustvarjanje zmeraj naraščalo v večno neznansko pomnoženi meri. O prijatelj, le pomisli, da je fizični prostor sam neskončen, in če bi mogel večno v vsakem trenutku ustvariti desetkrat sto tisoč sonc, bi se ta ob najhitrejšem gibanju v neskončnem prostoru kljub temu večno izgubljala tako, kot da nikoli nobeno ne bi bilo ustvarjeno! Nihče razen Boga ne doume neskončnosti večnega prostora; celo največji in najpopolnejši angeli ne doumejo večnih globin prostora, pač pa trepetajo pred preneskončnimi globinami večnega prostorja!
10 O prijatelj, zdaj z očmi svojega srca vidim celoto materialnega stvarstva! Ta zemlja, njena luna, veliko sonce in vse neštete zvezde, ki jih vidiš, in so nekatere od njih, ki se tvojemu očesu zdijo kot slabotno svetlikajoča se točka, same neizmerno velika sončna in planetna področja, ki vsebujejo milijardo krat milijarde sonc in še več planetov, niso v primerjavi s sedanjo celoto stvarstva niti to, kar je najmanjši in najfinejši sončni prahec v primerjavi z vsem tem tebi vidnim zvezdnim prostorom! In vendar ti lahko povem, da je med številnimi zvezdami, ki jih gleda tvoje oko, precej takih, da je njihov premer več tisočkrat večji od črte, ki povezuje tebi komaj vidno, najbolj oddaljeno zvezdo in njeno enako oddaljeno nasprotje, - razdalja, za katero bi celo s hitrostjo bliska potreboval več kot milijardo krat milijardo zemeljskih let!
11 Tako so že posamezna telesa tako nerazumljivo velika, in vendar se zdijo očesu zaradi svoje prevelike oddaljenosti od tu kot komaj svetlikajoče se točke! In vendar je vse to v primerjavi s celoto vsega vesoljnega stvarstva, kot rečeno, najmanjši prahec, ki ga sončni žarki zlahka nosijo! Povem ti: lahko ustvariš milijardo sonc z vsemi njihovimi planeti in lunami in kometi in jih vse razporediš v oblo tega sončnega področja in ti bodo ta samo en prostor še prav tako malo vidno utesnile, kot kaplja vode poveča morje in utesni njegovo prostrano korito; in milijardo krat milijarde obel bi bile v celoti obstoječega vesoljnega stvarstva prav tako malo opazne kot milijarde dežnih kapelj v morju.
12 Poglej vso zemljo! Toliko tisoč potokov, rek in veletokov tudi priteče v morje, vendar se to zaradi tega niti za črtico ne poveča; le zamisli si še toliko stvaritev nad stvaritvami v vsakem trenutku, pa se bodo v neskončnem prostoru izgubile prav tako kot miriade krat miriade vodnih kapljic, ki se v vsakem trenutku izgubijo, ko padejo v morje. Zato

se le nikoli malodušno ne boj zaradi preveč ustvarjenega; kajti v neskončnem je večno dovolj prostora za neskončno, in Bog je dovolj mogočen, da vse večno ohranja in vodi h končnemu glavnemu cilju!"

57. Zorelov vpogled v razvojna dogajanja v naravi

1 (**Zorel**): "Povem ti še več, Cinka! Kolikor si kdaj od svoje mladosti na tej zemlji mislil, govoril in storil, in kar si tudi v svojem pred tu zemeljskem duševnem obstoju mislil, govoril in storil, vse to je zapisano v knjigi življenja; en izvod nosiš v glavi svoje duše, prav velik izvod pa počiva zmeraj javno in široko odprt pred Bogom. Ko boš dovršen, kot zdaj jaz dovršen stojim pred Bogom, boš natančno našel vse svoje misli, besede in dejanja. Tega, kar je bilo dobro, se boš seveda zelo veselil; kar pa ni bilo dobro, tega se sicer ne boš veselil, toda kot dovršen človek tudi žalosten ne boš zaradi tega. Kajti iz tega boš spoznal Božje veliko usmiljenje in modra vodenja, in to te bo okrepilo v čisti ljubezni do Boga in v vsej potrpežljivosti do vseh tistih ubogih, še nedovršenih bratov, ki jih bo Gospod Bog zaupal tvojemu vodstvu in vodenju, naj si bo v tem ali tudi v kakšnem drugem svetu.
2 Iz teh tvojih zapisanih misli bodo nekoč še tudi nastale nove stvaritve. Običajno nastanejo iz teh zapisanih misli, besed in dejanj najprej večja ali manjša nebesna telesa v novi dobi. Dana bodo v ogenj sonc, da bi tam dosegla določeno zrelost; ko jo bodo dosegla, bodo z vso silo vržena v stvarjenjski prostor in tam postopno ter čedalje bolj prepuščena samostojnemu oblikovanju. Postopno se v takšnem novorojenem svetu s pomočjo živo kalnega ognja in svetlobe čedalje bolj oblikuje tisočkrat tisoč posameznih misli in idej – kot v zemljo položena semena – in potem služijo novemu svetu kot podlaga za poznejši nastanek vsakovrstnih bitij, kot so minerali, rastline in živali, iz njihovih duš pa se sčasoma oblikujejo človeške duše.
3 Takšne nove svetove včasih vidiš, kako potujejo skozi nebesni prostor večinoma kot zvezdne meglice, tudi kot repatice. Njihov izvor so v Božji knjigi zapisane misli, ideje, besede in dejanja.
4 Iz tega vidiš, da se niti najtišja misel, ki jo je kak človek kdaj mislil, ne more večno izgubiti in se ne izgubi niti na tej niti na kakšni drugi zemlji; in duhovi, iz katerih misli, besed, idej in dejanj je po Božji volji nastal takšen nov svet, v svojem stanju popolnosti kmalu spoznajo, da je tak svet delo *njihovih* misli, idej, besed in dejanj, in potem prav radi z občutkom velike blaženosti prevzamejo vodstvo, vodenje, oblikovanje in popolno oživitev ter smiselno notranjo organizacijo nebesnega telesa samega in končno vseh stvari in bitij, ki bodo obstajala na tem nebesnem telesu.
5 Poglej to zemljo in ne vidiš nič drugega kot na videz mrtvo materijo. Jaz sicer tudi vidim na videz mrtve forme materije; toda v njih vidim še veliko več, kar ti s tvojimi očmi nikdar ne moreš videti. V njih vidim izgnane duhovne stvari in bitja in čutim njihovo prizadevanje, in vidim, kako stalno napredujejo v notranji vzgoji ter boljšem in določnejšem oblikovanju in razvoju svojih smotrnih form, in spet vidim neštete

duhove in majhne duhove, ki so neprestano dejavni, kot pesek v rimski peščeni uri. Tu ni govora o kakšnem mirovanju in iz njihove neprestane dejavnosti v celoti smotrno nastaja vse in vsako naravno življenje.
6 Povem ti: V vsaki rosni kaplji, ki še tako svetla trepeta na vrhu trave, vidim kot v morju že miriade bitij, ki se podijo v vse smeri! Voda te kapljice je le prva in splošna ovojnica Božje misli. Iz te jemljejo potem v njej ujeti duhovi svoje posebne ovojnice in nato že obstajajo v bolj določni formi, zaradi tega pa potem izgine kaplja kot vodni biser, in v njej na novo tvorjene forme kot zarodki, ki že nosijo življenje, zlezejo potem na rastline ali druge stvari, na katerih je nastala vodna kaplja. Tu pa se ti zarodki sprimejo in takoj preidejo v drugo formo, in iz sto tisočev nastane ena. Nova koža se oblikuje okrog nove forme; v njej se mnoge majhne forme pod vplivom svetlobe in toplote spremenijo v smotrn organizem nove in večje forme, in tako nastalo novo bitje začne novo dejavnost kot pripravo za ponovni prehod v čedalje bolj izoblikovano formo, v kateri se spet začne delovanje za prehod v še višjo in popolnejšo formo. In tako vidna dejavnost vsakega bitja, ki je že vstopilo v določeno formo, ni nič drugega kot prava priprava za višjo in popolnejšo formo za čedalje večjo utrditev duševnega in končno v človeški formi čisto duhovnega življenja.
7 Kar ti tu povem, ni fantazija, ampak najčistejša in večna resnica. Lahko bi ti oznanil še zelo veliko o redu iz Boga tako, kot zdaj vidim in najjasneje spoznam! Toda spoznam tudi, da gre čas te moje popolnosti h koncu; zato ti moram k temu dodati le še prošnjo, da imej potrpljenje z menoj, ko bom spet postal zelo neumen in poleg tega še jezljiv človek, in me po Božjem redu, ki ga poznaš, vodi po pravi poti. Ob mojem prebujenju v svet se boš zelo začudil, da bom spet povsem neumen in teman, in o vsem tem, kar se je zdaj dogajalo z menoj, ne bom vedel niti zloga; toda vse to mi bo kljub temu zelo koristilo.
8 Nekaj časa se bo moj zdaj prisilno dozoreli duh, truden zaradi tega nenavadnega in ne navajenega stanja, obnašal povsem zaspano in tiho; toda za zdaj še nujni počitek ga bo kmalu okrepil, prebudil se bo in začutil nujnost resnične življenjske dovršitve, katere blaženo sladkost je zdaj okusil, in bo torej zelo veliko prispeval k hitrejši popolni razvitosti duše, da bo prej dozorela v vsej resnici in pravi sposobnosti, da bo lahko popolnoma prešla v duha, ki jo prešinja.
9 Zdaj bom še pol ure spal, po tem času pa me moraš prebuditi z obratnim polaganjem svojih rok. Ko pa bom spet buden, me ne pusti s tega kraja, dokler ne bom popolnoma spoznal človeka vseh ljudi pri tej mizi! Ta je namreč eno s Tistim, ki ga še zdaj vidim v soncu večno velikega sveta duhov.
10 Hvala ti za to, da si name položil svoje roke!”

58. Ne sodite!

1 Po teh besedah je Zorel spet mirno zaspal, in **Cinka** je rekel: “Ne, kaj vse nam je ta človek zdaj razodel! Če je vse to res, smo dobili spoznanje, o katerem se je kakšnemu preroku težko kdaj kaj sanjalo! Ne, od

najgloblje modrosti tega človeka sem ves iz sebe! Resnično! Noben angel ne more imeti globlje modrosti!"
2 Reče tudi **Cirenij**: "Da, temu človeku je treba pomagati; toliko nadvse čudežnega iz Tvojega Božjega reda tu še ni bilo razkrito! Mataelova razkritja so bila velika in so mi dala zelo misliti; toda vse to, kar je zdaj razkril ta Zorel, je nezaslišano! Komaj verjetno in predstavljivo, da je takšne najbolj notranje modrostne globine še mogoče obleči v človeške besede in potem predstaviti kot jasno razumljive! Skratka, ves iz sebe sem zaradi tega Zorela! Ko bi mogel to povedati tudi v meseno-budnem stanju, oh, posadil bi ga na prestol, od koder bi ljudem oznanjal visoko modrost, da bi vsi toliko zanesljiveje dosegli resnični in popolni cilj svojega bivanja in življenja!"
3 Rečem **Jaz**: "Prav dobro, prijatelj Cirenij! Zaenkrat je manj pomembno to, kar je prerokoval na svoji tretji stopnji – čeprav je vseskozi resnično -, ampak veliko bolj to, da vi v nadaljevanju nad nobenim človekom ne zlomite palice zaradi tega, ker je bolna duša. Vsi ste zdaj slišali in občutili, kako tudi v še tako bolni duši počiva povsem zdrava kal življenja; in če bo duša z vašim bratovskim prizadevanjem ozdravela, ste dosegli dobiček, ki vam ga večno ne more poplačati ves svet! Kakšno korist lahko potem naredi tako dovršen človek! Kdo bi izmeril njen doseg?! Vi ljudje ne veste, Jaz pa vem, koliko truda je vredno takšno prizadevanje!
4 Zato vam pravim: Bodite zmeraj usmiljeni tudi do velikih grešnikov in zločincev zoper vaše in Božje zakone! Kajti le bolna duša lahko naredi greh, zdrava pa nikoli, ker zdrava duša sploh ne more grešiti, ker je greh zmeraj dejanje bolne duše.
5 Kdo od vas ljudi pa lahko sodi in kaznuje dušo zaradi kršitve katere Mojih postav, ko ste vendar vsi pod isto postavo?! Postava iz Mene pa je ravno v tem, da ne smete nikogar soditi! Če sodite svoje bližnje, ki so se pregrešili proti Mojemu zakonu, se vendar proti njemu v enaki meri pregrešite tudi vi! Kako pa morete kot sami grešniki soditi in obsojati drugega grešnika?! Ali ne veste, da ste s tem, ko ste svojega na duši bolnega brata obsodili na težko pokoro, tudi zase izrekli dvakratno obsodbo, ki bo nekoč izvršena nad vami, če ne v določenih okoliščinah tudi že tu?!
6 Če je kdo izmed vas grešnik, naj odloži sodniško službo; ko namreč sodi, obsoja samega sebe v dvojno pogubo, iz katere bo težje osvobojen kot tisti, kogar je sodil in obsodil. Ali more slepec voditi drugega ali ga spraviti na pravo pot?! Ali lahko gluhi drugemu gluhemu kaj govori o vplivu harmonij v glasbi, kot jih je najčisteje vadil David? Ali lahko hromi reče drugemu: 'Pridi sem, revež, vodil te bom v prenočišče!'? Ali ne bosta kmalu oba spodrsnila in padla v jarek?!
7 Zato predvsem pazite, da nikogar ne sodite, in položite to v srce tudi vsem tistim, ki bodo nekoč postali vaši učenci! Kajti ob upoštevanju tega Mojega nauka boste iz ljudi vzgojili angele, - ob neupoštevanju pa hudiče in sodnike zoper vas same.
8 Sicer ni nihče na tem svetu popoln; toda popolnejši v razumu in v srcu naj bo vodnik in zdravnik svojih bolnih bratov in sester, in kdor je

sam močan, naj nosi slabotnega, sicer pade skupaj s slabotnim in oba se ne bosta premaknila z mesta!
9 Da pa bi vse to vsi prav temeljito in resnično uvideli, sem vam ravno s tem Zorelom postavil nazoren primer, iz katerega morete spoznati, kako zelo in kako visoko zgrešeno je zločinca soditi na vaš način! Sicer bo vaš način sojenja zmeraj ostal prisoten na svetu, in zmaju tiranije bo težko kdaj popolnoma streti trdo diamantno glavo – saj zemlja je vendar ravno zaradi tega preizkusni svet za Moje bodoče otroke-; toda med vami ne sme ostati tako, kajti med vami trosijo nebesa sadove z bogatimi semeni.
10 Ko zdaj uživate sadove Moje gorečnosti, nikar ne pozabite odpadlih semen kar se da bogato trositi v srca svojih bratov in sester, da bodo lahko v njih vzklila in obrodila bogat in zdrav novi sad! Kako pa se iz v srce položenih semen porodi nov čudovit sad, to vam je podrobno, jasno in razumljivo pokazal Zorel. Ravnajte torej po tem, tako boste kot iz samih sebe že vzgojili življenje in ravno po tem boste deležni večnega življenja v vsej zdaj vam znani popolnosti! To vam je s tem polaganjem rok dano za kar se da natančno upoštevanje in uporabo.
11 Zdaj pa je prišel čas, ko moraš ti, Cinka, obratno položiti svoje roke na Zorela, da se bo prebudil; ko pa bo buden, mu ti, Marko, daj vino z nekaj vode, da bo njegovo telo dobilo prejšnjo moč! Ko bo buden in bo spet začel govoriti kot prej, se ne jezite in ga sploh ne spominjajte na to, kar je govoril v svoji ekstazi; kajti to bi mu lahko telesno škodovalo. Toda tudi smejte se mu ne, ko bo izrekel kakšno neumnost! Prav počasi ga lahko postopno opozorite na Mene; vendar pa nikar nobenega prehitevanja pri tem, ker bi bilo zaradi tega lahko zanj za dalj časa veliko uničenega! In zdaj pojdi ti, Cinka, na svoje delo, ker je Marko z vinom in vodo že tu!"

59. Zorelova materialistična vera

1 Cinka je zdaj obratno položil roke na Zorela in ta je takoj odprl oči ter se prebudil. Ko se je Zorel povsem prebudil, sem pomignil staremu gostitelju Marku, naj mu ponudi nekaj z vodo razredčenega vina, ker ga je zelo mučila žeja. Marko je to takoj storil in zelo žejni Zorel je naenkrat izpraznil precej veliko kupo in prosil za še eno polno kupo, ker ga je še žejalo. Marko Me je vprašal, ali naj to stori. In Jaz sem potrdil to vprašanje, vendar s pripombo, naj da drugič več vode kot vina. In Marko je to storil in Zorelu je to prijalo. Ko pa se je tako okrepčal, se je ozrl okrog sebe in opazoval okolico, ki jo je lahko še prav dobro razpoznal, čeprav se je sonce začelo že zelo bližati zatonu.
2 Čez nekaj časa pa je rekel (**Zorel**), s svojimi očmi nepremično zazrt Vame: "Cinka, tisti človek tam se mi zdi zelo znan! Nekje sem ga že moral videti! Le kdo je in kako mu je ime? Kolikor dalj ga gledam, toliko bolj se mi prav živo dozdeva, da sem ga nekje že videl! Cinka, do tebe čutim veliko simpatijo, - zato mi zaupaj, kdo je tisti mož!"
3 Reče **Cinka**: "Tisti mož je sin tesarja iz Nazareta, ki leži nad Kafarnaumom, - ne pa iz istoimenskega kraja, ki leži za gorovjem in je

večinoma naseljen z umazanimi Grki. Njegov karakter je ta, da je zdravitelj in nadvse spreten v svoji umetnosti; komur on pomaga, temu je pomagano. Njegovo ime ustreza njegovemu karakterju in zato se imenuje Jezus, kar je zdravitelj duš in bolnih telesnih udov obenem. V svoji volji in v svojih rokah ima še veliko večjo moč in je ob tem angelsko dober in moder. Zdaj veš vse, kar si vprašal; če imaš še kakšno vprašanje, povej, - sicer bi visoki gospodje lahko kaj naredili in potem bi imela le malo časa, da bi se o marsičem podrobneje pogovorila!"
4 Reče **Zorel** polglasno Cinku: "Zahvaljujem se ti za povedano, čeprav zdaj še ne vem, pri čem pravzaprav sem; nikakor si namreč ne morem razsvetliti vzroka, zakaj se mi tisti mož zdi tako znan! Zdi se mi, kot da bi nekoč skupaj z njim opravil dolgo potovanje! Potoval sem, in to veliko po vodi in po kopnem, in sem imel družbo, nikakor pa se ne morem spomniti, da bi kdaj videl tega moža ali govoril z njim; in vendar se mi, kot rečeno, zdi, kot da bi imel na nekem potovanju veliko opraviti z njim! – Razloži mi, kako je to mogoče!"
5 Reče **Cinka**: "Na najbolj naravni način na svetu! Nekoč si imel prav žive sanje, ki se jih zdaj le megleno spominjaš, in to bo gotovo vzrok tvojega sedanjega občutka!"
6 Reče **Zorel**: "Najbrž imaš prav! Večkrat se mi sanja kaj, česar se potem spomnim šele čez nekaj dni, ko me podoben zunanji predmet nekako spomni na tisto; sicer se vse izgubi in potem se ne spomnim nobenih sanj, pa če bi še tako živo sanjal! Toda to bo že tako; kajti v resničnosti tistega Nazarečana nisem še nikoli videl.
7 Zdaj pa še nekaj, ljubi prijatelj! Glej, prišel sem sèm, da bi od visokega namestnika dobil tisto miloščino. Kaj meniš, se bo možno z njim kaj dogovoriti? Če ne bi bilo glede tega nobenega upanja, bi se morda lahko ti pri njem zavzel zame vsaj toliko, da bi se smel vrniti domov. Le kaj naj počnem tu? Za vso to teozofsko in tudi filozofsko modro kramo ne dam nič. Moja teozofija in filozofija sta prav blizu skupaj: Verjemi v to, kar vidim, torej v naravo, ki se od večnosti vedno znova obnavlja. Verjamem tudi v to, da sta jed in pijača najpotrebnejši stvari v življenju; kaj drugega pa ne verjamem zlahka.
8 Seveda obstaja marsikaj nenavadnega v svetu, kot najrazličnejša magija in druge umetnosti in znanosti. Toda med njimi in menoj je enak odnos kot med ognjem in menoj: dokler me ne peče, ne piham! V sebi ne čutim nobene potrebe, da bi vedel in razumel več, kot zdaj vem in razumem; in tako bi bilo tudi zelo neumno od mene, če bi hotel še dlje ostati tu, da bi morda ujel kakšen težko razumljiv modrostni nauk, s katerim bi lahko tečnaril neumnežem.
9 V meni vidiš naravnega človeka, ki se mu upirajo vse te človeške ureditve in zakoni, ki naj bi bili modri, ker pogosto na pretrd način omejujejo človekovo prirojeno svobodo, in to samo zato, da so nekateri redki lahko zelo bogati, močni in ugledni, za kar morajo potem seveda milijoni trpeti v pogosto najgloblji bedi. Če bi razumel še več kot zdaj razumem, bi lahko videl še globlji vzrok teh krivic, kar me gotovo ne bi naredilo srečnejšega; tako pa mi je v moji neumnosti prihranjeno veliko žalosti, ker ne uvidim prav temeljito vzroka vseh teh človeških hudobij.

10 Kjer hudobni ljudje, ki so hoteli biti modri, niso mogli sami iznajti dovolj zakonov za zatiranje človeštva, so nastavili misleče in zelo iznajdljive glave, ki so nastopile z ekstatično popačenimi obrazi in gotovo le lažno predstavile marsikateri zakon kot božji in s tem znova začele močite ubogo in slabotno človeštvo ob najbolj trapastih grožnjah z najstrašnejšimi večnimi kaznimi in ob obljubah največjih plačil, ampak seveda šele po telesni smrti, ko je vse dobro poplačano, ker mrtvi ne potrebujejo ničesar več.
11 Vendar glede kazni ljudje niso čakali do po smrti, prehiteli so svoje izmišljene in nične bogove in kot bogovi kršilce zakonov raje kaznovali že tu, da onstran nihče ne bi bil prikrajšan za zagroženo kazen. Le na plačilo so pobožne pustili čakati do po smrti; tu se v tem ljubem življenju nikoli ne prikaže kak predujem, razen če bi se za kakšnega velikaša pustili dobesedno ubiti! Vse, kar je in obstaja v človeških družbenih strukturah, je napeljano tako natančno človeško-interesno, da vsak trezni mislec na prvi pogled odkrije temelj, na katerem je zgrajeno: božje zakoniti in človeško družbeni element!
12 Prijatelj! Če hoče samo eden živeti kot najsvobodnejši gospodar vseh krasot zemlje, tedaj mora seveda ostalo brezvoljno in slabotno človeštvo jokati skupaj z zemljo, na kateri stoji! Za zatiralce človeštva, za najbolj brezsrčne tirane bi bilo nekoč seveda dobro ustrezno povračilo; toda kdo bi jim lahko povrnil?! Skratka, to ni nič! Gola pobalinska lutkovna igra!
13 Kdor lahko izkorišča druge, to je soljudi, dela prav in dobro; kajti neumen človek ni vreden nič več kot neumen pes! Močnejši in bolj zviti ga pobije, se polasti njegovega imetja in ga potem na vse mogoče načine na življenje in smrt poskuša obvarovati pred tujimi napadi! Če to zmore, bo kmalu velik in svoboden gospod; če tega ne zmore, se mu tudi zgodi prav, ker se je lotil nečesa, o čemer bi kot moder mož lahko predvidel, da mu ne bo uspelo. Skratka, za neumneže ni nič boljšega kot uničenje; ko jih ni več, zanje za večno prenehajo vsi zakoni, vsa preganjanja in vse nečloveške kazni! Le nikar biti, če je treba biti beden; ene ure prave bede ne odtehta deset tisoč let največje blaženosti!
14 Najljubši prijatelj Cinka, glej, to je moja neškodljiva veroizpoved, proti kateri se bo na tem svetu pač težko našel kakšen ugovor. To je resnica, ki je noče nikjer nihče slišati; vsi zibljejo svoj obstoj v samih lažnih fantazijah in si pri tem mislijo, da so prav srečni! Le dajmo! Naj vsak rije v kraljestvu laži in išče v najbolj fantastični fantaziji tolažbo, ko mu začne beda z jekleno peto stopati na tilnik!
15 Omamljajte se, vi bedniki, vsi z opijem laži, in spite dokler živite pod sladkim stiskanjem norosti, in vsakemu se to godi po pravici, saj ga to osrečuje; le meni se godi po krivici, ker se moram pod orlovo perutjo resnice počutiti nadvse nesrečnega, ko moram iz svetlih višin gledati, čutiti in sam preračunavati zmeraj isti smrtonosni padec, ki čaka mene in druge, meni podobne! Kdo me bo zadržal ob padcu, da se pretrga ohlapna vez, s katero me je moja norost privezala na mogočno orlovo krilo?!
16 Ljudje! Pustite mi vendar v miru použiti svoj plen, saj vam vendar nič ne storim; dajte mi od svojega preobilja le toliko, da si lahko priskrbim

tisto, kar mi je zlo naključje vzelo in v meni boste našli hvaležnega berača! Če pa mi, kot običajno, nočete dati prav nič, me vsaj pustite, da se neovirano vrnem domov, da bom kot ubogi favn, seveda na nezakonit način, zbral toliko lesa, da si bom zgradil le najskromnejšo kočo, vsaj tako dobro, kot si jo zgradi bober! Eno ali drugo mi boste menda vendarle dali; narediti pa me še bednejšega kot sem, tega menda le ne boste storili! Če pa nameravate z menoj to, me raje takoj ubijte! Kajti bednejši kot sem zdaj, nikakor nočem postati in biti! Če me ne ubijete, potem vem, kaj moram storiti! Znal se bom ubiti sam!"
17 Reče končno spet **Cinka**: "Le tega nikar! Ob svojem nenavadno dobrem znanju in izkušnjah tudi ne boš prisiljen izvršiti tega najbolj norega dejanja; kajti medtem, ko si spal, je Cirenij najbolje poskrbel zate, - toda šele, ko boš uvidel, kako je ravno to, kar zdaj poznaš kot resnico, največja neresnica! Bodi torej brez skrbi in sprejmi boljši nauk, šele potem boš postal resnično in povsem srečen!"

60. Zorelova kritika morale in vzgoje

1 Reče Zorel**: "**Tvoje besede zvenijo prav prijazno, dobro in nežno, in prepričan sem, da govoriš prav tako, kot ti je pri srcu in to bo tudi res; veliko vprašanje pa je, kakšen nauk naj sprejmem, pod katerega svetlo baklo bom to, ker imam zdaj za najvišjo resnico, spoznal kot nekaj bistveno napačnega! Dve in še enkrat dve so skupaj štiri, to je matematična resnica, proti kateri se iz vseh nebes ne da prav nič ugovarjati, in tu ne more obstajati noben nauk, ki bi lahko to večno resnico razglasil za laž! Moral bi že biti praznoverni norec, da bi mogel verjeti, da lahko dve in dve dajo vsoto sedem, tedaj bi bila pri meni seveda možna sprememba vere; toda pri mojem sedanjem spoznanju je to čisto nemogoče!
2 Da mora obstajati nekakšna inteligentna, večna prasila, od katere izvirajo vsaj prvotne pra kali ali najmanj njihove prve ureditve, tega ne more zanikati noben še tako čist razum; kjer namreč obstaja dve, je morala prej obstajati tudi ena. Toda kako smešno in nadvse trapasto od neumnih, slepih ljudi je, ko si to prasilo – ki mora vendar biti enakomerno razdeljena in razširjena po vsej večni neskončnosti, ker se njeno osnovno delovanje enako čuti po vsej neskončnosti – predstavljajo v kakšni obliki, in to celo v človeški, včasih pa celo v živalski!
3 Judje bi imeli, če bi ostali pri svojem prvotnem nauku, v bistvu še najrazumnejšo predstavo o splošni prasili, ki jo imenujejo 'Jehova'; pri njih se namreč nek stavek glasi: 'Boga si ne smeš predstavljati v nobeni obliki, še manj pa si narediti Njegovo rezano podobo!' Toda od tega so povsem odstopili in imajo zdaj svoje sinagoge in tempelj polne podob in okraskov in poleg tega verujejo najneumnejše stvari, in duhovniki kaznujejo tiste svojih vernikov, ki ne verujejo tega, kar oni učijo. Imenujejo se Božji služabniki, in se pustijo zaradi tega neznansko častiti; zato pa mučijo ubogo človeštvo z vsem mogočim, kar si le lahko izmislijo. Naj mar v takšnih razmerah postanem Jud? Ne, le tega večno nikar!

4 Seveda pravijo, da imajo zakone od Boga Samega, ki jim jih je dal po njihovem prvem učitelju Mojzesu na gori Sinaj. Zakoni kot taki so sicer povsem dobri, če bi vsakemu služili kot neobhodno potrebno življenjsko pravilo; toda kaj koristi, če ubogim ljudem najstrožje prepovedujejo krajo in prevare, sami pa sedeč na Mojzesovem prestolu veličastva, vse povsem suženjsko podrejene ljudi ob vsaki priložnosti oropajo, okradejo in varajo kar se le da, in si tega kljub Božjim zakonom niti najmanj ne jemljejo k srcu! Povej mi, kakšni se morajo čistemu mislecu zdeti tak zakon in njegovi varuhi!
5 Ko je stiska prisilila ubogega favna, da si je tam, kjer je naletel na preobilje, vzel nekaj za svojo nujno potrebo, je takoj z vso nepopustljivo strogostjo poklican na odgovornost in pri priči najstrožje kaznovan; toda varuh zakona, ki vsak dan in ob vsaki priložnosti ropa, mori, krade in vara, stoji nad zakonom, ga niti najmanj ne spoštuje in sam tudi ne verjame v nič, razen v svoje zelo zahtevne časne koristi! Je lahko to nekakšna Božja ustanova, ki je celo z najmanjšimi zahtevami v preveč kričečem nasprotju z ubogim človeštvom?! Kateri le nekoliko očiščen razum more to kdaj odobravati?!
6 Kar je meni le prijetno, da mi storijo, za to moram tudi jaz o svojem sočloveku misliti, da tudi njemu ne bo neprijetno, če mu bom storil, kar se mu v največji skromnosti zdi dobro in prijetno! Ko preko ušes tičim v vsej bedi in revščini, nimam denarja, da bi si priskrbel vsaj najpotrebnejše, grem, iščem in prosim, na prošnjo od nikogar nič ne dobim in si šele nazadnje sam vzamem, kar mi je potrebno, - me lahko zakon zaradi tega obsoja?! Ali sploh nimam pravice, da bi se polastil najnujnejšega, ko močni predniki gotovo niso storili greha, ko so se polastili celih dežel?!
7 Da, če bi zaradi lenobe kradel in vedno kradel, noben razum ne bi mogel biti užaljen, če bi me zaradi tega vlekli na odgovornost; če pa se le v skrajni stiski nekako protizakonito polastim nečesa najnujnejšega, me zaradi tega ne more in ne sme klicati na odgovornost niti noben bog, - kaj šele sebičen, slabotni človek, ki v marsikaterem oziru v enem dnevu naredi več krivic kot jaz v vsem letu! Sicer se nočem sramotilno izraziti o zakonu za varstvo imetja, ki naj bi bil Božji; toda v svoji brezizjemni rigoroznosti človeštva gotovo ne dela boljšega in bolj človečnega, ampak le bolj trdega in brez ljubezni!
8 Prav tako je zakon za varstvo čiste vzgoje in nravnosti zelo surov in grob, brez vsakega ozira na človekovo naravo, čas in moč. Pomislimo, kakšnim stanjem je izpostavljen človek – enako moški kot ženske! Pogosto sploh nobene vzgoje, pogosto takšna, ki je še slabša kot sploh nobena! Pogosto uživa jedi in pijače, ki zelo vzburijo njegovo kri; pogosto zlahka najde priložnost za potešitev svojega silnega naravnega nagona in ga tudi poteši. Toda zgodba pride na dan in kot grešnika ga brez vsakega ozira kaznujejo, saj je vendar – prekršil Božji zakon.
9 O vi norci z vašimi božanskimi zakoni vred! Le zakaj niste izdali božanskega prvotnega zakona, po katerem bi predvsem poskrbeli za resnično in najboljšo vzgojo, in šele potem bi videli, ali bi bil nujen kakšen drug dodatni zakon?! Ali ni komaj izgovorljivo neumno od

vrtnarja, ki sadi drevesa za podporni špalir, če jih začne z vso silo in močjo upogibati šele takrat, ko so drevesa prej skozi vrsto let postala velika, trda in neupogljiva?! Zakaj neumni vrtnar ni začel svojih dreves upogibati v času, ko bi jih lahko upognil z lahkoto in brez vsake nevarnosti?! Naj Bog ali tudi človek, po čigar ustih naj bi govorilo božanstvo, najprej skrbi za pravično, moralni človeški naravi primerno modro vzgojo in daje modre zakone šele tedaj, ko bi jih najbolje vzgojeni človek morda vendarle potreboval!
10 O prijatelj Cinka! Ti si Jud in boš svoj nauk seveda bolje poznal kot jaz; toda kolikor ga slučajno poznam, ti ne morem reči nič drugega, kot sem ti pravkar povedal, in ti boš iz tega spoznal, da zaradi oskrbe visokega Cirenija nikakor ne morem opustiti svojega spoznanja, ki temelji na čistem razumu in matematičnih pravilih. V takih menjalnih pogojih zavračam vsako še tako sijajno oskrbo, raje zgrabim za beraško palico in tako preživim bedni ostanek svojih dni na tej zemlji; kaj pa bo potem narava naredila z menoj, bo mrtvemu povratniku v stari nič pač zelo vseeno! – Govori zdaj ti, Cinka, ali imam po tvojem mnenju prav ali ne!"
11 Reče Cinka: "Prijatelj in brat Zorel! V bistvu ti sploh ne morem ugovarjati; to pa moram vendarle pripomniti, da obstajajo še nadvse nenavadne reči, možnosti katerih si sploh ne moreš predstavljati. Šele, ko jih boš razkril, boš sam spoznal, koliko dobrega in resničnega je v tvojih tokratnih glavnih trditvah!"
12 Reče Zorel: "Ja, ja, tako je prav; če pa že veš kaj boljšega, mi s tem ugovarjaj, in pripravljen sem ti odgovarjati!"
13 Reče Cinka: "To bi tebi in meni malo koristilo; toda obrni se na tistega moža tam, o katerem si rekel, da se ti zdi tako znan! Ta ti bo že prižgal pravo luč in potem boš takoj začel bolj jasno spoznavati resničnost ali protislovnost svojih trditev!"
14 Reče Zorel: "No dobro, to bom storil in sploh se ga ne bojim; toda v meni bo dobil trd oreh!"

61. Materialistične zmote

1 S temi besedami zapusti v svoje zelo bedne cunje zaviti Zorel Cinko in stopi k Meni, rekoč: "Visoki gospod in mojster zdravilstva, to oblačilo, ki pokriva moje bedno telo, so najbednejše cunje; toda pokrivajo vsaj goloto človeka, kateremu je resnično žal, da je sočlovek med temi mnogimi ljudmi, ki to so ali hočejo biti! Obliko imam sicer razen obleke isto; toda zdi se, da vlada med bitjo neznansko velika razlika.
2 Jaz sem človek, ki zna dobro razlikovati, da dve in dve ni sedem, ampak štiri! Cinka mi je rekel, da si ti mož, ki bi mi lahko prižgal še svetlejšo lučko kot je moja, ki mi je vsaj med mojimi soverniki dala pečat človeškosti; toda nikoli si nisem nič domišljal zaradi tega in si bom še veliko manj, če mi boš prižgal drugo lučko. Cinka mi je rekel, da edino ti to zmoreš.
3 Moja ne ravno iz trte izvita načela si slišal. Zame so bila na žalost še preveč oprijemljiva resnica; če pa mi namesto tega lahko daš kaj

boljšega, stori to, in jaz bom iz srca rad v trenutku opustil vso svojo modrostno kramo! Sicer ne vem, s kakšnim častnim nazivom naj te pozdravim, - vendar mislim, da si tudi ti človek resnice, takšnim ljudem pa je vseeno, s kakšen nazivom jih naslavljamo. Imenujem te 'visoki učenik' in te spoštujem kot takega, čeprav te poznam samo po govoricah. Če pa me boš tudi v dejanju zadovoljil, te bom oboževal!
4 Povej mi torej, če ti je všeč, kako daleč se motim ali imam prav s svojimi načeli glede resnice! Smo zdaj bolj ali manj ljudje, kot so bili tisti, ki so kot prva razumna bitja naseljevali to zemljo? Si ne smem, ker so ljudje pač izumili zakon za varstvo lastnine, o katerem pravijo, da ga je dal neki bog, kot ubogi favn, ki že večkrat ni imel po tri dni niti grižljaja in tudi s prosjačenjem ni uspel nič dobiti, vzeti od preobilja kakšnega drugega človeka toliko, da se le za silo rešim smrti od lakote, ko ima vendar vsak črv pravico, da se nasiti s tujo lastnino, ne da bi jo moral kupiti, ker tudi on je in na žalost mora biti prebivalec te zemlje, ker je pač mogočna narava tako uredila? Ali naj ima človek zato, ker si ni mogel kupiti poštenega kosa zemlje, manj pravic, da se nasiti s sadovi zemlje, ki ustrezajo njegovi naravi - kot ptič v zraku, od katerih je vsak pravi tat?! Prosim te, da mi to prav razložiš!"
5 Rečem Jaz: "Prijatelj, dokler svoje človekove pravice enačiš s pravicami živali, imaš s svojimi naravnimi osnovnimi pravicami popolnoma prav; tu ti ne morem ugovarjati, in vsak zakon za varstvo lastnine in vsak drugi moralni zakon je tu najbolj absurdna smešnost! Kako neumen bi moral biti tisti, ki bi hotel dati zakone za varstvo lastnine in druge moralne predpise pticam v zraku, živalim na zemlji in ribam v morju; saj mora vsak kolikor toliko razumen človek ali celo bog vendar vedeti, da je edini zakonodajalec teh bitij *njihova narava*! Torej imaš povsem prav s svojimi pogledi, če človek zaenkrat ni nič drugega in ne more pričakovati nič drugega – kot kakšna žival, ki je pač takšna, kakršna je po svoji naravi.
6 Če pa bi človek obstajal in bi smel obstajati zaradi kakšnega zelo možnega višjega cilja, o čemer doslej seveda nisi mogel niti slutiti, kar še prejasno razodeva tvoja modrost, ki se bojuje le za najnižje potrebe, bi lahko tvoja matematična načela stala na zelo šibkih in majavih nogah!
7 Da pa je bil vsak človek na to zemljo postavljen za višji cilj, bi mogel vendar spoznati že iz tega, da je kot novorojeno bitje globoko pod vsako živaljo in šele po nekaj letih skrbne nege začne postajati človek. Vstopiti mora v kakršnokoli ureditev in si s pravim trudom in pravičnim bojem pridobiti svoj kruh. Zato pa je tudi dobil zakone, da jih gleda kot prve kažipote k višjemu cilju in jih tudi izpolnjuje iz svoje svobodne volje zaradi nadaljnjega samooblikovanja in samo določbe, s katerima edino lahko končno doseže svoj višji cilj, - toda nikoli kot še tako ostro razumen živalski človek, ampak kot popolnoma človeški človek.
8 Dokler skrbiš samo za to, kar pripada mesu, kot človek ne boš prišel daleč; ah, ko pa boš odkril, da v tebi prebiva še en človek, ki ima povsem druge potrebe kot tvoje telo in je tudi določen za nekaj povsem drugega,

ti ne bo več težko uvideti, kako zelo s svojimi načeli riješ po najbolj sipkem pesku!
9 Glej, poznam tvojo sicer dobro voljo in tvoje iskanje resnice in vzroka vsega zla, k katerim je človeštvo na zemlji resnično obremenjeno preko ušes! Tvoje misli, ker si od nekdaj imel posebno veselje do tatvine, so ti zakon za varstvo lastnine in pravne posesti predstavile kot tvojo Pandorino skrinjico; in ker si bil v svojih mlajših letih obenem velik in sladostrasten prijatelj žensk, te zmeraj jezi tudi moralni zakon, ki ti je tako kot vsakemu zlorabo spolnega odnosa označil kot greh.
10 Da, kot živalski človek imaš tudi tu s svojimi načeli povsem prav, kot tudi s tem, da naj bi pred drugimi zakoni obstajal predhodni zakon, po katerem naj bi vsi otroci dobili takšno vzgojo, ki bi jim morala družbeno ureditev tako vbiti v glavo, da bi jim bilo v moški starosti povsem nemogoče kdaj koli prekršiti kak zakon, kar bi potem vso nadaljnjo zakonodajo seveda naredilo odvečno.
11 Da, glej, to ureditev je stvarnik svetov in vseh bitij uvedel tudi pri živalih! Vsaka žival dobi že v materinem telesu v vso svojo naravo pošteno pred vzgojo, ki jo zahtevaš, in pozneje ne potrebuje sploh nobenega zakona več; kajti s pred vzgojo v materinem telesu prinese s seboj že vse, kar potrebuje za vse življenje! Toda Tisti, ki je ustvaril angelske duhove, nebesa, svetove in ljudi, je gotovo dobro vedel, kaj je potrebno za to, da bi človeka ustvaril in pozneje vzgojil v svobodnega človeka in ne v determinirano žival.
12 Če svoja matematično pravilna življenjska načela še nekoliko natančneje preiščeš, boš tudi kmalu odkril, da je govorica za človeka veliko zlo, ker se z njim lahko ljudje poučijo o vseh slabih rečeh in stvareh. Tudi laž ne bi nikoli prišla med ljudi, če ne bi mogli govoriti, niti z znamenji niti z besedami; celo mišljenje je nevarno ker bi lahko ljudje po njem zapadli v najrazličnejše hudobije in zahrbtnosti! Končno tudi ne bi smeli jasno videti, čisto slišati, ne okušati in vohati; vsa ta čutila v jasnem in čistem stanju bi lahko človeka naredila še celo na kaj pohlepnega in poželjivega, kar bi slučajno bilo slabo! Zdaj poglej svojega človeka po tvojih matematičnih pravilih in se vprašaj, ali je z izjemo oblike sploh kakšna razlika med njim in morskim polipom!
13 Kaj pa boš s takšnim človekom storil za visok cilj, za katerega je ustvarjen vsak človek? Kakšno izobrazbo mu boš lahko dal? Kdaj bo tak človek prišel do spoznanja samega sebe in do spoznanja resničnega Boga, pratemelja vseh stvari in vse svetlobe in vse blaženosti? Poglej ureditev zdravega človeka, opazuj in jo natančno preišči s svojim razumom in boš odkril, da tako modro in nadvse umetelno urejeno bitje končno vendarle mora imeti še kak drug cilj kot samo tega, da si vsak dan napolni trebuh, da bi lahko potem izločil prav veliko nesnage!”

62. O upravičenem varovanju lastnine

1 (**Gospod**): “Seveda si tu hlinil svojo in še mnogih drugih ljudi revščino in hočeš imeti toliko prav proti Božjemu zakonu o varovanju lastnine, da si kot lačen in žejen v nujnem primeru brez greha proti omenjenemu

zakonu smeš vzeti toliko, da se nasitiš. Iz zanesljivega vira ti lahko povem, da se je Jehova, ko je po Mojzesu daj zakone izraelskemu ljudstvu, spomnil na to potrebo in jo s pravim zakonom zabičal ljudem, ko je rekel: 'Oslu, ki dela na tvojem polju, ne smeš braniti, da se nasiti, in volu, ki vleče plug, ne smeš zavezati gobca! Ko pa nosiš zvezane snope v svoje žitnice, pusti klasje, ki je ostalo na polju, da ga poberejo reveži za svojo potrebo! Vsak pa bodi zmeraj pripravljen pomagati revežu, in tistega, ki pravi: 'Lačen sem!', ne pošlji naprej, dokler se ni nasitil!' Glej, to je tudi Jehovov zakon, in mislim, da je bila tu dovolj upoštevana tudi revščina.

2 Da pa vsak na tej zemlji rojeni človek ne more postati in biti posestnik, je jasno iz narave stvari. Redki prvi ljudje so si seveda zlahka razdelili zemljiško posest, saj je bila tedaj še vsa zemlja brez gospodarja; zdaj pa je zemlja, posebno v svojih rodovitnih deželah naselja s skoraj neštetimi ljudmi, ob tem pa tistim družinam, ki so zemljo že dolgo časa obdelovale v potu svojega obraza in jo ob številnih življenjskih nevarnostih očistile in naredile rodovitno, ne moremo več osporavati njim odmerjene zemljiške posesti, ampak jo je treba zaradi splošnega blagra najmočneje varovati, da tistim, ki so s svojo marljivostjo blagoslovili zemljo, ne bo iztrgan njihov delež, ker jo morajo vsako leto obdelovati ne samo zase, ampak poleg tega še za stotine drugih ljudi, ki ne morejo imeti svojega zemljišča.

3 Kdor ima veliko zemljišče, mora imeti veliko služabnikov in vsi ti živijo, kot lastnik sam, od istega zemljišča. Bi bilo za služabnike dobro, če bi vsakemu od njih dali enako velik kos zemlje? Bi ga en človek sploh lahko obdeloval?! In tudi če bi to nekaj časa zmogel, - kaj pa bi se zgodilo potem, ko bi zbolel ali oslabel? Mar ni veliko bolje in pametneje, da nekateri posedujejo nekaj trdnega in imajo shrambe in zaloge, kot da vsi ljudje, celo že novorojeni otroci, ne bi bili nič drugega kot sami posamezni zemljiški posestniki, in bi ob takšni ureditvi nazadnje, in to prav gotovo, v času stiske prav nihče ne imel nobene zaloge?!

4 Dalje vprašam tvoj matematični razum: Če v človeški družbi ne bi bilo zakona o varstvu lastnine, bi vendarle rad videl, kako bi ti reagiral, ko bi prišli drugi, ki se jim nikoli ni posebej ljubilo delati, in bi ti vzeli tvojo majhno zalogo, da bi se nasitili! Jim ne bi zaklical ni rekel: 'Zakaj niste delali in zbirali?!'? In če bi ti odgovorili: 'Ker se nam ni ljubilo in smo vedeli, da naši sosedje delajo!', bi se ti tedaj zakon za varstvo lastnine ne zdel nadvse smiseln in bi si ne želel, da bi takšne pobalinske zločince sodišče kaznovalo in jih končno prisililo k delu in služenju, in si ne bi dalje želel vrnitve svojih odvzetih zalog? Glej, vse to zahteva tudi človekov čisti razum!

5 Če pa že imaš svoja matematična načela za najboljša na svetu, potuj od tu tisoč poljskih poti proti vzhodu; tam boš našel še veliko zemljišča povsem brez lastnika v visokem in prostranem gorovju! Tam si lahko takoj neovirano prilastiš več ur poti dolgo in široko zemljišče in noben človek ti ne bo osporaval lastnine. S sabo lahko vzameš celo nekaj žena in še precej služabnikov in si v tisti nekoliko oddaljeni gorski pokrajini urediš pravo državo, in v tisoč letih te tam noben človek ne bo motil v

tvoji posesti; le nekaj medvedov, volkov in hijen boš moral prej spraviti s poti, ker bi te sicer lahko ponoči nekoliko vznemirjale. Na ta način bi vsaj spoznal vse večje težave, s katerimi so se morali spopadati lastniki teh zemljišč, dokler jih niso kultivirali do sedanje stopnje! Ko bi vse to poskusil sam, bi tudi uvidel, kako krivično bi bilo prvotnim zemljiškim lastnikom odvzeti posest in jo izročiti lenim in brezdelnim lopovom.
6 Glej, ker sam nisi niti poseben prijatelj dela niti prosjačenja, te je stari zakon za varstvo lastnine tudi zmeraj jezil, in zato si si sam vzel pravico jemati, kjer si le mogel kaj neopaženo in nekaznovano vzeti! Le skoraj dva orala veliko njivo s kočo vred si si kupil, toda tudi to z denarjem, ki si ga nisi zaslužil z delom, ampak si ga v Šparti na zelo zvit način vzel nekemu bogatemu trgovcu. No, v Šparti je bila kraja nekoč dovoljena, če je bila opravljena na zvit način; toda zdaj tudi v Šparti že veliko let veljajo isti zakoni za varstvo lastnine kot tu, in zato si tistega trgovca protipravno okradel in ga olajšal za nekaj funtov zlata. In s tem si si kot begunec tukaj kupil omenjeno njivo in kočo; vse drugo pa, kar si imel, si si nakradel v Cezareji Filipovi in okolici!
7 Toda gorje tistemu, ki bi tebi kaj odvzel; temu bi tebi tako zoprn zakon za varstvo lastnine zabičal na tak način, ki gotovo ne bi delal sramote nobenemu rimskemu biriču! Ali pa bi ti bilo prijetno, če bi zrele sadove tvojega polja pobral nekdo drug zato, ker bi bil popolnoma ubog?! Glej, če to tebi ni prav, ravno tako tudi drugemu ne bo prav, če bi ga s svojimi matematično resničnimi in pravilnimi življenjskimi in vzgojnimi načeli oropal njegove žetve! Če pa je zadeva praktično lahko le takšna, kot sem ti jo zdaj predstavil, ali še imaš svoja življenjska načela za edino resnična in nesporno pravilna?"
8 Tu se Zorel zelo zbega, ker vidi, da je povsem premagan.

63. Zorelov izvor in sorodstvo

1 **Cinka** pa pride od zadaj k njemu, ga potreplja po ramenu in reče: "No, prijatelj Zorel, boš zdaj sprejel Cirenijevo oskrbo ali ne? Zdi se mi, da so tvoja življenjska načela kakor so se v začetku celo meni zdela dobra, vsa skupaj za vreči v vodnjak!"
2 Reče čez nekaj časa Zorel: "Ja, ja, zdravilec ima edini prav! Zdaj povsem čisto in jasno uvidim svojo norost, in vse je tako, kot je povedal o meni. Kako pa je mogel vse to izvedeti?! Da, resnično je vse, in to na žalost še preveč resnično! Toda, kaj začeti zdaj, kaj storiti?"
3 Reče Cinka: "Nič drugega, kot naprej prositi za pravi pouk, ga potem poslušati in po njem ravnati; vse drugo prepusti tistim, ki ti hočejo dobro in ti lahko pomagajo in ti tudi bodo, če boš storil to, kar sem ti svetoval!"
4 Tu pade Zorel pred Menoj na kolena in Me prosi za pouk, in Jaz ga zaradi tega pošljem k apostolu Janezu. Zorel Me zdaj zelo spoštljivo vpraša, zakaj ga nočem naprej poučevati.
5 Jaz pa rečem: "Če ima gospodar neke stvari vsakovrstne služabnike in hlapce okrog sebe, ravna morda narobe, če jim tudi po njihovih dobrih sposobnostih dodeli delo? Ni potrebno, da prime vse s svojimi

lastnimi rokami, da bi bilo opravljeno; dovolj je gospodarjev duh, in delo bo vendarle opravljeno po spretnih rokah hlapcev. Zato le pojdi k tistemu, h komur sem te poslal, pa boš že tudi v njem našel pravega moža! Tisti tam ob vogalu mize je, ki nosi svetlomoder plašč čez ledja."
6 Po teh Mojih besedah Zorel vstane in pohiti k Janezu. Ko pride k Janezu, mu reče: "Ti zvesti služabnik onega premodrega gospodarja tam! Če si tudi ti slišal, kdo sem in kako je z menoj, mi daj za moje popolno poboljšanje tisti nauk, ki me bo naredil vrednega, da bom sprejet med število tistih, ki se z resnično pravico smejo imenovati ljudje! Nobene oskrbe ne zahtevam več za to, da bom postal pravi človek, ampak edino zaradi resnice bi rad od tebe slišal popolno resnico!"
7 Reče Janez: "Tega boš v imenu tistega gospoda tam tudi deležen! Toda pred tem mi moraš zagotoviti, da boš v prihodnje povsem spremenil svoje življenje in popravil vsako škodo, ki si jo kdaj koli komu povzročil proti njegovi volji; tudi še živečemu trgovcu v Šparti je treba vrniti njegova dva funta zlata! Poleg tega moraš tudi povsem opustiti svoje poganstvo in postati novi Jud; kajti tvoj stari oče je bil Jud, in sicer iz Levijevega rodu. Pred štiridesetimi leti se je preselil v Šparto, da bi tam Grkom oznanjal edino pravega Boga in jih naredil za Jude v duhu; toda nazadnje se je dal sam pregovoriti in postal z vso svojo hišo neumen in slep pogan, in ti si postal isti, ker si šele v Šparti prišel na svet. Tvoja oba brata pa, ki sta zdaj v Atenah, sta zaradi svoje dobre zgovornosti postala celo poganska duhovnika in še do te ure opravljata svojo prazno službo Apolonu in Minervi, in tvoja edina sestra je žena nekega kramarja, ki se ukvarja z dvomljivo trgovino z efežanskimi bogovi in njihovimi podobami in poleg tega dela precej donosne posle tudi z najrazličnejšimi vlačugami, deloma s prodajo, večinoma pa z zvodništvom. To je tvoj svak, nekoč tudi Jud, zdaj pa to, kar sem ti pravkar omenil."
8 Zorel je bil ves prizadet zaradi tega, da je Janez vedel vse, česar on sam iz zelo utemeljenih razlogov ne bi nikoli nikomur povedal; zdaj pa je moral vse to slišati iz ust človeka, o katerem ni mogel misliti nič drugega, kot da je bil v Grčiji in je vedel za vse, kar se je tam godilo in bilo in je še zdaj.
9 Zorel je zato hlastno vprašal Janeza: "Toda čemu zdaj vse to pripovedovati pred vsemi ljudmi? Ali ni dovolj, da veva ti in jaz?! Zakaj morajo to slišati vsi okrog naju?"
10 Reče Janez: "Ne vznemirjaj se zaradi tega, prijatelj! Če bi to storil zato, da bi ti škodoval na duši in telesu, bi bil slab človek in bi bil pred Bogom na slabšem kot tvoj nemoralni svak v Atenah; toda zaradi tvojega zveličanja te moram povsem razgaliti pred ljudmi, da se pred nikomer ne boš delal za nekaj, kar nisi! Če hočeš postati popoln, se moraš razkriti, in nič prikritega ne sme biti v tvoji duši; šele, ko bo vse neredno iz tebe, lahko začneš delati na izpopolnjevanju. Sicer bi lahko tudi v tihoti sam pri sebi povsem odložil svoje številne grehe in postal boljši človek, tako da bi te ljudje zaradi tega spoštovali in častili; kajti o tebi bi vendar vedeli le dobro in nič slabega, in mnogi bi sledili tvojemu dobremu vzgledu! Toda ko bi sčasoma od kakšne verodostojne priče

izvedeli, kako grob in velik grešnik si skrivaj bil, s kako dvomečimi očmi bi te nazadnje gledali vsi, ki bi te prej častili kot čistega človeka in sledili tvojemu vzgledu?! Vsa tvoja krepost bi postala ovčji kožuh, za katerim bi začeli domnevati krvoločnega volka, in potem bi kljub vsej tvoji brezmadežni kreposti vsi bežali od tebe in se izogibali tvoje sicer tako poučne družbe.
11 Iz tega vidiš, da se je treba zaradi popolnosti izogibati ne le zlu, ampak tudi videzu zla, brez tega bo težko resnično koristiti svojemu bližnjemu, kar navsezadnje vendarle je in mora biti glavni poklic vsakega človeka, ker si brez tega ni mogoče misliti resnično srečne družbe na tej zemlji!
12 Kaj bi koristilo človeški družbi, če bi bil vsak človek zase povsem popoln, bi se pa zmeraj skrival pred svojim sosedom? Drug drugemu bi nehali zaupati in kjer bi okrog glave še tako nedolžnega soseda brenčala muha, bi videli same leteče zmaje in slone! Če pa te vsi spoznajo, kdo in kakšen si, kaj si storil in kako si živel, in se zdaj poboljšaš in boš pred očmi in ušesi vseh ljudi postal drug človek poln spoznanja svojih prejšnjih zlodel in poln resničnega in živega gnusa do njih, te bo tudi vsak človek objel z najiskrenejšim zaupanjem in dobrohotnostjo in te bo ljubil, kot ljubi čist brat drugega čistega brata. Zato je treba tu najprej razkriti vse o sebi, preden lahko učinkovito vstopiš v boljši nauk.
13 Zdaj se je sicer že veliko razodelo, vendar še ne vse, in ker se ti priznanje zdi nekoliko težko, ti to olajšam ravno s tem, da namesto tebe povsem dobesedno in smiselno pripovedujem, kar mi je kristalno jasno znano iz tvojega življenja!"
14 Vpraša Zorel: "Toda kako moreš vse to vedeti? Kdo ti je to razodel? Pred tem te še nikoli nisem videl in govoril s teboj!"

64. Zorelova preteklost kot trgovca s sužnji

1 Reče Janez: "To naj te ne skrbi; ko boš popoln, ti bo vse postalo jasno; zdaj pa k najini zadevi!
2 Najslabše pri tebi pa je, da si skrivaj trgoval s sužnji, v zadnjem času z dvanajst do štirinajstletnimi deklicami iz Male Azije, in si jih prodajal v Egipt in v Perzijo, in ta plemenita dekleta so pogosto prišla v zelo slabe roke in le redke v dobre. Da je ta dekleta tisti, ki jih je kupil, najbolj gnusno zlorabil, si pač lahko misliš. Ko bi še ostalo pri naravnem spolnem občevanju, to še ne bi pomenilo tako velike krivde; toda kako so z nekaterimi ravnali v Aleksandriji, Kahiri, v Tebah in v Memfisu! In kako so jih zdelali! Če bi videl takšno ubogo deklico, kako jo je zaradi vzbujanja večjega užitka njen hudičev gospodar razmesaril s šibami in biči, bi ob svojem skromnem človeškem čutu preklel samega sebe, da si zaradi gnusne želje po dobičku nekega človeka izročil tako nepopisni bedi!
3 Koliko tisoč najstrašnejših prekletstev in kletev pa ti je že bilo izrečeno, koliko sto tisoč krat sto tisoč solz je bilo izjokanih in pretečenih v prevelikih bolečinah zaradi hudičevega trpinčenja! Koliko takšnih nežnih deklic je zaradi nevzdržnih bolečin umrlo v najhujšem

obupu! In glej, vse te imaš v lastno obsodbo na svoji vesti! Glej, svojo skrivno, nadvse nemoralno trgovino si opravljal na veliko, posebno pred približno tremi leti, in število tistih, ki si jih tako zelo onesrečil, je postalo veliko in zdaj obsega že množico osem tisoč glav! Vprašam: Kako boš mogel to kdaj popraviti? Kaj so ti kdaj koli storile te deklice, da si jih tako onesrečil? Zdaj govori in se zagovarjaj!"

65. Zorelova opravičila

1 Tu Zorel obstoji ves prizadet in pretresen in šele po precej dolgem odmoru reče: "Prijatelj, ko bi tedaj spoznal in poznal to, kakor in kar poznam zdaj, si pač lahko misliš, da bi prej počel vse drugo kot pa trgoval s sužnji! Jaz sem rimski državljan in kolikor vem, noben zakon nikoli ni prepovedoval trgovine s sužnji; je in je od nekdaj bila dovoljena, in kako bi naj bilo meni prepovedano, kar smejo stotine početi zakonito?! Otroke smejo kupovati celo Judje, posebej, če so brez otrok, zakaj ne tudi druga omikana ljudstva, med katerimi so že od nekdaj bili tudi Egipčani in v enaki meri tudi Perzijci?! Deklice torej niso bile prodane nobenemu divjemu in surovemu ljudstvu, ampak v vsakem oziru najbolj omikanim na vsej poznani širni zemlji, kjer lahko upravičeno pričakujemo, da žalostne usode teh otrok ne bomo poslabšali, ampak le izboljšali!
2 Pojdi v maloazijske pokrajine in tam boš naletel na takšne množice ljudi in posebej otrok, da se boš kot zelo moder človek nazadnje vendarle moral vprašati, s čim naj se ti ljudje hranijo in preživljajo, ne da bi pojedli drug drugega! Lahko ti zagotovim, da so me ob vsakem obisku maloazijskih pokrajin prebivalci oblegali z otroki. Za nekaj hlebov kruha so vriskajoč pritekli k meni in se sploh niso hoteli več ločiti od mene. Če sem jih kupil sto, sem dobil povrhu še štirideset do petdeset deklic. Mnoge so mi odkupili eseni, dečke skoraj vse, vseeno koliko so bili stari; tudi deklice so pogosto kupovali od mene. Egipčani so kupovali samo že bolj odrasla dekleta, deloma za delo, deloma verjetno tudi za svojo naslado. Da je bilo med njimi lahko tudi nekaj pohotnežev, ki sužnjo iz naslade mučijo, o tem nočem ravno dvomiti•; toda veliko jih vendarle ni bilo.
3 V Perzijo jih, kolikor vem, ni šlo veliko in te so večinoma kupovali perzijski trgovci in vsakovrstni umetniki, ki so jih po mojem vedenju uporabili za različna koristna in dobra dela. Poleg tega velja v Perziji že dolgo časa prav moder zakon, po katerem dobi vsak suženj in vsaka sužnja po desetih letih, če so se dobro obnašali, popolno svobodo in končno lahko storijo, kar hočejo. Lahko ostanejo tam, začnejo sami zase kak posel, ali pa se tudi vrnejo domov. Torej prodane v Perzijo ne morejo govoriti o veliki nesreči! No, da nekaterim v Egiptu ni šlo ravno najbolje, nikakor nočem zanikati; toda pojdiva v njihovo domovino, pa bova tam srečala mnoge, ki jim kot svobodnim ne gre niti za las bolje kot onim

• 'o tem nočem ravno dvomiti' je dopolnilo

nesrečnicam v Egiptu! Kajti prvič ti nimajo skoraj nobene hrane in mnogi se prehranjujejo s surovimi koreninami, ki jih zbirajo v gozdovih, mnogi pa so, ki se poleti in pozimi zaradi pomanjkanja kakršnekoli obleke potepajo povsem nagi okrog in beračijo, kradejo in vedežujejo. Nekateri od njih si izprosijo ali ukradejo nekaj cunj; večini to ne uspe, in ti se zaradi tega povsem nagi potepajo naokrog, zmeraj obdani s kopico otrok.
4 Od teh potepuhov sva jaz in moj družabnik tudi zmeraj nakupila največje število odvečnih otrok in jih na ta način preskrbela. Stalni prebivalci Ponta jih imenujejo 'Cagani', kar pomeni toliko kot 'izgnanci'. teh ljudi kar mrgoli; cele velike horde se potepajo okrog in nimajo niti strehe niti ozemlja. Votline, zemeljske luknje in votla drevesa so običajno njihova stanovanja; in zdaj te vprašam, ali ne izkažemo tem ljudem veliko dobroto že s tem, da jim zastonj odvzamemo otroke in jih nekako oskrbimo, kaj šele, če jih od nagih in sestradanih staršev kupimo za čisti denar, obleko in dober kruh?
5 Če po mojem dosedanjem načinu razmišljanja primerjamo, kako so bili nekateri teh ljudi najbednejši sužnji največje revščine in sem jih potem jaz naredil za dobro oskrbljene sužnje ljudi, bomo zlahka ugotovili, da nesreča, ki sem jo po tvojem prikazovanju povzročil tem ljudem, ni tako neznansko velika, kot si predstavljaš. Toda tudi te jim ne bi prizadejal, če bi prej mislil tako kot zdaj.
6 Sicer ti le zaupno povem, čeprav strmim nad tvojo pobožno in bogu vdano modrostjo, da je za vse dobrega Boga, če kakorkoli posega v človekovo usodo, vendarle tudi nekoliko čudno, da pusti tako veliko število prav lepo oblikovanih ljudi, da se kot divje živali plazijo po zemlji! Toliko bi kakšen vsemogočni Bog že lahko storil, da bi takšni ljudje našli boljše bivališče na tej ljubi zemlji!
7 Saj je za mislečega človeka vendar nekoliko čudno, ko vidi sto tisoče sicer lepo oblikovanih ljudi, kako se nadvse nepreskrbljeni, lačni in goli potikajo okrog in jim celo z najboljšo voljo na svetu ne more pomagati! Bi mar bil čudež, prijatelj, ko bi ob pogledu na takšne ljudi začel nekoliko dvomiti v obstoj vse modrega in nadvse dobrega Boga?! In moja prejšnja trditev proti vsaj preostremu zakonu za varstvo lastnine ob pogledu na toliko revežev nazadnje vendarle ni povsem brez teže!
8 No, prijatelj, tu imaš moj odgovor in moje opravičilo zoper najtežje očitke, ki si mi jih očital; stori zdaj, kar hočeš, vendar nikoli ne pozabi, da stoji pred tabo v življenju zelo izkušen Zorel z napetim lokom in kljub cunjam, ki ga zdaj pokrivajo, nima prevelikega strahu pred nobeno modrostjo! Zdaj mi pa daj boljšo utemeljitev za to, da mora biti vse, kar obstaja, po Božji modrosti tako kot je, in z lahko sapo ti bom nadvse hvaležen! Kajti tako dobro kot jaz moraš uvideti, da je po mojem človeškem uvidu na zemlji veliko nepotrebne bede poleg pogosto prevelikega blagostanja posameznih ljudi! Zakaj ima ravno eden vse – sto tisoči poleg njega pa nič? Skratka, razloži mi bedo vseh maloazijskih Caganov! Kdo so, od kod prihajajo in zakaj morajo ginevati v takšni večni bedi?"

66. Zorelova skrunjenja deklic

1 Reče Janez: “Če meriš resnično modrost iz Boga z vatlom nekoliko prebujenega razuma, potem imaš prav, da se nobene modrosti ne bojiš. toda ker resnične modrosti iz Boga nikoli ni mogoče izmeriti s kratkim vatlom duše, ampak kot vse iz Boga z merilom večnosti in neskončnosti, si s svojim razumom gotovo nekoliko prekratek! Toda pustiva to in se vrniva tja, kjer sva začela.
2 Iz dobrega poznavanja stvari si mi povedal, kako slabo se godi Caganom v Mali Aziji in kako bedni so, in da naj bi za njihove otroke bilo in tudi je pravo dobro delo, če jih trgovci s sužnji kupijo in potem nekam naprej prodajo. Pustiva torej to; kajti s svoje strani si predstavil neke vrste dobro hotenje in desetino tega ti bom štel v dobro! Toda iz tvoje kamrice vesti imam v ozadju še nekaj, in to skoraj povsem požre tisto desetino, ki sem ti jo štel v dobro, tako da ti nazadnje ne bom mogel pripisati nič drugega kot golo zlo! Dvomim, da ti bo proti temu tvoj razum priznal kakšno pravico.
3 Povej mi, povej samo za svojo osebo, s čim opravičuješ to, da si tako pogosto oskrunjal deklice! Boš tudi tu našel kakšen razumarski ugovor, ne proti Mojzesovi Božji postavi, ampak proti rimskemu državnemu zakonu, ki se z hudimi kaznimi bojuje proti oskrunjanju nezrelih deklic?! Te je kdaj ganilo silno vpitje zaradi strahu in bolečine deklice, ki se je morala vdati tvoji veliki pohotnosti?! In ali ni pet sicer zelo lepih deklic, ki si jih najodvratneje posilil, umrlo na najbednejši način na svetu?! Tvoj pajdaš ti je še očital denarno škodo, ki sta jo imela zaradi tega, saj bi pet deset do dvanajstletnih deklic zaradi njihove lepe in bujne postave v Kahiri zlahka prodala za petsto funtov srebra. Tako velika izguba te je sicer bolela in zaradi tega si tudi večkrat preklinjal svojo močno pohoto; še nikoli pa je nisi preklel zato, ker si postal slepi morilec petih ljubkih deklic!
4 Zdaj seštej vse to in mi povej, kakšen se zdiš sam sebi kot človek med ljudmi, in ali bo merilo tvojega razuma zate tudi tu še našlo opravičilo! S tem, da si povsem podivjan, surov naravni človek, ki še komaj zmore razlikovati tako slabo od nečesa dobrega, se ne moreš opravičiti; saj si mi prej prav lepo pokazal, v kako obžalovanja vredni bedi živijo Cagani, in kako takšno zapostavljanje celega ljudstva ne dela ravno posebne časti Gospodu Bogu in Njegovi ljubezni in modrosti. Pozval si me celo, naj ti razodenem razlog Božje modrosti, zakaj Bog celo veliko ljudstvo pusti trpeti tako bedno pomanjkanje! Torej imaš kar upoštevanja vreden pravni čut in popolno spoznanje dobrega in hudega. Kako si mogel s tistimi deklicami ravnati tako nečloveško? Potem si jih pač po svojem slabem znanju sam zdravniško oskrbel, s tem pa si jih še bolj pogubil kot s svojo pohoto! – Govori zdaj, in se opraviči pred Bogom in ljudmi!”

67. Cirenijevo ogorčenje nad Zorelovimi zločini

1 Zdaj je naš Zorel končno povsem dotolčen in ne ve, kaj naj še stori za rešitev svoje časti. Sam pri sebi začne močno razmišljati, kaj bi še lahko potegnil iz kamre svojega razuma za svoje opravičenje; toda vidi se povsem obkoljenega in nikjer se noče pokazati še tako majhna luknja, kamor bi se lahko skril.
2 Janez ga opomni, naj govori in uporabi svoj napeti lok, o katerem je govoril; toda Zorel še zmeraj noče odpreti svojih ust.
3 Vpraša pa Me Cirenij, nekoliko začuden nad Zorelovo pokvarjenostjo: "Gospod, le kaj bo treba tu storiti? Ta človek je ob vseh teh okoliščinah vendar zapadel sodiščem! Naši zakoni glede trgovine s sužnji sicer dovoljujejo, sužnje skupaj z otroki, če jih imajo, prodati vsakomur, toda otrok svobodnih ljudi, posebej ženskega spola, ni pred dopolnjenim štirinajstim letom pod najstrožjo kaznijo dovoljeno nikjer prodajati. To je zločin!
4 Dalje mora imeti vsak, ki hoče trgovati s sužnji, urejeno dovoljenje za to in dati državi veliko kavcijo za to dovoljenje, poleg velikega letnega davka. Pri tem in njegovem pajdašu ni o vsem tem mogoče nikjer najti niti sledi; torej sta trgovala na črno, kar pa je spet hud zločin proti obstoječim zakonom, za kar je ob takšnih oteževalnih okoliščinah postavljena kazen deset let težke ječe.
5 In povrh tega pride še petkratno najbolj brezvestno oskrunjenje, kateremu je zaradi prehudih poškodb sledila smrt! To je že spet zločin, za katerega je ob tako oteževalnih okoliščinah postavljena petnajstletna kazen najtežje ječe ali celo smrt!
6 Poleg tega pridejo še vsakovrstne tatvine, prevare in mnogotere laži!
7 Gospod, Ti poznaš moje državniške dolžnosti in mojo prisego na vse, kar mi je sveto in drago! Kaj naj storim tu? Pri Mataelu in njegovih štirih pajdaših je bila njihova najhujša obsedenost zanesljivo varstvo pred mojimi trdimi dolžnostmi vrhovnega državnega sodnika; toda tu tega človeka prav nič ne krije pred mojo sodniško dolžnostjo. To je prava pošast! Ali ne bom tu prisiljen izvršiti svoje stroge službe?"
8 Rečem Jaz: "Razumi, - ker sem tu slučajno Jaz Gospod in si ti pravzaprav samo Meni dolžan svojo prisego, in Jaz te je lahko odvežem kakor in kadar hočem, lahko tu tudi edino jaz določim, kaj se mora po vrsti zgoditi za ozdravljenje bolne duše! Poleg tega si svojo prisego prisegel bogovom, ki večno nikjer ne obstajajo; ker pa so varuhi tvoje prisege tako prazni, tudi tvoja prisega ne bo imela kakšne večje teže. Tvoji bogovi in tvoja prisega so torej sami zase enaki ničli. Le toliko, kolikor Jaz tvojo prisego sprejemam kot znamenje zvestobe, ima tudi veljave; kolikor pa imam Jaz tvojo prisego za nič, nima pred Menoj niti najmanjše veljave in vsaj za zdaj si je povsem odvezan.
9 Povem ti, da izpraševanje tega človeka še ni povsem končano; pokazalo se bo še nekaj, kar te bo še bolj pretreslo!
10 To je prav čuden človek, ki bi ga pravzaprav moral že bolje poznati, saj se je v svojem zamaknjenem spanju že tako in tako večinoma razkril, četudi nekoliko bolj na splošno kot zdaj, posebej v svoji prvi skesani

stopnji. Sedanje odkrito razkrivanje je seveda natančnejše, ker mora biti takšno; toda ne sme se ti zdeti odvratno, da ga dopuščam ravno zaradi tega, da bi vam pokazal popolnoma bolno dušo in končno tudi zdravilo, s katerim jo je še možno ozdraviti. Saj sem ti vendar že prej povedal, kako nespretno in neumno bi bilo telesno bolnega človeka kaznovati s šibo in ječo, zato, ker je zbolel; koliko nespretnejše in neumnejše pa je telesno in moralno kaznovanje človeka s smrtonosnimi udarci zaradi njegove popolnoma bolne duše! – Povej Mi, moj prijatelj Cirenij, si ta Moj nauk v svoji vnemi že popolnoma pozabil?"
11 Reče Cirenij: "To ne, o Gospod in najvišji Učenik od vekomaj; toda veš, iz stare navade se včasih, ko se kje pojavi taka grozna pošast, nekoliko razburim! Toda, saj vendar vidiš, kako hitro se pustim opomniti in tudi takoj uvidim svojo staro neumnost! Zdaj se že spet veselim nadaljnjega izpraševanja, na kar se, kot je videti, naš Janez zelo dobro spozna! Toda za to je potrebna tudi Janezova modrost in njegov ostri notranji pogled, ki ga seveda vodi Tvoj duh. Najlepše pri tem pa je, da Zorel pravzaprav še ni opazil nič čudežnega, in vendar bi mu moralo zbuditi pozornost, kako mu modri Janez tako lepo pripoveduje njegove najhujše smrtne grehe iz vseh dežel, v katerih jih je storil, kot da bi bil očividec!"
12 Rečem Jaz: "Zdaj le spet lepo prisluhni; Janez se ga bo takoj spet lotil!"
13 Cirenij je zdaj spet ves pozoren; Jaz pa naročim vsem navzočim ženskam in devicam, naj se medtem umaknejo v šotore, ker smejo nadaljnjo obravnavo slišati samo zreli možje. Vse ženske ubogajo skupaj z Jaro in dvema novo oživljenima Cirenijevima hčerkama, Gamielo in Ido.

68. Zorelovo opravičevanje

1 Ženska radovednost je bila sicer zelo velika; toda Moja beseda je kljub temu delovala močneje, in vse so odšle v Ouranove šotore, kjer so morale ostati tako dolgo, dokler jih ne bi spet poklicali.
2 Ko je bilo na način poskrbljeno za ženske, je rekel Janez Zorelu: "No, kako je s proženjem tvojega napetega loka? Zdi se mi, da si vse svoje ostre puščice izstrelil v prazno, ne da bi kaj zadel. In vendar si se hotel prej bojevati celo z Božjo neskončno modrostjo! Povem ti, da zdaj govori, če še sploh moreš govoriti!"
3 Končno reče Zorel: "Kaj naj tu še govorim? Tebi je – bogovi vedo od kod – vendar tako in tako vse znano, kar sem storil od zibelke, zakaj naj bi k temu še kaj dodajal? Lahko bi tudi govoril; toda čemu se še naprej opravičevati? Kakšen sem bil in sem večinoma še zdaj, tako sem tudi ravnal; saj vendar nisem mogel ravnati drugače, kot v skladu s svojo čudjo! Moreta lev in tiger kaj zato, da sta krvoločni zveri? To je pač njuna narava, in gotovo nista v bistvu pokvarjena zaradi tega, ker sta takšna kot sta! Če sta slaba, nosi krivdo za to edino Tisti, ki ju je takšna ustvaril in naredil!

4 Zakaj je lahko tisoč ljudi, ki so krotkejši od jagnjet, in zakaj jaz nisem tak?! Sem se mar sam ustvaril in naredil takšnega?! Če pa bi že hotel biti povsem slab, bi lahko popolnoma zatajil vse, kar si mi povedal iz svoje modrosti; izreki posameznega človeka pri nas pred forumom posvetnega sodišča nikoli ne veljajo kot dokaz, dokler jih kot dokazane ne potrdijo izjave drugih prič. Toda jaz spoznam tvojo modrost in verjamem, da sem v tebi spoznal človeka, ki mi ne le, da ne bo škodoval, ampak mi hoče pomagati in zato tudi priznam za resnično to, kar si povedal o meni. Resničnosti vsega tega niti najmanj ne tajim; toda nekako opravičiti se bom menda še zmeraj smel!
5 Tako in tako imaš svobodno pravico nad menoj, da glasno poveš vse, kar sem kdaj storil zaradi svoje k temu nagnjene narave; kajti več kot ubiti me zaradi tega ne morete, smrti pa lahko zrem pogumno v prazne, temne oči in se je ne bojim! Iz tega že lahko spoznaš, da nisem letošnji zajec. Če bi ti bili iz mojega ušivega življenja znani še kakšni umori, le na svetlo s tem; že dolgo me ne moti več nobena stvar na svetu!
6 Sicer si glede petih deklic nekoliko pretiraval, ko si me obdolžil, da mi je bilo zanje žal samo zaradi tega, ker sem imel veliko izgubo zaradi njihove smrti, ki tudi ni nastopila samo zaradi lahke oskrunitve, ampak je bila posledica nastopa pogubne zastrupitve lahko bi ti celo navedel precej verodostojnih prič, ki so slišale, da sem Zevsa srčno prosil, naj mi ohrani pet deklic, in sem bogovom prisegel, da bom deklice za zmeraj obdržal kot hčerke, če bodo ozdravele in ostale žive. Ko pa mi je kljub vsej negi v tridesetih dneh umrlo vseh pet, sem bil neutolažljiv in sem spet prisegel, da se ne bom več dotaknil nobene deklice in ne bom več trgoval s sužnji. To sem držal do te ure, prav zaradi tega sem se umaknil semkaj in si kupil svoje posestvo, s katerim sem zdaj v požaru izgubil vse, kar sem si kdaj pridobil. – povej zdaj, ali sem tudi tokrat govoril neresnico!"

69. Zorel kot morilec matere

1 Reče **Janez**: "Ja, ja, to si pozneje pač storil; toda v začetku si le bil tak kot sem ti povedal! Da pa si deklice le rahlo zlorabil, tu že spet govoriš veliko neresnico! Le eno si si vzel nekoliko nežneje in to je bila zadnja, ko ti je tvoja pohota že odrekla svojo gnusno službo; prvim štirim pa nisi niti najmanj prizanašal, ampak si jih strašno zdelal! Lahko to zanikaš? – Glej, molčiš in trepetaš! Deklice so nato dobile zelo nevarne izpuščaje, ki so seveda pospešili smrt; toda tudi za to je bila glavni in edini krivec tvoja pohota! Toda to poglavje je zaključeno in zdaj preidiva na nekaj drugega!
2 Veš, kar še leži na tvoji vesti, je nekaj, česar spet ni zakrivila tvoja volja; toda dejanje je tu in njegove posledice! Zato ne sme človek nikoli ravnati v jezi; kajti dejanja, ki se zgodijo v jezi, imajo za seboj vedno hude posledice, ki se plazijo za teboj kot sence. Se še spomniš, ko te je tvoja mati Agla, ki je bila zelo razumna oseba, zelo resno posvarila zaradi tvojih nemoralnih početij in tvoje zloglasne družbe, kaj si ji storil za povračilo?"

3 Reče Zorel: “O bogovi! To se mi še vedno zdi kot nekakšne sanje; kaj natančnejšega pa o tem ne morem več reči! Zato le govori ti, ker si že ravno na vrsti za govorjenje! Vem, da nisem nikoli storil nič hudega s premišljeno hudobno voljo; za to pa, da sem podvržen jezi, morem prav tako malo, kot more tiger za to, da je krvoločna, divja zver! – Govori zdaj!”
4 Reče Janez: “To bova obdela šele pozneje; takrat si pa zgrabil lonec, ki je bil na klopi, in ga z vso silo zagnal v glavo svoje matere, da je zaradi tega vsa omamljena padla na tla. Ti pa, namesto, da bi priskočil k svoji dobri materi in ji pomagal, si vzel tiste funte zlata in na gusarski ladji pobegnil semkaj in nato nekaj let lepo sodeloval pri gusarjenju, ob tej priliki si potem tudi postal trgovec s sužnji. Tvoja mati pa je kmalu nato umrla, deloma zaradi posledic močne poškodbe lobanje, deloma pa od žalosti zaradi tvoje nepoboljšljivosti. In tako imaš poleg številnih drugih grehov na vesti tudi greh uboja svoje matere, in kot krona za tvoja številna zla dejanja leži na tvoji glavi najbolj grenko prekletstvo tvojega očeta, kot tudi tvojih bratov in sester! – Zdaj si povsem razkrit; kaj praviš k vsemu temu kot človek čistega razuma?”
5 Reče Zorel: “Kaj naj rečem k temu? Kar se je zgodilo, se je zgodilo in tega ni mogoče narediti nestorjenega! Zdaj uvidim iz svojih prejšnjih dejanj marsikaj, kar je bilo zelo narobe; toda kaj mi pomaga vse to spoznanje? Natančno tako je, kot če bi mogel iz tigra narediti razumnega človeka, ki bi gledal nazaj, kakšna krvava grozodejstva je počel; kaj bi mu vse to koristilo? Če bi mogel storjeno narediti nestorjeno, bi se za to gotovo potrudil kar se da; kaj pa je v svojem tigrovem stanju mogel za to, da je bil ravno tiger in ne jagnje?! Tu je tudi kesanje nad zloglasnim dejanjem in najboljša volja, da bi ga spet popravil, prav tako zaman kot prazen trud, da bi pretekli dan spet spremenil v današnjega. Odslej sicer lahko postanem povsem drug in boljši človek; toda tam, kjer sem bil hudoben človek, se nikakor ne morem več poboljšati. Naj mar prelivam grenke solze bolečine zaradi tega, da sem storil toliko hudobnih dejanj? To bi bilo vendar nekaj tako smešnega, kot če bi počlovečeni tiger hotel prelivati najbolj grenke solze kesanja zaradi tega, ker je bil prej tiger!”

70. Zorelovo opravičevanje svojih značajskih lastnosti

1 (Zorel): “Od rojstva sem imel jezljiv značaj. Namesto, da bi mi ga z nežno in razumno vzgojo blažili in kolikor mogoče izobraževali razum, so me korigirali z vsemi kaznimi, ki obstajajo. Moji straši so bili zmeraj moji največji mučitelji! Če bi z dobro voljo očistili razum, bi lahko iz mene vzgojili judovskega angela; toda s tisoč kaznimi sem postal tiger! In kdo je tu kriv, da sem postal tiger? Jaz sam si, prvič, nisem mogel že pred spočetjem in rojstvom izbrati kakšnih bolj modrih staršev, in drugič, ko sem bil rojen, še zdaleč nisem bil kakšen Platon ali Frigij in niti sledu o kakšnem Sokratu in zato si nisem mogel sam dati nobene vzgoje! Kaj pa bi se moralo zgoditi, da bi postal boljši človek in ne tiger?

2 Imam te za preveč modrega, da na to vprašanje ne bi sam našel razumnega odgovora. Pri vas Judih zmeraj tu in tam obstajajo od hudih duhov obsedeni ljudje, kakršnega sem šele pred nekaj tedni videl pri Gadarenih, in ta bi naj bil še najboljši; eden naj bi bil celo v posesti vašega judovskega hudiča, ki počne svoje grdobije v najtemnejših nočeh! Je pa bil dnevni hudič vreden svojega denarja; kajti cele trume ljudi niso mogle nič opraviti z njim. Opravljal je dejanja, od katerih so vsi ljudje dobivali kurjo polt in so se tresli od strahu. Če pa bi mogel biti omenjeni obsedenec ozdravljen svojega zla, povej mi, kateri sodniški vol bi mogel biti tako slep in neumen, da bi ozdravljencu pokazal vse nezaslišane grozote, ki jih je storil v svoji obsedenosti, in bi ga zaradi tega pozval k solzavemu kesanju in poboljšanju?! Ali more človek kaj za to, da je v svoji obsedenosti počel takšne grozote?!
3 Povej mi, prijatelj poln modrosti: Z velike višine pade težka skala in spodaj, kamor pade, slučajno ubije dvajset tam navzočih ljudi. Zakaj se je moralo to zgoditi? Kdo je kriv za to nesrečo? – Postavim pa vsaj v domišljiji možen primer, da bi prišel zraven mogočen čarovnik, ki bi iz skale na Deukalionov in Pyrrov način naredil človeka, obdarjenega z vsem spoznanjem in razumom. Ko bi novi človek stal tam povsem zdrav, bi prišel prepameten in neusmiljen sodnik in rekel temu novemu človeku: 'Poglej, prekleti! To je tvoj zločin! Zakaj si kot skala z vso silo padel na teh dvajset ljudi? Opraviči se, ali pa lahko za to dejanje pričakuješ najstrašnejšo kazen!' Le kaj bi novi človek rekel neumnemu sodniku? Nič drugega kot: 'Ali sem kot težka in povsem nezavedna skala mogel kaj za to, da me je, prvič, tuja sila na višavi ločila od meni enakih, in drugič za to, da sem bil ravno tako strahovito težak, in tretjič, sem mar jaz poklical te zmečkane ljudi, naj čakajo tu, dokler ne padem in jih pobijem?!'
4 Upam, da boš uvidel nadvse nerazumno obtožbo tega novega človeka s strani prepametnega sodnika, poleg tega pa morda vendarle tudi to, da morem jaz, kot novi človek, ki je šele nastal iz surove klade, za vsa svoja slaba dejanja odgovarjati prav tako malo kot pravkar omenjeni novi skalni človek! Če nočeš biti neumen sodnik, me sodi po pravičnosti svojega čistega razuma, ne pa po tvoji volji, ki si domišlja, da je modra! Bodi človek, kot sem zdaj človek tudi jaz!"

71. Cirenijevo začudenje nad Zorelovo ostroumnostjo

1 Janez začne globlje razmišljati o teh Zorelovih prepričljivih besedah ter spozna, da niso neutemeljene, in se tiho, le v srcu, obrne Name z vprašanjem, kaj naj še naprej počne s tem človekom, ker mu je očitno začel rasti čez glavo.
2 Jaz pa rečem Janezu: "Pusti mu nekaj časa; potem ti bom že tako kot zdaj položil v srce in na jezik, kaj še naprej govori z njim!" – Janez naredi tako.
3 Cirenij, ki je z veliko pozornostjo poslušal Zorelo opravičilo, Mi je rekel: "Gospod, odkrito Ti moram priznati, da je ta človek zelo čudno bitje! Zdi se, da je celo modrega učenca Janeza prisilil k razmišljanju.

Skratka, jaz na primer bi bil zdaj čisto na koncu s svojo modrostjo in bi ga kot sodnik moral oprostiti vsake krivde!
4 Toda nerazumljivo mi je, od kod je ta po svojih dejanjih najhujši lopov dobil tako prepričljivo ostrino razuma! Da so lahko ljudje, kot na primer poglavar Stahar, tudi Cinka, ostro razumno govorili v svoj prid, preden so se še pobližje seznanili s Teboj, je razumljivo, kajti to so sami izobraženi ljudje in globoko izkušeni v mnogih drugih rečeh; toda ta človek je bil vendar od nekdaj lopov prve vrste, - in kljub temu ta izjemna ostrina razuma! Ah, kaj takega še nisem srečal v vsem svojem življenju! Povej mi vendar, o Gospod, kako je ta človek prišel do tega!"
5 Rečem Jaz: Tako zelo prazen ni bil nikoli; Grki so vendar zmeraj najboljši rimski odvetniki! Poznajo brezobzirno ostrino rimskih zakonov in jih zato študirajo neznansko natančno, da so zmeraj pripravljeni, če jih kak sodnik zaradi kašnega prestopka pokliče na odgovornost; in takšni ljudje, ki so se namenili krepko prevarati državo, so se nenavadno trdno naučili pravic države in ljudi in osvojili tudi spise različnih posvetnih modrijanov. In v ta razred spada tudi tale Zorel.
6 Pred zamaknjenim spanjem pa tudi ne bi govoril s tako determinirano ostrino razuma; toda od spanja mu je v njegovi duši ostal nekakšen priokus iz njegovega duha in zato zdaj tako ostro kritizira. Ta ostrina pa bi se kmalu izgubila, če bi odslej spet zaživel po starem; toda ob tej obdelavi bo postajal še čedalje ostrejši, kar tudi dopuščam posebej zaradi Svojih učencev, da ob tej priliki nekoliko poskusijo največjo možno ostrino človekovega posvetnega razuma, kar je zanje zelo zdravilno. Čeprav so zelo ponižni ljudje in imajo že zelo razumno srce, pa se jim tu in tam vendarle porodi kakšna nekoliko domišljava misel, in zoper to je tak človek odličen kamen spotike.
7 Janez mi je pravkar v srcu naznanil nezadostnost svoje modrosti, ostali učenci pa zdaj razmišljajo, kaj naj bi to bilo; toda nekaj časa jih bom še pustil razmišljati, da se bodo bolje spoznali. Ko se bodo nekoliko globlje spoznali, jim bom že spet pomagal dalje. Toda mušice jim bo še postavil v ušesa, da se bodo začeli prav pošteno praskati za ušesi! Potem pa bodo lahko že spet napredovali za en korak. – Zdaj pa bom Janezu spet odvezal jezik in spet bo začel govoriti; zato le dobro pazi!"

72. Janez opomni Zorela k boljšemu življenju

1 Po kratkem času je Janez rekel Zorelu: "Ne morem ti ravno zanikati, da si se s svojim razumom dotaknil marsičesa, kar nikakor ni brez vsake osnove; za tvoje življenje pa je le malo ali sploh ni primerno zato, ker je bila tvoja duša sama v sebi zmeraj toliko izobražena, da je mogla razlikovati laž od resnice. Duša, ki zmore to s takšno ostrino, kot tvoja, pa razlikuje tudi dobro od hudega, in če zmore to, greši zoper svoje lastno spoznanje in svojo vest; kdor pa greši zoper svoje spoznanje in zoper svojo vest, ga lahko samo resnično kesanje in prava pokora očisti stare nesnage njegovih grehov in postane všeč Bogu.
2 Ti hočeš in moraš postati boljši človek! Če to hočeš, moraš tudi spoznati, da si bil za vsa hudobna dejanja sam kriv; če pa si to bil,

moraš zdaj tudi uvideti, da ni prav valiti krivdo na nekoga drugega, ampak jo moraš priznati pri samem sebi in zase kot svojo povsem lastno in zaradi nje občutiti resnično kesanje, ker si vendar resnico in dobroto v mnogoterih ozirih sicer spoznal, v ravnanju pa si se vendar odločil za nasprotno.
3 Da, če v sebi ne bi spoznal niti najmanjše ideje o čisti resnici in dobroti, ampak bi le mračno praznoverje utemeljevalo sfero tvojega življenja, tedaj ti tvojih dejanj – pa če bi bila pred sodnim stolom najčistejšega razuma sama po sebi še tako hudobna - ne bi bilo mogoče pripisati kot krivdo, in tedaj bi bil prav tako brez greha kot počlovečena tiger in skala, in nihče ti ne bi imel pravice reči: 'Poboljšaj se, kesaj se svojih zločinov in delaj pravo pokoro, da boš postal všeč resničnemu Bogu!'
4 Tedaj bi te morali prej lepo poučiti v vsej resnici, ti pokazati pravo pot in te nekaj časa voditi po njej! Če bi se nekdo, kot popolnoma poučen v tej resnici, kljub temu spet vrgel v svojo staro pokvarjenost in ravnal prav tako hudobno kot prej, tedaj bi že grešil, ker bi ravnal proti svojemu trdnemu prepričanju in bi divje vznemiril svojo vest. Tvoje podobe, ki si mi jih predstavil, veljajo zato le za ljudi, ki podobno živalim še sploh niso spoznali resnice; toda ti v pravi resnici nisi laik, ampak jo poznaš skoraj tako dobro, kot jo poznam jaz, in si jo tudi že dolgo tako poznal. In tvoja vest ti je tudi zmeraj očitala vsako tvojih zlih dejanj; Ti pa si jo le malo upošteval in si jo skušal utišati z vsakovrstnimi lažnimi razumskimi razlogi. Tudi si zmeraj občutil kesanje, kolikorkrat si storil kaj slabega zoper svoje spoznanje in svojo vest; le do pokore in resničnega poboljšanja pri tebi doslej še ni prišlo.
5 Gospod Bog pa je zato dopustil, da si padel v veliko bedo. Zdaj nimaš nič; tudi tvoj nekdanji pajdaš v trgovanju s sužnji te je pustil na cedilu in je zdaj že v Evropi, kjer uživa svoje velike dobičke. Ti pa stojiš tukaj nag in iščeš pomoč. To boš tudi dobil; toda prej je moraš postati vreden s tem, da prostovoljno sam od sebe preneseš v življenje edino resnico in dobroto. Potem ti bo tudi pomagano, za čas in za večnost.
6 Če pa boš vztrajal pri tem, kar prav tako dobro kot jaz spoznaš za napačno in slabo, boš ostal beden vse svoje življenje, kako pa bo nekoč onstran, kjer obstaja čisto življenje po ločitvi od telesa, to ti lahko prav dobro osvetli tvoj lastni čisti razum, če pomisliš, da je to časno življenje seme, onstransko večno pa sad.
7 Če v tem svojem življenjskem vrtu posadiš žlahtno, dobro seme, boš tudi žel žlahtne sadove; če pa položiš v prst svojega življenjskega vrta seme osata in trnja, boš nekoč tudi žel to, kar si zdaj posejal! To boš menda že vedel, da na osatu ne rastejo fige in na trnju ne grozdje!
8 Glej, nisem te sodil, ampak sem ti le pokazal, kaj v prihodnje stori, in moja beseda do tebe ni bila trda in ton mojega govora je bil nežen! Upoštevaj te moje besede in kot prijatelj ti z vsem svojim življenjem jamčim, da tega večno nikdar ne boš obžaloval!"

73. Volja spoznanja in uživaška volja v človeku

1 Reče Zorel: “Ah, tako pa že lahko govoriš z menoj; to je zvenelo prav človeško in nadvse se bom potrudil, da bom storil to, kar mi boš povedal kot človek, ne le kot sodnik. Ljubi prijatelj! Zdaj se dobro poznam, moje življenjsko jedro se mi ne zdi ravno najslabše; toda moja zunanjost je skoz in skoz slaba! Če bi bilo možno to meso skupaj z njegovimi slabimi dušnimi priveski popolnoma sleči in notranje življenjsko jedro obleči z boljšim mesom, bi bil izreden človek; toda s to mojo sedanjo telesno konstitucijo se ne da nič narediti! Zdaj seveda nisem več tako velika pošast kot sem bil; toda mojemu mesu ni mogoče nikoli zaupati. Vendar pa je nenavadno, da pri nobenem svojem še tako hudobnem dejanju nisem sodeloval s svojo voljo! Zmeraj sem bil kot slučajno potegnjen noter; zgodilo se ravno nasprotno od tistega, kar sem pravzaprav hotel! Kako je treba to razumeti?”

2 Reče Janez: “Ja, glej, človekova volja je dvojna: ena volja je tista, pri kateri ima zmeraj nekoliko šibko vlečno in vodilno vrv spoznanje resnice; druga volja pa je tista•, pri kateri ima vlečno vrv čutni svet s svojimi krasno dišečimi zahtevami, in to prav močno okrepljeno z vsakovrstnimi navadami. Ko ti svet ponudi prijeten grižljaj skupaj z možnostjo, da se ga zlahka polastiš, začne močna vrv takoj močno vleči za klobčič volje v srcu; če se istočasno zgane tudi manj močna vlečna in vodilna vrv spoznanja resnice, to koristi le malo ali nič, ker že od nekdaj močnejši vedno premaga šibkejšega.

3 Volja, ki naj bi delovala, mora nastopiti odločno resno in se ne sme ničesar bati. S stoično ravnodušnostjo se mora v obraz smejati vsem prednostim sveta in celo na račun svojega telesnega življenja slediti svetli poti resnice. Tedaj se sicer slabotna volja spoznanja okrepi in ojača in si povsem podredi čisto posvetno čutno in uživaško voljo. Ta končno sama povsem preide v svetlobo volje spoznanja in tako človek končno postane v sebi enovit, kar je neizogibno potrebno za notranjo dovršitev človekovega neumrljivega bistva.

4 Če v mišljenju in v samem sebi ne moreš postati enoten, kako moreš govoriti: ‘Spoznal sem resnico v njeni globini in polnosti!’, - ko pa si v sebi še povsem neenoten in zato sam zase nič drugega kot gola laž?! Laž pa v primerjavi z resnico ni nič drugega kot najtemnejša noč v primerjavi z najjasnejšim dnevom. Takšna noč ne vidi svetlobe, in človek kot laž v sebi ne more spoznati svetle resnice, in zato je pri vseh v sebi povsem neenotnih posvetnih ljudeh vlečna in vodilna vrv volje spoznanja tako šibka, da jo lahko že najrahlejši nasprotni sunek posvetne uživaške volje vrže čez krov in jo premaga.

5 Ko pri nekaterih ljudeh posvetna uživaška volja voljo spoznanja za vedno povsem premaga in zatre, tako da temu sledi tudi neke vrste enotnost v temi notranjega človeka, je postal tak človek v duhu mrtev in s tem sam v sebi preklet in vso večnost ne more več priti do nobene

• ‘druga volja pa je tista’ je dopolnilo.

svetlobe, razen skozi ogenj svoje zaradi poželenja vnete grobe materije. Toda materija duše je veliko trdovratnejša kot telesna materija in zelo močan ogenj je potreben, da použije vso materijo duše in jo uniči.
6 Ker pa duša takšne nadvse boleče purifikacije (očiščenja) ne bo sprejela iz ljubezni do resnice ali do svetlobe, ampak se ji bo skušala izmakniti kot proteus zanki, je človek, ki je v tem svetu postal v sebi povsem eno z življenjsko nočjo, tudi toliko kot za večno izgubljen.
7 Le človek, ki je s svojo energično svetlobno voljo spoznanja povsem premagal posvetno uživanja željno voljo in tako postal v sebi eno v svetlobi in vsej resnici, je torej ves svetloba in resnica in v toliko tudi življenje samo. Za to pa je, kot sem že prej pripomnil, potrebno resnično stoično samozatajevanje, le da ne tisto v sebi napuhnjeno vašega Diogena, ki si domišlja, da je več kot v zlatu sijoči kralj Aleksander, ampak tisto ponižno Henohovo, Abrahamovo, Izakovo in Jakobovo. Če zmoreš to, ti bo v pomoč za čas in za večnost; če pa tega ne zmoreš, in ne iz svoje lastne moči spoznanja resnice, je konec s teboj in ni ti mogoče pomagati ne na eni ne na drugi strani. Mislim pa, da boš to zmogel; kajti uvida in spoznanja ti ne manjka. Kaj pravi k temu tvoj notranji čut?"

74. Bistvo Boga in njegovo učlovečenje

1 Reče Zorel: "Ta pravi: 'Zorel zmore vse, če kot pravi Zorel to hoče!'; in ta zdaj hoče, in tako mu boste gotovo tudi pomagali! Ko bi le mogel biti pri tebi nekaj tednov, bi šla vsa stvar očitno lažje in hitreje!"
2 Reče Janez: "Če si le popolnoma resno sklenil, da boš postal boljši človek, boš že ostal med možmi, ki so prav tako močno kot midva v neposredni bližini velike in žive svetlobe iz Boga!"
3 Reče Zorel: "Kaj in kdo je pravzaprav vaš Bog, ki ga vi Judje imenujete Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega?"
4 Reče Janez: "Na to vprašanje boš, ko boš v svoji svetlobi postal v sebi eno, našel najjasnejši odgovor, kot smo ga našli mi; če pa bi ti skušali to podrobneje razložiti, nas ne bi razumel vse svoje življenje. To pa že lahko vnaprej veš, kakšen pojem naj si o Bogu naredi resnični človek, in tako poslušaj!
5 Edino resnični in edini Bog je v Sebi večni, najčistejši duh iz Samega Sebe, z najvišjo stopnjo samozavesti, z najglobljo in najsvetlejšo modrostjo in s tisto najtrdnejšo voljo, kateri nobena stvar ni nemogoča.
6 Bog v Sebi je beseda, in beseda sama je Bog. Ta večna beseda pa je zdaj sprejela meso, prišla na svet k Svojim, ti pa ne spoznajo luči, ki je tako prišla na svet. Zato bo ta luč vzeta otrokom in izročena poganom (praznovernežem). Pogani namreč iščejo resnico, otroci luči pa bežijo pred njo kot veliki zločinci pred sodiščem. Zato bo otrokom vzeta in dana poganom, kot to pravkar je in se dogaja.
7 V Jeruzalemu prebivajo praotroci luči, zaničujejo resnico iz Boga in se čedalje bolj navezujejo na noč, na laž in na svoja hudobna dejanja. Toda pogani hodijo po svetu in iščejo resnico, in ko jo najdejo, so zelo

veseli ter resnično nad vse mere v srcu in dejanju hvalijo in slavijo Darovalca luči.
8 Ozri se tu okrog sebe in videl boš precej veliko množico ljudi! Največje število je poganov, ki so iskali luč iz nebes. Našli so jo in se tega veselijo; toda Jeruzalem, Gospodovo mesto, je poslal le krvnike in biriče, da bi zatrli luč! Toda poslani so bili modrejši od tistih, ki so jih poslali; iz svoje velike teme so prišli v svetlobo, zelo se se je razveselili in ostali v njej. Luč so sicer ujeli, toda ne za jeruzalemsko ječo, ampak zase, za svoja srca, in so zdaj naši bratje v svetlobi iz Boga, in se veselijo nje in Tistega, iz katerega izhaja velika luč.
9 Semkaj si prišel kot pogan, ne sicer zato, da bi za svojo življenjsko noč našel luč, ampak zlato in srebro. Toda kdor pride iz ječe na sončno svetlobo, ne more zlahka preprečiti, da ga ta razsvetli. In tako se tu dogaja tebi. Četudi nisi iskal ravno luči, si zdaj vseeno razsvetljen, ker si prišel na sonce, to se pravi, ne v svetlobo naravnega sonca, ki se pravkar dotika zahodnega obzorja, ampak v svetlobo duhovnega sonca ki razsvetljuje neskončnost z vso modrostjo, da lahko vsa bitja, ki so sposobna misliti, iz te svetlobe mislijo in hočejo, kakor na tej zemlji, tako tudi na neštetih drugih svetovih, s katerimi je Bog napolnil neskončno prostorje.
10 Pusti torej, naj te razsvetli ta svetloba, ki jo že začenjaš nekoliko čutiti, kako razsvetljuje tvojo notranjost, in že zaradi najmanjše iskrice te svetlobe boš srečnejši, kot če bi se mogel polastiti vseh zakladov sveta. Išči zdaj sam pravo kraljestvo resnice in vse drugo ti bo svobodno dodano, da ne boš trpel nobenega pomanjkanja!"

75. Cirenij se zavzame za Zorela

1 Reče Zorel: "Prijatelj, prav imaš: kar človek uživa v temi, ne uspeva! Da pa živim v močni duhovni temi, zdaj vidim že sam; kajti tvoje besede so mi kljub svojemu skrivnostnemu zvenu dale pravo in veliko razsvetljenje in tega se že zdaj zelo veselim. Toda, če tvoja beseda tudi pri Cireniju kaj premore, ga prosi, naj mi da vsaj nekoliko boljši plašč; v teh cunjah se ne morem več gledati v vaši družbi. Cirenij bo že imel kakšen star, ponošen služabniški plašč!"
2 Cirenij pokliče enega svojih služabnikov in reče: "Pojdi tja, kjer je naša prtljaga, in mi prinesi dobro srajco, togo in grški plašč!"
3 Služabnik gre in prinese zahtevano.
4 Cirenij pa nato pokliče Zorela in reče: "Tu, vzemi oblačilo, pojdi nekam za hišo in se preobleci!"
5 Zorel nadvse hvaležno vzame oblačilo, stopi z njim za Markovo hišo, se preobleče in dobi s tem prav čeden videz.
6 V nekaj trenutkih je Zorel spet pri nas in reče Cireniju: "Visoki gospod! Ni več naši ničevi bogovi, ampak edini resnični, večno živi Bog naj ti povrne! Zdaj si oblekel nagega, ubogega človeka; in to je plemenito dejanje, ki ga gotovo nisem vreden! Toda kakor obstaja resnični, vsemogočni in nadvse modri Bog, katerega otroci ali vsaj Njegova dela smo mi vsi, in kakor nas preobilno zasipa s Svojimi dobrotami, katerih

nismo vredni in za katere se Mu tudi lahko samo zahvaljujemo in nič drugega, tako sem zdaj tudi jaz pred teboj, visoki gospod in zapovednik: iz največje globine srca se ti lahko le zahvalim, sicer pa ne morem storiti nič! Če pa me hočeš sprejeti kot svojega poslednjega služabnika, ti za to podarim svojo njivo!"
7 Reče Cirenij: "Tvoja njiva ni tvoja, ampak od tistega, za čigar denar si jo kupil; zato jo bomo prodali, lastniku ali njegovim otrokom izročili denar in šel potem boš lahko moj služabnik!"
8 Reče Zorel: "Visoki gospod in zapovednik! Kar ti hočeš, jaz storim! Od tebi mi je vse milost; le zapusti me ne, in obdari me s kakšno službo! Kakor sem slekel svoje stare cunje za vedno, tako bom tudi slekel svojega slabega, starega človeka in postal povsem drug človek! To mi lahko verjameš! Kakor slab sem bil, tako dober hočem spet postati, da se bom v svojem preostalem življenju nekoliko pokoril za vse to, kar sem naredil slabega.
9 Če bi lahko kdaj srečal kakšnega človeka, ki bi mi o pravici in krivici prižgal tako svetlo luč kot tisti Janez tam, ne bi nikoli potonil tako globoko v vse grehe; toda tako sem moral biti sam sebi zmeraj najpametnejši človek! Kako daleč pa sem prišel s svojo veliko pametjo, veš, in pred vami mi ni treba več ponavljati svoje velike sramote. Zato bodi odslej milosten in usmiljen do mene; Vnaprej ne boš več dobil priložnosti, da bi bil z menoj nezadovoljen. Znam različne umetnije in sem zelo izveden v pisanju in računanju, in zgodovina ljudstev do tega časa mi ni tuja. dobro poznam vsega Herodota•; tudi kronike Judov, Perzijcev in starih Babiloncev mi niso tuje. In tako me boš že lahko nekako porabil."
10 Reče Cirenij: "O tem bova govorila pozneje; za zdaj pa se le vrni k svojemu prijatelju Janezu, in naj ti on pokaže pravo pot! Ko boš imel to, bo za vse drugo kmalu poskrbljeno!"

76. O skrivnosti notranjega duhovnega življenja

1 Na te Cirenijeve besede se je Zorel zelo globoko priklonil pred nami vsemi in se nato takoj spet vrnil k Janezu, ki ga je ponovno sprejel z vso prijaznostjo in ga vprašal, kako se mu je kaj godilo.
2 Reče **Zorel**: "Nadvse dobro, kot lahko vidiš iz moje obleke; kdor nosi povsem celo srajco, togo in ima okrog ramen obešen grški plašč iz modrega merina, temu gre zemeljsko gotovo zelo dobro! Seveda, glede *duhovnega* ugodja in dobrega počutja, ti povem, da se počutim še silno slabo! Ko bi le Bog hotel, da bi bil tudi moj duh tako na novo oblečen kot je moje telo, bi se gotovo počutil veliko bolje; toda to bo že še potrebovalo svoj čas!
3 Eno vprašanje, prijatelj, pa mi boš že dovolil, in to se glasi: Vi ste ljudje kot jaz, imate meso in kri in enake čute kot mi; ti pa si mi dal dokaze o svoji duhovni moči, ki neznansko visoko in neznansko daleč

• Grški zgodovinopisec.

presega vse, kar sem doslej srečal! Vprašanje je, kako si prišel do tega. Kdo je tebe in tvoje tovariše tega naučil? Kako ste prišli na to pot?”
4 Reče Janez: "Razlaga vsega tega bi ti le malo koristila; če pa boš storil, kar ti bom zdaj povedal, boš ta nauk našel v samem sebi in tvoj prebujeni duh te bo, okrepljen z Božjim duhom, vodil k vsej resnici in modrosti. Če se hočeš izučiti kakšne umetnosti, moraš k umetniku, da ti pokaže prijeme; potem moraš pridno vaditi, da se toliko izuriš v prijemih, da postanejo ti povsem enaki mojstrovim in potem boš enak umetnik kot mojster.
5 Če se hočeš naučiti misliti, moraš k filozofu; ta te bo opozoril na vzroke in posledice in tako boš začel misliti in sklepati in boš rekel: ker je voda tekoče telo, je ni težko razgibati; zaradi svoje teže mora teci navzdol, ker se je po najsplošnejšem izkustvu doslej zaradi privlačne sile zemeljske globine vsa usmerila h globini zemlje in mora tja neprestano težiti po nespremenljivi Stvarnikovi volji, ki je zakon nujnosti v celotni naravi.
6 Ko voda v morju doseže najgloblje korito, se njen tok sicer umiri, toda sama vendarle ostane tekoča snov in ko širno gladino vzvalovi vihar, spravi sicer mirno površino vode v valujoče gibanje in to valovanje vode pravzaprav spet ni nič drugega kot teženje tekoče snovi po mirovanju. Toda ravno zato, ker nobena stvar nima tako močnega nagona po mirovanju kot voda, jo je tudi najlaže spraviti iz ravnotežja in jo vznemiriti.
7 Iz tega pa končno sledi sklep: kolikor bolj tekoče je kako telo, toliko bolj je nagnjeno k mirovanju; in kolikor večjo nagnjenost k mirovanju izraza v svojem telesnem bitju, toliko lažje ga vznemirimo. Kolikor laže pa kako elementarno telo spravimo v gibanje, toliko bolj tekoče mora biti. Iz tega primera vidiš, kako se v filozofski šoli začne učiti misliti in kako začnemo iz vzroka sklepati na posledico in tudi obrnjeno.
8. Le da se vse to mišljenje vrti v krogu, iz katerega ne najde in tudi ne more najti izhoda. Vse to premišljevanje koristi človeku le malo ali nič glede njegove notranje, duhovne biti, hotenja in mišljenja. Če pa se lahko izuriš v kakšni umetnosti le pri umetniku, za urejeno racionalno mišljenje le pri filozofu, se boš notranjega duhovnega mišljenja lahko naučil samo od duha in sicer od vse prešinjajočega Božjega duha v samem sebi, to pomeni: Le duh lahko prebudi duha; duh namreč vidi in spozna drugega duha tako, kot oko uzre in spozna drugo, da je oko in kakšno je.
9 Duh je najbolj notranji vid duše, katerega svetloba prešinja vse, ker je najbolj notranja in zato najčistejša svetloba. To ti pove, kako je z učenjem različnih stvari in da je zmeraj treba imeti za vse, česar se hočemo naučiti, najustreznejšega učitelja, sicer ostanemo večni šušmarji; zelo pomembno pa je, ko smo že našli najprimernejšega učitelja, da nadvse natančno in prizadevno storimo vse, kar je učitelj zapovedal ali svetoval storiti ali vaditi.
10 Ko se bo duh v tebi prebudil, boš slišal njegov glas kot svetlo misel v svojem srcu. Tej moraš seveda prisluhniti in se po njej ravnati na vseh področjih svojega življenja, tako boš svojemu duhu ustvarjal čedalje

večji prostor delovanja; tako bo duh v tebi rastel do velikosti moža in bo prešinil vso tvojo dušo in z njo vso tvoje materialno bitje.
11 Ko boš sam dosegel to točko, boš prav tako kot mi sposoben videti in spoznati ne le to, kar vsi naravni ljudje vidijo in zaznavajo s svojimi čuti, temveč tudi takšne stvari, ki so za navadnega človeka nedoumljive, kot si to odkril pri meni, ker sem ti, ne da bi te prej kdaj videl in poznal, lahko kljub temu na las natančno povedal vse, kar si kdaj koli še tako skrivaj storil na tej Zemlji.
12 Resnično stanje sem ti le nekoliko nakazal, da boš lahko spoznal, kako je z duhovnimi stvarmi. Toda vse to ti je še zmeraj le v majhno ali tudi v nikakršno pomoč; zdaj moraš izvedeti, kaj moraš storiti za prebujenje svojega duha. Zaenkrat pa nimam pravice, da bi ti to jaz razkril, ta pravica pripada nekomu drugemu, ki je tudi med nemi in je vse njegovo bitje najpopolneje prešinjeno z Božjim duhom. Šele Ta ti bo pokazal resnično pot in po tvojem mesu kot Duh vseh duhov zaklical tvojemu duhu: 'Prebudi se v ljubezni do Boga in iz nje do svojih bratov v imenu Njega, ki je večno bil, je in tudi večno bo!' In zdaj mi ti povej, kaj meniš o tem, kar sem ti povedal?"

77. Zorel sklene, da se bo poboljšal

1 Reče **Zorel**: "Tvoje zdajšnje poučevanje se mi zdi nadvse duhovito, resnično in dobro in vse mora biti tako; sicer mi prej pač ne bi mogel, kakor da bi bral iz knjige povedati vseh mojih najbolj skritih dejanj. Kot ljudje lahko torej v vsakem primeru pričakujemo komaj verjetno popolnost in to prepričanje mi povsem zadošča; takšne popolnosti, kakršno sem zdaj doživel pri tebi, si tudi ne želim zato, da bi ob kakšni drugi podobni priložnosti nekemu ubogemu grešniku našteval njegove grehe; to stanje bi rad dosegel zaradi same človeške popolnosti, da bi s tem samemu sebi zagotovil resnično življenjsko tolažbo in se tako v tihoti radoval nad samim seboj! Nikoli nočem biti učitelj ali kakšen še tako blag sodnik; le služiti hočem kot popoln človek, da v prihodnje noben človek ne bo trpel kakšne škode zaradi moje neumnosti.
2 To je edini motiv, zaradi katerega bi rad dosegel tvojo popolnost. Četudi bi bilo treba za to žrtvovati življenje, bi to zahtevo gotovo izpolnil; ko namreč nekaj hočem, mi ni nobena žrtev pretežka! Izpolnim jo celo na račun svojega telesnega življenja! Le kakšno vrednost ima lahko življenje, če ga sestavljajo same nepopolnosti?! Z nepopolnostjo ne moremo doseči nič popolnega, česa nepopolnega pa si resnično nič več ne želim!
3 Rekel si pa je, da me bo o tem, kaj naj storim, poučil nek drug človek, ki je poln Božjega duha; ti ga poznaš, pokaži mi ga, da bom stopil k Njemu in ga prosil za sredstvo, za obuditev mojega duha!"
4 Reče **Janez:** Tisti je, ki te je prej poslal k meni! K Njemu pojdi, On te bo obudil! "
5 Reče **Zorel:** "Notranja slutnja mi je že, odkar sem se zbudil, pravila, da mora biti ta tesarjev sin iz Nazareta, ki sem ga prej spoznal, nekaj več kot samo človek. Končno prihaja na dan kot resnica tisto, kar sem

doslej komaj slutil! Nadvse čudno je, da se mi zdi tisti človek tako znan! Kako pa je on dosegel tolikšno popolnost? Mi lahko poves kaj o tem?"
6 Reče **Janez**: "O tem ti ne morem reci nič drugega, kot da je to vprašanje zate opravičljivo; sicer pa bi bilo tako, kot da bi vprašal o tem, kako je Bog dosegel Svojo popolnost modrosti in oblasti. Bog sam je Tega izvolil za Svoje telesno bivališče! To je velika milost, ki so je po tem Izvoljenem deležni vsi narodi. Kolikor vidiš pri Njem človeškega, je tako rekoč Božji Sin; toda v Njem prebiva polnost Božjega Duha!
7 Če pa je tako, seveda ne moremo vpraševati, kako je On dosegel tako neskončno popolnost! To, kar je On zdaj in bo večno, je bil že materinem telesu. Sicer se je udeležil vsega človeškega, razen greha, ki ga ljudje vedno bolj ali manj počenjamo; toda to ni nič pripomoglo k Njegovi duhovni popolnosti, ker je bil popoln že od vekomaj. Vse, kar je in bo storil, pa dela samo zato, da bi vsi ljudje imeli v Njem najpopolnejši vzor, da bi Mu sledili kot prvotnemu temelju in Pra učitelju vse biti in vsega življenja.
8 Zdaj tudi ves, s kom imaš v Njem' opraviti. Zato pojdi tja, da ti bo pokazal pravo pot do tvojega duha, ki je v tebi kot čista ljubezen do Boga, in po tvojem duhu ali po tvoji ljubezni do Njega, ki se zdaj mudi med nami kot resnično zveličanje vseh ljudi, ki so kdaj živeli, živijo in bodo v prihodnje živeli na tej zemlji.
9 Ko pa bos šel k Njemu, pojdi k Njemu v ljubezni svojega srca, ne pa s čistostjo svojega razuma! Kajti le z ljubeznijo Ga moreš pridobiti in Ga bos pridobil in Ga v Njegovem božanstvu tudi razumel; z razumom pa ne bos nikdar nič opravil! Le čista ljubezen je namreč zmožna večne rasti, razumu pa so postavljene meje, prek katerih se nikdar ne bo mogel povzpeti. Toda človekova ljubezen do Boga je, kot sem rekel, zmožna večne rasti in kolikor močnejša bo v tebi postajala ljubezen do Njega, toliko jasneje bo tudi v vsem tvojem bitju. Čista ljubezen do Boga je namreč živi ogenj in najjasnejša svetloba. Kdor hodi v tej svetlobi, ne bo nikdar umrl, kakor je povedal On sam. – In zdaj veš že prav veliko; prebudi se v srcu in pojdi k Njemu! "
10 **Zorel** ob tej novici od samega spoštovanja komaj ve, kaj naj si misli in kaj naj stori. Po tem poslednjem poduku ni več dvomil, da Jaz skrivam v Sebi vso polnost božanstva, in zato je postajal iz nenehno naraščajočega strahospoštovanja čedalje bolj obupan in malodušen in potem, ko je nekaj časa najgloblje razmišljal, reče: "Prijatelj! Kolikor bolj premišljam tvoje besede, toliko teze mi je stopiti k Njemu in Ga kot najnevrednejši Njegove milosti prositi, naj mi sam pokaze svetlo pot do življenja! Naravnost povedano mi je skoraj nemogoče stopiti k Njemu; čutim svetost, ki veje od Njega k meni in ta mi zmeraj govori: 'Stopi nazaj, ti najnevrednejši! Opravi najprej dolgoletno pokoro, šele potem pridi in glej, ali se moreš dotakniti roba Mojega oblačila!' Povej mi, od kod zdaj ta izredni strah, ki prešinja vse moje bitje!"
11 Reče **Janez**: "Tako je tudi prav; pred resnično ljubeznijo do Gospoda Boga mora vendar zmeraj biti ponižnost srca! Kjer ni tako, lju-bezen nikoli ni resnična in živa. Le ostani se nekaj časa tako iskreno

skrušenega srca pred Njim! Ko te bo pa poklical, ne omahuj in kar najhitreje stopi k Njemu!"
12 Po teh besedah se Zorel nekoliko umiri, zmeraj pa se močno razmišlja o tem, kako dobro in blaženo bi bilo zdaj brez greha stopiti pred Najsvetejšega.

78. Pot do večnega življenja

1 **Jaz** pa rečem Zorelu v njegovo največje presenečenje in začudenje: "Kdor skesano prizna svoje pregrehe in dela pokoro v resnični, živi ponižnosti svojega srca, Mi je ljubši kot devetindevetdeset pravičnih, ki se nikoli niso potrebovali pokore. Zato pridi k Meni, spokorjeni prijatelj; v tebi zdaj deluje pravi čut ponižnosti, ki mi je ljubši kot čut od vsega začetka pravičnih, ki kličejo v svojih srcih: 'Hozana, Bog v višavi, da nismo z grehom vede in po svoji volji nikoli oskrunili Tvojega najsvetejšega imena!' To sicer kličejo in imajo do tega tudi pravico; zato pa tudi gledajo na grešnika z očmi sodnika in bežijo iz njegove bližine kakor pred kugo.
2 Podobni so zdravnikom, ki sami pokajo od zdravja, zato pa se bojijo iti tja, kjer jih bolnik klice na pomoč, iz strahu, da ne bi morda tudi sami zboleli. Ali ni boljši in bolj spoštovanja vreden zdravnik, ki se ne boji nobene bolezni in pohiti k vsakemu bolniku, ki ga poklice?! Tudi če včasih sam zboli, se zaradi tega ne jezi, kljub temu pomaga bolniku in samemu sebi tudi. In tako je prav!
3 Zato Je pridi k Meni, in Jaz ti bom pokazal, kar ti Moj učenec ni mogel pokazati, namreč edino pravo pot življenja in ljubezni in resnične modrosti iz nje!"
4 Te Moje besede so Zorela opogumile in s prav počasnimi koraki je prišel k Meni.
5 Ko je bil pri Meni, sem mu **Jaz** rekel: "Prijatelj pot, ki vodi do življenja duha je trnova in ozka! To pomeni: Proti vsemu kar te od ljudi v življenju lahko doleti hudega, grenkega in neprijetnega, se bojuj z vso potrpežljivostjo in krotkostjo in kdor ti stori kaj hudega, mu ne stori enako, temveč nasprotno, tako boš zbiral žareče oglje nad njegovo glavo! Kdor te udari, mu ne vrni enakega z enakim, temveč sprejmi raje od njega še en udarec, da bosta med vama mir in enakost; le v miru uspeva srce in rast duha v duši.
6 Kdor koli te prosi za uslugo ali za dar, mu ničesar ne odkloni, če seveda zaprošena usluga ni v nasprotju z Božjimi zapovedmi in državnimi zakoni, kar pa boš že lahko sam presodil.
7 Če te kdo prosi za suknjo, mu dodaj tudi še plašč, da bo spoznal, da si učenec iz Božje šole! Ko bo to spoznal, ti bo plašč pustil; če pa ga vzame, je njegovo spoznanje še izredno slabotno, tebi pa naj ne bo žal za plašč, temveč za to, da tvoj brat še ni spoznal bližine Božjega kraljestva.
8 Kdor te prosi, da bi z njim šel eno uro, pojdi z njim dve uri, da mu bo ta tvoja pripravljenost spričevalo, iz katere šole mora biti tisti, ki zmore

toliko samozatajevanja! Tako bodo celo gluhi in slepi dobili prave namige, da se je približalo Božje kraljestvo.
9 Iz vaših de! in dejanj bodo spoznali, da ste vsi Moji učenci ! Kajti lažje je prav pridigati kakor prav delati. Kaj koristi prazna beseda, če ni oživljena z dejanjem?! Kaj ti koristijo najlepše misli in ideje, če ti manjka zmožnost, da bi jih kdaj udejanjil?! Prav tako najlepše in najresničnejše besede ne koristijo nič, če nimaš niti volje, da bi jih uresničil. Le dejanje je nekaj vredno; misli, ideje in besede pa so brez vrednosti, če se ne udejanjijo. Zato naj vsak, ki dobro pridiga, tudi sam dobro dela, sicer njegova pridiga ni vredna več kakor piskav oreh!"

79. 0 revščini in ljubezni do bližnjega

1 (**Gospod**): "V svetu preži na dušo veliko nevarnosti. Na eni strani imaš revščino; razlikovanje med mojim in tvojim postane toliko slabotnejše, kolikor bolj revščina tlači kakega človeka. Zato ne pustite, da bi postala revščina med ljudmi prevelika, če hočete hoditi po varnih poteh!
2 Kdor pa je že reven, naj prosi premožnejše brate za nujno potrebno pomoč; č naleti na trda srca, naj se obrne Name in bo dobil pomoč! Revščina in stiska ne opravičujeta tatvine in ropa, se manj pa uboja oropanega! Kdor je reven, zdaj ve, kam naj se obrne.
3 Revščina je sicer zelo velika nadloga za ljudi, toda v sebi nosi žlahtno kal ponižnosti in resnične skromnosti in bo zaradi tega tudi zmeraj ostala med ljudmi; kljub temu pa naj bogati ne dopustijo, da bi postala prehuda, sicer bodo zelo ogroženi tukaj, nekoč pa tudi onstran.
4. Če imate med seboj reveže, vam vsem povem: ni treba, da bi jim dali toliko, da bi tudi oni postali bogati; ne smete pa pustiti, da bi trpeli bedo! Tistim, ki jih vidite in poznate, pomagajte po pravični presoji! Je pa na tej širni Zemlji še zelo veliko takšnih ljudi, ki so strašno revni in trpijo preveliko bedo. Le da jih ne poznate in tudi ne slišite njihovega joka in stoka; zato vam skrbi zanje tudi ne polagam na srce, ampak le za tiste, ki jih poznate in pridejo k vam po pomoč.
5. Tistemu izmed vas, ki bo iz vsega srca prijatelj ubogih, bom tudi Jaz prijatelj in resnični brat, časno in večno in ne bo se mu treba notranje modrosti naučiti od drugega modreca, ampak Jaz mu jo bom v vsej polnosti položil v srce. K tistemu, ki bo svojega bližnjega ubogega brata ljubil kakor samega sebe in ne bo nagnal uboge sestre, naj si bo katerega koli rodu ali starosti, bom pa zmeraj prišel Jaz sam in se Mu najgloblje razodel. Njegovemu duhu, ki je ljubezen, bom to povedal in bo s tem napolnil vso dušo in njena usta. Kar bo potem tak človek govoril ali zapisal, bom Jaz govoril in zapisal za vse čase časov.
6 Trdosrčneževe duše pa se bodo polastili hudi duhovi in ti jo bodo pokvarili in naredili enako živalski duši, in taksna bo potem onstran tudi razkrita.
7 Bodite radodarni in dajajte obilno; kakor namreč delite, tako vam bo tudi dodeljeno! Kdor ima trdo srce, ga Moja milostna svetloba ne bo predrla in v njem bosta prebivali tema in smrt z vsemi svojimi grozotami !

8 Toda v blago in mehko srce bo Moja milostna svetloba, ki je nežna in nadvse blaga, kmalu in zlahka prodrla in Jaz sam se bom potem vselil v taksno srce z vso polnostjo Svoje ljubezni in modrosti.
9 To pač lahko verjamete! Te besede, ki vam jih zdaj govorim, so življenje, svetloba, resnica in izvršeno dejanje, katerih resničnost mora izkusiti vsak, ki se bo ravnal po njih."

80. 0 mesenem poželenju

1 (**Gospod**): "Revščino smo torej zdaj obdelali in smo tudi videli sovražne stvari, ki se lahko pojavijo iz njenega pretiranega razraščanja; videli pa smo tudi, kako jo odpraviti in zakaj, in kakšne koristi lahko zrastejo človeku iz izpolnjevanja tega Mojega poduka, s katerim sem poučil vas vse za vsakogar. In tako smo končali s to nadlogo in nepriliko in preidemo zdaj na drugo polje, ki je temu zdaj obdelanemu sicer zelo malo podobno, kljub temu pa je z njim najtesneje povezano. To polje se imenuje: meseno poželenje.
2 V tem je pravzaprav poglavitno zlo za bolj ali manj vse ljudi. Iz mesenega poželenja izvirajo skoraj vse telesne bolezni, prav gotovo in zanesljivo pa vse tegobe duše.
3 Vsakega greha se človek laze znebi kakor tega; drugi imajo namreč le zunanje motive, ta greh pa ima motiv sam v sebi in v grešnem mesu. Zato morate odvrniti svoje oči od mikavnih nevarnosti mesa vse dotlej, dokler ne boste postali gospodarji svojega mesa!
4 Obvarujte otroke pred prvim padcem in ohranite njihovo sramežljivost, tako bodo potem kot odrasli lahko obvladovali svoje meso in ne bodo zlahka padli; toda le ena neprevidnost in hudi meseni duh se bo polasti mesa! Nobenega hudiča pa ni teže izgnati iz človeka kot ravno mesenega hudiča; tega je mogoče spraviti iz človeka le z dolgotrajnim postom in molitvami.
5 Zato se varujte, da ne bi pohujšali malih ali jih s pretiranim lišpanjem in izzivalnimi oblačili vzburjali in meseno razvnemali! Gorje tistemu, ki bi se tako pregrešil nad naravo malih! Resnično, zanj bi bilo veliko boljše, ko bi se ne bil nikoli rodil!
6 Grešnike nad sveto naravo mladine bom Jaz sam kaznoval z vso močjo Svoje jeze! Ko je meso enkrat poškodovano zaradi spolne izprijenosti, duša nima več trdne podlage in njeno izpopolnjevanje slabo napreduje.
7 Kakšno delo je za slabotno dušo, da spet ozdravi poškodovano meso in ga zaceli brez brazgotin! Kakšen strah pogosto prestaja, ko opazi poškodovanost in slabost svojega mesa, svoje zemeljske hiše! Kdo je kriv za to? Slab nadzor otrok in mnoga pohujšanja, ki so jim izpostavljeni otročiči !
8 Posebno v mestih pa je zmeraj več nravne pokvarjenosti kakor na deželi; zato nekoč kot Moji učenci opozorite ljudi na to in jim pokažite številne hude posledice, ki nastanejo zaradi prezgodnje spolnosti, tedaj se bodo mnogi obrnili in bodo lahko prišle na dan zdrave duše, v katerih bo laže prebuditi duha kakor zdaj pri tako številnih.

9 Poglejte vse slepe, gluhe, pohabljene, gobave, hrome; poglejte dalje vse najrazličnejše betežne in z vsakovrstnimi tegobami obremenjene otroke in odrasle ljudi! Vse to so posledice prezgodnje spolnosti !
10 Mož naj se pred svojim štiriindvajsetim letom ne dotakne device, vi veste, kako in kje je treba predvsem razumeti in devica naj šteje vsaj celih osemnajst ali najmanj polnih sedemnajst let; pred tem časom je le prisilno zrela in naj moža ne spozna! Kajti pred tem časom je tu in tam katera le prisilno zrela; če se je prezgodaj dotakne pohotni mož, je njeno meso že poškodovano in njena duša slabotna in strastna.
11 Težko je ozdraviti pokvarjeno meso moškega, toda še veliko teže meso device, če je predčasno spolno občevala! Kajti, prvič, bo le težko rodila povsem zdrave otroke in, drugič, bo iz tedna v teden pohotnejša in bo nazadnje postala celo vlačuga, ki je najbednejša sramota človeškega rodu, ne toliko sama zase, kakor za tiste, katerih izprijenost jo je naredila taksno.
12 Gorje pa tistemu, ki revščino device izrabi in z njo spolno občuje! Resnično, tudi za taksnega bi bilo boljše, da se ne bi nikoli rodil! Kdor pa spolno občuje z že pokvarjeno vlačugo, namesto da bi jo s pravičnimi sredstvi odvrnil od pogubne poti in ji pomagal na pravo pot, bo moral nekoč pred Menoj prestati večkratno najstrožjo sodbo; kdor udari zdravega človeka, se ni tako hudo pregrešil kot nekdo, ki pretepa pohabljenega.
13 Kdor je spolno občeval s povsem zrelo in zdravo devico, je sicer tudi grešil; toda ker s tem povzročeno zlo nima posebno škodljivih posledic, zlasti če sta oba povsem zdrava, bo zaradi tega deležen le blažje sodbe. Kdor pa zgolj že iz stare pohote to stori še tako zreli devici tako, kakor da bi bil to storil vlačugi, brez spočetja živega sadu v telesu device, bo moral prestati dvojno sodbo; če pa to počne z vlačugo, naj bo tudi deležen desetkratne sodbe!
14 Kajti vlačuga je v svojem mesu in v svoji duši povsem razrvana in zlomljena devica. Kdor ji pomaga iz te njene velike stiske iz poštenega in Meni zvestega srca, ta bo nekoč velik v Mojem kraljestvu. Kdor spolno občuje z vlačugo za umazan denar in jo naredi še slabšo kot je bila prej, bo nekoč poplačan s plačilom, s katerim bo vsak hudoben ubijalec poplačan v peklu, ki je pripravljen vsem hudičem in njihovim pomagačem.
15 Gorje deželi, gorje mestu, kjer se ukvarja s prostitucijo in gorje Zemlji, če se bo to zlo preveč razširilo po njej! Takšnim deželam in mestom bom za vladarje postavil tirane in ti bodo morali ljudem nalagati neznosna bremena, da bo vse meso stradalo in bo opustilo najbolj grešno početje, ki ga lahko človek zagreši nad svojim ubogim sočlovekom!
16 Vlačuga pa naj izgubi vso čast in spoštovanje celo pri tistih, ki so jo zlorabljali za gnusen denar, njeno meso pa naj bo povrhu se okuženo z najrazličnejšimi neozdravljivimi ali vsaj težko ozdravljivimi boleznimi. Če pa se katera temeljito poboljša, se bom spet nanjo milostno ozrl!
17 Če pa kakšen pohotnež poseže po drugih sredstvih, da bi zadovoljil svoj spolni nagon zunaj posode, ki sem jo Jaz postavil v ženino telo, bo

ta težko kdaj ugledal Moje obličje! Mojzes je za to sicer zapovedal kamenjanje, ki ga Jaz ne odpravljam docela zaradi tega, ker je trda kazen za taksne že povsem hudiču zapadle zločine in zločince, ampak vam dajem le očetovski nasvet, da taksne grešnike odstranite iz skupnosti, jih najprej izpostavite veliki stiski v izgnanstvu in šele, ko pridejo skoraj goli do meja domače dežele, jih spet sprejmite, jih potem spravite v umobolnico in ne pustite, da jo zapustijo prej, dokler se takšni ljudje popolnoma ne poboljšajo. Ko se po večkratnih preizkušnjah že dalj časa dokaže, da so se povsem poboljšali, se lahko spet vrnejo v družbo; če pa pokažejo še vsaj najmanjše sledi čutne skušnjave, naj raje ostanejo vse življenje zaprti, saj je to veliko boljše in bolj zdravilno kot, da bi okužili nepokvarjene ljudi neke skupnosti.
18 Tudi ti, Zorel, glede tega nisi bil povsem čist; že kot deček si bil obremenjen z vsakovrstno nečistostjo in slab zgled mladostnim tovarišem. Toda kljub temu se ti to ne more šteti v greh, saj nisi imel nobene vzgoje, ki bi pripomogla, da bi dosegel čisto resnico in ti pokazala, kaj je po Bozjem redu popolnoma prav. To si začel bolje spoznavati šele, ko si pri nekem odvetniku spoznal pravice rimskih državljanov. Odtlej sicer nisi bil več živalski človek, zato pa prvovrstni izkrivljevalec zakonov in si varal svoje bližnje, kjer je bilo le mogoče. Toda vse to je preteklost in z zdajšnjim spoznanjem, stojiš pred menoj kot boljši človek
19 Toda kljub temu vendarle opažam, da je v tebi še veliko mesene pohotnosti. Na to te posebej opozarjam in ti svetujem, da se glede tega zelo paziš; ko boš nekoč malo bolje živel, se bo začelo tvoje telo, ki še zdaleč ni ozdravljeno pohote, vzburjati in potem bos imel veliko težav, preden ga bos spet umiril in ga končno povsem ozdravil stare pohotnosti. Varuj se predvsem nezmernosti; v nezmernosti je namreč skrito seme mesenega poželenja! Zato bodi v vsem zmeren in se ne daj nikoli zapeljati k nezmernosti niti pri jedi niti pri pijači, sicer boš le težko ukrotil svoje meso!
20 In tako smo zdaj nekoliko obdelali tudi meseno področje, kolikor je zate potrebno. Zdaj pa se bomo podali na drugo področje, ki je pri tebi tudi zelo močno!"

81. 0 pravem, Bogu všečnem dajanju

1 (**Gospod**): "To je, povedano preprosto, o mojem in tvojem. Mojzes pravi: 'Ne kradi!' in spet: 'Ne poželi ničesar, kar je tvojega bližnjega, razen tistega, kar je v skladu s pravičnostjo!'
2 Od svojega bližnjega lahko kaj pošteno kupiš in potem je pravično in pred vsemi ljudmi tvoja poštena last; toda nekomu proti njegovi volji skrivaj nekaj izmakniti, je greh proti redu, ki ga je Bog po Mojzesu dal ljudem, ker je takšno dejanje najočitneje nasprotno vsej ljubezni do bližnjega. Kar mora biti upravičeno neprijetno tebi, če bi ti kdo drug storil, tega tudi ti ne stori svojemu bližnjemu!
3 Tatvina izvira večinoma iz sebičnosti, ker iz te izhajajo lenoba, nagnjenje k udobnemu življenju in k nedejavnosti. Iz tega izhaja

svojevrstno malodušje, ki ga obdaja ošabna bojazen, zaradi katere se človek ne potrudi za nekoliko nadležno prošnjo, zato pa toliko prej za skrivno tatvino. V tatvini se torej skriva množica napak, med katerimi je preveč naraslo samoljubje najočitnejši vzrok vseh drugih. To dušno zlo lahko v vseh časih najbolje prepreči živa ljubezen do bližnjega.
4 Zdaj očitno razmišljaš takole: Ljubezen do bližnjega bi bilo lahko uresničevati, če bi le imeli za to potrebna sredstva! Toda med sto ljudmi jih je zmeraj komaj deset, ki bi lahko dosegli to čudovito krepost; devetdeset pa je večinoma takšnih na katerih naj bi premožnih deset uresničevalo to krepost. Če pa se lahko najmočneje upremo grehu tatvine le z uresničevanjem ljubezni do bližnjega, tedaj se bo devetdeset revnih že težko povsem obvarovalo pred njim; manjkajo jim namreč sredstva za močno uveljavljanje te kreposti.
5 Razumsko si povsem prav razmišljal in nihče ti s svetnim razumom ne more ugovarjati. Toda v razumu srca bi prebral drugo govorico in ta se glasi: dela ljubezni do bližnjega se ne opravljajo le z dajanjem pač pa z vsakovrstnimi dobrimi deli, ter s častnim in poštenim služenjem, pri katerem seveda ne sme manjkati dobra volja.
6 Dobra volja je namreč duša in življenje dobrega dela; brez nje tudi najboljše dejanje ne bi bilo nič vredno pred Božjim sodnim stolom. Če pa imaš tudi brez sredstev živo dobro voljo, da bi svojemu bližnjemu, ki je v stiski, tako ali drugače pomagal in ti bo težko pri srcu, ker tega ne moreš, je tvoja dobra volja pri Bogu vredna veliko več kot dejanje nekoga drugega, h kateremu ga je bilo treba šele z nečim zvabiti.
7 In, če je bogataš povsem obubožano občino spet postavil na noge zato, ker mu je občina, ko bo spet premožna, obljubila desetino in podložnost, vse njegovo dobro delo pred Bogom ni nič; svoje plačilo si je namreč že vzel. Kar je storil on, to bi zaradi dobička storil vsak še tako oderuški skopuh.
8 Iz tega vidiš, da pred Bogom in v korist svojega notranjega duhovnega življenja vsak človek, bodisi bogat ali ubog, lahko uresničuje ljubezen do bližnjega; gre le za resnično živo voljo, po kateri vsak predano rad naredi, kar le more.
9 Seveda sama dobra volja tudi ne bi bila nič, če bi imel takšno ali drugačno premoženje in ti tudi dobre volje ne bi manjkalo, pri tem pa bi se vendarle oziral deloma nase, deloma na svoje otroke, deloma na sorodnike in deloma še na marsikoga drugega in bi tistemu, ki je pred teboj in je v resnici potreben, storil le nekaj malega ali pa sploh nič, češ, da vendar ne moremo zmeraj vedeti, ali ni tisti, ki išče pomoč, kak leni malopridnež, ki ni vreden zaprošene pomoči. Tako bi vendar le podpirali malopridneža v njegovi lenobi in bi s tem odtegnili podporo vrednejšemu! Ko pa potem pride vrednejši, imamo spet enake pomisleke; saj vendar ne moremo zanesljivo vedeti, da je ta povsem vreden!
10 Da, prijatelj, kdor pri dobrodelnosti, celo ob najboljši volji, razmišlja, ali naj stori nekaj primernega ali ne, njegova dobra volja ni živa in še zdaleč nima pravega življenja; zato niti njegova dobra volja niti dobra dela pred Bogom ne štejejo posebno veliko. Kjer je imetje, se morajo tudi

volja in dela ujemati, sicer jemlje eno drugemu vrednost in življenjsko veljavo pred Bogom.
11Kar pa storiš ali daš to stori in daj z veliko veselja; kajti veseli darovalec in dobrodelnež je pred Bogom dvakrat več vreden in je tudi dvakrat bliže duhovni popolnosti!
12 Srce veselega darovalca je podobno sadu, ki zlahka in zgodaj dozori, ker ima v sebi polnost prave toplote, ki je nadvse potrebna za dozorevanje sadu, ker je v tej toploti ustrezen element življenja, to je ljubezen.
13 Tako sta veselje in prijaznost darovalca in dobrodelneža prav tisti nikoli dovolj priporočeni polnosti prave notranje, duhovne življenjske toplote, s katero duša več kot dvakrat prej dozori za to, da zmore popolno sprejeti duha v vse svoje bitje in tudi mora dozoreti, ker mu je s tem prehodom čedalje podobnejša.
14 Še tako vnet darovalec in dobrotnik pa je od cilja resnične notranje duhovne življenjske popolnosti, toliko bolj oddaljen, kolikor bolj zlovoljen in neprijazen je pri dajanju; dajanje s kislim in neprijaznim obrazom ima v sebi se nekaj materialno posvetnega in je zato veliko bolj oddaljeno od čisto nebeškega elementa kot veselo in prijazno dajanje.
15 Prav tako niti ob dajanju niti ob dobrodelnosti ne dodajaj resnih in pogosto grenkih opominov; kajti ti pogosto pri revnem bratu povzročijo veliko žalost in potem v srcu začne močno hrepeneti po tem, da mu ne bi bilo treba ničesar več sprejeti od dobrotnika, ki ga zmeraj opominja z resnim obrazom. Dobrotnika pa takšni opomini velikokrat naredijo nekoliko ošabnega in obdarjeni se zaradi tega neredko počuti preveč ponižanega in šele potem prav krepko občuti svojo stisko v primerjavi z dobrotnikovo blaginjo. In to je tisto, zaradi česar je jemati veliko težje kot dajati.
16 Kdor ima imetje in dobro voljo, zlahka daje; toda revnemu sprejemalcu je tesno pri srcu, že če je darovalec prijazen, ko ga njegova revščina prisili, da mora obremenjevati še tako prijaznega dobrotnika. Kako težko mu mora biti šele tedaj, ko mu pride dobrotnik nasproti z zlovoljnim obrazom in mu, se preden je storil dobro delo, da številne modre nauke, ti pa postanejo v prihodnosti za obdarovanega boleča cokla, ki ga v stiski ovira, da bi znova prišel pred vrata opominjevalnega pridigarja, saj pričakuje, da bo ob drugem prihodu dobil še pametnejšo, daljšo in zato še vsiljivejšo pridigo, ki po njegovem umevanju pove toliko kot: 'Nikar mi ne pridi spet kmalu - ali pa tudi nikoli več, čeprav darovalec gotovo nikoli ni niti od daleč pomislil na kaj takega.
17 Ravno zaradi tega pa ima vesel in prijazen darovalec tako veliko prednost pred osornim opominjevalnim pridigarjem, ker sprejemalčevo srce tolaži in dviga ter zbuja v njem hvaležno razpoloženje. Tudi napolnjuje sprejemalca z ljubečim in plodnim zaupanjem do Boga in ljudi in njegov sicer tako težak jarem mu postane lažje breme, ki ga potem prenaša z več potrpežljivosti in predanosti, kot ga je prenašal prej.
18 Vesel in prijazen dobrotnik je ubogemu in trpečemu bratu ravno to, kar je mornarju na razburkanem morju varno in prijazno pristanišče.

Toda zlovoljen dobrotnik v stiski je podoben le viharjem manj izpostavljenemu morskemu zalivu, ki mornarja sicer zavaruje pred brodolomom, obenem pa ga nenehno straši, ali ne bo po viharju zaliva prizadela grozljivo pogubna visoka plima, kot se tu in tam dogaja ob mlaju in mu potem povzročila večjo škodo kakor prej vihar na odprtem morju.
19 Zdaj tudi ves povsem po Bozji volji, kakšna mora biti resnična in duhovna popolnost zlahka in cim prej udejanjene ljubezni do bližnjega; ravnaj se po tem, in ti ne bo težko čim prej doseči edino resnični življenjski cilj !"

82. Ponižnost in napuh

1 (**Gospod**): "Toda, zdaj se o življenjsko nadvse pomembni lastnosti, s katero šele lahko dosežete popolno vnovično rojstvo duha v svoji duši, kar je najresničnejša zmaga življenja in njegov najvišji končni cilj. Ta lastnost je najbolj neposredno nasprotje napuhu in ošabnosti in se imenuje ponižnost.
2 V vsaki duši pa je zmeraj tudi čustvo visokosti in častihlepnosti, ki se ob najmanjši priložnosti in povodu zlahka razplameni v vse uničujočo togoto in ga ni mogoče omiliti ali celo pogasiti, dokler ne požre žrtve, ki ga je užalila. Ta grda strast pa dušo tako uniči in materializira, da postane še veliko neprimernejša za kakšno notranjo, duhovno popolnost - kot je razbeljeni pesek največje afriške puščave za gašenje žeje!
3 Pri strasti bednega napuha nazadnje duša sama postane razbeljen puščavski pesek, na katerem ne more zrasti niti najskromnejši mah, kaj šele kakšna druga sočnejša in bolj blagoslovljena rastlina. Tako je tudi z ošabneževo dušo! Njen divji ogenj do temelja osmodi, požge in uniči vse žlahtno, dobro in resnično v življenju in tisočkrat tisoči let bodo minili, dokler se ne bo afriška peščena puščava obnovila v prijazne in blagoslovljene livade. Celo morje bo moralo se mnogokrat pognati čeznjo svoje valove!
4 Poglej ošabnega kralja, ki ga njegov sosed užali s kakšno nepomembno stvarjo! Njegova duša se čedalje bolj vnema v najbesnejšem požaru; iz njegovih oči švigajo visoki plameni jeze in nepreklicno geslo se glasi: 'Najstrašnejše maščevanje podlemu žalivcu!' In od davnine znana, nadvse žalostna posledica tega je uničujoča vojna, v kateri se morajo dati sto tisoči kar najbedneje razmesariti za svojega napuhnjenega in ošabnega kralja. Razsrjeni kralj potem z velikim ugodjem iz svojega šotora opazuje najbolj divje klanje in morjenje ter z zlatom in dragimi kamni ponosno nagradi vsakega najbesnejšega vojščaka, ki je lahko nasprotni strani prizadejal največjo in najobčutnejšo škodo.
5 Ko je tak kralj svojemu žalivcu s svojo premočjo odvzel skoraj že zadnjo srajco, mu je to se veliko premalo! Njega samega hoče videti pred seboj najbolj grozljivo mučenega! Zoper to ne pomaga nobena prošnja in nobeno rotenje. In ko je žalivec pred očmi ošabnega kralja v najhujših

bolečinah in trpinčenju umrl, kralj njegovo meso za povrh se najstrašne prekolne in ga raztrese za žrtje krokarjem. Nikoli pa se v srce takšnega kralja, ki je trdo kot diamant, ne vseli kesanje, ampak le jeza, razžarjena kot afriška puščava grozi in neprenehoma prinaša najstrašnejšo smrt vsakemu, ki si kdaj ne bi drznil izkazati najvišje časti celo mestu, kjer je ošabni kralj kdaj stal.
6 Taksen kralj ima seveda tudi še dušo; toda kakšna je? Povem ti: hujša kot najbolj razžarjeno mesto velike peščene afriške puščave! Misliš, da se bo taksna duša lahko kdaj preobrazila v sadni vrt Božjih nebes? Povem ti: tisočkrat prej bo afriška puščava rodila čudovite detelje, smokve in grozdje kot taksna duša tudi le najmanjšo kapljico nebeške ljubezni!
7 Zato se predvsem varujte napuha; nič na svetu ne uniči duše bolj kot zmeraj od jeze sopihajoči napuh in ošabnost! Nenehno jo spremlja žeja po maščevanju, tako kot je v razžarjeni peščeni afriški puščavi nenehno živa neugasljiva želja po dežju; ista nadloga se prehitro doleti vse živali, ki stopijo na ta tla, tako kot služabniki ošabneža nazadnje sami postanejo neznansko ošabni in tudi željni maščevanja. Kdor je služabnik ošabnosti, mora nazadnje vendar sam postati ošaben; kako bi sicer mogel sluziti ošabnežu?!"

83. Vzgoja za ponižnost

1 (**Gospod**): "Kako pa se lahko človek obvaruje te najhujše strasti, ko je vendar v vsaki duši navzoča njena kal in se je pogosto že pri otrocih nadvse razbohotila? To je mogoče doseči edino s ponižnostjo!
2 In na tej zemlji ravno zaradi tega tako prevladuje revščina nad premožnostjo ljudi, da bi s tem držali napuh nenehno na najkrajši uzdi. Poskusi najrevnejšemu beraču posaditi na glavo kraljevsko krono, pa se boš kmalu prepričal, da bosta njegova prejšnja ponižnost in potrpežljivost bliskovito izpuhteli. Zato je zelo dobro, da je prav malo kraljev in zelo veliko ponižnih beračev.
3 Vsaka duša ima od Boga, čigar zamisel in volja je, podedovan občutek veličine, ki ga opazimo že v sramežljivosti otrok.
4 Čut za sramežljivost otrok je začetni zavedni občutek duše, s katerim se nemo kaže nezadovoljstvo, ker se duša kot nekaj duhovnega vidi oblečena v okorno in nerodno meso, katerega se ne more znebiti brez bolečine; kolikor nežnejše in občutljivejše je telo neke duše, toliko močnejši bo tudi čut za sramežljivost. Če zna dober vzgojitelj malih usmerjati ta neuničljivi občutek v pravo ponižnost, ustvari iz tega občutka otroku duha varuha in ga usmeri na pot, po kateri bo zlahka zgodaj dosegel duhovno dovršenost; toda le nekoliko napačno vodenje tega podedovanega občutka lahko takoj zavede v napuh in ošabnost.
Zelo zgrešeno je občutek sramežljivosti preusmeriti v tako imenovano otroško častihlepje, kajti otrok si začne takoj domišljati, da je boljši od drugega. Zlahka postane užaljen in prizadet in zaradi tega grenko joče;

s tem jokom jasno in glasno oznanja, da je nekdo prizadel njegov občutek veličine.
6 Če skušajo slabotni in zelo kratkovidni starši otroka pomiriti s tem, da, četudi le na videz, otrokovega žalivca pokličejo na odgovornost in ga kaznujejo, so pri otroku že posadili prvo kal za potešitev želje po maščevanju; in če starši otroka neprestano tako pomirjajo, iz njega neredko vzgajajo hudiča zase in za mnoge druge ljudi. Kjer pa so starši modri in otroka že zgodaj učijo, da spoznava večjo vrednost drugih ljudi in otrok in tako preusmerijo čut sramežljivosti v pravo ponižnost, bodo iz svojih otrok vzgojili angele in ti bodo pozneje kot resnični življenjski zgledi svetili drugim kot najlepše zvezde v noči zemeljskega življenja, ter jih osveževali s svojo krotkostjo in potrpežljivostjo.
7 Ker pa otroci le redko dobijo takšno vzgojo, ki bi prebudila duha v njihovi duši, mora potem odrasel človek čistega spoznanja gledati predvsem na to, da si z vsemi svojimi močmi prizadeva za resnično in pravo ponižnost. Dokler ni izkoreninil zadnjega ostanka napuha, ne more niti tukaj niti onstran preiti v vso popolnost povsem duhovnega nebeškega življenja.
Kdor se hoče sam preskusiti, ali je v ponižnosti povsem popoln, naj vpraša svoje srce, ali ga se lahko kaj užali in ali lahko svojim žalivcem in preganjalcem zlahka iz vsega srca odpusti in dobro dela tistim, ki so mu prizadejali zlo, ali tu in tam prav nič ne zahrepeni po kakšni svetni krasoti, ali mu je prijetno, da se celo počuti kot najmanjši med najmanjšimi, da bi lahko vsakomur služil v vsem! Kdor vse to zmore brez žalosti in otožnosti, je že na tern svetu prebivalec najvišjih Božjih nebes in to bo večno ostal; s takšno pravo ponižnostjo se ne bo le duša povsem zedinila z duhom, temveč večji del tudi telo.
9 Zato tak človek nikoli ne bo občutil in okusil telesne smrti, ker je celotni eterični del telesa - kot pravzaprav naravno živ - že tostran z dušo in njenim duhom postal neumrljiv.
10 Fizična smrt bo od duše le ločila neobčutljivo in neživo senco, kar pa duši ne more povzročiti nobenega strahu in nobene bolečine več, ker se je vse čutno živo že zdavnaj zedinilo z dušo; in zato tako popolnega človeka tudi ne more prizadeti odpad tako in tako zmeraj brezčutnega in zato mrtvega zunanjega senčnega telesa; prav tako, kot ga v njegovem naravnem življenju ne prizadene, če si ostriže lase ali nohte tam, kjer so zrasli čez meso, ali če mu odpadejo kožne luske, ki se tu in tam odluščijo od tako in tako neobčutljive telesne vrhnje kože. Zato telo, ki nikoli ni bilo občutljivo, tudi ob celostnem izhodu duše iz telesa ne more občutiti ničesar, ker se je vse, kar je bilo na njem občutljivega in živega, že prej povsem združilo z dušo in je z njo eno bitje, ki ne bo od nje nikoli ločeno.
11 Zdaj si spoznal, kaj je prava ponižnost in kaj doseže in zato se boš vnaprej potrudil za to krepost! Kdor se najzvesteje ravna po tem, kar sem zdaj povedal, se bo sam prepričal, da te lahko razumljive besede, četudi povedane brez prazne govorniške bleščave, ne prihajajo od človeka, temveč od Boga. In kdor po njih živi in se po njih ravna, hodi

po pravi poti k resnično najbolj notranji, duhovni življenjski popolnosti. Zdaj Mi pa tudi ti povej, ali ti je vse to postalo jasno in razumljivo!"

84. Zorelovi dobri sklepi

1 Reče **Zorel**, ves skrušen od začudenja nad visoko resničnostjo in čistostjo tega Mojega nekoliko razvlečenega praktičnega življenjskega nauka: "Gospod in večni učenik vseh bitij in vsega življenja! Jaz za svojo osebo sem Te iz tega Tvojega nauka spoznal tudi brez predhodnega praktičnega življenjskega vežbanja in vem, da tega iz Tvojih ust ni govoril noben človek, ampak samo Bog, ki je ustvaril nebo in to zemljo in človeka; toliko intenzivneje pa bom tudi praktično prenesel v svoje življenje vse to, kar si me zdaj Ti, o ljubezen vse ljubezni, milostno naučil!
2 Razumel sem vse; začuda se mi je zdelo, kot da bi podobne besede nekoč že nekje slišal in jih tudi uporabil. Toda to je moglo biti le v sanjah; kajti v resničnem življenju res ne bi vedel, kje in kdaj bi bil deležen takšne milosti! Čudno pa ostaja vedno, kako me je vsaka beseda iz Tvojih svetih ust tako znano in nadvse prijazno vzpodbujala! Zato mi je tudi bilo vse tako zelo razumljivo! Toda naj bo kakor hoče, - takšnih besed in takšnih naukov, ki se vsega, kar se v človeku imenuje življenje, dotikajo tako globoko, resnično in zvesto, niso še nikoli izgovorila usta umrljivega človeka!
3 Kdor po teh besedah še ne bi našel prave poti do svoje notranje, duhovne popolnosti in ne bi začutil silnega nagnjenja, da bi vse svoje dejanje in nehanje uravnal natančno po njih, bi res sploh ne bil človek, ali pa bi moral silno živeti v neumni, mrtvi svet in njegova duša bi morala biti diamantno trda, sicer si sploh ne bi bilo mogoče zamisliti, kako ne bi človek, ki je ta nauk slišal in razumel, tudi vsega svojega življenja uravnal po njem, ko bi vendar moral videti pred seboj končni cilj, ki ga lahko s tem doseže, tako jasno, kot je opoldansko sonce! S tem se pa nočem hvaliti, kot da bi že kaj dosegel; toda svetlo, v življenjsko zavest prodirajoče in povsem jasno naziranje najčistejše resnice je vendar že tudi nekaj, kar ima – vsaj zame – že precej veliko življenjsko vrednost.
4 Kdor pa to sveto stvar uvidi tako jasno kot jaz, z menoj vred ne bo več norec in se ne bo ob vsem tem najbolj živem uvidu in spoznanju raje splazil v vse blatne jarke in mlake sveta, da bi si nabral smrdečega blata, v katerem bi se moral nazadnje zadušiti, kot pa se povzpel na svetle višine Horeba in Libanona in tam zbiral zdravilna zelišča, ki zdravijo bolno dušo in jo povsem ozdravijo za večno življenje. Pod zdravilnimi zelišči na svetlih višinah Horeba in Libanona razumem dela, ki jih najdemo le na najsvetlejših višinah spoznanja resnice Tvojega nauka, o gospod, to pomeni, z ravnanjem po besedi, ki smo jo slišali iz Tvojih ust. Z 'Horebom' in 'Libanonom' pa razumem Božansko resnico in Božansko dobroto, - to je pomen po mojem razumevanju.

5 Velik, svet in nad vse vzvišen si Ti, o Gospod, ki stojiš tu pred menoj, - toda nikoli večji, bolj svet in bolj vzvišen kot v ljudeh, ki sta jih Tvoja ljubezen in modrost spremenila v Tvoje otroke!
6 Glej, Gospod, saj mora biti tudi Zate največje veselje, ko začne prej le človeku podoben stvor poslušati in razumeti Tvojo očetovsko besedo, končno celo svobodno sam od sebe trdno sklene, da bo tako živel in ravnal, da bo dosegel tisto posvečeno popolnost, ki si jo Ti kot Bog, Stvarnik, Oče in Učitelj postavil za preblaženi cilj!
7 Kako veliko mora biti Tvoje očetovsko veselje šele tedaj, ko je kak človek dosegel popolnost v Tvojem svetem redu! Toda kako veliko mora tedaj biti tudi veselje otroka, ki je v svoji in iz svoje ustvarjene ničnosti v polnosti svoje resnične ponižnosti v svoji notranji popolnosti končno spoznal Tebe Samega kot resničnega in edinega Očeta! Rad bi spoznal nebeškega angelskega duha, ki bi mi lahko s sončno svetlo domišljijo opisal takšno veselje, - in tistega, ki bi iz tega svojega sedanjega duhovnega obubožanja zmogel dojeti globino takšne domišljije tako, kot bi jo bilo treba kolikor toliko posrečeno dojeti! Imam tako nedoločeno slutnjo, - da, zdaj se mi spet zdi ravno tako, kot nekako v sanjah nekoč čutil nekaj podobnega; toda kljub temu se vse to zdi le nekakšni blažena reakcija na to, kar je Tvoj nauk, o Gospod, ustvaril v mojem srcu in v moji volji!
8 To je veselje sejalca, ki čuti veselo zavest, da je njegovo polje končno očiščeno vsega plevela in v njegove brazde položeno najčistejše seme, ki zanesljivo budi najlepše upanje na nadvse blagoslovljeno žetev.
9 Moje polje je zdaj dobro, kar si Ti, o gospod, gotovo videl, sicer ne bi tako razsipno vanj natrosil najčistejšega semena. Ravno ta zavest pa zbuja v meni občutek nepopisne blaženosti; saj sem vendar povsem prepričan v uspeh, ker sem skoraj povsem prepričan v možnost, da bom Tvojo sveto besedo v sebi popolnoma uresničil. Ko pa je vzrok enkrat popolnoma tu, velika sveta posledica ne more izostati. Jaz pa nočem polovičarstva, ampak popolno celoto; zato naj se tudi v mojem ravnanju nikoli ne pojavi polovičarstvo, ampak dejansko takšna celota kot je Tvoja beseda!
10 Saj sem vendar kot lopov lahko opravil nekaj celotnega, ko nisem niti z najmanjšo gotovostjo mogel pričakovati nobenega blagoslovljenega uspeha; samo nekoliko slab vetrič in vsa moja še tako ugodna upanja so ležala na dnu morja! In vendar mi nihče ne more očitati nikakršne mlačnosti in nikoli dokazati kakšnega polovičarstva. Če pa sem mogel že kot lopov biti nekaj celovitega pogosto tudi brez najmanjšega izgleda na kakšen le polovično ugoden uspeh, koliko bolj se bom zdaj na tej poti znal izogniti vsakemu polovičarstvu, ter svoje misli, besede in dejanja odvrniti od tega, kar zahteva svet; kajti ta me je dovolj dolgo vodil za nos.
11 Nobena kal posvetne misli in nobena sled posvetnega dejanja se v meni ne sme več pojaviti, to se pravi, po moji volji gotovo nikoli več! Za to pa, česar ne morem vzeti v roke, kot so redne potrebe mojega telesa, seveda ne morem jamčiti; kajti te so, o gospod, v roki Tvoje vsemogočne volje. Toda moje misli, moje ideje, moje besede in moja dejanja naj mi

bodo nekoč priče, da tudi Grk lahko drži svojo besedo in svoj enkrat sklenjeni sklep!
12 Možno je tudi, da sem v tej svoji blaženi vzplamtelosti marsikaj prenagljeno povedal; toda nič ne zato! Zorel ne bo pozabil, kaj je zdaj govoril; in če ne pozabi, potem tudi ravna strogo po tem – pa čeprav bi ga to stalo njegovega zemeljskega življenja! Odkar zdaj najjasneje vem in živo čutim, da po odpadu tega mesenega življenja nadvse gotovo in resnično obstaja in mora obstajati še drugo, neprimerno popolnejše življenje, mi je za to meseno življene toliko kot za piškav oreh! Če sem vendar moral svoje življenje tolikokrat postavljati na kocko zaradi ničnega, zemeljskega dobička, - zakaj ne zdaj, ko sem dobitka bolj gotov kot tega, da zdaj mislim, čutim in govorim?!
13 Oh, zdaj ne govorim kot kak opit norec, ampak z najtreznejšimi čuti na svetu govorim to v pričevanje, da sem dojem in razumel polnost resnice Božje besede! Da pa sem jo v polnosti razumel, dokazuje, da hočem zdaj to svoje zemeljsko življenje tvegati za to najsvetejšo resnico, - kar pa zdaj ne govorim morda zaradi tega, da bi svojim besedam pred vami dal nekak govorniški ugled, ampak govorim, kakor mi je resnično pri srcu.
14 Seveda so ljudje, ki prevzeti in ganjeni od izredne priložnosti, tudi tako govorijo, kot bi hoteli naslednji dan vso zemljo spremeniti v vrt; ko pa priložnost mine pa sicer razmišljajo o vsem videnem in slišanem, toda s sklepi za ravnanje je iz dneva v dan bolj mlačno, in stare, neumne navade kmalu spet stopijo na mesto novih sklepov. Pri meni pa še nikoli ni bilo tako; ko sem nekaj spoznal kot resnico, sem tudi ravnal strogo po tem tako dolgo, dokler se nisem povsem prepričal o čem boljšem.
15 Moja prejšnja dejanja niso bila v kontrastu z mojimi življenjskimi nazori, ki pred forumom celo najčistejšega in v velikem delu filantropsko naravnanega posvetnega razuma nikakor niso bili nizkotni. Kako pa sem mogel le slutiti, da se bom na tem svetu kdaj telesno srečal z večnim mojstrom vse biti in vsega življenja, pred katerega najčistejšo modrostjo in najresničnejšim življenjskim pogledom in opredelitvijo se bodo moji razumski nazori stopili kot vosek na soncu! Toda najbolj neverjetno se je zgodilo: Bog v vsej polnosti Svoje popolne oblasti in modrosti stoji pred vsemi nami in nas uči ne le časnega ampak tudi večnega namena človeka in njegovega življenja s tako otipljivo jasnimi besedami, da jih moramo razumeti! In tu vendar moramo narediti trden sklep, od katerega me večno ne more odvrniti niti v ruševine razbiti svet!
16 Da, ljudje, ki niso nič drugega kot strahopetne mevže, ti se bodo zmeraj bolj ravnali po svetu kot po najsvetejši resnici iz ust edino resničnega Boga; kajti svet ima vendar tudi prednosti za čas in zlato, srebro in drage kamne! Zaradi takšnega blata slabotni ljudje kmalu zapustijo Boga; saj jim On ne deži iz oblakov zlata in srebra. Jaz pa sem zdaj spoznal najčistejše zlato resničnih Božjih nebes in zato že zdaj iz najglobljega temelja svojega življenja zaničujem to vabljivo zemeljsko blato! Ti, vsemogočni Gospod večnosti, pa me zdaj kaznuj, če je napačna ena sama beseda, ki je zdaj zapustila moja usta!

17 Tebe, visoki Cirenij, pa sem le v svoji neumnosti in duhovni revščini prosil za podporo; zdaj pa umikam svojo nerodno prošnjo! Tu, kjer sem našel nebeške zaklade v tako preobilni meri, zemeljskih ne potrebujem več; tudi svoje njive in svoje pogorele koče ne potrebujem več, ker sem spoznal in videl Božjo kočo v mojem srcu. Prodajte vse in plačajte tiste, katerim zemeljsko kaj dolgujem! Jaz pa bom delal in služil ljudem v vsem, kar je pred Bogom prav; saj vendar lahko delam, v času svojega življenja sem si pridobil marsikatero spretnost in sem zato poraben človek. Toliko časa pa mi bodo že povsod privoščiti, da bom lahko v svojem ravnanju ustregel temu, za kar sem se zdaj za ves svoj čas in za večno odločil?!"
18 Rečem Jaz: "Ker sem tvojo dušo dobro poznal, sem te v duhu tudi poklical, sicer ne bi prišel sem; ker pa si zdaj tako zelo spremenjen, je zate že poskrbljeno tudi za prihodnost. Ti Mi boš tudi dobro orodje za Grke na maloazijskih obalah in tudi pri tistih v Evropi. Tam je precej takšnih, ki koprnijo po svetlobi in od nikoder ne morejo dobiti nobene. Zaenkrat pa si sprejet v Kornelijevo hišo, ki je Cirenijev brat. Ta hiša ti bo tudi nudila vse, kar boš potreboval. Ko pa bo čas, da odideš in ljudstvom oznaniš Moje ime, ti bom naznanil o pravem času. Zdaj pa imaš vse, kar ti je potrebno; več te bo poučil duh resnice. Ko boš moral govoriti, ti ne bo treba premišljevati, ampak ob tisti uri ti bo položeno v srce in usta, in ljudstva te bodo poslušala in slavila Njega, ki ti je dal to modrost in oblast."

85. Zorel je zaupan Korneliju

1 (**Gospod**): "Zdaj pa se je zvečerilo in naš gostitelj Marko je pripravil večerjo, in ker smo s teboj imeli dober ulov, nam bo zdaj tudi večerja teknila tako dobro, kot je za to zemljo le mogoče; v Mojem kraljestvu onstran bo nekoč že šlo bolje! Po večerji pa se ne bomo prepustili spancu, ampak se bomo ukvarjali z nečim povsem drugim, in jutri, še preden bo sonce vzšlo, se bomo za nekaj časa ločili; kajti obiskati moram še mnoge kraje. Ti, Rafael, pa pojdi zdaj k ženskam in jih spet spusti semkaj; kajti pogovor, ki se jih je tikal le malo ali nič, je mimo, in nastopil je čas večerje!"
2 Rafael gre in privede vse ženske, Jara pa priteče k Meni in reče: "O Gospod! Ti moja ljubezen! Zdelo se mi je, da je pretekla cela večnost, dokler nismo bile spet poklicane; toda zdaj Ti vsa hvala, da smem biti spet pri Tebi! Toda ali me, ženska bitja sploh nismo smele slišati tega, kar vse si se Ti, o Gospod, pogovarjal z Zorelom?"
3 Rečem Jaz: "Ne, ker bi za vas, ženska bitja, bilo veliko pred pravim časom; sicer pa zaradi tega sploh nisi nič izgubila, - kajti ob pravem času ti bo vse razodeto. Zdaj pa pride večerja, pri njej pa se lahko prav razvedriš z Jozuetom in z Rafaelom, ki ga bom šele po večerji pobližje seznanil z Zorelom; temu se o njem še niti ne sanja.
4 Danes po večernem obedu pa bomo spet ostali budni do jutra, in vsi vi boste poslednjo noč, ki jo bom telesno preživel med vami, videli in slišali toliko čudežev, kot še nikoli doslej; kajti v tej noči morate povsem

spoznati, kdo je Tisti, ki ti je zdaj to povedal. Toda o tem ne sme pred časom nihče nič izvedeti! – Ti, moj ljubi Zorel, pa se zdaj drži Kornelija; odslej bo namreč on, ne pa Cirenij, tvoj skrbnik!"
5 Reče Cirenij: "Gospod! Svojemu bratu gotovo ne zavidam ničesar, kar je kakorkoli dobro; toda Zorela bi tudi jaz imel nadvse rad pri sebi!" Rečem Jaz: "Tvoja želja dela mojemu srcu veliko veselje in velja toliko kot dejanje samo; ti pa si že tako in tako prevzel veliko število vseh teh, ki so se tu spreobrnili! V Cinku in njegovih tovariših imaš zaklad, imaš Staharja, Murela in Florana, Hebrama in Riza, Suetala, Ribarja in Baela, Herma z ženo in hčerami, in imaš zdaj tudi obe svoji hčeri Gamielo in Ido skupaj s tistima, ki sem ju določil za tvoja zeta, in imaš čudežnega dečka Jozueta; in razume se, da ti je dano tudi spremstvo vseh omenjenih in s tem si lahko povsem zadovoljen! Tvoj brat Kornelij prevzame le Zorela in ta bo zaenkrat dobro služil njegovi hiši, pozneje pa tudi tujcem, za katere sem ga obudil. Ti pa boš še tako in tako dovoljkrat prišel k svojemu bratu in on k tebi in tako se boš lahko marsikaj pogovoril z našim Zorelom. – Si še žalosten zaradi tega, da ti nisem izročil Zorela?"
7 Reče Cirenij: "O Gospod! Le kako me vprašaš kaj takega?! Saj vendar veš, da je Tvoja edina sveta volja moja največja blaženost, pa naj se glasi kakor hoče! Poleg tega nikoli ne mine cel mesec, ne da bi jaz obiskal svojega brata ali on mene, ali poslovno, ali pa le iz stare bratovske ljubezni, in tedaj se bo že našla priložnost, da bom s tem možem spregovoril nekaj besedic!
8 Toda prej si ljubi Jari rekel, da boš to noč storil še veliko čudežnega, ker smo zdaj vsi dovolj posvečeni v Tvoje bistvo; no, v čem bo glavnina teh čudežev?"
9 Rečem Jaz: "Ljubi prijatelj! To boš z vsemi drugimi že videl in slišal ob pravem času! Zdaj pa vendar vidiš starega Marka, kako že nadvse pridno nosi na mize jedi in vino, sol in kruh, in predvsem tvoji hčeri sta potrebni dobrega okrepčila; zato ne bomo ničesar več storili, ne govorili in se pogovarjali, dokler ne bomo povečerjali!"

86. Pretirana in prava ponižnost

1 Marko da zdaj znamenje, naj bi sedli na pripravljene dolge klopi in Kornelij pokliče Zorela, naj sede na prostor ob njem na desni.
2 Zorel se tega brani in reče: "Visoki gospod in zapovednik! Nikar mi ne stori kaj takega! Poglej vendar, jaz pripadam tja blizu lesene koče k poslednji in najskromnejši mizi, zbiti iz desk, ob kateri sedijo vaši poslednji in najmanjši služabniki in hlapci, - ne pa semkaj in celo na tvojo desnico, kjer je pogrnjena prva miza! To bi bila lepa vaja v ponižnosti, ki mi jo je Gospod vsega življenja vendar nadvse priporočil in položil na srce!"
3 Rečem Jaz: "Prijatelj Zorel, tu je dovolj tvoja volja! Zato naredi uslugo Korneliju! Resnična ponižnost pa tako in tako ni v zunanjem izrazu obraza, ampak v srcu v skladu s popolno resnico. Pojdi v Jeruzalem in

si tam poglej farizeje in vse pismouke, s kako ponižnimi obrazi in oblačili hodijo sem ter tja; njihova srca pa so ob tem vendarle polna najbolj smrdljivega napuha in globoko, do dna pekla sovražijo vsakega, ki noče plesati tako kot oni žvižgajo, - medtem ko je lahko kralj s krono in žezlom, če ju ne postavlja nad vrednost nobenega človeka, tako ponižen kot poslednji berač na cesti! Če to tako prav premisliš, boš že potrpel na Kornelijevi desnici ob naši mizi."
4 Reče Zorel: "Ah, če je tako, to seveda gre!" – Zdaj gre in sede po Kornelijevi želji.
5 Kornelij pa mu reče: "Tako, ljubi prijatelj, tako me veseli od vsega srca! V prihodnje bova vendar živela in delala skupaj v imenu Tistega, ki naju je razsvetlil! Glede prave ponižnosti si mislim takole: V srcu moramo biti polni resnične ponižnosti in ljubezni do bližnjega, toda zunanje se s tem ne smemo postavljati; s tem, da se hlapčevsko priklanjam globoko pod druge ljudi, jih delam napuhnjene in si jemljem možnost, da bi jim lahko služil v vsem, kar bi bilo koristno zanje.
6 Določenega spoštovanja, ki ga že zgolj kot človek lahko pričakujem od svojih soljudi, ne smem nikoli povsem zapraviti, ker brez njega ne morem storiti nič vzpodbudno dobrega! Zato hočeva biti midva oba v svojih srcih sicer ponižna kar se le da; toda prav nič od svojega nujnega zunanjega ugleda ne moreva in nočeva zapraviti!
7 Zelo pogosto bova imela priložnost videti, kako se morajo revni ljudje za svoje preživetje ukvarjati z zelo neznatnimi in najneuglednejšimi deli. Ali naj greva, da bi okronala svojo ponižnost, tudi midva čistit mlakuže in kloake?! Mislim, da to ni najbolj potrebno; tu je dovolj, da tistih ljudi, ki se ukvarjajo s takšnim delom, zaradi tega v svojih srcih nimava za manjvredne od naju, ki sva od Gospoda dobila povsem drugo službo.
8 Midva sama morava najprej spoštovati službo, sebe pa ne morda zaradi naju, ampak pred ljudstvom samo zaradi službe. Če pa je to nujno potrebno, ne smeva sama iti čistit mlakuž in kloak, ampak morava to delo prepustiti tistim, ki sta jih Gospod in narava določila za to. Midva tega tudi ne bi vzdržala, ker nisva bila od mladosti na to navajena. In Gospod od naju kaj takega gotovo tudi ne bo zahteval; toda kot Oče vseh ljudi zahteva, da v svojih srcih nobenega človeka, celo niti največjega grešnika, ne zaničujeva, ampak uporabiva vsa sredstva, da bi rešila njegovo dušo! In tako verjamem, da bova ravnala prav pred Bogom in pred vsemi ljudmi."
9 Rečem Jaz: "Da, tako je prav! Resnična ponižnost in resnična ljubezen do bližnjega res prebivata v vajinih srcih – in ne v zunanjem videzu kot pri farizejih!
10 Kdor se brez potrebe meša med pomije in tropine, mora nazadnje sprejeti, da ga svinje požrejo!
11 Tako prava ponižnost tudi ne zahteva, da bisere mojega nauka mečete ravno pred svinje. So namreč ljudje, ki so hujši od svinj, in za katere Moj nauk ne velja; kajti te ljudi lahko z vso pravico raje porabite za čiščenje mlakuž in kloak, kot pa jim oznanite Moje besede in Moje ime!

12 Pri tem pa ne glejte morda na obleko ali na zunanje dostojanstvo, ampak edino na človekovo obnašanje glede na njegovo srce in dušo! Če je to žlahtno, krotko in potrpežljivo, potem mu oznanite evangelij in recite: 'Mir s teboj v Gospodovem imenu in z vsemi ljudmi na zemlji, ki so dobre volje!' Če je tako vnaprej blagoslovljeni človek resnično dobre volje in dobrega srca, bo blagoslova polni mir ostal v njem in oznanjeni mu evangelij bo kmalu začel roditi najlepše nebeške sadove. In tako verjamem in mislim Jaz Sam na vaš človeški način, da bi zdaj morali biti vsi vi povsem seznanjeni s tem, kaj je prava ponižnost!
13 In ker so jedila pravkar že v najobilnejši meri na mizi, jejmo in pijmo, kolikor komur srce poželi in polni veselja; ko namreč sedim med vami kot resnični ženin vaših duš, morete vsi veseli in radostni zaužiti z Menoj ta okusno pripravljeni obed! Ko pa v zadnjem času ne bom več med vami tako kot zdaj, boste že spet sedeli za jedilno mizo z manj zadovoljstva in veselja!"

87. Kornelij in Zorel se pogovarjata o čudežih

1 Zdaj si vsi postrežejo in korajžno ter veselo jedo; posebno Rafael je spet naložil predse več velikih rib in jih pojedel čudežno hitro, kar je zbudilo Zorelovo in Cinkovo veliko pozornost, posebej pa seveda Zorelovo, ker ta še sploh ni vedel, kdo je mladenič. Zato je pri Cireniju povprašal, kako vendar mladenič s takšnim volčjim tekom používa največje ribe, ko vendar niti zdaleč ni podoben kakšnemu požrešnežu.
2 Nato mu Cirenij odgovori: "Tisti mladenič je prečudovito bitje; je človek in duh obenem, oživlja ga takšna moč in oblast, o kateri se ti še nikoli niti sanjalo ni. Moj brat Kornelij, ki sedi poleg tebe, ti lahko potrdi isto!"
3 Nato Zorel vpraša Kornelija, kaj je posebnega s tem mladeničem.
4 Reče Kornelij: "Glej, ljubi Zorel, to je, kar ti je že povedal moj brat; več ti o njegovi prečudoviti naravi ne morem povedati iz povsem preprostega razloga, ker odkrito rečeno, tega tudi sam resnično ne razumem. On je isti angel, ki je po judovskem mitu nekoč nekemu mlademu Tobiju že služil za vodnika. Mene gotovo ni bilo poleg, da bi ti lahko v tej zadevi služil kot živa priča; toda verjamem, da je bilo tako, - in zakaj tega ne bi verjeli?!
5 Saj se tu spet dogajajo takšne čudežne reči, ki jim bodo naši pozni potomci težko verjeli, - in vendar so resnične pred našimi očmi in ušesi, ker jih vidimo in slišimo! Zdaj se vendar dogaja toliko božansko čudežnega, da moramo nazadnje že verjeti vse, kar čudežnega pripovedujejo judovski spisi in knjige. Če lahko tukaj en čudež tako rekoč prekriva drugega, zakaj ne tudi v tistih starih časih, - in tako je lahko naš silni jedec pred nekaj stoletji prav dobro služil pobožnemu mlademu Tobiju kot vodnik! Jaz sam vse to trdno verujem in menim, da tudi ti ne boš našel v tem nič spornega!"
6 Reče Zorel: "Jaz že sploh ne; vse čudežno je namreč nekaj posebnega in ni podobno pojavom na področju naravnega. Z nogami gazi zakone naravnega sveta in je uresničenje domišljije kakšnega z vso modrostjo

obdarjenega pesnika. Vse, kar si lahko zamisli človek z najbolj bogato domišljijo, je uresničeno na področju čudežnega!
7 Bogu mora vendar biti vse mogoče, ker o tem neprestano priča obstoj sveta in zvezdnega neba! Prvo stvarjenje sveta se nam mora vendar zdeti strahovito čudežno! Ko pa je svet ustvarjen in obstaja po določenih zakonih obstoja in ga pod istimi zakoni obstoja naseljujejo bitja, se seveda tistim, ki na njem živijo, ne zdi več tako zelo čudežen!
8 Ko pa pride, kot izjemoma zdaj, na tem prečudežno ustvarjenem svetu, Stvarnik k prebivalstvu sveta, mora to gotovo znova strmeti, ko začne stari Vsemogočni pred njihovimi očmi izvrševati dela, ki so mogoča edino Njemu, sicer pa brez Njegove volje v vsej neskončnosti nikomur.
9 S tem pa sploh ne zanikam, da je tudi kakšen duhovno povsem popoln človek zmožen delati čudeže; morda bo celo kot povsem popoln, čisti duh zmogel tudi ustvariti majhen svet, - toda brez sodelovanja Božje volje gotovo večno nikdar! Takšen duh bo gotovo lahko tudi nadvse modro govoril in učil, toda brez Božjega duha v njegovih prsih tudi večno ne!
10 Tako temno se iz judovske zgodovine lahko spomnim, da naj bi nekoč osel prav modro govoril nekemu preroku Bileamu. Da, v prav starih časih naj bi celo divje in krvoločne živali poučevale zakrknjene ljudi! Po tvojih besedah tudi pri tem nismo bili poleg; toda ne glede na to je v tem lahko zmeraj nekaj resnice. Toda takšne živali je za tisti trenutek gotovo prevzel Božji duh in so mu morale služiti kot orodja! In ne veliko drugače in bolje bo z modrostjo najmodrejših ljudi in duhov; resnična velika razlika bo le v zadržanju in rasti!
11 To je moje mnenje! Tega seveda nočem trditi kot apodiktično gotovo resnico, - kajti s svojimi razumskimi razlogi sem se enkrat že zaletel in takega skoka na življenje in smrt ne bi rad naredil še enkrat; ko takole razumno govorimo o tem, pa lahko vendar brez kakršnekoli utemeljitve še zmeraj postavimo eno mnenje proti drugemu in nazadnje pridemo do spoznanja, ali in koliko resničnega je morda v tem ali pa tudi ne!"
12 Reče Kornelij: "Prijatelj, govoriš kot je napisano in v tvojem skromnem mnenju je gotovo nekaj resnice; toda zdaj imam zate še eno mnenje, in to je, da pojej svojo ribo in ne glej toliko na to, kako nebeški mladenič pospravlja eno ribo za drugo in še zmeraj kaže apetit, iz katerega z vso lahkoto spoznamo, da bi bil sposoben brez napora spraviti pod streho še deset takšnih rib! Jej zdaj tudi ti in pokaži, da si lahko kos vsaj eni ribi in eni kupi dobrega, da, najboljšega vina!"
13 Na te besede zdaj naš Zorel v vsem miru povsem pošteno je in pije in se ne briga več tako zelo za vse, kar se dogaja okrog nas.

88. Različna mnenja o Gospodovi naravi

1 Vino pa je začelo ob mizah razvezovati jezike in zato je kmalu postalo živahneje. Nastala so celo različna mnenja o Meni in lahko bi rekli, da je prišlo tu pri mizi do prvega cerkvenega razkola. Nekateri so trdili, da

sem povsem neposredno najvišje božansko bitje; drugi pa so rekli, da to sicer sem, vendar ne neposredno, ampak posredno. Spet drugi so rekli, da sem pravzaprav le po poreklu Davidov sin in sem določen za Mesija Davidovega kraljestva in zato deležen Davidove čudežne moči in Salomonove modrosti. Spet drugi so menili, da sem prvi nebeški angel, ki zdaj pro forma v mesu živim na svetu in imam pri Sebi še enega adjutanta iz nebes.
2 En del, h kateremu so se deloma priključili tudi Moji apostoli, Me je razglasil za Sina Najvišjega. Imel naj bi sicer iste lastnosti kot Moj Oče, kljub temu pa naj bi bil povsem druga osebnost, in prav tako naj bi bil pogosto omenjeni Božji duh nazadnje še tretja osebnost, ki bi v določenih primerih povsem sama zase spregovorila kakšno besedo!
3 S tem mnenjem pa so se ujemali le zelo redki. Nekateri so vprašali Petra, kaj on misli.
4 Peter pa je rekel: "On, Gospod Sam, nas je, ko smo se vozili tu naokrog, vprašal, kaj menijo ljudje o Njem, kdo je, in kaj končno mi sami mislimo o Njem. Tedaj smo tudi trdili to in ono in ko je nazadnje vprašal mene, sem tudi povedal naravnost, kakor sem občutil v srcu: 'Ti si Sin Najvišjega!' In On je bil s tem mojim pričevanjem povsem zadovoljen in me je celo imenoval skala vere, na kateri bo zgradil Svojo Cerkev, ki je peklenska vrata ne bodo več premagala. S tem je torej On Sam odobril in potrdil moje mnenje, ki sem ga takrat izrekel, in tako ne storim nič napačnega, če kot skala ostanem pri tem!"
5 Janez pa je bil kljub temu zelo nasproten temu Petrovemu mnenju in je rekel: "V Njem prebiva polnost božanstva telesno! Kot Sina, ki pa ni in ne more biti druga osebnost, spoznam Njegovo telo samo toliko, kot je sredstvo do cilja; toda v celoti je vendarle identično z božanstvom, ki v polnosti prebiva v Njem!
6 Ali je morda moje telo druga osebnost kot moja duša? Ali ne tvorita oba enega človeka, čeprav si je v začetku mojega obstoja morala duša šele izoblikovati to telo in bi torej lahko rekli: Duša je oblekla drugega, materialnega človeka in tako postavila okrog sebe drugo osebnost? Seveda lahko rečemo, da je telo sin ali nekaj, kar je ustvarila duša, toda zato še ni druga osebnost z njo ali celo brez nje! In še manj lahko o duhu v duši rečemo: le kaj bi bila duša brez Božjega duha v njej? Saj je vendar popoln človek nastal šele, ko je duh povsem prešinil dušo! Tako je torej duh, duša in telo povsem ena in ista osebnost!
7 Poleg tega je pisano: 'Bog je ustvaril človeka popolnoma po Svoji podobi.' Če pa je človek kot popolna Božja podoba s svojim duhom, svojo dušo in svojim telesom le en človek in ne trije, bo menda le tudi Bog kot popoln praduh obdan s prav tako popolno dušo in zdaj tudi pred našimi očmi vidno s telesom, tudi le en Bog in večno nikoli troedini in povrh vsega še v treh ločenih osebah! – To je moje mnenje, ki se ga večno držim, ne da bi zaradi tega hotel biti skala vere!"
8 Rečejo vsi za Mojo mizo: "Janez je prav povedal!"
9 Peter pa se hoče zaradi tega popraviti in reče: "Da, saj tako mislim tudi jaz; le da nisem tako zgovoren, da bi svoje notranje razumevanje tako hitro izrazil, čeprav bo ta stvar zmeraj zelo težko razumljiva!"

10 Reče Janez: “Težko in spet ne težko! Na tvoj način je gotovo nikoli ne bo razumel noben človek na tej zemlji, - na moj način, tako mislim, pa spet povsem zlahka! Gospod sam pa naj bo zdaj pravi razsodnik med nama!”
11 Rečem Jaz: “Vera zmore veliko, toda ljubezen zmore vse! Ti, Simon Juda, si skala v veri; toda Janez je čisti diamant v ljubezni, in zato tudi vidi globlje kot kdo drug izmed vas. Zaradi tega je dejansko tudi Moj osebni pisar; veliko bo dobil od Mene za napisati, kar bo za vse vas še uganka! V takšni ljubezni ima namreč prostor mnogo reči, v veri pa le nekaj določenega, ko se pravi: ‘Do tu in potem nič več naprej!’ Le držite se izjave Mojega ljubljenca; on Me bo namreč popolnega prenesel v svet!”
12 Zaradi tega je Peter nekoliko v zadregi in zmeraj skrivaj nekoliko ljubosumen na Janeza. Zaradi tega se je Peter tudi po Mojem vstajenju, ko sem ga poklical, naj Mi sledi in pase Moja jagnjeta, razburjal nad tem, da Mi je tudi Janez sledil brez mojega poziva, kar sem potem, kot je znano, Petru zavrnil, pri čemer sem Janezu tudi obljubil popolno nesmrtnost, - od koder je potem prišla med ljudi govorica, da ta učenec ne bo nikoli umrl, celo niti telesno.
13 Peter pa je vprašal Janeza, kako naredi, da ima zmeraj veliko globlji uvid in globlje spoznanje kot on, Peter namreč.
14 Janez pa je rekel: “Glej, jaz ne stanujem v tvoji duši in ti ne v moji, in poleg tega nimam nobenega merila, da bi lahko določil, zakaj je moje mnenje solidnejše in pravilnejše! Toda Gospod Sam je zdaj tako glasno povedal pred nami, namreč razliko med vero in ljubeznijo, vzemi torej to kot odgovor na svoje vprašanje! Kajti obisti in srca lahko le Gospod Sam preizkusi in tako bo tudi na las natančno vedel, kakšna razlika je med najinima dušama.!
15 S tem odgovorom je bil Peter zaenkrat tudi zadovoljen in ni vpraševal naprej. Zdaj pa je bil tudi obed že pri koncu in vstali smo ter odšli na goro.

89. Sijoči kamen od izvira Nila

1 Ko smo postopno prišli vsi na nam že poznano goro in zavzeli svoje prostore, je stopil stari Marko s svojo ženo in svojimi otroci k Meni in Me srčno prosil, da bi še prihodnji dan ostal pri njem, ker bi bilo zanj preveč boleče, če bi ga zapustil že pred sončnim vzhodom.
2 Rekel sem (Jaz): “Ne skrbi zaradi tega! Jaz lahko grem in ostanem, noben čas Me ne sili; Jaz sem namreč tudi Gospod časa in vseh časov! Meni nikoli noben čas ne zraste čez glavo. Je pa še veliko krajev, ki jih moram obiskati in jih bom obiskal; toda ravno en dan ali ena ura Mi tam, kjer sem našel resnično, živo ljubezen, ne pomeni nič.”
3 Reče Marko, s solzami v očeh: “O Gospod in Oče, večna Ti hvala za to preveliko milost! Tvoja edina sveta volja naj se zgodi! Toda, Gospod, noč je zelo temna, ker so oblaki zelo gosto prekrili nebo; ali naj prinesem baklje?”
4 Rečem Jaz: “Pusti to, si bomo že priskrbeli svetlobo!”
5 Nato pokličem (Jaz) Rafaela in mu rečem: “Sredi Afrike, tam, kjer stojijo visoke Komrahajske gore in iz skale izvira prvi izvir Nila, boš

deset višin moža globoko pod gruščem našel kamen velik kot človeška glava; tega Mi prinesi sem; ta kamen nam bo dovolj razsvetlil to noč! Ko pa ga boš prinesel sem, ga položi na tisto golo drevesno deblo, da bo njegova svetloba prodrla daleč in razsvetlila okolico! Da pa sem zdaj govoril s teboj kot s človekom, se je zgodilo ravno zaradi ljudi, da bodo vedeli, kaj se bo tu zgodilo, in bodo v tvoji izpolnitvi Moje volje spoznali Mojo oblast."
6 S tem je Rafael izginil, vendar je bil kot leteči svetlobni meteor skupaj s kot sonce sijočim kamnom takoj spet pri nas.
7 Preden je Rafael položil kamen na omenjeno votlo in golo drevesno deblo, jih je več zahtevalo, da bi natančneje pogledali kamen.
8 Ko pa ga je Rafael prinesel zelo blizu, ga od same premočne svetlobe ni mogel nihče pogledati, ker je oddajal skoraj tako močno svetlobo kot jo v najkrajšem zimskem dnevu oddaja sonce na zemljo, to se pravi za vidni občutek človekovega mesenega očesa, in Rafaelu potemtakem ni preostalo drugega, kot da je svetleči kamen takoj postavil na namenjen mu kraj. Od tam je njegova intenzivna svetloba razsvetljevala okolico tako močno, da smo lahko še daleč naokrog vse dobro razločili.
9 Da so si tako Cinka s svojimi ljudmi kot še prav posebej Zorel od samega začudenja komaj upali dihati, je lahko razumljivo. Zorel se je naprezal, da bi o tem povedal kaj res pametnega; iz sebe pa ni mogel spraviti prav nič, ker so pri hitrem prinosu kamna in njegovem vehementnem sijanju njegovim še zelo matematično stereotipnim pojmom nasprotovale logične nemožnosti, katerim njegove izkušnje in njegovo znanje niso bili kos. Prvič, s svojimi sužnjami je bil večkrat v Egiptu, enkrat pa celo nekaj dni potovanja daleč za katarakti. Oddaljenost zgornje egiptovskih pokrajin mu ni bila povsem neznana, ker je z dobrimi kamelami do kataraktov zmeraj potreboval pet do šest tednov potovanja.
10 Po njegovih izračunih bi orkan to pot opravil v treh dneh in puščica v pol dneva. – Kakšno hitrost gibanja je torej moral imeti mladenič, da je opravil gotovo trikrat daljšo pot v nekaj trenutkih! Če je mladenič duh, - kako je mogel nositi materijo, in kako je mogla biti materija, celo najtrše vrste, zaščitena pred uničenjem zaradi zračnega upora?! Tega v naravnih zakonih ni! Povrh tega pa še povsem hladna, sončni podobna intenzivna svetloba; tudi to ne obstaja! Nihče še ni odkril kaj takšnega, razen pri trhlem lesu, katerega svetlenje pa je pravzaprav tudi le tako motno svetlikanje, da je ponoči, celo v največji moči, kvečjemu podobno svetlikanju kresnic!
11 Tako je naš Zorel nekaj časa premišljeval in nato rekel Korneliju in Cinku: "Temu bom pa vendarle rekel resnični čudež; kaj takega se doslej na zemlji še ni zgodilo! Le kakšna vrsta kamna je to? Od vseh časov doslej še nikoli ni bil odkrit takšen kamen! Kakšno vrednost bi moral tak kamen imeti za cesarja ali kralja, če seveda sčasoma ne izgubi svoje svetlobe! Kajti ob razvlečeni afriški obali, tja daleč za Herkulova stebra, vse do pokrajin, kjer obronki visokega Atlasa pozdravljajo atlantski ocean, v poznem poletju tu in tam prav tako vidimo zelo bele in ponoči ob določenih urah zelo močno svetleče kamne; toda njihova

svetloba ne traja dolgo, in če tak kamen prinesemo v suho sobo, je kmalu konec njegovega sijanja in potem nima nobene vrednosti več. Zdi se pa, da je ta kamen nekaj posebnega! Ta svoje svetlobe gotovo ne bo nikoli več izgubil in zaradi tega mora imeti neznansko vrednost!"
12 Reče Kornelij: "Ne le zaradi svetenja, ampak veliko bolj zaradi tistega, ki ga je prinesel! Toda pustimo zdaj to! Jutri zjutraj si ga bomo že lažje ogledali in ga presodili kot danes; tedaj bodo naše oči zaradi sončne svetlobe manj občutljive kot so danes, se pravi zdaj v tej temni noči, v kateri se oblaki pripravljajo na pošten deževni blagoslov. Zdaj pa dajmo mir; Gospod bo šele začel tisto, kar nam je obljubil spodaj pri mizah!"
13 S tem je Zorel zadovoljen in zdaj so ga same oči in ušesa.
14 Zdaj pa stopi k Meni Ouran in reče: "Gospod, kaj se bo jutri zgodilo s kamnom in ali bo zmeraj ohranil svojo svetlobo?"
15 Rečem Jaz: "S tem vprašanjem si pravzaprav prinesel na dan željo, da bi ga rad imel za svoje krone! Toda to ne gre; zaradi osvojitve tega kamna bi namreč lahko nastale velike in zelo pogubne vojne. Zato ga bo Moj angel jutri spet vrnil tja, od koder ga je prinesel in to bo potem za vedno končalo vse prepire."
16 S tem pojasnilom je Ouran povsem zadovoljen in se vrne na svoj prostor.
17 Toda Cirenij vendarle reče: "Gospod! Kot darilo cesarju bi ta kamen gotovo naredil mogočen vtis."
18 Rečem Jaz: "Prav gotovo, toda nazadnje bi zaradi svoje prevelike vrednosti njegova svetloba tudi tam povzročila vojne in to bi bilo zelo slabo! Nekaj zrnc od njega že lahko dobiš, - celega kamna pa nikakor ne!"
19 Reče Cirenij: "Toda kako in na kak način ima ta kamen to svetilno sposobnost? Le kako se imenuje?"
20 Rečem Jaz: "Ti kamni pravzaprav ne pripadajo tej zemlji, ampak so doma le v velikem sončnem svetu. No, v velikem sončnem svetu pa so od časa do časa velike erupcije, za vaše pojme neizmerne moči, ki večkrat zgrabijo takšne kamne in jih z silno močjo zaženejo v širni prostor stvarstva. In tu imaš enega od njih!
21 Njihovo svetenje izvira edino od njihove za tvoje pojme nadvse gladke površine, na kateri se neprestano zbira množica ognjenih bliskov in v to nadvse trdo materijo izgnane duhove vedno znova poziva k dejavnosti. Poleg tega je ta kamen v največji meri prozoren in zato je vsaka najbolj notranja dejavnost duhov vidna v zunanjem pojavu svetenja, seveda v veliki meri pomnožena z zunanjo dejavnostjo duhov zraka, ki z veliko hitrostjo drsijo ob nadvse gladki površini krogle.
22 Teh kamnov pa v soncu že v naravi ne najdemo takšnih, ampak jih tako obdelajo šele umetnost in roke tamkajšnjih ljudi. Večinoma jih že najdejo v okrogli obliki v pokrajini velikega vodovja, nastanejo pa vedno ob izbruhih. Tedaj povsem raztaljeni mineralni elementi bruhnejo daleč v z etrom napolnjeni prostor in v praznem prostoru dobijo zmeraj okroglo obliko kaplje po zakonu mirovanja, ki je položen v vsako materijo, in teži k središču ter ga išče.

23 Padanje teh krogel, ki so lahko zelo različnih velikosti, traja pogosto dneve, tedne, mesece in pri večjih pogosto več let, pač glede na to, ali so bili vrženi v prostor bolj ali manj oddaljen od sonca. No, nekateri padejo na sončna gorovja in skale in se razbijejo; toda mnogi padejo v velika vodovja, ostanejo nepoškodovani in ljudje sončnega sveta jih zlahka izvlečejo iz vode. Sončni ljudje namreč lahko ostanejo pod vodo tudi več ur in delajo na morskem dnu tako kot na suhih tleh, in to toliko lažje, ker imajo poleg te skoraj amfibijske lastnosti tudi nadvse uporabno potapljaško opremo.
24 Ko se velika sončna hiša zadosti opremi s takšnimi kroglami, jih kljub temu, da imajo nadvse gladko površino, z vso prizadevnostjo še bolj gladijo in polirajo, in sicer do stopnje, ko med poliranjem začno svetiti. Ko je poliranje doseglo to točko, jih kot svetleče krogle postavijo na prav za to narejene stebre v podzemnih, katakombam podobnih dolgih hodnikih, skozi katere zmeraj močno vleče, in tako več kot dovolj osvetljujejo podzemne hodnike, obenem pa služijo kot posebni okras teh hodnikov, na katere v sončnem svetu še posebej gledajo; tam je namreč neredko povsem običajna stanovanjska hiša že veliko bolj okrašena in ozaljšana, posebej znotraj, kot v Jeruzalemu Salomonov tempelj. In tako si lahko tudi mislite, da sončni ljudje, posebej tisti v srednjem pasu, tudi za okrasitev svojih podzemnih hodnikov uporabijo vse, kar je možno.
25 Vendar, tu nismo zbrani zaradi opisovanja velikega sončnega sveta, ampak zaradi okrepitve vaše vere in volje. Da bi pa to dosegli, je potrebno vse kaj drugega kot še tako natančen in celovit opis velikega sončnega sveta!"
26 Vpraša Cirenij: "Gospod! Če pa je ta svetleča krogla kompaktnejša od vseh diamantov, kako bomo lahko od njene površine odluščili kakšna posamezna zrna, ki bi jih tako rad imel v spomin na ta večer?!"
27 Rečem **Jaz**: "Tudi ti včasih misliš še preveč zemeljsko! Tam, od koder je ta svetleča krogla, jih je še veliko, naj si bo v Afriki ali v samem soncu, - za Mojega angela je povsod enako daleč. Od te svetleče krogle seveda noben smrtnik ne bo mogel dobiti nekaj zrnc, ne da bi jo uničil, če pa bi jo hotel uničiti, bi koščki tudi takoj izgubili svetilnost; toda majhne kroglice bodo stalno ohranile svetilnost. – Toda, zdaj pa zares dovolj o tej zadevi!"

90. Duša in telo

1 (**Gospod**): "Zdaj pa se bomo pri priči lotili nečesa drugega! Zorel in ti, Cinka, stopita nekoliko bližje k Meni in Mi povejta, kaj bi zdaj še predvsem rada videla in vedela."
2 Oba poklicana stopita bližje in **Cinka** reče: "Gospod, to je za ljudi najine še zelo nepopolne vrste vprašanje, na katerega je zelo težko odgovoriti! Rada bi namreč videla in vedela še zelo veliko, ker nama je še ostalo zelo veliko za videti in vedeti, kljub temu, da sva že marsikaj videla in izvedela. Kaj pa je med neskončno mnogim za naju najpotrebnejše, to je povsem drugo vprašanje, na katerega ne znava

odgovoriti zato, ker še zdaleč ne veva, kaj je za naju sploh najpotrebnejše; zato brez najine želje ravnaj po Svoji neskončni ljubezni in modrosti, in tako bo že vsak videl, slišal in čutil najboljše!"
3 Rečem **Jaz**: "No dobro torej, - videl bom, kaj se da narediti! Menim, da bi bil res zanesljiv vpogled v nadaljnje življenje duše po smrti telesa za vse vas nadvse pomemben in potreben; zato si bomo to zadevo nekoliko natančneje pogledali!
4 Z besedami sem vam že večkrat pokazal, v čem je pravzaprav smrt telesa in na kako različne načine se lahko zgodi, in kakšne so in morajo biti njene posledice za dušo in njenega duha. Če bi vam to razlagal z dolgimi teoretičnimi stavki, bi celo leto ne prišli do konca. Za vaše osnovno spoznanje vam bom to zadevo prikazal z besedo in dejanjem in potem boste razumeli.
5 Preden pa dejansko pridemo do tega, vam moram vendarle najprej razložiti, kako je duša povezana s telesom.
6 In tako Me poslušajte: Duša kot zmes in sprimek je skoz in skoz eterično-substancialna. Ker pa telo v bistvu tudi vsebuje eterično-substancialni del, je ta soroden s substancialno bitnostjo duše. In ta sorodnost je pravzaprav tista, ki dušo tako dolgo veže na telo, dokler to sčasoma ne preide preveč v golo materialnost, nakar ima z obstojno bitnostjo duše premajhno sorodnost ali pa sploh nobene več, - in če kakšna še obstaja, mora biti šele s procesom trohnenja odvzeta telesu in onstran dodana tako rekoč goli duši.
7 Če pa je duša sama nazadnje sprejela preveč materialnega iz svojega telesa, doseže telesna smrt tudi njo in mora s telesom strohneti in se šele po mnogih zemeljskih letih prebuditi kot naravno zelo nepopolna, nakar ji bo zelo težko povzpeti se v višjo svetlobo, ker ji je vse temna zemeljska stvar, v kateri je le malo življenja, v vseh kotih pa veliko teme.
8 O kakšnem prebujenju duha v njej ne more biti govora tako dolgo, dokler čas, stiska in raznovrstna ponižanja iz duše ne izločijo in pometejo vsega svetno predmetno temnega ter grobo in nekako telesno-substancialnega; in to gre onstran veliko težje kot tu, ker mora duša onstran tako dolgo ostati v nekakšni pustinji sama zase, da je ne bi kot preveč golega in pravzaprav še nagega bitja brez kože použila kakšna druga bitnost, ki je že polna višjega življenjskega ognja in moči, in bi bila uničena ter použita kot kaplja vode na razbeljeni kovini. Za vsako še zelo nepopolno dušo velja v njenem odnosu do že popolnega duha tisto, kar sem nekoč rekel Mojzesu, ko Me je hotel videti: 'Boga ne moreš videti in živeti!'
9 Kolikor višje potencirano je življenje, toliko močnejše, silnejše in težje je, in nobeno življenje, ki je še na zelo nizki stopnji, se ob potenciranem življenju ne more uveljaviti, razen v določeni razdalji. Kaj je komar v primerjavi s slonom, kaj muha v primerjavi z levom?! Kaj je rastlinica najnežnejšega mahu v primerjavi z več stoletij staro cedro na Libanonu, kaj ta zemlja v primerjavi z velikim soncem?! Kaj je kaplja vode proti mogočnemu ognju?! – Če kdo od vas stopi na slona, to slonu pač ne bo škodovalo; če pa nekdo od vas stopi na mravljo, je konec njenega naravnega življenja.

10 Kar pa se kaže že v zunanji naravi, celo povsem očitno, obstaja v kraljestvu duhov toliko bolj izoblikovano in izrazito resnično. V vsakem že samostojnem življenju obstaja nenasitna potreba, da bi v sebi združilo čedalje več življenja; združevalno načelo pa je v bistvu ljubezen. Če to načelo ne bi bilo vsemu življenju lastno pred vsem, ne bi bilo niti enega sonca v brezmejnem prostorju, niti zemlje, in prav tako tudi nobenega ustvarjenega bitja na njej in v njej.
11 Ker pa ravno v življenju samem obstaja načelo združevanja življenja in si vsako svobodno življenje neprestano prizadeva, da bi se združilo z drugim, njemu podobnim in sorodnim življenjem, bo iz mnogih posameznih življenj in posameznih inteligenc nazadnje nastalo samo eno življenje in ena pomnožena in zato zelo široka inteligenca, in tako tudi iz mnogih bitijc, obdarjenih z malo razuma, eno z veliko razuma in veliko pameti obdarjeno bitje."

91. Izpopolnjevanje ubogih duš v onstranstvu

1 (**Gospod**): "Če bi se po tem za obstoj in življenje nadvse nujnem in nespremenljivem načelu tako imenovana uboga in gola duša onstran takoj srečala z duhom, kakršen je na primer naš Rafael tu, bi jo ta pri priči požrl, tako kot požre morje eno samo samcato kapljo vode. Zato sem iz skrbi za vso neskončnost določil, da je majhno, slabotno in še zelo golo življenje zmeraj tako eksponirano, da obstaja kot posamezno in se mu smejo približati le takšne življenjske potence, ki gotovo niso niti malo močnejše kot to posamezno življenje v svoji osamelosti in goloti.
2 Takšne življenjske potence ne morejo požreti druga druge, ker so posamezni jazi enako močni; toda kljub temu se med seboj združujejo in se posvetujejo, iz tega pa nikoli ne more priti veliko koristnega, ker je modrost vsakega posameznega bitja skoraj na las enaka. Predstavljajte si posvet samo zabitih ljudi, ki bi radi kaj zares modrega sklenili in končno z združenimi močmi tudi izvršili! Le kaj se bo rodilo iz njihovih posvetov? Nič drugega kot neumnosti!
3 Na tej zemlji, večinoma na njenih otokih, imamo še dandanes ljudstva, ki povsem nemoteno prebivajo na svojih otokih od Adamovih časov; to so Kajnovi potomci, ki so še danes na isti kulturni stopnji, na kateri so bili pred dva tisoč leti. Da, le zakaj niso v svoji kulturi prav nič napredovali, ampak prej nazadovali, kljub vsem svojim pogostnim posvetovanjem? Ker je najmodrejši med njimi neumnejši in bolj slep kot tukaj še tako nor svinjski pastir! Če pa že najmodrejši nič ne ve, kaj potem vedo šele drugi, ki iščejo pri njem nasveta?!
4 Tu boste seveda vprašali in rekli: 'Ja, le zakaj Bog k takšnim ljudstvom ni poslal nobenega s Svojim duhom napolnjenega preroka?' Ravno tu pa smo zdaj prišli do glavne točke!
5 V teh ljudstvih prebivajo še številne veliko premalo zrele in gole duše. Višje razodetje bi jih požrlo in okovalo s sodbo, iz katere jih ne bi bilo več možno osvoboditi. Najvišjo in najčistejšo resnico bi spremenili v

najhujše praznoverje in se v njem tako zasidrali, da jih nazadnje niti Jaz Sam ne bi mogel z nobenim sredstvom več odrešiti.
6 Zato je nujno, da še tisoč let ostanejo tako, kot so. Šele po tem času naj dobijo obiske zgolj razumsko prebujenih ljudi, od teh pa še dolgo nobenega pouka, ampak le vzor, ki jih bo nekoliko prebudil. Od časa do časa naj bodo večkrat deležni takšnega presenečenja, ki jih bo prebujalo. Ko se bo to nekaj stokrat zgodilo, bodo takšna gola ljudstva postala nekoliko bolj oblečena, telesno in duševno, in šele tako postopno zrela za višje razodetje.
7 In ravno tako, in še z veliko večjim trudom, se v velikem onstranstvu izpopolnjujejo in dosegajo življenjsko popolnost povsem gole naravne duše. Takšna duša mora biti v popolni temi prepuščena sama sebi tako dolgo, dokler je lastna stiska ne prisili, da se predrami iz svoje še več kot pol materialne letargije in začne v svojem srcu razmišljati o kakšnih določnejših mislih.
8 Ko postajajo misli čedalje bolj izrazite in določne, potem se začne v takšni duši čisto počasi svitati, in duša začne dobivati temelj, na katerem lahko nekoliko stoji in se postopno tudi malo sprehaja sem ter tja. To sprehajanje potem ustreza prehajanju ene misli v drugo in enega občutka v drugega. To je iskanje, iskanju pa mora slediti nekakšno najdenje, ker bi sicer iskalec, če bi predolgo ne mogel ničesar najti, nazadnje zaradi svojega jalovega truda ohromel in bi tako nujno padel nazaj v staro letargijo.
9 Toda, ko duša, ki je začela prizadevno iskati, najde vsaj nekaj, ji to da nov in krepkejši impulz za še nadaljnje in še prizadevnejše iskanje in raziskovanje, in ko najde celo sledi obstoja sebi enakih, jim sledi kot sledni pes in ne odneha prej, dokler ni našla nečesa, kar ji vsaj potrdi bližnji obstoj njej enakih.
10 S tem čedalje bolj potenciranim iskanjem pa postaja tudi bolj zrela in se hoče nasititi z vsem, kar kot slučajno najde za ovoj svojega substancialnega dušnega telesa. Tu in tam najde tudi nekaj, četudi še tako pičlega, za napolnitev svojega želodca in za potešitev svoje pogosto pekoče žeje. Ko v duši prav močno zraste poželenje zaradi notranjega, čedalje bolj živega življenjskega ognja, tedaj najde pred seboj čedalje več takega, za kar se je v duši prebudila kakšna potreba."

92. Vodenje v onstranstvu

1 (**Gospod**): "Pri tem pa mora duh, ki takšno dušo kot iz določene razdalje vodi, nadvse previdno poskrbeti, da pri svojem iskanju najde edinole tisto, kar ji lahko pomaga k napredovanju v njeni življenjski popolnosti.
2 Šele sčasoma lahko najde tudi sebi podobno dušo, ki jo težijo skoraj enake potrebe, s katero seveda takoj začne korespondenco, kot v tem svetu dva človeka, ki ju preganja ena in ista usoda. Druga drugo izprašata, se pomilujeta in se postopno začneta posvetovati, kaj bi bilo treba storiti, da bi svojo usodo naredili znosnejšo.

3 Samoumevno je, da mora biti druga duša le navidezno podobna prvi, ki je šele stopila iz popolne osamitve; sicer bi slepi vodil slepega, pri čemer bi še prelahko oba padla v jamo in se potem znašla v hujšem stanju kot je bilo prejšnje v obdobju osamitve.
4 V sebi popoln duhovni človek, ki kakor slučajno sreča mlado iščočo dušo, pa nikakor ne sme pokazati svoje popolnosti, ampak mora biti v začetku povsem tisto, kar je mlada duša. Če se smeje, naj se smeje z njo; in če joka, naj joka z njo! Le če se duša začne jeziti nad svojo usodo ter zmerja in preklinja, tedaj naj duh tega ne počne, ampak naj se v začetku sicer dela, kot da bi bil tudi sam nekoliko jezen nad svojo (na videz) podobno usodo, pri tem pa naj vedno igra ravnodušneža, ki mu je zdaj že vseeno, če mu gre tako ali tako! Če nikakor ne bo bolje, no, naj ostane kakor hoče! S tem postane mlada duša bolj voljna in bo zadovoljna že z majhno ugodnostjo, ki jo bo spet kot slučajno nekje našla.
5 Ko je potem takšna duša v onstranstvu nekje našla prostorček, naj ostane tam tako dolgo, dokler sama v sebi ne začuti potrebe, da bi izboljšala svojo usodo; takšne duše so namreč podobne takšnim ljudem tu, ki so povsem zadovoljni z majhnim imetjem, če jim le prinaša toliko, da lahko za silo preživijo. Po vsem višjem in popolnejšem in boljšem sploh ne hrepenijo in se za to sploh ne brigajo. Kaj jim mar za veliko zaposlenost cesarja ali kakšnega vojskovodja?! Da le imajo nekaj za pod zob in ljubi mir, pa so že povsem srečni in si ne želijo nič boljšega več.
6 Prav tako je potem na drugi stopnji z dušo, ki je, kot sem pokazal, stopila iz svoje osamelosti in se je zdaj s svojim trudom toliko preskrbela, da ima svoje stanje za znosno in se ne briga za nič drugega več, celo boji se vsega in zavrača vse, kar bi lahko zahtevalo od nje kakšen napor.
7 Dušo v onstranstvu smo zdaj toliko oskrbeli, da je na primer pri precej dobrih ljudeh našla službo, s katero zasluži najnujnejše, ali je, še bolje, našla in dobila v last kakšno zapuščeno hišico z bogato zasajenim sadovnjakom in nekaj molznimi kozami, morda še s kakšnim služabnikom ali služabnico; duh, ki jo vodi, potem zaenkrat nima drugega dela, kot da pusti takšno dušo nekaj časa nemoteno v njeni posesti.
8 Začasno se tudi oddalji od nje in se dela, kot da bi šel sam iskat nekaj boljšega, potem se spet vrne in govori o tem, da je sicer našel nekaj boljšega, - toda tisto boljše je veliko težje dobiti in si je to treba zaslužiti z veliko truda in dela! Duša bo nato gotovo vprašala, v čem je ta trud in delo; potem voditelj to razloži vprašujoči duši. Če se duša čuti nagnjena k temu, jo vodi tja; v nasprotnem primeru pa jo pusti, skrbi pa za to, da je pridelek na vrtu čedalje skromnejši in nazadnje ne daje več niti najnujnejšega!
9 Duša bo zdaj seveda uporabila vso pridnost, da bi na vrtu pridelala več; toda voditelj zdaj ne sme dopustiti, da bi duša uresničila svojo željo, ampak mora storiti, da duša končno uvidi jalovost vsega svojega truda in izrazi željo, da bi zapustila domovanje in sprejela službo, pri kateri bi, z gotovo ne več truda in dela, vendarle dosegla znosno preskrbo.

10 Ko se je v neki duši dovolj živo izrazila takšna želja, jo vodi naprej in jo pripelje v službo z veliko dela. Potem jo voditelj spet zapusti z izgovorom, da je tudi on na nekem drugem kraju dobil zelo težavno, sicer pa dobro plačano službo. Duši zdaj naložijo delo, ki ga mora natančno opraviti. Povedo ji in ji položijo na srce, da bo vsaka površnost kaznovana z ustreznim odtegljajem obljubljenega plačila, medtem ko bo nasprotno vsako prostovoljno delo nad zahtevanim pohvalno upoštevano.
11 Zdaj bo duša ali opravila zahtevano in še marsikaj več, ali pa ji bo trud postal prekisel, postala bo lena in bo zato zapadla v še večjo bedo. V prvem primeru bo potem povzdignjena in prestavljena v svobodnejše in že precej znosnejše stanje, kjer bo lahko več razmišljala in več čutila. V drugem primeru pa jo voditelj prepusti hudi bedi, pusti jo, da se vrne k svoji prejšnji borni posesti, kjer najde nekaj malega, a še zdaleč ne zadostnega.
12 Po času, ko se je pojavila najhujša stiska, pride voditelj, zdaj veliko boljšega videza, že kot gospodar in lastnik mnogih dobrin in vpraša dušo, kaj ji je padlo v glavo, da je tako površno opravljala dobro in perspektivno službo. Duša se bo izgovarjala in opravičevala, da je bil napor zanjo prevelik; zdaj pa ji bo pokazal, kako je njen trud in napor na tem nerodovitnem majhnem posestvu še veliko večji in vendar ni nobenih izgledov, da bi kdaj prišla vsaj do najpotrebnejših dobrin.
13 Na ta način bo takšna duša prišla do spoznanja, ponovno bo sprejela službo in jo zdaj gotovo opravljala veliko bolje kot prej. Če zdaj dobro dela, ji mora v kratkem pomagati k majhnemu napredovanju, - toda še vedno jo mora pustiti pri občutku, kot da telesno še ni umrla; kajti tega materialne duše ne čutijo in jih je treba o tem na primeren način šele poučiti. Vest o tem bo zanje znosna šele tedaj, ko bodo kot povsem gole duše napredovale do z že dobrimi oblačili oblečene, nekakšne duševno-telesne trdnosti. V takšnem trdnejšem stanju so potem tudi sposobne kakšnih manjših razodetij, ker se začenja v njih prebujati kal njihovega duha.
14 Ko je duša napredovala tako daleč in je uvidevno sprejela, da se zdaj nahaja v svetu duhov in da je od zdaj njena večna usoda odvisna samo od nje, ji je treba pokazati edino pravo pot ljubezni do Mene in bližnjega, ki jo mora prehoditi iz svoje povsem svobodne volje in po svoji popolnoma svobodni izbiri.
15 Ko ji je pokazal to, poleg tistega, kar je še pred njo kot v vsakem primeru povsem zanesljivo dosegljivo, jo voditelj ponovno zapusti in pride spet k njej šele potem, ko ga bo resno poklicala v svojem srcu. Če ga ne pokliče, tedaj tako in tako hodi po pravi poti; če pa se od nje oddalji in stopi na slabo pot, jo spet pusti, da zaide v ustrezno veliko stisko. Ko bo uvidela svoj zgrešeni korak in si bo želela voditelja, naj pride in ji pokaže ničnost njenega truda in njenih prizadevanj.
16 Če se potem želi spet poboljšati, jo spet spravi v službo, in če tam izpolni svoje dolžnosti, bo spet napredovala, toda ne tako hitro kot prvič, ker bi zlahka spet padla nazaj v svojo staro, materialno letargijo, iz katere bi jo bilo veliko težje osvoboditi kot iz prve, ker po vsakem

ponovnem padcu postaja čedalje trša kot rastoče drevo, ki ga je tudi od leta do leta težje upogniti kot v prvem rastnem obdobju."

93. Napredek duše na zemlji in v onstranstvu

1 (**Gospod**): "Že samo po sebi se razume, da tu ne more biti govora o kakšnem posebnem primeru, ampak le o osnovni normi, po kateri je, tako pri tostranskem in prav posebej pri onstranskem vodenju, dušo mogoče dvigniti iz njene materialnosti, ki ovira življenje.
2 Poleg tega obstaja še nešteto mnogo odstopanj, od katerih je treba vsako obravnavati nekoliko drugače; toda ne glede na vse to mora vendarle obstajati neka osnovna norma, po kateri se morajo končno ravnati vse druge, tako kot mora dež oploditi zemljo da lahko začne posejano seme v njej kaliti. Kako pa potem raznovrstna semena, ki čakajo v zemlji na oživitev, iz dežne kaplje vsrkajo tisto, kar jim ustreza, to je stvar specialne inteligence tistih duhov, ki prebivajo v kaleh in seveda znajo prav dobro skrbeti za svojo hišo.
3 To vam povem zato, da boste uvideli, kako težko in mučno je napredovanje do popolnosti notranjega življenja onstran, in kako lahko in sproščeno tukaj, kjer ima duša okrog sebe še materialno telo, v katero lahko najprej odloži vso svojo materialnost, kakor in kadar le hoče; toda onstran to ni tako zlahka možno, ker duša pač nima več materialnega telesa in s svojimi nogami tudi ne hodi po materialnih tleh, ampak po duhovnih, iz dušnih misli in idej zgrajenih, ki pa nikakor niso primerna, da bi sprejela iz duše izločeno materialnost in jo za večno pokopala v sebi.
4 Karkoli namreč iz duše pade na njena tla, velja skoraj toliko, kot če bi vzel kamen in ga hotel vreči povsem proč s te zemlje v neskončni prostor. Da, kdor bi imel moč, da bi vrgel kamen navzgor ali proč s te zemlje s takšno hitrostjo, da bi trideset tisočkrat presegala hitrost izstreljene puščice, bi že povsem gotovo odstranil kamen z zemlje tako, da ne bi nikoli več padel nazaj; toda vsaka manjša hitrost ne bi mogla nikoli imeti takšnega učinka. Kamen bi sicer pognala bolj ali manj daleč od zemlje; toda ko bi potem kamnu podeljena metna sila zaradi vztrajno delujoče zemljine privlačne sile postajala manjša in nujno slabotnejša, bi se kamen spet obrnil in strmo padel nazaj na zemljina tla.
5 In vidite, prav tako je z materialno kepo greha, ki se še onstran drži duše! Tudi če ga duša odstrani iz sebe in ga vrže na tla svojega sveta, ji ta trud le malo koristi, včasih celo sploh nič, ker so dušna tla, na katerih v svetu duhov stoji in se po njih premika, prav tako njen del, kot je tu privlačna sila zemlje in se niti en atom ne more oddaljiti od nje.
6 Ko hoče duša v onostranstvu iz sebe odstraniti vse grobo in materialno, mora v njej postati dejavna višja sila; in to je moč, ki je v Moji besedi in v Mojem imenu! Kajti iz Božjih ust je zapisano: 'Pred Tvojim imenom se bodo pripognila vsa kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo!' S tem je treba razumeti vsa človeška bitja nešteto mnogih drugih svetov v neskončnem prostoru stvarstva; kajti v nebesih prebivajo že za večno *popolni* Božji otroci, - na tej zemlji, da se

razumemo, pa edino in zgolj *nastajajoči* Božji otroci. Ker pa je le tej zemlji dodeljena ta visoka odlika, je po dostojanstvu pred Bogom nad vsemi drugimi nebesnimi telesi; ta so potem moralno pod njo in zato tudi njihovi prebivalci, ki jih je treba razumeti med tistimi, ki prebivajo 'pod zemljo'.
7 Torej lahko šele po Moji besedi in po Mojem imenu duša postane povsem razsvetljena. Toda onstran to ne gre tako zlahka kot bi si morda predstavljali; za to so potrebne velike priprave! Duša mora biti predtem dobro uvežbana v vseh mogočih samostojnih dejavnostih in mora imeti trdno v sebi že kar veliko moč, preden more sprejeti Mojo besedo in končno celo Moje ime.
8 Ko pa je duša enkrat tega zmožna, tedaj ji bo lahko tudi poslednji materialni atom odstraniti iz vsega svojega področja tako, da večno ne more pasti nazaj vanjo. Kako in zakaj, vam bom takoj pokazal!"

94. Razvoj življenja duše

1 K temu reče **Cirenij**, ki je vse to poslušal z nadvse napeto pozornostjo: "Gospod, ne morem ravno reči, da vsega tega nisem razumel; vse mi je prav lepo jasno, - le zdi se mi, kot da bi mi lahko vse to na tej zemlji še enkrat postalo nejasno, in to bi me potem naredilo nesrečnega! Kajti vse to, kar smo zdaj slišali iz Tvojih ust, je vendar nekoliko previsoko celo za najbolj prebujen človeški razum; zato ne bi bila odveč kratka ponovna osvetlitev nekaterih točk!"
2 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, vi Rimljani imate prav dober pregovor, ki se glasi nekako takole: *Longum iter per praecepta, brevis et efficax per exempla!*• Glej, to lahko prav dobro uporabimo tudi tu! Počakaj na primere, ki bodo sledili pozneje in vam jih bom čudežno pokazal! Ti ti bodo razsvetlili to, kar ti je zdaj še nejasno; popolnoma pa boš to zadevo izkusil šele tedaj, ko bo prišel nad vas čisti duh večne resnice in vas bo vodil do vse modrosti nebes in vseh svetov.
3 Ali pa ne opaziš, da že v naravi obstaja le en zakon rasti vseh rastlin in živali?!
4 Glej, vse rastline rastejo in se razmnožujejo od znotraj navzven; iz zemljine vlage vlečejo k sebi primerne snovi in jih končno, izčiščene skozi več tisoč kanalov in cevk vsrkajo vase ali v svoje življenje.
5 Živali jemljejo svojo hrano pravzaprav iz istega izvira, - le da je prej, ali v rastlinskem organizmu ali v že veliko bolj rafiniranem•• mesu nižjih živalskih vrst veliko bolj prečiščena kot v prvotnem Zemljinem humusu.
6 Človek končno uživa najfinejše in najčistejše iz rastlinskega kot tudi iz živalskega sveta. Seno, trava in slama ga ne hranijo več. Od rastlin potrebuje v glavnem le zrnje in od dreves najžlahtnejše, kot med sladke sadeže. Od živali uživa večinoma le priznano najčistejše in se mu gnusi meso povsem nečistih živali.

• Dolga je pot s poučevanjem, kratka in učinkovita z zgledi!

•• prečiščenem

7 Toda koliko odstopanj, zablod in stranpoti je v zgolj tuzemskem razvoju rastlinskega in živalskega sveta, in kljub temu doseže vsak svoj cilj! Skrbno oko raziskovalca vseh stvari v naravnem svetu ne more spregledati, kako tu zmeraj ena stvar služi drugi in eno obstaja za dvig in nadaljnje oživljenje drugega.
8 Življenje duše se mora precediti skozi različne naravne elemente. Najprej je v etru; tam se zbira s sprijemanjem enakega z enakim, podobnim in sorodnim. S tem postane težje in se najprej pogrezne vase, v svoje lastno središče, postaja čedalje težje in iz njega nastane že težja in otipljiva življenjska substanca.
9 V zraku se spet zbira kot zgoraj v etru, iz tega nastanejo oblaki in megla, in ti se spet zbirajo, postanejo vodne kaplje in padajo na zemljo v dežju, toči, snegu, rosi in v določenih pokrajinah kot trajne in stalne soparice in vlažne padavine iz zraka.
10 Voda, kot sicer še zelo podrejen, toda že nad etrom in zrakom postavljen življenjski element, mora zdaj začeti že prav mnogostransko služiti spet višje stoječim ustanovam kondenzacije življenja•••. Najprej mora omehčati bolj trdo in povsem v kamen otrdelo življenje v grobi materiji in ga za nadaljnje napredovanje sprejeti vase, to se pravi, v element vode; to je prvo služenje.
11 Nato mora svoje življenjske duhove ali delce duševne substance v določeni meri oddati v rastline. Ko so se ti delci v rastlinah postopno ter bolj in bolj izoblikovali v že določnejše oblike inteligence, jih ponovno sprejmeta voda in soparen zrak, in voda jim mora priskrbeti snov za nove in bolj svobodne življenjske oblike. Tako voda v svoji sferi še zmeraj služi, čeprav se iz nje vsako uro sprostijo in postajajo čedalje bolj samostojne miriade krat miriade majhnih inteligenčnih delcev duševnega življenja.
12 Toda rastlinsko življenje mora spet sprejeti in opraviti več in že bolj kompliciranih služb. Službe vode so še zelo preproste, medtem ko so službe rastlin za nadaljnje pospeševanje življenja že zelo kompleksne že ob površnem opazovanju še tako preproste rastline.
13 Še bolj množične in veliko pomembnejše so službe za nadaljnje pospeševanje duševnega življenja celo v naj prvotnejših in najpreprostejših živalih, ki so najbližje rastlinskemu svetu. In tako postaja služenje v vsaki višji obliki življenja čedalje bolj komplicirano.
14 Ko pa je duševno življenje končno povsem prešlo v človeško obliko, je služenje njegovo prvo poslanstvo. Tu so različne naravne službe, ki so vsaki človeški formi naložene kot naravni ‘moraš’; poleg tega pa obstaja tudi nešteta množica svobodnejših in še večja množica najsvobodnejših moralnih služb, ki jih mora opraviti človek. In če je bil v vse smeri zvest služabnik, je s tem tudi sebe povzdignil v najvišjo popolnost življenja. No, seveda se to zgodi pri nekaterih ljudeh, ki so bili že od rojstva postavljeni na višjo stopnjo; toda pri drugih ljudeh, ki stojijo tako rekoč zelo tesno ob živalski mejni črti, to v tostranstvu ne

••• kondenzacija = zgoščevanje

gre in svoje nadaljnje izpopolnjevanje opravijo šele onstran, - toda zmeraj po osnovni poti služenja."

95. Namen služenja

1 (**Gospod**): "S služenjem se najbolj vadi in pospešuje ponižnost, kolikor bolj podrejena se pogosto zdi kakšna služba, toliko boljša je za izoblikovanje resničnega življenja. Ponižnost sama pa ni nič drugega kot čedalje večje in močnejše kondenziranje življenja v samem sebi, medtem ko je napuh čedalje bolj razrahljano ustvarjanje in raztresanje življenja v neskončnost in nazadnje skoraj popolna izguba le-tega, kar bomo imenovali drugo ali duhovno smrt.
2 V napuhu je konec vsakega služenja in s tem tudi konec vsega nadaljnjega razvijanja in izoblikovanja življenja. Če bi izoblikovanje življenja terjalo ošabno vladanje nad drugimi, bi Jaz gotovo uredil tako, da bi imel vsak človek neomejeno pravico do vladanja; ker pa je to v nasprotju z Mojim večnim redom, mora vsak človek in angel blagovoliti služiti in končno ravno v večnem, čedalje večjem in bolj razširjenem služenju najti največji užitek in blaženost.
3 Brez služenja torej sploh ni življenja, ne trajne trdnosti le-tega, ne sreče, ne blaženosti in ne ljubezni, nobene modrosti in nobenega življenjskega užitka niti tu niti onstran; in kdor si predstavlja nebesa brez služenja, polna lenobe in nedejavnega uživanja, se zelo moti!
4 Kajti najbolj blaženi duhovi najvišjih nebes dobijo skoraj Moji enako moč in oblast ravno zaradi tega, da lahko že na tem preizkusnem svetu toliko solidneje služijo Meni in vsem ljudem. Le čemu bi jim sicer služila celo stvariteljska moč in oblast?! Ali je za nedelo potrebna moč in modrost?! Če ima njihova dejavnost in služba že za to zemljo za vas nepopisen pomen, kako velik pomen mora imeti šele za svet duhov in iz njega za vso neskončnost!
5 Saj vendar tudi Jaz nisem prišel k vam, da bi iz vas vzgojil brezdelneže ali vas vzgojil le za poljedelstvo, za živinorejo in podobno, ampak da bi iz vas naredil pridne delavce za velik nebeški vinograd. Zato Moj nauk vsem vam stremi k temu, da bi prvič, vas same resnično izpopolnil na področju vašega notranjega življenja, in drugič, da bi Mi kot življenjsko popolni bili že tu in prav posebej nekoč onstran v Mojem kraljestvu najbolj pridni in najkrepkejši delavci.
6 Če ne bi bil to Moj končni namen in bi vam rekel: 'Bodite dejavni le tu; nekoč boste lahko v Mojem onstranskem kraljestvu ob najboljši jedi in pijači vsi počivali vso večnost in uživali Božje veličastvo!', bi moral Jaz Sam biti neumnejši od najneumnejšega med vami. Da, seveda boste lahko večno občudovali Božje veličastvo. vendar ne brez dejavnosti; ravno vaša dejavnost bo namreč množila nebeške čudeže in jih delala čedalje čudovitejše in zmeraj bolj božanske!
7 Jaz hočem, da se odslej vse Moje misli in ideje popolnoma udejanjijo šele po vas, Mojih otročičih, *že tukaj* za dušo, srce in duha vaših bratov in sester, *onstran* pa v vse velike resničnosti od njihove najbolj notranje duhovne sfere nastanka do njihove najbolj zunanje materialne

izoblikovanosti, in od tam k ponovnemu vodenju nazaj v pomnoženo, čisto in samostojno duhovno, popolno življenje. In za to, prijatelji, bo potrebno neskončno veliko časa, potrpežljivosti in velike dejavnosti in prav tako velika in vseobsežna modrost in moč!"

96. Vpogled v skrivnosti stvarstva

1 (**Gospod**): "Nikar ne verjemite, da je lahko svet, kot tale majhna zemlja, ustvarjen od danes na jutri in naenkrat naseljen! Za to je potrebno za vaše pojme nedoumljivo veliko miriad zemeljskih let. Kako za vaše pojme nedoumljivo dolg čas je potreben samo za to, da svet dozori za vzkalitev človeka! Koliko rastlinskih in živalskih vrst je moralo prej zemljina tla pognojiti s svojo presnovo in trohnenjem, da je na njenih tleh in v njeni rastlinski in živalski trohnobi nastal tisti humus, iz katerega je lahko prva močna duša vzela svoje telo in ga po Božjem redu uredila tako, da ji je moralo služiti in je bilo sposobno za razmnoževanje enakih potomcev, da dovršenim in svobodnim, pa vendar še breztelesnim dušam ne bi bilo več treba stoletja dolgo iz izparin sestavljati telo, ampak ga po veliko krajši poti spočeti v materinem telesu, povsem opremljenem z vsem, kar je potrebno za to.
2 Glejte, za vse to je potrebno veliko časa in veliko modrosti, veliko potrpežljivosti in neskončna moč! Ker pa niti vi in še manj Jaz nikoli ne bomo prenehali misliti in ustvarjati idej, se tudi stvarjenje večno nadaljuje; kajti prazno misliti ne morem Jaz in tudi vi ne! Ko pa se misel enkrat občuti kot nekaj, mora tudi obstajati v določeni formi; ko pa enkrat obstaja kot forma, je že tudi duhovno obdana s ovojnico in je pred nami kot predmet, sposoben sprejeti svetlobo, sicer je ne bi mogli zaznati kot nekaj oblikovanega. Dokler bom torej Jaz iz Sebe mislil in ustvarjal ideje, tako dolgo tudi stvarjenje ne bo moglo prenehati. Neskončnosti večno ne bo zmanjkalo prostora, nas pa ne bo nikoli obremenjevalo nedejavno dolgočasje.
3 Kjer pa je veliko dela, tam je tudi veliko služb, pač po stopnji sposobnosti tistih, katerim se določa služba. Kdor si je pridobil veliko sposobnosti v Mojem redu, bo tudi nad veliko postavljen, kdor pa si je pridobil le malo sposobnosti, bo postavljen nad zelo malo. Kdor pa si tu ni pridobil prav nobenih sposobnosti, bo moral tam gotovo tako dolgo ginevati in garati v najtemnejši noči, dokler se s svojim notranjim, svobodnim prizadevanjem ne bo toliko usposobil, da bo lahko nastopil kakšno , četudi najneznatnejšo službo. Če najneznatnejšo službo dobro opravlja, bo že postavljen v pomembnejšo; če pa jo le slabo opravlja , bo kmalu izgubil tudi to, kar bi si povsem zlahka pridobil s svojimi čeprav najneznatnejšimi sposobnostmi.
4 Kdor ima, bo dobil še več, da bo imel v polnosti; kdor pa nima, mu bo vzeto tudi tisto, kar je že imel, in spet bodo noč, tema, lakota, beda in vsakovrstne stiske njegova usoda tako dolgo, dokler ne bo blagovolil postati dejaven najprej v samem sebi, da bi s tem postal sposoben za kakršnokoli službo.

5 Zato bodite tukaj vsi prizadevni in se ne pustite zaslepiti zakladom tega sveta, ki bodo minili tako kot sedanja materialna oblika tega celotnega mesenemu očesu vidnega stvarstva; zato si pa zbirajte toliko več duhovnih zakladov, ki bodo trajali vso večnost! Bodite modri gospodarji in oskrbniki v hiši svojega srca; kolikor več duhovnih zakladov boste z raznimi dobrimi deli shranili v njej, toliko bolje se vam bo godilo onstran! Kdor pa tu skopari in stiska, bo moral nekoč sam sebi pripisati, ko bo našel svoje shrambe skoraj povsem prazne.
6 *Tu* je lahko zbirati; kajti tu je vse, kar kdo stori z dobro voljo iz ljubezni do Boga in do bližnjega, sprejeto kot najčistejše zlato; *onstran* pa si bo moral vse pridobiti in plačati z najčistejšim zlatom notranje in najčistejše lastne dejavnosti iz samega sebe in v samem sebi. In to, prijatelji Moji, gre nekoliko težko v onem kraljestvu, kjer ni nobenih zunanjih rudnikov zlata in srebra!
7 Tu lahko iz najnavadnejšega cestnega blata naredite zlato in si zanj kupite nebesa, če je vaše srce v vsej resnici sodelovalo pri kupčiji; *onstran* boste lahko le iz najžlahtnejšega naredili žlahtno v samem sebi, in to bo še težje kot je tu iz navadnega proda narediti zlato. Kdor pa si je s svojimi plemenitimi in dobrimi deli že tu pridobil veliko količino zlata, mu ga onstran ne bo manjkalo; kajti iz peščenega zrnca te duhovno plemenite kovine bo onstran nastala kot svet velika kepa, to pa je že velika zaloga."

97. Pravo uresničevanje ljubezni do bližnjega

1 (**Gospod**): "Toda zdaj vidim, kako v nekaterih od vas vstajajo hudobne misli, ki vam jih je skrivaj prišepnil Satan! Misel pa se glasi takole: Vas je stalo truda in veliko dela, da ste prišli do svojega zlata zase in za svoje potomce, zdaj pa bi ga naj zapravili za tiste, ki so zapravili svoje življenje z vsakovrstno lenobo?! Naj delajo in si pri vas zaslužijo svoj kruh, ki bi jim ga zmeraj radi odmerili le pičlo po njihovih zaslugah! Kdor ne more in noče delati, naj pogine kot pes na cesti!
2 O, povem vam, to je slaba misel, ki vam je bila dana! Kako naj slepec dela? In vendar je vaš brat, ki ima enako pravico do življenja kot vi, ki vidite in slišite in imate zdrave ude. Kako naj delajo ubogi starci in slabotni otroci obubožanih staršev, ki jim manjka potrebne moči za to? Kako naj hromi in pohabljeni delajo za vašo plačo, ki bi jim jo še hoteli odmeriti kar se da skopo?
3 Kako naj delajo tisti ljudje, ki iz dneva v dan iščejo delo in ga nikjer ne najdejo? H komurkoli pridejo, jih odpravi, češ, da zdaj nima nobenega dela zanje. In vendar ga vaša hudobna misel opominja, naj išče delo, ki ga nikjer drugje ne more najti prav tako kot pri vas. Tak človek končno postane berač; tega potem zaničujete in ga imate za lenega postopača. Drugi postane tat; tega lovite kot divjo zver, ga pretepate in ga šele potem vržete v ječo. Tretji postane celo roparski morilec ali vsaj strah zbujajoč razbojnik. Če tega ujamete, ga obsodite, vržete v ječo in kratek čas pozneje v mukah ubijete.

4 Glejte, to je večina uspehov vaših hudobnih misli, ki vam jih je v vseh časih čisto skrivaj vdihoval knez teme. Toda odslej naj ne bo več tako! Takšne misli spadajo v pekel, - toda v vaših srcih naj se nikoli več ne pojavijo.
5 Ne zahtevam, da bi zaradi tega, ker ste Moji učenci, ubogim razdelili vse svoje imetje; toda bodite modri oskrbniki zaupanega vam imetja, da ne boste nedolžnih revežev pustili trpeti pomanjkanje in lakoto, ko pridejo pred vaša vrata!
6 Poglejte tu prijatelja Ebala iz Genezareta! On je, odkar je gostilničar, dal zatočišče tisočem najrazličnejših domačih in tudi tujih revežev, in to nikoli z nejevoljo ali z nekakšno bojaznijo za svoje, - in vendar se njegovo imetje ni prav nič zmanjšalo! Zdaj ima nasprotno tako velike in toliko zemeljskih zakladov, da bi si zanje lahko kupil veliko kraljestvo; toda vse te zaklade ceni le zato, ker lahko z njimi krepko podpira in pomaga še več revežem. Ne misli na vso svojo hišo, na svoje otroke pa le toliko, da bodo vsi močni in krepki v spoznanju enega in edino resničnega Boga; zato pa potem Jaz skrbim za vse drugo v njegovi hiši, in zagotavljam vam, da ne bo njegovi hiši nikoli nič manjkalo!
7 Boječim pa prepuščam skrb za njihovo hišo in njihovih kašč nikoli ne zasipam s pšenico in zrnjem, in njihove kleti naj ne bodo prepolne vina, drevesa njihovih vrtov naj se ne šibijo od teže Mojega blagoslova in njihovi ribniki naj se ne kalijo preveč od prevelike množice plemenitih rib, in njihove črede naj ne bodo naj bolj debele v deželi! Kajti, kakor kdo daje tako tudi prejema, - in nikjer ni pričakovati prevelikega dobička! Kdor dela s slabim zaupanjem Vame, naj tudi žanje po svojem zaupanju! Vsakemu bom dal po njegovem zaupanju in po njegovi veri, ki je zmeraj sad ljubezni do Mene in do bližnjega.
8 Zato bodite vselej in vedno usmiljeni, in potem boste tudi pri Meni zmeraj našli usmiljenje! Kakor se boste obnašali do ubogih bratov in sester, tako se bom tudi Jaz obnašal do vas. Povem in svetujem vam vsem: Bodite polni uslužnosti drug do drugega, prekašajte se v dobrodelnosti, resnično se ljubite med seboj tako, kot vas tudi Jaz ljubim, tako boste vsemu svetu pokazali, da ste resnično Moji učenci in v svojem duhu moji povsem resnični otroci.
9 To je poslanstvo vseh Mojih otrok, da se tu na tej zemlji neprestano vadijo v bodočem velikem poslu v Mojih nebesih; kajti tam bo delala vse in edino ljubezen, in vsaka modrost, ki ne izvira iz plamena svetlobe ljubezni, v Mojih nebesih večno in nikdar ne bo sprejeta in prav tako tudi ne bo dobila nobenega dela!”

98. O denarni pomoči

1 (**Gospod**): “Kdor izmed vas ima veliko denarja, naj ga ne posoja vedno le tistim, ki mu lahko ob dogovorjenem času vrnejo visoke in oderuške obresti ter kapital, ampak tudi revežem, ki mu ne morejo vrniti niti kapitala niti obresti, in Jaz mu bom že tu desetkratno, v onstranstvu pa stokratno povrnil kapital in obresti. Kdor pa svoj denar posoja edino tistim, ki mu ob dogovorjenem času lahko vrnejo kapital in obresti ali

mu ga v nekaterih primerih morajo vrniti s sodno prisilo, ta je že tu prejel vse plačilo in od Mene ne more pričakovati nobenega plačila več; kajti s tem ni služil Meni, ampak le svetu in samemu sebi.
2 Sicer boste rekli: 'Če nekomu, ki je v stiski, tudi za obresti posodimo denar, je to vendar tudi dobro delo; kajti posojilojemalec si je s tem pomagal, postal bogat mož, potem pa zlahka vrne kapital in obresti! Posojilodajalec je vendar moral tvegati, da bo v neugodnem primeru svoj denar izgubil! Ker pa je posojilojemalcu koristil, se vendar noben Bog z vso Svojo modrostjo ne more razburjati zaradi tega, če on, posojilojemalec, posojilodajalcu vrne kapital skupaj s pripadajočimi obrestmi! Kajti, prvič, je posojilodajalec vendar tudi človek, do katerega ima drugi enake obveznosti kot on do njega, in drugič, je lahko posojeni denar vse posojilodajalčevo imetje, od katerega mora živeti tako kot poljedelec od zemlje! Če pa si posojilodajalec ne pusti poplačati posojenega denarja kot tudi obresti od njega, ob česa naj potem živi? Ali si more posojilojemalec tudi le od daleč želeti, da bi obdržal izposojeni denar, ko je z njim vendar veliko zaslužil in lahko dobro ve in mora vedeti, da je to edino imetje omenjenega posojilodajalca?!'
3 K temu pravim: Nihče, ki ima denar, prijatelj pa ga potrebuje ter pride in želi posojilo, mu ga ne sme odkloniti. Kdor mu ga posodi z zakonitimi obrestmi, mu je že naredil dobro delo, ki bo priznano tudi v nebesih. Prav tako pa je dolžnost posojilojemalca, da posojilodajalcu ne le vestno povrne posojeno skupaj z dogovorjenimi obrestmi, ampak še več; če je veliko pridobil, naj tudi iz svobodnega nagiba svojega srca dobiček deli s posojilodajalcem, saj je vendar le z njegovim denarjem dosegel dobiček. Vendar posojilodajalec tega nikakor ne sme zahtevati! Vse to lahko počnete v vsej prijaznosti, vendar pa onega drugega ne opustite povsem!
4 Če pa pride k tistemu, ki ima denar za posojanje, zelo ubog revež, od katerega ni mogoče pričakovati, da bo posojeno večjo vsoto uspešno in koristno uporabil, tedaj Jaz nikogar ne zavezujem, da bi takšnemu revežu moral posoditi zahtevani denar, ker bi na ta način svoj denar objestno vrgel proč, ne da bi s tem komu resnično koristil, ubogemu prosilcu pa bi dal priložnost, ki bi ga gnala v najrazličnejšo razuzdanost in bi ga glede na njegovo naravo tudi morala gnati. Takšnega dejanja torej ne bi mogli imeti za posebej dobro, ampak brž nasprotno, čeprav ne ravno slabo, pa vendar zelo neumno, - kar pa ne bi moglo ugajati niti Moji ljubezni in še manj Moji modrosti.
5 Ah, nekaj povsem drugega bi bilo, če bi prišel reven mož, o katerem bi vedeli, da sicer zna ravnati z denarjem in je obubožal le zaradi neugodnih razmer in bi si želel od vas izposoditi denar; temu ga le posodite, tudi brez obresti in brez zanesljivega zagotovila, da boste posojeni kapital kdaj dobili nazaj! Če je mož denar dobro uporabil, bo kot vaš brat že vedel, kaj mora potem storiti; do vas ima namreč enake obveznosti kot vi do njega.
6 Če pa posojenega ne bi mogel več povrniti, se zaradi tega ne smete jeziti nanj ali iskati svojega denarja pri njegovih potomcih; to bi bilo trdo in povsem v nasprotju z Mojim redom. Če pa so potomci, posebej otroci

in prvi vnuki, prišli do premoženja, bodo ravnali zelo dobro in Meni všečno, če bodo poravnali tisti dolg, ki ga je naredil njihov oče ali ded pri nekem človekoljubu. Če se to zgodi, bo ta človekoljub potem že tudi vedel, kaj bo iz ljubezni do Mene in do bližnjega storil s tem denarjem!
7 Ko torej pravim, da posojajte svoj denar tudi tistim, ki vam ne morejo povrniti, hočem s tem povedati samo to, da s svojim denarjem ali drugimi zalogami ravnajte ravno tako kot sem vam zdaj pokazal; kar je več ali manj od tega je ali neumno ali veliko zlo, torej velik greh zoper ljubezen do bližnjega!"

99. O pravem in napačnem služenju

1 (**Gospod**): "'Služenje' je torej veliko geslo skozi vse sfere neskončnosti, tako v velikem kraljestvu narave, kot tudi v neskončnem kraljestvu duhov!
2 Tudi zli prebivalci pekla se razumejo na to, - le s velikansko razliko od služenja prebivalcev nebes: v peklu hoče biti v bistvu vsak postrežen; in če nekdo že služi drugemu je to le navidezno služenje, torej nadvse sebična navidezna služba, s katero hoče eden preslepiti drugega, da bi ga ob ugodni priložnosti toliko zanesljiveje dobil v svoje kremplje in iz njegovega padca izvlekel čim več koristi zase.
3 Peklenska čud dviga svojega poglavarja v višave iz istega razloga, zaradi katerega to počne neka vrsta jastrebov na morski obali z želvami. Tak uslužen jastreb opazi želvo, ki brede po močvirju. Želva se trudi, da bi prišla na kopno, da bi iskala zelišča za potešitev svoje lakote. Mesa željni jastreb ji naredi uslugo, jo najprej dvigne iz močvirja in jo postavi na kopno zemljo, bogato poraščeno z zelišči. Želva se kmalu začne ukvarjati z iskanjem njej koristnih zelišč. Jastreb jo nekaj časa opazuje in čisto rahlo preizkuša, kako trd je njen oklep. Ker pa njegov ostri kljun ne more iz oklepa izluščiti niti koščka mesa, pusti ubogo želvo, da se povsem mirno pase tako dolgo, dokler se ne preneha bati in drzno potisne svojo glavo iz oklepa ter jo iztegne za zelišči.
4 Ko jastreb pri želvi opazi takšno zaupljivost, zgrabi s svojimi kremplji mehko, mesnato glavo, potem dvigne želvo visoko v zrak in jo nese tja, kjer na tleh opazi kamnito podlago. Tam izpusti visoko dvignjeno želvo in tedaj se začne njen smrtonosni padec. Ko s hitrostjo puščice prileti na trdo kamenje, se raztrešči na koščke, in jastreb, ki je s prav takšno naglico spremljal svojo padajočo žrtev, je tudi hitro pri roki in si začne jemati plačilo za svoje prejšnje vneto služenje in z njim polniti svoj lačni želodec. – Tu imate natančno naravno podobo peklenske vneme za služenje!
5 Sicer je tudi to služenje, toda nadvse sebično, in tako je vsako bolj ali manj sebično služenje, ki ga ljudje izkazujejo drug drugemu, tudi zmeraj bolj ali manj sorodno s peklenskim služenjem in ne more, kolikor je sorodno s peklom, imeti pred Menoj in vsemi Mojimi nebesi nobene vrednosti. Le povsem nesebično služenje je tudi resnično in s tem tudi čisto nebeško služenje, in ima pred Menoj in pred Mojimi nebesi edino resnično in popolno vrednost.

6 Ko torej služite drug drugemu, si služite v ljubezni in resničnem bratstvu, kot je to v navadi v nebesih! Če si kdo od vas izprosi kakšno uslugo, jo opravite v vsej prijaznosti in ljubezni, in ne vprašajte prosilca za plačilo, preden uslugo naredite; kajti to delajo tudi pogani, ki ne poznajo resničnega Očeta v nebesih in so svoje navade prevzeli bolj od živali kot od Boga! Dokaz za to so do današnjega dne Egipčani, katerih prvi učitelj, ki jih je prisilil k nekoliko razmišljanja, je bil bik, ki ga zaradi tega do današnjega dne po božje častijo.
7 Če pa ti je kdo naredil veliko uslugo, tedaj pa tudi ti ne smeš vprašati in govoriti: 'Prijatelj, koliko sem ti dolžan?', ampak dobro opravljeno uslugo svojemu prijatelju iz vse ljubezni in veselja svojega srca poplačaj po svojih najboljših močeh! Ko se bo tisti, ki ti je naredil uslugo, tega zavedel, te bo objel in rekel: 'Plemeniti prijatelj, glej, le zelo majhno uslugo sem ti naredil, ti pa me zanjo tako bogato nagrajuješ! Glej, desetina tega je več kot dovolj, in celo to vzamem le kot dokaz tvojega meni tako dragega bratovskega srca!'
8 Če bo služabnik tako govoril svojemu gospodarju iz resničnega in življenjsko globokega čustvenega temelja, ali ne bosta tako služabnik kot gospodar takoj postala resnična nebeška prijatelja?! Prav gotovo, in ravno s tem bo prišlo k vam resnično Božje kraljestvo in vam nebeško vladalo z žezlom svetlobe in vse milosti."

100. Mojzesov nauk in Gospodov nauk

1 (**Gospod**): "O, še zdaleč ni dovolj le vedeti in verovati, kaj je po redu Boga in vseh nebes dobro, prav in resnično, ampak ravnati je treba po tem v vsej ljubezni in veselju srca, šele potem pride Božje kraljestvo in njegova pravičnost resnično med vas ljudi in šele tako vas naredi za resnične Božje otroke!
2 Kaj pa bi nekomu tudi koristil ves uvid in vse spoznanje, če ne bi ravnal po njem, ampak bi ostal pri starih posvetnih navadah?! Bi ne bil podoben norcu, ki je dobil v dar palačo, da bi v njej prebival s svojimi v vsem miru in velikem udobju?! Ta človek se sicer zelo veseli čudovite in udobne opreme v palači; toda od mladosti je navajen nadvse neudobnega bivanja v svoji stari, tesni in umazani koči, in kljub spoznanju, kako dobra in nadvse smotrno urejena je čudovita in nadvse prostorna palača, s svojimi ostane v vlažni, nezdravi in nadvse neudobni koči, neprestano pa toži nad velikim pomanjkanjem v svojem tesnem domu!
3 Da, če tak človek ni norec, potem ni nobenega norca na tem svetu! Toda še veliko večji norec je tisti, ki ima Moje nauke in jih spozna kot večno resnične, ob tem pa v vsem svojem ravnanju vendarle ostane stari, v jarem vpreženi vol!
4 Vsem vam povem: Zelo prijeten je Moj jarem, ki vam je naložen na hrbet za služenje, in nadvse lahko je breme, ki vam je naloženo, da ga nosite. Kdor ga bo nosil, ne bo imel težkega dela. Kdor pa ga ne bo nosil, bo moral le samemu sebi pripisati, če se mu godilo slabo in grenko in bedno. Izkazujte drug drugemu pravo ljubezen, tako boste počivali na

prijetni in nadvse mehki blazini! Če pa bi imeli pod svojo glavo raje kamne, jih tudi lahko imate; toda potem naj v jutru življenja nikar nihče ne toži, da si je na kamnu ranil svojo glavo in ga ta zdaj boli!
5 Če imaš zvestega in nezvestega služabnika, ali nisi neznanski osel, če zvestega služabnika naženeš zaradi tega, ker je veliko krajši čas v tvoji hiši kot ona prava, stara baraba, ki te je ob vsaki priložnosti prevaral kolikor si dolg in širok?! Zato mora od vas povsem izginiti vse staro služenje; za pravi nauk iz nebes namreč ne velja nič, in ta nauk ni le nova krpa za zakrpanje stare, povsem raztrgane suknje, ampak je povsem novo, popolno oblačilo, ki mora povsem nadomestiti staro, slabo suknjo!
6 Pod staro suknjo pa nikakor ne razumem Mojzesa in preroke – ti so namreč čisto zlato iz nebes -, ampak vaša človeška pravila razumem pod podobo stare, raztrgane suknje. S temi in s tempeljskimi predpisi ni mogoče narediti ničesar več; tudi če bi kakšno povsem novo suknjo položili na široko raztrganino, je vendar ne bi mogli zašiti, ker bi preperelo blago stare suknje ne držalo nobenega šiva več.
7 Mojzes je sicer dal izraelskemu ljudstvu postavo za tedanji čas za vse gospodarstvo in za vse potrebe in stiske človeštva; ta pa se je do zdaj že povsem popačila, pa tudi nepopačena za ta Moj nauk ne bi veljala več. Ko orjemo, ne moremo žeti; ko pa posejano pšenično zrnje dozori, najamemo žanjce in potem plug med žanjci ne koristi nič. Mojzes je oral, preroki so sejali zdaj pa je prišel čas košnje in žetve, v katerem ne moremo več uporabljati Mojzesa s plugom v roki. Zdaj bomo želi in bomo spravili v svoje žitnice vse, kar je zrelo; toda po žetvi boste dobili v roke spet Mojzesov plug za ponovno rahljanje zemlje in za novo setev najčistejše pšenice iz nebes, in čuvaji bodo pazili, da ne bi prišel sovražnik in posejal plevela med najčistejšo pšenico!"

101. Plevel med pšenico

1 (**Gospod**): "Zemlja bo na novo obdelana, najčistejše seme bo posejano v sveže brazde in čuvaji bodo stražili polje, - toda kljub temu že vidim množico plevela med novo pšenico! Le kako je prišel med pšenico?
2 Vidite, to je greh čuvajev! Zaspali so, ko je prišla noč; mislili so namreč in rekli: 'Le kdo si bo drznil, ko smo obkolili polje?!'
3 Toda ko so spali, se je na polje priplazil sovražnik in hitro raztresel svoje zlo seme po polju.
4 In ko so zjutraj čuvaji opazili, da se je med pšenico prikazalo tudi veliko plevela, so seveda pohiteli h gospodarju in rekli: 'Gospod! Najčistejšo pšenico, kakršno si nam dal, smo posejali v prav tako čisto zemljo in dobro smo čuvali najlepše polje; toda kaj je vse to koristilo?! Zdaj je vendar prišel sovražnik, skrivaj, tako da ga nismo opazili, in je med pšenico raztresel veliko plevela! Zdaj bohotno kali! Naj ga populimo ali ga pustimo rasti?'
5 Le kaj jim bo odgovoril gospodar? Povem vam, da bo govoril takole: 'Ker niste ostali budni v nočnem času, ki je življenjska preizkušnja za vsakega človeka, je knez teme imel lahko delo, da je med mojo pšenico

posejal svoj plevel! Zdaj pa pustite oboje rasti do časa nove žetve; tedaj bomo žanjcem rekli: 'Zberite najprej pšenico in jo spravite v moje žitnice, potem pa zberite tudi plevel, ga povežite v snope in naredite ogenj ter sežgite vse snope plevela, da njegovo seme ne bo ponovno prišlo v zemljo in jo onesnažilo!'.
6 Zdaj pridno vprašujete v svojih srcih: 'Zakaj tako, kako to, kako naj to razumemo?'
7 In Jaz vam povem, da je to lahko razumeti. Polje je srce ljudi te zemlje; najčistejša pšenica je Moj nauk; orač in sejalec sem Jaz Sam in vi z Menoj. Najeti čuvaji ste tudi vi in tisti, ki jih boste najeli v Mojem imenu. Gospod sem Jaz, in moje žitnice so nebesa. Satan pa je sovražnik, in njegov plevel je hudobni svet z vsemi svojimi hudobnimi in smrtonosnimi skominami. Na novo najeti žanjci so tisti sli, ki jih bom ob svojem času prebudil in poslal iz nebes, da bodo zbrali pšenico in sežgali ves zli plevel, da odtlej ne bo več tako zlahka onesnažil polja in pšenice. – No, zdaj boste menda le razumeli to resnično podobo?
8 'Da', pravite, 'zdaj jo dobro razumemo! Toda Ti, o Gospod, bi s Svojo vsemogočnostjo in vse modrostjo vendar lahko preprečil, da odslej, tudi če bi nas v noči življenjske preizkušnje nekoliko obšel spanec, sovražnik ne bi prišel in raztresel svojega zlega semena med najčistejšo pšenico!'
9 In Jaz pravim na to: 'Moja vsemogočnost ne more in sme biti zaposlena tam, kjer naj se v Mojih otrocih razvije svobodno življenje. Tu tudi Jaz Sam ne morem nikomur storiti nič več, kot lahko vi storite drug drugemu. Dajem vam polje, plug, pšenico, in najamem žanjce; toda potem morate delati sami! In če delate prav in vam zmanjka potrebne moči, zdaj že veste, da vam jo bom zmeraj dal, če Me boste zanjo prosili v svojih srcih, in potem boste delali z obnovljeno močjo; toda namesto vas delati večno ne morem in ne smem! In če bi, potem vi ne bi imeli od tega nobene koristi za svobodo in samostojnost svojega življenja; bili bi le stroji, večno pa nikdar svobodni ljudje, ki sami iz sebe živijo, mislijo in ravnajo!'
10 Iz vsega tega vam mora biti zdaj že povsem jasno, da je medsebojno služenje po mojem sedanjem nauku glavni pogoj vsega življenja! – Razumete zdaj dobro vse to!"
11 Reče **Cirenij**: "Gospod, Ti edini resnični vekomaj, Tebi ni nihče enak! Tvoje besede so jasne, so resnica in življenje! Šele zdaj začenjam živeti in zdi se mi, kot da sem se šele zdaj prebudil iz najglobljega spanja. Tako, kot si zdaj govoril Ti, o Gospod, more govoriti le Bog, ne pa človek, ker noben človek ne more vedeti, kaj je v njem, in kaj ga oživlja, in kako naj rodovitno kultivira svoje življenje! Nas, o Gospod, si zdaj Ti neposredno preskrbel in nahranil za večno; toda tisti, ki bodo prišli za nami, se bodo morali morda ob vsej svoji vnemi za služenje že zelo bojevati z vsakovrstnim plevelom med prekrasno pšenico na Tvojem polju! Vendar, kar je v moji moči, peklu ne bo ravno lahko posejati njegovega plevela na polje, ki si nam ga zdaj pokazal!
12 Toda zdaj bi vendarle rad še iz Tvojih ust izvedel, kako pekel in njegov knez vplivata pri ljudeh! Kako spravita svoj plevel na nebeško polje?"

102. Misli in njihovo uresničenje

1 Rečem **Jaz**: "Nič lažjega kot to! Pokazal sem vam že, kako mora vsak človek hoditi po poti postave, če hoče dospeti do svobode in samostojnosti svoje biti in svojega življenja. Kadar pa obstaja postava, ki je človeku dana kakor od zunaj, mora vendar biti v človeku tudi nagnjenje, da bi jo še lažje in z večjim veseljem prestopil kot pa strogo držal, četudi le za trenutek. Tako sem pred vsem materialnim stvarstvom poklical v bivanje duhove, kar sem vam že pokazal tako, da ste morali razumeti in doumeti; saj se tudi vi sami, ko dandanes nekaj ustvarjate, držite povsem istega reda.
2 Najprej si nekaj zamislite; iz teh misli potem oblikujete ideje in forme. Ko ste iz misli in idej razvili določeno formo, jo ovijete z ovojnico volje, da ostane. Ko je enkrat tako ovita, ostane v svoji duhovni biti že povsem neuničljiva in zavedali se je boste vedno, kadar se je boste le hoteli zavedati. Kolikor dlje pa tako oblikovano idejo v sebi opazujete kot že pravi predmet, toliko več naklonjenosti čutite do oblikovane in duhovno ovite ideje; V vas se prebudi ljubezen do te duhovne forme. Ljubezen do nje narašča, v vašem srcu se vname zanjo, in s pomočjo življenjske toplote in svetlobe iz plamena ljubezni postaja zdaj čedalje določneje oblikovana ideja v sami sebi zmeraj bolj izoblikovana, čedalje popolnejša, lepša, in vi začnete v njej odkrivati zmeraj večjo izpopolnitev najrazličnejših uporabnosti in sklenete, da bi zdaj čedalje bolj izoblikovano idejo spremenili in prenesli v zunanje dejanje.
3 Najprej delate na pergamentu skice, in to tako dolgo, dokler risba ne postane povsem podobna že izoblikovani duhovni podobi v vas. Ko se vam zdi, da slike v primerjavi z duhovno podobo ni treba več popravljati, se posvetujete s strokovnjaki, kako to preoblikovati in spremeniti v resnično materialno delo. In strokovnjaki premislijo, se v prikazani ideji kmalu znajdejo in rečejo: 'To in ono potrebujemo za to, nekaj let časa, toliko in toliko bo stalo!' Potem naredite pogodbo, delo se prične in v nekaj letih je vaša ideja postavljena na ogled, v občudovanje in uporabo vas in tisočev drugih ljudi.
4 Vidite, tako ustvarjate svoje hiše, naprave, mesta, trdnjave, ladje in še tisoče drugih stvari! In prav tako tudi Jaz ustvarjam nebesa, svetove in vse, kar ti vsebujejo in nosijo. Seveda je za stvarjenje sveta potrebno več časa, kot ga potrebujete vi za postavitev koče, hiše ali česa drugega; vi imate pred seboj že dokončano materijo, - Jaz pa moram materijo šele ustvariti in jo vzeti iz nespremenljive trdnosti Svoje volje.
5 Jaz bi sicer lahko tudi v trenutku naredil kakšno materijo, celo vso svetovno vojsko bi lahko priklical v bivanje v enem samem trenutku; toda takšen svet bi težko trajno obstal ravno zaradi tega, ker bi od Mene dobil premalo hrane do svoje polne zrelosti. Ko pa je velika ideja sveta pri Meni primerno dozorela in se nasitila z Mojo ljubeznijo in modrostjo, bo tudi čedalje bolj pridobivala na intenzivnosti in bo tako čedalje bolj obstojna.
6 Saj je vendar tudi pri vas tako, ko imate opravka z že dokončano materijo! Hiša, ki ste jo za silo postavili v enem dnevu, resnično ne bo

kljubovala stoletju in še manj tisočletju! Toda pri gradnjah, pred začetkom katerih ste pustili oblikovane ideje v sebi zoreti dalj časa in vam je šele iz odsevanja vaše ideje postalo jasno, kaj vse je potrebno za to, da bi takšno formo prestavili v kar se da trajno in popolno dejavno bivanje, boste tudi postavili nekaj trajnega kot piramide, ki že doslej, kot je znano vsem izobraženim smrtnikom, stojijo skoraj dva tisoč let in kljubujejo vsem viharjem in bodo stale še več kot štirikrat toliko, komaj nekoliko preperele od zunaj.
7 Če stari faraoni ne bi dovolj dolgo razmišljali, da so zgradili takšne zgradbe kot ustanove za ohranjanje svojih tajnih umetnosti in znanosti, ki naj jih zob časa skozi tisočletja ne uniči, te piramide ne bi več stale kot spomeniki prastare graditeljske umetnosti; toda ker so graditelji prej svoje enkrat zamišljene in v popolno formo spremenjene ideje več let hranili in jih na ta način spravili do zrelosti, je tudi razumljivo, zakaj njihova v materijo prevedena ideja popotnika še danes napolnjuje s strmenjem.
8 Pozneje so se ljudje sicer naučili prav hitro misliti in so lahko iz vsote svojih misli hitro razvili idejo, ki je bila včasih celo zelo komplicirana in tudi večinoma udejanjena; toda ker je bila ideja kmalu in zlahka razvita, je bila tudi hitro in zlahka udejanjena. Delo samo pa je bilo zaradi tega tudi lahko in zaradi premajhne vnaprejšnje zrelosti ideje hitro minljivo. skratka, vse lahko ostane lahko in vse težko ostane težko!”

103. Razvoj materije

1 (**Gospod**): “Ko sem v prazačetku postavil iz Sebe duhove kot Svoje dozorele ideje in jih napolnil s Svojo močjo tako, da so sami začeli misliti in hoteti, jim je bilo treba pokazati tudi red, po katerem naj mislijo, hočejo in končno tudi ravnajo. S tem pokazanim in danim redom pa je bilo treba v ta prva bitja položiti tudi mik nespoštovanja danega reda, sicer nikoli ne bi mogli uporabljati svoje volje. Šele vanje položeni mik je v njih vzbudil resnični življenjski vzgib, po katerem so začeli sklepati, izbirati, trdno hoteti in ravnati.
2 Ko to veste, prav lahko razumete, da se je že v prvih ustvarjenih duhovih moralo začeti kazati nekaj plevela, ker je ta mik mnoge izmed prvih duhov pahnil iz reda in so v čedalje silnejšem upiranju nazadnje morali otrdeti in na ta način so postali osnova za materialno stvarstvo svetov.
3 Najprej so nastala glavna osrednja sonca in iz njih so končno nastala vsa nešteta druga sonca in nebesna telesa in s temi vse drugo, kar odkrijete in najdete na njih, nad njimi in v njih.
4 Vse, kar se zdaj imenuje in je materija, je bilo nekoč duhovno, ki je prostovoljno izstopilo iz dobrega reda iz Boga, se utemeljilo v napačnih vzpodbudah in v njih otrdelo, kar je potem tvorilo materijo in bilo materija. Materija sama torej ni nič drugega kot obsojeno in samo iz sebe otrdelo duhovno; še bolj jasno povedano: materija je najbolj groba in najtežja ovojnica ali lupina duhovnega.

5 Duhovno pa z vsemi še tako trdimi in grobimi lupinami samo ne more nikoli povsem postati materija, ampak živi in naprej obstaja v materiji, kakršnekoli vrste že je. Če je materija zelo trda, je tudi duhovno življenje v njej zelo zadušeno in se sploh ne more izražati in naprej razvijati, če ne dobi pomoči od zunaj.
6 V trdem kamenju se lahko življenje izrazi šele tedaj, ko v dolgem časovnem obdobju dež, sneg, rosa, toča, strela in še drugi elementi kamen zmehčajo, da postaja čedalje bolj trhel. Tako potem nekaj življenja kot eter pobegne v zrak, del si ustvari novo in lažjo ovojnico, najprej v obliki nežnih rastlinic plesni in mahu; toda za trajno nezadovoljno s to ovojnico se kmalu polasti svobodnejšega življenja in si kmalu ustvari novo ovojnico, v kateri se lahko svobodneje in samostojneje premika.
7 Dokler je nova ovojnica nežna in mehka, se ujeto duhovno počuti prav dobro in si ne želi nič boljšega. Toda v začetku povsem nežna ovojnica zaradi notranje dejavnosti duhov, ki zdaj čedalje bolj odstranjujejo vse materialno, kar jih teži, tudi postaja čedalje bolj trda in groba; zato duhovno življenje stremi navzgor, tako oblikuje travno bilko in v nadaljnjem razvoju drevesno deblo in se s čedalje ožjimi prstani in zarezami poskuša zavarovati pred čedalje večjo otrdelostjo, ki prodira od spodaj navzgor. Toda ker iz te dejavnosti nazadnje vendarle ni mogoče pričakovati rešitve pred popolno otrdelostjo, zožijo kolikor je mogoče spodnje deblo in bežijo naprej v majhne vejice, nitke, liste, laske in končno v cvetove; ker pa v kratkem času tudi to postaja zmeraj bolj trdo in duhovi večinoma vidijo, da je ves njihov trud zaman, se začnejo kmalu nekako zabubljati in se skrijejo v ovojnice, ki jih prav trdno obložijo z njim ustrezno boljšo materijo.
8 Tako nastanejo potem vsakovrstna semena in plodovi. Toda po večini sebični del življenja, ki se je osvobodilo v rastlini, ne pridobi veliko; saj mora to, kar se je zaprlo v trdno lupino kalčka, prehoditi isto pot tolikokrat, kolikorkrat pride seme v vlažno in z življenjem nasičeno zemljo. Drugi, bolj potrpežljivi del življenja, ki ostane v spodnji materiji kot zadnja straža in kot nosilec prizadevnejšega, rodovitnejšega in nepotrpežljivejšega življenja, hitro strohni in kmalu preide v še višjo in svobodnejšo življenjsko sfero, se sicer še vedno obdaja z ovojnico, toda navadno že s sebi primerno živalsko obliko; in od plodov, ki jih pojedo živali ali celo ljudje, se bolj grobi del večinoma porabi za tvorjenje in prehrano mesa, žlahtnejši del pa za duha, ki krepi in oživlja živce, najžlahtnejši del pa postane substanca duše."

104. Sebičnost kot vzrok materije

1 (**Gospod**): "Če zdaj nekoliko podrobneje pogledate to dogajanje, vam res ne bo težko, v pravi globini resnice spoznati, od kod pride plevel na čisto njivo življenja.
2 Vse, kar se imenuje svet in materija, je sprevrženost, ki zmeraj in nujno nasprotuje resničnemu, duhovnemu redu iz Boga, ker je prvotno kot nasprotni dražljaj za prebujanje svobodne volje morala biti položena

v oživljeno in iz Boga rojeno idejo, izoblikovano kot samostojno bitje, in jo zaradi tega moramo imeti za pravi plevel na edino resnični in duhovno čisti njivi življenja.
3 Četudi je plevel prvotno nujen za konstituiranje povsem svobodnega duhovnega življenja, pa ga morajo nazadnje svobodno ustvarjena človeška bitja spoznati kot takega in ga prostovoljno odstraniti, ker ne morejo naprej obstajati skupaj z njim. Sicer je nujno sredstvo za dosego cilja, nikoli pa ne more postati eno s ciljem.
4 Mreža je tudi nujno sredstvo za ribolov; toda kdo jo bo potopil v vodo zato, da bi jo potem spet izvlekel namesto rib, jo potem na ognju pražil in jo užival kot jed?! Mreža je torej nujna le za ribolov; in ko smo z njo potegnili ribe iz vode in jih spravili v shrambo, odložimo mrežo in uporabljamo ulov, ki smo ga z njo ujeli.
5 Torej mora obstajati mik prekršitve zapovedi; to je namreč budilka spoznavne zmožnosti in budilka svobodne volje. Dušo napolnjuje z zadovoljstvom in veseljem tako dolgo, dokler spoznava mik, vendar ga ne časti, ampak se bojuje proti njemu z isto svobodno voljo, ki jo je v njej mik prebudil in oživil, in svobodna duša ga potem uporablja kot sredstvo, ne pa kot cilj, ki ga je z njim dosegla.
6 Meh vendar tudi nikoli ni vino, ampak le posoda za shranjevanje vina. Kdo pa bo tako neumen, da bi se zaradi mikavnega vonja takoj zagrizel v meh in ga poškodoval, ko vendar lahko ve, da mora meh le odpreti na pravem mestu, da dobi iz meha čisto vino?!
7 Plevel ali mik za kršenje zapovedi je torej podrejen in ne sme nikdar in nikoli postati glavni; kdor nekaj zelo podrejenega naredi za glavno, je podoben norcu, ki se hoče nasititi z lonci, v katerih so se kuhale dobre jedi, jedi pa zavrže!
8 Kaj pa je plevel, katerega trohnenje je gnojilo življenja? Kakšno ime ima torej v oživljeno formo položeni protipostavni mik? Imenuje se samoljubje, sebičnost, napuh in nazadnje gospodovalnost. Po samoljubju gre oživljena forma sicer vase, toda z lakomnostjo, da bi sicer vse sprejela vase, potem pa to za vedno zaprla v sebi in shranila tako, da ne bi nikomur zunaj nje koristilo, in to iz strahu, da ne bi sama nikoli čutila pomanjkanja! Zaradi tega vase-zapiranja vsega, kar neprestano sprejema vase od Božjega reda, ki vse hrani in ohranja, mora v bitju nastajati čedalje bolj naraščajoče zgoščevanje in določena začasna solidnost in prepotenca• in z njo posebno veselje nad samim seboj, - in to je v najbolj pravem pomenu besede samoljubje, ki se z vso močjo in silo z vsemi razpoložljivimi sredstvi, pa četudi bi bila najslabša, trudi svoj jaz kot nekaj nadvse pomembnega povzdigniti nad vsak drugi jaz.
9 Ko je samoljubje doseglo to, kar je hotelo, se dvigne nad vse sebi podobno in kot omamljeno gleda na vse zviška in z zaničevanjem; in to zaničevanje je podobno gnusu prepolnega želodca do jedi, ki so pred

• premoč,

njim in je to, kar imenujemo napuh. V tem je že zelo veliko materije in polna njiva najslabšega plevela.
10 Napuh pa je sam nadvse nezadovoljen, ker še vedno čuti, da mu še zmeraj ne služi prav vse, kot bi rad. Zdaj preverja vsa svoja sredstva in druge sile in odkrije, da bi si lahko podredil vse, če bi politično igral radoživega in darežljivega. Zamišljeno, preverjeno, storjeno! Ker je lačnih zmeraj več kot sitih, ima napuh, ki je postal radoživ in darežljiv, lahko delo. Kmalu se zberejo vse sestradane majhne sile okrog njega in si pustijo zelo strogo ukazovati, ker lahko tako tudi one dobijo nekaj od napuhovega bogastva. Zdaj že suženjsko ubogajo napuh, s tem množijo njegovo moč in napuh že takoj zahlepi po tem, da bi si podredil zelo veliko ali raje kar vse. In to nenasitno hlepenje je potem tisto, kar v pravem pomenu imenujemo najpogubnejša gospodovalnost, v kateri ni nobene ljubezni več.
11 V takšni gospodovalnosti pa se že izraža najgostejša materija; z njo je ves v granit otrdel planet najbolje preskrbljen z vsemi možnimi zlimi elementi. Da pa je gospodovalnost in z njo resnično vladanje enaka z najgostejšo materijo, dokazujejo nadvse trdne trdnjave in utrdbe, za katerimi se skrivajo vladarji. Več sežnjev morajo biti debeli zidovi in zastraženi z močnimi bojevniki, da nikakor nihče nikoli ne bi mogel predreti najbolj grobe materije in ovirati vladarja v njegovem ošabnem miru. Gorje slabotnemu, če bi si drznil zatresti en sam kamen vladarjeve utrdbe; kmalu bi bil zmlet in uničen!
12 Tu pa seveda ne mislim tistih oblastnikov in vladarjev, ki jih je za zmanjšanje gospodovalnosti vsakega posameznega človeka Božji red postavil tu za stebre in ohranjevalce ponižnosti in skromnosti, ljubezni in potrpežljivosti; ti od Boga postavljeni vladarji ljudstev morajo biti to, kar so in ne morejo ravnati drugače, kot jih za poboljšanje ljudstev priganja in vodi volja vsemogočnega Boga. Tu govorimo le o splošni resnični gospodovalnosti vsakega posameznega duha in človeka, in vidi se, kaj in kakšna je. Da, seveda so bili tudi vladarji, ki jih imenujemo hudobni tirani! Ti so se dvignili iz ljudstva in se uprli od Boga postavljenim vladarjem, kot nekoč Absalom svojemu očetu Davidu. Takšnih vladarjev ni postavil Bog, ampak so se postavili sami in so zato slabi in pravi plevel in ustrezne forme najgostejše materije.
13 Toda ti, Moj Cirenij, in tvoj cesar nista to, ampak sta po Moji volji, kar sta, - čeprav še pogana! Toda Meni sta vidva kot pogana ljubša kot veliko kraljev, ki bi naj bili voditelji Božjih otrok, pa so bili le njihovi resnični telesni in še bolj duhovni morilci, zato pa so jim tudi bili za vedno odvzeti stari prestoli in krone in žezla in zaupani vam, modrejšim poganom. – Ta potrebni dodatek sem dodal, da ti, Moj Cirenij ne bi mislil, da sta ti in tvoj nečak pred Menoj kot uzurpatorja na vladarskem prestolu. – Zdaj pa naprej v našem razmišljanju o plevelu na dobri njivi!"

105. Nastanek sončnih sistemov

1 (**Gospod**): "Vidite, kakor zaradi sebičnosti, samoljubja, napuha in zaradi oblastnosti, ki izhaja iz njih, ljudje postanejo tako polni same

materije, da se je niso sposobni popolnoma osvoboditi v več tisočkrat tisoč letih, - prav tako so nekoč obstajali tudi praustvarjeni duhovi, ki so zaradi mika, ki jim je bil dan, postali preveč sebični, samoljubni, napuhnjeni in nazadnje oblastni, in posledica tega je bila, da so se spremenili v golo materijo.
2 Izločili so se v velike združbe in se postavili v za vas nedoumljive razdalje. Nobena združba ni hotela nič več slišati, videti in izvedeti o drugi, da bi se le lahko prav na debelo vdajali samoljubju. S tem naraščajočim vstopanjem v samoljubje in sebičnost, v ta čedalje bolj prebujeni napuh in v absolutno gospodovalnost so se končno po zakonu težnosti, ki se je sama od sebe razvila iz samoljubja in sebičnosti, neštetо mnoge življenjske forme skrčile v ogromno kepo, - in materialno praosrednje sonce ene kroglaste lupine je bilo dovršeno.
3 V neskončnem prostoru pa je prav tako neštetо takšnih sistemov ali kroglastih lupin, v katerih omenjeno praosrednje sonce služi za skupno središče neštetim planetarnim sistemom, in ta praosrednja sonca so ravno skrčene združbe praduhov, iz katerih so tekom časov nastala vsa sončna vesolja, sončna področja, drugotna osrednja sonca, planetarna sonca, planeti, lune in kometi.
4 Kako pa se je to dogajalo? Glejte, v praosrednjem soncu je številnim velikim duhovom postal pritisk premočan! Vneli so se v jezi, zažareli in se osvobodili prapritiska. Dobesedno pobegnili so neskončno daleč od kepe svoje prve združbe. Nekaj časa so se sami zase v vsej nevezanosti povsem svobodno in nedolžno rojili po neskončnem prostoru in so imeli dober namen, da bodo sami od sebe prešli v čisto duhovni red; ker pa se niso mogli rešiti elementa samoljubja, so se spet začeli zgoščevati v trdno kepo, in iz te so nastala osrednja sonca drugega reda tako v eni kot v drugih neštetо mnogih kroglastih lupinah.
5 V teh osrednjih soncih drugega reda so se po neznansko dolgem času zaradi naraščajočega pritiska razkačili glavni duhovi, vneli so se in se v neštetih množicah ločili od skupne kepe drugega reda. Zdaj so spet naredili najboljši sklep za prehod v čisto duhovnost; ker pa so kljub temu sčasoma vendarle postali zelo všeč sami sebi in niso hoteli povsem opustiti samoljubja, so ponovno rastli v materialni teži in se ponovno zgostili v velike kepe, in iz tega so nastala osrednja sonca tretjega reda.
6 Toda kmalu se je pojavil isti zadržek, kot pri prejšnjih osrednjih soncih. Višje duhove, ki jih je bilo manj po številu, so postopno neštetо mnogi podrejeni duhovi še vedno premočno stiskali, kmalu so se spet razkačili in se tisočkrat tisoči z veliko silo odtrgali od skupne kepe, s trdnim namenom, da bodo zdaj končno prešli v popolno duhovnost. Nedoumljivo dolge čase so lebdeli v prostranem prostorju stvarstva kot eterične meglice, ločene daleč druga od druge.
7 Ta svoboda jim je ugajala ob spominu na silni pritisk, ki so ga morali prestati. Toda v tej nedejavni svobodi so sčasoma postali lačni, in začeli so v prostoru iskati hrano, - torej potešitev od zunaj. To so našli in so jo morali najti; kajti poželenje je enako tistemu nordijskemu magnetnemu kamnu, ki z neustavljivo silo vleče nase vsako železo, kot tudi vse minerale, ki vsebujejo železo.

8 Kaj pa je bila neizogibna posledica tega? Njihova bitnost se je zaradi tega začela postopno zelo zgoščevati; S tem se je kmalu spet prebudilo samoljubje in njegovo spremstvo in neizogibna posledica je bila spet zgostitev v skupno kepo, za kar je bilo seveda spet potrebnih nešteto zemeljskih let.
9 Toda, kaj je še tako dolgo časovno obdobje pred večnim Bogom?! Videc iz pradavnine je rekel: 'Tisoč let je pred Bogom kot en dan!' Jaz pa vam pravim: 'Tisoč krat tisoč let je pred Bogom resnično komaj trenutek! Lenuhu iz samega dolgčasa ure postanejo dnevi in dnevi leta. Pridnemu in vsestransko dejavnemu pa postanejo ure trenutki in tedni dnevi. Boga pa od vekomaj napolnjuje neskončna vnema za dejavnost in je neprestano neskončno dejaven in preblažena posledica tega je, da se mu morajo za vas nedoumljivo dolga časovna obdobja zdeti kot posamezni trenutki, - in popolno oblikovanje sonca traja potem pred Njegovimi očmi le povsem kratko.
10 Iz nazadnje opisane zgostitve so nastala in nastajajo še planetarna sonca, kakršno je to, ki sveti tej zemlji. Ta vrsta sonc je sicer v svojem bistvu veliko nežnejša in milejša kot osrednja sonca, kljub temu pa imajo neznansko količino težke materije, kar je posledica samoljubja njihovih eon krat eonov duhov, iz samoljubja katerih sestoji takšno sonce. Plemenitejšim in boljšim duhovom v tej svetlobni kepi postane sčasoma pritisk nizkotnih duhov, ki so povsem postali materija, vendarle spet veliko premočan in neznosen; posledica tega je, kot pri prejšnjih soncih, nasilnost, erupcija za erupcijo, in plemenitejši duhovi se osvobodijo.
11 Tu se v njih prebudi že povsem resna želja, da bi s spoštovanjem resničnega Božjega reda prešli v čisto praduhovnost. Mnogi premagajo vanje položen mik in postanejo praustvarjeni angeli, ne da bi jim zaenkrat bilo treba prehoditi pot mesa. Tistim, ki pa se mu hočejo vdati takoj na soncu ali potem na tej zemlji, je dana možnost izbire, kakor pa je tudi pri prej opisanih osrednjih soncih, - vendar ne tako pogosto, kot posebej in posebno pri tem planetarnem soncu, ki daje tej zemlji svetlobo, ki večinoma izvira iz velike dejavnosti njegovih duhov.
12 Toda nekaj duhovnih združb, ki so se iz sončne kepe tudi osvobodile z najboljšimi nameni, se vendar spet ni moglo povsem rešiti samoljubja in so se postopno spet začele vdajati vanje položenemu pramiku; od ena so kmalu prešli na dve in tako neopazno čedalje dalje!
13 Kmalu nato so kot megleni kometi z dolgim repom postali že materialno vidni. Kaj pomeni ta rep? Označuje lakoto že materializiranih duhov in velik pohlep po materialnem nasičenju. Ta pohlep potegne iz etra sebi primerno materijo, in tako tak komet kot kompendij• že zelo materializiranih duhov veliko tisočletij blodi v velikem eteričnem prostoru in išče hrano kot krvoločen volk.
14 Zaradi tega stalnega vsrkavanja in žretja postaja čedalje gostejši in težji. Sčasoma ga sonce, kateremu je ušel, spet toliko pritegne, da mora

• strnitev

začeti urejeno krožiti okrog njega. Ko mora enkrat sprejeti tak red, postane planet, kakršni so vsak zase ta zemlja, zvezda jutranjica in večernica, ali Mars, Jupiter in Saturn in precej vam neznanih.
15 Zdaj je planet tu in je neprestano neznansko lačen, in ker je bližje soncu kot je bil prej kot komet, dobiva od njega tudi dovolj hrane, ki je obenem vaba, da bi ubežnika spet pritegnilo zmeraj bližje k sebi in ga po dolgih časih spet povsem pokopalo vase, - pohvalna želja praustvarjenih duhov v soncu, ki pa se pri velikih planetih, h katerim lahko štejemo tudi to zemljo, nikoli ne uresniči na tak način; čeprav so v planet odgnani duhovi še zelo materialni, pa poznajo materijo sonca in nimajo posebne potrebe, sploh pa nobene želje, da bi se še kdaj povsem zedinili s soncem. Duhove in duhce, ki prihajajo k njim iz sonca, prav radi sprejemajo kot dobro okrepitev in hrano, toda o popolnem zedinjenju s soncem nočejo nič vedeti.
16 Včasih se tudi zgodi, da duhove, ki so nekoč pobegnili, v njihovem materialnem kepastem kompendiju privlačnost potegne povsem v bližino sonca; toda neznanska delovna vnema svobodnih duhov, ki obdajajo sončno trdno kepo, ki v glavnem povzroča žarenje zunanje sončeve površine, povzroči, da se skoraj v trenutku vsi v trdno kepo stisnjeni duhovi skupaj dvignejo v največjo možno dejavnost, planejo narazen in potem začno vsak zase bežati.
17 Posledica takšne prebujene dejavnosti duhov, ki so bili že dolgo stisnjeni v planetu ali vsaj že bolj zrelem kometu, je nenadni in popolni razkroj kepe in osvoboditev mnogih tisočkrat tisočev in spet tisočkrat tisočev duhov, od katerih se večina, ki jih je takšna lekcija izučila, takoj vrne v pravi življenjski red in postanejo praustvarjeni angelski duhovi in koristni varuhi svojih manj svobodnih bratov, kot tudi tistih, ki ginejo v trdi kepi, in veliko pripomorejo k njihovemu hitrejšemu odrešenju."

106. Pomen in nastanek Zemlje

1 (**Gospod**): "Del takšnih osvobojenih duhov pa še hoče na kakšnem planetu prehoditi pot mesa. Nekateri jo prehodijo tudi v soncu, na nekakšnem pasu, ki jim seveda najbolj ustreza; le na to zemljo se jih poda izjemno malo, ker se jim tukaj pot mesa zdi pretežavna, tu morajo namreč opustiti celo vse spomine na prejšnje stanje in povsem od začetka nastopiti nov obstoj, česar jim na drugih planetih in nebesnih telesih ni treba.
2 Prvič, ostaja utelešenim duhovom tam zmeraj sanjav spomin na prejšnja stanja in posledica tega je, da so ljudje na drugih planetih in nebesnih telesih že v osnovi veliko modrejši in treznejši kot na tej zemlji. Zato pa tudi ne zmorejo nobenega napredka v višjo stopnjo svobodnega življenja. Bolj so podobni, kot sem že omenil, živalim te zemlje, ki imajo že po naravi razvite določene nagone, potrebne za svoj obstoj, v katerih zmeraj kažejo veliko spretnost in dovršenost, tako da jih ljudje z vsem svojim razumom v nekaterih stvareh ne morejo posnemati. Poskusite pa žival naučiti kaj več od tega, pa ji ne boste mogli vbiti v glavo veliko koristnega!

3 Seveda so nekatere, ki so toliko učljive, da jih lahko za silo uporabimo za najpreprostejša in najbolj groba dela, kot vola za vleko, konja, osla in kamelo za nošenje, psa za sledenje, lov in pregon; toda kaj več jih ne boste mogli naučiti, z govorico pa sploh ne bo šlo. Preprosti vzrok je tudi v tem, da ima topi spomin na njihova prejšnja stanja živalske duše v ujetništvu in jih neprestano zaposluje kot sodba, in da torej živijo v neke vrste omami.
4 Edino pri vseh ljudeh te zemlje je tako kot sicer nikjer drugje, da so brez vsakega spomina in zato lahko od začetka začnejo povsem nov življenjski red in življenjsko vzgojo, ki je takšna, da lahko z njo vsak človek zraste do popolne bogu podobnosti.
5 Zato pa se tudi lahko na tej zemlji utelesi le takšna duša, ki izvira iz sonca, v katerem so zbrani še vsi praelementi in je tam že prehodila pot mesa in zaradi tega vsebuje vse tiste duševne inteligenčne specifike, ki so potrebne za popolnost najvišjega duhovnega življenja, - ali duša, ki izvira neposredno s te zemlje in je prej preživela vsa tri tako imenovana naravna kraljestva od najbolj okorne kamnite materije skozi vse mineralne plasti, od tam skozi celotni rastlinski svet in nazadnje skozi ves živalski svet v vodi, na zemlji in v zraku.
6 Tu pa nikar ne razumite materialnega telesa, ampak v njegovi ovojnici vsebovan duševno-duhovni element; ovojnica je sicer tudi duševno-duhovna, vendar je sama še vse preveč nizkotna, lena in okorna in je še pretežak izraz samoljubja, sebičnosti, napuha in najbolj lenobnega in lenega uživanja najbolj poželjive, skopuške in smrtonosno jezne oblastnosti.
7 Zato je na tej zemlji tudi več različnih vrst mineralov, rastlin in živali kot na vseh drugih planetih in soncih, če seveda vzamemo vsako posamezno. Vsi skupaj bi seveda imeli večjo vsoto vrst, toda na vsakem posameznem nebesnem telesu v vsem prostoru stvarstva ni niti sto tisoči del števila vrst kot tu na tej zemlji v vsakem njenih treh kraljestev. Ravno zaradi tega pa je tudi edino ta zemlja določena, da nosi Božje otroke v najresničnejšem pomenu besede.
8 Kako in zakaj pa to? Ta zemlja je nekaj čisto posebnega. Kot planet sicer pripada k temu soncu; toda strogo vzeto ni tako kot vsi drugi planeti – z izjemo enega med Marsom in Jupitrom, ki pa je bil zaradi določenih zlih vzrokov uničen že pred šest tisoč leti, oziroma se je pravzaprav sam uničil, oziroma so ga njegovi prebivalci – iz tega sonca, ampak je prvotno nastala že iz praosrednjega sonca in je v duhovnem smislu za nedoumljivo veliko časa starejša od tega sonca. Vendar je telesno začela obstajati šele potem, ko je to sonce kot izoblikovana vesoljska kepa že zdavnaj začelo svoj prvi obhod okrog svojega osrednjega sonca, in je potem materialno-telesni del vendarle potegnila nase v glavnem iz tega sonca.”

107. Nastanek lune

1 (**Gospod**): “Pred mnogimi tisočkrat tisoč zemeljskimi leti je bila (zemlja) telesno še veliko težja, in njeni duhovi so bili zelo stisnjeni. Tedaj pa so se vneli hudobnejši duhovi in se celo ločili od nje z veliko najbolj grobe materije in so mnogo tisočletij krožili okrog te zemlje v zelo neurejeni krožnici.
2 Ker pa so bili vsi deli razen nekaj kep še povsem mehki in do polovice tekoči in se je vsa masa neprestano vrtela, se je končno izoblikovala v veliko kroglo, katere osno vrtenje je bilo za njen majhen premer veliko prepočasno, da bi na svoji vendarle ne tako majhni površini enakomerno ohranila tekočino, ker je bilo nasprotno njeno kroženje okrog zemlje zelo hitro; zato se je , zaradi stare metne teže morala vsa tekočina zbrati na od zemlje obrnjeni strani.
3 Zaradi tega pa se je težišče te okrogle kepe prestavljalo čedalje bolj proti oni strani, kjer se je zadrževala vsa tekočina, in tako je moralo lastno, prepočasno vrtenje te kepe končno povsem prenehati – ko je kepa sama postala kompaktnejša in voda ni mogla več tako hitro pronicati skoznjo in so se valovi pretežko in premočno razbijali ob visoke gorske stene, ki so sčasoma nastale, in vsa kepa je potem začela kazati zemlji, iz katere se je iztrgala, le en in isti obraz.
4 In to je bilo tudi dobro, da lahko njeni preveč trdovratni duhovi okusijo, kako dobro je tičati v povsem suhi materiji brez vsake hrane. Obenem pa služi ta lunin del (kepa, o kateri govorimo, je ravno naša luna), odkar na tej zemlji živijo ljudje, tudi za to, da so človeške duše, ki najbolj ljubijo svet poslane tja in se od tam, obdane z zračno-materialno ovojnico, v nekaj tisočletjih do sitega nagledajo svoje lepe zemlje z razdalje več kot sto tisoč ur poti, in zelo pomilujejo same sebe, da niso več njene skopuške prebivalke. Za to, da kljub vsej svoji poželjivosti ne morejo priti nazaj na zemljo, pa je že najbolje poskrbljeno. Toda v dolgih eonih zemeljskih let bodo to doumele tudi najtrdovratnejše!
5 Zdaj ste videli, kako je nastalo vse materialno stvarstvo, do lun in planetov, ki so skoraj povsod, kjer obstajajo, nastali na enak način, imajo isto naravo in služijo istemu namenu.
6 Kakor pa in iz kakršnega vzroka je iz v sebi padlih duhov nastalo celotno materialno stvarstvo vse do lun, na prav enak način so sčasoma na trdih in težkih nebesnih telesih nastale gore kot prve velikanske rastline sveta, in potem vsakovrstne rastline, živali in nazadnje človek sam.
7 Boljši duhovi se nasilno izvijajo iz čedalje bolj naraščajočega pritiska materije, ko svojo lastno materijo raztapljajo z močjo svoje volje. Takoj bi lahko prešli v red čistih duhov; toda še zmeraj so podvrženi staremu miku. Samoljubje se takoj spet prebudi, rastlina srka, žival žre, in človekova duša, komaj je vstopila v staro Božjo obliko, nadvse poželjivo išče materialno hrano in isto lenobno ugodje; zato se mora takoj spet obdati z materialnim telesom, ki pa je vendarle nežnejše kot stara, grešna materija. Kljub nežnejšemu telesu pa bi gola duša v njem vendar

tako zelo rastla v sebičnosti, da bi spet povsem postala najtrdnejša materija, če ne bi v njeno srce postavil čuvaja, iskrico Mojega duha ljubezni."

108. O izvirnem grehu samoljubja

1 (**Gospod**): "Slišali ste o izvirnem grehu – vsaj vi Judje gotovo! Kaj je to in v čem je? Glejte in poslušajte!
2 To je staro samoljubje kot oče laži in vsega zla iz njega; laž pa je stara, grešna materija, ki ni nič drugega kot pokvarjen in grešen pojav samoljubja, sebičnosti, napuha in oblastnosti.
3 Vse to je sicer nastalo iz nujno potrebnega mika, ki sem ga moral položiti v duhove zaradi spoznanja njihove lastne svobodne volje; toda čeprav je bil mik nujno potreben, pa grešni nastanek materialnih svetov kot njegova posledica nikakor ni bil nujnost. Bil je le iz Mojega reda dopuščena žalostna posledica tega, da se tako številni duhovi niso hoteli upreti miku, čeprav bi to zmogli, - prav tako, kot je to zmoglo šestkrat več praustvarjenih duhov, od katerih nam eden služi tu in nosi ime Rafael.
4 Sovražnik, ki je neprestano sejal plevel med pšenico, in ga še seje in ga bo še dolgo sejal, je torej staro samoljubje, in vam zdaj znano njegovo spremstvo je plevel in v najširšem pomenu utelešenje vse kakorkoli oblikovane materije, laž, Satan, hudič.
5 Moja beseda pa je žlahtno in čisto pšenično seme, in vaša svobodna volja je njiva, na katero Jaz kot sejalec vsega življenja trosim in sejem najčistejše zrnje Mojega večnega reda.
6 Ne dajte se premagati samoljubju, ampak ga premagujte z lahkoto in s silo, z žarečim mečem resnične, naj nesebičnejše ljubezni do Mene in do vaših bližnjih bratov in sester, tako boste ohranili njivo čisto, brez vsakega plevela, in boste nekoč sami kot najčistejši in najdragocenejši sad vstopili v Moje kraljestvo in tam gledali in vodili novo in čisto duhovno stvarstvo vekomaj!
7 Toda dobro pazite, da sovražnik, ali samoljubje v vas, ne zasede niti za atom prostora; ta atom je namreč že seme pravega plevela, ki si lahko sčasoma povsem prilasti vašo svobodno voljo, in vaša čista duhovnost potem čedalje bolj prehaja v plevel materije, kjer potem sami postanete laž, ker je vsa materija kot to, kar je, očitno najbolj gola laž!
8 Najmanjši atom samoljubja v vas bo v tisoč letih postal cele gore naj strupenejšega plevela, in Mojo besedo boste na ulicah in cestah obzidali z najslabšim gnojem, da nobena laž, polna napuha in sovraštva, ne bi zadela vanjo! Če pa ostanete v Mojem redu, boste kmalu videli volkove in jagnjeta, kako skupaj pijejo iz potoka.
9 Dal sem vam razlago, ki je doslej še noben duh ni razumel, da bi iz tega lahko spoznali, kdo je Tisti, ki vam edini lahko da takšen nauk in zakaj. Zaradi nauka samega gotovo ne, ampak zaradi resničnega ravnanja po njem! Zato pa ne bodite le praznoglavi in začudeni poslušalci naukov, ki jih pred Menoj nikoli nihče ni tako odkrito oznanil ljudem kot Jaz zdaj; tudi ni dovolj, da le jasno spoznate, da vam je to

govoril Bog Sam, Oče od vekomaj, ampak morate natančno preiskati svoje srce, ali se v njegovi ljubezni ne skriva plevel. Če ga odkrijete, ga izpulite z vsemi še tako majhnimi koreninicami in potem v vsej polnosti ravnajte po Mojem redu, ki vam zdaj ni več neznan, tako boste iz tega želi resnično korist za večno življenje!
10 Da boste lahko tudi videli, da je vse tako, kot sem vam zdaj razložil, vam bom za kratek čas odprl oči, da boste vse to lahko tudi sami videli in izkusili. Zato zdaj dobro pazite na vse, kar boste videli!"

109. Odrešenje, prerojenje in razodetje

1 Na to razlago iz lahko razumljivih razlogov pač ni bil nihče pripravljen, in vse navzoče sta prevzela takšno strmenje in čudenje, da mu prav tako kot Moji razlagi ni bilo podobnega.
2 **Mnogi** so se trkali na prsi in nadvse glasno klicali: "Gospod, Gospod, Gospod, ubij nas, kajti pred Teboj stojimo kot prevelike in pregrobe grešne klade; in vse to po svoji lastni zavedni in nezavedni krivdi! Edini Ti si dober in svet; vse drugo pa, kar nosi materialno lupino, je slabo in prekleto. O Gospod, kako dolgo bomo blodili v svoji lastni materiji? Kdaj bomo odrešeni starega prekletstva?"
3 Rečem **Jaz**: "Ravno zdaj, ko Jaz Sam blagoslavljam vso materijo s tem, da sem Sam vstopil v vaše staro prekletstvo in mu s tem prinesel blagoslov! Ves stari red starih nebes z nebesi vred zdaj preneha in na temelju materije, ki sem jo blagoslovil, bom naredil nov red in nova nebesa, in vse stvarstvo, kot tudi ta zemlja, mora dobiti novo usmeritev.
4 Po starem redu ni mogel priti v nebesa nihče, ki je enkrat tičal v materiji; odslej pa ne bo mogel priti k Meni v najvišja in najčistejša nebesa nihče, ki ne bo tako kot Jaz prehodil poti materije in mesa.
5 Kdorkoli bo odslej v Mojem imenu krščen z živo vodo Moje ljubezni in z duhom Mojega nauka in v Mojem imenu v moči in v dejanju, temu je stari izvirni greh za večno izbrisan, in njegovo telo s tem ne bo več stara morilska jama greha, ampak svetišče Svetega Duha.
6 Toda vsak naj pazi, da ga ne bo znova onesnažil s starim, strupenim plevelom samoljubja! Le varujte se pred njim, tako boste posvetili tudi svoje meso in kri; in ko bo čisti duh v vas dosegel absolutno oblast, tedaj v njem in po njem ne bo k popolnemu, večnemu življenju vstala le duša, ampak tudi meso in kri telesa skupaj s kožo in lasmi!
7 Glejte, kakšna razlika je med prej in zdaj! Kakor pa bo zdaj urejeno, tako bo tudi ostalo vso večnost.
8 Sonce, ki je bilo pred tem polno prekletstva, bo odslej polno blagoslova, in prav tako vse, kar na kakršenkoli način obstaja v neskončnem prostoru! Kot sem vam rekel, delam zdaj vse novo in vse stare razmere se morajo spremeniti, ker sem se Jaz Sam spremenil s tem, da sem Sam oblekel materijo.
9 Toda to še dodajam in pravim: Kdor ne veruje in ne bo krščen iz vode in iz duha v Mojem imenu in na Moje ime in na Mojo besedo, zanj bo ostalo po starem! Takšni ne bodo prišli v Moje kraljestvo in Me ne bodo gledali onstran, ampak bodo ostali na zunanjih mejah Mojega

kraljestva, kjer bo veliko teme in noči in veliko joka in škripanja z zobmi. In najčistejša nebeška življenjska svetloba ne bo prodrla do njih drugače kot prodre svetloba majhne zvezde stalnice na to zemljo, in o Mojih resničnih nebesih življenja bodo vedeli ravno toliko, kot ljudje tu zdaj vedo, kakšne so zvezde stalnice in kaj je v njih. In ljudje lahko dan in noč neprestano razmišljajo tisoč krat tisoč stoletij, kaj so te svetleče točke tam zgoraj, pa bodo tudi po tem dolgem časovnem obdobju vedeli prav toliko kot vedo zdaj. Seveda bodo sčasoma vstali ljudje, ki bodo izumili pripomočke za oči, da bodo oddaljene predmete videli tako, kot da bi stali v neposredni bližini; toda zvezdam stalnicam kljub temu ne bodo nikoli kos, ker so te veliko preveč oddaljene od zemlje.
10 In prav tako bodo v onstranstvu v svoji najboljši sferi postavljeni pogani, ki niso verovali in niso bili krščeni, in bodo od daleč gledali Moja nebesa in jih presojali tako, kot zdaj ljudje gledajo zemeljsko zvezdnato nebo in kakor ga presojajo. Po tisočletju bodo seveda vedeli nekoliko več kot zdaj in bodo odkrili, da so to sama sonca; toda kaj je sonce, kako sveti, kako veliko in kako oddaljeno je, koliko planetov ga obkroža in kakšni so, kakšne prebivalce nosijo, kakšni običaji, jeziki in navade so tam, - tega s svojim razumom ne bodo odkrili!
11 In če bi jim vi, ki zdaj veliko veste, morda to povedali, vam vendarle ne bi verjeli; kajti čisti posvetni razum, kakršen je trdno doma pri mnogih poganih, ne verjame v nič, česar ne more videti ali z rokami prijeti.
12 Da, Jaz bom v tistih prihodnjih časih med resničnimi spoznavalci Mojega imena sicer tu in tam tudi obudil može in dekleta, ki jim bom v njihovem ljubezni polnem srcu razodel vse skrivnosti nebes in svetov; toda redki bodo tisti, ki bodo to sprejeli kot nekaj prepričljivo resničnega!
13 Katerim pa bo razodeto, bodo to gledali in bodo imeli veliko veselje in bodo hvalili in slavili ime Tistega, ki jim je kot zanje povsem prepričljivo resnične razodel takšne stvari, do katerih sicer nikoli ne more prodreti noben človeški razum.
14 Na tej zemlji bodo nekoč še živeli ljudje, pred katerih vidom bo razkrito vse stvarstvo kot Božja tajna pisava; vendar ta milost ne bo podarjena nikomur, ki ni prej veroval v Moje ime in bil v njem krščen!"

110. Krst. Troedinost v Bogu in človeku

1 Vpraša **Cirenij**: "Gospod, jaz verujem vse, kar si učil Ti, o Gospod; ali sem zato že tudi krščen?"
2 Rečem **Jaz**: "Ne, krščen sicer še nisi; toda to zdaj niti ni pomembno! Kdor veruje tako kot ti, prijatelj, je v duhu toliko kot krščen, in sicer z vsemi blagoslovi krsta.
3 Judje imajo obrezo, ki je prednica krsta in tako sama zase kot tudi pred Menoj nima nobene vrednosti, če obrezani nima obenem tudi obrezanega srca. Z obrezanim srcem razumem čisto pometeno in z vso ljubeznijo napolnjeno srce, ki je vredno več kot vse obreze od Mojzesa do nas. Po obrezi je prišel čas Janezovega krsta z vodo, ki ga nadaljujejo

njegovi učenci. Ta krst pa sam po sebi tudi ni nič, če ni pred njim zahtevane pokore ali pa mu ta zanesljivo sledi.
4 Kdor se da krstiti z vodo z resnim namenom, da se bo poboljšal, s tem ne naredi nič narobe; vendar naj ne verjame, da bo voda očistila njegovo srce in okrepila njegovo dušo. To povzroči le lastna, povsem svobodna volja; voda je le znamenje in nakazuje, da je zdaj volja kot živa voda duha, dušo očistila grehov prav tako, kot naravna voda očisti glavo in ostalo telo prahu in druge umazanije.
5 Kdor je sprejel krst z vodo v resničnem dejanskem pomenu, je popolnoma krščen, če je ob ali že pred krstnim dejanjem delovala volja v srcu krščenca. Če ta ne sodeluje, nima goli krst z vodo niti najmanjše vrednosti in ne povzroči blagoslova materije, še manj pa njenega posvečenja.
6 Prav tako nima krst nedoraslih otrok nobene vrednosti razen kot znamenje sprejema v boljšo skupnost, in da otrok dobi nekakšno ime, ki pa očitno nima niti najmanjše vrednosti za življenje duše, ampak le zunanjo, politično vrednost. Zato bi otroku lahko tudi brez obreze ali brez Janezovega krsta z vodo dali ime, in vse to bi bilo enako pred Menoj; nobeno ime namreč ne posvečuje človekove duše, ampak edino svobodna, dobra volja, da vse svoje življenje uravnava po najboljšem spoznanju. Volja in dejanje lahko posvetita vsako ime; obratno pa nikoli ni mogoče.
7 Ko je Janez krščeval, so prinašali tako njemu kot njegovim učencem krstit otroke, in on jih je tudi krstil, če so mu predstavili nekakšne otrokove zastopnike in sveto obljubili, da bodo z največjo vnemo skrbeli za duhovno vzgojo. No, v tem primeru je lahko tudi otrok krščen z vodo zaradi imena; krst pa otrokove duše in telesa ne posvečuje dalj kot le tako dolgo, dokler otrok ne pride do resničnega spoznanja Boga in samega sebe in do uporabe svobodne volje. Do tedaj mora zastopnik nadvse vestno skrbeti, da je otrok najbolje oskrbljen z vsem, kar je potrebno za dosego resničnega posvečenja, - sicer nosi zastopnik vso odgovornost na svoji duši.
8 Zato je bolje krst z vodo opraviti šele tedaj, ko je človek sam iz svojega spoznanja in iz prostovoljne samoodločbe sposoben izpolniti vse pogoje za posvečenje svoje duše in svojega telesa. Sicer pa krst z vodo sploh ni potreben za posvečenje duše in telesa, ampak je edino potrebno spoznanje resnice iz Boga in ravnanje po tem spoznanju. Če pa krščujete z vodo, ni potrebna ravno voda iz Jordana, ker je Janez pač krščeval v Jordanu, ampak je za to dobra vsaka sveža voda, izvirna voda vsekakor boljša kot voda iz cisterne, ker je za telesno zdravje primernejša kot smrdljiva voda iz cisterne.
9 Resnični in pri Meni edini veljavni krst je z ognjem ljubezni do Mene in do bližnjega in z živo gorečnostjo volje in s Svetim Duhom večne resnice iz Boga. Ti trije elementi so tisti, ki dajejo v nebesih veljavno spričevalo za vsakogar; to so: ljubezen kot resnični Oče; volja, kot živa in dejanska beseda ali Očetov Sin; in končno Sveti Duh kot pravo razumevanje večne in žive resnice iz Boga, toda kot živo dejavno v človeku in edinole v človeku! Kar ni v človeku in se ne zgodi iz lastnega

nagiba volje, za človeka nima nobene vrednosti, in ker za človeka nima in ne more imeti nobene vrednosti, tudi pred Bogom ne more imeti nobene vrednosti.
10 Bog Sam v Sebi za človeka tako dolgo ni nič, dokler človek po nauku Boga ne spozna in Njegovo voljo naredi za svojo lastno po ljubezni in po živi gorečnosti volje vse svoje dejanje in nehanje ureja le po spoznani najvišji volji. Šele s tem oživi Božja podoba v človeku in raste in kmalu prešine vse človekovo bitje. Kjer se zgodi to, tam se kmalu zgodi tudi, da človek prodre v vse globine božanstva; kajti Božja podoba v človeku je najpopolnejši odraz enega in istega Boga od vekomaj.
11 Ko se pri človeku to zgodi, je v njem vse posvečeno in je dosežen resnični krst prerojenja duha. Po takšnem krstu človek postane resnični Božji prijatelj in je v samem sebi prav tako popoln, kot je popoln Oče v nebesih. In Jaz vam vsem izrecno povem, da se morate po vseh svojih močeh truditi za to, da bi postali prav tako popolni, kot je popoln Oče v nebesih! Kdor ne bo tako popoln, ne pride k Očetovemu Sinu.
12 Kdo pa je Sin? Sin je Očetova ljubezen. On je ljubezen Ljubezni, On je ogenj in svetloba, On je Sin Ljubezni ali Očetova modrost. Če je torej v vas Očetov odraz, mora vendar postati tako popoln kot je Praoče Sam v vsem, sicer to ne bi bila Očetova podoba; če pa kot podoba ni popolna, od kod naj potem človeku pride modrost, ali kako naj potem človek doseže resnično modrost?
13 Kakor pa se Oče zmeraj najde v Meni, tako se tudi Jaz najdem v Očetu, in prav tako se morate vi najti v samih sebi, s tem se boste našli tudi v Bogu in Bog se bo našel v vas. Kakor sva Jaz in Oče eno, tako morate biti tudi vi najprej v sebi eno z Očetovim odrazom v vas. ko ste to, ste postali eno tudi z Menoj in z večnim Očetom v Meni, ker sva Jaz in Oče v Meni popolnoma eno od vekomaj!"
14 Tu reko **učenci**: "Gospod, tega ne razumemo! V Svojem nauku postajaš trd! Rotimo Te, da bi se tudi o tem izrazil bolj jasno!"
15 Rečem **Jaz**: "Ste tudi vi še nerazumni? Dokler vas bom še moral tako prenašati?! O ti še zelo pokvarjeni rod! Toda vam je vendar dano razumeti skrivnost Božjega kraljestva na zemlji!
16 Le kje imate misli svojega srca?! Večkrat sem vam že razložil, kdo je Oče in kdo je Sin, da sta Oče in Sin v ravno takšnem odnosu, v kakršnem sta ljubezen in modrost, ali toplota in svetloba. Pokazal sem vam, kako svetloba brez toplote ne bi nič koristila, pa tudi toplota brez svetlobe ne bi mogla dozoreti klasja na polju. Pokazal sem vam, kako iz toplote neprestano nastaja svetloba, ker je toplota prvi izraz kakršnekoli dejavnosti; vidno znamenje dejavnosti pa je svetloba, ki narašča, kakor narašča katerakoli urejena dejavnost, in kljub temu ne razumete Očetove in Sinove 'enosti', in ne enosti med vami in Menoj!"
17 Reko **učenci**: "Gospod, ne bodi zaradi tega jezen na nas! Zdaj že razumemo, kar pa nam je še kakorkoli ušlo, bomo lahko nadoknadili kakor se spodobi in je prav!"
18 Rečem **Jaz**: "Saj vem, da bo tako; toda to sem vam povedal, ker sem opazil, da vam je šlo bolj za vpraševanje kot za znanje."

111. O Mojzesovih določbah glede hrane

1 Reče k temu **Cirenij**: “Me je že samega čudilo, da naj bi Tvoji učenci ne razumeli tega, kar sem vendar jaz in gotovo vsi drugi prav dobro razumel! Toda zdaj, ker si Ti, o Gospod, že ravno pripravljen razlagati stvari, ki jih pred Teboj še nikoli nihče ni razložil, bi rad slišal od Tebe, kako je pri Judih s prepovedjo uživanja nečistih jedi in z dotikanjem določenih stvari, ki veljajo za nečiste! Mi pogani uživamo vse in vendar po našem nauku nismo nečisti! Stari Egipčani so tudi jedli vse, kar sta le čas in izkušnja pokazala kot užitno, in mi ni nič znano o kakšni omadeževanosti, - nasprotno vem iz zgodovine, da je Egipt nosil na svojih tleh zelo čiste in resnično velike duhove; tudi pri nas Rimljanih so bili takšni v vseh časih. Zakaj se morajo ravno Judje marsičemu odpovedati?”
2 Rečem **Jaz**: “Ker je bil njihov rod, kot ohranjen od Adama, od zgoraj in je v največjem delu še v sedanjem času in določen za to, da sem lahko Jaz prišel v njegovi sredini na svet in v to materijo za zveličanje vsega stvarstva. Saj si vendar slišal, kako je bila po Meni blagoslovljena in posvečena vsa materija, ker sem tudi Jaz Sam oblekel materijo?! Ti si v svojem srcu temu pritrjeval! Glej, pred Mojim prihodom na to zemljo je, kot veš, na njej bolj ali manj ležalo prekletstvo, - ne kot da bi jo Bog preklel, ampak ker je zaradi samoljubja, sebičnosti, napuha in gospodovalnosti kot skrepenela duhovnost sama sebi postala prekletstvo!
3 V materiji pa so vendarle bile in so različne stopnje in nianse med zelo veliko, več, manj ali skoraj nobene trdote. Kolikor trša pa je materija, toliko bolj je tudi divja in v sebi nečista, ker v njej skrepenelo duhovno sestoji v enakem razmerju iz toliko več omenjenega plevela.
4 Živali, ki so se takoj ob naselitvi te zemlje pridružile ljudem – kot govedo, ovca, koza, in med ptiči kura in golob-, imajo gotovo čistejšo naravo in krotkejši značaj, in njihovo meso je bilo človeku, ki je prišel od zgoraj, najprimernejše za čisto ohranjanje duše; le da so morale biti tudi te živali povsem zdrave in jih tudi niso smeli klati v času pojatve, ker je v tem času tudi sicer čista žival bolj nečista.
5 Pozneje pa so se človeku pridružile še druge živali – kot konj, osel, kamela, svinja, pes in mačka – vendar že v začetku le bolj otrokom tega sveta, medtem ko so z edino izjemo osla in pozneje tudi kamele, prej omenjene živali bile zelo malo prijateljsko povezane z Judi in tudi danes niso.
6 Še vedno se pravi Jud boji konja, psa, ni prijatelj mačke in tudi kameli ne zaupa ravno preveč. Krotka vodna perutnina se mu upira, puranov in pegatk pa že za vse na svetu ne more trpeti in še dolgo bo trajalo, da bo postal prijatelj teh živali. To se pravemu Judu silno gnusi, medtem ko je Grkom in tudi Rimljanom že od nekdaj dajalo prijetno in zelo priljubljeno pečenko.
7 Odslej so stvari seveda povsem drugačne in se bodo še veliko bolj spremenile, ko bom nekoč prispel domov! V znamenje vsega tega bom po Svoji vrnitvi domov v velikem vrtu brata Kornelija enemu Mojih

učencev, ki je še zadrt Jud starega kova, pokazal, katere jedi lahko v prihodnje jeste brez vsakega pomisleka.
8 Zdaj sem ti pokazal tudi razlog teh Mojzesovih jedilnih predpisov za Jude, ti in vsi vi bi jih zdaj morali razumeti! Zato je zdaj čas, da preidemo k temu, za kar smo pravzaprav in predvsem prišli na to goro!"

112. Napoved sedanjih razodetij

1 (**Gospod**): "Rekel sem, da boste videli najbolj nenavadne čudeže; zdaj se razen svetleče krogle, ki jo Rafael prinesel iz globoke in visoke Afrike ni zgodilo še nič, čeprav je polnoč pravkar minila. Prej sem vas tudi opozoril, da bom za kratek čas odprl vaše oči, da boste le začasno lahko videli, kaj se pravzaprav dogaja na svetu.
2 Preden pa to storim, vam vsem povem in celo zapovem, da nikomur ne poveste nič o tem, kar boste videli; človeštvo na tem svetu še zelo dolgo ne bo zrelo za to, in za dušni blagor posvetnega človeštva pravzaprav sploh ni potrebno, da bi kaj takega izvedelo! Če si bo le zelo prizadevalo ljubiti Boga nad vse in bližnjega kot samega sebe, mu bo vse drugo in nadaljnje že tako in tako razodeto, kolikor bo potrebno.
3 Toda vi, kot prvi temeljni stebri Mojega nauka, morate samo zase na skrivaj vedeti marsikaj več kot vsi drugi skupaj, da čez nekaj časa ne boste mogli zapasti v skušnjavo, da bi odpadli od tega Mojega nauka.
4 Kljub temu pa se vse to ne bo izgubilo, in ko bo preteklo tisoč in še ne povsem tisoč let in bo Moj nauk skoraj povsem pokopan v umazano materijo, bom v tistem času že spet obudil može, ki bodo to, kar smo se vi in Jaz tukaj pogovarjali in kar se je zgodilo, dobesedno zapisali in v veliki knjigi izročili svetu, ki se mu bodo s tem spet odprle oči!"
5 Nota bene: Tebi, Moj hlapec in pisar, se morda zdi, da sem te takrat komaj omenil?! Hočeš tudi v svoji veri postati tako slaboten, kot si še slaboten v svojem mesu?! Glej, povem ti, da sem Cireniju in Korneliju razodel celo tvoje ime in imena več drugih in ti so zdaj tudi presrečne priče vsega tega, kar ti zdaj narekujem v pero. Toda na koncu bom tudi tebi razodel imena tistih, ki bodo čez dva tisoč let zapisali in naredili še večje stvari kot zdaj ti! – To si zaenkrat zapomni in vse zapiši v polni veri!
6 Temu se je Cirenij zelo začudil in Kornelij Me je podrobneje povprašal o možeh, ki jim bo to dano.
7 In **Jaz** sem jim razkril stan in značaj in celo imena in dodal: "Eden od teh, ki mu bo pač razodeta večina tega, več kot zdaj vsem vam, bo v moški ravni vrsti izviral od Jožefovega najstarejšega sina in bo torej tudi pravi Davidov potomec po svojem telesu. Sicer bo kot David slabotnega mesa, zato pa toliko močnejšega duha! Blagor tistim, ki ga bodo poslušali in po tem uravnali svoje življenje!
8 Pa tudi drugi veliki obujenci bodo večinoma izvirali od Davida. Takšne stvari so namreč lahko dane le tistim, ki celo po mesu izvirajo od tam, od koder telesno izviram tudi Jaz; zaradi Marije, matere tega Mojega telesa tudi Jaz izviram od Davida, ker je tudi Marija čista Davidova hči. V tistem času se bodo sicer ti Davidovi potomci večinoma zadrževali v

Evropi, toda kljub temu bodo povsem čisti in pristni potomci moža po Božjem srcu in bodo sposobni prenašati najmočnejšo svetlobo iz nebes. Na kakšen zemeljski prestol se sicer ne bodo nikoli povzpeli, toda toliko bolj jih bodo prestoli čakali v Mojem kraljestvu in Jaz se bom Svojih bratov zmeraj spomnil! Tudi večina Mojih učencev, ki so tu, po moški strani izvira od Davida in so zato povsem zares telesno Moji bratje, razen enega, ki ni od zgoraj, ampak zgolj od tega sveta. Sicer ne bi smel biti poleg pa vendar spet mora biti poleg, da se bo izpolnilo, kar je zapisano!"
9 Reče **Cirenij** ves začuden: "Torej boš zmeraj le Davidovim potomcem razodeval Svojo voljo? So torej Matael, Cinka in Zorel tudi potomci velikega kralja? Saj jim vendar že zdaj razodevaš isto kot Davidovim potomcem!"
10 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, to tu se ne dogaja po poti skrivnega razodetja, ampak z javno besedo, ki je slišna za vsako meseno uho! Toda nekaj povsem drugega je slišati skrivno, notranjo besedo, ki prihaja iz Mojega srca v srce tistega, ki jo v sebi sliši; za to pa že mora obstajati nekakšna pripravljena vrsta ljudi, katerih notranjost je sposobna prenesti vsemogočnost in silnost Moje besede! Vsakega nepripravljenega bi že en sam jota, ki prihaja neposredno od Mene, uničil in ubil. Ko pa je enkrat zapisano, lahko ljudje, ki so dobre volje in dobrega srca, to seveda berejo; ne le, da jih ne bo ubilo, ampak jih bo krepčalo in okrepilo za večno življenje.
11 Toda če bi to brali hudobni posvetni ljudje, da bi se norčevali, bi jih, četudi le zapisano, uničilo in ubilo! – Zdaj veš tudi, kako je s temi stvarmi; in povem vam, da se pripravite na gledanje čudežev nastanka, obstoja in večnega ohranjanja!"
12 Reče **Cirenij**: "Gospod, pripravljeni smo sicer gledati, kar nam bo ponudila Tvoja velika in prav posebna milost; vendar bi rad, da mi po možnosti odgovoriš le še na eno majhno vprašanje.
13 Rečem **Jaz**: "Zmeraj lahko vprašaš in Jaz ti bom odgovoril!"

113. Poklicanost za notranjo besedo

1 Reče **Cirenij**, vprašujoč: "Gospod, če bodo pozneje za sprejetje Tvoje svete besede v duhu sposobni le v nekem oziru celo telesno, posebej pa duševno pripravljeni, potem vendar nesposobnim prav malo koristi, četudi bi s še tako strogim življenjem dosegli resnično prerojenje duha: kljub temu ne bodo vredni milosti, da bi v svojem srcu slišali besedo Tvojega srca! Saj je ne bi mogli prenesti, ker niso že od Davida na to pripravljeni in za to določeni. Menim pa, da bi morali vsi ljudje, naj si bodo od zgoraj ali od spodaj, če živijo v skladu s Tvojo voljo, priti do istih sposobnosti! Duh, ki prešinja njihovo dušo in končno celo njihovo telo, bo menda le tudi sposoben prenesti Tvojo besedo?!"
2 Rečem **Jaz**: "Prijatelj! Ti si Mi prav ljub in drag in vreden; toda tu si s svojim vprašanjem o tej zadevi spet enkrat sodil kot slepec o lepih barvah mavrice. Ob takšnih tvojih sodbah bi Me lahko celo čudilo, da udje tvojega telesa že zdavnaj niso izvedli revolucije zoper tvojo glavo,

ker niso tudi oni obdarjeni s tistimi sposobnostmi, s katerimi se lahko baha glava.
3 Tvoje noge so same zase slepe in gluhe in kljub zelo mačehovski opremi morajo opravljati najtežje delo. Tvoje roke morajo navzven izvrševati tvojo voljo in morajo delati včasih to, včasih ono, in vendar nimajo oči, da bi gledale lepo svetlobo in ušes, da bi slišale čudovito harmonijo petja; tudi nimajo čutila za voh in okus, da bi okušale milino okusov in vonjev življenja! Se ti zdi, da so zaradi tega takšni udje kaj prikrajšani v primerjavi z glavo?
4 Ali se ne bi moglo kdaj trnje pritožiti proti vinski trti in reči: ‘ Le kaj sem zagrešilo, da ne smem biti deležno milosti, po kateri bi se tudi jaz enkrat bahalo s čudovitim grozdjem?!”
5 Mar tudi tega ne veš, da sem Jaz vse najnatančneje izmeril in vsemu določil namen?! Kakor je med različnimi udi tvojega telesa, da eden s svojo le njemu podeljeno sposobnostjo služi vsem drugim udom, tako je tudi z ljudmi vsakovrstnih sposobnosti, in lahko koristno služijo drug drugemu in to je potem ravno tisto, kar pogojuje in tvori najvišjo življenjsko blaženost.
6 Če sta tvoja glava in srce vesela, bodo tudi vsi drugi udje vedri in veseli; če pa le kateri najmanjši ud trpi, je tudi konec vedrosti glave, srca in vseh drugih, sicer povsem zdravih udov! Vsi so žalostni zaradi enega in storijo vse, da bi temu udu pomagali in ga ozdravili.
7 Gotovo je lep poklic, imeti sposobnost slišati Moj glas, ga zapisati in ga posredovati drugim ljudem, ki jim ta sposobnost manjka, ko jih žeja po njem; toda prav tako lepa sposobnost srca je, slišano v srcu ohraniti in po tem živeti. Ko je človek, četudi izvira od spodaj, s tem dosegel prerojenje svojega duha, bo gotovo našel za to najbolje odmerjeno plačilo in se bo proti tistemu, ki je sposoben slišati besedo, prav tako malo pritoževal, kot se je kdaj tvoj mezinec pritoževal, da ni postal oko tvoje glave! – Povej Mi zdaj, ali si zadovoljen s tem odgovorom!”
8 Reče **Cirenij**: “Gospod, - bolj kot popolnoma! Ti tudi nikoli več ne bom postavil takega nadvse neumnega vprašanja! Ti pa nam zdaj povsem nemoteno izkaži milost, da bomo nekaj videli!”

114. Pogled v svet naravnih duhov

1 Rečem **Jaz**: “Glejte, v ta namen sem dal prinesti to našo svetlečo kroglo iz najgloblje sredine Afrike, da bi vam nekako brez čudeža, bolj na vam doslej še povsem neznan naravni način razkril svet naravnih duhov!
2 Svetloba tega kamna ima lastnost, da na življenjske živce nad žličko deluje tako, da duša po daljšem vplivanju te svetlobe svoj vid usmeri tja in tako začne videti celo najbolj skrite stvari. Vaše gledanje se bo zdaj povsem preselilo tja in tako boste z zaprtimi očmi videli bolje kot zdaj z najbolj odprtimi mesenimi očmi.
3 Na nekatere ljudi ima tudi luna podoben vpliv, vendar nikoli v tako visoki in močni meri kot svetloba ravno tega kamna. Zdaj zaprite oči in se prepričajte, ali ne vidite z žličko bolje kot z naravnimi očmi!”

4 Na te Moje besede so vsi zaprli oči in se niso mogli dovolj načuditi temu najostrejšemu vidu duše skozi žličko.
5 Le **Matael in njegovi štirje tovariši** so rekli: "To čudežno gledanje nam nikakor ni tuje; na ta način smo namreč pogosto videli najredkejše stvari in hodili nad kraji, kjer v naravnem stanju noben smrtnik ne bi mogel hoditi, ne da bi najstrašnejše padel, in ob tem videli ves zrak kot tudi vodovje morij in jezer, rek in potokov, zmeraj napolnjeno z vsakovrstnimi čudnimi spakami, ki so se v zraku počasneje ali hitreje premikale v vse znane smeri neba; tudi so se lebdeč spuščale višje in nižje in se včasih počasi, včasih pa prav hitro vrtele. Nekatere so se kot nekakšne snežinke spuščale na zemljo in se razmeroma hitro zalezle v njene brazde; nekatere so kot roso posrkale rastline, druge zemlja, nekatere pa najrazličnejše kamenje.
6 Tiste, ki so se zalezle v zemljo in tiste, ki so jih posrkale rastline in kamenje, se niso več pojavile; toda kjer je razpadlo kakšno drevo ali zelišče ali kaj živalskega, so se dvignile najrazličnejše nove tvorbe, v začetku kot lahne, bleščeče meglice, ki so se kmalu v sto tisočih sprijele skupaj in se stopile v že kar dobro oblikovano formo.
7 Ko je bila forma končana, sploh ni trajalo dolgo, da se je ta forma, obdarjena kot z neke vrste lastno zavestjo, začela premikati in se je obnašala tako kot pes, ko išče nekaj, kar je nekje izsledil njegov dober nos.
8 Običajno smo videli, kako so ta bitja odplavala k čredam ovac, koz, govedi. Ko so dosegla čredo, so ostala med živalmi; in ko so se živali parile, k čemur so jih, kot je bilo videti, ta bitja zelo vzpodbujala, tedaj so jih živali, ki so se parile, spet vsrkale, kot nekoliko uvela trava roso, in se niso več pojavila.
9 Mnoge teh form so pohitele tudi k vodam in so nekaj časa plavale po površini. Nekatere so se nato odločno potopile pod vodo; nekatere so se bolj stisnile v nekakšno megleno maso in so se potopile šele tedaj, ko so se spet zlile v neko novo formo, ki je bila neredko podobna kakšni vodni živali.
10 Toda, kar je bilo najbolj nenavadno, videli smo, kako so se zdaj iz vode dvigale tisočere spake in forme, in imele so obliko vsakovrstnih letečih žuželk in tudi majhnih in velikih ptičev, vseh mogočih vrst in rodov. Imele so prav dobro izoblikovana krila in druge okončine, toda uporabljale jih niso tako kot ptice, ampak so jih držale iztegnjene in so lebdele, kot puh ali kosmiči, po zraku sem ter tja. Le če je priletela v njihovo bližino jata pravih ptic, smo videli živahno gibanje pri teh meglenih spakah in formah; kmalu potem so z jato tudi odletele, kot da bi jih ta vsrkala vase.
11 Zmeraj pa smo odkrivali, kot bi z višav deževal svetel prah, včasih bolj, včasih manj gost in posebej pogosto smo ga opazili nad vodno gladino. Ko smo ta prah natančneje opazovali, smo tudi pri njem odkrili nekakšno formo, ki je bila podobna najmanjšim jajčecem ali nadvse majhnim vodnim živalcam, ta prah pa je voda tudi takoj vsrkala.
12 Oh, o tem bi lahko še veliko pripovedoval, ko bi imeli čas za to! Toda kar smo videli prej v svojem nesrečnem stanju, zdaj spet vidimo z

resnično zaprtimi očmi, in to gledanje v nas spet prebuja spomin, ki nam glasno kliče: 'Vse to ste precej let gledali vsak večer in vsako noč!' Včasih smo celo podnevi, ko je bilo prav jesensko oblačno, videli enake prikazni, seveda pa nismo vedeli, kaj naj vse to pomeni; zdaj pa na srečo vso stvar razumemo in vemo, kaj bo nastalo iz tega in od kod prihaja in kaj je! Tebi, o Gospod, za to vsa čast, vsa ljubezen, vsa zahvala in vse češčenje!"

115. Jara in naravni duhovi

1 Reče zdaj **Jara**, ki je počivala v bližini: "Toda Gospod! Kakšni majhni možički pa so to? Prihajajo iz gozda in nas zdaj trumoma obkrožajo v vseh barvah! Nekateri imajo, kot je videti, megličasto oblačilo, večinoma pa so povsem nagi, vsi pa imajo velikost dveletnih otrok."
2 Rečem **Jaz**: "To so tuzemske, že konkretne človeške duše, ki še niso prehodile poti mesa. Doslej tudi še niso imele nobene posebne želje za to, ker se preveč bojijo ponovne ujetosti v materijo. Oblečeni imajo celo neke vrste govorico, ki seveda ni daleč razvita; toda nekakšno opičjo inteligenco imajo vse!"
3 Reče **Jara**: "Bi me oblečeni razumeli, če bi jih nagovorila?"
4 Rečem **Jaz**: "Poskusi srečo!"
5 Nato se **Jara** opogumi in vpraša megličasto oblečenega svetlo modrega: "Kdo ste in kaj hočete tu?"
6 **Svetlomodri možiček** stopi tesno pred Jaro, nepremično strmi vanjo in nato reče: "Kdo je tebi, smrdečemu mesu, ukazal vpraševati nas čiste?! Razen *enega* in razen še enega vsi ogabno smrdite po materiji; in to je najhujši sovražnik naših nosnic! V prihodnje nas ti, smrdeča mrhovina, vprašuj šele tedaj, ko boš od vsemogočnega Duha vseh duhov dobila ukaz za to, - sicer skrbi za to, kako se boš na lep način znebila svoje mesene moljaste vreče!"
7 Vprašam **Jaz** Jaro: "No, hčerkica Moja, kako ti ugaja ta odgovor?"
8 Reče **Jara**: "Gospod, Gospod, ah, ta bitja so vendar neznansko surova in groba! Sem mar res takšna smrdljiva mrhovina? Zdaj si od same žalosti ne znam pomagati; prav zlahka bi celo obupala!"
9 Rečem **Jaz**: "Glej, glej, hčerkica Moja, duhec ti je vendar storil nekaj dobrega! Zakaj se jeziš zaradi tega?! Duhec bi ti seveda lahko tudi z bolj prijaznimi besedami povedal, da se v tebi še skriva prav majhna nečimrnost; toda duhec ni govornik, ima le najpotrebnejši besedni zaklad in pravzaprav govori bolj iz svojega izkustva kot iz spoznanja.
10 Je sreča tvojega srca uničena, ker si nagovorila svetlomodrega? Ko bi ognjenordečega vprašala kaj podobnega kot si svetlomodrega, ta bi ti šele dal odgovor, da bi ob njem od same jeze padla v nezavest. Toda zdaj se zahvali za dobro delo, ki ti ga je storil svetlomodri, potem boš lažje govorila z njim!"
11 **Jara** si to vzame k srcu in takoj reče duhcu, ki še zmeraj strmi vanjo: "Zahvaljujem se ti, ljubi možiček, za dobro delo, ki si mi ga storil s svojo neprizanesljivo besedo; nikar mi tega ne zameri! Kajne, ljubi možiček, da zaradi tega ne boš ostal jezen name?"

12 Tu se **možiček** glasno nasmeje in, še zmeraj med smehom, reče: "Tisti, ki ti je to povedal, bi že bil pravi, - toda ti, goskica, še dolgo ne; kajti na tvojih smrdljivih tleh ni zrasla niti misel niti volja za to! Toda zdaj si mi že veliko znosnejša kot prej; le tvoja nečimrnost še zdaleč ni povsem izkoreninjena. Nikar si nič ne domišljaj; vse, kar je tvoje, je slabo, - dobro pripada nekomu drugemu!"
13 Reče **Jara**: "Toda povej mi, ljubi možiček, od kod vse to veš?"
14 **Možiček** se spet nasmeje in reče: "Kar vidim, tega mi ni treba vedeti! Saj zdaj vendar tudi ti vidiš več kot bi sicer lahko videla! Jaz pa vidim še več kot ti, ker nisem okrog sebe navesil smrdečega mesa; in tako natančno vidim, kako je s teboj in z vsakim drugim izmed vas. Povem ti, da si zaradi vseh svojih prednosti nikar nič ne domišljaj; kajti te bodo pri tebi še dolgo tuja dobrina!"
15 Reče **Jara**: "Ja, le kako? Razloži mi to vendar bolj natančno!"
16 Reče **možiček**: "Če ti nekdo, ki je veliko prepotoval in si s tem z veliko truda in težav nabral najrazličnejših spoznanj in izkušenj, pripoveduje, kaj je videl in doživel, boš tudi ti vedela tisto, kar ve in pozna on sam; si lahko zaradi tega kaj domišljaš? Kajti to, kar zdaj veš več kot prej, je vendar le dvojna zasluga tistega, ki je takšna spoznanja in izkušnje z veliko truda in mnogo žrtev zbral in, je drugič, bil še tako dober, da ti je vse najbolj natančno razodel. Povej mi, ali si moreš šteti za zaslugo pridobitev teh izkušenj in spoznanj?
17 Glej, tu stojiš le kot z mnogo koristnega in dobrega znanja in izkušenj popisana knjiga in še zdaleč ne kot modri pisatelj knjige! Le komu pripada zasluga za dobro, ki je zapisano v knjigi, knjigi ali tistemu, ki je vse to vanjo zapisal? Glej, ti si popisana knjiga, nikakor pa ne pisatelj! Zato si le nikar nič ne domišljaj!"
18 Na to se možiček spet zasmeje in se postavi kot vojskovodja ter reče svoji trumi: "Čer ste se družbe do sitega nagledali, pojdimo spet naprej; tu mi namreč preveč smrdi!"
19 Naenkrat odidejo in izginejo v gozdu.

116. Bistvo in početje naravnih duhov

1 **Jara** pa reče: "Le kdo bi kdaj v teh zračnih možičkih iskal toliko modrosti?! Pravzaprav pa sem vendarle vesela, da so spet odšli, sčasoma bi nam še prav pošteno podkurili, čeprav so videti prav hladne narave. Ljubezni v njih ni videti prav veliko; zelo dobro pa znajo razlikovati resnično od napačnega. Le kaj bo nekoč iz teh bitij, ko pa sploh nočejo prehoditi poti mesa?"
2 Rečem **Jaz**: "Nekoč jo bodo že prehodili; toda še dolgo bo trajalo, da se bodo za to odločili. Svetlo modri najhitreje, ostali pa še dolgo ne!
3 Duše namreč, ki so izšle in vsak dan izhajajo iz narave te zemlje, se izjemno težko odločajo za to; le mnogotere izkušnje in veliko spoznanj in iz tega izvirajoči najboljši upi so tisti, ki jih pripravijo do tega; ko pridejo do zanesljivega spoznanja, da s potjo mesa nikakor ne morejo nič izgubiti, ampak lahko le pridobijo, ker lahko v najslabšem primeru spet postanejo to, kar so zdaj.

4 Te naravne duše se večinoma rade zadržujejo v gorah, gredo pa tudi v bivališča povsem preprostih, revnih, skromnih ljudi in jim delajo dobro; le užaljeni ne smejo biti. V takem primeru z njimi ni dobro češnje zobati.
5 Skrivaj obiskujejo tudi šole in se od ljudi veliko naučijo. Rudarjem neredko kažejo najboljša in najbogatejša nahajališča kovin. Na planinah služijo pastirjem in živini, ki se pase, le užaljeni ne smejo biti.
6 Na tej zemlji je še nekaj takih naravnih duš, ki so dosegle skoraj petkratno Metuzalemovo starost, pa še niso nastopile poti mesa. Sicer bi jim bilo vse prav, - največkrat jih zadržuje izguba spomina, ker imajo to za neke vrste smrt svojega sedanjega bitja.
7 Zdaj pa veste tudi, kako je s temi bitji. Pazite na to, kar bo sledilo!"
8 Tu se spet enkrat oglasi naš stari **Kisjonah** iz Kisa: "O Gospod, ko si se pred nekaj tedni premilostno zadrževal v moji hiši, kako velike in vzvišene stvari sem tedaj videl in slišal! Toda kar vse se je zgodilo, slišalo in videlo v nekaj dneh mojega bivanja tu, o tem ne more niti najmanj sanjati nihče v vsej Galileji! Gospod, odpusti, da sem si Te drznil prekiniti s svojimi okornimi usti! Tu pravzaprav ne bi smeli sami nikoli spregovoriti niti besede, ampak le poslušati in gledati; in če kaj takoj ne razumemo popolnoma, je treba le nekoliko potrpeti in kmalu pride razlaga sama od sebe! – Sem že povedal, kar sem imel!"
9 Rečem **Jaz**: "O Moj najljubši prijatelj Kisjonah, le govori in vprašuj kar naprej, saj govor tvojih ust zveni nadvse prijetno v ušesih Mojega srca; zven glasu ponižnosti Mi je zdaleč najlepša harmonija.
10 Včeraj podnevi si tudi ti slišal čudovit ton, ki ga je izvedel Moj angel Rafael; kakor čudovito pa je tudi zvenel tisti ton, zveni Mojemu ušesu najčistejši zven resnične ponižnosti še neprimerno bolj čudovito!
11 Ti si tudi pravi človek po Mojem srcu, in Jaz bom zimske dni preživel v tvoji hiši in tedaj se bo pokazala še marsikatera priložnost, da bom tebe in vso tvojo hišo še o marsičem razsvetlil. Zato bodi kljub vsemu dobre volje in si le vse dobro oglej, - razlage ne bodo izostale!"
12 Reče **Kisjonah**: "O Gospod, te prevelike milosti sicer nisem niti najmanj vreden, toda takšna zima bo zame gotovo najbolj blaženi čas! Oh, kakšno veselje bo tedaj v moji hiši! Zdaj pa nobene besede več preko mojih ustnic!"
13 Reče **Cirenij**: "Tedaj bom tudi jaz od časa do časa postal prebivalec tvoje hiše in bom z vsem pripomogel, da bova vso pokrajino, se pravi uboge, oskrbela, kolikor bo v najini moči!"
14 Reče **Kisjonah**: "Visoki zapovednik, to bo zelo lepo od tebe, in meni bo v veliko veselje! Toda prosim, zdaj ne govori veliko vmes; kajti okrog nas se neprestano dogajajo čudeži nad čudeži in opazujemo jih z veliko premajhno pozornostjo!"

117. Klobčič duševnih substanc

1 Nato je rekel **Matael**: "Oho, kako neznansko velik klobčič pa plava po zraku od mesta sem?! Čedalje bližje prihaja. Glejte, glejte, kako v njem valovi in se kačasto zvija! Kakšne čudne podobe pa so to?! Vidim in

razločim vole, krave, teleta, ovce, kure, golobe, vsakovrstne druge ptice, muhe, hrošče vseh vrst; osle, tudi nekaj kamel, mačk, psov, par levov, rib, gadov, kač, kuščarjev, ščurkov, slamo, vsakovrstni les, množico žitnega zrnja, oblačil, sadja, celo najrazličnejše naprave in še mnogo najrazličnejših stvari, ki jih sploh ne poznam! Le kaj naj bi to predstavljalo?! So morda tudi to duše, ki so videti, kot da bi bile vse ujete v veliko, povsem prozorno vrečo in bi se v njej prerivale kot pleve v vrtinčastem vetru?!"
2 Rečem **Jaz**: "To so duše oziroma duhovi nižje vrste, kot še nekaj časa povezana nesrečna tovarišija, ki se bo ločila šele tedaj, ko bo v prehranjevalni vreči dozorela.
3 Vse, karkoli kjerkoli na svetu obstaja, je duševna snov. Če jo karkoli uniči v njeni materialni koheziji• in jo s tem duševno osvobodi, se po uničenju spet sprime v prejšnji materialni formi in obstaja tako še nekaj časa. Ko ta forma čez nekaj časa razumsko bolj dozori, začne duševna snov postopno zapuščati staro formo in prehajati v uspešnejšo in sposobnejšo za življenje.
4 Ta klobčič je sprejemna posoda za vse; vse, karkoli je ogenj uničil, najdeš zdaj v tem klobčiču kot duševno substanco, ki ima nekaj razuma. Da so vse skupaj pomešane kot v kletki, tega je kriv strah.
5 Če se na primer kjerkoli na zemlji v bližnji prihodnosti obetajo velike elementarne revolucije, kar seveda izvira od zelo velikega gibanja naravnih duhov ali duš, prevzame velik strah tudi vse živalske duše. Tedaj se začnejo vse vrste živali prijateljsko zbliževati in kmalu postanejo prav miroljubna druščina. Gad se ne briga za svoj strup, kača tudi ne; divje zveri ne napadajo več miroljubnih jagnjet; čebela in osa sta vtaknili svoje želo v nožnico kot vojščak svoj meč. skratka, vse spremeni svojo naravo; celo rastlinski svet žalostno poveša svoje glave in nobena rastlina ne dvigne svoje čiste glavice, dokler nesreča ne mine.
6 Vse pa, razen ljudi -, kar je ob takšni priliki zemeljsko uničeno, se po uničenju v še obstoječem strahu združi kot duševna substanca in se zasilno obda z ovojnico. Ko se je takšen duševni klobčič potem kakšno stoletje rojil sem ter tja, so se prvotno raznovrstni duševni elementi bolj povezali med seboj, postopno so se začeli združevati in tako torej tvorijo eno ali tudi več prav krepkih naravnih človeških duš.
7 Ta klobčič, ki lebdi pred nami vsebuje v sebi vse, kar je uničil ogenj v Cezareji Filipovi. Ta klobčič bo za popoln razvoj potreboval več kot sto let; toda tedaj bo tudi več kot sto zrelih naravnih človeških duš predrlo lahno ovojnico in po spet približno sto letih prehodilo našo pot mesa.
8 Ob požarih, izbruhih ognjenikov, tudi ob velikih poplavah, neprestano nastajajo takšni klobčiči. Kjer sodeluje malo živalskih elementov, traja preobrazba dalj časa; kjer pa so primešani živalski elementi, kot tu, traja običajno krajši čas.
9 Tudi ni ravno nujno, da se iz klobčičev, v katerih ni nobene živali, ne bi vendarle razvile naravne človeške duše; iz tega lahko nastanejo tudi

• Povezanost, trdnost.

naravne živalske duše ali celo spet le žlahtnejše rastlinske duše, katerih zadnje se navadno razvijejo iz trohnobnih izparin ali iz najrazličnejših, tako imenovanih vulkanskih plinov in dimnih mas.
10 Skratka, kjer se izkaže, da izparine nastajajo ali iz razkrajanja grobo-živalske in prav tako grobe rastlinske materije ali izvirajo zgolj iz mineralnih vrenj, tam se razvijejo le najrazličnejše rastlinske duše; njihovi najbolj grobi delci se združujejo v koreninah, nekoliko žlahtnejši deli v listih, najžlahtnejši deli pa v rastlinsko dušo, ki ob oprašitvi cvetov plane iz kali in postane dejavna in tako blagoslovljeno pomnoži semena in njihove kali.
11 Bolj grobe specifike rastlinskih duš obtičijo v materiji, kot v deblu in v lesnih vlaknih, žlahtnejše pridejo v nežnejše liste, še bolj žlahtne določajo sam sad ter tisto, kar je pred njim in kar mu sledi, najžlahtnejše se potem združijo v inteligentno življenje kalčka, ki je potem že sposobno, da se ali znova prebudi v enako življenje, da bi od začetka začelo staro dejavnost, ali pa v primeru, da ga zaužije žival ali človek, takoj preide v živalsko ali celo človeško dušo.
12 Zato tudi človek večinoma uživa le rastlinske sadeže, da bi se kali rastlinske duše lahko takoj združile z njegovo dušo, bolj grobi deli koščice in sadeža pa le s krvjo in mesom ter s hrustancem in kostmi, kar vse se mora kot še preveč nečisto po odpadu telesa še večkrat očiščevati skozi kraljestvo rastlinskega sveta, dokler povsem ne dozori v duh kalčka in za sprejem v novo živalsko ali celo človeško dušo. – Zdaj tako mimogrede veste tudi, kako ti klobčiči nastanejo in kako se razvijajo in kaj je njihov končni cilj in tako že lahko nadaljujete svoja opazovanja in vidite, ali boste spet naleteli na kakšen nov pojav!
13 To pa, kar zdaj tu gledate, je razlaga Jakobove lestve, ki jo je videl, kako povezuje nebo in zemljo, in je videl moči življenja in Božje misli hoditi po njej gor in dol. Jakob je sicer videl podobo, toda niti on niti kdo drug za njim je do te ure ni razumel. Pred vami pa sem jo zdaj razkril; toda za to sem moral tudi vse vas s svetlobo one svetleče krogle prej prestaviti v neke vrste budno spanje, da bi videli razkrito Jakobovo lestev in jo po Moji besedi končno tudi razumeli, da bi vedeli, kako sta povezana nebeško in zemeljsko in po isti lestvi zmeraj prehajata eno v drugo. – Poglejte čez morje, to zdaj pomeni z vašim duhovnim oziroma duševnim vidom, in Mi povejte, kaj vidite!”

118. Narava kisika

1 Spet se oglasi **Cinka**: “Gospod, na vodni gladini vidim, kot bi nešteto ognjenih kač plesalo sem ter tja; nekatere se tudi potapljajo, vendar voda ne zavira hitrosti njihovega gibanja. Vidim do morskega dna; na dnu je množica pošasti vseh vrst, tudi nešteto rib, in vse hlasta za temi ognjenimi kačami. Ko riba ali druga pošast požre eno ali več takšnih ognjenih kač, tedaj postanejo bolj gibčne in živahnejše in vidi se, kako te vodne živali uživajo.
2 Zdaj vidim te ognjene kače, le veliko manjše in manj svetleče, kako se rojijo tudi po zraku; najštevilnejše so nad vodami. Videti je, da jih ptiči,

ki se navadno zabavajo nad vodno gladino, ne marajo zelo; toda ribe jim iz vode skačejo nasproti. Tiste, ki plavajo na vodi, pa najmočneje sijejo in se gibljejo hitro kot puščica! – Kaj, o Gospod, je zdaj to? Kako naj to razumemo?"
3 Rečem **Jaz**: "To, kar vidite, je prava življenjska hranilna snov, je sol zraka in morja; nekoč bodo naravoslovci ta element imenovali kisik. Videli ga seveda ne bodo, pač pa zaznali in določili bodo njegovo vsebnost ter večjo in manjšo prisotnost in tudi njegovo popolno odsotnost.
4 Voda kot glavni življenjski element za rastline, živali in ljudi mora vsebovati največ tega kisika, posebej pa veliko svetovno morje. Živali v vodi sploh ne bi mogle živeti, če ne bi bila voda neprestano obilno napolnjena s to snovjo.
5 Ta snov je prvotno prava duševna substanca in ustreza mislim, še preden se zberejo v idejo. Toda ko boste odkrili to duševno življenjsko snov v zadostni meri zgoščeno, tedaj se bo tudi kmalu kakšna forma pokazala ali kot živa, to se pravi nežna in živahna, ali pa tudi kot povsem negibna kot kamen ali kos mrtvega lesa. Zdaj posebej pozorno poglejte proti obali in na posameznih mestih boste odkrili poseben, točkast bleščeč sij; ta nastaja z zgoščevanjem te življenjske snovi.
6 Zdaj lahko vidite, kako se naše ognjene kače tu in tam po več sto in tisoč po številu zbirajo kot v kepe. Takšna kot slučajno nastala kepa potem kratek čas izredno močno sveti. To večje svetlenje je trenutek sprijemanja teh kač življenjskega ognja; s tem sprijemanjem pa je že tudi dovršena ideja v kakršnikoli formi.
7 Ko je forma enkrat urejena, nastopi mirovanje in posebno svetlenje preneha; zato pa iz tega že nastane bitje. Ali se pokaže v obliki kristala ali v obliki semena ali ledu ali celo v obliki popolne vodne živalce ali vsaj rastlinice vodnega mahu, - zaradi česar boste tudi zelo pogosto s telesnimi očmi videli, da so položnejše in plitvejše obale najbolj bogato poraščene z vsakovrstnimi vodnimi rastlinami. In kjer so takšna poraščena mesta zelo gosta, tam tudi ne bo manjkalo raznovrstnih večjih in manjših vodnih živali.
8 Zdaj seveda vprašujete, kdo te življenjske duhove, od katerih je eden podoben drugemu, oblikuje v kakršnekoli toge ali živahno gibčne forme?! Na to vprašanje vam bo najbolje odgovoril Moj Rafael. Pridi, Rafael, govori in praktično pokaži!"

119. Rafael pokaže stvarjenje organskih bitij

1 Tu stopi **Rafael** naprej in reče: "Bog je v Sebi večen in neskončen. Samo On napolnjuje neskončni prostor. On kot najvišja, najčistejša in največja misel in večno najpopolnejša ideja od vekomaj lahko v Samem sebi tudi neprestano ustvarja misli v vsej Svoji neskončnosti, in ta jih je polna iz Njega; mi (*praangeli*) pa, kot Njegove življenjske ideje, že od za vas ljudi nedoumljivih časov dozorele, zdaj pa samostojne in polne svetlobe, modrosti, spoznanja in moči volje, imamo pod seboj še

neskončno množico služabniških duhov, ki so nekako naša armada, ter poznajo našo voljo in jo tudi takoj izvršijo.
2 Čiste Božje misli so snov, iz katere je nastalo vse, kar obsega neskončnost: mi prvotno povsem sami po volji najvišjega in najvsemogočnejšega Božjega duha, - vse te stvari in bitja pa potem po nas, ki smo bili, smo in bomo odslej na povišan in čedalje popolnejši način večno ostali prve in najodličnejše sprejemne posode za misli in ideje, ki prihajajo iz Boga.
3 Mi združujemo življenjske misli, ki prihajajo iz Boga in so vam na ogled v podobi ognjenih jezikov, in neprestano po Božjem redu, ki je v nas, oblikujemo forme in bitja, in če bi se kdo od vas vprašal, od kod smo Bog ali mi kot Njegovi tako rekoč že večni služabniki, sli in hlapci jemali materialno snov za oblikovanje bitij, - zdaj jo imate tu pred seboj! Ti kačasti in ognjeni jeziki so duhovni gradbeni kamni, iz katerih je narejeno vse, kar materialno-bitnega vsebuje in v sebi skriva vsa neskončnost.
4 Kako pa poteka to ustvarjanje, vam je prej nadvse jasno razložil Gospod Sam. Toda vse to boste v vsej polnosti resnične življenjske jasnosti uvideli in popolnoma razumeli šele tedaj, ko boste sami povsem življenjsko popolni stali pred Gospodom Bogom v duhu in ne več v težkem mesu.
5 Da pa bi po Gospodovi volji lahko, kar vam je zdaj mogoče, videli tudi, kako mi, mogočni in stari Božji služabniki, iz teh Božjih misli, ki lebdijo v prostoru, oblikujemo forme in bitja, poglejte z očmi svoje duše semkaj in doživeli boste nekaj, česar doslej še ni doživel noben smrtnik na zemlji!
6 Glejte, zdaj sem v imenu Najvišjega ukazal svojim služabniškim duhovom, naj spravijo semkaj prav veliko potrebne snovi! In glejte, že imamo pred seboj svetlo sijočo kepo naših ognjenih jezikov, ki nima še nobene druge oblike kot obliko okrogle ognjene žoge! Le glejte, kako se ognjeni jeziki med seboj stiskajo, kot bi se vsak hotel splaziti v sredino! Postopno se to prizadevanje navidezno čedalje bolj umirja; toda to kljub temu ni mirovanje, ampak le ovira približevanju središču, ki je nastala zaradi čedalje močnejšega pritiskanja proti središču.
7 Da, toda zakaj vse sili k središču? Vidite, če imam tu različne enako velike materialne krogle za metanje, bo tista, ki je najtežja, tudi najhitrejša in jo bom lahko vrgel najbolj daleč, ali pa bo ob enaki razdalji in istočasnem metu gotovo prva dosegla postavljeni cilj! Tako je tudi z neskončno mnogimi bitnimi mislimi, ki izhajajo iz Boga. Med njimi so po svoje zelo težke, ki so že podobne oblikovani ideji, manj težke, pa vendar kot misli vedno zelo solidne; potem so lažje misli, ki so še manj zrele in manj nahranjene s svetlobo, povsem lahke misli, šele mišljene kot nekakšen nekaj, in končno obstajajo tudi zelo lahke misli. To so takšne, ki so podobne drevesnemu kalčku ali bolje zgodnjemu popku. Same so sicer že nekaj, niso pa še dosegle tistega božanskega razvoja, da bi lahko v njihovem stanju ločenosti določili in rekli: 'To ali ono formo bodo privzele!'

8 Če hoče kateri izmed nas iz te vam zdaj znane življenjske snovi oblikovati bitje po redu Božjega hotenja in ga po notranjem nagnjenju najvišjega duha pravzaprav mora, skliče služabniške duhove, in ti mu morajo spraviti skupaj vam zdaj dovolj znano snov; in tako duhovno kot materialno-naravno je zlahka razumljivo, da bodo težje misli prej na svojem mestu kot lahke ali celo zelo lahke. Najtežje očitno tvorijo središče, medtem ko se morajo lahke, ki so prispele pozneje, zadovoljiti s čedalje bolj zunanjimi stranmi, zelo lahke pa tvorijo najbolj zunanje.
9 Ker pa so središčne misli že najbogatejše s hranilno snovjo, se tiste, ki so še bolj prazne, revne in še lačne, bolj drenjajo k bogatim, da bi od njihovega preobilja pridobile nekaj za svoje nasičenje. In zato imate pred seboj pojav, kako se najbolj zunanji jeziki čedalje bolj pritiskajo k središču in je videti, kot da se čedalje bolj umirjajo, čeprav je njihovo prizadevanje še vedno enako, da bi se kolikor mogoče približale središču, da bi od njega sprejele vase toliko več hrane.
10 Tu torej vidite kepo, ki je večinoma še zelo lačna in zdaj ne zahteva nič drugega kot zadostno nasičenje. Podobna je kroglastemu morskemu polipu, ki s svojimi tisočkrat tisočimi sesalkami neprestano sesa sebi primerno hrano iz morskega blata, dokler kroglasti polip zaradi prenasičenosti ne začne dobivati izrastkov, s katerimi lahko potem že grabi dalj okrog sebe in se sčasoma lahko tudi že premakne s svojega mesta. Z lovkami dobi tudi bolj nenavadno in odličnejšo obliko in se že zelo razlikuje od svoje prvotne kroglaste oblike.
11 Vsi vi se sicer skrivaj čudite tej moji razlagi, izvedeni iz prvega prazačetka nekega bitja in njegove forme, predstavitvi nastanka bitij, ki je lahko le takšna in nikoli ne more biti drugačna; zdaj pa le obrnite svoje poglede k zunanji naravi stvari in boste zlahka odkrili isto!
12 Vzemite na primer jajčnik iz kokoši in natančno opazujte kepaste jajčne nastavke! Nekateri bodo še zelo majhni, kot droben grah, drugi že kot grozdne jagode in spet drugi kot majhna jabolka. V mehki ovojnici ne boste našli drugega kot rumenkasto snov rumenjaka! Kako neoblikovana je še ta bit!
13 Zdaj pa postaja ta osrednja snov čedalje bolj izrabljena in okrog sebe pripravi beljak. Po nekaj časa hranjenja se iz beljaka izločijo najbolj grobi delci, ki pa se kljub temu ne oddaljijo od jajca, ampak se naložijo okrog jajca kot povsem trdna lupina, ki ga varuje, da se ne bi zmečkalo, ko ga kokoš znese. Opazujte zneseno jajce, kako zelo različno je že od prvega jajčnega zarodka v materinem telesu!
14 Zdaj sede kokoš na jajce in ga nekaj časa ogreva. Kakšne spremembe se dogajajo zdaj v jajcu! V rumenjaku se začne premikati in urejati, prave misli (ognjeni jeziki) se najdejo in povežejo in pritegnejo k sebi najbolj sorodne. Te se spet povežejo deloma s prvimi in še bolj med seboj, in takoj spet pritegnejo k sebi najbolj sorodne zunanje, se pravi lažje. Že v kratkem času boste odkrili srce, glavo, oči, drobovino, noge, krila in puh nastajajočega piščančka. Ko je bitje enkrat tako daleč razvito, pritegnejo urejeni deli iz obstoječe snovi istovrstne dele čedalje bolj k sebi in se potem iz trenutka v trenutek bolj oblikujejo.

15 Ko sta forma in organizem že skoraj povsem izoblikovana, se med to neprestano dejavnostjo tudi prvotna glavna in središčna misel čedalje bolj krepi in nasičuje in zdaj začne s preobiljem svojega življenja prehajati v organizem in v njem prevzame vajeti, in bitje oživi in se šele zdaj povsem izoblikuje.
16 Ko je bitje povsem izoblikovano, tedaj življenjska misel, ki je povsem prešla v organizem, kar je pravzaprav duša, takoj zazna, da se še nahaja v nekakšni ječi. Zato se začne močneje premikati, predre ječo in stopi povsem šibko in polno strahu v veliki svet, kjer se še ne čuti dovolj okrepljeno. Takoj začne sprejemati hrano iz zunanjega sveta in zaradi tega začne tudi takoj spet rasti, in to tako dolgo, dokler se ni uravnotežilo z zunanjo naravo sveta.
17 In tedaj vidimo pred seboj doraslo, rodovitno kokoš, ki ima spet zmožnost sprejemanja vase, da deloma iz zraka, deloma iz vode, večinoma pa iz njej primerne že poduhovljene organske hrane, sprejema vase hranilne duševne specifike, duhovne uporabi za nadaljnji razvoj svoje življenjske duše, bolj grobe pa ne le za ohranitev svojega organizma, ampak tudi za novo ustvarjanje kepastih jajčnih nastavkov, iz katerih po procesu, ki sem vam ga razložil, spet nastane kokoš, samec ali samica.
18 Spol pa je odvisen od vsakokratne večje ali manjše prvotne teže, solidnosti in moči žive osnovne duševne misli. Če je ta že od začetka povsem solidna, tako da je že sama v sebi ideja, bo njen razvoj vodil v moško bitje; če pa stoji temeljna življenjska misel na drugi in lažji stopnji, bo šel razvoj v smer samice."

120. Spočetje pri živali in pri človeku

1 (**Rafael**): "Parjenje živali pa zgolj vzpodbudi urejeno dejavnost v jajcu že prisotne duševne osnovne življenjske misli; brez te vzpodbude bi ta ostala v svojem požrešnem mirovanju, hranila bi se s svojo bližnjo okolico, ta pa spet *vice versa* (*obratno*) od nje, in to tako dolgo, dokler ne bi do poslednje točke použili druga druge. To pa se lahko zgodi tudi z drugimi jajci, ki so bila s parjenjem vzburjena, če izostanejo nujni poznejši razvojni pogoji ali niso prisotni v pravi meri.
2 Pri vseh živalih je dejanje parjenja samo zbujanje že prisotnega v telesu samice; kajti kepice rastlinskih in živalskih duš se neprestano zbirajo v določenih številih in ureditvah na določenih mestih v materinem telesu. Ko so enkrat tu, vzburijo najprej mater, ta s svojo vzburjenostjo vzburi samca in ta gre in oplodi samico, - ne pa, kot da bi položil novo seme v mater, ampak le za dejavno prebuditev v materi že navzoče življenjske kepice.
3 To se zgodi tako, da samčevo seme, ki je sestavljeno iz več svobodnih in nevezanih življenjskih duhov, spravi vezane življenjske duhove v življenjski kepici matere v pravo revolucijo in jih tako prisili k dejavnosti; brez te prisile bi obtičali v svoji sladki lenobi in se ne bi nikoli sprijeli za oblikovanje in organiziranje bitja. Duhovi samčevega semena neprestano dražijo in praskajo življenjske duhove v samici in jim ne dajo

miru. Temu draženju se materini življenjski duhovi stalno upirajo, včasih, če so zelo močni, celo utišajo duhove samčevega semena, - to dejanje potem kmečka govorica imenuje 'razlitje'. kar se posebno pri govedu pogosto dogaja, toda tudi pri drugih živalih in celo pri ljudeh je zelo pogostno. Kajti življenjski duhovi v materini življenjski kepici so preveč nagnjeni k mirovanju, da bi se blagovolili prisiliti v kakšno neprestano in urejeno dejavnost. Toda ko enkrat pošteno in dovolj vzburjeni, potem vsa stvar nekako že gre.
4 In glejte, ravno takšno materinsko življenjsko kepo imamo tu pred seboj, da jo lahko opazujemo! Glejte, kako zelo se je že umirila v času moje razlage! Če bi jo zdaj pustil tako, bi se v svojem teženju po mirovanju čedalje bolj krčila, ker bi se njeni deli zmeraj bolj približevali središču, ga povsem izsesali in bi nazadnje morali z njim vred shirati. Takšni življenjski duhovi so namreč nekako tako kot majhni otroci sramežljivi in boječi in ko se enkrat, kot vidite tu, zabubijo, ne sprejemajo več hrane od zunaj, ampak neprestano sesajo svoje materinsko središče in zato se morajo skrčiti do kot točka velike kepice. Toda zdaj bomo pritegnili krepke, torej moške praživljenjske duhove, pravkar vzpodbujene k gibanju in ti bodo neprestano drseli po tej žensko leni kepi, in videli boste, kakšen učinek bo to povzročilo v tej ženski kepi.
5 Glejte, zdaj sem po Gospodovi volji s pomočjo mnogih podrejenih služabniških duhov privlekel sem velike in kot vidite, zelo močno svetleče, dolgim ognjenim jezikom podobne pramiselne življenjske duhove, ki so se igrali tam na vodi! Le natančno glejte, kako se začenjajo nadvse živahno poditi okrog pred nami prosto lebdeče ženske življenjske kepe! In glejte, že se začenjajo manjši ženski življenjski duhovi spet premikati in si prizadevajo, da bi se rešili teh nemirnih moških življenjskih duhov; toda ti nikakor ne odstopijo in vzburjenje ženskih življenjskih duhov sega čedalje globlje in globlje, vse do glavnega življenjskega središča!
6 Zdaj se začenja gibati tudi to, in ker so življenjski duhovi, ki ga obkrožajo, zaradi močnega premikanja spet postali zelo lačni, so prisiljeni vzeti hrano od svetlobe moških življenjskih duhov, s tem pa sami spet postajajo svetlejši in polnejši, tako dobi po njih moško hrano tudi središčni glavni duh življenjske misli. S to dejavnostjo prisiljeni, dobijo oblegovalci od znotraj vzpodbudo, da se čedalje bolj urejajo, v neke vrste dobro urejen okop. Krepkejši življenjski duhovi proti središču pa, zdaj dobro razsvetljeni, spoznajo sebe in svoj pomen in njegovo ureditev in se zbirajo glede na svoj pomen in sorodnost; in že vidite, kako iz tega nastajajo organske povezave in zunanje preidejo v formo, ki začenja postajati zmeraj bolj podobna živalskemu bitju.
7 Zaradi te dejavnosti in tega boja postajajo vsi življenjski deli čedalje bolj potrebni hrane in moški deli jim je tudi čedalje več dovajajo. Čedalje bolj urejeni zunanji življenjski duhovi pa zaradi hrane začnejo postajati zaupljivi z moškimi duhovi, ki jih vznemirjajo, stari strah in sram izginjata in to prehaja tudi na notranje duhove. Vse se začne svobodneje gibati in premikati in posledica je dovršitev bitja, ki je v tem kratkem

času že toliko napredovalo, da vi Gospodovi otroci že lahko določite, katera vrsta živali bo nastala iz tega. Vidite, iz tega raste prav krepka oslica, in Gospod hoče, da ostane in ne bo spet izginila!"
8 Tu pripomnita **Hebram** in **Riza**: "Dobri Rafael mora imeti posebno veselje z ustvarjanjem oslov! Tudi pred dvema dnevoma je na najino nemajhno začudenje hitro dokončal enega!"
9 Reče **Rafael**: "Pustita to, kar se je tedaj moralo zgoditi za vajin poduk! Ta oslica tu pomeni nekaj povsem drugega; ona je vsem vam nujno potrebni simbol prave ponižnosti. Tudi vam ljudem na svetu, če prehitevate v svojih sodbah in sklepih, ne gre pri vaših podjetjih nič drugače, kot da se nazadnje kot posledica običajno pokaže osel ali vsaj njegov velik kos. Tu je šlo tudi za to, da bi vam na hitro pokazal razvoj ustvarjenega bitja od prazačetka, in zaradi prehitevanja se je tudi pokazala oslica -, če že na vsak način hočete imeti nekaj smešnega pri tej stvari.
10 To oslico bo oplodil predvčerajšnji osel in prihodnje leto bo oba kupil neki človek iz Jeruzalema in njunega žrebeta se bomo spominjali skozi vse večne čase!
11 Vendar pa zdaj nič več o tem; dovolj je, da ste videli, kako iz praživljenjskih duhov (Božjih posameznih misli) brez matere nastane naravno bitje, kot od prazačetka. Če pa še hočete, vam lahko z vso hitrostjo naredim še druge živali!"
12 Reko **vsi**: "Mogočni Gospodov služabnik, to nikakor ni potrebno; za naš poduk imamo enega prečudežnega primera več kot dovolj! Več bi nas lahko le bolj zmedlo kot pa razsvetlilo!"
13 Reče **Rafael**: "No, dobro, potem pa me še nekaj časa poslušajte! Zdaj sem vam pokazal spočetje in nastanek bitja katerekoli vrste, enkrat v že obstoječem materinem telesu, tukaj zdaj pa svobodno, kakor se dogaja na vsakem novem planetu, ali tudi na kakšnem novonastalem otoku na že zelo starem planetu, kar se od časa do časa zmeraj dogaja.
14 Nikakor pa ne smeta tega primera prenesti na nastanek in spočetje človeka, posebej na tej zemlji; čeprav se pri tem dogaja veliko podobnega, pa je vzrok za to nadvse različen!
15 Ženska ima sicer tudi že v sebi naravno snov; ko pa pride do spočetja na vsakomur znani način, je kepica sicer tudi oplojena in vzburjena, toda odtrga se kot jagoda z grozda in se ugnezdi na pravo mesto, in že popolna duša pristopi, nekaj časa neguje to jagodo življenja, dokler se snov v njej ne razvije toliko, da lahko čedalje bolj skrčena duša prodre v še zelo tekoč in rahel zarodek; za to opravilo lahko duša porabi tudi do dva meseca časa. Ko se je povsem polastila zarodka v materinem telesu, tedaj otrok otipljivo oživi in potem tudi hitro raste do pravilne velikosti.
16 Dokler živci mesenega otroka niso povsem izoblikovani in dejavni, dela duša samozavestno z vso vnemo naprej in si uredi telo po svojih potrebah; ko pa so vsi živci izoblikovani in začne čedalje bolj razviti duh pravilno delovati, duša čedalje bolj počiva in končno povsem zaspi v predelu ledvic. Zdaj se ne zaveda več sama sebe in le vegetira, brez vsakega spomina na prejšnje golo naravno stanje. Šele nekaj mesecev

po rojstvu se začne čedalje bolj prebujati, kar lahko spoznamo iz usihanja želje po spanju; da pa pride do nekakšne zavesti, je potrebno več časa. Šele tedaj, ko otrok obvlada govorico, stopi tudi prava zavest v dušo, vendar brez spomina za nazaj; ta namreč tudi nikakor ni uporaben pri višjem razvoju duše.
17 Duša, vsa zakopana v mesu, pa zaenkrat sicer ne vidi in ne spozna ničesar, razen tistega, kar ji predstavijo telesna čutila, in v sebi sploh ne more spoznati kaj drugega, ker je zaradi mesene mase v sebi toliko otemnela in je morala otemneti, da večinoma sploh ne ve, da obstaja tudi sama brez mesa. Dolgo časa se čuti povsem identična z mesom in veliko je treba, da pripravimo dušo do tega, da se začne čutiti in gledati kot nekaj samostojnega, - kar pa je spet nadvse nujno; brez tega namreč ne bi mogla vsebovati duha in ga seveda tudi ne bi mogla nikoli prebuditi.
18 Šele, ko se začne duh v duši prebujati, postane v njej postopno svetleje; začne se natančneje spoznavati in odkrivati v sebi skrite stvari, s katerimi seveda še ne zna veliko početi.
19 Šele ko se duh in njegova silna svetloba v duši povsem udejanjita, se tudi ves spomin vrne v dušo, vse pa seveda v poveličani svetlobi. Potem ni več nobene prevare in pomote, ampak je vse le najjasnejša, nebeška resnica, in duša je potem sama eno s svojim Božjim duhom, in vse v njej in zunaj nje postane največji užitek in blaženost!
20 Razumete zdaj vsi vsaj malo podobo skrivnostne Jakobove lestve? – Toliko jaz, ostalo Gospod Sam z vami!"

121. Razlog Gospodovih razkritij

1 "Le kaj nam še zdaj ni jasno?!" so po angelovem pouku rekli **vsi navzoči**.
2 In stotnik **Julij** je dodal: "Če se bo tako nadaljevalo, se bomo kmalu spremenili v bogove! Če bi bilo mogoče to jasnovidnost ohraniti, kakor bi kdo hotel, bi ob močnejši volji lahko mi sami postali bogovi in bi delali čudeže; toda ta naša jasnovidnost je le posledica magične svetlobe iz tiste krogle tam, naša volja pa je tako kot naše spoznanje slabotna, zato smo in bomo ostali le slabotni ljudje!
3 Ko tako opazujem in pomislim, kaj vse zmore ta angel, človek z najmočnejšo voljo pa niti enega jota od tega, šele vidim neskončno razliko med Bogom in človekom. Z rokami lahko zgrabimo: Božje vse in človekovo nič. Naj ta velika globina Božje modrosti in moči koga še tako zabava, mene vsekakor ne zabava; v sebi namreč prejasno čutim, da sem popoln nič v primerjavi z angelom Rafaelom. Kaj sem potem šele v primerjavi z Bogom?! Ne, ne, to je in pomeni: nič!
4 Zdaj že vemo in poznamo neznanske stvari in gledamo čudeže nad čudeži, da bi lahko kdo zaradi tega izgubil vid in sluh; in če bi preskusili svojo lastno voljo, ali bi se tudi po njej ravnal vsaj en ognjeni jezik in se le zvil v kepo, oh, niti en atom se z močjo moje volje ne premakne z mesta , kaj šele takšen ognjen jezik! Zato se mi zdi bolje, če veliko manj vem in spoznam, ker potem ne morem priti v skušnjavo, da bi tudi sam

delal čudeže. Zato me je od samega neznanskega znanja in spoznanja že pošteno strah! Le zakaj moram videti, slišati, spoznati in vedeti tako neznansko veliko?"
5 Rečem **Jaz**: "Da poleg tega tudi spoznaš, kako malo je človek sam iz sebe, in kako so njegov obstoj, znanje, spoznanje in zmožnosti odvisni edinole od Boga!
6 S svojo voljo seveda večno ne boš zmogel nič, tako kot tudi ta angel ne bi nič opravil s svojo voljo; če pa si *Mojo* voljo naredil za svojo, tedaj boš tudi ti zmogel, kar je zmogel ta angel!
7 Zdaj pa je dobro, da toliko spoznaš in uvidiš, ob tem pa začneš praktično spoznavati, da tvoja lastna volja preko tvojega telesa zmore le malo ali pa nič. Spoznaš in razumeš lahko vse, kar je spoznal in razumel angel; če pa Moje volje prav tako kot Moje modrosti nisi naredil za svojo, ti seveda vse znanje in spoznanje ne koristi nič. Če si delaven, ti celo postane prava muka. In to je tudi dobro; kajti šele s ponižnostjo postane človek res človek in resnični Božji otrok!
8 Sicer vsi vi tega niste videli zato, da bi posnemali, ampak le zato, da bi povsem spoznali Boga v Meni, da bi potem s toliko bolj trdno voljo delali to, kar sem vas Jaz kot Stvarnik vsega življenja zaradi popolnosti življenja učil in vam zapovedal.
9 Šele po tem morete doseči prerojenje svojega duha, brez katerega se Moja volja ne more zakoreniniti v vas in postati dejavna. Če boste s svojo voljo Mojo voljo nekoč le toliko zagrabili, da boste prostovoljno svojo voljo z dejanji podredili Moji in se skrbno vadili v tem, da bo Moja volja, ki ste jo spoznali, popolnoma prevladala v vas, bo zaradi tega Moj duh v vas v polnosti oživel in bo kmalu prešinil vse vaše bitje.
10 Moja volja, ki ste jo predtem vneto vadili, bo tako dosegla polno moč, in kar bo potem hotela, se bo zgodilo, povsem enako, kot da bi to hotel Jaz; toda, kot sem rekel, šele tedaj – in ne prej!
11 Spoznanje pa naj bi pravzaprav bile le vajeti, s katerimi lahko svojo voljo skrijete v Mojo; saj lahko vendar po Mojih dejanjih spoznate, da sem Jaz Tisti, ki sem se vam neprestano dajal spoznati.
12 Ko pa to popolnoma spoznate, boste toliko lažje ubogali Mojo voljo, ki ima svoj temelj v večni nepogrešljivi resnici, in jo s tem naredili za svojo lastnino.
13 Če vam nekdo svetuje pot in v njegovem govoru spoznate, da mu pot ni povsem poznana, boste pač dobro premislili, ali bi hodili po poti, ki vam jo je pokazal in zarisal, in boste rekli: 'Oh, raje ostanemo tu, kjer smo!' Če pa iz govora nekoga zlahka spoznate, da mora popolnoma poznati tisto pot, ker je ravno od tam, kamor vam jo je do najmanjše podrobnosti pravilno in resnično opisal, boste rekli: 'Ta ima znanje in najboljšo voljo, ta nas ne more in noče slepiti in brez vsakega pomisleka bomo šli na to pot!' Glejte, tako boste zaradi dobrega in trdnega zaupanja lastno voljo podredili volji tistega, ki vam je kot strokovnjak pokazal dobro in pravo pot!
14 In glejte, tako je tudi tu! Če bi nastopil pred vami le v meglenem in mističnem polovičarstvu, bi lahko v vas še zmeraj ostali kakšni dvomi, in zlahka odpustljivo bi bilo, če bi v vas kakšni dvomi tudi vstali. Toda

če se vam skoraj do zadnjega atoma v besedi in dejanju razodenem in vam z vso modrostjo, ljubeznijo in močjo pokažem, da sem resnično Tisti, za katerega sem se vam Sam predstavil, je nadaljevanje seveda jasno! Prvič, o Meni ne morete imeti nobenega dvoma več in drugič, vam je zaradi tega moralo postati spoštovanje Moje volje, po katerem edinem lahko vaš duh doseže popolno prerojenje, nekaj nadvse lahkega, ker morate prejasno spoznati, da z uboganjem Moje volje ne streljate v prazno, ampak morate dospeti do večno resnične realnosti. Mislim, da boste zdaj že spoznali, zakaj vse to nezaslišano počnem pred vami in se vam popolnoma razkrivam in kažem!
15 Res moder učitelj pa nič ne dela brez vzroka, in tako tudi Jaz ne delam nič brez vzroka. Vas pa ne učim le zaradi vas samih, ampak da bi potem tudi vi postali učitelji, vodniki in kažipoti drugim svojim slepim bratom in sestram v Mojem imenu, in zato morate biti toliko globlje uvedeni v skrivnosti Mojega kraljestva, Mojega bistva, in morate spoznati tudi človeka v vsem njegovem bistvu, začenši od njegovega najglobljega izvora do njegove najvišje možne popolnosti in najpopolnejše Bogu podobnosti!
16 Kajti vaše najpopolnejše in živo zaupanje lahko v vaših učencih najprej prebudi enako zaupanje, s katerim bodo tudi oni zagledali in razumeli tiste skrite stvari, ki jih zdaj vi gledate in razumete.
17 Ste Me popolnoma razumeli in veste, zakaj vse to razkrivam pred vsemi vami?"
18 Reko **vsi**, globoko ganjeni: "Da Gospod, naš učitelj, naš Bog!"
19 Rečem **Jaz**: "Torej dobro, prebudite se spet v naravni svet, da vam pokažem še druge reči; marsikaj še morate namreč spoznati in razumeti dlje in globlje!"

122. Gospod razkrije Judovo notranjost

1 Na to Mojo besedo spet vsi gledajo z očmi mesa in so polni največjega strmenja nad vsem, kar so videli in slišali, in vsi Me začnejo glasno slaviti, kar je trajalo skoraj pol ure.
2 Ko so s svojim glasnim hvaljenjem in slavljenjem vsi pokazali, da so Me zdaj v resnični življenjski globini spoznali, je prišel tudi **Juda Iškarijot** k Meni in rekel: "Gospod, dolgo nisem verjel, zdaj pa tudi jaz v polnosti verujem, da si Ti resnično Sam Jehova, ali vsaj Njegov pravi Sin! Nečesa na Tebi pa še vedno ne morem razumeti, in to je:
3 Kako si mogel Ti kot Jehova, ki je neskončen, zapustiti to Svojo neskončnost in se stlačiti v to nadvse končno formo? Pri vsem tem pa je ostal stari, neskončni prostor še vedno isti, kot je bil od vekomaj! Ti kot Jehova si vendar ravno neskončni prostor sam! Kako lahko ta obstaja v svoji nepremakljivi, neskončni biti in Ti kot Neskončni Sam v tej ozki človeški formi?!
4 Glej, Gospod, to je zelo tehtno vprašanje! Če mi to pošteno razsvetliš, sem najbolj vnet od vseh Tvojih učencev, - sicer pa bo mojo dušo vedno kalil majhen dvom!"

5 Rečem **Jaz**: “Kako je mogoče, da zdaj vsi vidijo in si edino ti oslepel?! Mar misliš, da Me ta lupina oklepa?! Ali je sonce s svojo dejavno svetlobo navzoče edino tam, kjer deluje?! Le kako bi ga mogel videti, če s svojo svetlobo ne bi segalo dlje kot do svoje najbolj zunanje površine?!
6 Jaz sem le večno središče Samega Sebe; iz tega pa večno nespremenjeno napolnjujem neskončni prostor.
7 Jaz sem povsod **večni Jaz**; toda tu pri vas sem zdaj v Svojem večnem središču biti, iz katerega se večno neprestano in nespremenjeno ohranja vsa neskončnost v svoji neskončni, večni razsežnosti.
8 Od vekomaj sem prebival v Svojem nedostopnem središču in v Svoji nedostopni svetlobi iz Samega Sebe. Toda zaradi ljudi te zemlje sem hotel tako izstopiti iz Svojega nedostopnega središča in iz Svoje nedostopne svetlobe, da sem se iz ravno tega središča in v ravno tej svetlobi, ki je bila tudi najvišjim angelom od vekomaj povsem nedostopna, podal na to zemljo in sem zdaj vam ljudem celo dostopen od vseh strani in morete prenesti Mojo svetlobo.
9 Ko pa smo odšli iz Siharja v Galilejo in smo opoldne počivali na gori, sem mnogim med vami dejansko pokazal, kako Moja volja sega tudi do sonca. Pokliči si to v spomin, potem boš že videl, kako sem in morem biti povsod navzoč po izlivu Svoje volje, ki povsod enako mogočno deluje!”
10 Reče **Juda** Iškarijot: “Seveda se lahko spomnim, če dobro pomislim, da si tam za nekaj trenutkov soncu vzel njegovo svetlobo! No, to nikakor ni malenkost, - vendar pa se govori, da so to zmogli tudi stari egiptovski magi; kako, to je seveda drugo vprašanje! V veliki naravi obstajajo zelo nenavadne, tajne sile; Ti jih poznaš in stari magi so jih tudi poznali in si jih podredili. Seveda pa, kolikor vemo, ni doslej še nihče opravljal takšnih dejanj kot Ti!
11 Toda brez vsake svetne šole tudi Ti nisi! Veliko najrazličnejšega se namreč govori o spretnosti Tvojega očeta Jožefa in celo Tvoje matere Marije, ki je bila učenka Simeona in Ane; in če ima nadarjen mlad človek takšne starše, že lahko nekaj doseže. Toda to je le moje povsem posvetno mnenje; kajti sam zase verujem, da v Tebi v polnosti prebiva in deluje Jehovov duh.
12 Le kaj naj mi tudi koristi večno nevidni Jehova, ki sedi nekje visoko nad vsemi zvezdami v Svoji nedostopni svetlobi in Se nikoli ne pokaže svojim ustvarjenim bitjem, ne dela nobenih čudežev, razen stereotipnih vsakdanjih, ki pa bi jih prav tako lahko naredila tudi narava sama?! Ti si, vsaj zame, pravi Jehova zato, ker si se pred našimi očmi z besedami in dejanji očitno in otipljivo pokazal kot popoln mojster vse narave in vsega stvarstva. Kdor lahko kot Ti obuja mrtve in zapoveduje elementom in celo iz zraka prikliče v bivanje nekaj povsem novih oslov in rib in lahko prav tako iz zraka napolni shrambe starega Marka s kruhom in vinom, ta je zame edini resnični Bog, nad katerim mi lahko vse druge pokradejo! Imej torej Svoje čisto božanske sposobnosti od koder hočeš, zame si pač pravi Bog! Imam prav ali ne?
13 Tako zelo pa vendarle nisem padel na glavo, kot je mislil moj brat Tomaž. Vem, kar vem in kaj govorim; toda če brat Tomaž kar naprej

misli, da sem osel ali vol, se glede mene silno moti Ko bi hotel govoriti z njim tako kot znam, na tisoč mi ne bi mogel odgovoriti niti enega! Če v Tebi že zdavnaj ne bi slutil resničnega Jehova, bi se bil že zdavnaj vrnil domov k svojemu lončarstvu; toda ker morda jaz najbolje vem, s kom imam v Tebi opravka, ostajam in pustim svojo zelo donosno umetnost, čeprav nisem ravno sovražnik zlata in čistega srebra, - Tvoje duhovno zlato in srebro mi je namreč ljubše!
14 Da pa mi je prej, ko je angel po Tvoji volji priklical v bivanje povsem zdravo oslico, Tomaž skrivaj šepetal v uho, da se je ta čudež zgodil samo zaradi mene, da bi mi v živi podobi pokazal, kdo in kaj sem, tega mu pa vendarle ne morem kar tako spregledati! Če si Tomaž domišlja, da je pametnejši kot se mu zdim jaz, naj bo; toda mene naj pusti pri miru! Ničesar mu ne postavljam na pot, in čeprav me ima za tatu, mu gotovo nisem še nikoli nič ukradel!
15 Ti si vendar prej vsem nam dal nadvse božansko moder nauk o bolezni človekove duše, in iz temelja pokazal, kako je treba z bolno dušo biti še bolj potrpežljiv kot s človekovim bolnim telesom! Zakaj si v odnosu do mene, ki sem tudi še lahko bolan na duši, modri Tomaž ne zapiše takšnih naukov vsaj za uho, če že v njegovem srcu ni prostora za take čisto božanske nauke?! Nikakor ne zahtevam, da se mi naj opraviči za to, ker me je njegova modrost blagovolila imeti za osla – kajti tako ponižen, kot si on domišlja, sem jaz tudi! Toda hotel sem tu odkrito priznati, da sem sicer na duši bolan človek, zaradi tega pa nobenemu Tomažu ne zavidam njegovega velikega duševnega zdravja! Zato bom tudi zmeraj njegov prijatelj in dober brat, tako kot sem vedno bil, - eno pa si le želim od njega, da naj v prihodnje svojo vnemo za popravljanje preizkusi na kom drugem in ne na meni; doslej sem namreč še vedno ravno to, kar je on, namreč učenec, ki si ga poklical Ti, moj Gospod in moj Bog!"
16 Rečem **Jaz**: "Sicer ni ravno pohvalno za Mojega Tomaža, da te ima zmeraj na muhi svojega loka; sicer pa Mi je tudi znano, da si ob popolni dovršitvi te oslice najprej ti povedal zelo neprimerno šalo in ta je bila pravi povod, zakaj te je Tomaž nekoliko udaril s tvojimi lastnimi besedami!
17 Povej Mi, zakaj si pripomnil in tako tudi mislil: nazadnje se bodo vsi Moji čudeži pokazali kot ustvarjanje skozinskoz zdravih oslov! Glej, ta tvoja pripomba je bila zelo zlobna in je zelo zaslužila Tomaževo nasprotno pripombo! Ne grajam tvoje vere, po kateri Me imaš za svojega edinega Boga in Gospoda, na tebi grajam le to, da je ta tvoja vera in to tvoje mišljenje le bolj v tvojih besedah kot v tvojem življenju.
18 Kajti v resnici Me imaš vendarle bolj za pravega staroegiptovskega modreca in z vsemi tajnimi naravnimi silami seznanjenega maga, ki seveda dobro ve, kako prijeti te sile, da mu ne bodo odrekle svoje službe. Vidiš, to je na tebi zelo graje vredno!
19 O tem, kar stotine sprejemajo kot otipljivo in najčistejšo resnico, lahko ti še vedno dvomiš in javno izrekaš trditve, ki Me morajo pri nekaterih slabotnejših zmeraj postaviti v čudno luč. Saj si vendar, ko sem več povsem utopljenim vrnil življenje, takoj pripomnil, da sta tukaj

sam kraj in položaj zvezd veliko pripomogla in da mi je bilo zaradi tega lahko narediti najrazličnejše čudeže; na kakšnem drugem kraju Mi to ne bi več tako uspelo! V Nazaretu, Kafarnaumu in v Kisu, v Jesairi in celo v Genezaretu naj bi sicer tudi naredil velike čudeže, - toda še zdaleč ne tako številne kot tu na tem kraju. – Če pa naj bi Me povsem zares imel za svojega edinega Boga in Gospoda, zakaj si Me sumničil pred tujci?!"
20 Reče zelo drzno in odločno **Juda** Iškarijot: "Vendar pa se ob natančnejšem opazovanju sveta in narave zdi, da se Bog vendar zelo ozira na ugodnost kraja, kjer hoče izvesti kaj posebnega! Pojdimo na zelo visoko goro, kot je na primer Ararat, in tam ne bomo naleteli na nič drugega kot na golo kamenje, sneg in led. Le zakaj tam ne rastejo grozdje in fige, jabolka, hruške, češnje in slive? Tu mislim, da se Jehovi kraj ni zdel dovolj ugoden, da bi tudi tam ustvaril te sladke čudeže! Tu se vendar vidi, da se Jehova Sam zelo ozira na ugodnost nekega kraja, sicer bi gotovo tudi na Ararat postavil hranljive sladke čudeže!
21 In mislim, da Ti nisem odvzel nič od Tvojega božanstva s tem, ko sem trdil, da se Ti za Tvoje delovanje zdi nek kraj ugodnejši kot kakšen drug; kot na primer Nazaret, kjer nisi bil ravno preveč radodaren s čudeži. Kot Jehova bi veliko afriško puščavo zlahka spremenil v najbolj rodovitne in cvetoče livade, če bi se ti ta pokrajina zdela primerna in ugodna! Ker pa je omenjena pokrajina še zmeraj puščava in bo najverjetneje še zelo dolgo ostala, verjamem, da Tvoje božanstvo prav nič ne trpi zaradi tega, če bo afriška velika puščava Sahara še zelo dolgo ostala to, kar je. – To je moje mnenje, čeprav se brat Tomaž najbrž ne bo povsem strinjal z njim!"
22 Na Moj namig pristopi **Tomaž** in reče: "Govoril bi povsem v redu, če bi tako tudi čutil in prav tako tudi kot povsem resnično spoznal; toda pri tebi ni mogoče odkriti niti sledi tega! Po tvojem notranjem prepričanju je Gospod še zmeraj, prvič, moder eklektik•, ki zna iz mnogih njemu znanih naukov izbrati najmodrejše, in drugič, obvlada vso magijo tako popolno, da mu ob zanesljivih priložnostih in v ugodnih okoliščinah ne more nič spodleteti. Le to je tvoja s Satanom precej sorodna ideja, da bi tak prav velik mag, ki bi si s svojo voljo znal podrediti vse še tako tajne sile, nazadnje moral postati celo pravi bog!
23 Zdaj se tu kaže, da Gospod Jezus iz Nazareta povsem ustreza tem tvojim zahtevam, in zato tudi nič ne pomišljaš, da vržeš s prestola starega Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega in na Božji prestol postaviš tega svojega maga! V tvojem srcu pa ni najmanjšega pojma in se ti niti ne sanja o tem, da bi duha tega Svetega iz Nazareta imel za ravno Tistega, ki je nekoč na Sinaju našim očetom grmel svoje zakone.
24 In ker je pri tebi še vedno tako, ne morem drugače, kot da te opozarjam ob vsaki priložnosti, ko hočeš zbujati pozornost in kazati svojo zmeraj izdajalsko, hudobno dvoličnost; vsak, ki drugače misli in

• 'kdor izbira nauke ali misli z več strani = filozof

čuti in drugače vrti jezik, je izdajalec svetišča resnice. Zato se le pusti opomniti in v prihodnje ne misli in ne čuti drugače kot govoriš! To je namreč način grabežljivih volkov, ki hodijo okrog v ovčjih kožuhih, da bi toliko lažje dobili v svoje ubijalske kremplje nedolžno in krotko jagnje. Dobro me razumi; skoz in skoz te poznam in te opominjal le tedaj, ko nastopiš glasno, ker takoj vidim, kako si zmeraj lažnik, ker drugače govoriš kot misliš in čutiš. Gotovo tebi kot bolni duši nisem sovražen, - sovražim pa samo bolezen!"

123. Opomin Judu

1 Reče **Juda** Iškarijot: "Če pa je s tem že tako, tedaj se moram vendar očistiti; Gospod je vendar drugim zmeraj dal priložnost, da so se povsem znebili svoje hudobije in zlaganosti. Če so bili tujci deležni tega privilegija, zakaj bi ga kratil ravno meni, ki vendar pripadam vaši zvezi in sem zmeraj delil z vami veselje in bolečino?!"
2 Reče končno spet **Bartolomej**: "Pri tujcih je bilo vendar povsem drugače! V njih je bilo večinoma od nekdaj zakoreninjeno zlo. Pravzaprav niso mogli nič za to, da so bili slabi in hudobni; ko pa so slišali svetlo besedo večne resnice, je v njih začelo kipeti in vreti in začeli so odlagati stare nesnage in so postali čisti. Ti pa že dolgo stojiš v vsej polnosti duhovne svetlobe resnice in imaš za njeno popolno pristnost tisoč najbolj živih dokazov v besedah in vsakovrstnih čudežih! Toda vse to te ne gane, najraje bi sam delal čudeže, ker bi rad s tem, kot farizeji v templju, zaslužil kar se da veliko zlata in srebra. Ti ne potrebuješ Boga, razen takega, ki bi ti priskrbel prav veliko zlata, da bi lahko na zemlji strašno dobro živel in bi mogel brez vsakega ozira na tukaj slišane življenjske resnice iz Boga, krepko grešiti do smrti!
3 In ob takšnem tvojem notranjem mišljenju ni nič s očiščenjem tvoje notranjosti, ker te ne more poboljšati in ti ponuditi nobenega sredstva, ki bi v tebi ustvarilo novo srce, ti pa bi ostal tak, kot si.
4 Če pa te Gospodova vsemogočna beseda ni mogla spremeniti, kaj naj pri tebi doseže naša človeška beseda?! Vrni se raje na svoje staro mesto in nas v prihodnje ne moti s svojim povsem ničnim čvekanjem! – Povedal sem!"
5 Na ta zelo krepak opomin je Juda Iškarijot sicer hotel še nekaj reči; toda **Kornelij** mu je rekel: "Odpri svoja usta še enkrat le tedaj, ko te bo kdo pozval; sicer pa molči in ne moti Gospoda v Njegovem delovanju! Če pa že hočeš na vsak način govoriti, odidi lepo globoko v bližnji gozd in se tam pogovarjaj z drevesi in grmi; ne bodo ti odgovarjali z ugovori, ki te jezijo in bi te lahko nazadnje celo zelo globoko užalili! Ali pa pojdi dol k morju in se tam pogovarjaj z ribami; Tudi te ti bodo dale v vsem prav! Kajti to, o čemer tu govorimo, in kar se tu dogaja, tako in tako razumeš toliko kot nič; in tvoja zlovoljna neumnost in tvoja zmeraj znova prebujena sebičnost in samoljubje nas motijo v za nas nujnem globljem premišljevanju velikih življenjskih resnic iz Boga, Gospoda nad vsem!"

6 Po teh besedah stopi Juda Iškarijot povsem v ozadje in ne spregovori niti besede več; Kornelija je namreč zelo spoštoval, ker je še predobro poznal njegovo vnemo in njegov čut Zame in za Moj nauk.
7 Ko pa je bilo s tem spet vse pomirjeno, sem (**Jaz**) rekel vsem: "Kdor ima, se mu bo zmeraj še več dajalo; kdor pa nima, temu se bo vzelo še tisto, kar je morda imel!
8 Zdaj ste se prepričali, kako huda stvar je navezanost na svet in lakomnost; zato pred tem najskrbneje varujte svoja srca! Lakomno srce nikakor ne more razumeti duhovnih reči in tudi nikakor ne more povsem priti do njih in se tako bolj razsvetliti, da bi razumelo, kaj je potrebno za njegovo zveličanje.
9 Vsi vi ste zdaj razumeli že zelo težke reči, čeprav ste šele nekaj dni pri Meni; oni učenec pa je ob Meni že skoraj pol leta in je bil očividec in priča vseh mogočih čudežev in naukov, in kljub temu ne dojame resnice! Vzrok za to je v njegovi preveliki lakomnosti, in to zaradi tega, ker je zelo len.
10 Resnično priden človek si vsak dan zlahka pridobi toliko, kot potrebuje, in še marsikaj več, kar mu bo prišlo prav na stare dni; in tudi če si ne bi mogel nič prihraniti, ker bi svoje preobilje rad razdelil ubogim in potrebnim, bo vendarle preskrbljen za svoje stare dni.
11 Len človek pa ljubi lenarjenje in hoče uživati na račun svojih pridnih soljudi; zato postane lažnik, slepar, tat, da bi nagrabil toliko zakladov, da bi lahko živel kot kralj.
12 Ta lakomnost pa zatemni njegovo dušo tako, da ne more več razumeti nič duhovnega; in tudi če jo razsvetli najvišja in najčistejša duhovna svetloba, jo kmalu spremeni v svoje sebično, grobo materialno bitje in zaradi tega spet ne vidi in ne spozna nič drugega kot le materialno.
13 Kako pa se duhovno spremeni v materijo, to ste videli pri nastanku te oslice, ki se pase pred vami, in zato mi o tem ni treba nič več razlagati. Kdor izmed vas je to razumel, je razumel takoj in zlahka; kdor pa ni takoj in zlahka razumel, ta še dolgo ne bo popolnoma razumel, na tem svetu pa sploh nikoli!
14 Zato se vsi vprašajte, kako je z vašim razumevanjem! Kdor ga ima, ga ima; kdor ga pa nima, ga tudi še dolgo ne bo imel. V kom je duša duhovna, ta zlahka razume duhovno; v kom pa duša hlepi po materialnem, ta tega nadvse in najčisteje duhovnega tudi ne more razumeti!"

124. O vzgoji otrok

1 (**Gospod**): "Med ljudmi sicer morajo biti razlike; vendar po svoji duši ni bil nihče postavljen v ta svet tako zanemarjen, da bi ta morala postati povsem materialna. Tudi ni bila nobena človeška duša vtaknjena v meso brez svobodne volje in lastne inteligence.
2 Glavni vzrok pokvarjenosti človeških duš pa je predvsem v zgodnji, navadno opičje neumni vzgoji. Drevo pustijo rasti, kot raste, zelo neprimerno razvajanje pa doda še vse mogoče, da bi deblo rastlo čimbolj

krivo. Ko pa deblo oleseni, navadno vsi poskusi ravnanja koristijo le malo ali nič več; krivo zrasla duša bo le redko še postala ravno deblo!
3 Zato vsi vi ravnajte svoje otroke v lahko vodljivi mladosti in kmalu ne bo nikjer več nobene takšne zelo materialne duše, ki ne bi mogla razumeti duhovnega in se zlahka ukloniti za pravo dejanje na poti resničnega življenjskega reda iz Boga! Dobro si to zapomnite: kajti zaradi tega sem vam pokazal utelešenje duše v materinem telesu!
4 Otrok do sedmega leta je še zmeraj veliko bolj žival kot človek. Kar je pri otroku človek, je večinoma še pokopano v globokem spanju. Ker je torej otrok veliko bolj žival kot pa človek, ima tudi zelo veliko živalskih, pri tem pa zelo malo resnično človeških potreb.
5 Podal vam bom le najnujnejše! Zgodaj jih navajajte na vsakovrstne odpovedi, nikoli pretirano ne hvalite pridnih, pa tudi do manj sposobnih in manj pridnih ne bodite nikoli pretrdi, ampak ravnajte z njimi s pravo ljubeznijo in potrpljenjem.
6 Vadite jih v vsem dobrem in koristnem in nikar nikoli še tako pridnega otroka ne naredite ošabnega, samoljubnega in domišljavega. Tudi nikoli ne delajte otrok, posebej še, če so lepe postave, z lepimi in dragimi oblekami še bolj ošabnih in napuhnjenih, kot so po svoji naravi že tako in tako radi. Naj bodo čisti, vendar pa nikoli ne delajte iz njih hišnih bogov, tako jih boste že od rojstva postavili na tisto pot, po kateri bodo v svoji zreli mladosti dospeli tja, kamor ste vsi vi prišli šele po Meni.
7 Dekle bo polno čistosti in spodobnosti doseglo stan častivredne matere, in mladenič bo z zrelo moško dušo in prebujenim duhom v njej stopil v moško starost in bo blagoslov za svoje in za zemljo in za vse stvarstvo.
8 Če pa preveč popuščate živalskim poželenjem in strastem svojih otrok, boste z njimi tudi vsem grehom odprli nova in široka vrata, skozi katera bodo trumoma pogubno vdrli v ta svet; in ko bodo enkrat tu, se boste proti njim zaman bojevali z vsakovrstnim orožjem in ne boste nič dosegli zoper njihovo oblast in veliko moč!
9 Zato negujte drevesce, da bo se njegova rast vzpenjala ravno v nebo, in skrbno ga čistite vseh odvečnih poganjkov; ko drevesa postanejo velika in močna in so od hudih vetrov povsem ukrivljena, tedaj jih tudi z vsemi nasilnimi sredstvi ne boste mogli zravnati!
10 Prej ste videli pred seboj kepo ognjenih jezikov. V svojem duševno specifičnem, ohlapnem in svobodnem stanju še zdaleč ni bila določena, da bi iz nje nastala ravno oslica; šele po naknadni angelovi ureditvi so se deli začeli sprijemati v organizem, da se je končno morala pokazati podoba osla.
11 Ko pa je zdaj osel že popoln, seveda ni več mogoča sprememba v kakšno drugo žival! Sicer ni nič, kar bi bilo pri Bogu nemogoče; toda tedaj bi vendar ta angel moral biti prej čisto iz sebe, in vse osnovne specifike bi se morale povezati v povsem drug organizem s sprejemom novih specifik in z izločenjem mnogih, ki pogojujejo oslovo naravo. To pa bi gotovo bila stokrat večja trud in delo, kot iz pramisli v pravem

razmerju ustvariti povsem novo bitje, ki prej še nikoli ni hodilo po tleh te zemlje.
12 Tako se tudi iz otroka zlahka naredi vse, medtem ko mož ali celo starec ne bo sprejel ničesar več.
13 Zato pazite predvsem na resnično in dobro vzgojo svojih otrok, tedaj boste novim ljudstvom zlahka oznanjali ta Moj popoln evangelij in dobro seme bo tudi padlo v dobro in čisto zemljo in bo obrodilo stoteren sad! Če pa boste pustili svoje otroke rasti kot pustijo opice svoje mladiče, vam bodo koristili toliko kot plevel, kot opičji mladiči svojim starim; kar stari zberejo skupaj, to objestno požrejo in uničijo njihovi mladiči; in če se hočejo stari obraniti od takšne škode, jim njihovi nežni mladiči takoj pokažejo zobe in stare preženejo."

125. Življenje Juda Iškarijota

1 (**Gospod**): "V učencu (Judu Iškarijotu) pa imate zgovoren vzgled. Bil je edini sin zelo premožnega očeta in prav tako neumne matere, ki je bila na smrt zaljubljena vanj. Posledica je bila, da sta oba starša svojega sina prav po opičje razvadila in mu dovolila vse in mu tudi dala vse, kar si je mladenič zaželel; in še nadaljnja posledica tega je bila, da je mladenič, ko je postal krepak, starša pregnal iz hiše in se sam zabaval s kupljivimi hotnicami, kolikor je lahko prenesla njegova narava.
2 Ni trajalo dolgo, ko je mladenič imetje staršev tako zmanjšal, da sta morala oba prijeti za beraško palico in kmalu nato od žalosti in skrbi umrla.
3 Toda mladenič, zdaj prav tako obubožan, je šel nekoliko vase in se je nazadnje začel vpraševati: 'Ja, zakaj sem postal tak in ne drugačen? Nisem se sam rodil, spočel še veliko manj, vzgojiti se tudi nisem mogel sam, - in vendar mi vsak človek kriči v obraz, da sem bedni podlež in pošast, ki sem s svojimi nemoralnimi in hudobnimi udarci spravil starše ob vse njuno težko pridobljeno imetje, ju spravil na beraško palico in ju nazadnje s tem celo prehitro spravil v grob!
4 Le kaj morem za to? Zaradi mene je bilo vse to lahko zelo slabo; kaj pa morem za to, da me starši niso bolje vzgojili?! Toda kaj bom zdaj? Reven, brez denarja, brez hiše, brez službe, brez kruha! Krasti in ropati bi bilo najlažje in najprej bi dosegel dober cilj; da bi me kot nespretnega tatu ujeli in potem krvavo kaznovali, mi pa nikakor ne diši! Z ropanjem je še veliko slabše! – Vem, kaj bom storil! Izučil se bom kakšne umetnosti, četudi bi bilo to staro, neumno lončarstvo, ki je mojega očeta naredilo bogatega!
5 Rečeno, storjeno! Šel je v Kafarnaum v uk k dobrodušnemu lončarju in se z veliko pridnostjo v kratkem času izučil njegove umetnosti. Stari lončar pa je imel hčer, ki je kmalu nato postala vajenčeva žena.
6 Toda kakor lahkoživ je bil naš Juda prej, tako trd in skop je postal zdaj kot lončarski mojster. Njegova žena je večkrat okusila njegovo trdoto. Delal je dobro posodo in začel je obiskovati vse sejme in puščal doma svoje ljudi, da so trpeli pomanjkanje in delali tako, da so potili krvavi pot. Če je prišel s sejma domov z veliko denarja, se je najbolj

pridnih delavcev spomnil s čim malim; če pa se je vrnil domov z manjšim plenom, je bilo trdo v njegovi skopuški hiši.
7 Da bi si poleg lončarstva priskrbel še dodatni zaslužek, je vzel v zakup ribolov, pred nekaj leti pa se je začel ukvarjati z naravno magijo, ker je v Jeruzalemu večkrat videl, kako zelo veliko denarja so zaslužili nekateri egiptovski ali perzijski magi. Nič pa mu ni uspelo kot se spodobi, čeprav je za to zapravil veliko denarja. Tega se je tudi učil pri nekaterih bivših esenih, ki so ga vlekli za nos, kot da bi mogli, če bi bilo treba, takoj ustvariti tudi svet z vsem, kar je na njem in v njem.
8 Toda kmalu se je prepričal, da je bil prevaran in je svojim odličnim učiteljem pokazal hrbet. V tem letu je slišal, kaj vse sem storil, in kako to v najvišji meri presega vse, kar so doslej na tej zemlji imenovali 'čudodelništvo'.
9 To je bil tudi resnični vzrok, zakaj se Mi je pridružil, doma vse zapustil, da bi se le od Mene naučil čudodelništva in potem zaslužil veliko zlata in srebra.
10 Za Moj nauk mu ni veliko. Če pazi na Moja usta, bi pravzaprav rad slišal le razlago, na kak način in s katerimi sredstvi sem naredil ta ali oni čudež. No, o tem ne more nikoli slišati nič, kar bi bilo uporabno zanj, in je zato zmeraj zlovoljen.
11 Sicer pa se bo za ta svet pri Meni zanj strašno slabo izteklo. Izdajalsko dejanje in nato najtemnejši obup bosta iz njega naredila samomorilca, vrv in vrba pa bosta njegov žalostni konec na tem svetu! On je človek, ki hoče skušati Boga, kar pa je in mora biti velik zločin. Kdor pa si drzne zagrešiti zločin proti Bogu, ga bo zagrešil tudi proti sebi. Najprej proti Bogu in potem proti samemu sebi!
12 Jaz pa vam pravim, da bodo samomorilci onstran težko kdaj videli Božje obličje! O tem bi vam lahko celo navedel matematično utemeljen razlog; toda res ni vredno truda. Dovolj je, da Mi verjamete to, kar sem vam navedel kot posledico samomora. Njegov vzrok je zmeraj neke vrste neumnost, ki izvira iz obupa, ta pa je posledica kakšnega zločina proti Bogu ali proti Njegovim zapovedim."

126. Posledice napačne vzgoje

1 (**Gospod**): "Božje zapovedi so nadvse dobre in pravične; najdejo pa se tudi ljudje, ki o teh zapovedih v dejanju nočejo nič vedeti, ampak živijo edinole svetu. S takšnimi ljudmi ne imejte posla, ali pa kvečjemu le najslabše na svetu. Kdor se z njimi poslovno poveže, je že vnaprej pošteno osleparjen in prevaran. Tisti pa, ki bi sodeloval s takšnimi posvetnimi ljudmi, da bi od njih kaj pridobil, bi moral biti že zelo neumen; drugače bi svoje zaveznike gotovo ostreje preveril, preden bi se z njimi lotil posla.
2 Takšen vsaj na pol neumen človek pa je še vedno boljšega srca, čeprav zmeraj nekoliko dobička željan, ob tem pa ravno zaradi neumnosti maloveren in malo zaupljiv do Boga. Sicer si vedno misli in govori: 'Ko bi le enkrat postal bogat! Šele tedaj bom postal najboljši človek na svetu in si bom tudi priskrbel vsa sredstva, s katerimi bom mogel bolje in

jasneje spoznati mističnega Boga! Tedaj bom opravljal vsa dobra dela ubogim ljudem, ki si jih je mogoče zamisliti in še desetletja bodo govorili o meni! Toda, naj mi bogati posvetni ljudje že enkrat koristijo, potem se bo vse drugo hitro uredilo!'
3 S takšnimi slepimi upi se tak neumnež potepa okrog, dela načrte in poskuse in se s svojimi načrti približuje velikim in bogatim, ki v njegovih iznajdbah s svojim ostrim posvetnim razumom kmalu odkrijejo kakšno korist zase. Neumni špekulant jim nasede in je na v nebo vpijoč način prevaran in osleparjen.
4 Zdaj je z vsemi svojimi načrti in upi povsem izropan in brez vsakih sredstev in ne zna najti izhoda. Vera v Boga in trdno zaupanje v Božjo moč, dobroto in pomoč so bili pri njem že od nekdaj skoraj enaki ničli. S svetom je zaradi prevare, ki ga je spravila ob vse, izgubil vsak stik. Njegov razum je preneumen in kljub vsemu iskanju in kljub vsem naporom ne more najti izhoda.
5 Kaj je posledica tega? Obup in z njim goreča naveličanost bivanja, ker se za obstoj nočejo pokazati nobeni vsaj delno znosni izgledi! V takšni vročici si potem tak neumnež navadno vzame življenje in postane samomorilec. Da s tem svoji duši neredko povzroči brezmejno škodo, lahko jasno in razumljivo razberete iz tega, da se hoče tak človek že dalj časa uničiti, ker je smrtonosno zasovražil svoj obstoj; brez tega sovraštva pa ne bi nikoli postal samomorilec. Zavestna neumnost pa ni nikomur prirojena, ampak je edino in samo posledica slabe in napačne vzgoje.
6 Tistemu, ki svoje otroke resnično ljubi, mora biti vendar predvsem do tega, da njihove duše vodi tako, da jih ne bo požrla materija. Če so duše vzgojene v pravem redu, bodo prej sposobne sprejeti vase duha in se ne bodo poneumile in tu ne bo nikoli niti govora o kakšnem samomoru.
7 Toda ob vaši opičji vzgoji otrok, posebej v mestih, ne more priti drugače. Zato že zgodaj svoje otroke navadite na to, da iščejo v srcu resnično Božje kraljestvo, in s tem ste jih več kot kraljevsko našpali in ste zanje pridobili največjo in najboljšo dediščino za čas in večnost!
8 Iz razvajenih otrok pa ne bo nikoli in nikdar nastalo nič življenjsko velikega! Če se že z njimi ne zgodi nič hudega ali sicer ne preidejo v nič slabega, se sčasoma pri njih vendarle izoblikuje nekakšna slaba stran, ki je noben človek ne sme užaliti niti se je dotakniti. Če se kdo dotakne ali celo užali to slabo stran, tedaj je že konec s tem človekom. Postal bo divji in besen in se bo žalivcu skušal na vse mogoče načine maščevati ali mu vsaj strašno resno groziti, naj se v prihodnje izogiblje takšnih šal, sicer naj si sam pripiše strahotne posledice.
9 Takšna slaba stran pravzaprav sploh ni nič slabega, kar bi izviralo iz svobodne volje in spoznanja; kljub temu pa je rana na duši, kjer ta zmeraj ostaja ranljiva in to ne le tu, ampak tudi še dolgo časa v onstranstvu.
10 Zato pri svojih otrocih zelo glejte tudi na to, da se v njih ne bodo izoblikovale tako imenovane slabe strani, te bodo namreč za dušo isto, kar so za telo tako imenovane kronične deloma zabrazgotinjene bolezni. Če je zmeraj lepo vreme in vleče dober veter, mirujejo, in človek, ki jih

ima, se čuti povsem zdrav; ko pa se v zraku začne pripravljati slabo vreme, se začne takšna rana v mesu takoj premikati in zaradi bolečin človek pogosto obupa.
11 Kakor pa je za vsakega zdravnika posebej težko zdraviti takšne stare telesne poškodbe, prav tako težko in pogosto še težje je zdraviti takšne stare dušne rane. Če hoče mornar obvarovati svojo ladjo pred poškodbami, ne sme pluti tja, kjer so v morju vsakovrstne čeri in koralni grebeni, ampak le tja, kjer ima voda zadostno globino. In tako vzgojitelj otrok kot življenjsko res izkušen krmar tudi ne sme voditi svojih majhnih ladjic življenja po plitvinah, polnih čeri, ampak mora takoj tvegati in zapluti v bolj notranje življenjske globine in bo obvaroval svoje majhne ladjice življenja pred nevarnimi poškodbami in s tem bo dosegel krono resničnega življenjskega krmarja!
12 Blagor vsakemu, ki upošteva tudi te besede, saj ne bodo ostale brez blagoslova zanj in za njegove domače!
13 In zdaj, ko smo se o tej postranski zadevi, ki se je pojavila z nastopom učenca Juda Iškarijota, koristno pogovorili, se vrnimo spet k našemu obravnavanju nastanka in navideznega minevanja in se prav posebej osredotočimo na to zadnje!"

127. Strah pred smrtjo

1 (**Gospod**): "Nastanek neke stvari, predmeta, bitja ali celo človeka ima v sebi gotovo vedno nekaj razveseljivega, toda vidno minevanje in konec, posebno človeka, ima v sebi spet nekaj žalostnega, kar vsakega človeka napolni z otožnostjo.
2 Jaz pa vprašam in povem: Ja, le zakaj to, ko pa imajo ljudje vendar še nekakšno vero v nesmrtnost človeške duše?! Vzrok je globlje kot si lahko mislite. Najprej izvira ta žalost iz strahu pred smrtjo in potem še iz mnogočesa drugega, kar pa vam zdaj ne morem in ne smem servirati naenkrat, da vas ne bi zmedel malo v enem in malo v drugem.
3 Ko se duša popolnoma prerodi in preide v vso resnično življenjsko dejavnost, seveda mine vsa žalost in ves prazni strah pred umiranjem ali minevanjem; toda pri dušah, ki še niso dosegle prave stopnje notranje življenjske popolnosti, še vedno ostane nekaj žalosti za njenimi umrlimi bližnjimi in v njih samih nekaj strahu pred smrtjo, katerega se na tem svetu popolnoma rešijo šele tedaj, ko je njihova duša v duhu in je duh v njej postal velik.
4 Le opazujte zelo razvajenega otroka, če ni že od najzgodnejše dobe navajan na delavnost, kako strašno žalosten obraz bo naredil, ko mora po dopolnjenem dvanajstem letu stopiti v povsem resno in nenehno, četudi njegovim močem primerno dejavnost! Začne jokati, je poln žalosti, zlovoljen, tudi poln jeze in besa zoper tiste, ki ga začnejo siliti k nenehnemu delu.
5 Poglejte pa nasprotno otroka enake starosti, ki je bil že od najzgodnejše mladosti zmeraj zaposlen z resnimi deli, ki so bila primerna njegovim močem! S kakšnim veseljem in s kakšnim ugodjem se tak otrok ves dan podi okrog, ne da bi se utrudil!

6 Kakor pa je v leni duši vedno navzoč velik strah pred vsako resno in nenehno dejavnostjo, tako je v duši tudi strah pred smrtjo, celo pred vsako nevarnejšo boleznijo, ki izvira iz istega vrelca.
7 Tudi ste že večkrat imeli priložnost doživeti, da imajo prav pridni in zelo delavni ljudje veliko manjši strah pred smrtjo kot tisti, ki so leni, pri tem pa vendar udobno živijo in uživajo; in ta strah ne izgine, dokler se takšne duše niso lotile prave dejavnosti.
8 Seveda mislite, da je ta strah le posledica negotovega vedenja in poznanja onstranstva. Jaz pa vam vsem pravim: Nikakor, to je le posledica globoko zakoreninjene nedejavnosti duše, in ker duša globoko v sebi sluti, da bo z odvzemom telesa njen nadaljnji obstoj nadvse dejaven, je zaradi tega neutolažljiva in zapade v neke vrste vročico, v kateri potem nastane celo nekakšna negotovost o svojem prihodnjem obstoju. – Premislite nekoliko o tem, potem pa bomo nadaljevali s to zelo pomembno zadevo!"
9 Na te Moje besede vstane **Matael** in reče: "Če bi bilo dovoljeno, bi rad pri tej zadevi tudi jaz povedal kakšno besedo za njeno boljše razumevanje!"
10 Rečem **Jaz**: "Govori vendar, kar veš in razumeš; tvoje znanje in razumevanje namreč stojita na najboljšem temelju!"

128. Ločitev duše od telesa ob smrti

1 Nato začne **Matael** govoriti, in njegove besede so se glasile takole: "Ljubi prijatelji in bratje, sicer ne vem, kako sem prišel do tega, da sem od časa do časa že od svoje najzgodnejše mladosti videl duhove in sem se lahko z njimi celo pogovarjal, kar je bil tudi glavni razlog, zaradi katerega sem pravzaprav vstopil med tempeljske zidove; rekli so mi namreč, da duhovi, ki so mi postali že nadležni, tam ne bodo imeli več oblasti nad mano in da jih odtlej tudi ne bom več videl. No, to je bilo prav in povsem v redu; ko sem namreč oblekel tempeljska posvečena oblačila, je bilo konec mojega videvanja duhov! Kako in zakaj to, ne bi mogel povedati; je pa povsem resnično in prav.
2 Čeprav pa sem bil s pomočjo tempeljskih zidov in oblačil rešen te nadloge, pa so se duhovi vendarle znali maščevati na drug način. Moja poznejša strašna obsedenost je bila gotovo zelo žalostna posledica tega! Ostalo o tistem mojem obžalovanja vrednem stanju je znano in o tem mi ni treba več izgubljati besed. Toda iz mojega prejšnjega stanja, ko sem videl duhove, mi je znano še marsikaj, in če tukaj podam nekaj potez iz tega v blagor vseh mojih sedanjih prijateljev in bratov, verjamem, da jim vsaj ob tej priliki naredim majhno uslugo.
3 Ko sem bil star šele kakšnih sedem ali morda že osem let, je zaradi kužne epidemije nenadoma umrlo pet ljudi; to so bile sosedova žena, dve starejši hčerki in dve sicer povsem zdravi dekli.
4 Čudno je bilo, da so zaradi te nenavadne epidemije umirala le odrasla, sicer gotovo povsem zdrava dekleta in žene. Ko pa je v sosedovi hiši zbolela žena, medtem ko so že prejšnji dan umrle dve hčerki in dve dekli, je prišel od same žalosti povsem obupan sosed k nam in nas

goreče prosil, da bi mu pomagali in če je mogoče, njegovo ženo iztrgali smrti; kajti moj oče, ki je imel v bližini Jeruzalema prav lepo posestvo in je večinoma tam prebival, je bil za silo tudi zdravnik in zato je bila toliko bolj nekakšna dolžnost, da je sledil klicu nesrečnega soseda. Da nisem smel ostati doma, boste zlahka razbrali iz dejstva, da sem lahko očetu neredko navedel prav dobra zdravila, ker so mi jih moji duhovi neredko odkrito in prostodušno naznanili.
5 Moj oče je bil prepričan, da se bom v sosedovi hiši srečal z duhovi, ki mi bodo napovedali kaj za ozdravitev smrtno bolne sosede, in tako me je *nolens volens*• vzel s seboj. Moj oče se tudi ni motil; res se mi je prikazala množica duhov – gotovo dobre in slabe vsevprek. Toda z napovedjo kakšnega zdravila je bilo tokrat nekoliko drugače; velik duh, obdan s svetlosivim zgubanim oblačilom, mi je rekel, ko sem ga na željo svojega očeta prosil za zdravilo: 'Poglej na umirajočo! Njena duša se vendar pravkar dviga iz prsne jamice, ki je običajni izhod duše iz telesa!'
6 Zdaj sem si natančneje pogledal umirajočo. Iz prsne jamice se je dvigalo kot bela meglica, se čedalje bolj širilo nad prsno jamico in tudi postajalo čedalje gostejše; toda kakšne človeške podobe še zdaleč nisem opazil. Ko sem to nekoliko zamišljen opazoval, mi je rekel svetlosivi veliki duh: 'Le glej kako duša za vedno in vekomaj zapušča svoje zemeljsko stanovanje!' Jaz pa sem rekel: 'Zakaj ta odhajajoča duša nima nobene oblike, medtem ko imate vi, ki ste tudi zgolj duše, čisto prave človeške postave?' Duh je rekel: 'Le še malo počakaj; šele ko bo duša povsem iz telesa, se bo čisto lepo zbrala in potem bo tudi videti prav lepa in prijazna!'
7 Medtem, ko sem gledal, kako se ta meglica čedalje bolj širi in zgoščuje nad prsno jamico bolnice, je telo še zmeraj živelo in občasno vzdihovalo kot nekdo, ki ga mučijo hude sanje. Po približno četrtini časa ene rimske ure je lebdela meglica v velikosti dvanajstletne deklice kakšni dve pedi nad telesom umirajoče žene in je bila z njeno prsno jamico povezana le s kot prst debelim megličastim stebričem. Stebrič je bil rdečkaste barve, včasih se je podaljševal in potem spet tu ni tam krčil; toda po vsakem podaljševanju in ponovnem krčenju je ta megličasti stebrič postajal tanjši, in telo je med podaljševanji zmeraj padlo v boleče krče.
8 Po približno dveh rimskih urah se je ta megličasti stebrič povsem ločil od prsne jamice, in spodnji del je bil videti kot rastlina z zelo veliko koreninskimi vlakni. V trenutku pa, ko se je megličasti stebrič ločil od prsne jamice, sem opazil dva pojava. Prvi je bila popolna smrt telesa, drugi pa v tem, da se je vsa belo megličasta izparina v trenutku spremenila v meni še predobro poznano sosedovo ženo. Takoj se je oblekla z belo, bogato nagubano srajco, pozdravila prijazne duhove, ki so stali okrog nje, takoj pa je tudi razumljivo vprašala, kje je zdaj in kaj se je z njo zgodilo; tudi se je nadvse začudila lepi pokrajini, v kateri se je znašla.

• če sem hotel ali ne..

9 Jaz sam pa pokrajine nisem nikjer videl. Zato sem vprašal svojega velikega svetlosivega, kje bi bila ta tako lepa pokrajina. Tedaj mi je rekel duh: 'Iz svojega telesa je ne moreš videti; to je le proizvod življenjske fantazije umrle in bo šele postopno prešla v večjo in solidnejšo realnost!' S tem me je duh odpravil in potem je govoril v meni povsem neznanem jeziku; moral pa je zdaj svobodni duši povedati nekaj zelo prijetnega, ker se je njeno obličje po tem razvedrilo.
10 Čudno pa se mi je zdelo, da je bilo videti, kot da se zdaj svobodna duša prav nič ne briga za to, kaj se je zgodilo z njenim prejšnjim telesom; očitno se je zelo dobro sporazumevala z duhovi, - vendar v meni povsem tujem jeziku. Sčasoma so pripeljali k njej tudi obe umrli hčerki in obe dekli in te so z vso prijaznostjo pozdravile svojo nekdanjo mater in gospodarico, - vendar ne, kot da bi bili prvi dve njeni hčerki in drugi dve njeni prejšnji služabnici, ampak kot prave, resnične, dobre prijateljice in sestre, in sicer v meni tujem in povsem nerazumljivem jeziku. Videti pa je bilo, da se nobena ni niti najmanj brigala za njeno prej gotovo zelo spoštovano telo; tudi je bilo videti, kot da ne vidijo nobenega od nas še umrljivih.
11 Nenavadno je bilo, da je duša pravkar umrle žene takoj po izstopu iz telesa še prav dobro v hebrejščini izražala svoje veselje ob pogledu na lepo pokrajino; ko pa se je nekako bolj zbrala in kondenzirala, je uporabljala jezik, ki po mojem skromnem vedenju ne obstaja nikjer na vsej zemlji in med vsemi njenimi umrljivimi ljudmi.
12 Zato sem se spet obrnil na svojega svetlosivega in ga vprašal: 'Kaj se zdaj pogovarja peterica, ki je na novo prišla v vaše kraljestvo, in v katerem jeziku?'
13 Svetlosivi je rekel: 'Kako radoveden deček si vendar! Saj ravno zaradi tebe govorijo ta posebni jezik duhov, ker nočejo, da bi jih ti razumel; natančno namreč vedo in čutijo, da si tu kot nekdo, ki lahko iz svojega telesa vidi duhove in govori z njimi, enako kot indijski birmani. Vedo in čutijo tudi, da so njihova telesa še tu; toda zanje se ne brigajo bolj kot ti za staro suknjo, ki si jo vrgel proč, ker je bila povsem raztrgana. Zdaj bi jim lahko ponudil vsa kraljestva sveta z verjetnostjo tisoč let dolgega življenja, polnega zdravja, pa se vendar nikoli ne bi vrnili v svoja telesa! Tega pa, kar se pogovarjajo med seboj, ne bi razumel, četudi bi bilo v tvojem jeziku; ravno v tem času namreč gledajo, da se Obljubljeni kot človek, čeprav šele kot nežen otrok, nahaja v materialnem svetu. Ko boš mož, Ga boš spoznal v Galileji.'
14 To je bila vsa razlaga, ki mi jo je prav čedno in prijazno dal svetlosivi. To je bila gotovo zelo pomembna prikazen, ki sem jo tedaj kot deček videl prav tako resnično in živo kot zdaj vas vse; in da mi svetlosivi ni povedal laži, je dokaz v tem, da sem Tebe, o Gospod, resnično našel v Galileji tako, kot mi je napovedal.
15 Zdaj bi rad le še nekoliko natančnejšo razlago, zakaj se duša v trenutku ločitve kot meglica dviga iz prsne jamice in zakaj ne kar takoj v popolni človeški obliki.- Gospod, Ti najljubeznivejši, Ti najmodrejši učenik vsega življenja, bi nam hotel to razložiti?«

129. Dogajanje ob ločitvi duše od telesa

1 Rečem **Jaz**: "To lahko pri priči dobite; in tako torej poslušajte! Vidna meglica – vendar še vedno v meri (formi•) človeka – je posledica velike tesnobe duše v trenutku ločitve, v katerem od samega strahu in groze postane za nekaj trenutkov povsem nezavestna.
2 Za dušo, ki se ločuje, je izreden napor, da ohrani svojo zavest. Vsi njeni deli začnejo izjemno močno vibrirati, tako da zaradi tega tudi najostrejše duhovno oko ne more odkriti kakšne določene oblike.
3 Zgled iz narave bi lahko bila globoko zveneča struna harfe. Če jo močno udariš, bo nekaj časa tako hitro nihala sem ter tja, da boš tudi njeno telo videl le kot prozorno megleno nit; ko pa struna preneha nihati, bo zaradi mirovanja njena dejanska oblika spet postala vidna.
4 Enak pojav imaš ob pogledu na brenčečo muho, katere krila lahko razločiš kot krila šele tedaj, ko je muha prenehala letati in zaradi tega brenčati; med letom pa jo vidiš le obdano z majhnim megličastim oblačkom.
5 Ko v trenutku ločitve duša izstopi iz uničenega, raztrganega in odslej neuporabnega telesa, pogosto vibrira v ped dolgih valovih, in sicer tako hitro, da lahko v trenutku zaznaš tisoč nihajev sem ter tja, gor in dol; zato disponirani opazovalec med takšno duševno vibracijo nikakor ne more zaznati kakšne človeške oblike. Postopno se duša umiri, s tem pa postane vidna tudi človeška oblika; ko pa se duša končno povsem umiri, kar se zgodi takoj po popolni ločitvi, je tudi pri priči vidna popolna človeška oblika, če se seveda ni prej povsem iznakazila zaradi greha. – Razumeš zdaj to?"
6 Reče **Matael**: "O Gospod, Ti najmodrejši, le kako bi zdaj tega najbolje ne razumel? Ta pojav si mi razložil tako, da mi je postal kot z rokami otipljiv! Toda zdaj bi še rad – Gospod, odpusti mi mojo vedoželjnost – poleg tega izvedel tudi, kakšen jezik je govorila peterica med seboj! Jaz vendar tudi obvladam več jezikov; toda ne glede na to nisem razumel niti zloga od tega, kar so ti govorili med seboj. Obstaja na tem svetu še kak podoben jezik?"
7 Rečem **Jaz**: "O ja, birmanski duhovniki obvladajo ta jezik••, in to je bil prajezik prvih ljudi te zemlje; vaš, staroegiptovski in deloma tudi grški jezik vsi skoraj v celoti izvirajo iz tega enega in prvega človeškega jezika. Mislite, da bi razumeli očake Abrahama, Izaka in Jakoba, če bi bili tu in bi govorili tako kot so govorili nekoč? O nikakor, niti ene njihove besede ne bi razumeli! Saj že vendar težko razumete Mojzesove knjige, ki so skoraj tisoč let mlajše od Abrahama, in koliko težje bi razumeli praočete same! Da, pri Judih se je marsikaj zelo spremenilo, tako tudi jezik, in to brez druge babilonske zmešnjave jezikov. – Razumeš zdaj tudi to?"

• toda brezoblično, vendar v velikosti in približni formi človeka. (J.L)

•• sanskrt;

8 Reče **Matael**: “O Gospod, tudi to mi je zdaj jasno; verjamem, da je tudi drugim in tako bi Te rad v imenu vseh spet prosil za nadaljnje nauke!”
9 Rečem **Jaz**: “Ti ne bodo izostali; toda ti si imel še veliko doživetij v zvezi z umiranjem in zato nam moraš zaradi svojih bratov povedati še marsikaj zelo pomembnega. Kar bo pri tem tebi ali komu drugemu nejasno, vam bom potem že razjasnil.
10 Prej sem vam pokazal nastanek do točke prehoda, ko materija odpade. Telesna smrt je še vedno groza vsega stvarstva. Vzrok za to sem vam tudi čisto na kratko razložil; isto pa vam bom ob priliki predstavil še bolj izčrpno. – Zdaj pa se spet loti svojih pripovedi!”
11 Reče **Matael**: “O Gospod, le na Tvojo tako preljubeznivo zahtevo bom še več primerov opisal tako, kot sem videl z očmi svoje duše!”

130. Opazovanja jasnovidnega Mataela ob usmrtitvi roparskih morilcev

1 (**Matael**): “Ko sem bil dvanajstleten deček in sem že bil sposoben povsem po moško resno misliti in govoriti, je bilo v Jeruzalemu več roparskih morilcev najhujše vrste določenih za križanje. Bilo jih je sedem po številu. To je tedaj zbudilo veliko pozornost, ne le v vsem Jeruzalemu, ampak tudi daleč naokrog po okolici. Tedaj je bil tudi neki Kornelij rimski poveljnik in poleg tega ad interim deželni oblastnik•••. Ta je bil nadvse jezen na te lopove, ker so s pravo tigrovsko naravo ujetnike le za zabavo ubijali z vsakovrstnim nepopisno grozovitim mučenjem in so toliko bolj uživali, kolikor dalj so lahko koga mučili. Skratka, pojem ‘hudič’ je bil zanje še veliko predober in preveč spoštljiv!”
2 Tu ga prekine **Kornelij** in reče: “Prijatelj, ne pozabi tvojih meni nadvse dragih besed! Toda tu ti moram pripomniti v prid tvoje zvesto začete pripovedi, da sem bil ravno jaz tisti Kornelij! In zdaj le pripoveduj naprej; doslej namreč ni bilo vmes niti enega neresničnega zloga!”
3 Nadaljuje **Matael**: “Tako čisto sam pri sebi sem to slutil in si mislil, ker so mi bile tvoje poteze od takrat še precej znane, in za to mojo pripoved je toliko bolje, da je v tvoji visoki osebi navzoča najzanesljivejša priča! In tako me poslušajte dalje!
4 Ker so bili opisani sedmeri tako zlobni hudiči, je tudi Kornelij sklenil postopati z njimi nadvse grozovito, kot svarilen zgled drugim. K temu je spadalo tudi to, da so bili najprej za štirinajst polnih dni izpostavljeni v smrt in v tem času so jim vsak dan v najbolj žarečih barvah prikazovali muke, ki jih čakajo; sicer pa so jih v tem njihovem času groze prav dobro hranili, da se jim je življenje zdelo prav prijetno in mučeniška smrt, ki jih je zanesljivo čakala, toliko grenkejša.
5 Te lopove sem s svojim očetom petkrat obiskal, nazadnje pa sem jih zmeraj videl, kako puhtijo in se kadijo kot pol zoglenelo in še žareče leseno poleno; in ta dim in sopara sta razširjala vsaj za moj nos neznosen smrad, kakršnega najbrž ni nikjer na tem svetu! kolikor dlje

••• začasni deželni oblastnik.

so že bili izpostavljeni in kolikor bolj se je približeval strašni dan, toliko penetrantni so postajali sopara, dim in smrad. Samo po sebi se razume, da je sedem hudičev začelo spreminjati svojo barvo bolj kot kameleoni.
6 Končno je nastopil strašni dan groze. Biriči in krvniki so prišli in sedmerici so na javnem mestu ob navzočnosti tisočev slekli obleko vse do sramu, nakar so jih krvavo bičali. To eksekucijo sem lahko opazoval le od daleč, kljub temu pa sem opazil, kako je med tem postopkom od bičanih kot čebelji roj odletela množica črnih netopirjev; tudi majhni leteči zmaji so se dvignili nad bičanimi in ti so zdaj že precej manj puhteli in se kadili.
7 Toda ob nekoliko natančnejšem opazovanju sem kmalu odkril, da sta se ta sopara in dim hitro sprijemala v vsakovrstne strašne oblike, ki so potem odletele proč kot prej omenjeni črni netopirji; tudi majhni zmaji so nastajali iz tega. Koliko takšnih peklenskih stvorov je že moralo zapustiti sedmerico v štirinajstih dneh!
8 Potem, ko so sedmerico prav po skitsko• prebičali, sem opazil, da so se njihovi obrazi, ki so bili prej videti prav satanski, spremenili v nekoliko bolj človeške in zločinci so postajali tudi slabotnejši in bolj boječi; zdeli so se mi kot pijanci, ki komaj vedo, kaj se z njimi dogaja. Zelo čudno se mi je zdelo, kako so te bivše pošasti začele prehajati v neke vrste ovčjo naravo.
9 Po bičanju so privlekli sedem križev in vsakemu zločincu naložili na ramena po enega, da so jih nesli na Golgato, ki je že dolgo rimsko javno morišče; toda kljub vsemu suvanju, udarcem in pretepanju ni mogel naloženega smrtnega bremena nihče nositi niti koraka daleč. Zato so pripeljali velik voz, pred katerim sta bila vprežena dva vola, naložili najprej križe in potem nanje še zločince, ter vse trdno zvezali z vrvmi in verigami in potem odpeljali na Golgato.
10 Ko so prispeli tja, kamor jim zaradi preveč strašne grozovitosti poleg mene in mojega očeta ni sledilo ravno veliko ljudi, so vse skupaj spet odvezali, potegnili krvaveče zločince z voza, takoj privezali enega za drugim z najbolj grobimi vrvmi, prepletenimi s trnjem, trdno na križe in te potem postavili navpično v luknje, ki so bile nalašč za to izklesane v skalo. Šele zdaj so začeli zločinci tuliti in najstrašnejše tožiti!
11 To jim je moralo povzročati neznosne bolečine; prvič so bili že povsem razmesarjeni, - drugič s trnjem prepletene vrvi, in tretjič grob in surov les! Tak križ je namreč zelo trden, sicer pa kar se da surovo sestavljen in mora tistemu, ki je nanj trdo privezan na rokah, nogah in sredi telesa, že pri prej povsem zdravi koži povzročati neznosne bolečine, kaj šele pri nadvse razmesarjeni. To, kar sem sicer nadvse natančno opazoval, sem dodal samo zaradi tega, da boste vi, bratje pred Gospodovim obličjem, toliko lažje razumeli tisto, kar je sledilo, obenem pa tudi zato, da bi pokazal, kako nespremenljivo zvesto je visoki Kornelij izpolnil svojo sodniško besedo.

• barbarsko.

12 Kolikor dalj časa so sedmeri viseli na križih, toliko strašnejše je postajalo vpitje in toliko grozovitejše so preklinjali, dokler si niso po kakšnih treh urah, povsem hripavi in brez glasu, le še s krvavo peno na ustih, povsem razgrizli jezika in ustnic. Po sedmih polnih urah so se umirili in zdelo se je, kot da so vsi skoraj istočasno izgubili zavest.
13 Odkrito pa moram priznati, kakor zelo so v svojem svobodnem stanju rogovilili kot pravi hudiči in gotovo v vsem Jeruzalemu in Judeji ni bilo niti enega človeka, ki bi imel sočutje vsaj z enim izmed sedmerice, pa se mi nazadnje vsa stvar sploh ni zdela več tako zelo hvalevredna! Vendar naj bo, kakor hoče, zakon to predpisuje, in pred očmi sveta so to zaslužili!
14 Kar smo zdaj, o Gospod, iz Tvojih ust slišali in videli, o tem tedaj seveda noben človek ni niti najmanj slutil, in tako je bilo prav in pravično to sedmerico kaznovati z največjo strogostjo zakona v strašilni zgled za mnoge, ki so hodili po približno istih potih. Toda, kakor škandalozno strašna je doslej tudi bila vsa ta zgodba, vendar vse to ni nič v primerjavi s tem, kar vam bom šele zdaj povedal kot nadaljevanje.
15 Pri teh sedmerih sta se nad območjem prsne jamice tudi začela razvijati nenavadna črna meglica in dim in sta rastla in rastla do dvojne velikosti križanih; opazil sem tudi nekakšno megličasto vrvico, s katero je bila izhajajoča meglica povezana s še vročičnim in krčevito trzajočim telesom. Črna meglica pa se ni razvila v človeško obliko, ampak v najstrahotnejšo obliko največjega in povsem črnega tigra, ki je bil krvavo progast. Ko so bile te črne zveri dovolj izoblikovane, so začele takoj nadvse strašno divjati in so se skušale z vso močjo ločiti od telesa. Vendar pa to ni šlo; kajti življenjske vrvice so bile tako trdne, da jih ni mogla raztrgati nobena sila.
16 Vse skupaj se mi je zdelo predivje in preveč strašno in ker je že tako in tako bila ena ura čez poldne, sva šla jaz in moj oče domov, in po poti sem najprej očetu pripovedoval, kaj vse sem videl pri križanju. On mi je sicer potrdil, da ni videl nič podobnega, je pa skrbno opazoval moje oči in iz njihovega fiksiranega beganja sem ter tja natančno razbral, da sem moral videti nekaj posebnega; tako je tudi iz zvestobe mojih besed natančno razbral, da mu nisem pripovedoval neresnice. On, kot zasilni zdravnik in kot filozof in teozof obenem, je našel v tem veliko omembe vrednega, čeprav je kljub vsej filozofije in teozofiji od mojih pripovedi razumel prav tako malo kot jaz sam; Toda sklenil je, da bo šel zvečer spet tja, da bi z mojo pomočjo lahko še naprej opazoval in da bi ob priliki saducejem lahko prav grobo povedal, da so največji voli in osli, ker tajijo neumrljivost človeške duše."

131. Saducejska kritika rimskih kazni

1 (**Matael**): "Mi sami smo imeli za soseda zadrtega saduceja skupaj z njegovo družino, ki je bil sicer kot človek povsem v redu, dober in zelo miroljuben, s katerim pa ni bilo nikoli mogoče spregovoriti niti besede o Bogu in o neumrljivosti duše. Vse, ki so kaj takega verovali, je imel za nadvse omejene glave, in o meni je rekel, da imam najboljše dispozicije

za pesnika, ker imam tako živo fantazijo in domišljijo. Skratka, moj oče se je občasno zelo ubadal z njim; toda vse je bilo popolnoma zaman.
2 Tokrat ga je moj oče vprašal, ali ne bi želel z nama na Golgato. Tedaj je rekel: 'Za vse na svetu ne! Ne morem gledati, kako pogine, ali celo zaklati nobene živali, kaj šele ljudi, pa če bi storili še več grozodejstev kot teh sedem! Če se nam približajo krvoločne zveri, dobro, jih gremo lovit, da jih naredimo neškodljive in s tem smo ljudem že naredili dobro delo! Tako počnemo tudi s podobnimi ljudmi, ki nikakor niso več primerni za miroljubno človeško družbo! Preprosto jih ubijemo, - toda ne mučimo jih; kajti oni sami morejo še najmanj za to, da so postali krvoločne zveri! Narava, značaj, kompleksi in vzgoja so zmeraj vzrok takšnih izrojenosti.
3 Če pa kdo reče, da je to ukazal le zaradi strašilnega vzgleda, se moram temu na ves glas smejati; kajti mi miroljubno in pošteno vzgojeni ljudje strašilnega vzgleda ne potrebujemo, tisti, za katere bi to bilo dobro, pa ne bodo takšni norci, da bi prišli sem in si lepo prijazno ogledali sedem strašilnih zgledov!
4 Ti primeri pa bodo zanesljivo imeli to hvalevredno posledico, da bodo drugi zločinci, ki jih še ne bodo tako kmalu ujeli, - morda tisoč po številu – v prihodnje s tistimi, ki jih bodo dobili v roke, ravnali še veliko bolj grozno kot doslej! Posebej čestitati bo treba tistemu Rimljanu, ki bo morda imel srečo, da bo postal plen še svobodnih zločincev! Resnično, v njegovi koži ne bi hotel biti za vse zaklade na svetu! Edino to korist lahko ima takšna grozovita uporaba zakona o mučenju!
5 Kdo se ne spominja časov *pred* Rimljani?! Zakoni so bili sicer zmeraj resni, - toda vsaj razumni in nikoli ni bilo slišati kaj o velikih grozotah. Zdaj pa so nas z najostrejšimi političnimi zakoni in zakoni o mučenju blagoslovili ti pametni pogani, ti visokoleteči izboljševalci sveta in zavojevalci dežel, in na cestah naše obljubljene dežele se kljub desetkrat povečanim rimskim stražam dogajajo grozote, ki jih pošten človek niti poslušati ne more, ne da bi ob tem desetkrat padel v nezavest! Zato le pojdita tja sama in si poglejta sedmeri vzorec grozovitosti, ki bo kmalu imela za posledico sedemdesetkratno od nasprotne strani!
6 Človek naj bo človek, ker ga je večna narava kot človeka povzdignila nad sebe! Ko pa človek z vsem svojim visoko češčenim razumom nazadnje postane še veliko hujša in grozovitejša žival kot najkrvoločnejše gozdne zveri, tedaj je konec s človekom, in skrajni čas je, da se preselimo k divjim in krvoločnim zverem v gozdove, da bi se od njih naučili naravne humanosti! Le pojdita torej na Golgato, na ta najbolj prekleti kraj vse zemlje, ki je prepojen s človeško krvjo kot klavnica s krvjo govedi, ovac in koz! Kar se bosta tam naučila, res ne bo nič dobrega!
7 Priznavata enega Boga in verujeta v neumrljivost duše in kljub temu lahko mirnega srca gledata, kako narobe vzgojene in globoko zablodele ljudi še veliko večje pošasti neznansko boleče ves dan mučijo do smrti! Verjemita mi, ti sedmeri bi brez rimske strogosti nikoli ne postali tako hudobni, kot so bili, da se človek ob tem zgrozi! Toda kdo jih je naredil takšne? Tisti, ki jih zdaj ves dan s takim užitkom mučijo!

8 In tudi vidva kot sveta in v Boga verujoča Juda lahko celo gledata, kako najnizkotnejši trpinčijo in mučijo nizkotne?! Sta mi pa tudi res lepa človeka in soseda! Resnično, v mojem oslovskem hlevu je veliko bolj humano in človečno kot v vajini v Boga verujoči hiši! Sta razumela?' S tem se je oddaljil, midva pa sva tudi šla svojo pot."

132. Konec križanih roparskih morilcev

1 (**Matael**): "V pol ure sva bila že spet na Golgati in tam razen stražarjev nisva srečala skoraj nikogar več. Toda sedmerica je predstavljala pogled najgloblje groze. Tu nočem govoriti toliko o strašnem videzu sedmerih poltrupel, pač pa o njihovih dušah, ki še niso bile ločene od njihovih teles, so se pa nadvse trudile, da bi same uničile telesa in jih raztrgale. Ti črni in krvavordeče progasti tigri so zadrli kremplje v svoja telesa in se zagrizli vanje; toda zato so morali iz živčno še živih teles občutiti boleč povratni učinek. Kajti po vsakem ugrizu, ki so ga prizadejali telesu so naredili bolečo grimaso na obrazu in takoj položili svoje tace na ustrezno isto mesto na sebi, kjer so prej zagrizli v svoje pol mrtvo telo.
2 To zlo početje sva opazovala skoraj eno uro in svojemu očetu sem moral neprestano pripovedovati, kaj sem na sedmerici zaznal. To pa je opazil rimski stražar, ki je moral že dalj časa z vso pozornostjo opazovati moj nemirni pogled. Stopil je k nama in naju v rimskem jeziku vprašal, kaj sva videla na sedmerici, ker sva, posebno jaz, s tako nemirno pozornostjo opazovala in sem svojemu očetu neprestano nekaj raportiral. To naj storiva v njegovem jeziku, sicer naju bo moral odstraniti.
3 Oče je govoril z njim grško, kjer se je lažje znašel kot v latinščini, čeprav sva oba tudi latinsko prav dobro razumela; kajti v Jeruzalemu smo morali že kot otroci poznati tri jezike, če smo se hoteli pogovarjati s številnimi tujci. Moj oče je razložil stražarju, da je zdravnik in da z menoj kot svojim sinom in obenem svojim učencem opravlja morbognostična• in psihološka opazovanja, in me pri tem priganja, naj dobro pazim na vse simptome; poleg tega mi razlaga to in ono na Hipokratov način.
4 Stražarju, ki je bil zelo vedoželjen človek, je bilo to všeč, želel je le, da mi moj oče razlaga v grščini, da bi lahko tudi on pri tem nekaj pridobil. Zdaj sva bila v godlji! Da mi je moj oče pri tem kaj razlagal, je bila namreč le finta, da bi pomiril stražarja, medtem ko sem le jaz očetu sporočal o tem, kar sem psihično videl; ta sporočila pa so bila takšna, da bi se jim naš stražar prav gotovo v obraz smejal, če bi jih slišal. Kaj bi lahko storila? Oba sva bila zbegana!
5 Toda zdaj sem opazil duha, ki se je ravno spuščal z višine, stoječ na oblaku in je v svoji desnici nosil velik, goli meč. 'Kaj bo ta počel tu?', sem si mislil. Stražar pa je opazil moj strmeč preiskujoč pogled in me je takoj vprašal, ali morda vidim kaj posebnega. In jaz sem mu odgovoril

• opazovanja, s pomočjo katerih spoznavamo bolezni.

na svoj tedanji način povsem kratko in nekoliko osorno: 'Vsekakor, - vendar, četudi bi ti povedal, mi kljub temu ne bi verjel!'
6 Stražar je hotel siliti vame; ker pa se je že začelo večeriti in je od Kornelija prišel ukaz, naj sedmerici po rimskem običaju s sekirami polomijo noge nad stopali, in če bi kateri še živel, naj ga pokončajo z udarcem po glavi in prsih, je najin stražar spet dobil strogo službo in naju ni več motil v najinih opazovanjih.
7 Zdaj sem gledal velikega duha, oblečenega v nebesno modro nagubano oblačilo, kaj bo storil. Poslušajte! Ko so lomilci nog čakali na povelje, da bi sedmerim zdrobili noge in vsakega, ki bi še živel, pokončali z omenjenimi udarci, je mogočni duh zamahnil s svojim mečem in presekal vezi, s katerimi so bile črne tigrovske duše še povezane s svojimi telesi.
8 Ko so bile te strašne duše povsem osvobojene svojih teles, so naenkrat dobile bolj človeški videz, hodile so okrog po zadnjih nogah, vendar so bile povsem tiho in nadvse žalostnega in trpečega videza, in duh jih je nahrulil takole: ' Poberite se na kraj vaše hudobne ljubezni; ta vas bo pritegnil k sebi! Kakršna vaša dejanja, tako tudi vaše plačilo!' Sedem duš pa je zakričalo: 'Naj bi bili prekleti, ko je bil še čas za to! Zakaj nas je bilo treba mučiti, če nas tu čaka večno prekletstvo?!'
9 Rekel pa je veliki, mogočni duh: 'Vse je bilo in je še odvisno od vaše ljubezni! Spremenite jo po Jehovovem redu, ki ga poznate, in boste postali svoji lastni odrešeniki; toda razen vas samih vas v vsej Božji neskončnosti ne more nihče odrešiti! Življenje je vaše in ljubezen je vaša; če lahko spremenite svojo ljubezen, bo ta potem preoblikovala vse vaše življenje in bitje! In zdaj se poberite!'
10 Ob teh ostrih besedah velikega in mogočnega duha je sedmerica med strašnim tuljenjem najhitreje izginila od tam; jaz pa sem bil tako predrzen, da sem velikega duha vprašal, kakšen bo pozneje konec te sedmerice.
11 In duh se je spet dvignil in ni rekel nič drugega kot: 'Njihova povsem lastna volja! Pri teh ni bilo pomanjkanja vzgoje, ne spoznanja in tudi obsedeni niso bili – razen s svojo hudobno voljo. Golazen, ki si jo videl bežati od njih med njihovo izpostavljenostjo in v času bičanja, niso bili tuji demoni, ampak sami proizvodi in izrodki njihove lastne hudobne volje. Tako je ta sodba pravična; šlo je za sedem popolnih hudičev, za katere na tem svetu ni bilo nobenega nauka, nobene besede in nobenega poboljšanja! Tu pri nas pa, kjer se bo vse razkrilo, bo njihova usoda takšna, kot bodo hoteli sami iz svoje ljubezni. Tu ne bo manjkalo priložnosti, četudi le navidezno, da se preizkusijo v še hudobnejšem ali pa tudi v boljšem. Razumi to, učenec, in razloži to tudi svojemu očetu, saj njemu ni dan vid za to!'
12 S temi pomenljivimi besedami je izginil veliki in močni duh, in lomilci kosti so začeli svoje delo. Pri petih ni več tekla kri iz široko odprtih ran; toda pri poslednjih dveh se je še pokazala. Pri teh so tudi takoj izvedli smrtonosne udarce, kar pa je bil zastonjski trud in delo; kjer namreč dobra ali hudobna duša odide iz telesa, tam je telo zanesljivo že povsem mrtvo.

13 Po tem ne ravno vabljivo lepem opravilu so krvniki odšli domov, trupla pa so predali konjedercu in njegovim hlapcem, da bi jih odstranili. Način odstranitve pa je bil različen in je še zdaj, le pokopati jih niso smeli. Običajno so jih s prekletim lesom vred sežgali ali pa so jih namočili v prekleti vodi in jih šele nato vrgli v žrtje divjim živalim. Divje in krvoločne zveri pa, ki so jih žrle, so običajno poginile, ker je konjederec takšna trupla navadno skuhal v prekleti vodi in jih je lahko potem prav dobro prodal za uničevanje volkov, hijen, medvedov in lisic in je za to dobil prav veliko denarja.
14 To, o Gospod, je zdaj spet zgodbica, ki sem jo doživel v svoji mladosti, pri kateri mi je bilo sicer vse jasno, - le podoba duš ne, ki so bile brez vsake človeške oblike, in nešteta golazen, ki je odletela iz zločincev in sem jo videl kot netopirje in majhne zmaje. Veliki duh mi je sicer nekoliko razložil, da so to izrodki hudobne volje; toda *kako*, - to je povsem drugo vprašanje, ki ga razen Tebe, o Gospod, pač ne bo odgovoril in rešil nihče drug! To dvoje bi nam lahko Ti, o Gospod, razrešil, če bi bilo to všeč Tvoji najsvetejši volji!"

133. Ustroj duš roparskih morilcev

1 Rečem **Jaz**: "Prav dobro in resnično si podal svojo pripoved o tem, kar si sam doživel. Zverinska podoba duš omenjenih sedmih velikih zločincev ima svoj vzrok ravno v določenem svobodnem redu, vendar le v toliko, kot se specifični dušni delci, ki delujejo v telesu, znova sprijemajo ali menjujejo, kar je podobno, če bi gledali klobčič črvov, ki se križem kražem plazijo in vzpenjajo in nekako iščejo udobnejše počivališče. Ko so ga na svoj dober ali slab način našli, postane zunanja oblika zmeraj analogna dobremu ali zlemu načinu.
2 Poglejte tu več rastlin; tam raste zdravilna, tam spet strupena! Opazujte pri kot sonce svetli svetlobi naših svetlobnih krogel njihove forme! Glejte, kako voljna, ljubka, nežna in skromna je videti zdravilna rastlina, in kako oglata, raztrgana in tu in tam tudi sumljivo gladka je nasprotno strupena rastlina, in kljub temu obstajata obe vrsti iz ene in iste prasubstance, rasteta v isti zemlji, vsrkavata isto roso, isti zrak in isto svetlobo! In kljub temu je v zdravilni rastlini vse zdravilno, v strupeni pa sam strup! Vzrok za to je edino v sprevrženem redu.
3 Saj ste vendar videli, kako se je prej iz povsem podobnih žarečih jezikov ali lebdečih ognjenih kač, ki jih zaradi same majhnosti meseno oko ni moglo videti, izoblikoval popoln, povsem prijazen osel; verjamete, da bi iz tega ob drugačni ureditvi prasubstanc, ki so se sprijele v organsko obliko, ne mogel prav tako nastati tiger, kamela, vol ali slon ali kaj drugega?! O prav gotovo! In drugače urejeno sprijemanje, bi imelo tudi povsem drugo naravo in lastnost, da bi bilo povsem sovražno do drugih, in to zaradi tega, ker v vsaki drugače organizirani posebni obliki nenehno vlada in večinoma tudi ostaja teženje, da bi vse drugačno in slabotnejše spremenila v svoj red.
4 Iz te lastnosti izvira ljubezen, notranja toplota, prizadevanje, pohlep, lakota in žeja. Ko tu in tam ta pohlep, ki je enak oblastiželjnosti, postane

prevelik in hlepi po preveč, kar bi rad spravil pod svoj prvotni red, postane tisto, kar je stlačil vase, neredko premočno, se polasti prvega v bitju že navzočega dušno organskega življenja, ga potegne v svoj dober, boljši, prav zlahka pa tudi slab, slabši in nazadnje celo najslabši red!
5 Kaj pa se s tem zgodi? Matael, zdaj pride pohlep s svojimi tigrovskimi zločinskimi dušami, ki si jih videl! Pogoltnile so jih tiste duševne prasubstance, ki niso bile primerne za njihov red; te so potem šele njihove duše sprevrgle v njihovo preveliko hudobijo in s tem iz človeških duš ustvarile prave tigrovske duše, isti izvor pa je imela tudi vsa golazen, ki si jo videl množično zapuščati prestrašene zločince. Zdaj pa mi vsi povejte, ali ste ta prav obsežni nauk vsestransko dobro razumeli!"
6 Reče **večina**: "Da, Gospod, ta nauk smo vsekakor precej dobro razumeli; če pa bi se hvalili, da smo v tem prav doma, bi bili lažnivci. Iz predhodnega oblikovanja oslice smo seveda zaznali in videli, kako iz duhovnih prasubstanc nastane stvar ali bitje. Saj smo prav videli rasti travo in kako se je iz ognjenih jezikov tako rekoč sama od sebe ustvarila oslica. Da, po Tvoji dobroti in milosti celo vemo, kaj, kdo in od kod so ti ognjeni jeziki in kako se kot sorodni lahko sprimejo v kakšno izrazito idejo in formo. Prav dobro vemo, kako so te Tvoje neštete pramisli, katerih je polna vsa neskončnost, čeprav po zunanji pojavnosti enake, v sebi vendarle zelo različne, lažje in težje, pač glede na to, kakšen čut vsebujejo, ki ima v sebi nekaj globljega, resnejšega in solidnejšega in kako se bolj sorodne tudi najprej sprimejo in začno tvoriti kakšen organ.
7 Kot rečeno, vse to zdaj prav dobro razumemo; vendar pa nam je nekaj le še velika uganka, ki bi nam jo Ti, o Gospod, pač lahko razrešil, če bi Ti bilo všeč in prijetno. Nam vsem pa gotovo ni treba, da bi Ti povedali, kje nam še kaj manjka; saj Ti poznaš vse luknje, ki so v nas in jih boš gotovo še napolnil s Svojo milostjo, če se Ti bo zdelo potrebno! Če pa bi to za nas ne bilo zelo pomembno, smo tudi s tem, kar imamo in razumemo, več kot povsem zadovoljni."
8 Rečem **Jaz**: "Da bi v vsej globini globin dojeli skrivnost Božjega kraljestva, morate biti prej vsi prerojeni v duhu, kar je za vas zdaj še nemogoče. Šele, ko se bo Sin človekov vrnil tja, od koder je prišel, vam bo poslal Duha vse resnice, ki je svet; šele ta vas bo popolnoma prebudil in bo spopolnil vaša srca in v vas prebudil duha vse resnice, se pravi, v srcu vaše duše, in po tem dejanju boste prerojeni v Duhu in boste v najjasnejši svetlobi videli in razumeli vse, kar vsebujejo nebesa v svojih globinah.
9 To pa, kar vam zdaj kažem in razlagam, je le prvi del tistega, kar vam bo v vsej polnosti dal Duh. Veliko bi vam še imel povedati, toda zdaj bi še ne mogli nositi; ko pa bo prišel Duh resnice, vas bo vodil v vso modrost! Ker zdaj to veste, bomo zdaj takoj na tem mestu začeli nov pomemben in nadaljnji del, in naš zelo izkušeni Matael nam bo iz svojih doživetij povedal drugo zgodbico.
10 In tako se ti, Matael, spet loti dela in nam pripoveduj zgodbo iz Betanije, ki si jo doživel in dobro videl! Imamo še štiri ure do sončnega vzhoda in zato lahko še marsikaj izvemo in doživimo, ti pa, Matael, lahko takoj začneš s svojo pripovedjo!"

134. Matael pride k Lazarjevemu umirajočemu očetu. Nenavaden naravni pojav na njegovi poti v Betanijo

1 Reče **Matael**: "Gospod, lahko ob tem omenim tudi tisti nenavadni naravni pojav, ki sva ga okrog polnoči na vzhodu opazovala jaz in moj oče, ki je šel z menoj tja (v Betanijo)?"
2 Rečem **Jaz**: "Vsekakor; ima namreč zelo veliko zveze z dogodkom, ki si ga pred sedemnajstimi leti doživel v Betaniji! Zato le začni!"
3 Reče **Matael**: "Gospod, vidim, da ti ni neznano nič v vsej neskončni sferi stvarstva! Zate mi torej sploh ne bi bilo treba pripovedovati te zgodbe; toda zaradi drugih prijateljev in bratov zelo rad pripovedujem takšne višje reči, posebej ko vidim, da me verno poslušajo. Sicer ima vse, kar vam bom zdaj povedal, zelo mističen in pravljičen značaj; kljub temu pa je resnično prav vse, kar boste slišali, in tako mi spet blagovolite nakloniti svojo pozornost!
4 Poslušajte! Bilo je že zelo pozno jeseni. Vrhovi visokih gora so bili v megli in zelo neprijazen severni veter je vrtinčil suho drevesno listje po zraku; le na vzhodu je bilo še nekaj mest, skozi katera so prijazne zvezde kot objokane zrle na zemljo; to naravno sceno sva jaz in moj oče, ki je bil velik prijatelj narave tudi v njenem neprijaznem delovanju, opazovala skoraj do polnoči. Ko pa sva se začela spravljati v hišo, da bi tam legla k nočnemu počitku, sva zagledala človeka hitrega koraka, s svetilko iz ovčjega mehurja v roki, ki je šel naravnost proti najini hiši, in komaj nekaj trenutkov je trajalo in precej razžaloščen, še prav mlad mož je stal pred nama.
5 Takoj je mojega očeta prepoznal kot zdravnika in rekel v otožnem tonu: 'Prijatelj in zdravnik! Prihajam iz Betanije; moje ime je Lazar, sem sin starega Lazarja, ki ga nadvse ljubim! Ta je danes nenadoma hudo zbolel in z njim je zelo slabo! Naš rabbi, ki je za silo tudi malo zdravnik, se pri mojem očetu zdaj sploh ne spozna več! On sam me je poslal k tebi, ki naj bi bil izreden zdravnik in si že pomagal bolnikom v primerih, ko noben drug zdravnik ni našel nobenega zdravila več. Pridi in ozdravi, če je še mogoče, mojega trpečega očeta!'
6 Moj oče je rekel: 'Ko je drug zdravnik bolnika že spravil tik do smrti, naj spet ljudje kot sem jaz, delamo čudeže! Sicer bi bilo vse lepo in prav, ko bi le povsod zmogel! S tem svojim edinim sinom, ki ga moram imeti pri roki, ker ima dar, da vidi duhove in v nuji celo govori z njimi, bom šel s teboj in videl, kaj se bo tam še dalo narediti; če pa bi vzel s seboj nekaj tovornih kljuset, ki bi tebe hitreje prinesla sem in nas tja, bi bilo ozdravljenje lažje. Če pa so se pri njem morda že pojavile Hipokratove smrtne sledi, tedaj je z zdravljenjem konec; proti oblasti smrti namreč še ni zrastlo nobeno zelišče, niti v gorah, še manj pa v kakšnem vrtu!'
7 Sel Lazar je bil sicer zadovoljen s tem odgovorom, le silno je obžaloval, da ni vzel s seboj tovornih konjev. Zdaj pa smo se tudi hitro odpravili na pot; kajti ob dobrih nogah je bila pot do tja dolga dobri dve uri.
8 Ko smo hodili, povsem tiho zatopljeni v premišljevanje, so na vzhodu megle povsem izginile in postajalo je čedalje svetleje, - da, po kakšne četrt ure je postalo svetlo kot kakšne pol ure pred sončnim vzhodom.

To je tako močno pritegnilo našo pozornost, da smo kljub vsej naglici morali obstati, da bi videli, ob kod prihaja ta čedalje močnejša svetloba.
9 Končno pa se je povsem zdanilo in nad vzhodnim obzorjem je vzšlo pravo sonce, toda veliko hitreje kot navadno ali – kot navadno rečemo – vsakdanje. Toda pri tem hitro vzpenjajočem se svetlobnem pojavu se nikakor ni hotel prikazati spodnji, vzhodni konec ali vzhodni rob.
10 Svetlobni pojav je rastel v svetlobni steber, ki je v nekaj trenutkih s svojim vrhom segal do poldnevnika in kmalu razširjal takšno svetlobo in toploto, da smo se bili prisiljeni umakniti za precej gosto olistano figovo drevo, da ne bi oslepeli od svetlobe in umrli od vročine. Toda kmalu je ta svetlobni steber postajal spet čedalje tanjši in svetloba ter toplota tega svetlobnega stebra je močno upadla.
11 Po približno četrt ure je bilo svetlobnega pojava konec, pa tudi našega gledanja; potem, ko je ta svetloba povsem izginila, je namreč postalo tako popolnoma temno, in naš vid je bil tako oslabljen, da nismo mogli povsem dobro videti in razločiti niti svetilke našega sla.
12 Šele po takšnih tridesetih trenutkih se je našim očem vrnil najpotrebnejši vid in spet smo ob slabotni svetlobi naše svetilke za silo videli pot, po kateri smo morali hoditi. Ves dogodek pa nas je vendarle zadržal dobre pol ure in moj oče me je takoj vprašal, ali nisem morda pri tem svetlobnem pojavu videl kakšnih duhov.
13 In jaz sem mu rekel v skladu s popolno resnico: 'V svetlobi, ki smo jo zaradi silne svetlobne moči lahko gledali še veliko manj kot poldnevno sonce, nisem odkril ničesar, pač pa spodaj pri nas na zemlji. Tu sem le na pol videl množico postav, - toda vse kot v neutrudnem pohodu proti zahodu; njihovo gibanje je bilo torej homogeno (istovrstno) z gibanjem svetlobnega pojava. Le ena sama duhovna postava, ki se nam je zelo približala, je bila povsem vidna, imela je resen, starčevski videz in zdelo se je, da ji je svetlobni pojav zelo všeč. Ko pa je svetlobni pojav na nebu začel izginjati, je tudi duhovna postava hitro izginila, in sicer, kot se mi je zdelo, tudi proti zahodu, vendar bolj v smeri proti Betaniji!' Več nisem videl in zato tudi svojemu očetu nisem mogel povedati nič več.
14 Najin vodič se je čudil meni in mojemu daru videnja in je verjel mojim izjavam; menil je namreč, da moja fantazija in domišljija še ne bi mogla doseči tiste pesniške intenzivnosti, da bi zaradi nje lahko kaj takega stresel kar iz rokava. S tem pa je tudi imel povsem prav. Iznajdljiv pač nisem bil nikoli in kot otrok in mladenič nisem imel skoraj nobene fantazije in domišljije, pač pa sem imel zelo veliko daru za učenje tujih jezikov.
15 Ob teh razmišljanjih pa smo končno prišli do Betanije in tam v zelo ugledno Lazarjevo hišo in našli bolnika ravno v poslednjih krčevitih vzdihljajih, o katerih se govori, da zanje še ni zrastlo nobeno zelišče.
16 Ob postelji sta stali dve jokajoči, sicer pa nadvse ljubki hčerki umirajočega in še množica tet in strin in so hlipale in jokale, kot je ob takšnih priložnostih že zmeraj navada. Najin vodič, ki je bil hišni sin, je tudi jokal in od same žalosti je mojega očeta pozabil vprašati, ali bi se tu dalo še kaj pomagati ali ne.

17 Le mali rabbi je vprašal mojega očeta, če bi le še lahko uporabil kaj, kar bi starega vsaj za kratek čas spravilo k zavesti. Moj oče ni na to vprašanje najprej rekel nič, čisto tiho pa me je vprašal, kako je s starim in ali se je duša morda že začela umikati iz telesa in se dvigati.
18 Jaz pa sem rekel očetu, kot sem videl, povsem nedolžno: 'Duša že lebdi povsem izoblikovana pol moža visoko v vodoravni legi nad truplom in je s truplom povezana le še z kot las tanko svetlobno nitko, ki po najinih prejšnjih izkušnjah ne bo trajala niti šestdeset trenutkov; vsak trenutek se bo pretrgala. Nenavadno pa je videti, kako se tisti neznanski svetlobni steber, ki smo ga v veliki naravi gledali z naravnimi očmi, tu spet kaže nad glavo duše, in ima enako svetlobno moč, oddaja pa tudi zelo blagodejno toploto. Duša ne odvrne svojih oči od svetlobnega stebra in videti je, da ji je zelo všeč."

135. Rabbijev poskus ponovne oživitve trupla starega Lazarja

1 (**Matael**): "Ko je moj oče od mene to slišal, se je takoj obrnil na nekoliko ob strani stoječega malega rabbija, ki je že postajal malce nestrpen, in rekel: 'Prijatelj, kot sem opazoval vso stvar, bi bilo škoda vsake kapljice celo najmočnejšega življenjskega balzama; njegova duša namreč že lebdi za moža visoko nad že toliko kot povsem mrtvim telesom. Zato le zaigraj na svoj žalni psalter in kot duhovnik ljudem povej, da tu nobena zemeljska pomoč ne zmore nič!'
2 Ob tej razlagi je naredil mali rabbi nekoliko kisel obraz in je vprašal očeta, kako je mogel to videti. Oče pa nikoli ni bil preveč vljuden in je povsem suho zabrusil malemu rabiju v obraz: 'Kako in od kod to vidim in vem, te nič ne briga; le opravi svoje, jaz pa tudi prav dobro vem, kaj moram storiti!'
3 V tem trenutku se je duša povsem ločila od telesa in več zelo vzvišenih duhov, ki so bili videti zelo modri, jo je takoj sprejelo v svojo sredo, dali so ji čudovito nagubano oblačilo iz najbolj belega bisusa, eden pa je vzel svetlobni steber, ga ovil okrog ledij zdaj svobodne duše in takoj je iz tega nastal kot sonce svetal pas. Obenem je mogočni duh na glavo svobodne duše postavil prav tako silno svetleč klobuk in rekel: 'Bodi, brat, za večno okrašen s svetlobo svoje modrosti, ki sveti v tebi iz Boga!'
4 S tem pa so tudi vsi navzoči visoki duhovi skupaj z osvobojeno dušo bliskovito zapustili hišo, kar sem takoj sporočil očetu, in oče je rekel rabbiju: 'No, ker je starčeva duša povsem ločena od telesa, boš menda le šel tja in skoraj slepim od joka naznanil starčevo smrt?!'
5 Mali rabbi je rekel: 'Ej, zakaj le! Zdaj mu bom kanil na jezik oživljajočo kapljico in potem bomo takoj videli, ali je njegova duša – ob predpostavki, da posebna duša v človeku sploh obstaja – resnično že zapustila telo! Po mojem dobro preverjenem mnenju noben človek nima duše, ki bi s posebnim duhovnim življenjem presegala življenje krvi in živcev. Človek, ko je enkrat mrtev, je v celoti mrtev kot kamen ali suh kos lesa, in pri vsem, kar lahko imenujem sveto, ti prisegam, da potem v človeku ne ostane prav nič živega. V naravi pa obstaja še arkanum (tajno sredstvo), ki znova prebudi že skoraj mrtvo telo; in to bom zdaj

storil in ti kot zadrtemu Judu dokazal, da duša še zdaleč ni odšla iz tega telesa in tudi ne more oditi, ker prava duša nikoli ni prebivala v njem!'
6 Tu je rabbi iz žepa svoje suknje izvlekel zlato stekleničko, jo pokazal mojemu očetu in rekel: 'Tu, prijatelj, glej sem! V tem sedi duša že umrlega človeka!''
7 Moj oče je smehljaje dejal: 'Le daj! Vse moje veliko imetje, ki ga najbrž poznaš, je tvoje, če se bo mrtvi po tvojih kapljicah, ki si mu jih dal, le za nekaj trenutkov premaknil; kajti tvoj arkanum mi je znan. Tudi jaz ga imam in pri navidezno mrtvih je zelo dobro deloval; toda pri navidezno mrtvih je duša še vedno v telesu. Zato lahko ta arkanum zelo koristno uporabimo pri vseh umrlih, pri katerih se še ne kažejo Hipokratovi simptomi; toda ko z obličja umrlega gleda povsem jasen Hipokrat, tedaj je duša že ušla in mrtvecu lahko vliješ deset tisoč takšnih stekleničk, pa se telo kljub temu ne bo premaknilo, ampak bo ležalo povsem mrtvo in neobčutljivo kot kamen ali kos suhega lesa. Zdaj pa se le loti svojega poskusa s svojim pristnim perzijskim praprotnim oljem, in kot sem rekel pred številnimi pričami: moje imetje je povsem tvoje od trenutka, ko se bo ta mrtvec, okrog katerega se že začenja širiti rahel zadah po razpadanju, po tvojih kapljicah vsaj malo zganil!'
8 Mali rabbi je ob zelo energičnem ugovoru mojega očeta sicer nekoliko prizadet, kljub temu pa stopi k mrliču, mu odpre usta in mu spusti na njegov že povsem suh jezik deset kapljic, namesto običajne ene, dveh ali največ treh. Nato mu spet zapre usta in čaka z največjo pazljivostjo, ali se mrtvi morda le začenja vsaj malo premikati. Le da mine cela ura in še ena, začenja se že daniti, mrtvi pa še vedno ne naredi nobenega giba.
9 Zdaj vpraša moj oče malega rabbija, ali še vedno misli, da se bo mrtvi začel premikati po njegovih perzijskih praprotnih kapljicah in morda celo govoriti.
10 Reče mali: 'Počakajmo le še eno uro, počakajmo do sončnega vzhoda, in mrtvi se bo že začel premikati; tudi govoril bo!'
11 Reče moj oče, ponovno z nasmeškom: 'Le dajmo, jaz nimam nič proti temu; nasprotno, prav rad žrtvujem svoje imetje za pridobitev življenja tega starega, meni nadvse dobro znanega bogu vdanega poštenjaka! In če proti meni izgubiš, ne zahtevam od tebe nič drugega, kot da veruješ v resničnega, večno živega Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega in v popolno neumrljivost človeške duše!'
12 Reče rabbi: 'Da, prijatelj, to hočem in bom; toda vnaprej vidim, da boš pri tej kupčiji izgubil! Jaz namreč skrivaj pripadam razumni sekti saducejev in bi svoje tempeljstvo najraje preklel v veliko afriško peščeno puščavo! Toda, če me boš zdaj zares premagal, tedaj bom spet prav vesel, da s kožo in lasmi pripadam templju!'
13 Zdaj so vsi utihnili in z veliko radovednostjo čakali trenutek ponovne oživitve starega Lazarja."

136. Lazarjev duh pričuje o Mesiju

1 (**Matael**): “Medtem pa je stopil mladi Lazar k mojemu očetu in ga vprašal, ali rabbijeve tajne kapljice res nikoli ne bodo obudile očeta.
2 Moj oče je rekel: ‘Zelo mi je žal, moj najboljši prijatelj, da ti moram kot zdravnik in človek priznati najpopolnejšo resnico! Kaj pa tudi pomeni, človeka motiti s slepimi upi, ki se nikoli in nikdar ne bodo uresničili! V tvojo tolažbo pa ti lahko povem nekaj veliko boljšega, in to je v tem, da ti najbolj živo in najresničneje zagotovim in to ti lahko, da tvoj oče živi in v resnici sploh ni umrl!’
3 Reče žalostno mladi Lazar: ‘Poglej na ležišče! Ta ne živi in je povsem mrtev!’
4 Oče je rekel: ‘Da, ta prav gotovo; toda ta ni bil tvoj oče, ampak le mesena suknja tvojega očeta! Moj sin pa, ki je najpopolnejši videc duhov, ti lahko pove nekaj drugega; pojdi in ga vprašaj o tem in zelo boš vesel tega, kar ti bo povedal o svojem videnju, ki ga je imel tu!’
5 Lazarjev sin se je zdaj obrnil name in me vprašal, le kaj bi mu kot zdravnikov sin lahko povedal v tolažbo. In jaz sem mu pripovedoval na las podrobno in zelo dolgovezno, kaj vse sem videl. Poslušajočih ušes je bilo veliko okrog mene, toda malo tako vernih src, kot je bil naš mladi Lazar. Kolikor dalj sem mu pripovedoval o svojem videnju, toliko bolj se je jasnil njegov obraz, kar sta kmalu opazili tudi obe njegovi sestri, ki sta še pripadali najnežnejši ženski mladosti, in sta ga vprašali, kaj ga je nenadoma tako razveselilo. Lazar je pokazal name in ni o tem rekel nič več.
6 Tedaj sta obe deklici prišli k meni in me kratko in skromno vprašali, kaj sem povedal bratu, da je zaradi tega izgubil vso veliko žalost in je zdaj tako veder, kot da se v vsej hiši ne bi zgodilo prav nič žalostnega. Naj vendar to povem tudi njima!
7 Jaz pa sem bil tedaj nekoliko poreden in sem rekel: ‘O, vama dekletoma niti najmanj ne škodi, če nekoliko žalujeta! Nič vama ne povem; ob pravem času vama bo že povedal vajin brat Lazar!’
8 Obe deklici potem sicer nista več silili vame, naj jima povem to, kar sem povedal njunemu bratu. Kljub temu pa sta bili manj žalostni in moj oče se je obrnil, ker je sonce že ravno začelo škrlatno rdeče gledati nad obzorjem, na rabbija in rekel: ‘No prijatelj, kako je s tvojimi perzijskimi kapljicami praprotnega olja? Umrli še vedno leži tu tako negiben kot kos starega lesa! Kako torej? Sonce ravno vzhaja in vse je tiho in polno mrtvaškega miru! Kdo je dobil stavo, jaz ali ti?’
9 Rabbi je rekel: ‘Prijatelj, ujel si me in zdaj hočem verovati, kar veruješ ti! Ti si moder in izkušen zdravnik, ki gotovo zlahka brez razloga ne veruje nič. Čeprav ne uvidim razloga, bom vseeno veroval, ker veruješ ti, ki razlog gotovo poznaš! Tu sprejemam vero zaradi tvojega ugleda in ostanem pri tem, kar si mi rekel. Dobil si pomembno stavo in jaz sem tvoj ujetnik!
10 Oče je rekel: ‘Ne moj ujetnik, ampak najsvobodnejši človek v Jehovovem imenu!’

11 Nato je rabbi vprašal mojega očeta: 'Prijatelj, kaj moram storiti, da pridobim tvoje popolno prijateljstvo?'
12 Moj oče je rekel: 'Ga že imaš! Odslej veruj in po veri boš dosegel pravo luč!'
13 Zdaj sem stopil k očetu in rekel, kar sem videl v tistem trenutku: Bil je namreč velik duh, ki je stopil v sobo in mi pomignil ter dejal, naj bodo Lazarjevi otroci pripravljeni, ker bo očetov duh še enkrat prišel in jih bo blagoslovil in jim dal veliko obljubo. Očetu sem tudi rekel, da naj to sporoči trem otrokom; in oče je to storil. Lazarjev sin in njegovi obe še povsem mladi sestri, deklici štirinajstih in šestnajstih let, so se tega zelo razveselili.
14 Ni trajalo dolgo, ko je v sobo spet stopil Lazarjev duh, poln nebeškega sijaja, in trije otroci so ga videli in so lahko tudi slišali njegov glas.
15 Svetli Lazarjev duh pa je rekel svojemu sinu: 'Ti si polnoleten; bodi pravi krušni oče svojih mladih sester! Ne pusti nobene hudobne misli v svoje srce; glej, jaz živim in nisem umrl! Kar se je tu zgodilo, je Gospod tako hotel. Našo hišo je izbral, in v tej hiši se bo zgodil čudež vseh čudežev.
16 Kot sin revnih staršev Gospod že hodi v mesu po tej zemlji. On, Večni, Najsvetejši, je že začel veliko delo odrešenja. Vsem ljudem te zemlje, ki so dobre volje, hoče postati Oče za večno. Odslej ljudje te zemlje ne bodo imeli nevidnega, večno nedostopnega, ampak zmeraj dostopnega Očeta. In ta Bog, ki je ustvaril vse, kar obsega večna neskončnost, bo prihajal v to hišo. Zato obvarujte svoja srca pred grešnostjo, da bo ta hiša postala vredna sprejeti Njega, ki Ga ne moreta obseči nebo in zemlja!
17 Da živim, to vidite; glejte pa, da boste tudi vi živeli, kot zdaj jaz večno v Bogu, mojem in vašem Očetu! S tem pa sprejmite tudi moj resnični očetovski blagoslov, ki vam ga zdaj dajem, ne več kot meso, ki tam na postelji kot ponošena stara suknja čaka, da ga bodo odrešili črvi , ampak kot popoln duh iz Božjega raja, v kraljestvu čistih duhov! Držite se Božjih zapovedi in hvalite in ljubite edino Njega nad vse, in boste že na tej zemlji imeli večjo žetev, kot jo zdaj jaz uživam v najsvetlejšem Božjem raju! Gospod Bog naj bo z vami, amen!'
18 Nato je duh izginil in trije otroci so bili tako polni veselja, da tega sploh ne morem opisati."

137. Strahopetni rabin, ki je prelomil svojo besedo

1 (**Matael**): "Vsi navzoči pa so se veselo čudili nedoumljivi spodbudni vedrini otrok starega Lazarja. Razen mene in treh Lazarjevih otrok ni nihče nič videl; vendar pa je vzbudilo veliko pozornost pri vseh navzočih. Nekateri so menili, da so ti trije morali imeti kakšno tolažilno videnje. Nekaj farizejev, ki so bili tudi navzoči, je menilo, da so otroci zaradi prevelike žalosti znoreli; mali rabin pa je menil, da jih je moj oče na kak tajni način začaral.
2 Tedaj pa sem se ga lotil jaz in glasno rekel: 'Človek, se ne spomniš več, kakšno obljubo in kakšno zagotovilo si dal mojemu poštenemu

očetu?! Kako moreš zdaj tako soditi proti izredni Božji milosti?! Pazi, da te ne bo Jehova takoj kaznoval! Ti namreč nisi človek, ampak bedna žival!'
3 No, te moje besede pa so naredile takšen vtis na malega rabina, da je postal prav tako hipokratično bled kot truplo v postelji in se je začel tresti po vsem telesu.
4 Moj oče je to opazil, stopil k njemu in ga vprašal, kaj se mu je zgodilo, da je postal tako mrliško bled. Mali mož pa mu je s tresočim glasom povedal, koliko hudega sem mu zdaj razodel.
5 Moj oče pa mu je rekel: 'Čisto prav se ti godi! Le zakaj nisi ostal v veri, ki si mi jo tako sveto obljubil?! Z Bogom in Njegovimi duhovi se ne smemo šaliti! Razumeš to? Ali veruješ, čeprav le zaradi ugleda tistih, katerim vendar večno ne moremo odrekati najpopolnejšega izkustva, - ali pa ostaneš tak kot si bil!
6 Kar si, to bodi popolnoma, ali angel ali hudič! Najslabše od vsega slabega pa je: hoteti biti dvoličnež, angel in hudič v eni in isti osebi! Kajne, oba farizeja, ki sta zdaj prispela, sta ti s svojim prihodom razgrela glavo in vnela srce?! Postalo te je strah in začel si, kot bivši pripadnik sekte saducejev, plesati po njuni piščalki, kot nam zdaj Grki razkazujejo svoje medvede, ki plešejo po njihovi piščalki. Pri tem pa si zlahka pozabil, komu si s tem prelomil prisego! Kaj hočeš zdaj, bednik?'
7 Rabbi pa si je zakril obraz in odšel od tam in se je verjetno umaknil nazaj v Jeruzalem v svoje stanovanje, da bi razmislil o vseh svojih smrtnih grehih. Kaj se je naprej dogajalo z njim, do te ure ne vem; le eno vem, da sva ga tako oče kot tudi jaz še večkrat srečala v Jeruzalemu, on pa se nama je zmeraj na daleč izognil. Zakaj, ali zaradi jeze ali zaradi neke vrste sramu, prav tako ne vem. Tudi ni nikoli več prišel v Lazarjevo hišo, čeprav je tam pozabil svojo čarovno stekleničko, - kar sva zlahka izvedela, ker naju je mladi Lazar s svojima sestrama pozneje še večkrat obiskal.
8 No, Gospod, to je zgodba, ki sem jo s svojim očetom doživel v Betaniji tako zvesto in resnično, kot sem jo zdaj povedal. Tedaj mi je bilo seveda vse to nerešljiva uganka. Zdaj mi je veliko od tega razumljivo, le dva pojava sta mi še zdaj uganka in ju kljub Tvojim že zelo številnim razlagam še vedno ne razumem. In ta dva pojava sta: prvič svetlobni meteor, ki se je ob polnoči pojavil na naravnem nebu in duhovi, ki so ga spremljali proti zahodu, in drugič podoben, čisto duhoven nad glavo duše, ki je že povsem osvobojena lebdela nad svojim truplom.
9 Tudi nisem pri tej duši prej opazil nobenega pravega megličastega oblačka, ampak le takoj povsem dobro oblikovano človeško podobo, ki je bila le z zelo svetlo vijolično nitko povezana s telesom, ki pa se je tudi kmalu pretrgala, nakar je duša kot povsem svobodna z bleščeče belim nagubanim oblačilom iz najfinejšega bisusa takoj stala sredi nekaj modrih in mogočnih duhov, kot sem prej pripovedoval.
10 Kako so te stvari in pojavi povezani, bi rad jaz in gotovo tudi vsi drugi, slišal iz Tvojih ust! O Gospod, pojasni nam to!"

138. Življenjska zgodba starega Lazarja

1 Rečem **Jaz**: "Pojasnil vam bom; le nadvse pozorni morate biti ob tem vsi, sicer vsega skupaj ne boste razumeli! Ta smrtni primer je nekaj posebnega, že zelo dolgo ni bilo takšnega in še dalj časa se ne bo spet ponovil.
2 Stari Lazar kot velik, praustvarjen angelski duh je bil po svoji lastni volji puščen v človeško meso in sicer v najtežjih življenjskih pogojih, ki so možni na tej zemlji. Od zibelke do svojega sedeminštiridesetega zemeljskega leta življenja je moral prestati stvari in preizkušnje, o katerih bi tu težko govoril. Kolikokrat se je moral bojevati s številnimi življenjskimi nevarnostmi! Komu izmed vas je poznana Jobova življenjska zgodba, si iz nje lahko naredi le bledo podobo tega, kako je šlo našemu Lazarju.
3 Nekajkrat je napredoval do največjih svetnih časti in je prišel do velikih bogastev, imel je ženo ter najlepše in najbolj pridne otroke, pet po številu, ki so ga kot modrega in dobrega očeta zelo ljubili. V svojem devetnajstem letu se je poročil z edino hčerko nekega bogatega moža iz Betlehema; njegovega zlata in srebra in najlepših biserov in draguljev ne bi zlahka odneslo sto kamel. Le da je ta velika zemeljska sreča trajala samo kratek čas. Njegovi zakladi so iz leta v leto izhlapevali, kot dobrega in popustljivega človeka so večkrat in pogosto zelo hudo okradli; nazadnje je v njegovi, večinoma iz ceder zgrajeni hiši, izbruhnil požar, in od vseh svojih zakladov ni mogel rešiti drugega kot svoje, svoje žene in svojih otrok življenje in nato je moral tri leta živeti od miloščine.
4 V teh treh letih pa mu je umrla tudi žena in vseh njegovih pet ljubljenih otrok. On sam je bil poln gob in je zaradi tega trpel celo leto. Končno je prišel neki zdravnik iz Egipta s svojim arkanom in ga popolnoma ozdravil tega zla. Nato so ga kot še zmeraj lepega štiriintridesetletnega moža na poti napadli razbojniki iz ozadja Perzije in ga brez vsakega ozira tja prodali za sužnja nekemu nadvse trdemu gospodarju.
5 Ker pa je bil med vsemi številnimi sužnji svojega gospodarja najzvestejši in je zmeraj prenašal vso trdoto svojega gospoda z največjo potrpežljivostjo in vdanostjo, ga je po desetih letih njegov gospodar poklical in mu rekel: 'V vsej svoji trdoti do tebe sem te preskusil, da si mi bil najzvestejši in ti ni bilo pretežko nobeno delo in noben trud v mojo pogostokrat veliko korist. Ko sem od tebe veliko zahteval, si zmeraj storil več in pogosto veliko v mojo korist. Res sem trd gospodar – to pričevanje mi daje ves svet -, toda brez oči in brez uvida in spoznanja zato le nisem; in ker nisem, ti dajem popolno svobodo! Zdaj lahko mirno odideš domov v svojo deželo. Poleg tega ti kot znamenje svojega priznanja za tvoje zvesto služenje podarim še sto kamel, deset svojih najlepših suženj in devetdeset hlapcev; in da si boš lahko povsod kaj kupil, naprej živel in delal, ti bo moj zakladnik izplačal tisoč mošnjičkov zlata in dva tisoč mošnjičkov srebra! Glej, tako plačuje trdi gospodar svojega najzvestejšega sužnja in dvakrat toliko najzvestejšega hlapca,

ki pa ga na žalost nisem še nikoli imel! Mirno odidi z vsem, s čimer sem te obdaril jaz, tvoj trdi gospodar!'
6 Zdaj se je Lazar najgloblje priklonil pred svojim gospodarjem in se hotel zahvaliti. Ta pa je rekel z resnimi besedami: 'Prijatelj, kdor je svoje plačilo zaslužil tako kot ti, se mu po prejemu ni treba zahvaliti! Zato pojdi v miru; naj bo tako in naj se zgodi!'
7 Tedaj je Lazar, ganjen do solz, zapustil dvorano, in ko je stopil na veliko dvorišče, je bilo že vse pripravljeno: kamele, deset suženj in devetdeset služabnikov, in vsaka od najmočnejših kamel je bila otovorjena z zlatom in srebrom.
8 Lazar je zajezdil svojo kamelo in potovanje se je začelo. Po desetih prav vedrih dneh potovanja, je spet prispel v Betlehem, najel prenočišče in povprašal po svojem prejšnjem imetju. To pa je bilo po rimskih zakonih, ker kljub vsem pozivom z lastnimi glasniki, ni bilo nič slišati o zakonitem lastniku, zaplenjeno kot rimsko državno premoženje in že pred tremi leti kot popolna posest izročeno kupcu. Sedem let je bil ta nekako le zakupnik; če bi se nekdanji lastnik v sedmem letu vrnil, bi imel še pravico reklamacije, - le kupcu bi moral povrniti kupnino skupaj z interesi, ker je ta veljal za poslovodjo brez pooblastila in je za svoje oskrbovanje moral prejeti zakoniti honorar. Po poteku polnih sedem let pa je kupec nastopil odslej nedotakljivo polno posest tako nastalega imetja. In tako je bilo tudi tu v Betlehemu z Lazarjevim posestvom. Kupec je bil zdaj popoln lastnik, zaščiten z rimskim zakonom in naš Lazar je moral oditi naprej, ne da bi kaj opravil.
9 Celo leto je moral preživeti po prenočiščih, dokler ni bilo končno v Betaniji naprodaj precej veliko posestvo, ki je pripadalo nekemu Grku. Za tisoč petsto mošnjičkov srebra ga je Lazar dobil v svojo popolno posest in se potem v svojem sedeminštiridesetem letu poročil z eno svojih najzvestejših suženj, ki je bila tudi Judinja, in z njo je spočel ravno mladega Lazarja in njegovi obe sestri. Po desetih letih je tudi on podaril najpopolnejšo svobodo vsem svojim služabnikom, ki jih je vzel s seboj iz Perzije; toda nihče ni zapustil Lazarja in danes še živi triinpetdeset tistih, ki jih je vzel s seboj. Vsi pa so že v dveh letih prestopili v judovstvo in zato so bili Lazarju še toliko bolj dragi in dobrodošli. Žena je umrla šele pred dvema letoma, tudi kot vzor ženske potrpežljivosti in pobožnosti, in od tedaj gospodarijo trije zelo pridni otroci povsem sami; razen Boga nimajo skoraj nobenih potreb in naredijo ubogim zelo veliko dobrega."

139. Razlaga duhovnih pojavov ob smrti starega Lazarja

1 (**Gospod**): "Ker pa je stari Lazar svojo zemeljsko življenjsko pot tako dobro dokončal in ne le, da ni izgubil nič od svoje prejšnje nebeške popolnosti, ampak izredno veliko pridobil, so se ob času slovesa našega težko preizkušenega angela, ki je svoje preizkušnje najbolje prestal, združile miriade najpopolnejših angelov in tako vplivale na naravne duhove te zemlje, da so se ti morali prestaviti v enako dejavnost, kot morajo biti dejavni naravni duhovi sonca. Zaradi te izredne dejavnosti

miriad duhov, ki so se drenjali na tesnem prostoru , je nastala tista svetloba, ki ste jo videli ti, tvoj oče in mladi Lazar, ravno v trenutku, ko sta se angelska duša in duh starega Lazarja začela osvobajati mesenih vezi.
2 Duhovi, ki si jih videl, kako spremljajo to svetlobo proti zahodu, sicer nimajo s pojavom nobene posebne zveze, le da so zaradi tako izredne dejavnosti naravnih duhov, ki so sicer pod njihovim poveljstvom, postali nenavadno razburjeni in so bili potem tudi sami prisiljeni, ne da bi slutili, kaj se dogaja, k deloma bežnemu in deloma natančno opazovanemu gibanju in bojazljivi dejavnosti.
3 Da pa je bil pohod viden od vzhoda proti zahodu, po tvoji umetniški pripovedi, pomeni pomembno zemeljsko umiranje, analogno temu, kako se vse na zemlji prebuja od vzhoda sem, od koder vzhaja sonce, in z njegovim zatonom spet zamre v spanec. Obenem pa nasprotno zemeljski večer ustreza čisto duhovnemu jutru in obratno zemeljsko jutro duhovnemu večeru; kajti ob zemeljskih jutrih se začne večina ljudi ukvarjati s posvetnimi skrbmi, in te so resnični in najgloblji duhovni večer, dovolj pogosto brez mraka, torej že prava duhovna noč. Le zvečer, utrujeni od posvetnih skrbi, potem mnogi blagovolijo razmišljati o bežnosti časnega in se obrnejo k Bogu in to potem vsaj za silo ustreza duhovni jutranji zarji.
4 To bi bilo torej za vaše razumevanje dovolj razloženo, in zdaj veste kako in kaj je z duhovnim in naravnim kontekstom velikega nočnega svetlobnega pojava in njegovega duhovnega spremstva.
5 Zdaj pa pojdimo v mrliško sobo starega Lazarja! Tam nad truplom nisi videl lebdeti nejasne megličaste podobe, ampak že bolj popolno človeško obliko. Vzrok za to je v veliki ljubezni do dejavnosti, kar že nakazuje popolno notranje, duhovno življenje, ki je popolnoma brez strahu pred prihodnjo veliko dejavnostjo v neskončnem nebeškem kraljestvu. Tu v duši ne morejo nastati vibracije strahu, in tako je človeška oblika duše že takoj ob prvem izstopu iz telesa vidna kot povsem jasna in polna miru, seveda za tistega, ki ima redko zmožnost, da to vidi.
6 Majhna in nadvse tanka vezna nit med dušo in njenim telesom spričuje najmanjši smisel za zemeljsko in tako tudi povsem lahko in nebolečo ločitev od telesa. Enak svetlobni pojav nad glavo duše pa spričuje predvsem silno voljo same duše, ki se po izredni dejavnosti po nebeškem redu predstavlja kot svetlobni steber nad glavo, - kot steber, analogno neupogljivosti, in kot svetloba, ki je zmeraj proizvod pravične dejavnosti, v skladu z redom Božjih nebes, in ta svetloba neprestano prešinja spoznavno zmožnost duše in jo popolnoma razsvetljuje, da volja ne bi ravnala slepo, ampak zmeraj z odprtimi očmi.
7 Ker pa mišljenje pravičnega izhaja v glavnem le iz srca, tako kot moremo tudi le tam iskati sedež ljubezni in volje, postane zdaj svetloba volje svobodne duše, ki je v zemeljskem življenju morala delovati le v zvezi z razumom glave, pas oblačila ljubezni in pravičnosti, potrpežljivosti in dopuščanja, viden okrog ledij svobodne duše; klobuk pa spričuje nov dar najčistejše svetlobe iz nebes, ki pa ga bodo posebej dobili le tisti, ki so bili že na zemlji vneti za pravo nebeško modrost in

so tako postali ljudje polni ljubezni, modrosti in prave nebeške pravičnosti. Takšen svetlobni klobuk je torej proizvod modrosti volje vseh praustvarjenih nebeških angelov, in pri tistem, ki ga nosi na svoji glavi, spričuje, da je zdaj kot povsem popolno in Bogu najpodobnejše bitje uveden v vso modrost in v vse spoznanje vseh nebes.
8 Takšen nebeški duh, ki je moral prehoditi tudi meso zemeljskega življenja potem spozna sam zase toliko, kot skupaj vsi drugi praustvarjeni angelski duhovi, ki še niso stopili na pot mesa, ker je tak klobuk, prav tako kot je človekova duša kompozit vseh zemeljskih inteligenčnih delcev, tudi kompozit vseh nebeških inteligenc, kar pa tu gotovo pomeni neskončno veliko.
9 Zdaj pa mislim, da boste vsi razumeli ta nekoliko nenavaden pojav. Če pa ima kdo še kak pomislek, no, naj vpraša, in pojasnil mu bom! Kajti nebesa rosijo pravo svetlobo tistim, ki so pravični in dobre volje. Zato vprašajte brez strahu, če vam kaj še ni jasno!"

140. O neumnih vprašanjih

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, mi vsi se Ti ne moremo dovolj zahvaliti za ta neskončno velik poduk, ki si nam ga dal, in zdaj razumem že neznansko veliko več! Tudi pri zadnjem pojavu, ki nam ga je iz svoje bogate zaloge spet najbolje podal podkralj Matael, mi ni ostalo nič nejasnega; le dva ali trije veliki in mogočni angelski duhovi, ki so odvedli Lazarja, so mi glede svojega stanu še povsem neznani! Morda bi lahko izvedeli vsaj njihova zelo posvečena imena, in morda še nekoliko več podrobnosti, kako je bilo z Lazarjevo, za njegove otroke tako poučno vrnitvijo?! Zgodba je bila sicer nadvse nenavadna, četudi bi jaz, odkrito rečeno, prav rad izvedel še, kako in kam je bilo pokopano telo starega Lazarja in kaj je vendar pozneje nastalo iz malega rabina. Tudi podrobnejša osvetlitev slavnega praprotnega olja ne bi bila ravno nezaželena. Bi nam hotel Ti, o Gospod, povedati kaj podrobnejšega o tem?"
2 Rečem **Jaz**: "Toda prijatelj, to so vendar same nadvse nepomembne postranske zadeve, ki sploh niso pomembne za glavno stvar, ker nimajo z njo nobenega opravka in prav nobene zveze! Le kaj pomenijo prazna imena angelskih duhov, ki so prišli naproti Lazarju?! Potnega lista po zakonih ne potrebujejo in posvetnega sodišča tudi ne. Čemu bi ti potem služila njihova imena?! Ker pa ti je že toliko do tega, to so bili nadangeli Zuriel, Uriel in globoko v ozadju tudi Mihael v podobi Janeza Krstnika, o katerem nam je Zinka veliko povedal.
3 Bila pa je tam navzoča še množica duhov, ki jih Matael ni mogel videti, ker teh, še povsem čistih in golih duhov ni mogoče videti z očmi duše, ampak le z očmi najčistejšega duha – zmožnost, ki je Matael še nikoli ni imel. Potem, le kaj je pokop Lazarjevega telesa, kaj mali rabin in praprotno olje, ki odpravlja otrpni krč in ubija črve v želodcu, če je pristno; če pa ni pristno, sploh nima nobenega učinka! Zato pustimo to, kar nam lahko koristi le malo ali nič, in glejmo, da bomo le v duhovnih rečeh pomnožili svoje spoznanje in znanje!

4 Zato raje vprašajte o čem duhovnem, še iz področja, ki ga je Matael duhovno videl, kot pa o stvareh ki so za duha prav tako nepomembne kot sneg, ki je tisoč let pred Adamom pokrival puste poljane zemlje! Kaj je materija in kako je nastala, kako obstaja in še nastaja, sem vam že otipljivo razložil in tako skrbimo zdaj predvsem le za duhovne reči. Kaj tudi pomagajo človeku vsa spoznanja in znanja vsega sveta, če samega sebe ne spozna do najgloblje življenjske korenine, in to posebej v svojem duševnem in duhovnem področju življenja in obstoja?!
5 Bo sploh lahko kdaj resnično srečen, tudi ob posesti vseh zemeljskih dobrin, če se bo tu in tam moral vprašati in reči: 'Kaj bo s teboj po smrti? Boš živel naprej in se kakorkoli zavedal samega sebe, ali bo s teboj povsem konec na veke?' Če pa prestrašeni vpraševalec ne bo dobil zadovoljivega odgovora niti od nekoga, ki je bolj izkušen, še manj pa iz lastne temne kamre posvetnega življenja, v katero v resnici še nikoli ni prodrla duhovna svetloba, - kaj potem? Bodo mar tako vprašujočemu, sicer prebogatemu možu kaj pomagali njegovi veliki zakladi in bogastva? Ob vsaj nekoliko zavestni ljubezni do življenja komaj kaj! Le kaj bi lahko človeku koristilo, četudi bi pridobil vse zaklade sveta, na svoji duši pa bi trpel škodo?
6 Torej proč z vsem, kar lahko uničijo rja in molji! Le kar je duhovno, ostane večno nespremenljivo; vse materialno pa bo še večkrat podvrženo neštetim spremembam, dokler ne bo doseglo stopnje duhovnega. Zato vprašujte o duhovnem in duševnem, nikoli pa ne o zemeljskem!«

141. Božja 'jeza'

1 Reče **Cirenij**, nekoliko v zadregi: "Gospod, razen mene Te vendar še nihče ni nič vprašal, in videti je, kot da bi bil Ti, moj Bog, moj Gospod in moj Ohranjevalec, zaradi tega jezen name!"
2 Rečem **Jaz**: "Kako si Me mogel tako narobe razumeti?! Kako bi mogel biti jezen nate, če ti nadvse resno in za večno resnično pokažem, kar je vsem vam in vsakemu človeku najpotrebnejše za življenje? Glej, glej, kako zelo kratka je še tvoja moč presojanja! Le kdaj bo dosegla pravo mero? Na koga se more kdaj jeziti najčistejša praljubezen vse ljubezni v Bogu?
3 Ko berete o Božji jezi, morate s tem razumeti zmeraj enako in najtrdnejšo resnost Njegove volje; ta resnost volje v Bogu pa je vendar najbolj notranje jedro najčistejše in najmogočnejše ljubezni, iz katere je kot piščančki iz jajca izšla neskončnost in vsa dela v njej, - in ta se vendar večno ne more na nikogar jeziti! Ali pa kdo od vas morda misli, da bi se Bog lahko jezil tako kot neumni človek?"
4 Tu spet stopi k Meni stari poglavar **Stahar** in reče: "Gospod, odpusti mi, če si tu tudi jaz dovolim pripombo v zvezi z Božjo jezo!
5 Če opazujemo staro zgodovino sveta v povezavi s trdno vero v Boga, si ne moremo povsem prikriti, da je Bog od časa do časa ljudem, ki so postali preveč neukrotljivi, dal občutiti Svojo jezo in Svoje maščevanje na prav posebej neizporosno strog način.

6 ‘Jeza je Moja in maščevanje je Moje!’ govori Gospod po prerokovih ustih. Da pa je tako, dokazujejo izgon Adama iz raja, vesoljni potop v Noetovih časih, odobravanje Noetovega prekletstva enega svojih sinov; pozneje uničenje Sodome, Gomore in okoliških desetih mest, na točki, kjer danes občudujemo Mrtvo morje; še pozneje egiptovske nadloge in muke Izraelcev v puščavi; potem nadvse morilske vojne po Božjem ukazu zoper Filistejce, babilonsko suženjstvo in zdaj končno popolno podjarmljenje Božjega ljudstva s pogansko oblastjo!
7 Gospod, kdor le nekoliko podrobneje opazuje to Jehovovo ravnanje z grešniki, ki niso nihče drug kot ravno mi ljudje, nikakor ne more odkriti nič drugega kot pravo Jehovovo jezo in najhujše maščevanje!
8 Seveda bi lahko rekli: Tako Bog z najpolnejšo resnobo vzgaja Svoje ljudi in cela velika ljudstva s primerno kaznovalno šibo v roki! Toda udarci nikakor nimajo videza, kot da bi prihajali iz roke nadvse ljubečega Očeta, ampak se povsod kaže strašno jezen, četudi v določenem oziru nadvse pravičen sodnik na življenje in smrt, na kugo in prisad!
9 To je moje mnenje, to se pravi, če nam svetovna zgodovina oznanja čisto resnico; če pa so vsa žalostna naštevanja tega, kar je Bog storil, le fikcija, potem je to, kar imenujemo Božja jeza in maščevanje, še vedno lahko jedro Njegove večne, najčistejše ljubezni. To sem zdaj navedel le zaradi tega, ker si Ti, o Gospod, prej Sam pojasnil jezo in maščevanje!
10 Kljub temu bo seveda tako, kot si Ti, o Gospod, prej povedal; še vedno pa je čudno, da je v starih časih napovedani Božji jezi, ko se človeštvo ni poboljšalo in resnično spokorilo, tudi sledila najhujša kazen in to v velikem in majhnem ter v splošnem in posameznem, brez vsakega prizanašanja! No, truda vredno bi bilo ob tej priliki tudi nekoliko pobližje osvetliti, kako je to združljivo z najčistejšo ljubeznijo brez vsake jeze in maščevanja!”

142. O prvem človeškem paru

1 Rečem **Jaz**: “Tako kot si zdaj ti, prijatelj, govoril o Božji jezi in maščevanju, pravičnosti in ljubezni, presoja tudi slepec harmonični sijaj mavričnih barv!
2 Ali še res nisi razumel, da je mogoče vseh pet Mojzesovih knjig in spise vseh prerokov, Davida in Salomona dojeti in razumeti le po poti notranjih duhovnih analogij?!
3 Kaj res misliš, da je Bog Adama izgnal iz raja s pomočjo angela, ki je imel v svoji desnici meč kot izganjalno orožje? Povem ti: četudi je bilo Adamu tako predstavljeno kot prikazen, pa je bilo le analogija tistega, kar se je pravzaprav zgodilo v Adamu samem in je ravno tako spadalo k njegovi vzgoji in utemeljitvi prve religije in prve cerkve med ljudmi na zemlji.
4 Na Zemlji pa ni bilo nikjer nobenega materialnega raja, v katerem bi človeku pečene ribe priplavale v usta, ampak jih je moral tako kot zdaj najprej ujeti in speči in šele potem zmerno použiti; če pa je bil človek delaven in si je zbiral sadeže, ki mu jih je rodila zemlja in si je tako

ustvaril zalogo, je postala vsaka pokrajina na zemlji, ki jo je človek kultiviral, pravi zemeljski raj!
5 Kaj bi pa tudi nastalo iz človeka in njegove duhovne vzgoje, če se mu, lenemu in sitemu, v raju ne bi bilo treba za nič truditi in skrbeti, če bi mu, kot rečeno, najboljši sadeži rastli v usta, če bi si moral, ležeč na mehki travi, le zaželeti in bi se vse že zgodilo, tako da bi moral le odpreti usta in bi se mu najboljši grižljaji sami stlačili vanje?! Kdaj bi človek ob takšni vzgoji dosegel pogojno življenjsko samostojnost?! Povem ti, da človek v raju, kot si ga ti zamišljaš, do te ure ne bi vedel in bil nič drugega kot dobro oskrbovan pitani vol ali požrešni polip na morskem dnu.
6 Kaj torej predstavlja pojav angela z ognjenim mečem? Kaj pomeni ta podoba? Človek je bil nag; doslej še namreč noben človek ni prišel na svet oblečen. Četudi ni preživel telesnega otroštva, prav tako kot ta oslica, ker je telesno nastal ravno tako kot ta oslica, in čeprav je imel velikost več kot dvanajst čevljev• in tudi Eva ne veliko manj, pa je bil v prvotnih izkušnjah o stanju te zemlje vendarle otrok in je moral šele postati moder predvsem z izkušnjami.
7 V topli pomladi, poletju in jeseni je že lahko vzdržal z golo kožo; toda pozimi je začel zelo občutiti mraz in sam se je vprašal v svojem srcu, ki ga je Bog čedalje bolj prebujal z duhovnimi in naravnimi vplivi: 'Le kje sem? Kaj se je z menoj zgodilo? Prej mi je bilo tako prijetno, zdaj me pa zebe in mrzli vetrovi povzročajo bolečino moji koži!' Očitno si je moral poiskati pred vetrom zaščiteno bivališče in svoje telo je začel pokrivati z vsakovrstnim drevesnim listjem. Zaradi te prisilne dejavnosti pa je njegovo mišljenje postalo živahnejše in kmalu tudi urejeno.
8 Toda postal je tudi lačen; veliko dreves in grmov je namreč imelo prazne veje. Šel je daleč in iskal hrano in našel je še polna drevesa; zbral je sadeže in jih prinesel v votlino, ki jo je odkril kot dobro bivališče. Tedaj mu je spet spregovorila njegova že bolj izkušena čud: 'V tem času je zemlja v nekakšnem prekletstvu, in ti, človek, si lahko le v potu svojega obraza nabiraš svojo hrano!'
9 Potem, ko je prvi človek te zemlje enkrat prezimil v votlini na višinah, ki omejujejo severovzhodni del obljubljene dežele, h kateri spada tudi Galileja, je imel tudi čas, da je skupaj s svojo ženo gledal in raziskoval globlje vase. Tedaj je odkril tudi potrebo po večji družbi. V snu je bil poučen, kaj naj stori, da bo dosegel takšno, se pravi večjo družbo, in po tem poduku je spočel Kajna in kmalu nato še Abela in Seta.
10 Žena pa je bila tista, ki mu je dala prvi navdih za spočetje; žena je namreč prva v sanjah videla prikazen, kako naj se spočetje zgodi. Te stvari ne bomo zasledovali naprej, in zdaj ti povem, moj prijatelj Stahar: vse se je dogajalo povsem naravno in nikjer ni bilo nič protinaravnega. Toda Mojzes je kljub temu videl, da se je vse to lahko zgodilo le po Jehovovi volji; po Božjem Duhu je spoznal, da sem vse to povsem naravno vodenje po poti opravljenih izkušenj vodil Jaz, se pravi Moj Duh

• En čevelj je 31.6 cm; (slabe štiri metre)

in je v prispodobah zmeraj postavljal Boga ob ta prvi človeški par in je tudi Moj vpliv personificiral v najkrajših, pa vendar ustreznih podobah, kakor so bile tedaj običajne in so tudi morale biti, ker so bile takšne podobe povsod nujno potrebne za vodenje ljudi in ljudstev.
11 Sicer pa je samoumevno, da je Bog s Svojimi angeli prav dobro vedel in tudi znal ustvariti prvi človeški par v eni od najrodovitnejših pokrajin zemlje.
12 Če so poznejši in posebej dopuščeni naravni dogodki prve ljudi prisilili, da so zapustili svoj prvi prehrambni vrt in se razgledali naprej po zemlji, se to ni zgodilo zaradi kake morebitne Božje jeze, ampak le iz ljubezni do človeka, da bi se prebudil iz svoje polenjene čutnosti in prešel v dejavnost in razširil svoje izkušnje.
13 Ko so Adam, njegova žena in njegovi sinovi zaznali, da je mogoče skoraj povsod na širni zemlji dobiti kaj za pod zob, so začeli hoditi na daljša potovanja in so se tako precej dobro seznanili z Azijo in Afriko. To jih je spet obogatilo z vsakovrstnimi izkušnjami. Skrivaj vodeni od Božjega duha so se vrnili v svoj prvi Eden in ostali tam, od koder je tudi izšlo prebivalstvo vse zemlje.
14 Povej Mi v svojem srcu: Ali vidiš tu kakšno Božjo jezo ali maščevanje?"

143. Vesoljni potop

1 (**Gospod**): "Da, Božja modrost seveda lahko postane nejevoljna, če se že oblikovani in vsaj do polovice dozoreli ljudje objestno in tudi zlonamerno uprejo Božjemu redu; zato pa je spet tu Božja ljubezen, ki v svoji veliki potrpežljivosti zmeraj zna napačnim prizadevanjem ljudi zoperstaviti tista sredstva, s katerimi jih spravi nazaj na pravo pot, s čimer potem nazadnje zmeraj dosežem Svoj končni cilj s človeštvom, ne da bi kakšno vsemogočno Božje maščevanje človeka prisililo v to kot kak stroj.
2 Toda niti teh sredstev ne smete imeti za posledico Božje jeze, ampak edino le za posledico napačnih ravnanj ljudi. Da, svet in narava imata od Boga svoje nujne in nespremenljive prisilne zakone, in sicer v pravem redu; takšne zakone pa ima tudi človek po svoji obliki in svojem telesnem bistvu. Če se hoče človek temu redu upreti in preoblikovati svet, ga zaradi tega ne bo kaznovala samovoljna Božja jeza, ampak prizadeti, strogi in ustaljeni Božji red v stvareh samih, ki morajo biti takšne kot so.
3 Zdaj praviš sam pri sebi in se vprašuješ, ali bi lahko tudi vesoljni potop imeli za naravno in nujno posledico napačnega ravnanja. In Jaz ti povem: Da, to je bil! Več kot sto vidcev in poslancev sem obudil in sem po njih svaril ljudstva pred njihovim ravnanjem proti naravnim in Božjim zakonom, in sem jih skozi več kot sto let zelo resno opozarjal na zanje strahotne telesne in duševne posledice; toda njihova hudobna samovolja je šla tako daleč, da so v svoji slepoti poslance ne le zaničevali, ampak mnoge celo umorili in se tako spustili v pravi boj proti Meni. Toda kljub temu se nisem razsrdil od jeze in maščevanja, ampak

sem jih pustil, da so še naprej tako ravnali in žalostno izkusili, da v svoji neumnosti in neznanju – ki sta sama kriva za to, kar so – z veliko naravo in Božjim redom nikakor ne smejo početi vsega, kar se jim v njihovi slepoti zljubi.
4 Glej, na izbiro imaš, da se povzpneš na tisto skoraj sto dolžin moža visoko skalo, ki stoji od tu proti jugu, in potem objestno strmoglaviš čez visoko steno! Po nujnih zakonih težnosti vseh teles boš takšno objestnost gotovo plačal s svojim telesnim življenjem. Vprašaj se, ali bi se ti to zgodilo zaradi Moje jeze in Mojega maščevanja!
5 Tam proti vzhodu vidiš visoke gorske grebene, ki so gosto poraščeni z gozdom. Pojdi tja z desetkrat stotič ljudmi, zaneti ogenj in požgi vse gozdove, potem bodo gore ostale povsem gole! Kaj pa bo posledica tega? Številni naravni duhovi, ki bodo zaradi tega postali goli in ostali brez dela, bodo začeli v zraku besneti in divjati. Nešteto bliskov, najstrašnejših nalivov in nenehna toča bodo nato opustošili vse pokrajine daleč naokrog. Vse to je povsem naravna posledica tistega dejanja, ki je uničilo gozdove. Povej, ali je tu spet kriva Božja jeza in Njegovo maščevanje!
6 Če pa si desetkrat sto tisoči ljudi resno prizadevajo, da bi odkopali gore in izpraznili velika jezera, ali zgradili najširše vojaške ceste, da bi se lažje vojskovali; ko ljudje za več dni hoda daleč škarpirajo• cela pogorja za štiristo do petsto višin moža visoko, ali izkopljejo dvesto do tristo dolžin moža globoke jarke okrog gora in s tem odprejo zemljine notranje vodne zapornice, da se začnejo gore pogrezati v velika vodna korita, ki so se izpraznila in voda začne tako naraščati, da začne v Aziji valovati kot morje nad skoraj najvišjimi vrhovi gora – poleg tega so pri tem uničevanju gora uničili tudi mnogo stotisočkrat sto tisoč juter najlepših gozdov, zaradi česar je naenkrat postalo svobodno in brez dela nešteto miriad zemeljskih in naravnih duhov, ki so prej imeli dovolj dela z najlepšo in najbujnejšo vegetacijo -, vprašaj se sam, kakšna razburkanost duhov je nastala v zračnih plasteh! Kakšni viharji in strahoviti nalivi, kakšne količine toče in nešteto strel je zaradi tega več kot štirideset dni iz oblakov padalo na zemljo, in kakšno silno vodovje se je dvignilo nad skoraj vso Azijo, in vse to iz samih naravnih vzrokov! Povej, je bila to spet Božja jeza in Njegovo nespravljivo maščevanje?!
7 Mojzes je opisal to zgodbo kot vse drugo v takrat običajnem načinu pisanja, se pravi v podobah, v katerih je po navdihu Božjega duha zmeraj vse obvladovala Moja previdnost, kar lahko ugotovite le po poti pristnih in resničnih analogij.
8 Ali pa je Bog jezni in maščevalni Bog zato, ker ti in mnogi drugi še nikoli niste razumeli Njegovih velikih razodetij?”

• naredijo poševne brežine in jih utrdijo s škarpami

144. Vzroki katastrof

1 (**Gospod**): “Povem ti: Le petdeset let živite v pravem Božjem redu, - in nobene katastrofe ne boste več videli, slišali, okusili in doživeli!
2 Povem vam: Vse katastrofe, kuge, najrazličnejše bolezni med ljudmi in živalmi, slabo vreme, suha in nerodovitna leta, uničujoča toča, velike rušilne poplave, orkani, silni viharji, napadi velikih rojev kobilic in še več podobnega so same posledice neurejenega ravnanja ljudi!
3 Če bi ljudje živeli kolikor mogoče v danem redu, bi jih vse to ne doletelo. Leta bi tekla kot biseri na vrvici, eno tako blagoslovljeno kot drugo. Naseljenega dela zemlje ne bi nikoli pestil prevelik mraz ali prevelika vročina. Ker pa se razumni in nadvse pametni ljudje sami lotevajo stvari, ki daleč presegajo njihove potrebe, ko gradijo prevelike zgradbe in pretirane izboljšave, odkopavajo cele gore, da gradijo vojaške ceste, ko uničujejo veliko sto tisočev juter najlepših gozdov, ko zaradi zlata in srebra kopljejo pregloboke rove v gore, ko nazadnje živijo v medsebojnem prepiru in zmerjanju, medtem ko jih neprestano obdaja velika množica inteligentnih naravnih duhov, od katerih izvira vsako vreme na zemlji, kot tudi čistost in zdravje zraka, vode in prsti, - je mar po vsem tem čudno, če to zemljo vedno bolj obiskuje nešteto nesreč vseh vrst?!
4 Skopi in lakomni ljudje postavljajo pred svoje žitnice ključavnice in zapahe in povrh tega še oborožene stražarje k svojim zakladom in bogastvom, ki presegajo vsako preobilje, in gorje tistemu, ki bi se jim rad približal brez dovoljenja; resnično, v trenutku bi bil deležen ostrega procesa!
5 S tem nočem reči, da naj bi svoje trudoma pridobljene lastnine ne varovali; tu govorim o nadvse nepotrebnem, neznansko velikem preobilju. Ali ne bi bilo koristno postaviti tudi takšne žitnice, ki bi bile odprte za vsakega reveža in slabotnega, četudi pod nadzorom modrega darovalca, da si noben revež ne bi vzel več kot potrebuje za svojo hrano? Ko bi tako z zemlje izginila lakomnost in skopost, bi se tudi – dobro Me poslušajte – z zemlje poslovila vsa nerodovitna leta.
6 Vprašuješ, kako bi bilo to mogoče. In Jaz ti na to odgovarjam: na najbolj naraven način na svetu, to pomeni: če ste le nekoliko seznanjeni z notranjim delovanjem celotne narave, morate to ne le kmalu uvideti, ampak celo z rokami in nogami zapopasti!
7 Tu stojita pred nami še zdravilna rastlina in tam, nekoliko naprej, nadvse škodljiva strupena rastlina! Se ne hranita obe s povsem isto vodo, povsem istim zrakom, povsem isto svetlobo in njeno povsem isto toploto? In kljub temu je ta rastlina polna zdravilnih snovi, druga pa polna smrtnega strupa!
8 Ja, le zakaj je tako? Ker zdravilna rastlina s pomočjo svojega notranjega dobro urejenega značaja na svoj dobri način prilagaja vse duhove naravnega življenja, ki jo obdajajo, svoji dobri ureditvi in ti jo potem nadvse prijazno in miroljubno hranijo, se privijajo k njej od zunaj in od znotraj, in tako nastane vsa zdravilnost v celotni rastlini, in podnevi v sončni svetlobi imajo njeno izhlapevanje in duhovi naravnega

življenja, ki jo daleč naokrog obdajajo, tako na ljudi kot na številne živali neznansko zdravilen vpliv.
9 Strupena rastlina tam, katere notranjost vključuje nadvse samoljuben in jezljivo srdit značaj, pa bo prevzela duhove naravnega življenja enakega značaja in jih povsem sprevrgla; prav tako se privijejo k njej, hranijo rastlino in ves njihov značaj bo nato postal povsem homogen z prvotnim značajem rastline. Toda tudi njena okolica in izparine so prav tako strupene in škodljive človeškemu zdravju in živali s svojimi občutljivimi nosnicami se ji ne približajo."

145. Vpliv slabega na dobro

1 (**Gospod**): "Toliko bolj pa je skop in lakomen človek izredno velika strupena rastlina z obširnim delovanjem. Vsa njegova obsežna okolica duhov naravnega življenja, njegov izdih, ves njegov zunanji življenjski krog postane enakega značaja z njegovo notranjostjo; njegovi pokvarjeni duhovi naravnega življenja, ki ga obdajajo, pa zmeraj znova sprevračajo še dobre duhove naravnega življenja, ki prihajajo k njim, v svoje zlo, skopost in lakomnost.
2 Ker pa so ti duhovi naravnega življenja v neprestanem konfliktu ne le s človekom, ampak tudi z živalmi, z rastlinami, z vodo in z zrakom, povzročajo tudi zmeraj vsakovrstne boje, trenja in nepotrebna gibanja v zraku, v vodi, v zemlji, v ognju in v živalih.
3 Kdor hoče to res praktično doživeti, naj gre k zelo dobremu človeku, pri njem bodo tudi vse živali imele veliko krotkejši značaj. Najprej opazimo to pri psih, ki v kratkem času povsem prevzamejo značaj svojega gospodarja. Skopuhov pes bo gotovo tudi skopa zverina, in ko žre, ne bo priporočljivo stopiti v njegovo bližino. Pojdi pa k radodarnemu, blagemu človeku in boš opazil, če ima psa, da bo ta žival imela prav dobrodušen značaj; raje bo odstopil od posode s hrano kot pa se divje spopadel z nepovabljenim gostom. Tudi vse druge domače živali blagega in dobrosrčnega gospodarja bodo veliko krotkejše, da, celo pri rastlinah in drevesih bo ostročutnež zaznal precejšnjo razliko.
4 Poglejmo pa tudi skopuhove služabnike, ali ne bodo večinoma tudi stiskaški, nevoščljivi in skopi in zaradi tega zahrbtni, lažnivi in sleparski! Celo sicer prav dober in velikodušen človek, če je dalj časa v bližini stiskača, ki do vratu tiči v zlatu in srebru, bo nazadnje postal še sam prav skop in veliko manj dobrodelen.
5 Zdaj pa gre na zemlji tudi za to, da vse slabo veliko lažje spremeni dobro v svojo slabo, kot pa dobro nekaj slabega v svojo dobro!
6 Poglejte si prav jeznega človeka, ki hoče od same jeze in besa pobiti vse okrog sebe! Tisoč povsem dobrih ljudi, ki ga opazujejo, bo nazadnje prav tako razsrjenih in bi radi takoj planili po pobesnelem in mu izbili njegovo jezo, če bi le bilo na njegovi koži dovolj prostora za vse njihove roke. Zakaj tu en pobesneli razbesni tisoče in zakaj tisoč dobrodušnih ne pomiri enega pobesnelega?
7 Vse zaradi tega, ker je in tudi mora biti, posebno na tej zemlji zaradi vzgoje Božjih otrok, privlačnost slabega in zlega veliko večja kot

privlačnost dobrega. Vzrok za to sem vam na splošno že prej pokazal in mi ga tukaj ni treba ponavljati.
8 Še enkrat si oglejte ti dve rastlini in si predstavljajte zelo velik železen kotel! V tem kotlu hočemo skuhati tisoč takšnih zdravilnih rastlin v zdravilni čaj in kdor od pljučnih bolnikov bi ga pil, bi tudi kmalu občutil njegovo zdravilno delovanje; kajti dobri duhovi naravnega življenja bodo že kmalu popravili nekaj slabših duhov v njegovih prsih.
9 Nato pa vzemimo to posebej strupeno rastlino in jo tudi vrzimo v kotel, v katerem kuhamo tisoč zdravilnih rastlin v zdravilni napitek! Glejte, ta edina strupena rastlina bo vse zdravilne snovi spremenila v svoj smrtni strup in gorje bolniku, ki bi si drznil piti ta čaj! Resnično, to bi ga stalo življenja in po naravni poti bi mu ne bilo pomoči!
10 Zdaj pa vzemimo povsem nasproten primer! Kuhajmo tisoč grmov te strupene rastline v istem kotlu za smrtonosni čaj in dodajmo nazadnje v kotel le eno teh zdravilnih rastlin k tisoč strupenim! Oh, kako hitro se bodo vsi njeni dobri in zdravilni naravni duhovi spremenili v najsmrtonosnejši strup tisočih strupenih rastlin!
11 Iz tega pa spet povsem jasno izhaja, da ravno na tej zemlji iz povedanih razlogov slabo veliko prej spremeni dobro v svojo slabost kot pa obratno.
12 Predstavljaj si množico najrazličnejših slabih ljudi v neki pokrajini, ali v vsej deželi, in se po pravkar slišanem vprašaj, ali je tam res odvisno od Božje jeze, če jih zadenejo najrazličnejše nesreče! Povem vam in posebej tebi, prijatelj Stahar, da je vse to odvisno edino in samo od ljudi, njihovih dejanj in načina življenja, Božja jeza in Njegovo maščevanje pa s tem večno nimata nobene zveze, razen te, da sem Jaz postavil v naravo stvari tak red, ki mora seveda ostati nespremenjen, dokler zemlja obstaja, sicer bi zemlja razpadla in človeku ne bi mogla nuditi bivališča za njegovo preizkusno življenje.
13 Zato se morate zdaj z vso resnostjo, z vso silo in z vso močjo polastiti vsega dobrega, če nočete, da vas bo požrlo mnogotero zlo.
14 Zato se trudite, da boste z dejanskim uresničevanjem Mojega nauka izpopolnili svoje notranje življenje, tako vam strupi sveta ne bodo mogli nič več škodovati!”

146. Čudežna zdravilna rastlinica. Narava svetlobe in teme, dobrega in zla

1 (**Gospod**): “Vrnimo pa se še enkrat k našemu strupenemu kotlu s tisoč strupenimi rastlinami, ki se kuhajo v njem! Glejte, deset-, tudi sto tisoč zdravilnih rastlin te vrste ne bi moglo odstraniti strupenih snovi iz tega strupa polnega kotla! Vendar pa na tej zemlji raste povsem drobna rastlinica na indijskem visokogorju – tudi na Sinaju jo najdemo -: le majhen košček, približno tako velik kot srednje velika travna bilka, bi morali vreči v veliki kotel strupa in v trenutku bi se ves njegov strup spremenil v najbolj zdravilen čaj!

2 'Kako je to mogoče?' vprašuješ zdaj ves začuden ti, modri Stahar. In povem ti, da se tudi to zgodi na povsem naraven način. Kako, to bom takoj povsem jasno razložil tebi in vsem drugim.
3 Glej, ko je v brez mesečni nevihtni noči prav trda tema, se ti bo zdelo, da je v vsej neskončnosti enako temno. Tej temi, ki je očesu vsaj za nekaj časa smrtonosen strup, ker mu vzame ves vid, bo najmanjša iskrica sončne svetlobe odvzela njen strup in jo v trenutku spremenila v svetlobo.
4 Že vidiš, kam to pelje? Vidiš in slutiš že lahko, vedeti pa še zdaleč ne moreš! Ker pa ne moreš vedeti, poslušaj!
5 Kako more ena iskra sončne svetlobe prepoditi vso temo, in zakaj je brez nje sploh temno? Zrak je sestavljen iz istih duhov tako v najtemnejši noči kot sredi najsvetlejšega dne!
6 Ko sonce povsem zaide, gredo postopno duhovi naravnega življenja k počitku, vsak zase posebej, in ker sami v sebi mirujejo in v svojih lahkih lupinicah ne vibrirajo, meseno oko ne opazi njihove navzočnosti in njihovega obstoja, in opazna posledica tega za meseno oko je temna noč brez svetlobe.
7 Seveda meniš, da tudi ponoči veje veter in torej duhovi naravnega življenja vendarle ne mirujejo! O, tu se motiš in nimaš pojma o posebnem notranjem gibanju naravnega duha! Veter seveda veje tudi ponoči in tako se očitno gibajo tudi duhovi naravnega življenja, - vendar ne posebno v sebi, ampak splošno v neko določeno smer, kamor jih prisili kak višji duh. Če pa začne na kakšni točki naravni duh ali vsa velika družba naravnih duhov, ki so tisti ognjeni jeziki, ki si jih videl tako ti kot vsi drugi tukaj navzoči, izredno močno notranje vibrirati, bo na tisti točki postalo občutno svetlo in jasno in to naznanja trenutek sprijemanja in nastajanja nečesa.
8 V takšnem trenutku pa se vzburi tudi nešteta množica duhov naravnega življenja v najširši okolici, in tako postane svetlo in jasno v najširšem okolju. Kolikor močneje pa vibrirajoča dejavna sfera naravnih duhov vzburi sosednje duhove, toliko svetleje bo postalo v najširši okolici in tako se množica duhov, ki se sprijemajo v nekaj nastajajočega, spreminja v podobno teženje; in sončna svetloba s svojo produktivno močjo in s svojim vplivom na nebesna telesa, ki so ji dovolj blizu, je najzgovornejši dokaz za to.
9 Toda sončna svetloba svobodnih duhov naravnega življenja ne vzburja k nastajanju nečesa le na planetih, ampak tudi v svobodnem eteričnem prostoru; tu namreč s takšnim sprijemanjem svobodnih duhov naravnega življenja pogosto nastajajo stvari, o katerih se vaši modrosti še nikoli niti sanjalo ni.
10 Kakor pa si zdaj videl, da lahko ena sama svetla iskra z močjo sončne svetlobe v trenutku razsvetli neznansko velik temen prostor, tako tudi navedena zdravilna rastlinica cel veliki kotel, poln strupenega čaja, spremeni v nadvse zdravilen napitek, ker so duhovi naravnega življenja v majhni zdravilni rastlinici preveč intenzivno dejavni v pravem dobrem redu in zato bolj lene in neurejene duhove strupene rastline v trenutku prisilijo v urejeno dejavnost.

11 Prav tako je tudi z vplivom resnično življenjsko popolnih ljudi – najprej na svoje soljudi, potem pa tudi na še proste duhove naravnega življenja v širokem okolju.
12 Dobri in urejeni ljudje bodo med bolj ali manj dobrimi tudi dobro delovali in bodo kot prave zdravilne rastline za manj dobre ljudi. Če pa ti ljudje, ki so naravno dobri le sami zase, pridejo med zelo slabe, hudobne in pokvarjene ljudi, ki imajo svojo hudobno dlako na jeziku, se bodo kmalu in zlahka pokvarili tudi oni, ker jim njihova moč življenjskega reda ne more nuditi protiuteži; če pa je človek v sebi popoln, je podoben majhni zdravilni rastlinici v velikem kotlu strupenega čaja in iskrici sončne svetlobe v prostranem nočnem prostoru.
13 Če si tudi to pravilno razumel, boš končno vendar spoznal, kako vse zlo med ljudmi na tej zemlji resnično ne izvira iz Božje jeze in Božjega maščevanja, ampak edino iz življenjskega reda ljudi, tako kot tudi dobro pogosto izvira od enega edinega v sebi popolnega človeka.
14 In ker sem te na ta instruktivni način spravil na pravo pot, je zdaj spet odvisno od vseh vas, ali Me boste še kaj vprašali, kar bi vam še utegnilo biti nerazumljivo v zgodbi o smrti starega Lazarja. – Eden izmed vas ima v ozadju še eno majhno vprašanje, naj ga slišimo!"

147. Vzroki toplote in mraza

1 Reče **Matael**: "Gospod, ta eden bom očitno jaz sam! Zares skrivam še eno malenkost, ki si je kljub svojemu najostrejšemu razmišljanju ne morem razložiti!"
2 Rečem **Jaz**: "Da, da, ravno ti si; povej, kaj te teži!"
3 Nadaljuje **Matael**: "Ko sva jaz in moj oče z mladim Lazarjem odšla od svoje hiše proti Betaniji in na poti videla veliko svetlobno prikazen, sva ob tem občutila zelo močno vročino. ko pa je svetlobni pojav končno povsem ugasnil, smo poleg nenadne popolne teme občutili tudi oster mraz, da me je zazeblo skoz in skoz. Le kje bi mogel biti vzrok za ta mraz, tega s svojim razmišljanjem nikakor ne morem odkriti; če bi Tebi, o Gospod, bilo prav, bi rad izvedel tudi vzrok za to!"
4 Rečem **Jaz**: "No, tu je vzrok tako blizu, da bi se lahko spotaknil na njem! Če dva kosa lesa prav tesno drgneš enega ob drugega, se bosta zaradi tega segrela, postala vroča in se nazadnje celo vnela in začela goreti z visokim plamenom. Zakaj se to zgodi? Ker so duhovi naravnega življenja, ki so navzoči v lesu, njegovih celicah in organih, preveč nasilno prebujeni in vzburjeni iz svojega tihega in topega mirovanja in takoj preidejo v lastno, vibrirajoče gibanje in se že začnejo kazati kot svetloba in ogenj, s tem vzburijo sosednje, še bolj lene duhove in tako nazadnje se znajdejo vsi duhovi naravnega življenja v najbolj vzburjenem gibanju ali, naravnost povedano, v ognju. Ko je vzburjenja ali gorenja konec, se vse število duhov naravnega življenja kmalu ohladi; Kolikor silovitejše je bilo vzburjenje, toliko hitreje potem nastopi utrujenost naravnih duhov, z njo mirovanje in z njim mraz.

5 Povsem razžarjen kos lesa ali žareče oglje celo pri najmočnejšem podpihovanju ni nikoli tako vroče kot enako močno razžarjen kos brona. Vzrok tega je, da so naravni duhovi v bronu zmožni večjega vzburjenja od tistih v lesu; ko pa se oglje in bron v enako hladni temperaturi ohladita, se bo bron ohladil hitreje kot oglje in bo povsem ohlajen na dotik veliko hladnejši kot prav tako povsem ohlajeno oglje.
6 Ko je poleti kakšen dan zelo vroče in soparno, se začnejo duhovi naravnega življenja gibati in to močnejše gibanje povzroča čedalje večjo toploto in soparo. Da postane ta večja ali intenzivnejša, se zgodi zaradi tega, ker se omenjeni duhovi začnejo tesneje stiskati in kmalu postanejo tudi mesenemu očesu vidni v podobi meglic in oblakov.
7 Kako pa se ob tem oblaki vse bolj množijo, vam je znano, kot tudi, da se začne v oblakih nazadnje bliskati in iz njih silno deževati in včasih tudi padati toča, kar je posledica vam tudi že znanih mirovnih duhov.
8 Kolikor siloviteje pa si ob nevihti sledijo bliski, toliko hladnejši bo kmalu nato zrak, - kar vse je posledica umiritve vzburjenih naravnih duhov, k čemur jih seveda prisilijo mogočni mirovni duhovi. Tako je tudi pri tvojem velikem, mogočnem svetlobnem pojavu iz povsem istega vzroka postalo hladno in pošteno mrzlo potem, ko je izginil,. – Ti je zdaj tudi to jasno?"
9 Reče **Matael**: "Gospod, zahvaljujem se ti za to razsvetljenje; zdaj mi je tudi to jasno!"

148. Smrtni padec radovednega dečka

1 Rečem **Jaz**: "Če je tako, nam pa že moraš povedati tudi še o smrtnem primeru dečka, ki je padel z drevesa in kmalu nato umrl, obenem pa tudi o človeku, ki je sam skočil v ribnik in utonil in tako naredil samomor. Bodi pa kratek in nam povej samo glavno!"
2 **Matael** je začel takoj govoriti in je rekel: "Le za malo potrpežljivosti prosim; oba primera bi rad pripovedoval skupaj in se moram zaradi tega prej nekoliko zbrati!"
3 Rekel sem **Jaz**: "Stori to; Jaz pa ti bom že položil v usta pravi način in tako bo šlo tudi brez priprave!"
4 Nato je rekel **Matael**: "Da, če je tako, potem se mi seveda ni treba zbrati in bom zato takoj povedal oba dogodka, ki sta mi še danes zelo dobro v spominu, kar se da zvesto in resnično!"
5 Reko **vsi** glasno: "No, visoki podkralj ljudstev okrog širnega Ponta do Kaspijskega morja, vsi se prav posebej veselimo tvojih pripovedi; v pripovedovanju si namreč res neprekosljiv mojster!"
6 Reče **Matael**: "Za pripovedovanje je potrebno predvsem malo govorniške spretnosti in veliko ljubezni do resnice. Kdor pripoveduje resnico ima zmeraj prednost pred tistim, ki si izmišlja pravljice! Vendar naj bo, kakor hoče; kar vam imam po Gospodovi želji povedati, je lastna zgodba, ki sem jo doživel kot veliko drugih od zibelke do svojega dvajsetega leta. Z jezikom vam jo bom podal tako, kot sem jo v svojem sedemnajstem letu doživel ob strani mojega očeta, ki je bil zmeraj ob

meni in je zaradi mojih videnj postal že povsem moder. Obe zgodbi pa se glasita tako:
7 Bilo je v času splošnega judovskega očiščevanja, - ko so – kot je znano – za vse judovske grehe ob reki Jordan ubili grešnega kozla in ga nazadnje med vsakovrstnim vpitjem, molitvenimi obrazci in prekletstvi vrgli v ljubo reko Jordan. No, o tem izgubiti le še eno samo besedo, bi bilo prazno in ničvredno čvekanje, ker je takšna ceremonija vsakemu, še tako neznatnemu Judu še predobro znana.
8 Manj znano pa bi vam morda bilo, da se je tedaj pri omenjenem prazniku darovanja grešnega kozla zbrala nadvse velika množica ljudi. Zelo številno so bili zastopani Grki, Rimljani, Egipčani in Perzijci. Skratka, radovednežev ni manjkalo!
9 Da so tudi dečki hoteli videti kaj od te predstave, vam bo razumljivo. Da pa so preko odraslih mogli videti le malo, vam bo tudi razumljivo, in razumljivo tudi, da je radovednost dečke, ki niso nič videli, pognala na bližnja drevesa. Ni trajalo dolgo, ko je številnim dečkom zmanjkalo gostoljubnih dreves in so se začeli pričkati in prerivati na vejah. Večkrat so jih opozorili, naj bodo mirni, vendar so ta dobronamerna opozorila koristila le malo ali pa celo nič.
10 Jaz in moj oče sva sedela na najinih kamelah, ki sva jih dobila v dar od nekega Perzijca, ki ga je moj oče ozdravil hude bolezni; obe sta bili dvogrbi in zato veliko udobnejši za jahanje od enogrbih. Zato sva tudi imela lep razgled in sva povsem udobno opazovala vso okolico. Nedaleč od najinega stojišča je stala prav lepa in visoka cipresa, na katere že po naravi ne premočnih vejah so se pričkali trije dečki. Vsak se je trudil, da bi svojo težo zaupal po možnosti najmočnejši veji.
11 Ker pa je to že precej priletno drevo pravzaprav imelo le dve toliko močni veji, da bi jima lahko zaupali svoje življenje, so se trije dečki prepirali za posest dveh močnejših vej in tretji je bil prisiljen zadovoljiti se z vejo, ki je bila pravzaprav bolj vejica. V višini dobrih pet dolžin moža je tretji čepel na svoji veji, ki je bila bolj vejica kot veja.
12 Vsa stvar je nekako še šla eno uro, dokler ni proti poldnevu zapihal precej močan veter, ki je močno zazibal vrh naše ciprese in ravno tem trem dečkom v obraz pognal tako gost dim od kadečega se daritvenega oltarja, da so morali zatisniti oči, da ne bi zaman prelili celega potoka solz.
13 V tem nadvse vprašljivem položaju sem si ogledoval dečka, ki je čepel na tanki veji. Ko je tako gost in težak dim zaneslo dečku v obraz, sem naenkrat opazil dva velika netopirja letati okrog njegove glave. Imela sta velikost dveh povsem doraslih golobov in sta ubogemu fantu gnala še več dima v obraz.
14 Zdaj sem opozoril svojega očeta in mu rekel, da se bo tu v kratkem zgodilo nekaj neprijetnega. Povedal sem mu tudi, kaj sem videl, in da se mi oba netopirja sploh nista zdela naravna, in sicer zaradi tega, ker sta se včasih povečala in včasih spet zmanjšala.
15 Oče je usmeril svojo kamelo, na kateri je sedel, proti drevesu in zaklical dečku na drevesu, naj čimprej zleze z drevesa, sicer bo imel nesrečo. Ali je deček dokaj glasne besede mojega očeta slišal ali ne, ne

bi mogel zanesljivo povedati; še vedno sem gledal prejšnjo predstavo in kako si je deček, ki je zelo sumljivo čepel na veji, čedalje bolj z roko brisal svoje od gostega dima boleče oči in je moral biti na pol slep.
16 Ker pa je oče videl, da je njegov svarilni klic ostal pri dečku povsem brez učinka, se je oddaljil od nevarnega drevesa, prišel spet k meni in me vprašal, ali še imam videnje. Jaz sem potrdil vprašanje v skladu s popolno resnico in zatrdil, da bo moral deček, če se ne bo takoj oddaljil od drevesa, neizogibno doživeti nesrečo. Oče je rekel: 'Da, moj sin, kaj lahko storiva?! Lestve nimava in na klice se deček na drevesu ne odziva; zato sva prisiljena počakati na to, kar bo Gospod Bog poslal temu neposlušnemu dečku.'
17 Komaj je moj oče izgovoril zadnjo besedo, se je šibka veja, ki se je zaradi dečkovega neprestanega premikanja prepogosto in preveč upogibala sem in tja ter gor in dol, zlomila, deček, zdaj seveda brez vsake opore, je z vso silo padel na glavo pet dolžin moža globoko naravnost na kamen, ki je ležal pod drevesom, si razbil lobanjo, zlomil vrat in takoj obležal mrtev.
18 Zaradi tega je med ljudstvom nastalo razburjenje; vsi so se drenjali k ponesrečenemu dečku. Kaj pa je to pomagalo zdaj, ko je bil deček že mrtev?! Rimska straža je končno razgnala ljudstvo in takoj so poklicali mojega dobro znanega očeta, naj preišče dečka, ali je res mrtev, ali pa lahko na njem še uspešno opravi poskuse oživljanja. Moj oče je potipal dečkovo razbito glavo in vrat ter rekel: 'Tu ne pomaga nobeno zelišče in nobena maža več! Ta namreč ni le enkratno, ampak dvakratno mrtev, in ne bo več oživel na tem svetu!'"

149. Duhovni pojavi ob nesreči. Samomor esena, ki ga je tempelj preklel

1 (**Matael**): "Istočasno pa me je oče vprašal, kaj sem morda še posebnega odkril pri dečku.
2 Jaz pa sem z njim govoril grško in sem rekel: 'Tista dva netopirja sta se združila nad njegovo prsno jamico in sicer v podobo opice žalostnega videza, in se zdaj trudita, da bi se ločila od telesa, videti pa je, da ju to še tako privlači, da se zaenkrat še ne moreta povsem ločiti od telesa; kolikor dlje pa se trudita, toliko bolj postajata eno, in – zdaj, zdaj sta ločena od telesa kot ubežno bitje! To zdaj še čepi in skače okrog telesa, kot bi nekaj iskalo!'
3 'To menda ne bo dečkova duša?' je rekel oče.
4 Sem rekel jaz: 'Ja, tega tudi sam nikakor ne vem! Naj bi tak nadvse zanemarjen deček res ne imel boljše duše?! Zdaj čepi to čudno bitje pri še krvaveči razbiti glavi in videti je, kot da bi lizalo kri iz velike rane. In vendar ne more dobiti ničesar! Le lahno in zelo slabo vidno krvno paro vsrkava in z njo dobiva nekoliko bolj človeški videz. – Toda zdaj prihajajo nosači, ki bodo najverjetneje odnesli truplo! Sem radoveden, ali bo šlo tudi to opičje z njimi!'
5 V tem trenutku so prišli štirje nosači s precej dolgim drogom, privezali so truplo z lanenim platnom na drog, ga dvignili in odnesli.

6 Rekel sem: 'Toda bitje ostaja in se ozira okrog sebe kot nekdo v veliki praznini, kjer ničesar ne vidi. Zdi se, da nas telesnih ljudi sploh ne vidi. Zdaj čepi na mestu, kjer je deček padel z drevesa in se drži, kot bi hotelo zaspati. To mora torej res biti dečkova duša!'
7 Oče je rekel: 'No, na srečo se pokončevanje grešnega kozla bliža koncu! Le še sentenca• nad tistimi, ki so kot preveliki in preveč hudobni grešniki izključeni od tega splošnega očiščevanja, potem bo konec! Kot vsako leto: vedno ena in ista zgodba, - zame brez blagoslova, moči in koristi, in verjamem, da tako tudi za vsakega!'
8 Nato je oče umolknil, poslušal sentence in se nemalo jezil zaradi tega, ker je bilo prvo prekletstvo izrečeno nad ubogimi Samarijani, šele potem nad vsemi pogani, nad eseni, saduceji in, bolj tako zlahka tudi nad nespokorjenimi krvoskrunci, morilci bratov, očetov in mater, skrunilci živali in prešuštniki in – z najstrašnejšo sentenco – na koncu nad zaničevalci templja in njegovih svetišč.
9 Po tej nikakor ne vzpodbudni ceremoniji, pri kateri je vsako prekletstvo povzročilo veliko raztrganino na oblačilu velikega duhovnika, so se kmalu vsi vrnili v mesto; le en človek, ki so ga dobronamerne sentence prekletstva najbrž vrgle iz tira nekoliko bolj kot bi bilo treba, je ostal ob luži, ki je bila nedaleč od naju in je bila pravzaprav star, še vedno zelo globok tolmun reke Jordan, o katerem so si nekateri norci izmišljali, da naj bi se skozi to luknjo, ki je imela obseg kakšnih sto dolžin moža, v enem letu in nekaj dnevih izgubila vsa voda vesoljnega potopa z vse zemlje. Da je ta tolmun sicer zelo globok, to je res, - vendar brez dna najbrž tudi ne bo.
10 Mojemu očetu se je zdelo nekoliko sumljivo, kako je ta človek z neke zelo naprej štrleče skale srepo in zmedeno gledal v črno vodo tolmuna. Vprašal me je, ali morda odkrijem okrog tega moža ali nad njim kaj nenavadnega.
11 Rekel sem, kot je bilo popolnoma res: 'Ničesar ne morem odkriti, pa vendar ne morem tajiti, da mi ta človek v celoti nikakor ni všeč! Verjamem, da ne bi postavil nobene napačne prognoze, če bi trdil: Ta bo šel z vsem svojim lastnim telesom raziskovat, kako globok je tolmun!'
12 To poročam tako zvesto, kot sem tedaj govoril, čeprav moj oče ni nikoli rad slišal, če sem se ob povsem resnih rečeh začel nekoliko šaliti, - za kar sem imel prav poseben talent. Zato mi tudi Ti, o Gospod, milostno odpusti, če tudi zdaj uporabljam iste besede, ki sem jih uporabljal tedaj!"
13 Rečem **Jaz**: "Kakor govoriš, tako je prav; tako namreč hočem Jaz in ti tako rekoč Jaz Sam polagam besede v usta! Le pripoveduj naprej; vsi te zelo pazljivo poslušajo!"
14 In **Matael** je takoj začel spet pripovedovati in je rekel: "Komaj pa sem izgovoril zadnjo besedo, je mož dvignil svoje roke in zelo glasno rekel: 'Veliki duhovnik me je preklel, ker sem bil esen in sem zapustil tempelj, da bi se naučil druge in boljše modrosti, ki pa sem jo tam našel prav

• sodni izrek.

tako malo kot v jeruzalemskem templju. Jaz pa sem se skesan vrnil v tempelj in sem molil in daroval; toda veliki duhovnik je zavrgel moj dar, obtožil me je kot najhujšega sramotilca templja in me za večno preklel, s tem ko je svoje oblačilo sedemkrat natrgal. No, ob splošnem očiščevanju sem upal, da bom dosegel ublažitev prekletstva, ki mi ga je izrekel; vendar sem na to čakal zaman! Le še bolj je podkrepil staro prekletstvo in me naredil za prekletega pred Bogom in ljudmi! Tako sem torej preklet! – Pa naj bom preklet!' – S temi besedami, ki jih je nadvse glasno zakričal, je strmoglavil s skale v tolmun in utonil."

150. Duši obeh ponesrečencev v onstranstvu

1 (**Matael**): "Ni pa trajalo dolgo, ko sem zagledal nekaj kot sivo človeško okostje, ki je počasi plavalo sem ter tja po vodni gladini, spremljale pa so ga zelo čudne črne race. Bilo jih je kakšnih deset po številu. Le njegove noge, toda šele pod gležnji, so bile prav skromno pokrite z mesom, vse drugo so bile kosti brez kože in mesa, kar se mi je zdelo nadvse čudno. V začetku je plavajoče okostje ležalo z obrazom navzgor; toda po približno pol ure se je obrnilo, začelo mahati z rokami in nogami kot spreten plavalec in videti je bilo, kot da se trudi, da bi odvrnilo od sebe črne race. Te pa so bile trdovratne in nikakor niso hotele zapustiti srhljivega plavalca.
2 Tako je na gladini tolmuna ta zagonetna prikazen plavala dobro uro sem ter tja v vse smeri, včasih hitreje in včasih spet počasneje, nekajkrat se je tudi potopila in priplavala spet na površje. Monstruma bi imel za vodno žival, če bi ga lahko videl tudi moj oče; toda svoje sicer zelo ostre oči je lahko še tako napenjal, a kljub temu ni mogel ničesar opaziti, zato sem seveda moral nujno priti do prepričanja, da je bilo okostje, ki plava po tolmunu, nekaj nenaravnega, torej duševnega in duhovnega. Po eni uri se je umirilo in črne race so se zaganjale vanj, kot da bi hotele z okostja iztrgati še kakšen preostali košček mesa.
3 Ker se tam ni dogajalo nič pomembnega več, sva se vrnila k najini opici, ki se je ravno poskušala vzravnati in stati na zadnjih dveh nogah ter za silo hoditi. Toda hoja ji je šla slabo od nog. Bitje je pri vsakem petem koraku padlo s prednjimi nogami na zemljo, vendar se je hitro spet dvignilo in se ob tem zmeraj ozrlo na vse strani, in iz načina prizadevnega oziranja okrog sem dobil vtis, kot da se bitje nečesa boji, ali kot da bi bilo zelo lačno in se ozira za sebi primerno hrano. S temi poskusi stoje in hoje je prišlo do našega zloglasnega tolmuna. Tam pa je kmalu opazilo naše okostje, ki je v družbi srhljivih rac zdaj spet plavalo po tolmunu sem ter tja.
4 Ko je naša opica, ali gotovo duša našega ponesrečenega dečka, zagledala okostje, je divje cvileče zakričala in opazovala okostje s posebno pozornostjo. Čez kakšne pol ure se je povsem vzravnala kot človek in razločno sem slišal besede v nekakšnem šepetu: 'To je bil nesrečni oče mojega slabega telesa! Gorje njemu in meni; kajti oba naju je dohitela Jehovova jeza in sodba! Meni je vsekakor še možno pomagati, toda kako pomagati njemu?'

5 Tu je opica premolknila in pokazala nadvse otožen obraz, medtem ko so se v tolmunu črne race prav živahno zaganjale v okostje, ki ni kazalo veliko življenja. To stanje je trajalo spet dobre pol ure in v tem času so se tudi razšli skoraj vsi ljudje, razen nekaj malega Rimljanov in Grkov, ki pa so imeli živahne poslovne pogovore in sploh niso bili pozorni na najina tiha opazovanja.
6 Moj oče me je vprašal, ali sem opazil še kaj drugega. Zanikal sem in rekel zelo kratko: 'Doslej niti najmanj!'
7 Tedaj je moj oče menil, da bi lahko odšla; videla sva namreč vse, kar je bilo pomembnega, in kaj bo Jehova naprej storil z obema dušama, bi naju komaj smelo zanimati.
8 Jaz pa sem rekel: 'Oče, skoraj tri ure časa sva posvetila obema dušama in nimava od tega tudi nič drugega kot tiho, žalostno predstavo pred mojimi očmi; zato jima posvetiva še eno uro, - morda se bo vendarle pokazalo še kaj zanimivega!' Oče je bil z mojo zamislijo povsem zadovoljen in sva ostala. Po nekaj trenutkih tega najinega pogovora pa se je vsa stvar nenadoma spremenila.
9 Opica se je nenadoma vsa besna vzravnala, skočila na vodno gladino in tam začela loviti srhljive race, in gorje vsaki, ki jo je ujela! V trenutku jo je raztrgala na tisoč koščkov! Razen petih je vse uničila; preostalih pet pa je pobegnilo.
10 Ko so na ta način te hudobne race izginile, je opica dvignila okostje iz vode in ga položila, meni vidno, približno pet korakov od tolmuna na prav lepo trato in potem rekla: 'Oče, ali v svoji veliki revščini slišiš moj glas, slišiš mojo besedo?' Tedaj je sedeče okostje prikimalo s svojo mrtvaško lobanjo in s tem očitno dalo vedeti, da sinove besede sliši in gotovo tudi razume.
11 In opica, ki je po svoji obliki vidno postala spet bolj človeška, se je dvignila, kot bi imela veliko oblast in rekla z meni zelo dobro slišnim glasom: 'Oče! Če obstaja Bog, potem je lahko samo dober in pravičen! Ta Bog ne prekolne nikogar; če je namreč človek delo tega Boga, ne more biti šušmarski izdelek, ampak le mojstrsko delo! Če pa bi se kje našel mojster, ki bi preklel svoje delo, bi bil vendar veliko pod najhujšim šušmarjem; celo šušmar ne prekolne svojega dela, ampak je nanj še ponosen. In Bog kot veliki mojster vseh mojstrov naj bi preklinjal Svoja dela?
12 Preklinjanje in obsojanje je človeška iznajdba kot posledica slepote in neizoblikovanosti človeške narave. Prekrški, ki jih stori šele nastajajoči človek, so preskušnje, kako naj človek, ki naj bi postal samostojen, uporablja svojo svobodno voljo, in človekovo ravnanje je vaja samo določbe tako na področju spoznanja kot tudi na področju svobodnega hotenja in določenega reda, ki bo tako vzpostavljen skozi vse neskončne vrste velikih stvarstev enega modrega Stvarnika, ker je le v takšnem redu mogoč časni in večni obstoj bitij.
13 Prekletstvo ljudi je zlo iz njihove nočne strani; uničujejo sebe in soljudi in nazadnje pahnejo ljudstva v največjo bedo, v največjo žalost in obup. Tebe, mojega ubogega zemeljskega očeta, je ubilo desetkratno prekletstvo velikega duhovnika, čeprav pred Bogom nisi zaslužil

prekletstva. V svojem velikem obupu si si sam vzel časno telesno življenje in si zdaj tu beden kot najbolj žalosten izrodek golega človeškega divinacijskega napuha•; jaz pa sem gotovo dobil od Boga milost in toliko spoznanja in moči, da sem odstranil od tebe desetkratno prekletstvo velikega duhovnika, ki te je mučilo v podobi črnih vodnih ptic in zdaj si v svobodi in na suhem. Jaz pa ti bom zdaj v tej tvoji veliki stiski in revščini pomagal z vsem, kolikor mi bo dopuščala moja življenjska moč!'
14 Med tem govorom je prejšnji opičji človek dobival čedalje bolj človeško obliko in po zaključku navedenega govora je bil človek povsem oblikovan v prav ljubko človeško obliko in je bil kot iz zraka oblečen s svetlosivim nagubanim oblačilom. Poleg njega pa je ležalo še nekaj zavito v prt. Zdaj prav čeden mladenič ga je razvezal in potegnil ven dolgo, toda temno sivo srajco in rekel: 'Aha, to je oblačilo zate; dovoli, da ti ga oblečem!'
15 Človek-okostje je prikimal in deček mu je v trenutku oblekel srajco in mu zavezal prt, ki je bil nekoliko svetlejše barve, okrog čela kot turban in s tem je okostje dobilo boljši videz. Zdaj prav pogumen deček je nato prijel starega pod roko in ga hotel dvigniti v stoječ položaj; toda to mu ni uspelo.
16 Po več poskusih je deček, ki je zdaj imel že velikost mladeniča, zaklical s prodornim glasom, za katerega je celo moj oče rekel, da ga sliši, vendar brez artikulacije: 'Jehova! Če kjerkoli si, pošlji meni in mojemu očetu kakšno pomoč! On ni grešil, ampak največji greh tistih, ki si kot ljudje lastijo Božji ugled, da bi od sveta potegnili toliko več časti in koristi, ga je pošteno zmlel kot kamen, ki pade iz oblakov, in zdaj leži tu kot uboga, od sveta prekleta duša! Jo boš zaradi tega tudi Ti za večno preklel? Daj ji vsaj kožo preko navideznih kosti! Kajti preveč se mi smili grozovita golota mojega očeta! Pomagaj, Jehova, pomagaj!'
17 Na ta klic sta se kmalu pojavila dva mogočna duhova in se dotaknila okostja na sencih. V trenutku je dobilo kite, kožo, nekaj malega las in – kot se mi je zdelo – tudi oči, vendar zelo votle in globoke. Toda noben od obeh duhov ni spregovoril niti besede in po tem dejanju sta pri priči spet izginila.
18 Nato je skušal zdaj že prav veder mladenič spet dvigniti človeka-okostje, da bi stal; in tokrat mu je uspelo. Ko je stari zdaj lahko stal, ga je mladenič vprašal, ali bi lahko tudi hodil. Stari je to potrdil z izjemno vreščeče votlim glasom; mladenič pa ga je takoj prijel pod roko, in oba sta odšla proti jugu in kmalu ju nisem več videl."

151. Gospodova razlaga onstranskega stanja duš obeh ponesrečencev

1 (**Matael**): "To sta bili obe zgodbi, ki sem ju doživel. Kaj se je z obema dogajalo naprej v svetu duhov, prav gotovo ne vem; prav tako kljub

• Napuh človeka, ki si domišlja, da je Bog.

Tvojim prejšnjim razlagam še zdaleč ne razumem, kaj sta pri dečku, ki je padel z drevesa, pomenila oba netopirja, ki sta se pozneje zlila v opičjo postavo, ter kako in zakaj sem videl samomorilčevo dušo na vodni gladini kot pravo mrtvaško okostje skoraj brez življenja. Od kod je prišlo deset črnih rac, in zakaj so mučile okostje? Kako je končno mogel deček s svojo dušo, ki je še vedno imela opičjo obliko, obvladati deset hudobnih ptic? Kaj pomeni oblačilo, od kod je prišlo in kako je na svoj način delovalo na obe različni duši?
2 Da, tu bi bilo še marsikaj, o čemer bi lahko še veliko vpraševal; toda zame sta pomembni predvsem ti dve točki o katerih sem svoje neznanje razodel z vprašanji in o katerih bi mi bila milostna razlaga zelo dobrodošla. Če kdo drugi izmed nas želi razlago še o kakšnem postranskem pojavu, pa bo menda tudi lahko vprašal?!"
3 Reče **Cirenij**: "Prijatelj, ob teh tvojih pripovedih mi je bilo prav čudno pri duši! Človeško življenje se mi zdi kot potok, ki mirno in nedolžno teče po gorski ravnini. Toda prej tako miren potok na koncu ravnine strmoglavi s strahotno silovitostjo v nedogledno globino in si z grmečim bučanjem izdolbe grozljivo globoko strugo, - ne najde pa počitka! Sila njegovega lastnega padca ga namreč žene naprej in naprej od kraja njegovega mirovanja z veliko silovitostjo in mora bežati in bežati, dokler ga nekje ne pogoltne prasilna in neizmerna globina morja.
4 O Gospod, razloži nam vendar v našo tolažbo te strašno resne trenutke sicer tako lepega življenja! Vzemimo našega človeka, ki je po pripovedi našega brata Mataela skočil v meni prav dobro znan tolmun, da bi naredil konec svojemu obupa polnemu življenju. Kako strahovita sprememba takoj po njegovem skoku! Zdi se, da je kmalu nato nastopilo nekakšno olajšanje; toda kakšno je to videti! Kakšna negotovost, kakšna beda! Zato povej Ti, o Gospod in Učenik, tolažilno razlago vsega, kar je brat Matael videl in grozno zvesto pripovedoval!"
5 Rečem **Jaz**: "Vsekakor vidimo tu nekaj strašno žalostnih življenjskih trenutkov, ki so resnično zelo resni. Toda kaj hočeš storiti, da bi zaradi vpliva sveta in njegovih peklenskih skomin povsem razbito življenje rešil in ga postopno usmeril na pravi tir, da se ne bo povsem razblinilo in izgubilo? Mar ni treba takšno življenje zgrabiti z vso resnostjo?
6 Da, res je, ta usoden trenutek je za gledalca vsekakor videti nadvse odvraten! Prehod skozi najožja vratca seveda ni videti tako prijeten kot pogled na povsem zdravo deviško nevesto; toda pravega človeka uvaja v življenje, in to v resnično in večno neminljivo življenje! In zaradi tega ima nazadnje tak najresnejši življenjski trenutek za tistega, ki ga razume, še vedno več tolažilnega kot nasmejan pomladni obraz deviške neveste. – Zdaj pa preidimo k razlagi tistega, kar smo slišali od Mataela!
7 Matael je pri dečku opazil dva velika netopirja, ki sta letala okrog njega, še preden je padel z drevesa in pri priči obležal povsem mrtev. Deček je bil, prvič, goli potomec te zemlje. Goli otroci zemlje pa, kot ste že večkrat slišali in lahko razumeli iz Mojih razlag, so duševno in tudi telesno sestavljeni iz celotnega organskega stvarstva te zemlje. Dokaz za to je že nadvse različna hrana za telo, ki jo uživa človek, medtem ko je žival zelo omejena pri izbiri hrane. Da pa lahko človek iz zaužitih

naravnih hranilnih snovi daje ustrezno duševno hrano vsem inteligenčnim delcem, iz katerih sestoji njegova duša, tudi uživa toliko različne hrane iz živalskega, rastlinskega in tudi mineralnega kraljestva; substancialno telo duše se namreč enako kot meseno telo hrani in dozoreva z zaužito naravno hrano.
8 Zdaj pa je odvisno tudi od tega iz katere predhodne sfere stvarstva je zgolj tuzemski človek po naraščajočih stopnjah prejel svojo dušo. In potem je, drugič, treba posebej pri otrocih upoštevati dejstvo, da njihova duša še vedno skriva v sebi sledi tiste pred stvarjenjske vrste, iz katere je sprva prešla v človeško obliko. Če otrok takoj dobi dobro vzgojo, pred stvarjenjska oblika kmalu povsem preide v človeško obliko in se v njej čedalje bolj utrjuje. Če pa je pri kakšnem otroku vzgoja zelo zanemarjena, stopa v njegovi duši čedalje bolj v ospredje pred stvarjenjska oblika in postopno potegne celo trdno oblikovano telo v omenjeno pred stvarjenjsko obliko in tako pri marsikaterem surovem človeku zlahka prepoznamo, katera oblika nedvomno prevladuje v njegovi duši.
9 Če sem torej prej rekel, da deček duševno in telesno izvira le iz te zemlje, boste ob njegovi nadvse zanemarjeni vzgoji pač uvideli, zakaj je bila njegova duša že prej na drevesu, še preden je padel z drevesa, vidna v podobi dveh netopirjev, tedaj, ko je deloma zaradi prenapornega držanja za drevo in deloma zadušen od gostega dima, padel v krčevito nezavest, ki ga je nekaj časa še obdržala na drevesu, čeprav se ni ničesar več zavedal.
10 Dokler duša v trenutku umiranja še ni popolnoma ločena od telesa, je zaradi boječe perturbacije (zmede) povsem brez zavesti. Godi se ji kot nekomu, ki bi bil z obrazom navzgor trdno privezan za vreteno, ki se neznansko hitro vrti. Ta lahko gleda kakor hoče, kljub temu ne bo videl nobenega predmeta; kvečjemu bo videl okrog sebe medel megličast krog, ki lahko ob povečani hitrosti vrtenja in zaradi tega prekinjeni dejavnosti vidnega organa preide v popolno noč.
11 Kakor pa mora vidni organ mirovati, da lahko zazna nek predmet kot to, kar je, tako potrebuje duša nekak notranji mir, da lahko doseže gotovo in jasno zavest same sebe. Kolikor bolj se duša vznemiri, toliko bolj izgine tudi njeno jasno samozavedanje. In ko je duša najhuje vznemirjena, o sebi ne ve nič tako dolgo, dokler se spet ne umiri. In ta moment nastopi pri umirajočem toliko bolj, na kolikor nižje oblikovani življenjski stopnji je bila duša. Ah, pri življenjsko popolni duši ta nekoliko žalostni moment seveda sploh ne nastopi, kot je Matael prav dobro videl pri umiranju starega Lazarja, ker njegova duša ni kazala prav nobenega nemira.
12 Deček na drevesu je bil kakšne četrt ure telesno že skoraj povsem mrtev in se ni ničesar več zavedal; njegova duša kot njegovo telo sta bila torej že obdana z najgostejšo temo. In duša, ki se prehudo vznemiri, se začne deliti v prejšnje, manjše in nepopolnejše pred življenjske kreature; zaradi tega sta tudi bila najprej vidna dva netopirja. Šele potem ko je bil deček zaradi svojih razbitih možganov povsem ločen od svoje duše, je kmalu spet nastopil mir v uničeni duši, obe duševni pred

kreaturi sta se sprijeli in kmalu je postala vidna opica kot poslednja pred kreatura; potrebovala pa je daljše mirovanje za popolno sprijetje, in potem še več mirovanja do ponovnega samospoznanja in samozavedanja. Zato je tudi dalj časa čepela na mestu, kjer je njeno telo padlo z drevesa, bolj instinktivno kot pa vedoč, kaj se je tam zgodilo.
13 Toda postopno sta se vračala zavest in samospoznanje in opica je poleg tega dobivala tudi čedalje bolj človeški videz in se začela postavljati pokonci. Njen duševni, zmeraj dalje segajoč zaznavni čut je začel zaznavati bližino ponesrečene duše svojega zemeljskega očeta. Zapustila je svoj prostor, kjer je čepela, se pomikala k tolmunu, kamor jo je privlačil instinkt, in zdaj popolnoma spoznala z desetimi človeškimi prekletstvi obremenjeno nesrečno dušo svojega očeta.
14 Tedaj se je v njej prebudila otroška ljubezen, obenem z njo pa tudi vprašanje o Bogu in Njegovi resnični pravičnosti; z vsem tem pa se je v njej prebudila tudi povsem upravičena jeza nad prekletstvom, ki so si ga v svojem neskončnem napuhu drznili ljudje vreči na uboge, v bistvu pa veliko boljše soljudi. S tem pa je zdaj že veliko popolnejši opičji človek v sebi spoznal tudi moč, s katero se je spopadel z desetimi hudiči prekletstva, ki so v podobi črnih rac čezmerno mučili dušo njegovega očeta.
15 V tej povišani samozavesti opičji človek plane v tolmun in začne, gnan od svoje otroške ljubezni do svojega ubogega očeta, uničevati deset hudičev prekletstva; v nekaj trenutkih jih je uničil in opičji človek je s tem dobil že skoraj povsem človeški videz.
16 Njegova ljubezen pa začne tudi v mrtvi očetovi duši poganjati nove življenjske korenine. To da sinu še več ljubezni in več moči, in s to iztrga očeta iz kraja njegovega propada in njegovega pogubljenja in ga prinese na kopno, kjer se po sinovi ljubezni tudi izoblikuje ljubeznivo počivališče za očetov prihodnji obstoj. Ker pa sinova ljubezen narašča, postaja močnejša tudi njegova svetloba; iz te svetlobe spozna nezadostnost svoje moči in se prav pošteno obrne na Boga, naj On pomaga njegovemu očetu. In pomoč ne izostane; pride oblačilo in moč za odhod v boljšo in popolnejšo življenjsko sfero, kjer očetova duša, hranjena s sinovo čedalje bolj naraščajočo ljubeznijo, pride spet do duhovnega mesa in krvi in tako končno postane sposobna spoznati Boga in vstopiti v Njegov red, - kar je pri samomorilcih zmeraj neznansko težka stvar."

152. Različne vrste samomorilcev in njihove razmere v onostranstvu

1 (**Gospod**): "So pa tudi razlike med samomorilci. Če si nekdo vzame telesno življenje zaradi tega, ker je nekdo drug preveč ponižal njegov veliki napuh in nima možnosti za maščevanje, je to najhujša vrsta namernega samomora. Takšne vrste samomora na duši ni mogoče nikoli povsem popraviti. Tisočkrat tisoči let so potrebni, da se navidezne suhe kosti takšne duše brez vsake ljubezni vsaj za silo obdajo s kožo,

kaj šele, da bi prišlo do inkarnacije• vsega njenega bitja; inkarnacija je namreč ravno proizvod ljubezni in tudi spet vzbuja ljubezen.
2 Če nekdo pogleda devico, ki je v svoji meseni sferi zelo popolno oblikovana in kipi od bujnosti, ga bo tak pogled vsega prevzel in njegovo srce bo takoj pokazalo od ljubezni vneto hrepenenje po tem, da bi bila njegova. Ja, zakaj pa je tako? Ker je mesena bujnost device produkt mnogo ljubezni! Snov, ki jo ima za podlago ljubezen, pa more in mora tudi v sočloveku prebuditi to, kar je sama.
3 Stopimo pa k drugi devici, ki je strahovito mršava, in povem vam, da ta ne bo posebej močno ganila nobenega srca; skrivaj se jim bo smilila, toda težko se bo vanjo kdo zaljubil. Zakaj pa spet tako? Ker visi na njenih kosteh veliko premalo tistega materiala, ki je le proizvod ljubezni!
4 Duša, ki je že tu bila sama ljubezen, je tudi onstran takoj videti nadvse mična, bujna in zato po obliki nadvse popolna. Skopa in zelo sebična duša pa je nasprotno videti silno mršava; toda nekaj mesa in krvi ima še vedno, ker ima takšna duša vsaj še ljubezen do sebe. Samomorilec pa je tudi povsem brez te ljubezni in njegova duša mora onstran nujno izgledati kot čisto suho okostje. Bistveno je le še to, ali kot človeško ali kot kakšno živalsko okostje!
5 Že prej smo se dotaknili, kako lahko obstaja več vrst samomora in zdaj sem vam izčrpno predstavil najhujšo. No, najhujši samomorilec se v onstranstvu ne pojavi v obliki človeškega okostja, ampak zmajevega, kačjega ali od kakšne druge nadvse divje, krvoločne živali. Zakaj? To si morete zdaj zlahka misliti! Takšna duša ne bo nikoli več mogla doseči vse življenjske popolnosti.
6 Poleg tega so še samomorilci iz ljubosumnosti zaradi device, ki ji je brez njene krivde drugi bolj všeč kot ljubosumni patron, ki jo je pri vsakem srečanju mučil z vsemi mogočimi očitki in ji pripisoval zločine in nezvestobe, na katere ni nikoli niti pomislila. Takšen se v onstranstvu pojavi v okostju volka, psa ali petelina, ker so življenjske narave teh živali vodile razum in voljo takšnega ljubosumnega norca, ker kot pred kreature pogojujejo resnično glavno bistvo takšne duše. Tudi takšni samomorilci bodo nekoč nadvse težko dosegli le delno popolnost življenja.
7 Potem so samomorilci, ki so skrivaj naredili velik zločin, zavedajo pa se, da jih zanj čaka najsramotnejša in najbolj boleča smrtna kazen. Vedo, da mora njihov zločin slej ko prej priti na dan. Kaj se potem navadno zgodi? Tak skrivni zločinec zaradi največjega strahu in ker ga upravičeno peče vest, popolnoma obupa in se obesi. Takšna duša se v onstranstvu pojavi v skeletu svojih pred kreatur, recimo kot pupki, kuščarji in škorpijoni, ki vsi čepijo na istem kupu, okrog katerega je postavljen žareč okop, običajno v obliki žareče velikanske kače. Tudi žareč okop spada med pred kreature ene in iste duše in je njen inteligenčni del.

• Inkarnacija = utelešenje, tu v pomenu obdajanja dušinega skeleta z duhovnim ‘mesom’.

8 Skratka, ko duša zaradi slabe vzgoje ostane brez vsake ljubezni, tudi do same sebe, je tudi vsa duša prežeta s peklom, kot najhujšim sovražnikom življenja in postane sama v sebi sovražnik lastnega življenja in obstoja in si neprestano prizadeva, da bi ga na kak neboleč način uničila! Ob takšni popolni sovražnosti do življenja mora končno vendar izginiti vse življenje, in takšna duša se onstran nikakor ne more pojaviti drugače kot povsem razkrojena v svoje posebne oblike praživljenja, in to le v njihovih okostjih brez mesa, ki nosijo v sebi le nujno sodbo.
9 Kost, pri človeku kot pri živali, je najbolj obsojeni del in zato brez vse ljubezni, in ker se v kosteh, tako kot v kamnu, ne more zadržati ljubezen do življenja, nazadnje preostanejo, četudi le substancialno duševno, kot takšni analogni deli, v katerih se ljubezen nikakor ne more zadržati Človeške kosti pa so še vedno sposobnejše, da se obdajo z življenjem, kot živalske kosti in celo skeletne lupine žuželk in grče, hrustanec in kosti dvoživk•.
10 Ko se potem onstran pojavi samomorilec na prej opisan način, si že lahko predstavljate, kako težko bo in kako dolgo bo trajalo, da bo takšna duša prišla vsaj tako daleč, da bo prešla v človeško okostje in potem iz same sebe dobila kožo ali celo nekaj mesa.
11 Toda zdaj se vam postavlja vprašanje, ali takšna duša tudi trpi kakšne bolečine. In Jaz vam povem: občasno največje in najbolj pekoče, občasno pa sploh nobenih! Če jo zaradi še možne ponovne oživitve duhovi, ki se ji v ta namen približajo, nekako razburijo, občuti v svojih delih najbolj pekočo bolečino; ko pa se spet umiri, v njej ni niti občutka niti zavesti, torej tudi nobene bolečine.
12 Obstaja pa še mnogo vrst samomora, ki pa nimajo tako hudih posledic za dušo kot oba pravkar opisana; vendar noben samomor nima dobrih posledic za dušo!
13 Tisti, ki ga je opisal Matael, je bil še najboljše vrste, zato je tudi šlo zlahka in prav hitro s ponovno oživitvijo in rešitvijo tiste duše. Toda rana ostane takšni duši za vedno, in ta je v tem, da skoraj nikoli ne more doseči popolnega Božjega otroštva; višje od prvih, zunanjih in zato tudi najnižjih nebes, ali sploh le do njihovih mejnikov pride samomorilska duša komaj kdaj!
14 V prva, modrostna nebesa pridejo večinoma le duše iz vseh drugih nebesnih teles, s te zemlje pa duše tistih modrih poganov, ki so živeli zelo vestno in pravično po svojem spoznanju, toda o moji osebi tudi onstran nočejo nič slišati. Če pa sčasoma vendarle nekaj sprejmejo, so lahko sprejeti v druga, torej višja ali tudi srednja nebesa; toda v tretja, najbolj notranja in najvišja, prava nebesa ljubezni in življenja, ne pridejo nikoli in nikdar. Tja bodo namreč prišli samo tisti, ki so že dosegli popolno Božje otroštvo.
15 Menim, da sem vam dovolj razložil tudi ta dva načina umiranja, ki ju je pripovedoval brat Matael; če pa komu še vendar kaj ni dovolj jasno,

• Živali, ki živijo tako v vodi kot tudi na kopnem

lahko tudi vpraša. Le dve uri še manjkata in sonce bo stalo nad obzorjem in tedaj se bomo vsi spet lotili nečesa povsem drugega. Kdor torej še kaj hoče ali želi, naj zdaj pove!"
16 Reko **vsi**: "Gospod, vse nam je jasno; pri takšnem živem načinu razlage vendar ne more nikomur ostati nič nejasno!"

153. O kamnu modrosti

1 Rečem spet **Jaz**: "No dobro, ker nam je ostalo še nekaj ur časa, naj nam naš Matael pove še zadnjo, po svoje pravzaprav najzanimivejšo zgodbo o umiranju! Še prej pa naj Rafael, ker se že dani, odnese svetilno kroglo na njeno mesto in ob tej priliki priskrbi Korneliju obljubljena enaka zrna!"
2 Rafael je to takoj opravil in Cireniju prinesel sedem svetilnih zrn, ki so bila velika kot debel grah. Teh sedem svetilnih zrn, velikih kot grah, ki jih je Rafael prinesel Korneliju, je svetilo tako močno, da jih ni mogel nihče gledati; že eno je namreč svetilo tako močno, da bi veliko dvorano, če bi bilo postavljeno v njeni sredini na vzvišeno točko, razsvetlilo bolj kot deset tisoč najsvetleje gorečih svetilk.
3 Cirenij zdaj ni vedel, kako naj shrani te svetilne kroglice, in Me je vprašal za nasvet; in Jaz sem spet poklical Rafaela, naj Cireniju priskrbi primerno posodo, da bo lahko vanjo spravil teh sedem svetilnih kroglic.
4 In **Rafael** je že opravil tudi to in Cireniju izročil dozo iz najčistejšega zlata, rahlo napolnjen s kameno volno (azbest), položil vanjo teh sedem kroglic in jo zaprl s pokrovom, ki je bil okrašen s čudovito vzvišeno izdelanimi okraski. Ko so bile te kroglice na ta način dobro shranjene, jih je Rafael izročil Cireniju z besedami: "Shrani jih samo zase! Nikoli naj noben teh kamnov ne krasi kakšne knežje krone, da ne bi kakšen drugi lakomen knez poželel takšne krone in bi se zaradi tega vnela vojna, v kateri bi se moralo zgolj zaradi takšne svetilne kroglice kot besni volkovi, hijene in medvedje raztrgati na tisoče ljudi!"
5 Cirenij se je zahvalil Meni in tudi Rafaelu, ki pa je zahvalo takoj zavrnil in jo pripisal Meni.
6 **Jaz** pa sem rekel: "Dobro je, da se je tudi ta zadeva končala! Cirenij, tebi obljubljene kroglice so shranjene; nikoli jih ne uporabi za posvetne namene in nikoli se ne ponašaj z njimi, tudi pred svojimi najbližjimi sorodniki ne! Če hočeš prerokovati, si položi dozo na želodčno žličko in imel boš jasna videnja; toda le tebi naj ostane znano, da si bil s posestjo teh kamnov okrepljen za prerokovanje! Ljudstvo naj prerokbo sliši in se po njej ravna, nikakor pa ne sme vedeti, od kod izvira! Če pa si že kdaj kaj slišal o kamnu modrih, ga imaš zdaj v teh sedmih kroglicah; toda le zase in za nikogar drugega več!"
7 Reče **Cirenij**: "Gospod, ko pa bom nekoč umrl, kaj naj se tedaj zgodi s temi sedmimi kroglicami?"
8 Rečem **Jaz**: "Tedaj jih izroči Jozuetu in ta bo že vedel, kaj se mora zgoditi z njimi za blagor sveta! Zdaj pa nič več o tem, ti pa, brat Matael, začni svojo pripoved; ta ima namreč za vas tisoč krat tisočkrat večjo

vrednost kot sto tisoč takšnih svetilnih kamnov! Začni zdaj; bodi pa kratek, da nas ne bo zmotil današnji zelo pomenljiv sončni vzhod!"

154. Strupena vdovina zunanja življenjska sfera

1 **Matael** se prikloni in začne takoj pripovedovati o naslednjem omembe vrednem smrtnem primeru; in pripoved se je glasila, kot sledi. "V neki vasi med Betlehemom in Jeruzalemom je živela čudna vdova. Bila je poročena z dvema možema. Prvi mož ji je umrl že po enem letu. Z njim je imela hčer, ki pa je bila od rojstva gluha in nema, sicer pa živahna, zdrava in vesela, kar je pri gluhonemih redko.
2 Po enoletnem vdovstvu, jo je za roko zaprosil drugi, pravi korenjak, in se oženil z vdovo, ki je bila takrat očitno zelo lepa. Toda možu se je s to ženo godilo komaj kaj bolje kot njegovemu predhodniku; živel je namreč le dve leti in nekaj mesecev, ko je, tako kot prvi, umrl zaradi sušice.
3 To je prestrašilo vse druge moške, tako da je odtlej nihče več ni upal prositi za njeno roko. Z drugim krepkim možem pa sploh ni imela otrok, medtem ko je gluhonema hčerka prav bujno rastla in je v svojem petem letu dosegla višino in moč, ki jo dosežejo deklice komaj v svojem dvanajstem letu, pri tem pa je bila nadvse prijetnega obraza in vsak moški je pogledal to gluhonemo z velikim in pogosto že zelo poželjivim veseljem.
4 Živela pa je ta vdova potem še dvajset let, ostala zmeraj lepa in celo zelo privlačna in njena hči je očarala vsakega moškega; nekaj lepšega in privlačnejšega tedaj ni bilo v vsej judovski deželi! Ta deklica je bila obenem zelo pametna in prav dobro izobražena in se je znala s pomočjo znakov prav dobro sporazumevati z vsakim, in to zmeraj na tako pristen, umetniško ljubek način, da je bil vsak moški prav srečen, če se je mogel pogovarjati s to gluhonemo. Mnogi so deklici ponujali poroko, toda ker so bili gluhonemi po zakonu izključeni od poroke, za kar nikakor ne najdem nobenega razumnega razloga, tudi tu ni bilo mogoče ničesar doseči.
5 Vdova je bila zelo premožna in je imela obsežna posestva in tako tudi veliko hlapcev in dekel in je bila nadvse radodarna do revežev. Žena bi se rada še enkrat poročila; toda ker se ni nihče več potegoval za njeno roko in si tudi žena sama ni upala več še koga poželeti, iz strahu in obenem prostovoljno, da ne bi nehote postala morilka še tretjega moža, je ostala samska, živela res moralno in zadržano in je bila tolažnica mnogih revežev.
6 Nekoč je prišel tudi nek grški zdravnik in jo je hotel ozdraviti njene nenavadne lastnosti; ona pa ga je zavrnila in rekla – kot je pozneje zvesto pripovedovala mojemu očetu, če me moj sicer dober spomin ne vara, z naslednjimi besedami: 'Moja starša sta bila dobra in bogaboječa človeka, jaz pa sem bila kot deklica znana kot vzor zadržanosti. Pred svojo prvo poroko nisem nikoli spoznala moškega. Kako je lahko potem v mojem sicer prav lepem telesu bila takšna zla lastnost, mi je uganka; sama pa sem – edinemu Jehovi vsa hvala! – povsem zdrava in zato nočem nobenih zdravil. Takšna je Božja volja, ki jo rada sprejmem! Ti,

psevdo Eskulap• pa se poberi, sicer bom dihnila vate in potem boš morda tudi ti brezupno izgubljen, kljub temu, da se imaš za zdravnika in bi mi rad pomagal, toda, kot vidim, ne moreš niti sebi pregnati svojega odvratnega krofa na vratu kot tudi šepanja svoje leve noge! Zdravnik mora biti vendar najprej sam brezhiben in povsem zdrav človek, če hoče pomagati bolniku! Zdravnikovo sveže in popolno zdravje mora vendar bolniku vliti določeno zaupanje, da more verjeti, da zdravnik nekaj zna; če pa je zdravnik pohabljen in hoče pomagati zdravemu človeku, je stoodstotno vreden posmeha in ga takoj naženejo iz hiše, v kateri postane vsiljiv!'
7 Ko je zdravnik slišal to pohvalo, je godrnjaje zapustil hišo, čez eno leto pa se je vrnil in se pozanimal za počutje naše lepe vdove in se začel potegovati za njeno lepo roko.
8 Tedaj je vdova postala nepotrpežljiva in z razdalje treh korakov dihnila proti zdravniku in rekla: 'Poberi se in mi ne stopi bližje! Čim stopiš v ta dih, si otrok smrti; niti leto ne bo minilo in boš trohnel pod zemljo!'
9 Tedaj se je zdravnik nasmejal ter veselo in poželjivo vdihnil izdihnjeni zrak, da bi lepi vdovi pokazal, kako malo se boji njenega ničevega strupenega diha, ker je bil prepričan, da ni prav nič na tem. Najboljše pri tej stvari pa je bilo, da vdova sama ni niti najmanj verjela v to, ampak je to grožnjo uporabila le zato, ker so ljudje to razglasili in se ji zato nihče ni upal preveč približati.
10 Toda ljudstvo vendarle ni bilo povsem v zmoti. Če ni naše vdove kakšna stvar silno razburila, je bila njena sapa prav dobra in zdrava; takoj pa, ko jo je kaj malo razkačilo, z njo ni bilo več mogoče vzdržati. V kogar je preveč dihala, ni živel več niti eno leto in je bil zapisan smrti. Lotila se ga je neke vrste sušica in lahko je zoper to uporabljal, kar bi mu lahko prinesel še tako preizkušen in dober čudodelni zdravnik, mu vse to ni nič pomagalo; z železno vztrajnostjo je bolezen napredovala in bolnik ji je neizogibno podlegel! In prav tako se je zares zgodilo tudi našemu grškemu zdravniku; kmalu nato je začel hirati in v osmih mesecih je postal najbednejši in povsem shirani mrlič, v primerjavi s katerim bi skoraj tri tisoč let stara egiptovska mumija bila videti še prav lepo rejena!
11 Naša vdova je to kmalu izvedela in od vseh strani so ji šepetali na uho, da jo bodo postavili pred sodišče. To je vdovo zelo prizadelo; nazadnje je začela tudi sama bolehati in kmalu je poslala po mojega očeta, ki je seveda vzel s seboj mene kot svojega nepogrešljivega vidca, da bi z mojim darom videnja pri tej nenavadni ženski kaj izvedel. Precej previdno sva stopila v hišo te nenavadne ženske in jo našla, kako je vsa šibka in izčrpana ležala v postelji. Njena gluhonema, sicer pa res nebeško lepa hči in par drugih deklet je bilo pri njej in skrbelo zanjo.
12 Tu je treba pripomniti, da je bila njena čudna sapa škodljiva samo moškim, nikoli pa ženskam in dekletom.

• 'Lažni Eskulap'. Eskulap je bil pri Grkih in Rimljanih bog zdravilstva

13 Moj oče je rekel, ko je nekoliko zadržanega diha stopil v sobo: 'Tu je poklicani zdravnik iz Jeruzalema; kaj želi mila vdova od mene?'
14 Vdova je rekla: 'Le kaj naj bolnica želi od zdravnika drugega, kot da bi ozdravela?! Pomagaj mi, če mi moreš!'
15 Oče je rekel: 'Pusti, da te nekaj časa opazujem, potem bom že videl, ali ti še lahko pomagam ali ne!'
16 Vdova je rekla: 'Stori, kar se ti zdi dobro!'
17 Tedaj mi je oče po rimsko rekel: 'Pazi, ali lahko tu kaj odkriješ; kajti njena bolezen mora imeti prav poseben vzrok!'
18 Takoj sem napel svoj vid, kolikor sem mogel, v začetku pa nisem mogel nič odkriti, to se pravi opaziti nič duhovnega in srhljivega. Toda po približno eni uri sem opazil, da se je modrikast dim širil nad vdovinim ležiščem in sem vprašal očeta, ali je tudi opazil kaj takega. Zanikal je in iz tega sklepal, da je to že nekaj nenavadnega. Zdaj sem z napeto pozornostjo nadaljeval svoje opazovanje in v tej modrikasti meglici odkril množico približno za prst dolgih klopotač in gožev, ki so plavale v modrikasti meglici kot v vodi. Te mrcine so se strahotno vrtele in zvijale v klobčiče in izredno sikale s svojimi jeklenimi jeziki; toda zunaj tega nekako fiksiranega megličastega kroga se ni premaknila nobena teh številnih mrcin. Očeta sem pri priči opozoril na to in mu poleg tega povedal tudi svoje mnenje, da bi bilo vsekakor nevarno preveč se približati postelji. Tega mnenja je bil tudi moj oče, takoj pa me je tudi vprašal, ali ne bi mogel izslediti kakšnega sredstva, s katerim bi lahko pomagal vdovi."

155. Kačji strup kot zdravilo

1 (**Matael**): "Ko sem stal tam ves zamišljen, sem zaslišal, kot bi mi nekdo šepetal v uho: 'Ujemita eno klopotačo in enega goža, jima odsekajta glavi, ju dobro skuhajta in dajta vdovi piti to juho, in povejta ji, da sodišče, ki se ga neznansko boji, nikakor ne more imeti nič zoper njo, pa bo takoj ozdravela! Če pa bo v prihodnje zaradi njene strupene sape kdo začel hirati, naj poskrbi, da bo dobil juho iz omenjenih kač, s katero je tudi stari Eskulab zdravil svoje shirance, in takoj bo popolnoma ozdravel! Omenjene kače pa zelo pogosto dobimo na južnem pobočju Horeba.'
2 Ta nasvet, ki sem ga povsem jasno slišal, sem na kratko in hitro sporočil svojemu očetu. On, zaradi tega ves iz sebe od veselja, je takoj rekel vdovi, da naj bo potolažena, ker ji bo zanesljivo lahko pomagal. Predvsem pa se ji zaradi grškega zdravnika ni treba niti najmanj bati sodišča, saj ni prav nič kriva za njegovo smrt. On sam nadvse dobro pozna rimske zakone in ne ve, da bi bil kdaj kak tak primer za kriminacijo••.
3 Resna predstavitev vdovine nedolžnosti je revo tako potolažila, da je modrikasta meglica nad njo povsem izginila, kar sem takoj povedal

•• Obtožba, kazenski postopek

očetu, katerega je to zelo razveselilo, in takoj je poslal na Horeb po omenjene kače. Tam je bilo dosti najboljših lovcev na kače in rotilcev kač in v par dneh so prinesli več primerkov obeh vrst, seveda že obglavljene in dobro konzervirane v ilovici, da ne bi na zraku začele takoj trohneti; tam je bila namreč posebna mastna, za zrak nepropustna rumena glina, v kateri truplo sto let ne strohni.
4 Ko so na kameli prinesli kače, so jih, kolikor je bilo naenkrat potrebno, očistili gline in nato v dobrem loncu postavili na ogenj in jih tri ure dolgo kuhali, ne da bi vdova, ki je ležala v postelji, o tem kaj izvedela. Čas od odhoda k Horebu po zdravilo do kuhanja je trajal štiri dni, med tem časom je moj oče vdovo večkrat na dan tolažil in ji obljubil popolno ozdravitev že v petih dneh. Pri tem je vdova iz dneva v dan vidno okrevala in je četrti dan že hotela zapustiti posteljo. Oče pa je zaradi priprave kačje juhe ni hotel pustiti iz postelje; če bi namreč kaj videla, bi najbrž bilo težko kaj s popolnim ozdravljenjem. Tako pa od vsega ni videla nič in ko ji je oče prinesel juho, jo je z vidnim ugodjem popila do poslednje kaplje in nazadnje priznala, da ji je to juhi podobno zdravilo izredno dobro teknilo.
5 Oče ji je čez nekaj ur le še enkrat ponudil juho in vdova se je po tem začela počutiti tako dobro, da smo jo četrti dan še komaj obdržali v postelji. Toda na očetov strogi ukaz je morala vsaj še pol petega dne od najinega prihoda ležati v postelji, nakar je zapustila posteljo povsem sveža in popolnoma zdrava. Mojega očeta je izredno bogato obdarovala in tudi name ni pozabila.
6 Ob najinem odhodu je zaupno vprašala mojega očeta, ali je morda poznal grškega zdravnika, in ali bi ji tudi on lahko kakorkoli pomagal pri njeni bolezni.
7 Moj oče pa je rekel: 'Še prav dobro sem poznal tega bednega mazača; ta pač ni nikoli nikomur pomagal – razen v grob!'
8 S to izjavo je bila ljubka vdova povsem zadovoljna in naju je oba odslovila z veliko naklonjenostjo. Oče je zdaj zelo skrbno zavil in zložil preostale kače v ilovici, jih privezal na kamelin hrbet, poleg drugih dragocenosti; midva pa sva zajahala najina dromedarja in se dobre volje vrnila domov.
9 Z nadvse nenavadnim zdravilom, ki sva ga vzela s seboj, je moj oče pozneje ozdravil še mnogo sušičnih bolnikov in si s tem pridobil veliko denarja in postal slaven. Seveda mu tempelj zaradi tega ni bil naklonjen in prav tako ne eseni; toda Rimljani so ga toliko bolj spoštovali, mu nudili vso zaščito, povzdignili njegovo znanje in umetnost do zvezd in mu dali častno ime *Aesculapius iunior*•. Kadar pa je očetu zmanjkalo kač, si je takoj spet naročil veliko pošiljko s Horeba in s tem zdravil sušične bolnike, od katerih pa mu resnično ni umrl niti eden."

• Mladi Eskulab

156. Duhovni pojavi ob smrti vdove in njene hčerke

1 (**Matael**): “Od ozdravitve te vdove pa je preteklo kar nekaj let, ne da bi midva z očetom kaj slišala o njej. Naenkrat zgodaj zjutraj, ravno na Sabbat, pa je prišel sel od te vdove in zaprosil očeta, naj kar se da hitro odrine na pot; omenjeni vdovi z njeno hčerko vred naj bi nenadoma postalo tako slabo, da si nihče iz kroga sosedov, ki jo globoko obžalujejo, ne upa več niti pomisliti, da se bosta še postavili na noge.
2 Da sva bila po tem sporočilu kljub Sabbatu kmalu na svojih dromedarjih, ni treba posebej omenjati, in da oče ni pozabil vzeti s seboj pravo količino nenavadnega zdravila, je tudi samoumevno; povsem razumljivo je mislil, da se je tej vdovi ponovila njena bolezen, kot se ob takšnih boleznih neredko zgodi, in vsak zdravnik ve, da je ponovitev stare bolezni veliko trdovratnejša kot njen prvi pojav.
3 Po nekaj urah sva prispela do znane hiše. Toda že z razdalje pol ure peš hoje sem opazil vso veliko hišo ovito v prav gosto, modro meglo; in kolikor bolj sva se približevala omenjeni hiši, toliko jasneje sem videl že znane mrcine plavati v modri megli. ‘Stoj’, sem rekel očetu, ko sva bila še kakšnih šestdeset korakov oddaljena od hiše, ‘zaradi najinega telesnega blagra ne pojdiva niti koraka naprej, če nočeva oba takoj postati plen smrti; kajti ista zla modra megla s svojimi nadvse grozljivimi prebivalci zdaj obdaja vso hišo!’
4 Moj oče se je zdaj silno prestrašil in se pri priči ustavil. V hišo obeh bolnic je poslal sla, da bi mu sporočil, kako se jima godi. Sel je takoj pohitel v hišo in našel obe že brez zavesti in v boju z neizprosno smrtjo.
5 Ko je oče od sla to slišal, mu je rekel: ‘Prijatelj, čudežev ne morem delati in tako mi ne preostane nič drugega, kot da se obrnem, in kolikor hitreje, toliko bolje! Nevarno je namreč biti v bližini teh dveh bolnic!’
6 Sel pa je menil, da naj se še vendarle zadrživa vsaj eno uro; saj vendar ne moremo povsem zanesljivo vedeti, ali obe morda le ne bosta prišli k sebi.
7 Rekel je oče: ‘Ti seveda ne veš, zato pa to toliko bolj zanesljivo vem jaz! Vse na svetu ima v sebi in pogosto daleč okrog sebe določena znamenja, iz katerih veščak z veliko gotovostjo lahko sklepa, kako je s kakšno stvarjo; in tako je tudi tu! Celo po hiši spoznam, da obe ne bosta preživeli in ne moreta živeti več niti eno uro! Tu bi bil vsak poskus rešitve povsem zaman!
8 Vi moški služabniki te hiše pa skušajte dobiti klopotače in gože, odsekajte jim glave, očistite jih in kuhajte, ter večkrat uživajte njihovo juho, sicer boste v enem letu vsi pomrli popolnoma shirani; kajti vam neznane izparine teh dveh ženskih bitij so takšne, da vsak moški, ki se jima, posebej zdaj, preveč približa, od tega zboli in v najdlje letu in pol postane prava mumija!’
9 Sel se je močno zahvalil za ta nasvet in je hotel očeta zelo bogato obdarovati; oče pa ni sprejel ničesar in je začel obračati dromedarja in tovorno kamelo, pri teh živalih zmeraj ne ravno lahko opravilo, posebej, ko so utrujene in lačne. Očetu je bilo to obračanje najinih nosačev sicer vselej nekaj neprijetnega, toda tokrat nama je prišlo zelo prav. Če bi se

namreč živali hitro uklonile najini volji, bi bila midva, prav posebej pa jaz, ob eno najnenavadnejših izkušenj.
10 Modra meglica se je postopno povečala za dobro polovico, kmalu pa se je kot ogromna krogla dvignila nad vso veliko hišo in bila natrpana ne le z obema vrstama kač, ampak še z velikansko množico vsakovrstne hudobne golazni, vmes pa tudi zelo krotke vrste. Te so se prerivale v veliki kepi kot žerjavi, ko vzletajo in se dvigajo v višave. Vsa kepa pa je visela na dveh zelo tankih vrvicah ali bolje pramenih. Nekoliko manjša polovica kepe je bila malo svetlejša kot druga, večja polovica.
11 Zelo čudno se mi je zdelo, kako prav močan zgodnje večerni veter ni mogel niti najmanj zmotiti tega zelo ohlapno visečega balona. Medtem pa, ko sem ves začuden opazoval ta pojav in v rimskem jeziku o tem poročal svojemu očetu, sem končno opazil čedalje več primerkov večjih živali kot so podgane, miši, kunci, kokoši, golobi, race, gosi, jagnjeta, koze, zajci, srne, jeleni, gazele in še mnogo drugih živali, ki so se povsem oblikovane vrtinčile v veliki kepi.
12 Oče je pripomnil: 'Sin, ali govoriš popolno resnico? Kajti ta zgodba mi začenja postajati le nekoliko preveč pisana!'
13 Jaz pa sem zagotovil očetu, da tako zdaj kot zmeraj pripovedujem le tisto, kar najjasneje vidim pred svojimi očmi, niti ene besede več, pa tudi niti ene manj. Potem oče ni nič več rekel in je izredno pazil na vsako mojo besedo.
14 Ko sem tako čedalje bolj intenzivno in razburjeno opazoval ta pojav, kakršnega še nisem videl, sta se naenkrat pretrgali obe vrvici, s katerima je bila videti pritrjena velika kepa, zdaj pa sta namesto ene velike kepe nenadoma lebdeli približno v višini moža nad hišo dve ločeni. Čedalje močnejši veter jima ni mogel do živega; kot trdno vzidana sta zdaj oba balona lebdela nad veliko hišo.
15 Po tej ločitvi nisem več opazil golazni v ločenih balonih, od katerih je bil eden videti nekoliko manjši in je bil tudi svetlejši od večjega; tudi je manjši vseboval le *mixtum compositum*• samih krotkih živali, večji pa tudi volkove, medvede in množico lisic, ki pa so se poleg mnogih krotkih prav prijazno sprehajale sem ter tja in naokrog. Čudno je bilo tudi to, da sem v že precejšnjem večernem mraku videl vse v teh dveh balonih tako svetlo in jasno, kot da bi ju osvetljevalo opoldansko sonce."

157. Razvoj duševnih podob obeh umrlih žensk

1 (**Matael**): "Dobre pol četrt ure je položaj ostal povsem enak; toda potem se je začela zadeva močno spreminjati. Povod za to je bila jata srak, ki so priletele in so bile videti povsem naravne; moralo jih je biti nekaj sto. Te so začele zelo vznemirjati oba balona. Številne živali v njima kakor da bi se zrinile ene v druge in kmalu sta bila v obeh balonih vidna le dva prav velikanska, sivobela orla, ki sta silovito hlastala po srakah, ki so se zaganjale vanju, gorje tisti, ki sta jo ujela; kmalu je

• pestra mešanica

povsem izginila! Ta prigoda pa ni trajala predolgo, - in požrla sta vse srake!
2 Ko sem to takoj najzvesteje povedal svojemu očetu, je rekel: ‘Ja, vse to je vendarle videti tako, kot da bi bili to duši obeh umrlih!? Oglej si vendar natančno vso stvar in mi povej vse, karkoli boš videl; resnično, o tako nenavadnem umiranju mi še nisi pripovedoval!’
3 Rekel sem jaz: ‘Oče, kar vidim, ti v istem trenutku povem! – Ravnokar se balona manjšata in velikanska orla se spreminjata v – naravnost povedano – dve kravi, vendar brez rogov, vidim pa tudi popolnega človeka, ki hodi po ostrešju gor in dol in nosi v vsaki roki snop sena; menda ne bo hotel s tem nakrmiti obe kravi? Točno! Obe segata z jezikoma po senu in sta se spustili povsem do strehe, tako da lažje dosežeta ponujena snopa; in zdaj že prav udobno požirata seno!’
4 Tako sem očetu pri priči pripovedoval, kako in kaj sem videl. Ko sta kravi požrli seno, je človek izginil s strešnega slemena; toda kmalu je prišel drugi, ki ni bil prvemu niti najmanj podoben, z dvema vedroma vode in je obe kravi napojil z vodo, ki je bila v njima in kravi sta jo popili do zadnje kaplje.
5 Po tej prikazni je izginil tudi drugi človek z vedroma vred; toda kmalu nato sta se kravi začeli hitro vrteti v krogu. Prejšnja megličasta balona sta postala povsem nevidna in od samega hitrega vrtenja nikakor nisem mogel več razpoznati podobe obeh bitij. Med tem hitrim vrtenjem pa sta bitji postajali čedalje svetlejši in sta končno dosegli sij zahajajoče lune.
6 Kmalu nato je vrtenje povsem prenehalo in namesto prejšnjih krav sta lebdeli zdaj dve nekoliko mršavi človeški postavi, vendar povsem goli. Ker sta bili proti meni obrnjeni s hrbtom, seveda nisem mogel razpoznati spola; toda sodeč po velikosti sta bili vendarle ženski postavi.
7 Čez približno četrt ure sem spet videl človeško bitje z dvema svežnjema, ki je prišlo na greben strehe in vsaki od obeh postav je dalo en sveženj. Prinašalec svežnjev je takoj spet izginil in obe postavi sta urno razvezali svežnja, vzeli ven vsaka svoje svetlosivo nagubano oblačilo in se v trenutku oblekli; šele zdaj sem z vso gotovostjo prepoznal, da sta bili obe postavi čudna vdova in njena gluhonema hči. Zdeli sta se mi sicer mršavi, toda ne glede na to sta bili brez dvoma oni dve!
8 Ko sta zdaj tako pred mojimi očmi stali na vrhu strehe popolni ženski, sta prišli spet oni dve moški postavi v svetlozelenih plaščih na streho in pomignili obema, naj jima sledita, kar sta obe tudi storili brez najmanjšega upiranja.
9 Sprevod je odšel proti poldnevu. Kmalu so mi povsem izginili izpred oči; takoj nato pa sem zaznal razumljive besede: ‘Gospodu Bogu edinemu vsa zahvala, vsa hvala in vsa čast za rešitev teh dveh ubogih!’
10 Kdo je izgovoril te besede, ne vem; vendar sem jih slišal nadvse razumljivo in jasno! Od dveh moških postav niso mogle priti, ker sta bili že zdavnaj nekje za gorami in dolinami. Te besede je moral izgovoriti nekdo drug nekje za menoj. Toda kdo, to je povsem druga stvar!
11 Kdorkoli pa jih je tudi izgovoril, se vse zgodbe prav malo tiče; da pa so bile besede dobre in so bile zelo pomembne, je tudi gotovo! Obe bitji

sta zmeraj izjemno dobro in krepostno živeli, bili zelo dobrodelni do revežev in poleg tega tudi izjemno bogaboječi, zaradi vsega tega je tudi nekoliko težko razumeti, zakaj je glas ravno za rešitev te vdove in njene gluhoneme hčerke dal Bogu posebno zahvalo, hvalo in čast. Ta glas mora torej vedeti ali je vedel nekaj več kot to, kar je zdaj sposoben razumeti celo moj razum.
12 Ti, o Gospod, pa tako in tako veš, kaj nam bo v tej zgodbi o umiranju ostalo uganka! Zato nočem o celoti nikakor postavljati nobenih posebnih vprašanj več, ker je itak vsa pripoved od alfa do omega eno samo vprašanje; zato raje Ti, o Gospod, takoj razloži vse, ker jaz tu ne vidim nikjer nobenega izhoda! Že bolezen sama je bila nadvse skrivnostna, kaj šele pojavi med in po umiranju! Dviganje očitno duševne modre megle nad vso hišo, živali v njej, končno delitev enega velikega balona v dva manjša, nagajive srake, velikanska orla, njuna sprememba v krave brez rogov in tako dalje, - skratka, vse to je pravljica, ki je nihče ne bi verjel, če bi jo kar tako pripovedoval! Če bi Ti, o Gospod, torej premilostno hotel, nam vendar nekoliko pojasni to zgodbo; kajti doslej je med njo in menoj razpeto trojno Mojzesovo zagrinjalo!"

158. Strup v mineralih, rastlinah, živalih in ljudeh

1 Rekel sem **Jaz**: "Je ta zgodba vsem vam enako nejasna?"
2 Vsi so potrdili to vprašanje in prosili za razlago.
3 In **Jaz** sem rekel vsem: "Saj ste vendar brali o otrocih kače, pri tej zgodbi pa ste tako nevedni! Glejte, na tej zemlji so znani strupeni minerali, strupene rastline in prav tako tudi strupene živali! Strupeni minerali so celi strupeni, strupene rastline večji del in strupene živali glede na svojo naravo v manjšem delu. Slišali pa ste tudi, kako so duše ljudi zgolj iz te zemlje konglomerat• iz mineralnih, rastlinskih in živalskih duš. To je stvar, ki sem vam jo že večkrat razložil, le da sem govoril bolj na splošno kot podrobno in doslej tudi še nisem pokazal nobenih posebnih izjem; to pa je tak posebni izjemni primer in Jaz bom vse vas podrobneje seznanil z njim.
4 Vi poznate pravični in resnični Božji red, poznate pa tudi njegove ekscentricitete••; lahko ga mislite, otipate in občutite! Kar pa morete vi, more enako tudi Bog; On gotovo najbolje in najjasneje pozna Svoj večni red, poleg tega pa pozna tudi najrazličnejše izstope iz tega reda in njegove prekoračitve, torej mora biti sposoben, da jih tudi misli in globoko občuti.
5 Da, Bog mora v bitja, ki naj bi postala svobodna in samostojna, posebej v angele in ljudi te zemlje, kot veste, položiti celo mik proti redu, da se iz tega za omenjene popolnoma uresniči svobodno dejavna samo

• skupek.

•• odklon, deviacija, izjeme.

odločitev. Iz tega pa vendar jasno izhaja, da mora biti možni protired Bogu prav tako znan kot dobri, resnični in živi red.
6 Misli in čustva sprevrženega reda v Bogu tako kot v človeku med urejenimi mislimi in čustvi so analogni strupenim mineralom, strupenim rastlinam in strupenim živalim. Ker pa so tudi Božje misli in Božja čustva, ne morejo miniti, ampak ostanejo tudi v ognjeno jezičnem oblikovanju inteligenc, kot sorodni se lahko sprijemajo v negativni sferi in tvorijo lastno vrsto bitij.
7 Iz tega praizvira je končno nastalo večinoma vse materialno in determinirano stvarstvo. Ker pa je to stvarstvo poklicano, da duhovnim bitjem ne služi le kot preizkusni življenjski strup, ampak ob pravi uporabi tudi kot zdravilni življenjski balzam, je tudi stvarstvo tako urejeno, da se preveč sprevržene prasubstancialne misli ločijo od veliko manj sprevrženih in tako tvorijo že opaženo strupeno vrsto bitij v vseh treh kraljestvih vidne, zunanje, najbolj materialne narave stvari.
8 Najprej so strupi v najbolj grobi materiji mineralov, potem se pojavijo, že nekoliko ublaženi, v za to primernem rastlinskem kraljestvu, in že neznatno ublaženi so v določenih živalih najnižje vrste nevarni boljšemu, torej pozitivnemu zunanjemu življenju in lahko v določenih okoliščinah četudi ne uničijo, pa vendar zelo poškodujejo celó notranje, popolnoma pozitivno, resnično življenje.
9 No, dušne specifične potence teh strupenih bitij se skupaj z njihovo inteligenčno sposobnostjo končno sprimejo in iz njih se nazadnje tudi izoblikuje postava, vendar zmeraj le ženska, ki pa potem seveda ni povsem brez še prav posebej strupenega dodatka. Te duše končno stopijo tudi na pot mesa po nekje izvršenem znanem dejanju spočetja s spolnim odnosom."

159. Strupena narava obeh umrlih žensk

1 Ko takšna duša prebiva v mesu, odloži svoj strup v meso in kri lastnega telesa, kar pa njegovega naravnega zdravja v njegovi življenjski sferi posebej ne moti, ker je že od pranastanka tako urejeno.
2 Toda za človeka, ki je izšel iz pozitivnega reda, kljub temu nikoli ni varno, da bi se preveč približal takemu človeku; četudi naravnost ne škodi njegovi duši, pa vendar škoduje njegovemu za sprejem takšnega strupa neprimernemu telesu. In zdaj smo že pri naši dvakratni vdovi!
3 Njena sicer povsem dobra duša, ki je prešla v dober red, je svoj strupeni praelement odložila v vranico in jetra njenega telesa, ki tam miruje in je zato neškodljiv tako dolgo, dokler je nekaj močno čustveno ne vzburi; ko pa je takšna resnično strupena oseba vzburjena, je za vsakega moškega skrajni čas, da se hitro umakne iz njene strupene sfere.
4 Ta strup, ki je v njenem telesu, je namreč živčno-eterične vrste in prodre v zunanjo življenjsko sfero osebe. Kdor ga z vdihavanjem ali daljšim zadrževanjem v takšni s strupom prepojeni sferi spoji z lastnim živčnim etrom, je telesno izgubljen, posebej, če ne pozna protistrupa.

5 No, protistrup bi bil, če niso vsi živci že preveč iritirani, omenjena juha; obenem pa bi morali v veliki posodi zadušiti te živali v olivnem olju in potem poleg popite juhe vse telo dobro natreti s tem kačjim oljem. Šele tako bi lahko prišlo do popolnega ozdravljenja, to pa zaradi tega, ker se strup, ki je že v živcih, takoj umakne iz živcev in se poveže in združi deloma s svojim praelementom v juhi v želodcu ali s tistim v olju in tako ne vpliva več na živce in jim tudi škodovati ne more več.
6 Ko si bil ti, Matael, s svojim očetom prvič povabljen k njej, je vdova trpela zaradi svojega lastnega strupa, ki ji ga je grški zdravnik preveč vzburil in bi lahko zaradi tega umrla že tedaj prav tako kot je pozneje; kajti takšne strupene osebe zelo redko umrejo zaradi kakšne druge bolezni kot zaradi lastnega strupa.
7 Modra megla, v kateri si videl plavati tebi ne preveč priljubljene živali, je bila tak izliv strupenega etra in je s svojimi vidnimi prebivalci povsem jasno in razumljivo pokazala, katerega duha proizvod je.
8 Ko je tvoj oče s svojo modro zgovornostjo precej omilil razburljivi strah vdovine notranjosti, se je zli eter umaknil v pomirjeno vranico in jetra; višek pa je ostal v želodčnem žolču, da ga je v štirih dneh končno povsem prevzela omenjena juha in se je izločil po naravni poti, in vdova je bila nato spet povsem zdrava. Glas pa, ki ti je povedal za to sredstvo, je prišel od duha, ki je bil vdovin duhovni varuh•.
9 Ko pa si bil s svojim očetom drugič poklican tja, je bila vdova zelo razburjena zaradi svoje gluhoneme hčerke, ki se je kljub svoji gluhonemosti prav močno zaljubila v nekoliko lahkomiselnega človeka. Zaradi tega se je vdovin kot tudi enake vrste hčerin lastni strup premočno razburkal; obe sta bili, kot bi ju tisoč najbolj strupenih kač pičilo v vse njune življenjske živce, in od tega trenutka ni bilo mogoče misliti na nobeno telesno ozdravljenje več, - razen le po Moji moči bi bilo to seveda možno. Duši obeh pa sta zaradi velikega razburjenja skoraj povsem razpadli, to se pravi, da sta se povrnili v svoje praelemente in prodrli, ker sta nujno potrebovali več prostora, celo visoko in daleč nad hišo, v kateri sta obe umirajoči ležali.
10 Ko je nastopila popolna ločitev od telesa in so se po nadaljnji umiritvi praelementi v življenjskem megličastem klobčiču spet začeli prepoznavati, da spadajo skupaj, sta se kmalu razvozlala prej drug v drugega zavozlana klobčiča, od katerih je večji vseboval vdovine življenjske praelemente, manjši pa hčerine. Življenjski praelementi pa, zdaj čedalje bolj umirjeni, so se tudi vedno bolj spoznavali, se sprijemali in v obeh balonih ti je postala vidna višja živalska vrsta.
11 Ko se je v življenjskem klobčiču v njegovi notranji obliki spet bolj umirilo, so se duševne predpodobe znova intimneje spoznale in prešle v dve orlici. Kmalu si zagledal jato srak, ki so vznemirjale balona; to so bili duhovi zunanjega življenja, ki so se zdaj tudi morali združiti z obema dušama. Ko se je to zgodilo na tebi viden in stvari ustrezen način, si

• = angel varuh

takoj opazil dve kravi. To bi že bilo bližje človeku; toda še vedno manjka nekaj praelementarnega.
12 Obe moški duši, ki sta bili prej vdovina moža, sta opazili ta primanjkljaj in sta ga po dobrem redu nadomestili. Zdaj nastopi v kravah novo življenje, pomešano vsevprek in tako nastane nov organski red, in iz tega kmalu izideta dve popolni človeški postavi. Moški duši ju zdaj objameta z ljubeznijo in ta ljubezen takoj ustvari primerno prasnov za ustrezno oblačilo, in na ta način postaneta prej tako zelo razbiti duši spet za vedno popolni človeški formi, obdarjeni s potrebnim spoznanjem, kar jasno kaže odhod proti večeru.
13 Poslednji zahvalni glas, ki si ga ti, Matael, nazadnje slišal, pa je bil spet glas enega in istega duha varuha, ki ti je skoraj dve leti prej izdal pravo sredstvo za ozdravljenje te bolezni. Ta duh pa je spoznal veliki napor, ki je bil potreben za stvarjenje resničnega nebeškega reda iz neposrednega sprevrženega reda; kajti tudi tu se lahko z malo strupa zelo veliko balzama spremeni v strup, z malo balzama pa je skoraj nemogoče veliko strupa spremeniti v zdravilni balzam. Le pri Bogu edinem je vse mogoče in zato poslednji klic zahvale duha varuha Gospodu Bogu!
14 Razumete zdaj vse to? Komur je še kaj nejasno, naj vpraša, da mu bo postalo jasno!"

160. Cirenijev pomislek o zemeljski ureditvi razvoja duš

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, Ti edini modri in pravični, v zvezi s to zgodbo mi je zdaj vse jasno; vidim namreč to resnično božansko umetniško zgradbo v naravnem procesu nastajanja, ki izhaja od Tebe, vidim Tvoj večni red, vidim pa tudi, da so Ti le v takšnem redu mogoče vse stvari. Vendar pa mi v vsem tem eno ostaja resnično nekoliko temno in lahko mislim, kakor hočem, kljub temu mi noče postati nič bolj svetlo in jasno.
2 Še zmeraj namreč ne razumem, zakaj mora naša človeška duša prej, preden preide v popolnoma inteligentno človeško formo, obstajati povsem razdeljena v tisočkrat tisoč rastlin, celo mineralov in v več kot še enkrat toliko živali. Preden torej postane popolna človeška duša, jo morata prej iz kamnov – in kdo ve, iz česa še - nekako izstreliti in končno naplaviti blisk in dež?! Potem poteka to potovanje duše in njeno sestavljanje dovolj dolgo skozi ves rastlinski in živalski svet, in nazadnje mora imeti še to čast, da jo kot nastajajočo močno človeško dušo še ubijejo v vsaj dvajsetih volih in poleg tega še v kakšnih sto ovcah, teletih in oslih?! To mi Rimljani imenujemo *Doctrina dura*•!
3 Ali ne bi mogel Bog takoj ustvariti popolne človeške duše in jo potem obleči z mesom in krvjo? Le čemu tako dolgotrajen razvoj? Poglejmo si našega Rafaela tu! Kaj mu vendar še manjka do popolnega življenja?! Kaj smo mi, iz vseh strani skupaj sestavljene duše v primerjavi z njim?! Ali nima on v najmanjšem prstu več oblasti in modrosti kot cele legije

• trd nauk.

nas ljudi v vsem telesu?! Propada tisočev legij najbolj izkušenih vojščakov ne bi mogel niti opaziti, v trenutku bi jih vse zmlel v prah! To imenujem jaz življenjsko popolnost! Če si jo lahko podelil njemu, zakaj ne tudi človeški duši?! Ali pa je moral tudi njegov duh tako kot duše prej opraviti neznansko potovanje skozi kdo ve kako nešteto mnoge stopnje? To, o Gospod, je torej moja temna stran! Pošlji tudi semkaj pravo svetlobo in v prihodnje Te gotovo ne bom nadlegoval z nobenim tako neumnim vprašanjem več!
4 V vašem Mojzesu je zapisano: 'In Gospod Bog je naredil človeka iz grude zemlje in mu vdihnil živi odem v njegov nos. In tako je človek postal živa duša.' Po teh seveda nadvse temnih besedah – če bi jih lahko vzeli tako, kot se dobesedno glasijo – bi Ti kot Bog torej človeku skozi nosnice vdihnil že popolno dušo, in ves človek bi potem po Tvoji podobi postal popolna duša. Vendar pa je tu eno prav tako nerazumljivo kot drugo. Zato Te prosim, da nam vsem to vsaj za silo osvetliš z majhno lučko!"
5 Rečem **Jaz**: "Ja, Moj ljubi prijatelj Cirenij, če te tvoj spomin tu in tam začenja že nekoliko zapuščati, ne morem Jaz nič za to; zakaj to, kar bi rad izvedel, sem vam vendar že zdavnaj zelo na dolgo in na široko razložil! Le pozabil si; nekoliko ti bom osvežil tvoj spomin in potem ti bo že vse postalo prav jasno!"
6 Reče **Cirenij**: "Ja, ja, Gospod, Ti imaš pač zmeraj prav! Zdaj mi je že povsem jasno; na tej gori in v tej noči si nam vse na las podrobno razložil, ko smo ob magični svetlobi posebne svetilne krogle v podobi ognjenih jezikov in jezičkov videli pred seboj lebdeti vse nastajanje in celo izliv Tvojih misli in idej, njihovo najbolj neskončno mnoštvo in celo naše lastne misli!"

161. Cirenij kritizira Mojzesovo zgodbo o stvarjenju

1 (**Cirenij**): "Z Mojzesom pa se ne glede na vse to nikakor ne morem prav spoprijateljiti. V tem mora biti veliko izredno velikega in resničnega; toda kdo razen Tebe razume to, kar je zapisal?
2 Posebej temna je njegova zgodba o stvarjenju! Nekje je zapisano: 'Naredimo človeka, podobo, nam slično, ki naj gospoduje ribam v morju, pticam pod nebom, živini in vsej zemlji in golazni, ki lazi po zemlji!' In Bog je ustvaril človeka kot Svojo podobo, kot Božjo podobo ga je ustvaril; in ustvaril je moškega in žensko. In Bog ju je blagoslovil in jima rekel: 'Bodita rodovitna in se množita ter napolnita zemljo in si jo podredita in gospodujta ribam v morju, pticam pod nebom in vsem živalim, ki lazijo po zemlji!' In Bog je rekel: 'Poglejta, vama sem dal vsakovrstno zelišče, ki je razsejano po vsej zemlji za vajino jed in vsakovrstno rodovitno drevje, ki rodi sad za vajino hrano, vsem živalim na zemlji in vsem pticam pod nebom in vsej laznini, ki živi na zemlji, pa raznovrstna zelišča, da naj se z njimi hranijo!' In zgodilo se je tako. In Bog je pogledal vse, kar je naredil, in glej, vse je bilo zelo dobro! In iz večera in jutra je nastal šesti dan.'

3 S tem zapisom naj bi opravili z zgodbo o stvarjenju; le, da še zdaleč ni tako! Šele nato, potem ko si je Gospod Bog vsepovsod ogledal Svoje stvarstvo in je videl, da je vse zelo dobro, piše Mojzes spet o tem, kako je Bog oblikoval prvega človeka iz ilovice ali grude zemlje in mu skozi nos vdihnil dušo, in človek naj bi bil zdaj povsem dovršen; le da je videti, kot da bi Bog pozabil, da bo človek potreboval tudi žensko!
4 V prejšnjem zapisu se sicer glasi: 'In Bog je ustvaril moškega in žensko'; tu pa, naknadno, pusti Mojzes Adama dolgo samega in šele potem mu v globokem spanju Bog ustvari ali naredi prvo ženo iz njegovega rebra! No, kdor lahko to razumno in smiselno poveže, očitno razume več kot jaz!
5 Po prvem zapisu Bog Adamu in Evi takoj zapove, da naj gospodujeta vsej zemlji in vsem bitjem na njej in ju blagoslovi; zapisano je namreč: 'In Bog ju je blagoslovil.' Torej je moral prej blagosloviti že tudi zemljo in vsa bitja na njej; Zapisano je namreč tudi, da se je Bogu Samemu zdelo zelo dobro vse, kar je ustvaril. Kar pa se Bogu Samemu zdi zelo dobro, mora vendar biti z najvišjo bogu všečnostjo tudi že nadvse blagoslovljeno!
6 Očitno so v prvem zapisu vsa zemlja in prvi človeški par v najvišji meri blagoslovljeni! Toda v naknadnem zapisu dobi vse skupaj spet drug videz: zemlja ima le en za bivanje primeren vrt, ki je seveda moral biti zelo velik, ker v njegovem središču izvirajo kar štiri največje azijske reke. Tu je Bog naredil prvega človeka samo iz ilovice in mu nato skozi nosnice vdihnil živo dušo; videl je in poimenoval drevesa in zelišča, ribe v morju, ptice pod nebom in vse živali, ki lazijo in hodijo po zemlji.
7 Žuželke, muhe, čebele, ose, sršene, metulje in še veliko množico majhnih prebivalcev zraka, ki jih vendar ne moremo imenovati golazen, je Mojzes čisto pozabil, prav tako kot neštete prebivalce morja, razen rib; v zraku kot pod nebom govori le o pticah, v morju pa le o ribah. To je tudi nekoliko čudno!
8 Toda pustimo to; kajti pod pojmom 'ptice' lahko končno v najširšem pomenu razumemo vse, kar naseljuje zrak, in pod splošnim pojmom 'ribe' vse živali, ki prebivajo v vodi. Ali je Mojzes svoje pojme tudi tako razširil, kot bi bilo potrebno za njegovo pravilno razumevanje, pa v nobenem primeru ne morem trditi!
9 Naj bo s tem, kakor hoče, o tem bi se še vedno lahko sporazumeli; toda ko v predhodnem zapisu Bog šesti dan takoj po vzkliku: 'Naredimo človeka po Božji podobi!' ustvari moškega in žensko, v naknadnem zapisu pa moškega veliko prej oblikuje iz ilovice, žensko pa veliko pozneje iz moškega rebra, se zdi vsa zemlja veliko manj blagoslovljena; o blagoslovu tega prvega človeškega para pa sploh ni govora, ampak jima nasprotno z grožnjo smrtne kazni in prekletstva zemlje prepove jesti sad z določenega drevesa, in ko je pozneje po prekršitvi te zapovedi tudi zapisano, da je bila zemlja zares prekleta in bo rodila le še trnje in osat in poleg tega, da bo moral umreti, in da si bo v potu svojega obraza moral pridelati svoj kruh, - da, tu ni mogoče nikjer več odkriti niti najmanjše sledi blagoslova, ki ga Mojzes omenja v prvotnem zapisu, kot tudi prav tam omenjenega najvišjega Božjega zadovoljstva nad

dokončanim delom! Da, Ti naš visoko božanski prijatelj, tudi to je najbrž le *Doctrina dura*•, in v njej se kljub najboljši volji ni mogoče znajti!
10 Odkrito rečeno: Kdo si Ti, o Gospod, in kar Ti učiš, verujem bolj kot skala trdno; toda z nekoliko preveč zmedenim Mojzesom se mi nikar ne približuj! Če Ti je mogoče, da mi to nekoliko razsvetliš, mi je prav; če pa to zaenkrat po Tvojem redu ni mogoče, no, pomeni to vsaj meni zelo malo ali pa celo prav nič! Jaz in vsi mi imamo od Tebe popolno svetlobo in zato zlahka pogrešimo Mojzesovo brlivko. Kaj nam koristi nauk, ki ga v njegovi izvirni resničnosti ne moremo razumeti?! Bolje ena poučno razumljiva beseda kot deset tisoč besed, ki jih nihče ne razume!"

162. Stvarjenje Adama in Eve

1 Rečem **Jaz**: "Tvoja pripomba o Mojzesu ni ravno tako slaba, merjeno z merilom posvetnega razuma, če pa presojamo z razumom duha, je Mojzes nekaj povsem drugega, kot pa se tebi po tvojih besedah zdi. Sicer pa se besede prvega in poznejšega besedila sploh ne razlikujejo tako zelo, kot misliš; poznejše besedilo namreč komentira prvo besedilo in natančneje opisuje– četudi pravzaprav na duhovno analogen način -, kako je nastal človek.
2 Kako pa je treba ta nastanek razumeti naravno, sem vam toliko, kolikor vam je zaenkrat potrebno, pokazal celo že v tej noči. In Matael, ki zelo obvlada umetnost analogij, vam je pred enim dnevom tudi povedal, kako je treba razumeti Mojzesove spise; in spet ti moram, Moj prijatelj Cirenij, pripomniti, da imaš res zelo kratek spomin! Sicer sem pred tem tvoj spomin ponovno oživil, in zdaj se že lahko, če res trdno hočeš, v njem nekoliko svobodneje giblješ; pri tvojem mozaičnem dvomu o stvarjenju človeka pa ti bom dodal še toliko opominov, da boste iz tega ti in še marsikdo drugi zlahka razbrali, kako je pravzaprav s to zadevo.
3 Glejte, vse kar pove Mojzes s svojo zgodbo o stvarjenju in kar sploh hoče povedati, se najprej nanaša le na vzgojo in duhovni razvoj prvih ljudi sploh, in zgolj po analogiji tudi na prvi človeški par.
4 Sicer je bil Adam po Moji volji ustvarjen in oblikovan iz eteričnih delov najfinejše gline po postavljenem redu, kot sem vam zdaj pokazal; in ko je po lastnih bogatih izkušnjah, ki si jih je pridobil po Moji volji, napredoval do tiste moči, po kateri se je pri njem začela tvoriti nadvse intenzivna zunanja življenjska sfera, in ko je nekoč od dela in potovanja utrujen zapadel v globok spanec, je bil tudi čas za postavitev naravne duše, ki je nastala po vseh vam zdaj znanih naravnih stopnjah, v Adamovo zunanjo življenjsko sfero.
5 Ta duša, ki se je znašla v zunanji življenjski sferi, si je po Moji volji in po Mojem redu iz teh njej zelo ljubih Adamovih delcev zunanjega življenja ali iz obilne življenjske meglice, kot še dandanes počnejo duše umrlih, ko se hočejo za nekaj trenutkov prikazati ljudem, takoj začela

• trd, težko razumljiv nauk

oblikovati sebi ustrezno telo in je bila v treh dneh s tem tudi povsem gotova.
6 Ko se je nato Adam prebudil, je poln začudenja in veselja videl ob sebi svojo podobo, ki mu je seveda bila zelo pri srcu in mu je tudi morala biti, saj je telesno izvirala iz njegovega bitja.
7 On pa je v bližini srca zaznal, kot bi ga nekaj pritiskalo, toda povsem prijetno, tudi je občasno čutil nekakšno praznino – to je bil začetek spolne ljubezni – in se ni mogel več ločiti od podobe, ki mu je bila s toliko miline takoj v veliko veselje. Kamor je šel, mu je žena sledila, in ko je žena kam šla, je gotovo ni mogel pustiti, da bi šla sama. Čutil je ženino vrednost in njeno ljubezen in je zato v nekem jasnovidnem trenutku rekel: 'Midva, jaz mož in ti žena, ki si mi zrastla iz mojega rebra (v bližini srca), sva torej po Božjem načrtu eno meso in eno telo; ti si najljubši del mojega življenja in tako bo odslej ostalo, in mož bo zapustil očeta in mater (moška resnost in skrb) in se bo držal svoje žene!'
8 Kjer pa je zapisano, da je Bog pri Adamu z mesom napolnil tisto mesto, kjer mu je vzel rebro, pa upam, da nihče izmed vas ne bo tako neumen, da bi domneval, da je Bog Adama resnično ranil, da bi ga prikrajšal za rebro, da bi iz majhnega rebra nastala velika ženska. Rebra so zunanji, trdni zaščitni oklep nežnih notranjih organov.
9 Ko David pravi: 'Bog, naš trden grad in močan ščit!', - je mar Bog zaradi tega v resnici iz samih klesanih kamnov sezidan trden grad ali velik bronast ščit?!
10 Tako je tudi z rebrom, iz katerega naj bi izvirala Eva! Rebro je le znamenje za stvar; stvar pa je Adamovo notranje, silno ljubezensko življenje. In rebro kot zaščito tega življenja, je Mojzes sprejel v Sveto pismo zaradi tega: prvič, ker varuje življenje in tako kot zunanji ščit življenja le-tega tudi v podobi predstavlja; drugič pa je pozneje tudi dobro, zvesto in ljubeznivo ženo treba gledati kot varuhinjo, ščit in zaščito moževega življenja in jo zaradi tega analogno tudi imamo za moževo rebro; in tretjič je eter zunanjega življenja tudi najsilnejša zaščita notranjega naravnega življenja duše, brez katerega človek ne bi mogel živeti niti deset trenutkov dolgo.
11 Zdaj pa je iz preobilja tega Adamovega zunanjega življenjskega etra po nežnem telesnem bitju nastala Eva; in ker ta življenjski eter izpareva iz okolice reber in prsne jamice in od vseh strani obdaja človeka, je mogel Mojzes, ki mu je bila govorica v prispodobah nadvse tekoča, zapisati, da je Eva nastala iz Adamovega rebra in da je Bog Adamovo rano napolnil ali zamašil z Evinim mesom. Kajti ravno Eva je bila meso, nastalo iz Adamovega zunanjega življenjskega etra, s katerim je Bog Adamu nadomestil manjkajoči zunanji življenjski eter in mu torej ranjeno mesto pokril z Adamu nadvse prijetnim Evinim mesom, ki je bilo pravzaprav tudi Adamovo meso."

163. Štirikratni pomen Mojzesove zgodbe o stvarjenju

1 (**Gospod**): "Glejte, na ta način je treba brati Mojzesa in ga po naravnem delu razuma tudi razumeti! Seveda je tu še globlje, notranje, čisto duhovno razumevanje, po katerem moramo vso zgodbo o stvarjenju razumeti predvsem kot Božje delo vzgoje ljudi, da bi spoznali in ljubili sebe in Njega kot svoje vse. V tej sferi se Bog duhovno sprehaja z Adamom in ga poučuje, daje mu zakone, ga kaznuje, ko pogreši, in ga spet blagoslavlja, ko Adam ali sploh prvo pračloveštvo te zemlje Boga spozna, Ga ljubi in živi v Njegovem redu.
2 Četudi se to ni tako zelo dogajalo naravno materialno, pa se je vendarle dogajalo duhovno, in to tudi pri še povsem čistih, nepokvarjenih in nadvse preprostih ljudeh, kar je kot naravno zelo razvidno. Zato lahko Mojzesa beremo celo štirikratno in ga zmeraj zelo dobro in čisto razumemo.
3 Prvič: zgolj čisto naravno, iz česar spoznamo nujni nastanek v določenih obdobjih po večno nespremenljivem Božjem redu. Iz tega lahko vsi naravno modri napolnijo svoj razum in tako uresničijo svoja nemogoče drugačna kot še vedno izredno plitva razmišljanja; po tej poti lahko prav veliko doženete, vendar pa pri tem nikoli ne morete priti do kakšnega trdnega in trajnega temelja.
4 Drugič: naravno in duhovno pomešano. Ta prav tako nadvse resnična sfera je najboljša za ljudi, ki hrepenijo po bogu všečnem življenju, ker tu postane jasno vidno in razumljivo, kot da bi šlo z roko v roki, v obojem, v dejanju in v znamenju. (Nota bene: Na ta način sem vam dal tudi 'Božje gospodarjenje'
5 Tretjič: čisto duhovno, kjer se niti najmanj ne oziramo na naravne pojave in njihov začasni obstoj in spremembe. Tu gre edino le za duhovno vzgojo človeka, ki jo je Mojzes odlično predstavil v analognih naravnih podobah. To morajo razumeti vsi v Bogu modri, katerim je zaupana notranja vzgoja ljudi.
6 In končno četrtič: čisto nebeško, kjer je Gospod vse v vsem in se vse nanaša na Njega. Kako pa je treba to vzeti in razumeti, ne morete dojeti prej, dokler ne boste po popolnem prerojenju svojega duha postali eno z Menoj, kakor sem Jaz eno z Očetom v nebesih, vendar s to razliko, da boste vsi vi postali eno z Menoj v *ločeni* osebnosti, medtem ko sva Jaz in Oče, ki je Moja ljubezen, med seboj popolnoma eno v večno *neločeni* osebnosti.
7 Zdaj pa upam zate, ljubi prijatelj Cirenij, da boš imel o Mojzesu boljše mnenje; ali pa še morda misliš, da Mojzes – po tvojem mnenju kot kak slepec – ni vedel, kaj je pisal?!"
8 Reče **Cirenij**, ves skrušen: "Gospod, pusti me zdaj, da bom ves osramočen povsem utihnil; kajti zdaj že uvidim svojo veliko in grobo neumnost. Odslej bom le poslušal, sam pa ne bom spregovoril nobene besede več!"
9 Tu stopi k Meni **Kornelij** in reče: "Gospod, zdaj, preden bo sonce povsem vzšlo, dovoli tudi meni spregovoriti besedico in postaviti morda ne ravno nepomembno vprašanje oziroma pravzaprav pripombo!"

10 Rečem **Jaz**: "Le daj; kar te teži, to mora ven!"
11 Nadaljuje **Kornelij**: "Z Mojzesovim Pismom bo že gotovo natančno tako, kot si nam zdaj najjasneje razložil, in mi ljudje bi z ustreznim razmišljanjem morda zmogli odkriti prvi, drugi in tretji pomen; saj mora vendar obstajati analogija med vsem duhovnim in materialnim. Toda kdo, razen Tebe, ima pravi ključ za to?
12 To, kar si nam razložil, zdaj seveda razumemo; toda kolikor mi je znano, je Mojzes napisal pet knjig. Te imajo bolj ali manj isti slog in istega duha. Kdo jih lahko bere in kdo razume?! No, ali ne bi bilo možno, da bi nam dal za to vsaj enostavno splošno navodilo? Jaz sam se bom odslej ukvarjal predvsem le z judovskim Svetim pismom, ker sem si znal priskrbeti dober prepis iz templja, rad bi pa tudi razumel, kaj tam berem.
13 Popolnoma tudi obvladam hebrejski jezik in Pismo dobesedno tudi povsem razumem; toda kaj mi koristi dobesedni in materialni pomen besed, če ne morem dognati njihovega duha?! Zato nam daj, o Gospod, navodilo, da bomo lahko razumeli, kar beremo!"

164. Ključ za razumevanje duhovnih spisov

1 Rečem **Jaz**: "Da, Moj prijatelj Kornelij, pravila in navodila za to ni v sferi zunanjega sveta; edino, kar ti daje ključ in ti pomaga razumeti duha Pisma, je tvoj lastni duh, prerojen iz Mene in Mojega nauka. Dokler nisi prerojen v duhu, ti nobeno pravilo nič ne koristi; Ko pa si prerojen, ne potrebuješ nobenega pravila več, kajti tvoj prebujeni duh bo sebi enako zlahka in hitro našel tudi brez splošnega pravila.
2 Če pa hočeš vsaj naravni pomen Pisma razumeti bolje, kot si ga doslej, se moraš dobro seznaniti z jezikom Ilirov, ki ima po korenski zasnovi največjo podobnost s staroegiptovskim jezikom, ta pa je skoraj enak prahebrejskemu. Brez znanja tega jezika ne boš Mojzesovega Pisma nikoli pravilno bral in zato tudi dobesednega pomena ne boš pravilno razumel. Če pa ne razumeš že zemeljskih podob, ki se v njem pojavljajo, kako ti bo šlo z duhovnim razumevanjem, ki se skriva v njih, celo z več tisoč pravili in navodili?!
3 Sedanji judovski jezik je postal skoraj povsem tuj v primerjavi z nekdanjim, ki so ga govorili Abraham, Noe in celo Adam. Ostani pa v Meni v veri in v ljubezni, pa ti bo pravo razumevanje dano že samo od sebe, in to v ne preveč dolgem času! Sicer pa ti ne bo škodovalo, če boš večkrat prebiral Pismo; s tem bo tvoja duša ostala dejavna v iskanju in razmišljanju. – Si zadovoljen s tem odgovorom?"
4 Reče **Kornelij**: "Vsekakor, Gospod in Učenik! Upravičeno upanje, ki temelji na trdnem temelju, je vredno več kot polna posest tega, kar smo upali. In tako se hočem zdaj veseliti tega, kar imam od Tebe. Sprejmi najtoplejšo zahvalo mojega srca za to!"
5 Ko se je naš Kornelij s tem zadovoljil, je takoj stopil k Meni stari nekdanji poglavar **Stahar** in rekel: "Gospod in Učenik, to, kar smo zdaj vsi slišali iz Tvojih ust, je nauk, ki ga mi sicer zdaj razumemo; toda, ali ga bodo razumeli tudi drugi, ko jim ga bomo posredovali? Kaj vse smo

doživeli, slišali in videli, da smo bili zdaj sposobni to tudi razumeti; tisti, katerim naj bi to tudi oznanili, pa niso prej še nič doživeli, slišali in videli! Kako bodo oni to koristno razumeli?"
6 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, kje pa si imel ušesa, ko sem takoj na začetku govoril in celo vsem vam zapovedal, da vsega tega, kar boste to noč videli in doživeli, ne smete izdati nobenemu drugemu človeku?! To ostane skrito pred vsem svetom! Tistemu, ki bo v duhu resnično prerojen, se bo tako in tako vse razodelo; kdor pa vztraja v svoji posvetni zunanjosti, tistemu bi moralo v njegovo veliko jezo to postati norost, če bi o tem kaj izvedel. Zato je bolje, da svet o tem nič ne izve; vam pa je zaradi vaše okrepitve potrebno razumeti skrivnosti Božjega kraljestva, in to je dovolj za ves svet!
7 Kaj pa morate učiti v Mojem imenu, večinoma že veste; vse drugo je blagoslov za vas, ki ste bolj ali manj izvoljeni za učitelje ljudstva, da vi sami trdno verujete, da sem Jaz edini Gospod in Učenik od vekomaj. Če imate *vi* pravo in nespremenljivo trdno vero, boste tudi v svojih učencih zlahka prebudili trdno in živo vero s tem, da jim prej pokažete trdnost svoje lastne vere. Da pa morete to v vsej njeni moči pokazati, je bilo potrebno, da ste prej spoznali Mene, da sem resnično izšel od Očeta, da bi v vašem mesu vsem vam pokazal pot življenja.
8 Če si to zdaj vendarle razumel, boš tudi vedel, kaj morate vsi vi oznanjati ljudstvom ob času, ko vas bom Jaz razposlal. Ljubite Boga, svojega večnega Očeta, nad vse in svoje bližnje kot sami sebe in izpolnjujte zapovedi, ki jih je Bog po Mojzesu dal vsem ljudem, potem že imate skupaj zbran Moj nauk, ki ga morate oznanjati ljudstvom; več ni potrebno.
9 Vse drugo pa, kar ste tu doživeli, velja za vas, kot sem ti pravkar ponovno razložil. Zdaj upam, da veš, kaj moraš v prihodnosti storiti in naj kaj paziti, in zato lahko spet odideš na svoj prostor!" – S tem Stahar odide na svoj prostor.
10 Kralj **Ouran** pa vstane in Me vpraša: "Gospod, Učenik in Bog! Ti veš, zakaj sem šel na potovanje! Kar sem iskal, sem tudi našel. Meni je ta najdba v nadvse veliko veselje; gotovo pa bo dobro dela vsakemu, ki jo bo našel tako kot jaz! Brez pouka pa je nihče ne more najti! Zato je vprašanje, kdo naj poučuje, in kaj je za sposobnega učitelja ljudstva potrebno! Ali naj učitelji hodijo iz kraja v kraj in potujejo iz dežele v deželo, ali bi bilo morda bolje ustanoviti javne šole, v njih zaposliti najsposobnejše učitelje in ljudem predpisati zakone, da morajo obiskovati te šole? Gospod in Učenik in Bog, prosim Te, da mi premilostno daš navodilo o tem; jaz namreč hočem storiti in tudi bom storil vse, kar hočeš in želiš, da naj storim!"

165. Resnični učitelji evangelija

1 Rečem **Jaz**: "Tvoja zares dobra volja Mi je všeč; toda tudi tvoj spomin je postal nekoliko kratek, - o tem sem namreč tebi, in posebno Mataelu kot tvojemu zetu, tudi že dal dovolj navodil. Le nekoliko premisli, pa boš že našel! Sicer pa je vendar samoumevno, da mora tisti, ki hoče voditi

slepega, sam videti, če noče skupaj z njim pasti v jamo. Če tiči v tvojem očesu celo bruno, bratu ne moreš reči: 'Pridi, da izderem iver iz tvojega očesa!',.
2 Torej mora biti resnični učitelj brez napak, ki bi ga lahko ovirale pri opravljanju njegove službe; kajti tu je *noben* učitelj boljši kot nepopoln! Zato, ker vas vzgajam za učitelje, vam tudi kažem in razlagam toliko nezaslišanega; tako pa mora tudi vsakega popolnega učitelja prej poučiti Bog, tako kot zdaj poučuje vas. Oče v nebesih ga mora pritegniti, sicer ne pride do resnice in vse globine njene svetlobe; kdor pa ne pride vanjo in tako sam ne postane svetloba, kako naj potem zmore razsvetliti noč svojega bližnjega?!
3 Kar naj razsvetli noč in jo spremeni v dan, mora samo biti svetloba kot sonce, ki se zdaj bliža vzhodu. Če bi pa bilo sonce temno in črno kot oglje, ali bi potem lahko spremenilo zemljino noč v najlepši dan? Mislim, da bi tedaj naredilo noč še temnejšo in še bolj črno, kot je bila sama že poprej.
4 Zato je učitelj, ki ga ni Bog vzgojil za učitelja, slabši kot sploh noben učitelj! Tak nevedni učitelj namreč ni nič drugega kot vreča, polna slabih semen, iz katere se v brazde po naravi duhovno zmeraj in nujno revnega človeškega življenja seje ves plevel najmračnejšega praznoverja.
5 Če hočeš svoja ljudstva naučiti brati in pisati in računati, lahko vključiš primerne svetne učitelje, ki bodo vsega tega naučili že otroke v šolah; toda Moj evangelij morejo in smejo s koristjo in blagoslovom za druge ljudi oznanjati le tisti, ki imajo v polnosti ravno tiste lastnosti, ki sem jih prej jasno povedal kot potrebne za to službo.
6 Za to pa niso potrebne nobene posebne šole, ampak pravi nebeški sel naj gre od občine do občine in govori: 'Mir z vami; zdaj se vam je približalo Božje kraljestvo!' Če bodo sla sprejeli, naj ostane in oznanja; če ga pa občina, ki je preveč posvetna in hudičeva, ne bo sprejela, naj gre dalje in prej otrese celo prah s svojih nog! Takšna občina namreč ni vredna niti tega, da bi pravi nebeški sel na svojih nogah raznašal njen prah.
7 Tega Mojega nauka pa ne smete nikomur vsiljevati, ampak mora eden ali več udov najprej slišati o čezmerno velikih prednostih Mojega nauka iz nebes. Če hočejo udje nauk slišati, jim ga oznanite v kratkem in jedrnatem govoru; če pa nočejo ali kažejo malo veselja za to, potem naj nebeški sel le takoj spet odide, - nikoli ne smemo metati dragocenih biserov svinjam za žrtje!
8 Zdaj veš, kako je treba širiti Moj nauk; toda odslej tega Mojega navodila ne smeš več pozabiti! Sicer pa prepusti to posebej sveto in najsvetejše opravilo le Mataelu in njegovim štirim tovarišem; ti zdaj natančno vedo, kaj bodo morali storiti in urediti v zvezi z razširjanjem Mojega nauka in bodo v svojih srcih tudi zmeraj ostali v pogovoru z Menoj, kar je tudi najnujnejša zahteva za resnično razširjanje tega Mojega nauka.
9 Kdor svoje brate, visoke ali nizke, uči v Mojem imenu, ne sme zajemati iz svojega, ampak zmeraj le iz *Mojega* vodnjaka! Ni mu treba misliti: 'Kaj

bom govoril, ko pridem pred tega ali onega govorit Božjo besedo?'; ko bo potrebno mu bo v srce in na jezik položeno, kaj naj govori.
10 Kdor pa bo deležen te milosti, naj ne pomišlja to tudi glasno povedati morda iz strahu ali bojazni pred oblastnikom, kot da bi ga s tem lahko užalil ali celo razjezil! Kdor se sveta boji bolj kot Mene, pač ni Mene vreden in prav tako tudi Moje najmanjše milosti ne, in ni primeren za nebeškega sla.
11 Vendar pa ti bo lažje v tvojem kraljestvu, kjer si zakonodajalec in najvišji sodnik in se te tvoja ljudstva bojijo, ker poznajo nespremenljivost tvojih sodb in izrekov; ko pa bo učitelj kot nebeški sel prišel v kraj, kjer vlada krut knez, bo očitno potreboval več poguma kot ti, ki si strah zbujajoči knez svoje prostrane dežele.
12 Kdor pa je ali hoče biti pravi nebeški sel, naj ne nosi palice, niti kakšnega drugega orožja, tudi naj nima s seboj vreče, da bi kaj vtaknil vanjo; Jaz Sam mu bom že obudil prijatelje, in ti mu bodo dali, kar potrebuje kot človek iz mesa in krvi. Prav tako naj pravi nebeški sel razen pozimi ali v hladnih severnih deželah ne nosi več kot eno suknjo, da mu nihče ne bi mogel očitati, da ima preveč in zaradi tega kdo drugi premalo. Če pa mu nekdo podari drugo ali tudi tretjo suknjo, naj jo le sprejme; našel bo namreč dovolj priložnosti, kjer bo lahko dobro uporabil takšne pobožne darove.
13 S tem imaš, Ouran, vsa pravila, po katerih naj se ravnajo pravi učitelji; le eno dodajam in pravim: Vsakemu pravemu nebeškemu slu bom dal sposobnost, da bo s polaganjem svojih rok ozdravil vsakega bolnika. In pravi sli naj v občini, kjer bi našli bolnike, te tudi najprej ozdravijo; to bo v občinah prebudilo zaupanje in te bodo prej uglašene za novi nauk iz nebes, kot s še tako sijajnim govorom.
14 Vsak človek pa tako in tako raje prisluhne zdravnikovim besedam kot besedam še tako gorečega preroka. Kar delam Jaz, naj dela tudi pravi nebeški sel, ki ga pošljem v vse dežele sveta. Vendar pa naj pravi nebeški sel tudi pred polaganjem rok zmeraj dobro spozna, ali ni bolezen takšne vrste, da je človek zaradi nje že bolj mrtev kot živ. Če resnični nebeški sel opazi bolnikovo dušo že zunaj telesa, naj nikakor ne položi rok nanj, ampak naj le moli nad njim in v Mojem imenu blagoslovi dušo, ki se ločuje s tega sveta. Kratko povedano pa: Vsak pravi nebeški sel bo v tisti uri spoznal, kaj naj stori. Ouran, si zdaj zadovoljen z vsem tem, kar si še želel vedeti?"
15 Reče **Ouran**: "Da, Gospod in Učenik in Bog, edini resnični! Moja najbolj vroča in ljubeča zahvala Ti za to! In moja ljudstva Te bodo daleč naokrog hvalila in slavila, ker si njihovemu staremu kralju podelil toliko nezaslužene milosti, po kateri je bodo postali deležni tudi oni. Zato Ti še enkrat moja najbolj vroča in ljubeča zahvala za to!"

166. Čudovito jutro

1 Po tej resnično vroče občuteni, z vso toplino izgovorjeni zahvali se je Ouran vrnil na svoj prostor in v istem trenutku se je začelo sonce na prej še nikoli viden način bližati vzhodu tako, da si je zaradi bleščečega

obzorja komaj kdo upal pogledati proti soncu. Tisoč lahnih oblačkov je plavalo v svetlo rdeči svetlobi, kot bi trepetajoč od najglobljega spoštovanja čakali sijajnega očeta dneva.
2 Čez nekaj trenutkov se je začelo veliko sonce dvigati nad oddaljene gore v najsvetlejši mavrični svetlobi. Njegov premer pa je bil tokrat videti desetkrat večji kot kdaj koli prej; Obenem so mnogi navzoči opazili velike jate ptic, ki so se vrtele v krogih, bolj ali manj visoko, v najčistejših barvnih svetlobnih valovih zraka, ki so tudi vzhajajoče sonce krasili s čudovitim obrobnim gibanjem.
3 Nad širno morsko gladino je ležala lahna meglica, ki je veličastno odsevala mavrične barve sonca. Obenem je velika množica belih galebov živahno preletavala prostrano morsko gladino, ki se je kopala v briljantni svetlobi, in njihova krila so žarela, kot bi bila diamanti in rubini.
4 Obenem je pihljal tako prijetno hladen jutranji vetrič, da so **Cirenij in mnogi drugi** z njim glasno vzklikali: "Ne, tako veličastno čudovitega jutra umrljivo oko še ni videlo in noben človeški čut še ni občutil tako osrečujoče jutranje svežine!"
5 Tudi **Jara**, ki je vso noč molčala in bila zaposlena z gledanjem in poslušanjem, je nenadoma zakričala od navdušenja: "Oh, to je jutro, kot ga uživajo angeli v nebesih! Ah, ah, kakšna lepota, kakšna nepopisna milina! To je tudi jutro, analogno enako tistemu, ki nam je v tej noči v čezmerni polnosti vzšlo v naših srcih! Kajne, o Gospod, Ti moja edina ljubezen, da je to gotovo prav pomenljivo nebeško jutro?"
6 Rečem (**Jaz**) smehljaje: "Vsekakor, Moja najljubša rožna hčerkica, ko postane v človeku vse nebeško, bo že tudi nebeško vse, kar ga obdaja! Jutra postanejo nebeška jutra, dnevi nebeški dnevi, večeri resnični nebeški večeri, in noč postane nebeški počitek, toda ne več temna, ampak polna najčudovitejše svetlobe za človekovo čisto, z njegovim duhom združeno dušo. Le uživaj v polnih požirkih krepilno krasoto tega dišečega jutra!"
7 Deklica toči solze veselja in vstane s svojega sedeža, da bi se z vsem telesom predala temu jutranjemu vonju.
8 Pravkar pride tudi gostitelj Marko. Ko je pripravljal zajtrk, je zamudil sončni vzhod. Ker pa sonce blesti na nebu v polni in najsvetlejši mavrični svetlobi, Me ves začuden vpraša, kakšno nenavadno jutro je to; postal je namreč že star mož, križem kražem je prehodil Evropo, Afriko in Azijo, vendar še nikoli ni videl sonca in jutranjih oblačkov v takšni svetlobi! Naj mu zato vendarle povem, kaj naj to pomeni.
9 Rečem **Jaz**: "Glej, če bi prišel semkaj cesar iz Rima, bi mu podrejena ljudstva pripravila vse mogoče slovesnosti, deloma iz veselja, da enkrat vidijo svojega cesarja, deloma pa tudi zato, da bi od njega, ko bo veselo razpoložen, prejela marsikatero milost in marsikatero oprostitev. Glej, tu v Moji osebi tudi sedi cesar in edini vladar vseh nebes in svetov!
10 Prebivalci nebes, kakršen je naš Rafael, vedo, kako velika razodetja o življenju sem to noč razkril vam ljudem in da je dopuščeno, Mene, ki kot oče prebivam med vami ljudmi in vas poučujem, v tej Moji osebi gledati iz obličja v obličje. Najvišje in preblaženo veselje, ki ga zdaj

občutijo, lahko po delovanju naravnih duhov te zemlje vidite in občutite tudi vi.
11 Toda ne le na tej zemlji, ampak na vseh svetovih celega neskončnega stvarstva v tem času obhajajo podoben praznik in sicer polnih sedem ur. V tem času v vsem stvarstvu ne umre nobeno ustvarjeno bitje in tudi spočeto ne bo nobeno. Ko pa bo poteklo sedem ur, bo praznovanja konec, in vse se bo nadaljevalo po naravni poti.
12 Zdaj veš za vzrok veličastva tega jutra! Pojdi pa in poskrbi za posebej dober zajtrk, ker bomo tudi mi danes obhajali poseben praznik!"
13 Marko pohiti dalje; vsi navzoči pa se pridružijo veselju nebes ter Me hvalijo in slavijo, najmočneje Jara.
14 Ko so Me vsi dobro uro nad vse mere hvalili in slavili, pride Marko, da bi nas povabil k pripravljenemu zajtrku. Toda mnogi bi še radi ostali na gori.
15 (**Jaz**) pa zdaj rečem vsem: "Tam spodaj pri mizah na prostem je jutro enako kot tu zgoraj na gori; uživajte ga na kratki poti navzdol, spodaj pa ga boste uživali dvakratno! Naša telesa so potrebna okrepčila, zato pojdimo hitro dol k mizam!"

167. O postu in o veselju

1 Na te Moje povsem naravne besede pripomni **eden** izmed tridesetih **mladih farizejev**: "No, končno tudi naravna beseda iz ust Njega, v katerem prebiva najvišji Jehovov duh v vsej polnosti Svoje božanske modrosti, ljubezni, moči in oblasti. Kljub temu pa ne smemo zaupati, ali se morda tudi za tem ne skriva še globlji, duhovni pomen. Tistega, ki bi ga odkril razen Njega, bi morali nagraditi s kraljestvom! Torej jaz že ne bom postal kralj."
2 Reče mu **eden od tovarišev**: "Ta pripomba je bila že tiho mišljena preneumna, kaj šele glasno izgovorjena! Kako more Ta izgovoriti kaj brez notranjega, najglobljega duhovnega pomena?! Četudi se nam zdi še tako običajno, je in ostane vendarle izrek duhovnega pomena! Midva pač vso večnost ne bova doumela popolne globine tega tako zlahka in mimogrede izrečenega stavka; jasno pa čutim, da je lahko v njem skrito nekaj neskončnega. Zato se v prihodnje izogibaj takšnih preneumnih pripomb!"
3 Reče **prvi**: "No, no, vsekakor je bilo neumno od mene, to ti prav rad priznam; kljub temu pa nisem s tem mislil nič slabega!"
4 Reče **drugi**: "No, pa ti menda ni žal zato, ker nisi s tem mislil nič nabritega?! Toliko najvišje modrosti si to noč z menoj vred slišal, videl, čutil in zaznal, - in zdaj ti nenadoma pade na pamet, da bi si dovolil nekakšne nepotrebne glose?! Glej, ravno zato, ker sva tako neumna in zvita in zabita kot najmračnejša jesenska noč, naju tudi Gospod nikoli ni poklical, da bi o kakšni čudežni prigodi pripovedovala kot prevzvišeni Matael! Lepa razlika med nama in Mataelom! Že tako se sam sebi zdim kot nič; ti pa hočeš še glosirati – v tej neskončno vzvišeni družbi!"
5 Reče **prvi**: "Imaš povsem prav, brat, kar robato mi operi glavo! Resnično nisem zaslužil nič boljšega! Zato pa se bom zdaj tudi sam

kaznoval! Veš, zajtrk bi mi sicer zelo teknil; toda ne, ravno zato ne! Niti grižljaj naj do večera ne pride čez moje ustnice! O, bom že znal kaznovati svojo nabritost!" – S tem se ta mladi farizej spet vrne na goro, namesto da bi šel k zajtrku.
6 Toda tudi **njegov tovariš** reče: "Da, če se postiš, sem jaz s svojo tebi namenjeno grajo tega kriv in zato ti bom pomagal pri postu, da ga boš lažje prenašal! Sicer si pogrešil, toda svojo napako si takoj uvidel in zaslužiš odpuščanje in pravo podporo v svojem dobrem delu, s katerim se boš popravil. Postim se torej s teboj!"
7 Reče spet **prvi**: "To pa ne; ni namreč prav, če nedolžni trpi s krivim, kakor se na svetu na žalost vse prevečkrat dogaja!"
8 Reče **drugi**: "Ne da bi vedel! Toda povej mi, kje se tako pogosto pojavljajo primeri, da bi nedolžni moje vrste prostovoljno trpeli s krivimi!"
9 Reče **prvi**: "No, takšni primeri se ne pojavljajo ravno prepogosto, - toliko bolj pa takšni, ko morajo nedolžni neprostovoljno trpeti s krivimi, na primer: Kakšnega cesarja, ki ima preveliko kraljestvo in je mogočen zaradi svoje velike vojske, užali kralj manjšega in manj mogočnega kraljestva. Cesar bi se vendar zaradi takšne žalitve lahko maščeval le kralju; toda ne, s svojimi vojskami zasede kraljestvo in ga grozovito opustoši! Ne prizanese niti živini niti ljudem; vse mora pobiti, in vasi, trge in mesta uniči z ognjem. Koliko nedolžnih mora tu trpeti z enim krivim! Prepričan sem, da ti bo ta primer vendar dovolj in boš spoznal, da imam včasih tudi jaz prav!"
10 Medtem ko sta se ta dva, ki sta ostala na gori, tako pogovarjala med seboj, smo mi prišli do miz in sedli k zelo bogatemu in najbolje pripravljenemu zajtrku. Razen Mene ni nihče pogrešil obeh mladih farizejev, ki zdaj to seveda nista bila več. Zato sem pri priči rekel Marku, naj gre na goro in ju v Gospodovem imenu pripelje k zajtrku.
11 Marko je hitro odšel na goro in obema sporočil Mojo voljo. Tedaj sta se oba dvignila in sledila Marku tesno za petami.
12 Ko pa so se vrnili, sem (**Jaz**) rekel obema: "Simon in Gabi! Pridita sem in sedita za to mizo, da bomo po zajtrku vendar ugotovili, ali v Mojem naravnem pozivu na gori, naj odidemo dol k zajtrku, res ni mogoče najti duhovnega, notranjega pomena! Najprej pa jejmo in pijmo; telo namreč potrebuje za svoj začasni obstoj hrano in okrepčilo prav tako kot duša, če hoče rasti v spoznanju in moči volje.
13 Zato zdaj jejta in pijta in preložita post na kak drug čas! Dokler sem pri vas kot Oče vašega duha in ženin vaših duš, se ne postite niti telesno niti duševno; ko pa čez čas osebno, tako kot zdaj, ne bom več med vami, tedaj se boste že postili na različne načine!"
14 Pretiran post brez razloga je prav tako neumnost kot pretirano uživanje in lahko celo postane greh. Kdor hoče živeti v pravem redu, naj bo zmeren v vsem; kajti vsako pretiravanje mora sčasoma imeti škodljive posledice za telo, dušo in duha! Zdaj le jejte in pijte z dobro voljo, in bodite vedri in veseli!
15 Vedro in veselo srce Mi je veliko ljubše kot otožno, žalostno, ki se pritožuje, godrnja, je z vsem nezadovoljno, zaradi tega nehvaležno in

ima v sebi gotovo le malo ljubezni; v veselem srcu namreč prebiva ljubezen, dobro upanje in nedvomno zaupanje. Če pride iz pomembnega razloga žalujoči k veselemu in radostnemu človeku, kmalu tudi sam postane vesel, njegova duša se začne svobodneje gibati in svetloba duha mirno dušo lažje razsvetli, - medtem ko žalostna duša pošteno skoprni in postane nazadnje nedostopna in zlovoljna.
16 Menim, da z veselostjo in radostjo srca pač ne boste razumeli razposajenega, nečistega in nemoralnega norčevanja – podobnega se izogibajte! -, ampak tisto veselje in radost, ki napolnjujeta srce poštenega in zdravega zakonskega para, ali ju občutijo Bogu vdani ljudje po dobrih in Bogu všečnih dejanjih. –Ste razumeli vse to?"
17 Vsi potrdijo in se veselijo v Mojem veselju. Nato pa od vseh strani krepko posežejo v sklede in ob velikih, žlahtnih ribah si resnično nismo mogli želeti še kaj več! Tudi z vinom smo kar krepko postregli.

168. Simonov govor o opominjanju iz sebičnosti

1 Čez pol ure je postalo zelo živahno v naši veliki družbi, in Simon si je začel dajati duška z res duhovitimi šalami. Gabi, bolj resen mlad človek kakih dvajsetih let, je večkrat dregnil Simona, naj se preveč ne spozabi.
2 Toda **Simon** je rekel: "Kdo pa je takrat opominjal Davida, ko je zelo razposajeno plesal pred skrinjo zaveze? Njegova žena mu je iz sramežljivosti svetovala, naj kroti svoje veseljaško poskakovanje; toda David se za to ni zmenil! In glej, tudi jaz se zdaj ne bom oziral na tvoje grajanje, ampak se bom le še bolj veselil! Zato me ne dregaj več, sicer bi moral tudi jaz dregniti tebe!
3 Tja poglej, tam sedi Gospod; On edini je naš korektor! Kaj hočemo mi grešniki korigirati drug drugega? Kajti vsak od nas ljudi korigira svojega bližnjega večinoma iz lastnega samoljubja! Skopuh opominja svoje bližnje k zmernosti, treznosti in varčnosti in ima za to svoje moralne izreke. Zakaj pa to počne? Boji se, da bi kdo obubožal in bi ga on kot premožen človek moral podpirati, če že ne iz ljubezni do bližnjega, pa vendar zaradi sramote.
4 Drugi, ki ne more hitro hoditi, bo svojim spremljevalcem prav po zdravniško razlagal škodljivost hitre hoje. Drugi, ki ni poseben prijatelj velike vročine, bo ob največjem favoriziranju samega sebe poudarjal koristnost sence. Pivec vina svojim prijateljem gotovo ne bo prav posebej hvalil vode. Mlad ali tudi že bolj prileten mož, ki sam zelo rad vidi kakšno dekle, ji bo neprestano pridigal o nevarnosti druženja z drugimi moškimi, druge moške pa bo prav lepo in moralno temeljito svaril pred nepremišljenim druženjem z ženskim spolom. V takšnem opominjanju pa bo vendarle očitno prav veliko samoljubje?!
5 In tako sem jaz doslej še zmeraj, povem čisto odkrito, pripominjal, da se pri tako pogostnih svarilih zmeraj kaže nekaj sebičnosti s strani opominjevalca, kar težko prikrije kak opominjevalec, če le nekoliko premisli o sebi. Svojega bližnjega bo zmeraj z najrazličnejšimi

navideznimi moralnimi razlogi najbolj svaril pred tistim, kar je njemu samemu kakorkoli neprijetno storiti.
6 Če je kdo zaljubljen v neko dekle, jo bo gotovo neprestano svaril, včasih resno, včasih ljubeznivo, pred drugimi moškimi, ki jo morda, kot se včasih dogaja, tudi radi vidijo. Zakaj pa ne svari številnih drugih deklet pred pokvarjenostjo drugih moških? Ker pri drugih dekletih ni v igri njegovo samoljubje!
7 Iz značaja različnih svaril in poučevanj, ki jih ljudje delijo drug drugemu, bi lahko celo na las natančno odkril tako imenovane slabosti ljudi!
8 Na gori naš Božji učitelj ni zaman naredil čudovite in nadvse odlične pripombe za določene ne naprošene korektorje, naj svojemu bližnjemu prehitro ne svetujejo: 'Pridi prijatelj, da ti potegnem iver iz očesa!' Prej naj dobro pazijo na to, ali v njihovem lastnem očesu ne tiči kar celo bruno! Šele potem, ko bi z velikim naporom odstranili tega, bi imeli pravico tudi svojemu bratu reči, ali bi mu bilo po godu, da bi mu vzeli iver iz očesa!
9 Vidiš, prijatelj Gabi, to je tudi morala, ki ti je seveda ne želim vsiliti tako, kot si ti meni prej tvoje dreganje, čeprav sem skoraj trdno prepričan, da bi se tu moglo skrivati le zelo malo neresnice!
10 Zdaj sem povedal, kar sem imel, in se bom spet lotil ribe! Medtem lahko ti, prijatelj Gabi, nekoliko obrzdaš svoj pridigarski jezik! Le s Salomonovo modrostjo mi prizanesi; zanjo še nobeden od naju nima dlake na svojih mlečnih zobeh! Oba pa morava biti vesela že zaradi tega, da še sploh živiva; toda Salomona pustiva oba lepo pri miru! In njegovo Visoko pesem naj poje, kdor hoče; najina glasova na ljubi materi zemlji najbrž nikoli ne bosta dosegla te višine!"
11 Gabi je po Simonovem zbadanju sicer videti nekoliko zlovoljen, kljub temu pa molči iz samega spoštovanja do Mene.

169. Simon kritizira Salomonovo Visoko pesem

1 Rečem (**Jaz**) Simonu: "Je torej tvoj tovariš velik prijatelj Salomona? In kaj razume iz njegove Visoke pesmi? Povej Mi, kako daleč sta že prodrla vanjo!"
2 Reče **Simon**: "Gospod in Učitelj nebes in te zemlje! Če smem govoriti prav od srca, tako kot mi je zrastel jezik, govorim rad; če pa moram dlakocepiti•, je pri meni že konec, - tedaj namreč ne spravim nič iz sebe!"
3 Rečem **Jaz**: "Govori, kakor veš in znaš; kajti tvoja šaljivost in humor izvirata iz dobrega semena!"
4 Reče nato **Simon**: "Ah, če je tako, bomo pa že kaj spravili iz sebe! Seveda pa ne bo presegalo mojega nadvse preprostega razuma; vendar moje mnenje ne bo nezdravo!
5 Ti, o Gospod in Učenik, si vprašal, kako daleč sva že prodrla v Visoko pesem! Pomagaj, Elija, jaz še sploh nisem prodrl; za to bi mi namreč

• = trudoma iskati.

bilo škoda časa! Toda Gabi ima na pamet v glavi že celo prvo poglavje. Še vedno se z njim ubada in ga žveči, tako da ima čeljusti zmeraj polne; toda o pomenu tega poglavja ima prav tako malo pojma kot jaz o najglobljem morskem dnu. Najlepše pri tem pa je, da prvo poglavje te pesmi toliko slabše razumemo, kolikor pogosteje ga beremo! In če ga nazadnje kdo zna povrh tega še na pamet, potem ga niti najmanj ne razume!"
6 Rečem **Jaz**: "Ja, znaš morda tudi ti prvo poglavje na pamet?"
7 Reče **Simon**: "Ta – mi ga je že tolikokrat zdrdral, da ga zdaj na žalost tudi jaz znam od besede do besede na pamet, da sem se ga že pošteno naveličal! Zmeraj je bolj zabavno govoriti s Skiti•• kot pa poslušati Salomonovo Visoko pesem. Kdor v njej kaj najde, mora biti otrok prav posebnih staršev. Jaz jo imam za neumnost! Kakor lepi, resnični in dobri so Salomonovi pregovori in tudi njegove pridige, prav tako neumna in prazna je njegova Visoka pesem. Kdor najde v njej več kot le delo norca, ima očitno povsem bolne možgane!
8 Kaj naj bi na primer pomenilo: 'Poljubi naj me s poljubom svojih ust; kajti tvoja ljubezen je slajša od vina.' Kdo je 'on', in kdo je 'me'? Potem naj bi neznani 'on' s 'svojimi' lastnimi usti poljubil prav tako neznano 'me'!? Ima ta 'on' tudi druga tuja usta na svojem obrazu? To mora biti potem zelo čudno in nenavadno bitje!
9 Drugi del te prve vrstice je očitno razlog hrepenenja v prvem delu; toda tu je 'on' v drugi osebi in ne moremo zanesljivo domnevati, da je z izrazom 'tvoja ljubezen', ki je slajša od vina, mišljena ravno ljubezen tega 'on'. Če pa že ne vemo, kdo je 'on' in kdo je 'me', od kod naj potem šele vemo, kdo je tisti, katerega ljubezen naj bi bila v drugi osebi slajša od vina?
10 Sicer pa tudi ljubezni ni dan kak poseben kompliment, če rečemo, da je slajša od vina, če vina prej ne označimo kot posebej izvrstno. Saj vendar obstajajo tudi prav kisla in slaba vina! Če pa je ljubezen le boljša ali slajša od vina, brez razlikovanja njegove kvalitete, potem taka ljubezen resnično ni kaj posebnega! Med vsem tem kramljanjem je sicer lahko še vedno skrito nekaj posebnega, vendar tega jaz na tem svetu nikakor ne morem odkriti.
11 Vrhu vsega, da bom razkril svojo neumnost, bom k prvi vrstici dodal še drugo; ta se glasi, če me moj spomin ne vara: 'Da duhamo tvoje dobro mazilo; tvoje ime je izlito mazilo, zato te ljubijo dekleta.' Po mojem razumu se tu druga vrstica prilega prvi ravno tako kot cela hiša na oko! Kakšno mazilo je to in čigavo? Kdo naj to mazilo duha? Kako more biti ime kogarkoli izlito mazilo in zakaj naj bi ga ravno zaradi tega ljubila dekleta? Kakšna dekleta so to?
12 Zato proč z velikim Salomonom, z vso njegovo visoko modrostjo! Ena Tvoja beseda, o Gospod, ima zame tisočkrat tisoč krat večjo vrednost kot vsa visoka Salomonova modrost! Zdaj pa imam že spet dovolj Salomona! O Gospod, prosim Te, odpusti mi ostale vrstice, kajti te že zdaleč presegajo skitščino!"

•• Skiti so bili barbarsko ljudstvo jezdecev

13 Rečem **Jaz**: "Že dobro, Moj ljubi Simon, ali Mi ne bi mogel ponoviti tudi tistih besed opomina, ki sem jih na gori povedal tistim, ki zaradi najlepšega jutra niso hoteli oditi z gore, o katerih si trdil, da gotovo nimajo nobenega notranjega, duhovnega pomena? Če se jih še spomniš, Mi jih še enkrat ponovi!"
14 Reče **Simon**, nekoliko v zadregi: "O Gospod in Učenik, če me moj spomin ne vara, se je teh nekaj besed glasilo približno takole: 'Spodaj pri mizah, ki stojijo na prostem, je isto jutro kot tu zgoraj na gori; na kratki poti navzdol ga uživajte in spodaj ga boste uživali dvakratno. Naša telesa potrebujejo okrepčilo in tako pojdimo hitro k mizam!' Mislim, da si Ti, o Gospod in Učenik, govoril ravno tako?!"
15 Rečem **Jaz**: "Prav dobro, Moj ljubi Simon! Stavek si od besede do besede popolnoma pravilno ponovil. Kaj pa porečeš, če ti zdaj povem, da ta Moj stavek pomeni kot izpolnjeno isto, kot dve vrstici iz Salomonove Visoke pesmi, ki si Mi ju navedel?! Si lahko tu zamisliš kakšno možnost?"
16 Reče **Simon**: "Prej kot bi to razumel, bi razumel, da se bo veliko morje že jutri spremenilo v najbujnejše livade. Kajti to, kar si Ti, o Gospod, povedal na gori, je bilo jasno in razločno in vsi smo še predobro razumeli, kaj nadvse prijetnega naj storimo, namreč odidemo dol in v tem čudovitem jutru dobre volje sedemo za mize in svoja telesa okrepčamo z najbolje pripravljenim zajtrkom! Kdor tega morda ni razumel, mora biti čisto gluh.
17 Kdo pa razume tako tudi obe vrstici Visoke pesmi? Ti sta naravno, kot sem pokazal, popoln nesmisel! Če pa sta to, kdo bi potem hotel v njima iskati nadvse moder, duhovni pomen? To se mi z vso pravico zdi ravno tako, kot da bi norca, ki je bolj žival kot človek, imel za modrega Platona! Sicer pa, - možno je vse, zakaj ravno to ne?! Tu le navajam, kako zdaj občutim in dojemam."
18 Rečem **Jaz**: "Toliko bolje; kolikor več nemogočega zdaj najdeš v tem, toliko čudovitejše te bo potem ganilo razsvetljenje: Čudežno pa je tudi že to, da ti in tebi podobni z odprtimi očmi še vedno nič ne vidite in z odprtimi ušesi nič ne slišite! Toda pustimo to! Ker ti je Visoka pesem tako poznana, mi k tema dvema vrsticama povej še tretjo in potem bom lahko pred teboj takoj popolnoma razvozlal tebi tako nerešljivo uganko!"
19 Reče **Simon**: "O joj, še tudi tretjo vrstico?! Tebi na ljubo, o Gospod, že rad storim vse, kar zahtevaš od Mene; sicer pa Ti lahko zagotovim, da se mi od tega že skoraj obrača želodec!
20 Tretja vrstica je šele prav zmešana. Če me moj spomin ne vara, se slavna tretja vrstica glasi približno takole: 'Povleci me za sabo, da pohitiva! Kralj naj me povede v svojo kamro. Radujemo in veselimo se te; tvoje ljubezni se spominjamo bolj kot tvojega vina. Pobožni te ljubijo.'
21 Tu je zdaj! Kdor jo more prebaviti, naj jo prebavi! Ko bi se na začetku vsaj glasilo: 'Povleci me za sabo, da bom pohitel!'; tako pa se glasi pristavek 'pohitiva!'. Kdo je tisti, ki hoče, da bi ga povlekli in kdo je potem 'midva', ki pohitiva?
22 'Kralj naj me povede v svojo kamro.' Kateri kralj neki, večni ali kak časni in svetni? Ta stavek pa je sicer še vedno eden najboljših.

23 ‘Radujemo in veselimo se te.’ Tu bi rad vedel le, kdo je ‘mi’ in kdo je tisti, kogar se veselijo!
24 Dalje se določeni neznanci spominjajo tudi neke neznančeve ljubezni bolj kot vina, o katerem tudi ni povedano, kakšne kvalitete je!
25 Kdo je končno nadvse neznani ‘te’, ki ga pobožni ljubijo? O, najnerazumljivejši vseh načinov govorjenja!
26 Kakšna najbednejša uboga para je vendar človek te zemlje. Z nič začne, živi z nič in končno tudi premine z nič. Tudi če verjame, da v boljšem in jasnejšem obdobju svojega življenja kaj razume, potem pa na nesrečo naleti na Salomonovo Visoko pesem, je že popolnoma nor; takoj ko je beseda ali spis drugega človeka nekoga opozorila, da je docela konec njegove modrosti, je že čisto konec tudi človeka samega, to pomeni, da sicer še živi naprej, vendar kot norec, ki ni sposoben nič več dojeti in razumeti! Ko človek tako kot jaz pride tako daleč, da ne more več naprej, se spet obrne in začne le vegetirati kot žival. Čemu tudi nadaljnji trud za nič in še tisočkrat nič?!
27 Resnično, Gospod in Učenik, Ti si nam na gori v tej noči pokazal stvari, kot še na tej zemlji nikoli niso bile prikazane umrljivemu človeku! Zdaj razumem in vem neznansko mnogo. Toda zakaj ne razumem Salomonove modrosti? Je ne sme razumeti sploh noben človek, ali pa je res – kar se navidezno dozdeva – le pobožna norost, ki je nikakor ni mogoče razumeti? Ali pa vendarle vsebuje skrivnosti, ki bi imele največji pomen za življenje?
28 Ali eno ali drugo, to mi povej! – kajti edino Tebi verjamem, kar bi resno povedal o tem; saj Ti lahko razumeš Visoko pesem, če jo je sploh mogoče razumeti! Če pa je vsa Visoka pesem le poslednja Salomonova modrostna sleparija, mi to tudi povej, in jaz bom takoj vrgel vso Visoko pesem v greznico, da bodo lahko njeni prebivalci iz nje študirali Salomonovo modrost!”

170. Ključ za razumevanje Visoke pesmi

1 Rečem **Jaz**: “Prijatelj, s svojo šaljivostjo postajaš nekoliko poreden, in zdaj bi ti rad tudi povedal, kar je nekoč dejal slaven slikar nekemu čevljarju! Toda pri tebi zdaj še ne more biti drugače; kajti po Salomonu ima vse na tej zemlji svoj čas. Zdaj pa se pošteno in z veliko dobre volje zberi, pa ti bom nekoliko bolj razložil Salomonovo Visoko pesem in razkril, da je povsem soglasna z Mojim kratkim svarilnim govorom na gori in govori isto.
2 Salomon v svoji Visoki pesmi ni storil nič drugega kot le ljudem predstavil Moj sedanji obstoj od dejanja do dejanja, od položaja do položaja in od učinka do učinka, in to preroško v vsakovrstnih podobah, ki so polne duhovnih analogij. Jaz edini sem njegov predmet; ‘on’ in ’ti’, ‘njemu’ in ‘tebe’, to vse sem Jaz. Tisti pa, ki iz Salomona govori z Menoj, je v ednini njegov duh, v množini pa so to duhovi ljudstva, ki se v Salomonovem kraljevskem in vladarskem duhu tako rekoč zedinijo za en in isti namen in torej predstavljajo eno moralno osebo.

3 Kjer se glasi: 'Poljubi naj me s poljubom svojih ust', pomeni to toliko kot: Gospod govori iz Svojih resnično lastnih ust meni, Salomonu, in po meni izraelskemu ljudstvu in po njem vsem ljudem zemlje; Gospod mi ne govori več samo besed modrosti, ampak besede ljubezni, življenja! Kajti beseda ljubezni je resnični poljub Božjih ust na človekovo srce; in zato pravi Salomon: 'On (Gospod) naj me poljubi s poljubom svojih ust!'
4 Zdaj pa se že prav lepo ujema nadaljevanje stavka, kjer se glasi: 'kajti tvoja ljubezen je slajša od vina.', ali: Tvoja ljubezen je meni in vsem ljudem bolj koristna kot modrost. Kajti z 'vinom' zmeraj razumemo modrost in resnico.
5 Da Salomon v prvem prosilnem stavku, ko prosi za besedo ljubezni, vzdihuje k Meni še v tretji osebi, pomeni, da je zaradi same modrosti še daleč od Mene; z drugo osebo v nadaljevanju, kjer izreče razlog prošnje prvega stavka, pa Salomon pokaže že večje približanje Bogu po poti ljubezni kot po poti gole modrosti. Poljub pa, ljubezen, za katero je Salomon prosil v svoji Visoki pesmi, pravkar od Mene dobivate vi vsi, in tako bi ti, Moj ljubi Simon, morala biti prva vrstica Visoke pesmi že nekoliko bolj jasna kot ti je bila prej!"
6 6 Reče **Simon**: "O Gospod, s tem mi je seveda jasna že tudi druga vrstica in bi si jo že upal sam razložiti!"
7 Rečem **Jaz**: "Stori to, in videli bomo, kako si iz svetlobe prve vrstice razumel drugo vrstico!"
8 Reče **Simon**: "To bo očitno pomenilo toliko kot: Gospod, ko pa bi me poljubil s poljubom Svojih ust, ko bi Tvoja beseda postala ljubezen, torej resnično mazilo življenja, naj bo to mazilo, ta Tvoja božanska beseda ljubezni, razumljiva za vse ljudi. Saj že pogosto v vsakdanji govorici ljubkovalno rečemo 'vohati' namesto 'razumeti'. Pogosto rečemo: 'Ali vohaš, kaj bo iz tega?' ali: 'Vohal je pečenko ali mazilo!'
9 Zdaj si Ti, o Gospod, pri nas, kot na Salomonovo prošnjo v prvi vrstici! Mi imamo Tvoje ime, Tvojo sveto besedo ljubezni, ki je gotovo slajša od Salomonove gole modrosti! Zdaj imamo pred seboj izlito mazilo, Tvoje ime, Tvojo ljubezen, Tvojo sveto besedo življenja, vsem razumljivo.
10 No, dekleta, ki Te zaradi tega ljubijo, smo očitno tudi mi, gledano s stališča našega omejenega uvida in razumevanja! Dekle je sicer ljubko bitje, ni povsem brez spoznanja in razuma, toda o veliki moški modrosti, vsaj na splošno, ni mogoče govoriti. Zato smo dekleta očitno mi, ki Te, o Gospod, nadvse ljubimo, ker nam je Tvoja beseda ljubezni razumljiva, za nas torej izlito mazilo, ob katerega žlahtnem vonju čudovito uživamo. – Povej mi, o Gospod, ali sem po prvi vrstici drugo pravilno razumel!"
11 Rečem **Jaz**: "Popolnoma pravilno in v osnovi resnično! Z na videz zelo nerazumljivo Visoko pesmijo je tako, da je zlahka razumljiva, če je le nekdo po poti analogije pravilno razumel prvo vrstico. Ker pa si zdaj povsem pravilno dojel drugo vrstico, se poskusi še s tretjo; morda boš tudi tu zadel žebelj na glavo!"
12 Reče **Simon**: "O Gospod, zdaj bi se že takoj upal lotiti cele Visoke pesmi! Tretja vrstica je zdaj po prvih dveh vendar tako jasno razkrita pred menoj kot to prečudovito jutro!

13 'Povleci me, o Gospod za sabo, da pohitiva!' Le kdo more sicer duhovno vleči, kot edino ljubezen?! In posledica je, da tisti, ki so bili poučeni in pritegnjeni z ljubeznijo, v enem trenutku dojamejo in razumejo več, kot v mnogih letih suhe in mrzle modrosti, in zato v rasti spoznanja resnično tečejo. Edninska oseba v prvem stavku je torej le moralna in se v drugem stavku pojavi kot deljena v množini, kar smo najprej vendar očitno mi, in potem ves Izrael in nazadnje prav vse, kar se po vsej zemlji imenuje človek.
14 Kralj, Večni, Sveti naj zdaj povede mene in nas vse v najsvetejšo in najsvetlejšo kamro ljubezni in življenja Svojega najsvetejšega očetovskega srca! In mi smo zdaj radostni in smo Te nad vse mere veseli in se Tvoje očetovske ljubezni gotovo spominjamo tisočkrat bolj kot vse suhe in mrzle modrosti! Le v Tvoji ljubezni smo nadvse ponižni ter preprostega in zato pobožnega srca; tako smo pobožni in šele v tej svoji pobožnosti popolnoma ljubimo Tebe, o Gospod.
15 Jutro modrosti, analogno temu na gori, je sicer čudovito in lepo; toda tu spodaj pri najgostoljubnejših mizah ljubezenskega obeda v veliki, sveti kamri Tvojega najsvetejšega očetovskega srca nas seveda tudi čaka isto jutro resničnega življenja. Zgoraj na gori smo tako že poučeni v resničnem spoznanju uživali čudovito jutro življenjske svetlobe; toda tam ni bilo miz, obloženih z izvrstnimi hranilnimi jedmi, ki krepijo življenje.
16 Svetloba najgloblje modrosti nam je že bila všeč; toda Ti si v marsikom videl morda že tudi kal teme, ki je pognala v ljubezenskem vrtičku srca, in si z očarljivimi besedami ljubezni rekel: 'Otročiči, spodaj v globini ponižnosti je isto jutro! Če po kratki poti sestopite z višine lastne domišljavosti, ki je običajno posledica visoke, gole modrosti, v ponižno globino ljubezni, uživate vendar isto svetlo jutro! In spodaj v globini ljubezni vas čaka prav tako kot tu in uživate ga dvojno; tam namreč ne domuje le povsem ista svetloba, ampak v ljubezni in ponižnosti tudi izvir svetlobe in ljubezenskega življenja! Spodaj stojijo polne mize za krepčanje, hranjenje in ohranjanje življenja v njegovi celoti!'
17 Sem, o Gospod, si nas potegnil z resničnim poljubom Svojih svetih ust, in potem nismo več odlašali, ampak smo stekli za Teboj in zdaj Te ljubimo kot Tvoji v vsej ljubezni in ponižnosti resnično pobožni! – Gospod, ali sem stvar prav razumel in predstavil in razvozlal notranji pomen Tvojih na gori izrečenih svarilnih besed?"

171. Simon razloži nekatere vrstice Visoke pesmi

1 Rečem **Jaz**: "Prav odlično! Če bi Jaz Sam tebi in vsem vam na gori razlagal vrstice Visoke pesmi in z njo primerjal Moje svarilne besede, bi celo uporabil povsem iste besede. Ti si torej dobro razpravljal v Moje popolno zadovoljstvo. Ker pa si zdaj že postal razlagalec Visoke pesmi, bi se morda lahko poskusil z nekaj naslednjimi vrsticami prvega poglavja! Ali je med vami kdo drug, ki bi to zmogel?"

2 Reko **vsi**: “Gospod, mi ne zmoremo kljub temu, da se nam zdi, kot da bi zmogli!”
3 Reče **Simon**: “O Gospod, tu ni pri meni nobene ovire več; zdaj nenadoma vse to razumem prav dobro in zanesljivo in gotovo tudi povsem pravilno!
4 Naslednja vrstica se glasi: ‘Črn sem, toda prav ljubek, hčere jeruzalemske, kot kedarske koče, kot Salomonove preproge.’ To prenešeno v naš naravni jezik ne more pomeniti nič drugega kot: ‘Mene, Gospoda, ki sem zdaj na svetu pri vas slepih in mnogokratno ošabnih ljudeh, vi večinoma ne spoznate in vaš visoki svet Me najgloblje zaničuje, Sam pa sem vendar najgloblje ponižen in krotak, potrpežljiv in poln ljubezni do vas hčera jeruzalemskih!'
5 Kdo so hčere jeruzalemske? Te so ošabnost, napuh, oblastiželjnost in lakomnost Abrahamovih potomcev; to so nališpane hčere jeruzalemske, do katerih pa je zaničevani, torej pred njimi črn Gospod, prvi človek vseh ljudi vendarle milostljiv in usmiljen ter ljubkejši in ljubeznivejši kot kedarske (Kai-darz) koče, ki so bile od zunaj videti prav bedne, znotraj pa kljub temu najbolj bogato opremljene z raznovrstnimi zakladi, pripravljenimi za razdelitev med pravične uboge in trpeče, in tudi ljubkejši od najdragocenejših Salomonovih preprog, katerih zunanja, vidna stran je bilo temno sivo, kosmato blago, spodnja in notranja stran pa najdragocenejša indijska svila, pretkana z najfinejšim zlatom.
6 Dalje se glasi: ‘Nikar me ne glejte, da sem tako črna (pred vami hčerami jeruzalemskimi); sonce (vaš posvetni napuh) me je namreč ožgalo (pred vašim ošabnim posvetnim obličjem)! Otroci moje matere se jezijo z menoj.’ Kdo drugi more biti Tvoja Mati v Tebi, o Gospod, kot Tvoja večna modrost, tako kot je Oče v Tebi Tvoja večna ljubezen?! Tvoja Mati je tudi Tvoj večni red, otroci, ki se jezijo s Teboj, o Gospod, napolnjujejo večno neskončni prostor in se v svojem redu jezijo nad velikim neredom Izraelovih otrok.
7 Kajti to sveto ureditev ‘so postavili za varuhinjo vinogradov’, to pomeni: Tvoja volja združena z vsemi Tvojimi nebeškimi oblastmi je ljudem dala to ureditev po zakonih, da bi po njih vinogradi, to so človeške skupnosti, ostali v nebeškem redu.
8 ‘Toda svojega vinograda, ki sem ga imela, nisem varovala!’ To pomeni toliko kot: ‘Svojo večno, božansko, nedostopno višavo in globočino sem izpostavil nezavarovano!’, - o čemer vendar vsakomur najzgovorneje priča Tvoja tu nadvse dostopna navzočnost. Svoja najvišja, nedostopna in najsvetlejša nebesa si zapustil, da bi se tu pojavil v najgloblji ponižnosti, torej črn pred otroki te zemlje, in pravične siromake vodil v Svojo kamro, v pravo kedarsko kočo. – O Gospod, povej mi, ali sem tudi ti dve vrstici, ki si ju dodatno zahteval od mene, pravilno presodil!”
9 Rečem **Jaz**: “Popolnoma pravilno; zato nam poleg pete razloži še šesto vrstico!”
10 Reče **Simon**: “Tebi večno moja najpopolnejša ljubezen in moja najgloblja zahvala, da si mene, mladega fanta, s Svojo milostjo in ljubeznijo naredil za vrednega, da pred tistimi, ki Te ljubijo, odkrivam

tiste globoke skrivnosti, ki jih, odkar so bile zapisane, doslej ni odkril še nihče! Moja duša se nadvse veseli te milosti. Vendar pa zaradi tega ni v meni nobenega napuha; nasprotno, postajam le čedalje ponižnejši, kolikor bolj dojemam in razumem Tvoje vse in svoj popolni nič. Toda Ti, o Gospod, vendar veš, da sem bil zmeraj šaljiv, okusno vino pa me še bolj spravlja v dobro voljo, in tako si že ne morem kaj, da pri zahtevani šesti vrstici, kakor resna je še zmeraj, ne bi vnesel malo humorja!"
11 Rečem **Jaz**: "Govori, kakor sta ti zrastla srce in jezik!"
12 Nadaljuje **Simon**: "Če bi imel Salomon ali njegova z vso modrostjo napolnjena duša priložnost, da bi bil tukaj v naši sredi, gotovo ne bi zapisal šeste vrstice; v šesti vrstici namreč pravi Salomon: 'Ti, ki te ljubi moja duša, povej mi, kje paseš, kje počivaš opoldne, da mi ne bo treba hoditi okrog pri čredah tvojih pomočnikov!' Kajti tu bi Te Salomonova duša in po njem duša njegovega ljudstva, Tvoje ovce, ki se pasejo zjutraj, ob poldnevu, večeru in tudi na polnočni strani, gotovo našle; torej zmeraj dejavnega in ne le počivajočega opoldne!
13 Mislim, večni poldan Tvojega počitka – to je tisti neskončno dolgi čas, v katerem nisi kot zdaj, Sam občeval z ljudmi, ampak si jih prepustil Svojim pomočnikom, ki so postajali čedalje neumnejši in ošabnejši – je zdaj minil in novo in večno življenjsko jutro nam je vzšlo, in kdor Te je spoznal, Te ne bo nikoli več iskal pri Tvojih zdaj nadvse neumnih in lenih pomočnikih.
14 Kako misliš, o Gospod: sem se tudi tu vsaj približno dotaknil pravega pomena?"
15 Rečem **Jaz**: "Tudi tu popolnoma kljub humorju, ki si ga tu prav posrečeno dodal! Ker pa smo zdaj videli, da lahko razvozlamo tudi Salomonovo Visoko pesem in si ti, Simon, sam dobil o tem povsem drugo mnenje, naj torej tudi tvoj korektor Gabi pove svoje mišljenje; in sicer bi Jaz Sam rad iz njegovih ust slišal vzrok, zakaj se je tako zavzel za Salomonovo Visoko pesem, ne da bi jo vsaj malo razumel! – Gabi, odpri torej svoja usta in nam nekaj povej!"

172. Gabi prizna svojo neumnost in nečimrnost

1 **Gabi** se dvigne, se najgloblje prikloni in reče potem z zelo negotovim glasom, ki je celo sicer nadvse resnim Rimljanom izvabil nekakšno muzanje: "O Gospod in Učenik! Nikoli nisem iskal slave; to me namreč nikoli ni zanimalo in zato tudi tu toliko manj iščem slavo in pravzaprav že v vsem svojem življenju nočem slave, in ker ne iščem in nočem slave, raje ne govorim in ostanem tiho! S tem sem že tudi pri koncu svojega govora!"
2 **Simon** na to nejevoljno reče: "Oho, kaj pa je to? Saj si vendar rad veliko čvekal, povsod si hotel imeti glavno besedo in nisi ravno zavračal počastitve?! Čudno!"
3 Reče **Gabi**: "Kar naredim, to naredim in tebi ravno ni treba skrbeti zaradi tega! Med samimi ljudmi je lahko govoriti; tu pa so navzoči Bog in angeli, in tu človekov glas ne sme postati predrzen, ampak naj

povsem ponižno in skromno molči! Imenujem se Gabi, Tihi, in ne Simon, Jezikavi!"
4 Reče smehljaje **Cirenij**: "*Aha, hinc illae lacrimae*!• Glej, glej, mladi mož ne išče slave, vendar pa se zdi zelo nejevoljen zaradi tega, ker je njegov tovariš Simon z razlago Visoke pesmi, o Gospod, pridobil Tvojo naklonjenost! Resnično, to mi od Gabija nikakor ni všeč!"
5 Reče celo **Jara**: "Tudi meni to ni všeč! Jaz sem namreč zelo vesela le, ko pri nekom opazim, kako se začneta v njegovi duši čudežno razodevati Gospodova ljubezen in milost; toda šlevasta duša je nekaj zoprnega. Kogar Gospod povabi h govorjenju, pa morda iz lažnega sramu noče in pravi, da ne išče slave, ta laže sebi in vsem drugim, laž pa je nekaj zelo grdega!"
6 Reče zdaj spet **Simon**: "Dvigni se torej in se razumno opraviči in odgovori Gospodu na Njegovo sveto vprašanje!"
7 Zdaj se Gabi spet dvigne in prosi za oproščenje, da je prej tako neumno odprl svoja usta pred Gospodom. Zdaj bi hotel odgovoriti, če bi bilo to Gospodu še všeč.
8 Rečem **Jaz**: "No, torej govori! Kajti Jaz še zdaleč nisem razveljavil Svojega vprašanja, ki sem ti ga postavil; nasprotno, vsi še čakamo na kakšen tvoj skromni odgovor! Govori torej in razodeni, kar veš!"
9 Reče **Gabi**: "Ker mi je bilo postavljeno vprašanje v zvezi z mojim zanimanjem za Salomonovo Visoko pesem, čeprav je tudi jaz ne razumem, hočem tu odkrito oznaniti razlog tega mojega govoričenja, vendar moram nazadnje v skladu z resnico tudi sam priznati, da za to pravzaprav sploh nisem imel razloga, to pomeni, da mislim na dober temelj, ko govorim o razlogu; kajti nečesa neumnega in pravzaprav slabega ne moremo nikoli imeti za dejanski in utemeljen razlog nekega ravnanja, ker je nekaj slabega sam pesek, ki ne more nikoli služiti za trden temelj hiše, vzeto duhovno ali naravno. No, kaj pa je bil potem dejanski pravzrok mojega zanimanja za Salomonovo Visoko pesem? Nič drugega kot skrivna, le meni vidna neumnost in nečimrnost!
10 Hotel sem veljati za modrega in v Pismu najbolje izvedenega moža ne le pri svojih tovariših, ampak tudi pri vseh drugih ljudeh in sem si zaradi tega iz vsega Pisma kot najljubše razmišljanje izbral ravno to, o katerem sem bil prepričan, da ga cela truma pismoukov razume prav tako malo kot jaz sam. Bil pa sem zelo zvit in sem to počel navidezno tako pametno, resno in modro.
11 Pogosto so me vprašali, ko so me našli, da sem s hinavsko veselim izrazom bral Visoko pesem, ali resnično razumem nerazrešljivo mistiko te pesmi. Moj odgovor je bil zelo kratek: 'Le kateri norec neprestano bere nekaj, česar ne more razumeti?! Če ne bi razumel najvišje mistike pesmi, bi pač bil tudi jaz norec, če bi jo bral, in ali bi me prebrano ganilo, če ga tako kot vi ne bi razumel?!' Silili so vame, me rotili, celo z grožnjami so se me lotevali, da naj svoje razumevanje razodenem vsaj velikemu duhovniku. Toda vse to ni nič pomagalo; spoznal sem se

• 'Odtod tiste solze!'

namreč na izgovore in opravičila vseh vrst in zato me prav nič ni moglo pripraviti, da bi izdal karkoli od svojih skrivnosti, kar je bilo toliko lažje, ker jih v resnici sploh nisem imel.
12 Le Simon, kot moj najintimnejši prijatelj, je vedel, toda le delno, kako je bilo z mojo salomonsko modrostjo. To mi je večkrat očital in mi dokazoval, da imam s Salomonovo Visoko pesmijo samega sebe ali pa ves svet za norca. Pogosto mi je rekel: 'Boš morda s svojimi sicer v vseh stvareh omejenimi spoznanji in izkušnjami razumel Visoko pesem zaradi tega, ker si se je z največjo težavo naučil na pamet?!' Kljub temu pa sem skušal omajati njegovo prepričanje tako, da sem rekel, da imam ravno tiste najgloblje, najmanj jasne in najbolj zapletene skrivnosti najraje zaradi tega, ker si za njimi predstavljam nekaj neznansko velikega. To mi je Simon nazadnje le verjel; vendar pa se je silno motil. Sam pri sebi sem bil namreč sovražnik Salomonove modrosti, zaradi katere je končno postal malikovalec.
13 Zdaj sicer nisem hotel nikogar več varati, toda po nepotrebnem se tudi nisem hotel razkriti ravno do te mere, kot da sem prej skušal varati ljudi le zato, da bi, odkrito priznam, nekoč postal ugleden farizej, kar gotovo ni bila majhna stvar za moj namen, ki sem se mu odrekel šele pred tremi dnevi; kolikor bolj nabrit in prekanjen je farizej, toliko večji ugled ima pri templju.
14 Vse te neumnosti se pravzaprav že tako in tako nisem hotel več spominjati in sem jo hotel skrivaj povsem opustiti; ker pa si me Ti, o Gospod, zdaj pozval, naj se izpovem, no, sem se zdaj tudi izpovedal v skladu z resnico, in zdaj vsakdo ve, kako je bilo z menoj in kako je z menoj zdaj. V tem primeru sem pač bil nadvse svojeglav in tu z menoj ni bilo kaj početi; zdaj pa sem popolnoma v najboljšem redu, poznam edino resnično luč vsega življenja in tudi nikoli več ne bom skušal koga varati.
15 Če pa sem se zdaj v Gospodovi navzočnosti obnašal nekoliko neprimerno, prosim najprej Tebe, o Gospod in Učenik, kot tudi vse Tvoje velike in male prijatelje, iz največje globine svojega srca za odpuščanje! Saj s svojim prvim molkom nisem hotel nikomur škodovati, ampak le nekoliko prikriti svojo staro sramoto. To pa tu pred Tvojim svetim, vsevidnim očesom ni šlo, in tako sem se torej pokazal, kakršen sem bil in kakršen sem zdaj. S tem pa bi bil tudi povsem pri koncu svojega govora zoper samega sebe in ne vem nič več."

173. Gabijeva nekdanja farizejska načela

1 Rečem **Jaz**: "Zate samega je bilo nadvse dobro, da si se zdaj tako popolnoma razrešil; toda ne glede na vse to nam moraš povedati in zvesto oznaniti še eno, - toda spet ne zaradi Mene, ampak edino le zaradi sebe! Glej, ali tedaj, ko si se dal posvetiti v templju in za tempelj, sploh nisi veroval v Boga, ker si se takoj vrgel na prevaro in si vse svoje čute naravnal le na to, da bi postal kar se da zahrbten in vseh muh poln farizej? Ali ti ni nihče povedal, da je farizej vendarle duhovnik in Božji služabnik, ki sledi Aronu, nikoli pa samoljuben in oblastiželjen slepar?

Kako si sploh mogel dopustiti, da je v tvojem srcu vzklil tako zelo hudoben namen?
2 Ali ni že samo po sebi najčudovitejše načelo življenja, ki so ga zmeraj cenili in upoštevali celo stari poganski modreci, koristiti ljudem, kjer je le mogoče?! Ali ni rekel Sokrat: 'Človek, če hočeš v svoji umrljivosti vredno častiti bogove, koristi svojim bratom; oni so namreč tako kot ti najčudovitejše delo bogov! Če ljubiš ljudi, daruješ vsem bogovom, ki so dobri, in zli te zaradi tega ne bodo mogli kaznovati!' Rimljani so rekli: 'Živi častno, nikomur ne škodi in daj vsakemu svoje!' Glej, tako so sodili Rimljani, ki so bili pogani; kako si si torej mogel kot Jud izmisliti tako peklenski namen?
3 Ali si nisi mogel vsaj malo misliti, da vendar mora obstajati nekakšen Bog, ki ne more hoteti nič drugega kot dobro, in ki ni ustvaril človeka le za kratek čas tega zemeljskega življenja, ampak za večnost?! Glej, o tem Mi moraš dati še strogo resnični obračun in se tega povsem znebiti! In tako zdaj govori!"
4 Reče **Gabi**: "Bog, Gospod in Učenik od vekomaj, ko bi imel kdaj priložnost slišati vsaj stotinko tega, kar sem slišal tu v teh treh najbolj nenavadnih dnevih, si gotovo ne bi izmislil tako bednega namena; toda – *Exempla trahunt*• -, kar so tudi iznašli Rimljani – saj sem imel vendar pred seboj takšne primere in vzglede, ki so bili slabši od slabih! In ti slabi primeri in vzgledi so se ob tem počutili prav dobro, in sicer zmeraj toliko bolje, kolikor bolj so znali ljudstvo na debelo goljufati in zavajati.
5 Rekli so namreč: Narava – ne morda Bog, ki naj ne bi bil nič drugega kot stara človeška izmišljotina – je bistrejšemu človeku že od zibeli dala namig, naj predvsem izkoristi neumnost ljudi; kdor tega ne bi razumel, ostane vse svoje življenje norec in nič drugega kot z razumom obdarjeno človeško tovorno živinče in naj se prehranjuje s trnjem in osatom in leži na strnišču!
6 Kot učitelji ljudstva naj bi skrbeli le za to, da bi navadno človeško tovorno živino zmeraj obdržali v najglobljem praznoverju! Dokler bi nam to uspelo, bi resnični duhovni ljudje lahko dobro živeli; brž ko bi pa onim pokazali resnico in jih pripeljali na svetlo, bi morali resnični duhovni ljudje sami vzeti v roke motiko, plug, lopato in srp in v potu svojega obraza jesti težaven, trd kruh.
7 Pravi človek bi si moral prizadevati doseči, da bi ga človeška tovorna živinčeta imela vsaj za polboga. Ko bi to dosegel, naj bi zapečatil svojo svetlobo kot egipčanski grob in se obdal z vsakovrstnim lažnim sijajem in omamno meglico; tedaj bi ga človeška tovorna živinčeta kmalu začela dobesedno po božje častiti, in to toliko bolj, če bi jim od časa do časa izkazal kakšno navidezno korist. Skratka, človeškim tovornim živinčetom bi moral temeljito, čeprav lažno, dokazati, da je zanje neizmerni blagor, če bi jih domnevni polbog do krvi ali celo do smrti pretepal!

• "Zgledi vlečejo!"

8 Dati jim morajo trde zakone in kot sankcijo zanje postaviti najostrejše časne in zagrožene najbolj mučne večne kazni, zvestim izpolnjevalcem zakonov pa le majhne zemeljske koristi, zato pa toliko večje večne po smrti, - in potem bi stal kot resnični človek pred neštetimi človeškimi tovornimi živinčeti! Če bi njegovi nasledniki znali obdržati sodrgo v temi najhujšega praznoverja, je tisočletja ne bi razsvetlila; če pa tega ne bi znali, bi morali čimprej bedno pobegniti kot prevaranti in sleparji ljudi!
9 Mojzes in Aron naj bi bila takšna resnična človeka, ki sta s svojim prebujenim razumom in svojim dobrim poznanjem kmalu prisluškovala slabostim izraelskega ljudstva, se dvignila kot voditelja in osrečevalca tega ljudstva in ga s prefinjeno zamišljeno, najveličastnejšo prevaro tako poneumila, da je ljudstvo še dandanes prav tako neumno, kot je bilo ob vznožju Sinaja pred skoraj tisoč leti in bo še večkrat toliko tisočletij ostalo takšno. V bistvu pa je bilo to vendarle tudi dobro delo za ljudstvo; kajti človek naj bi od začetka bil lena mrha in mu je bilo zaradi tega treba vladati z železnim žezlom in ga s šibami bičati k dobremu!
10 Gospod, kar sem tu povedal, ni kakšna prazna izmišljotina moje domišljije, ampak popolna resnica! To je notranje gledanje vsakega pravega farizeja na Božje razodetje, ki naj bi bilo zmeraj toliko dragocenejše, kolikor nerazumljivejše je. Salomonova Visoka pesem naj bi bila ravno prav prikrojena; tudi preroki skupaj z Mojzesom bi naj imeli veliko zelo uporabnega! In to je bil tudi eden mojih razlogov, zakaj sem se prav posebej vrgel na Visoko pesem.
11 Zdaj sem spet pri koncu in menim, da sem dovolj dokazal, da moji prejšnji nazori nikakor niso mogli biti drugačni; kakršen je pouk, tak je človek, in taka tudi njegova volja in njegova dejavnost! Da se lahko zdaj z najglobljim zaničevanjem oziram na takšen prav peklenski pouk, je seveda samoumevno! Zdaj pa pričakujem tudi od Tebe, o Gospod, da mi zaradi Svoje ljubezni in modrosti milostno spregledaš in odpustiš to moje mišljenje in ravnanje, ki sem ga tu zvesto in resnično razkril!"
12 Rečem **Jaz**: "Kako bi ti mogel to kratiti, ko si vendar sam iz sebe za vedno izgnal to peklensko delo? Saj sem ti vendar pustil vse to povedati pred nami vsemi ravno zaradi tega, da bi tvoje srce postalo popolnoma svobodno in lahko zdaj iz najglobljega življenjskega temelja pripadaš najpopolnejši resnici! Obenem pa sem s tem povezal tudi namen, da bi vsi tukaj navzoči lahko iz ust zvestih prič slišali, kakšno je nasploh farizejstvo v tem času, in kako je bilo torej nujno, da sem moral Jaz Sam osebno priti na ta svet, da se ne bi vse človeštvo pokvarilo in pogubilo. Zdaj pa se vidva oba tudi popolnoma pobotajta, Simon pa naj vsem razodene svoje najbolj notranje mnenje o Meni!"

174. Simonovo mnenje o Gospodu

1 Reče **Simon**: "O Gospod, to bom pa kmalu in zlahka opravil! Ti si Sin iz Boga v Duhu in si tu pred nami Bog in človek obenem. Ti si iz Samega Sebe edini v nebesih in na tej zemlji. Tebi v vsej neskončnosti nihče ni enak! Angel se nikoli ne podredi človekovi volji; če pa mu Ti le rahlo

namigneš, v nedoumljivo kratkem trenutku izpolni Tvojo voljo. Kar Ti hočeš, se neizogibno zgodi; Tvoja izrečena beseda je izvršeno dejanje!
2 Tvoje oko v trenutku vidi skozi vse duhovno in materialno stvarstvo. Najskrivnejše misli angelov so Ti jasne, kot bi jih mislil Sam, in kar mi bedni, umrljivi ljudje še tako globoko v sebi mislimo, vidiš Ti jasneje kot mi to še tako čudovito sijoče sonce. Ti poznaš vse, kar skriva morje v svojem najglobljem dnu, Ti poznaš število peska v morju, število zvezd ter kaj vsebujejo in kaj nosijo, in število trave na zemlji, zelišč, grmičevja, dreves in duhov v celotnem, neskončnem prostorju ti je znano bolj kot meni število ena! Ker to zdaj ne le najbolj živo verujem, ampak tudi najjasneje vem, potem vendar ne bo težko reči: Gospod, to je moja najbolj notranja sodba o Tebi, kolikor sem Te spoznal v teh treh dnevih! Kaj več bi komaj še znal povedati!"
3 Rečem **Jaz**: "Toda z današnjim dnem ste pri Meni vendar že več kot le tri dni! Kako govoriš le o treh dnevih?"
4 Reče **Simon**: "Gospod, kaj so mi mar trije materialni dnevi?! Štejem le tri duhovne dneve spoznanja; ti pa so: prvič resnično spoznanje materije, drugič spoznanje bistva duš in tretjič spoznanje čisto duhovnega. To so resnični trije dnevi življenja, v katerih smo pri Tebi!"
5 Rečem **Jaz**: "Ah, to je seveda nekaj povsem drugega! S tem sem tudi povsem zadovoljen s teboj; v analogijah se namreč zdaj prav dobro znajdeš, - ne pa še tako povsem v svojem notranjem samospoznanju! In tako tudi sodba, ki si si jo ustvaril o Meni, ni povsem iz tvoje najgloblje notranjosti; tam tiči še nekaj in tega se moraš popolnoma osvoboditi! To je sicer le najmanjše zrnce samo začasnega dvoma o Meni, - in glej, tudi to zrnce mora iz tebe ven, sicer bi sčasoma začelo kaliti in v tvojem srcu bi lahko zrastlo v cel gozd, poln temnega dvoma, ki bi ga bilo potem težko uničiti in izkoreniniti! Le poglej prav globoko v svoje srce, pa boš že našel zlo zrnce dvoma!"
6 **Simon** nekoliko osuplo pogleda Mene in tudi vse druge tovariše za mizo, premisli o sebi in čez nekaj časa reče: "Gospod, resnično, lahko iščem, kakor hočem, pa kljub temu ne najdem tako rekoč nič! Kajti vse še tako neznatne dvome o Tebi razpršim v trenutku in zdaj ne more biti prav nobenega več!"
7 Rečem **Jaz**: "In vendar, in vendar, - le razmisli, pa ga boš že našel!"
8 Reče **Simon**: "Gospod, vzbujaš mi strah pred samim seboj! Naj bi bil povsem skrivaj morda pošast? Lahko storim in mislim, kar hočem, kljub temu niti zdaleč ne najdem ničesar, kar bi bilo vsaj podobno temu, kar hočeš Ti, o Gospod, imeti v meni. O čem in na kak način bi le mogel imeti še kak dvom ali vsaj njegovo osnovo?"
9 Rečem **Jaz**: "Toda prijatelj Simon, poglej Me! Sem zares videti tako željan kaznovanja in maščevalen, da se bojiš glasno in odkrito priznati tisto, kar ti tako rekoč leži že na jeziku?"
10 Na te Moje besede se **Simon** zares prestraši in reče: "Toda Gospod! Ali moram tudi to malenkost, za katero se mi je le zdelo neprimerno, da bi jo glasno izrekel, na glas izgovoriti?
11 Človek si vendar lahko marsikaj misli; pravzaprav si niti ne misli hote sam od sebe! Misel mi je od nekod vdihnjena v srce in potem

pogosto ostane tam nekaj časa; končno izgine in komaj se je še kdaj spomnim. In tako je tudi ta moja majhna dvomljiva misel od nekod priletela v moje srce in jaz sem jo mislil, toda tudi takoj spet zavrgel, ker vendar nosim v glavi in v srcu tisoče najtehtnejših nasprotnih dokazov. Poleg tega se mi zdi glasna izgovorjava te misli nekoliko neprimerna. Če pa že Ti, o Gospod, na vsak način vztrajaš, no, jo bom tudi rad izrekel. – Ljubi, veliki prijatelji Gospodovi pa jo sprejmite tako, kot sem jo jaz že popolnoma zavrgel!
12 Ta misel pa se glasi tako: Ker sem že od svojega prihoda semkaj neprestano videl neznansko ljubko in bujno deklico na Gospodovi strani, se mi je vsilila, toda resnično kot sama od sebe, seveda nadvse smešna misel, ali bi Gospod morda mogel biti tudi spolno zaljubljen, vsaj tako dolgo, dokler hodi v mesu okrog po tej zemlji! Če pa bi bilo tako, kako bi potem bilo z Njegovo popolnoma čisto duhovnostjo? Bog lahko sicer vse Svoje stvari najčisteje ljubi; ali pa prav posebno kakšno nadvse mikavno lepo dekle zdaj na zemlji tudi spolno, - to potrditi ali zanikati je bilo za mojo inteligenco nekoliko težko, čeprav sem si zaklical v svoji duši: 'Pri Tebi je vsaka ljubezen lahko le v najvišji meri čista, tudi tista, ki bi jo med nami ljudmi imeli za povsem nečisto!'
13 Gospod, to je tisto, kar si hotel izvleči iz mene! Zdaj pa sem končal z vsemi zrnci in kalčki, in Ti, o Gospod, stori s tem, kar hočeš! Ali pa vidi Tvoje božansko vsemogočno oko v meni še kaj? Če bi v meni tičalo še kaj, česar ne vidim, me Ti, o Gospod, milostno opozori na to, in takoj bom brez vsakega sramu prišel s tem na dan!"

175. Simonove misli o spolnosti Gospoda kot človeka

1 Rečem **Jaz**: "Zdaj si čist in v tebi ni ničesar več, kar bi te lahko zmotilo v tvoji veri v Mene; toda zdaj hočem tebi in tudi vam drugim pokazati, kakšen najgostejši gozd dvomov bi zrastel iz tebe, če se ne bi rešil tega zrnca dvoma. Čisto preprosto bi postopno začel filozofirati takole:
2 Kaj bi bilo iz tega, če bi se Jaz pregrešil nad kakšnim dekletom in bi iz tega nastal sad v dekletovem telesu? Če bi bil ta sad moški, ali bi bil tudi Bog? In če bi bil ženski, kaj potem? Bi oslabilo Mojzesovo postavo, če bi se Jaz pregrešil? Ne bi to Mojega Bogo človeka onesposobilo za ohranitev božanskega Duha? Ali bi bil Jaz za Svojo osebo sploh sposoben takšnega dejanja ali ne? In kako bi mogel ljudi oživiti za to dejanje, če bi bil Jaz Sam zanj nesposoben?
3 Če je to dejanje greh v mesu in slabi dušo in duha, zakaj sem Jaz človeku za njegovo razmnoževanje položil v meso in v dušo to grešno dejanje? Ali ne bi mogel na čistejši način uresničiti razmnoževanja?! Če pa je to dejanje razmnoževanja iz Božjega reda edino ustrezno in možno, ga mora biti Bog prav tako sposoben storiti kot človek! Zakaj je to dejanje za človeka greh, za Boga pa ne; ali lahko Bog v določenih okoliščinah tudi greši proti Svojemu redu? Kako pa je lahko Bog najčistejša ljubezen, če bi bil kriv tudi človeške grešne slabosti?!
4 Bog kot Bog ne more grešiti proti Svojemu redu! Ko pa je sprejel človeško naravo, je Njegovo meso sposobno greha ali ne? Se mora tudi

On bojevati proti vsem skušnjavam mesa? Če jih ima, kdo Mu jih je poslal? Ali obstaja še kakšen višji in starejši Bog, ki tega mladega, ki je šele nastal, z vsakovrstnimi težkimi preizkušnjami utrjuje in ponovno rojeva v duhu? Če bi ta mladi Bog zdaj grešil kot človek, ali ne bi mogel biti tudi zavržen tako kot človek?
5 Ali ne bi mogli imeti morda prav stari Egipčani s svojo genealogijo glavnih bogov? Uran je z Geo spočel Kronosa (Saturn, čas), ki svoja dela vedno znova uničuje. Zeusa kot Kronosovo voljo reši ljubezen, na skrivnem zraste in postane premogočen. Zevsova oblast prestavi Urana in Kronosa v večni pokoj, vlada čisto sam in ustvari ljudi na zemlji, zaradi česar pa ga po odločitvi strašnega, nedoumljivega Fatuma kot najstarejšega božanstva tudi zelo muči veliko človeških slabosti. Zdi se, da je Fatum neznani veliki Bog; zdaj pa je, tako rekoč utrujen od vladanja, neviden in nespoznan položil božansko iskro v čisto dekle in si je zdaj pomlajen v tem enem sinu postavil naslednika vladarja, in ta stoji zdaj pred nami in dela svoje prve poskuse božanskega vladanja! –
6 Lahko bi ti navedel še veliko takšnih izrastkov, iz katerih sestoji takšen gozd dvomov, in v kakšno drugo grmovje in plevel lahko degenerira. Toda ker je pri tebi zdaj seme uničeno, si čist, in o nadaljnjem razcvetu plevela ne more biti več govora; in ker si zdaj tu kot povsem očiščen, si tudi povsem primeren, da bi bil eden Mojih prvih učencev.
7 Končno boš zdaj razumel, kako in zakaj Mi je ta deklica tako privržena z vso svojo ljubeznijo. Ker tako zelo, kot Me ljubi ta deklica, Me ne ljubi nihče izmed vas; vaša ljubezen je namreč bolj občudovanje moje modrosti in Mojih za vas nerazumljivih čudežev. Ta deklica pa Me ljubi edino le zaradi Mene Samega, ker ve, kdo se skriva za Menoj. In to je vredno več, kot da Me občudujete kot Boga, ker mora biti vendar vsakomur jasno, da so pri Bogu mogoče vse stvari. Seveda je tudi to dobro; toda drugo je boljše.
8 Kaj ti bo torej ljubše: da te ljubijo že zaradi tega, ker si človek, ali le zato, ker si kot človek modrec in izveden v najrazličnejših umetnijah? Prva ljubezen izhaja od življenja in se spet oprime življenja; druga pa izhaja le od umetniškega čuta in se spet oprime le umetnosti in znanosti tistega, ki jo ima. Povej, katero ljubezen bi bolj cenil?"
9 Reče **Simon**: "Očitno prvo! Kdor me namreč že kot človeka ljubi, me bo potem toliko bolj ljubil kot modreca in umetnika; kdor pa me bo ljubil v prepričanju, da sem modrec in umetnik, bo kmalu končal s svojo ljubeznijo, ko izve, da nisem niti modrec niti umetnik! Zato je najčistejša ljubezen te deklice do Tebe, o Gospod, resnično vzorna ljubezen in v visoki stopnji presega nas vse!
10 Seveda, dekle pač lažje in bolj naravno ljubi moža zaradi njega samega, kot pa mož moža; če pa mož s svojim razumom in srcem globlje opazuje vrednost človeka, brata, bo občutil in uvidel njegovo lastno vrednost in bo tudi sočloveka ne glede na njegove lastnosti spoštoval in ljubil. In če potem na njem odkrije celo skrite, zelo spoštovanja vredne lastnosti, bo ljubezen do njega postala toliko bolj intenzivna! –

O Gospod! Vsaka Tvojih besed in naukov je velika in vzvišena in v vseh večnostih resnična!”

176. Človekovo zedinjenje z Bogom
Simonovo priznanje njegovih mesenih slabosti

1 (**Simon**): “Zdaj vidim, da se Ti, o Gospod, ljudem povsem razodevaš kot Bog in se nikjer ne oziraš na kakšno skrivnost kot stari preroki, ki so Te ljudem zmeraj razodevali le pod najdebelejšim prikrivanjem in so smrtnikom pokazali komaj rob Tvojega oblačila. Sicer so ustanovili religijo in cerkev; toda kakšna religija je to bila, kakšna cerkev? Religija je bila komaj vidna zvezda, ki je iz neke neskončne globine prostora pošiljala najskromnejši žarek upanja na z najtemnejšo nočjo obdano zemljo, in cerkev stavba iz trdega kamenja, tempelj, okrog katerega so stali sami blodni hodniki in temačni preddvori, v katere so lahko vstopili ljudje, nikoli pa v notranjost templja, kjer so na zlatih mizah ležale razkrite vse velike skrivnosti življenja.
2 Tu pa ni le najbolj notranji del templja vsem ljudem odprt in povsem dostopen, ampak Bog, kot večno nedostopni, razodeva ljudem samega Sebe popolnoma osebno, kakor je bil, je in večno bo. Zato pa je po drugi strani tudi nujno, da Boga sprejmemo vase ne morda le delno, ampak popolnoma telesno, duševno in duhovno, po izključno edini ljubezni do Njega. Takšno približanje tako Stvarnika k ustvarjenemu bitju kot tudi ustvarjenega bitja k Stvarniku mora končno nujno imeti za posledico popolno identifikacijo med stvariteljsko Prabitjo in pozneje ustvarjeno bitjo.
3 Bog postane eno z nami in mi postanemo eno z Njim brez najmanjše omejitve naše osebne individualnosti in popolne svobode volje! Brez najpopolnejše identifikacije ustvarjenega bitja s Stvarnikom večno nikoli ni mogoče misliti na popolno svobodo volje, ker je edino Stvarnikova volja lahko popolnoma neomejena, volja ustvarjenega bitja pa le tedaj, ko se popolnoma strinja s Stvarnikovo voljo.
4 Če hočemo to, kar hoče Gospod, je naše hotenje popolnoma svobodno, ker je Gospodova volja tudi najpopolneje svobodna; če pa tega nočemo, ali hočemo le deloma, smo najbednejši sužnji naše lastne neskončne slepote. Le v Bogu lahko postanemo popolnoma svobodni; zunaj Boga ni drugega kot sodba in smrt!
5 Gospod, vidiš, da se ne bojim govoriti; in verjamem, da sem tudi tokrat zadel žebelj na glavo! Ti pa dodaj Svoj vsemogočni blagoslov, da bo to najčudovitejše pšenično zrno, ki si ga Ti, o najsvetejši Oče, sam presadil iz Svojih večnih nebes na to na žalost zelo nerodovitno zemljo, v prsti naših še zmeraj nevednih src obrodilo tisočerni sad! O najsvetejši Oče, postani eno z nami, Svojimi ustvarjenimi bitji, s Svojimi še bednimi otročiči, da bomo nekoč podobni Tebi tudi mi lahko postali eno s Teboj!” – Tu Simon ves ganjen zajoka.
6 **Jaz** pa se dvignem in rečem Simonu: “Pridi k Meni, ti Moj ljubljeni brat, in objemi v Meni ne več svojega Stvarnika, ampak svojega brata, da boš prvi, ki je postal eno z Menoj!”

7 Reče **Simon** ves skrušen: “O Ti Presveti! Te milosti grešni Simon večno ni vreden!” Nato spet joče. Zato pa stopim Jaz k njemu in ga s ponovnim bratovskih pozdravom pritisnem na Svoje srce.
8 Čez nekaj časa, ko si je opomogel od svoje ganjenosti in sem tudi Jaz pomirjevalno vplival nanj, je **Simon** rekel: “Moj Gospod in moj Bog! Le kaj sem storil, da si mi naenkrat tako milosten in usmiljen? Glej, jaz sem grešen človek; kajti moje meso je zelo slabotno. Lepe in bujne device naredijo name silen vtis in od časa do časa se mi zmeraj vsiljujejo nečiste misli. In pogosto celo z neke vrste užitkom in veseljem privolim v te misli, četudi zaradi pomanjkanja priložnosti ne v dejanju, pa vendar v srcu, ki zelo pritrjuje tej pohoti v meni.
9 Potem so pri meni spet tudi povsem svetli trenutki in razumni nazori in razmišljanja o tej točki; toda kaj koristi vse to? Če takoj potem spet vidim lepo dekle, se vsi jasni trenutki, vsi razumni nazori in razmišljanja v trenutku razblinijo in stari grešni kozel je, oborožen z vso nečistostjo, spet na svojem mestu. Ob tem in nato seveda ne storim ničesar; toda ta nedejavnost kljub temu ni prava nedejavnost, ampak le zaradi slabe priložnosti preprečena dejavnost. Strah pred časno kaznijo in sramoto me zadrži pred tem, še zdaleč pa ne lastna svobodna volja, ki je ob takšnih priložnostih le močno poželjiva in bi se ob dobri priložnosti gotovo ne odrekla poželenega! Svoje ušivo meso na žalost še predobro poznam in sem potemtakem grešen človek in nevreden tako velike milosti od Tebe.”

177. O namenu in bistvu čutnosti

1 Rečem **Jaz**: “Prijatelj in brat, kaj ti je mar meso in to, kar se dogaja v njem?! Če ne bi Jaz mesu vsadil te lastnosti, ali bi kak moški kdaj vzel kakšno žensko in obudil v njej živ človeški sad?!
2 Če ne bi v želodec položil materialne požrešnosti, bi kdo sploh kdaj zaužil kakšno jed? Na kateri drug način bi mogli duhovi naravnih specifik preiti v kri in druge telesne sokove, od tam v živčni eter in, na ta način izčiščeni v duševno substanco? Po oblasti Moje volje vsekakor v primitivnem redu; kako pa bi bilo potem z zmožnostjo večnega obstoja? Nič drugače kot s trdo, trajno sodbo; kako pa bi bilo potem s samostojnostjo in prihodnjo duhovno življenjsko svobodo?!
3 Glej, premaknem eno točko v Mojem enkrat postavljenem redu, - in za večno je konec življenja v vsej samostojnosti in svobodi. Ali nisem Jaz vdihnil očem zmožnost vida, ušesom sluha, jeziku zmožnost govorjenja in okušanja in nosu voha?!
4 Si mar grešnik zaradi tega, ker si včasih lačen in žejen? Ali grešiš, ko gledaš, poslušaš, okušaš in vohaš? Vsi ti čuti so ti vendar dani zato, da bi zaznal oblike stvari, slišal modri smisel govora in zaznal dobre in slabe in škodljive duhove še nezrele in surove materije!
5 Seveda lahko grešiš z očmi, ušesi, nosom, okusom in jezikom, če teh čutov ne uporabljaš ravno v redu, če svoje oči predrzno obračaš le tja, kjer se bohoti meso, če rad in poželjivo poslušaš le žalitve, sramotenje in prostaško govorjenje, če le za zabavo vohaš smrdljive stvari, ki

omadežujejo meso in ga naredijo bolnega in nesposobnega za delo. Grešiš tudi z okusom in z jezikom, če ne obrzdaš prevelike poželjivosti po najdražjih poslasticah; zakaj bi naj bil tvoj okus potratno nadražen z najdragocenejšimi stvarmi, ko poleg tebe od lakote in žeje gine veliko revežev?! Če si lačen in žejen, se nasiti s preprosto in sveže pripravljeno hrano; če pa si požrešen in nezmeren, očitno grešiš proti Božjemu redu.
6 Glej, vsega tega pa pri tebi ni; nasprotno, že sam od sebe si izbojeval marsikatero sijajno zmago nad svojim mesom! Tako si bil tudi zmeren v vseh stvareh in trezen v svojem poželenju. Kar je bilo na tebi bolj ali manj zlo, je bila tvoja nevera v Sveto pismo, ki ga prej nisi mogel razumeti; toda tvoja nevera je bila poštena, medtem ko je bila Gabijeva nevera prav farizejsko nepoštena. Zaradi tega pa Pisma nisi zavrgel; le svetlobo in razsvetlitev si hotel in si zato študiral tudi vse egiptovske in grške svetne modrece. Toda kljub temu se ti ni hotelo razsvetliti; na zunaj si sicer ostal farizej, toda v notranjosti si bil vendarle zmeraj marljiv iskalec resnice. In ker sem to dobro vedel, sem te zdaj tudi prebudil in tako tebi kot s tem tudi vsem drugim odprl vrata do najsvetlejše resnice.
7 Zdaj ne moreš nikoli več zaiti v noč in boš zaradi tega postal gorečnik za Moje kraljestvo duha na tej zemlji! Po tebi bodo pogani v Perziji dobili veliko svetlobe! Zdaj pa spet jej in pij; še zmeraj si namreč lačen in žejen in svoje ribe nisi pojedel niti do polovice in tudi svoje kupe nisi izpraznil! Zato se le vneto loti, Moj mladi brat Simon!"
8 Simon je še zmeraj ganjen do solz, sede in počasi použije svojo ribo in kruh in vino.

178. O naravi angelov. Srce in spomin

1 Tudi drugi gostje se še lotijo, in prav posebej spet Rafael, kar nazadnje Kornelija vendarle pripravi do nekoliko lakonske pripombe, ki jo tako rekoč zašepeta Rimljanoma, ki sedita poleg njega. Ta dva Rimljana sta bila Faust in Julij, in njegova, to je **Kornelijeva**, pripomba se je glasila: "Človeku iz mesa in krvi zelo dobro teknejo te nadvse dobro pripravljene ribe, in lahko jih poje veliko količino; toda duh Rafael, ki nima mesa in krvi, bi se lahko meril z velikanom Herkulom in Filistejcem Goljatom! Čudno, kako more tak duh toliko použiti! Zdaj jê že dvanajsto ribo in to je za duha vendar resnično čudežno veliko! Jaz sem komaj pospravil eno ribo, angel pa je v istem času opravil z dvanajstimi! Ne, ta pa je vendar nekoliko preveč krepka! Verjamem, da bi jih lahko pospravil še enkrat dvanajst!"
2 Reče **angel**: "Ne še enkrat dvanajst, ampak desetkrat stotisočkrat dvanajst v trenutku, pa če bi bili sami največji kiti, kot tisti, v katerega trebuhu je imel prerok Jona cele tri dni nekoliko neudobno stanovanje!
3 Za svojo hrano ne potrebujem rib, pač pa za ustvarjanje tistega naravno-duhovnega etra, iz katerega si moram po Gospodovi volji ustvarjati in začasno ohranjati to vidno telo, kateremu, četudi duhovnemu, ne manjka mesa in krvi. Poglej sem, ali niso to žile, ali ni to meso?!

4 Da je v moji oblasti, ki mi jo je Gospod podaril, da lahko to telo v trenutku razpustim in ga spet sestavim, to je zasluga moje doslej največje možne duhovne življenjske popolnosti; toda jaz s svojo oblastjo volje ne zmorem v trenutku razpustiti le tega svojega telesa, ampak tudi tvoje in v istem časovnem razponu tudi vso zemljo.
5 Ali pa zaradi tega, ker bi ga lahko jaz v trenutku razpustil, tvoje telo ni sestavljeno iz mesa in krvi?! Ali ni zemlja zaradi tega, ker bi jo lahko jaz z Gospodovim dopuščenjem v zate nedoumljivo kratkem trenutku razblinil v praduhovne specifikalne delce, katerih volumen, tudi če bi bil materialni nekaj, bi bil za tvoje oko popolni nič, sestavljena iz vsakovrstne najtrdnejše materije in iz vode, zraka in neštete množine prasnovi?!
6 Zato, prijatelji, mislite, mislite prej, preden steče ena vaša beseda preko vaših ustnic, da kot Božji učenci nikoli ne izrečete nobenega nesmisla, s katerim res niste v čast svojemu Učitelju! Marsikaj ste že videli, slišali in doživeli; toda o notranji duhovni veličini in oblasti enega – recimo – le angelskega duha, kaj šele večnega Božjega Duha, nimate niti najbolj medle in meglene ideje! In vi si lahko poslej privoščite ostre pripombe o tem, kaj potrebuje nadangel za svoje začasno navidezno telesno vzdrževanje?!
7 Ali misliš, da bi prenesel mojo resnično prasvetlobno podobo, če bi se ti hotel pokazati v njej?! Glej, ogenj moje prabitne svetlobe je dovolj mogočen, da uniči nešteto množino praosrednjih sonc, kaj šele tebe in vso to zemljo! Da pa se zaradi moje navzočnosti to ne zgodi, si moram po Gospodovi vsemogočni volji oblikovati to navidezno telo in tako zagrniti svoje pravo bitje, da ne pride do nikakršnega motenja reda v določenosti materije. Toda kljub temu moram s svojim notranjim življenjskim ognjem materijo pripraviti, da mi lahko služi kot zaščitni ovoj! In zaradi tega moram nujno zaužiti več materialne hrane kot kdorkoli od vas.
8 Tega sicer niste vedeli in niste mogli vedeti; toda to bi pa že lahko vedeli, da Gospod ni poklical nas angelov v to pojavnost zaradi tega, da bi pred vami v vašo jezo igrali požeruha ali šaljivca ali hitrega čarodeja, ampak da bi vam mnogostransko koristil in vam dal otipljiv dokaz o navzočnosti Božjih angelov in njihovi oblasti! Če pa to uvidite, kako morete delati ostre pripombe o moji prehrani?"
9 Reče **Kornelij**: "Ljubi, najčudovitejši Gospodov sel iz nebes, o nikar se ne jezi name zaradi tega; saj vendar vidiš, da duhovno nismo nič drugega kot komaj novorojeni otroci v zibelki in živimo bolj sanjsko življenje kot nekakšno že povsem samo zavedno! Vnaprej jej, kolikor le hočeš; od vseh nas si nikoli več nihče ne bo niti od daleč drznil o tem pomisliti, kaj šele izgovoriti še tako tiho pripombo. Obenem pa ti s tem izrekamo tudi svojo zahvalo za veličastni poduk, ki si nam ga v svoji upravičeni jezi dal o naši trdovratni neumnosti. Če vemo, kot zdaj, za 'zakaj', gotovo ne bomo nikoli napačno sodili o 'zato'! Če pa nam je 'zakaj' tuj, kako naj nam bo potem znan 'zato'? Zato še enkrat moja prav posebna zahvala za tvoj sedanji velik in pomemben poduk!"

10 Reče **Rafael**: “Zahvala gre edino Gospodu, ki je tako vaš kot naš Oče od vekomaj! Ta poduk pa naj preide tudi na vse druge izkušnje in pojave, ki se zgodijo v življenju, tako boste nekoč kot vredni bratje stali ob strani nas angelov! Ničesar ne smete kritizirati in se ničemur posmehovati, razen laži in prevari! Lažnik naj bo zmeraj osramočen in slepar naj bo postavljen na sramotilni steber, da bo okusil sad laži in prevare!
11 Ob vsaki drugi priložnosti pa zlepa poučujte zablodelo ljudstvo. Če se ravna po tem, je prav in dobro; če pa se ne ravna po tem, lahko strune že nekoliko bolj napnete! Če tudi to ne pomaga, zaprite takšne trmoglavce v poboljševalnico, in naj se tam postijo in po potrebi jih tudi kaznujte s šibami; kajti pri pravi in dobri vzgoji šiba ne sme manjkati! Tudi mi, kot vaši skrivni vzgojitelji, jo uporabljamo pri ljudeh, ki so svojeglavi in zelo trdovratni. Tako tudi ta nauk ohranite in ga uporabljajte, kjer je potrebno, ko boste hodili med ljudmi; sicer pa le med vsakovrstnimi divjimi živalmi, ki se skrivajo v človeških krinkah!”
12 Reče **Cirenij**: “Gospod, je angel to zajemal iz samega sebe – ali vse le iz Tebe?”
13 Rečem **Jaz**: “Moj prijatelj, tvoj spomin je že spet postal nekako prekratek! Saj sem vam vendar pred nekaj dnevi do sitega razložil, kaj so angeli in kako mislijo, hočejo in ravnajo, in zdaj že spet vprašuješ o tem! Če so le z Mojo voljo oživljene forme, kaj imajo potem svojega? Le katero misel lahko mislijo zase, ko so vendar le izliv Moje volje in zbiralnik Mojih misli in Mojih idej in namenov?
14 Če naj bi samostojno mislili, hoteli in ravnali, bi se morali prej tako kot vi hraniti pri otroški mizi in v vašem mesu blagoslavljati to zemljo! Iz tega pa vendar sončno jasno izhaja, da je to, kar vam je zdaj povedal angel Rafael, Moja beseda, Moj govor in Moja volja, ki jo morate prav tako spoštovati, kot če bi jo neposredno izrekel Jaz Sam.
15 Moje besede morate dojeti globlje v srcu, tako ne boste prelahko postali nezvesti svojemu spominu; kajti vse, kar je srce enkrat živo dojelo, ostane trdno zasidrano tudi v spominu in ob primerni priložnosti lahko to dobro uporabite. Če pa si hočete to, kar sem vam povedal, zapomniti edinole v spominu, boste večji del tega v enem letu vsaj stokrat pozabili; v starosti namreč spomin ni več tako sočen kot v mladosti. Saj že mladost zlahka pozablja, kar se je naučila, kaj šele starost. Kar pa je enkrat prevzelo srce, je prešlo v življenje in ostane za večno!
16 Povem vam, od vsega, karkoli boste na tem svetu sprejeli le v spomin, onstran ne bo ostal niti en jota; zato se vsi svetni učenjaki pojavijo onstran kot gluhi, slepi in nemi, nič ne vedo in se ne morejo ničesar spomniti. Onstran dospejo neredko tako brez vsakega pojma kot otrok iz materinega telesa na ta svet. Tam se morajo začeti znova učiti in doživljati vse od prvih elementov naprej, sicer bi ostali gluhi, slepi in nemi vso večnost in ne bi imeli nič drugega kot otopel občutek o bivanju, ne da bi čutili, da so oni tisti, ki so že bili na zemlji. Tega se morajo najprej tako postopno na najbolj smiseln način naučiti.

17 Kjer je pri človeku v srcu tema, tam je že tudi ves človek mračen; kjer pa je jasno in svetlo, tam je ves človek svetal, in pri njem ne more nikoli postati temno! Zato to, kar slišite, takoj dojemite v srcu, tako se vam bo kmalu posvetlilo!
18 Če ste vse to dojeli in sprejeli v svoje srce, potem se pripravimo na nekaj drugega! Kar se bo zdaj kmalu zgodilo, vam bo dalo veliko misliti; toda iz tega se boste zelo veliko naučili in ob svojem času boste lahko to tudi najbolje uporabili."

179. Abesinsko in nubijsko ljudstvo

1 (**Gospod**): "Večina od vas vsaj po govoricah pozna staroslavno egiptovsko deželo.
2 Za velikimi Nilovimi slapovi je zelo rodovitna in velika hribovita dežela in nosi ime *hAbi ie sin* (to je *hAbi*-jev *sin*). Ta *h*Abi je Kajnov potomec, ne pa Noetov; visokogorju, kot še več drugim deželam na zemlji, je namreč prizanesel veliki potop v Noetovem času.
3 Sin tega *hAbi*-ja je postal mogočen lovec kot Nimrod. Izumil je gorjačo in lok in vse živali, še tako krvoločne in divje, so že od daleč bežale pred njim; bil je namreč velikan. Od njegovega glasu so zadrhtele skale, s svojo mogočno gorjačo je razbijal skale in s svojim lokom je streljal deset funtov težke puščice tisoč korakov daleč; in na kar je nameril, je gotovo zadel in vzel za svoj plen.
4 Poleg tega, da je postal gospodar vseh živali, so ga ubogali tudi vsi njegovi šibkejši bratje in sestre. Bil je zelo resen, ob tem pa vendar do ljudi nikoli grozovit, celo niti strog; toda kar je zapovedal, se je moralo zgoditi.
5 Veroval je v nekega oddaljenega, vsemogočnega Boga, od katerega prvotno izvirajo vse stvari. Toda ta Bog naj bi imel nešteto mnogo nadvse mogočnih služabnikov in hlapcev, vidnih in nevidnih. Nekateri naj bi ukazovali soncu, luni in vsem zvezdam, del zemeljskemu kraljestvu, del vodi, del ognju in tako dalje, del travi, drevesom in grmovju, del vodovju nad in pod zemljo, del kovinam, del pticam v zraku, del vsem živalim v vodi in del vsem živalim, ki hodijo in lazijo po zemlji.
6 Te nevidne služabnike in pogosto vidne hlapce bi morali umrljivi ljudje zmeraj častiti s poslušnostjo in strogim izpolnjevanjem zakonov ki jih ti občasno dajejo ljudem. Neposlušnost naj bi vedno na najbolj boleč način kaznovali z vsakovrstnimi nesrečami, ki naj bi jih povzročali ljudem, ki jih ne spoštujejo, ne izpolnjujejo njihovih zakonov in so kot ljudje tudi neprijazni drug do drugega.
7 Skratka, sin tega *hAbi*-ja je bil prvi vladar tega tedanjega majhnega ljudstva in obenem prvi duhovnik, ki jih je naučil prvega zasilnega pojma o Bogu in drugih duhovnih bitjih, in je bil po vrsti šesti Kajnov in sedmi Adamov potomec.
8 Učil jih je spoznavati domače živali, jih naučil ravnanja z njimi in njihove uporabe v gospodinjstvu in je bil tako pravi utemeljitelj pastirske kolonije in tudi marsikak sadež je spoznal kot hrano in jih je naučil v

vrtovih gojiti, negovati in cepiti; učil jih je tudi graditi koče iz kamnov, palm in gline in v njih varno prebivati.
9 On sam je očistil vso veliko deželo krvoločnih, divjih zveri. Že njegovi prav tako velikanski sinovi so želi blagoslov neumornega prizadevanja svojega mogočnega očeta. Tekom nekaj stoletij je to črnopolto ljudstvece naraslo v veliko in mogočno ljudstvo in je imelo dobre običaje in prav smotrno državno ureditev, celo modrejšo in boljšo kot Egipt pod prvimi vrhovnimi pastirji (*Varaoni*).
10 To prav srečno ljudstvo pa je zaprlo vse možne dohode tako, da je bilo celo tujim divjim živalim skoraj povsem nemogoče obiskovati bogate črede te širne in prostrane dežele, ki je imela petkratno velikost obljubljene dežele, in jim povzročati škodo. Zaradi tega pa tudi do te ure noben tuj sovražnik ni prodrl na zelene livade te dežele, čeprav se je to ljudstvo zdaj razširilo že daleč prek starih meja. Pa tudi meje vsake nove posesti je to ljudstvo tako zaprlo, da sovražnik ne bi mogel zlahka prodreti čeznje v notranjost dežele.
11 Proti Egiptu, kjer se nadvse prepadno in strmo začenjajo zadnji obronki Komrahajskega gorovja, imajo edini izhod. To je strahovito ozek prelaz, ki pa se po štirih urah poti po večinoma podzemnih labirintih izteče v zgornjem delu Egipta in vodi skozi zelo ozko votlino. Ta izhod so šele v Mojzesovem času odkrili domorodci, in sicer begunci, ki so kot veliki državni zločinci bežali pred grozečo kaznijo. Ko so jih zasledovali, so pobegnili v skalno votlino, da bi se tam skrili. Ko so prodrli kakšnih petsto korakov v votlino, oboroženi z lokom in puščico, so v nasprotni smeri odkrili dnevno svetlobo in so pohiteli proti njej; kmalu so jo dosegli in bili zelo veseli, da so tako srečno ušli svojim preganjalcem. Ko so tostran dospeli v prej še nikoli videno pokrajino, so izhod takoj zaprli s kamni, da njihovi preganjalci ne bi mogli nikoli priti v to širno, lepo, svobodno pokrajino.
12 Število beguncev je bilo vsega skupaj sedemdeset glav, od tega šestintrideset mož in štiriintrideset žensk; tistega, ki ni imel žene, so izbrali za svojega voditelja, ker je bil tudi najbolj izkušen med njimi; eden pa je bil še premlad, da bi imel ženo, in je zato postal voditeljev služabnik.
13 V tej pokrajini so se begunci zadrževali skoraj leto in pol. Niso pa mogli očistiti te okolice, čeprav so bili *večino časa*• na lovu na krvoločne zveri. Po poteku omenjenega časa so odrinili in se odpravili ob Nilu naprej proti severu, kamor ta teče, čez nekaj tednov so prišli do kataraktov, ki jih iz egiptovske strani imenujemo 'drugi'. Tu so imeli veliko dela in truda, da so lahko šli naprej.
14 Po desni obali Nila bi seveda lažje napredovali, toda bili so na levi obali, tu pa je pokrajina zelo razbrazdana, ne manjka pa tudi vsakovrstnih živali, ki niso ravno prijazne do ljudi. Ker težav ni bilo konec, so se že hoteli obrniti in se vrniti v prejšnjo pokrajino, tedaj pa jim je prišla za hrbet velika čreda govedi in ovac in prav tako potovala proti severu. Ta pojav jim je vzbudil misel, da so jim zasledovalci prišli

• 'večino časa' je dopolnitev

na sled. Odrinili so in prodirali, kolikor je le šlo, dalje in po mučnem dnevnem potovanju končno dospeli v lepo, veliko in nadvse rodovitno pokrajino.
15 Tu je bilo polno datljev in fig in velike črede ovac in govedi, ki so povsem svobodno in brez lastnika potovale sem ter tja in se pasle. Tista čreda pa, ki je našo temnopolto družbo prisilila k nadaljevanju poti, se je izgubila v soteskah kataraktov, in ni prišla za njimi, kar je bilo naši družbi zelo prav, ker so bili prepričani, da to pomeni, da njihovi domnevni zasledovalci niso prišli za njimi.
16 V tej novi okolici si je družba zaenkrat poiskala najboljši prostor, ga utrdila in se tam naselila. Bil je lep gladek hrib ob Nilu in povsem poraščen z datlji, figami in lepimi palmami; razen nekaj opic ni bilo niti sledu o kakšni drugi divji živali.
17 Tu so se ti ljudje razmnožili in v nekaj stoletjih narasli v zelo veliko ljudstvo, ki se je polastilo vseh svobodnih čred in zgradilo koče in celo vasi in prav dobro živelo. Vsi pa so imeli vero in vse običaje in navade, ki jih je uvedel *hAbi*-jev sin.
18 To veliko, tedaj zelo lepo in rodovitno deželo so črni prebivalci poimenovali z imenom '*Noua Bia*', to pomeni prevedeno '*Novo bivališče*'.
19 Od tu se je to ljudstvo sčasoma seznanilo z Egipčani, ki so si potem nadvse prizadevali, da bi te prve črne ljudi podjarmili, kar se jim pa vendarle ni povsem posrečilo. To so bili tudi prvi črni ljudje, ki so jih Egipčani videli.
20 V začetku so Egipčani te ljudi imeli za velike opice; šele, ko so opazili, da so ti ljudje tudi govorili njihovemu zelo podoben jezik, so jih začeli imeti za prave ljudi, kupovali so od njih govedo in ovce in ti črnci so se od Egipčanov naučili vsakovrstne umetnosti in znanosti, ki so jih lahko zelo koristno uporabili, posebej pripravo kovin, česar do tedaj še niso znali.
21 Pri tem ljudstvu so do današnjega dne ostali njihova stara religija in vsi stari običaji in navade, ki so jih podedovali od *hAbi*-jevega sina.
22 V tem letu pa je pri tem ljudstvu vstal videc in je svojim črnim bratom in sestram oznanil izredno videnje, ki ga je imel sedemkrat zapored. Opisal jim je pot, ki bi jo moral prehoditi, da bi na zemlji dospel do kraja, kjer se nahaja Tisti, ki bo ljudi naučil spoznati resnico in velikega neznanega Boga.
23 In glejte, ta videc iz Noue Bie bo z velikim spremstvom še pred poldnevom dospel v okolico Cezareje Filipove; zato bomo poslali sla, da bo odšel tja in jih pripeljal sem! Prišli so na številnih kamelah in so prinesli s seboj veliko zakladov in bodo z zlatom in dragimi kamni plačali vse, kar bodo tu pojedli in popili.
24 Ti, Marko, zato poglej, da boš dobro poskrbel za te Nubijce! Ko si Me namreč včeraj zvečer prosil, naj ta dan še ostanem pri tebi, sem ustregel tvoji prošnji in ostal, sicer bi s Svojimi učenci že danes pred sončnim vzhodom odšel naproti tej karavani, ki Me išče. Ostal sem pa, in ta postanek bo danes povzročil tvoji hiši še zelo veliko dela; tebi se bo pa to že splačalo."

180. Gospod pošlje sla naproti nubijski karavani

1 Vpraša Me Marko s preveselim obrazom: “Gospod, Ti Vsevedni! Koliko oseb šteje ta karavana?”
2. Rečem **Jaz**: “Šteje natančno sedemdeset glav, med njimi tudi, kot pri njihovih bežečih prastarših, štiriintrideset žensk in šestintrideset mož. Brez žene je videc, drugi samski pa je njegov služabnik!
3 Glejte, tako so pred skoraj tisoč leti ti črnci zbežali, in sicer zaradi prenove zakonov, ki v Mojzesovih časih seveda niso bili več povsem takšni kot pred vesoljnim potopom! Stari voditelj, ki je bežal, je hotel spet oživiti stare običaje in navade; naletel je na same sovražnike, ki so ga z njegovim spremstvom vred začeli bridko preganjati, tako da mu nazadnje ni preostalo drugega kot pobegniti pred slepo fanatično premočjo njegovih zelo številnih sovražnikov.
4 Tisti beg je bil torej preroško znamenje za sprejem višje svetlobe in je v Mojzesovem času tudi boljšim Kajnovim potomcem naznačeval, da bo v tem času tudi njim vzšla svetloba odrešenja. Črnci sicer ne bodo popolnoma dospeli do starega Jakobovega vodnjaka kot so Abrahamovi otroci, toda njegovo čudovito vodo naj kljub temu pijejo, če jih žeja po njej.
5 In zdaj bom izbral sla, ki obvlada gornje egiptovski jezik! V Julijevem taboru je tak vodja straže; tega Mi pokličite semkaj, da ga podučim, kako bo takoj prepoznal voditelja in kaj naj mu reče!”
6 Julij se najhitreje dvigne od mize in pohiti v tabor, pokliče vodjo straže in ga takoj pripelje k Meni.
7 Ko je ta **zadrti Rimljan** prišel k Meni, je rekel: “Najvišji sin prevzvišenega Zevsa! Kaj mi ukazuješ storiti? Sicer sem v najvišji meri nevreden sprejeti ukaz od Tebe – sin najvišjega boga ukazuje le podrejenim bogovom, ti knezom zemlje, ti svojim vrhovnim vojaškim poveljnikom, šele ti potem svojim polkovnikom in stotnikom in šele ti svojim sužnjem, kar imamo čast biti mi -; toda Ti, Najvišji, hočeš tu narediti izjemo in zato Te prosim za Tvoje svete ukaze!”
8 Rečem **Jaz**: “Prav dobro, prav dobro, Moj ljubi prijatelj! Sicer si še zadrt Rimljan, toda zvest in pošten v svoji veri in svojem stanu. Bil si dalj časa v Egiptu, naučil si se razumeti in govoriti staroegiptovski jezik in boš zdaj Moj sel v okolico Cezareje Filipove. Dober jezdec si in boš na konju kmalu na pravem kraju in na pravem mestu.
9 V bližini pogorelega mesta boš srečal karavano sedemdesetih črncev; med njimi sta na desni vodja in na levi njegov služabnik, ki jezdita na dveh belo ogrnjenih kamelah. Vodja te bo že od daleč pozdravil. Oblečen je popolnoma v belo; toda njegov obraz je črn kot oglje. Prav tako njegove roke in noge; toda v srcu je pri njem veliko svetleje kot na koži njegovega telesa. Temu povej: ‘Dosegel si cilj svojega prizadevanja; jezdi za menoj! V nekaj trenutkih boš stal pred obličjem Njega, ki ga iščeš po sedemkratnem videnju!’

10 To mu povej v staroegiptovskem jeziku, ki ga dobro obvladaš! Pojdi zdaj, osedlaj svojo žival in potem hitro odjezdi; kjer se križata glavni cesti, se boš srečal z njimi!"
11 Ko je **vodja straže** od Mene to slišal, se je najgloblje priklonil in rekel: "Razen edino pred bogovi se rimski veteran nikoli ne priklanja; toda edino Tebi gre vse češčenje in vsa molitev! In zdaj na zapovedano delo!"
12 Osiveli vojščak je odhitel, takoj je bil v polni opremi na svojem arabskem žrebcu in je kot puščica oddrvel k naznačenemu cilju. Oddaljen oblak prahu je bil zanesljivo znamenje, da se številna karavana približuje omenjenemu kraju. Naš sel je bil v nekaj trenutkih na omenjenem mestu in še četrt ure je čakal na popoln prihod velike karavane. Ko smo stopili okrog vogala hiše, smo jo lahko videli; do tja je bilo namreč le slabe pol ure poti.
13 Ko je vodja prišel do zob oboroženega vodje straže, ga je ta ustavil in ga najprej po rimski vojaški navadi vprašal, kam hoče iti in kaj ga je v njegovi domovini pripravilo do tega potovanja.
14 **Vodja** je obstal, pogledal Rimljanu trdno v obraz in rekel z zelo resnim glasom: "Rimljan! Kdo ti je naročil, da me tu čakaš? Že danes prihajamo od velikega morja in hodimo skozi stepe in gozdove. Od Aleksandrije so nas ladje prinesle daleč čez morje; le ptice so nas lahko videle od Egipta do sem! Ti si prvi človek, ki smo ga srečali na vsem potovanju; kako si mogel vedeti, da pridemo sem? Kdo ti je razodel naš prihod? Ali si videc? Toda ti nosiš orožje, ki je bilo večkrat pomočeno v človeško kri in torej ne moreš biti videc; vedi namreč, da obstaja prvo in najvišje božansko bitje nad vsemi vašimi bogovi in nad vsemi ljudmi, katerekoli barve kože že so!
15 Jaz sem imel sedemkrat isto videnje; v tem videnju sem zmeraj videl le to okolico v nepopisni svetlobi. Majhna skupinica ljudi bele in rjave barve je že stala v tej veliki svetlobi in sami so se svetili kot sonce. Toda sredi teh svetlobnih ljudi je stal *eden*, ki se je svetil bolj kot sto tisoč sonc! Od tega je izhajala vsa svetloba; da, v meni je bil občutek, kot da bi bila vsa neskončnost polna njegove neizmerne svetlobe! Toda kakor nepopisno svetla je tudi bila njegova svetloba, vendar ni povzročala bolečine tako kot pri nas veliko šibkejša sončna svetloba.
16 Ob koncu zmeraj enakega videnja sem vedno zaslišal razločne besede: 'Pojdi tja, črnec, tam bo razsvetljena tudi tvoja noč!' To sem oznanil vsem svojim črnim bratom in sestram in odločili smo se, da gremo na to potovanje celo iz Nouabije in smo zdaj že skoraj tri mesece na poti.
17 Seveda sem vedel, kam moramo iti; moj duh, ki me je spremljal že skoraj sedem let, mi je rekel, da je kraj, ki sem ga videl v svojem videnju, v Aziji in sicer ob obali velikega morja. Z morja sem takoj prepoznal obalo kot tisto, ki sem jo sedemkrat gledal v svojih videnjih. Ko smo bili na pravi točki, smo se nemudoma izkrcali na obalo. Takoj se je tudi pokazala pot, po kateri smo prišli sem, - in tu si nam prišel naproti ti! O povej, kdo ti nas je izdal? O govori! Slutim velike reči!"

18 Reče **Rimljan**: "Dosegel si cilj svojega težavnega potovanja! Pridi za menoj! V nekaj trenutkih boš stal pred obličjem Njega, ki si ga iskal po svojem sedemkratnem videnju!"
19 Vodja je takoj vsem zapovedal, naj sledijo Rimljanu; saj je ta očitno sel Tistega, ki so ga iskali.
20 Rimljan je takoj odjezdil naprej in vsa karavana mu je sledila.

181. Gospod govori z vodjem Nubijcev

1 Jadrno so jezdili in naš vodja straže je vso karavano pripeljal k nam, ki smo še vsi prav dobre volje sedeli za mizami.
2 Ko je Moja **Jara** zagledala kot oglje črne obraze s prav krvavordečimi ustnicami in zelo belimi očmi, se je pošteno prestrašila in rekla: "O Gospod, saj ta bitja nikomur nič ne naredijo? Videti so vendar strašansko črni! Sicer sem že videla črnce, toda še nikoli nobenega tako strahovito črnega kot so ti tu! Le kako močno zobovje imajo! Resnično, Gospod, če ne bi bila pri Tebi bi se začela strašno bati! Takšnega črnca ljubiti bi bila težka naloga za nežno čuteče dekliško srce!"
3 Rečem **Jaz**: "Že dobro, Moja najljubša hči, - toda lepo po pameti, Moje dete! Le kdo se bo bal barve? Zdaj si bila pač nekoliko otročja, - toda nič ne de! Zdaj le lepo pazi na vse; zdaj se bomo namreč pogovarjali o zelo pomembnih stvareh!"
4 Reče **Jara**: "Toda od tega gotovo ne bom veliko razumela; s staroegiptovskim jezikom je pri meni tema, drugega pa ti črnci ne znajo!"
5 Rečem **Jaz**: "Vse bo prevedeno; zato le bodi mirna, nič ne govori, ampak poslušaj!"
6 Na to Jara umolkne, Jaz pa takoj povabim vodjo in vidca k Sebi in ga vprašam, kaj je njega in njegove tovariše nagnilo, da so se odločili za to dolgo pot sem. To sem seveda že prav dobro vedel iz korenine, toda kljub temu sem ga moral tako vprašati, da sem mu dal priložnost, da pride do besede in pove, kaj mu leži na duši.
7 Na Moje vprašanje, ki sem mu ga postavil v judovskem jeziku, je dal (**vodja**) tudi v našem jeziku naslednji odgovor: "Zame najbolj neizrekljivi in najbolj vzvišen človek te zemlje, odpusti meni ubogemu, slabotnemu polčloveku, če si drznem skromno pripomniti, da sem v tebi odkril ravno tisto osebo, ki sem jo pred štirimi meseci v svojih sedmerih zmeraj enakih videnjih gledal v nepopisno najsvetlejši svetlobi in sem jo šel iskat skoraj do konca sveta in v svojem srcu najgloblje ganjen verjamem, da sem jo zdaj tudi resnično našel! Mi, prevzvišeni, ne bi hotel povedati, ali imam v svojem spoznanju prav ali ne?"
8 Rečem **Jaz**: "Malo bi ti koristilo, če bi ti rekel da ali ne; to moraš spoznati sam! Raziskuj in ti bo že postalo jasno! Če si prišel tako daleč, boš vendar tudi prišel še naprej; toda to moraš sam resno in trdno hoteti! Vsak zunanji poduk ne koristi nič, če ni obenem pridobljen tudi od znotraj. Glej, zdaj dobro govoriš judovsko! Se lahko spomniš, da si se kdaj naučil tega jezika? Vprašaj tudi svoje tovariše, ki zdaj tudi prav dobro razumejo ta jezik, ali so se ga kdaj naučili! Pojdi in se prepričaj!"

9 Vodja takoj obrne svojo kamelo k svojim tovarišem in jih nagovori po judovsko. Vsi ga razumejo in mu tudi odgovorijo v našem jeziku. Zaradi tega je vodja ves iz sebe od začudenja in si ne zna razložiti, kako so on in njegovi tovariši prišli do znanja judovskega jezika; ne ve namreč, da lahko Jaz to dam.
10 **Vodja** se po tej izkušnji vrne k Meni, še vedno sedeč na svoji kameli, in reče: "Najbolj vzvišeni človek zemlje! Tu se v svoji črni koži ne spoznam več; to je namreč moje prvo potovanje, ki sem se ga kdaj lotil! Nikoli se nisem seznanil z jeziki in lastnostmi tujih dežel in sem povsem brez vsake take izkušnje, pri meni v naši deželi pa je vse zelo preprosto. Dežela je sicer dobra in lepa, toda nam ne ponuja nič novega. Možno je torej, da ima ta dežela lastnost, da tujec, ko vstopi v to deželo, sprejme vase tudi duha jezika tega ljudstva, in lahko z domorodci pri priči govori tako, kot da bi bil sam domorodec. Ali je to mogoče ali nemogoče, ne znam presoditi; zato mi blagovoli to razložiti! V moji deželi nisem mogel česa takega nikoli doživeti, ker vanjo pač še nikoli ni prodrl noben tujec!"
11 Rečem **Jaz**: "Najprej razsedlajte svoje kamele, odpeljite jih na pašnik ob morju, da bodo lahko počivale, saj so počitka že zelo potrebne, da vas bodo potem lažje odnesle nazaj v vašo deželo; pot domov namreč ni nič krajša kot semkaj do nas! Storite to in nato spet pridite; potem se bo takoj pokazalo, koliko svetlobe lahko prenesete vsi skupaj!"
12 **Vodja** se prikloni in reče: "Prevzvišeni človek vseh ljudi! Nadvse prav imaš, ko bi si le upali s svojimi pregrešnimi nogami stopiti na to sveto zemljo; kajti po mojih videnjih morajo biti ta tla neizmerno sveta!"
13 Rečem **Jaz**: "Če za noge vaših kamel niso preveč sveta, menda tudi za vaše človeške noge ne bodo preveč sveta!"
14 Reče **vodja**: "Ja resnično, resnično, resnično! O prevzvišeni človek vseh ljudi zemlje, nadvse dober si in premoder!"
15 Nato usmeri svojo kamelo spet k svojim tovarišem in jim sporoči Mojo željo. Takoj so kamele na kolenih in njihovi jezdeci stopijo na zemljo. Nato te dobro izurjene živali vstanejo, odvedejo jih na pašnik ob morju, kjer se začnejo pasti in se pri tem prav dobro počutijo. Deset črncev je določenih za varstvo pri kamelah, preostali pa se z voditeljem takoj vrnejo k Meni.
16 Ko pridejo k Meni, vprašam vodjo najprej po njegovem imenu in on reče: "Moje ime je enako temu, kar sem; v našem jeziku se glasi *Ou bratou vishar*. Pri nas nima nihče drugega imena razen imena njegove dejavnosti; sicer se imenujemo vsi enako *Slouvi*."

182. Vodja pripoveduje o svojem potovanju v Memfis

1 **Jaz** vprašam dalje: "Kje si dobil to svojo spoštovanja vredno izobrazbo?"
2 Reče **Oubratouvishar**: "Jaz in moj služabnik sva šla pred desetimi leti enkrat vzdolž Nila, spremljalo naju je še dvajset najmočnejših nižjih služabnikov, ki so morali gnati za nama lepo čredo govedi; kdor hoče pri nas potovati, mora vzeti s seboj veliko čredo, sicer bi lahko na potovanju

umrl od lakote. Fige in datlji ne rastejo povsod, ampak le na dobrih in rodovitnih tleh; trave pa ob Nilu nikjer ne manjka in tako imamo povsod hranljivo kravje mleko, ki je začimba vsake jedi.
3 Tako opremljeni smo se skušali, kot rečeno, pred desetimi leti ali desetimi deževnimi dobami lotiti potovanja navzdol. Nekaj dni smo prav lahko napredovali brez težav; toda tretji dan smo že od daleč slišali mogočno grmenje. Pospešili smo svoje korake in bili v času, v katerem bi prešteli tisoč kamnov, pri prvih Nilovih slapovih. Tam se je kazalo le malo možnosti za napredovanje. Eden naših najdrznejših plezalcev se je povzpel na visoko skalo, da bi videl, kakšna je okolica. ko se je spet vrnil k nam, mi je opisal pot, ki se sicer oddalji od Nila daleč na levo, daleč naprej pa se spet vrne k Nilu. Nato sem sklenil, da bom sledil tej poti. Čeri in drugih negostoljubnih mest na tej daljši poti res ni manjkalo. Šele zvečer tega dne smo v veliki vročini končno dospeli na travnik, poraščen z mnogimi palmami in papirusovimi drevesi, sredi katerega je bil prav bogat izvir, ki je zelo prav prišel našim čredam in nam. Tu smo cel dan počivali.
4 Drugi dan smo ob prvi zori dneva odrinili in nadaljevali naše potovanje. Ob sončnem vzhodu smo spet dosegli Nil in široko cesto, ki je prej nikoli nismo videli, po kateri smo v pol dneva dospeli v bližino tistega mesta, o katerem so nam naši prastarši znali veliko pripovedovati. Približno dva tisoč korakov pred mestom smo se utaborili; jaz in moj služabnik pa sva jezdila v mesto, da bi si izprosila dovoljenje, da bi s svojimi potrebnimi čredami smela taboriti v bližini mesta.
5 Ko sem s svojim služabnikom prišel v mesto, me je obkolila množica zelo rjavih ljudi in me vprašala, kdo in od kod sem. Drugi pa so takoj ugibali in rekli: '*Thot e Noubiez*!' (*Ta je Nubijec*!'), in jaz sem rekel: 'Da, jaz sem Nubijec in bi rad tukaj od vas popolnih ljudi izvedel in se naučil veliko dobrega in lepega!'
6 Tedaj so ti radovedneži pustili k meni priletnega starca in ta me je nadrobno izprašal o različnih stvareh, nazadnje se je celo odpravil v naš tabor in šele tam se nam je dal spoznati, da je najvišji duhovnik tega mesta in obenem od Rima postavljen oskrbnik tega mesta in njegovega prostranega okraja. Takoj sem mu podaril sedem najlepših krav in dva bika in dvajset naših ovac z najfinejšo volno.
7 To je naredilo starega zelo prijaznega in potem mi je rekel: 'Naša stara in čista modrost vam bo gotovo veliko koristila! Toda nikar si ne prisvojite ničesar od naših povsem pokvarjenih navad; te so namreč slabše od zelo slabih! To mesto je bilo nekoč ponos dežele, kar še jasno in razumljivo izraža njegovo ime *Memavise* (grško *Memfis*) = 'ima najvišje ime'; zdaj je neizrečeno Najvišje le prostran kup ruševin, kot se boste kmalu in zlahka sami prepričali!
8 Ljudstvo, ki je še tu, deloma nima nobene vere v najvišje božansko bitje, deloma pa tiči v najtemnejšem praznoverju, od katerega ga ni več mogoče osvoboditi. Le nekaj redkih nas še živi v starem, resničnem spoznanju enega, večnega, resničnega Boga. Ljudstvo, slepo in neumno, veruje v nekaj tisoč bogov; celo živalim in njihovim ostankom izkazujejo božje češčenje in pri tem jih moramo pustiti.

9 A so pač že naši prapredniki položili seme za to, in sicer s tem, da so nekaterim živalim zaradi njihove velike koristnosti izkazovali polbožansko češčenje, da bi ljudstvo bolj vzpodbudili k skrbnejši negi teh najkoristnejših divjih in domačih živali. Starešine so s tem seveda hoteli ljudstvu, ki je tedaj bilo na še zelo nizki stopnji, le nazorno predstaviti mnogotero izžarevanje Božje ljubezni in modrosti v naravi stvari; toda sčasoma postaja zgodovina ljudstev, kolikor globlje v preteklost se vrača, čedalje bolj častitljiva, čedalje bolj se kaže obdana z nekakšnim božanskim dihom, in slabi ter brezvestni tako imenovani učitelji ljudstva imajo potem toliko lažje delo, da vse, kar se je zgodilo v sivi starodavnosti, pobožanstvijo in slepo ljudstvo zakopljejo v najtemnejše praznoverje tako globoko, kolikor je le mogoče.
10 Zato pazite vendar, zvesto srčni Nubijci in sprejmite kot korektno resnico le to, kar boste slišali od mene; od vsega pa, kar boste videli in slišali pri ljudstvu, se odvrnite, - to je namreč slabše od zelo slabega! Videli jih boste darovati in opravljati najrazličnejše prazne ceremonije; ob velikih praznovanjih boste videli celo mene v najsijajnejšem ornatu na čelu. Kljub temu pa se ne spotikajte nad tem; kajti z vsem tem sodeluje le moja koža, moja notranjost pa je in ostane zmeraj pri enem, večnem, edino resničnem Bogu, katerega ljubezen je moje življenje in njegova svetloba moje resnično znanje in spoznanje.
11 Ti in tvoj služabnik pa pridita zdaj z menoj peš v mesto v moje stanovanje, kjer ti bom dal natančnejša navodila, kako se morate tu obnašati ti in tvoji tovariši; tudi vam bom pokazal pravi prostor za vas in vaše črede, na katerem lahko kot tujci preživite celo leto, ne da bi vas kdo nadlegoval. Ti in tvoj služabnik pa bosta stanovala pri meni, da te bom lahko poučil v mnogih stvareh.'
12 Rekel sem: 'Dobri poglavar! Menda pa boš le dovolil, da smemo gnati s seboj v mesto dar, ki si ga milostno sprejel iz moje roke?'
13 Nato je zelo ljubeznivo rekel resnično dobri poglavar: 'Ne zdaj, ampak šele čez tri dni, ko se boste preselili na drug pašnik! Toda tam morate po naši navadi obuti svoje noge; kajti ponoči se tu zmeraj plazi množica majhnih insektov in črvičkov po peščenih travnih tleh, zalezejo se pod nohte in sčasoma povzročajo velike bolečine. V svoji hiši vas bom že oskrbel s tem po najboljših možnostih; imam namreč veliko hlapcev, služabnikov in sužnjev.'
14 Midva, jaz in moj služabnik, sva šla s poglavarjem v veliko mesto. Po približno štiri tisoč korakih smo dospeli v mesto na velik trg, ki so ga obdajale najveličastnejše stavbe iz rezanega kamna. Več teh velikih stavb je bilo že precej poškodovanih, mnoge pa so bile še dobro ohranjene. Ena je bila narejena iz samih stebrov in v prostranih stebriščnih hodnikih sva opazila velikanske kipe vseh vrst; tudi stebri so bili opremljeni z vsakovrstnimi znamenji in napisi, ki mi jih je pozneje poglavar večkrat in pogosto razlagal. Poleg te stebriščne dvorane je stala neznansko velika palača, v kateri je bilo zelo živahno.
15 Tu je rekel poglavar: 'Glejta, to je moja stanovanjska hiša; pridita in vstopita, ter si oglejta vse, kar je v njej!'"

183. Prekletstvo egipčanske visoke kulture

1 (**Oubratouvishar**:) “Pred to palačo sta stala dva neznansko velika stebra (obeliska) povsem prosto in sta bila po vseh straneh popisana z najrazličnejšimi znamenji, figurami in pisavami; tudi pred veliko stebriščno dvorano sta bila postavljena dva enaka stebra.
2 Z boječim korakom sva stopila v poglavarjevo hišo in sva morala kar nekaj časa hoditi, da sva prišla do bivalnih prostorov. Ah, tam je bilo že tako čudežno lepo, da mi je pri tem pošteno vzelo sluh in vid.
3 V duhu sem primerjal svojo najbednejšo kočo doma s tem bivališčem in rekel sam sebi: ‘Le zakaj smo mi črnci tako strahovito revni v svojem znanju in spoznanju? Zakaj ne moremo zgraditi takšne stavbe? Zakaj še vedno ne znamo pridobivati kovin? Še vedno nimamo drugih orodij za rezanje kot tiste, ki smo jih dobili od Egipčanov z menjavo za naše surove naravne proizvode! Kako bedne so naše statve, kako slabe naše tkanine! Med nami ni duha, ne talenta ne vneme; mi smo na komaj nekoliko višji stopnji od naših opic!’
4 Ko sem se izgubil v takšne misli, mi je pokalo srce in moral sem začeti jokati, pri tem sem pa glasno rekel: ‘Oh, zakaj nismo črnci povsem živali, ki ne morejo ne misliti in ničesar čutiti?! Kako čudovite stvari lahko ustvarijo resnični ljudje, ti pravi zemeljski bogovi, mi črni polljudje in pol živali pa nasprotno ničesar! In vendar moramo silno čutiti neznansko čudovitost tega, kar so ustvarili resnični ljudje!’
5 Tedaj mi je rekel poglavar: ‘Naj ti ne bo žal zaradi tega! Mi smo že postali ljudje starci, katerih vse te krasote ne morejo več razveseliti, ker smo se že izživeli; vi pa ste še otroci, polni moči in polni čedalje bolj naraščajoče vneme. Mi smo se za ta svet že izživeli, naše krone so uvele v grobu pozabe, naše palače se rušijo in naše sedanje znanje in spoznanje je slabše od zelo slabega. Tukaj imamo le še malo kovačev in tkalcev; vse svoje tehnične potrebe moramo zadovoljevati ali iz Rima ali iz Grčije.
6 Da, nekoč pred nekaj tisočletji so prebivali v tej deželi bolj bogovi kot ljudje in zgradili dela, nad ostanki katerih bodo strmeli še najpoznejši potomci te zemlje! Toda to, kar ustvarjamo zdaj, je le podobno uničevanju, tako v materiji kot tudi v duši. Vi pa ste še nepokvarjeno, prvinsko in mladostno krepko ljudstvo, lahko mislite in hočete in zaradi tega lahko kmalu postanete v svojih delih večji kot so kdaj koli bila ljudstva te dežele.
7 Če pa hočete kot ljudje res srečno živeti na tej zemlji, ostanite pri svoji stari preprostosti! Prvič vas ta tudi stane malo truda in dela, in drugič imate le prav skromne naravne potrebe, ki jih zlahka zadovoljujete. Živinoreja na vaših rodovitnih hribovskih pašnikih vam ne povzroča veliko dela in skrbi in vašega poljedelstva, s katerim se le malo ukvarjate, tako in tako ni treba računati; tudi vaša oblačila so preprosta in jih ni težko izdelati. Zato porabite le malo časa za svoje naravne potrebe in zato se lahko več in izključno ukvarjate z duhovnimi razmišljanji! In glej, to je veliko več vredno, kot s krvavim znojem na

račun stotisočkrat sto tisoč človeških življenj graditi takšne palače, da jih lahko potem neuničljivi zob časa več tisoč let do sitega gloda!
8 In kaj je končno takšen umetelno zložen kup kamenja v primerjavi z eno samo travno bilko, ki jo je zgradil veliki Božji duh? Povem ti: prav nič! Vsaka travna bilka, vsako drevo je Božja zgradba, raste iz ljube zemlje brez našega truda in dela in v kratkem času nas poživlja s svojim sladkim sadom. Koliko truda in strahovitega dela pa stane ljudi takšna palača! In kaj imajo potem, ko je njihovo delo po mnogih krvavih letih dokončano? Nič drugega kot bedno hrano svojega napuha, prebuditev nevoščljivosti tujih ljudstev, sčasoma vojno in vsakovrstno preganjanje!
9 Resnično, ti moj ljubi črni prijatelj, to je bedna sreča ljudstva, ki je postalo tako neumno, da je s takšnimi mrtvimi palačami prekrilo svoje najlepše in najrodovitnejše pašnike, na katerih bi sicer lahko veliko sto tisočev najrodovitnejših dreves svoje žlahtne sadeže sipalo v naročje zadovoljnih ljudi, ki bi prebivali v povsem preprostih kočah! Glej, na kraju, kjer je zgrajeno to mesto, bi poleg svojih številnih čred zlahka živelo deset tisoč ljudi; tako prebiva zdaj seveda še skoraj sto tisoč ljudi v teh poškodovanih zidovih! Toda kakšno življenje živi večina!
10 Nekoč, kot uči zgodovina, je bila ta dežela žitnica, iz katere so v časih stiske tuja ljudstva oskrbovali s kruhom; zdaj pa moramo neredko dovažati žito od oddaljenih dežel in ljudstev! Naše črede so v najbednejšem stanju. Tisoče ljudi v tem mestu zaradi nekoliko svojega zlata in srebra sploh ne dela, vsak dan se leno sprehajajo, vzdržujejo si kupljive vlačuge in se z njimi neredko obnašajo na najnižji živalski način; to povzroča zmeraj množico bolezni, - nekaj, kar vi sploh ne poznate. Podnevi, dokler sije sonce, boste videli to mesto kot bi bilo povsem nenaseljeno; šele ko pride hladnejša noč, pridejo kot divje zveri iz svojih umetnih kamnitih votlin in se ukvarjajo z vsem, kar jih skomina. In tako glej, ti preprosti sin čiste narave, to so blagoslovi, ki jih imajo ljudje od svoje visoke kamnite kulture!'"

184. Blagoslov prakulture preprostega človeka

1(**Oubratouvishar**:) "'Zato ostanite v svoji veliki in prvotni naravni čistosti in nikar ne imejte skomin po bedni kulturi te dežele! Nikar ne gradite mest! Ostanite v svojih preprostih kočah in boste lahko skozi vse čase časov najsrečnejše ljudstvo na zemlji, in to posebej, če ostanete v pravem spoznanju enega in večno resničnega Boga, edino Njega častite in ljubite! Četudi Ga ne morete videti, pa vendar On vidi vas, in On vam bo zmeraj dal tisto moč, ki vam je potrebna za preprečevanje vsakega človeku sovražnega elementa. Po prvotnih naravnih zakonih je človek gospodar nad vsem, kar je, živi in diha na zemlji, pod zemljo in nad njo.
2 Vi ste še tisto, kar naj bo človek! Pred vami beži besni lev in tiger, panter, hijene, volkovi, medvedje, kače in gadi bežijo iz vaše bližine; le krotke črede vam sledijo na vsakem vašem koraku! Če ima človek take lastnosti, je še vedno na tisti vzvišeni prvotni stopnji bivanja, na katero ga je v začetku vsega stvarstva postavil Stvarnik. Lezite na trato, pod katero klopotača in modras počenjata svoje zlo in pobegnila bosta s

posvečenega kraja, nad katerega je legel človek kot gospodar narave! Zla mravlja, prekletstvo marsikaterih gozdov in step, se izseli, takoj ko človek v svoji prvinski moči stopi na to področje in si postavi bivališče. Lev, panter, najhujši tiger se drži daleč od čred, ki jih varuje pristni človek in krokodila, nilskega zmaja, ni nikoli videti v tistih delih dežele, kjer prebivajo ljudje. Ibis, štorklja in *Icz ne ma on* (Ichneumon = strupa nima) sta ustrežljiva v človekovi službi in čistita deželo od vse plazeče golazni ter ostrovidni orli poiščejo vsako mrhovino in jo požrejo, da nikoli ne okuži zraka.
3 Oh, kako čudovito bivanje pravega človeka v vsaki pokrajini, in kako bedno življenje ljudi v mestih, ki so polni napuha in polni najbolj smrdeče sebičnosti! V njih je konec vsake prvinske moči; v velikem kraljestvu narave, ki jih obdaja, so postali tujki, tuja bitja, ki so pretrgala vsako zvezo z Bogom in tako tudi z vsem drugim stvarstvom. Graditi si morajo trdne trdnjave in gradove, da bi se v njih branili in kolikor mogoče obvarovali pred sovražno naravo!
4 Če pustim danes sto ljudem prenočiti na tistem pašniku, ki sem vam ga dodelil, zjutraj prihodnjega dne ne bo nihče izmed njih več živ; to namreč niso več ljudje, ampak le njihove slabotne sence, in njihova pohabljena telesa so resnična prebivališča vseh mogočih zlih in nedozorelih naravnih in nenaravnih duhov. Njihov zunanji življenjski krog ni več njihov božanski 'jaz', ampak nizkotno živalski in zato ni v njih nobene moči več, zunaj njih pa še manj. Zunanja narava v njih ne priznava več najvišjega kulminacijskega cilja svoje stvarjenjske biti, ampak le popolno zavrženost in razdejanost tiste stopnje, v kateri naj bi vse stvarstvo prešlo v svoj najvišji cilj. Zato pa je vse stvarstvo sovražno do takega človeštva in ga skuša na vsak možen način popolnoma uničiti, ker v njem ne more pričakovati nič več.
5 Zato, moj plemeniti, črnopolti prijatelj, bodite ti in vse tvoje ljudstvo veseli, da ste črni in da še prebivate v nedolžnosti polnih pomladnih kočah resničnega življenja; ravno po tem ste namreč to, kar naj bo pravi človek po redu najvišjega Božjega Duha! Zato pa tudi vnaprej ostanite to, kar ste zdaj, tudi v svojih najpoznejših potomcih, tako vam ne bo treba nikoli tožiti nad stisko in bedo človeškega življenja!'"

185. Kraj bivanja Nubijcev v Egiptu

1 (**Oubratouvishar**:) "(Poglavar) 'Zdaj pa pojdimo na prostor, ki vam ga bom določil za bivanje! Obenem pa vam bom dal zaščitno stražo za ves čas vašega tukajšnjega bivanja, ki bo temu pokvarjenemu ljudstvu preprečevala dostop do vas; ti bi namreč le malo ali nič pomišljali, da bi vas popolnoma pokvarili, in to fizično in moralno. Sploh te ne vprašam, ali si me povsem razumel; vem namreč, da si me razumel in me boš v prihodnje razumel še bolj!'
2 Na te besede je dal poglavar znamenje z udarcem po močno doneči kovinski plošči in kot po čudežu se je pojavila množica oboroženih mož zelo temnorjave polti, in poglavar jim je v nekem nam tujem jeziku zapovedal nekaj, česar nismo razumeli. Toda ko je resnicoljubni, dobri

poglavar opazil mojo osuplost, me je potolažil s tem, da mi je v mojem jeziku razložil to, kar je povedal oborožencem. Šlo je za našo čim boljšo zaščito pred vsiljivostjo pokvarjenih prebivalcev mesta, ki se mu sploh niso več zdeli kot ljudje.
3 Eden od vodij straže, ki je bil oblečen skoraj tako kot ta prijatelj, ki nam je pokazal pot semkaj, je pripomnil poglavarju, da je sicer nadvse bujno in bogato s travo poraščen prostor resnični pašnik kač in gadov, na katerem je ne odnese dobro niti človek niti živina.
4 Poglavar je rekel: 'Pokvarjeni ljudje skupaj s svojo živino seveda ne; toda to so še pristni praljudje, ki so tudi še resnični gospodarji celotne narave in njenih ustvarjenih bitij! Tem številne kače in gadi gotovo ne le da ne bodo nič storili, ampak jim bodo s svojo zalego pri priči izpraznili ta sicer najlepši prostor. In vi kot njihovi stražarji tudi ne boste imeli niti najmanjših težav s to golaznijo, o tem ste lahko popolnoma prepričani! Zdaj pa mi prinesite dvaindvajset parov usnjenih čevljev z jermeni, v katere bomo obuli te nepokvarjene ljudi, da si na našem ostrem peščenem tlaku ne bodo po nepotrebnem poškodovali svojih nog!'
5 Takoj so prinesli čevlje. Meni in mojemu služabniku so takoj obuli najudobnejše; drugih dvajset so na poglavarjev ukaz štirje stražarji odnesli k najinim tovarišem, in ko so se ti tako obuli, so jim stražarji dali navodilo, naj jim sledijo na novi pašnik. Poglavar, jaz in moj služabnik ter ostali stražarji pa smo šli skozi številne mestne ulice ven na prosto, kjer je bil lep in velik pašnik, gosto poraščen z najlepšo travo, množico datljev in fig in pomaranč in mnogo drugega sadja. Videl sem pa tudi to, da so ta pašnik ljudje zelo malo obiskovali; kajti že od daleč smo zaslišali klopotanje neštetih klopotač.
6 Kmalu za nami so prišli tudi moji tovariši s številnimi čredami in kamelami. Ko so prišli do pašnika, sploh niso čakali, da bi golazen morda pobegnila pred nami in našimi čredami, ampak so takoj brez najmanjšega strahu zasedli pašnik in njegove sadeže, križem kražem prehodili velik pašnik in vsa golazen je pobegnila k Nilu tako, da je bila njegova gladina skoraj pol ure pokrita z golaznijo; tudi štirje nilski zmaji so bliskovito pobegnili pred mojimi tovariši in pred mojimi čredami.
7 Poglavar pa je zdaj razložil ta pojav tudi stražarjem, ki nam jih je dodelil in jim rekel, da smejo z nami brez strahu oditi na vse dele pašnika; popolnima naj bi bil namreč prepričan, da že ponoči na vsem pašniku ne bo niti enega gada ali kače. In tako je tudi bilo: že po eni uri je bil pašnik zvečer očiščen vsakršne golazni.
8 Na drugi strani obrežja Nila pa smo videli vso egipčansko čredo ovac bežati pred strupenimi begunci, ki so jo preganjali, in njeni pastirji so bežali s čredo. Pastirji so bridko kričali, vendar jim je uspelo pobegniti na nilski most; toda čreda je utrpela škodo, - precej jagnjet so velike zverine dohitele in požrle. Tudi je bila na drugi obali množica kuncev, katerim je bil ta nepričakovani obisk tudi nadvse nedobrodošel; množico mladičev so namreč požrle plazeče se zverine.
9 Stražarje so prej nedosegljivi najlepši datlji, fige in pomaranče zelo bodli v oči, prav tako pa tudi najlepše *Roscize* (rožiči), ki so se tam navadno uporabljali kot krma za kamele.

10 Poveljnik straže je rekel poglavarju: ‘Čast *Izisu* in *Ozirisu*! Končno lahko tudi tukaj pobiramo sadje, kar se ni zgodilo, odkar ljudje pomnijo!’
11 Poglavar pa je rekel: ‘Sadje bodo eno leto pobirali samo tisti, ki so očistili ta pašnik; le kar vam dovolijo vzeti, smete vzeti, sicer pa samovoljno niti lista z drevesa! Poleg tega se varujte, da bi pred temi nadvse nepokvarjenimi ljudmi klicali kakšne vaše ničeve deželne bogove; med vami ni niti enega, ki ga ne bi učil spoznati edino pravega Boga! Ostanite pri tem, nikar pa nobene Izis in tudi nobenega Ozirisa niti nobenega Apisa več! Vse to namreč je in večno ostane prazen nič!’
12 Potem mi je rekel poglavar: ‘Kot zdaj sam vidiš, je za vas s pomočjo Najvišjega najbolje poskrbljeno. Zdaj vas bom zapustil, toda jutri s prvo zoro sem spet pri tebi; potem ti bom tukaj, v velikem odprtem templju Najvišjega že dal pravi pouk! In potem boš vse, kar boš od mene slišal, posredoval tudi svojim tovarišem! In zdaj ostanite vsi skupaj zdravi pod varstvom Najvišjega!’
13 S temi besedami se je vrnil v mesto. Že dolgo je moral uživati pri egiptovskem ljudstvu velik ugled; kdorkoli ga je namreč srečal, se je pred njim priklonil do zemlje. On pa se je delal, kot da ne bi od vseh teh počastitev nič opazil, ampak je jadrno šel svojo pot, kot da bi bil zatopljen v najgloblje razmišljanje.
14 Ko je sonce zašlo, je kmalu prišla množica radovedneževiz mesta; toda nihče se ni upal bolj kot le na dvajset korakov približati zloglasnemu kačjemu pašniku. Mnogi so nam klicali, naj se oddaljimo s pašnika, sicer bomo neizogibno utrpeli veliko škodo. Straža pa je odrivala radovedneže in jim razlagala, da ni nobene nevarnosti več, ker je zaradi naše skrivne moči vsa strupena golazen že zdavnaj odplavala preko Nila.
15 Tedaj so se radovedneži kmalu vrnili in mi smo oskrbeli svoje črede, ki so nam za ta večer dale toliko najboljšega in najbolj hranljivega mleka, da ga sploh nismo mogli použiti. Vprašali smo stražarje, ali tudi oni pijejo mleko. Z veseljem so potrdili in dali smo jim piti toliko mleka, kolikor so ga mogli. Še vedno velik presežek smo dali v posode, ki smo jih vzeli s seboj, da bi ga predelali v sir.
16 Eno leto smo gospodarili tu in smo se od dobrega poglavarja zelo veliko naučili, posebej v resničnem spoznanju najvišjega Božjega bitja. Z največjo prijaznostjo nas je po enem letu odpustil in dobre volje smo se vrnili v svojo deželo.
17 Kmalu nato sem dobil svoja videnja, takoj sestavil karavano in hotel pravzaprav le do Memfisa, da bi poglavarju oznanil videnje, ki sem ga imel. Ta pa je že vedel o tebi, prevzvišeni, in me je napotil semkaj, pokazal mi je zelo dolgo pot do Aleksandrije in me zaupal najspretnejšemu mornarju, da me je pripeljal sem. S seboj mi je dal tudi tolmača, ki pa ga nisem vzel s seboj sem.
18 Zdaj veš, prevzvišeni človek vseh ljudi, kako sem prišel do svoje majhne modrosti; in zdaj tudi ti meni določno povej, ali stojim na pravem kraju, ali pa naj potujem še naprej! Dolgo se namreč ne morem zadržati, ker je moja pot v našo domovino zelo dolga.”

186. Črnec si želi gotovost o Gospodovi navzočnosti

1 Rečem **Jaz**: “Rekel sem ti že, da bi ti malo ali nič ne koristilo, če bi ti rekel: ‘Jaz sem!’ ali: ‘Jaz nisem!’ To moraš na vsak način odkriti sam; in to moreš prav zlahka, ker ti za to ne manjka duha. Misli si, kaj vse je lahko pri ljudeh mogoče in kaj nemogoče! Se nisi še ničesar domislil, ali nisi opazil nič niti na sebi niti na kom drugem?”
2 Reče **črnec**: “Kot sem že prej pripomnil, - razen tega, da smo z vstopom v to deželo znali tudi vaš jezik, še sploh nisem opazil nič posebnega; govorim povsem odkrito in jasno! Ko sem prišel sem, se mi je v prvem trenutku marsikaj zdelo nekako čudežno; kolikor dalj pa sem tu, toliko več naravnega odkrivam v vas vseh.
3 Jezik je torej še vedno edino, kar meji na čudež, lahko pa je, kot sem že prej pripomnil, prav tako povsem naravna, četudi nerazložljiva posledica posebnih lastnosti te dežele. saj sem vendar podobno doživel pri svojem potovanju po veliki egiptovski deželi: srečali smo se z Rimljani in Grki; ti so govorili svoj jezik, mi pa smo jih prav dobro razumeli in smo se lahko za silo sporazumevali z njimi. Z govorjenjem seveda ni šlo tako tekoče kot tu; toda vse to je vendar lahko prav tako odvisno od lastnosti dežele, njenega zraka in izparin!
4 Mi smo kot zelo preprosti ljudje tudi veliko bolj sprejemljivi za vsakovrstne posebne pojave in vtise. Tako lahko vidimo duše umrlih, včasih tudi takšne, ki po svoji lastni trditvi niso še nikoli nosile telesa. Te naravne duše zlahka prepoznamo tudi po tem, da lahko nenadoma spremenijo svojo obliko in se razkrojijo v najrazličnejša druga majhna bitja in se spet sestavijo v človeško obliko, kar je pojav, ki ga pri dušah umrlih bratov in sester še nikoli nismo odkrili.
5 Vprašali smo modrega poglavarja v Memfisu ali on s svojimi očmi tudi to vidi. Toda rekel je, da je vse to le lastnost povsem preprostih in skromnih naravnih ljudi, ki niti po imenu ne poznajo izumetničenega življenja. Pri njem in pri Egipčanih se to še nikoli ni pojavilo. Tu in tam so se sicer pojavili posamezni primeri, vendar kar se da nedoločno in nerazložljivo, medtem ko je pri nas vse določeno, naravno in zato tudi bolj razložljivo.
6 Iz tega pa tudi precej razložljivo izhaja, kako lahko kmalu razumemo in govorimo jezik povsem tujega ljudstva. Če zdaj, prevzvišeni človek vseh ljudi to pretehtaš, boš s svojo najodličnejšo modrostjo pač uvidel, kako nismo mogli v tem kratkem času naše navzočnosti tu opaziti nič posebnega, iz česar bi lahko neizpodbitno razbrali, da smo tu že povsem zanesljivo na tistem kraju, ki sem ga videl v svojih videnjih.
7 Seveda je marsikaj v skladu s tem: ob obali majhnega morja ob goro postavljena ribiška hiša; množica ljudi visokega stanu in ugleda; tudi ti imaš resnično veliko podobnosti s tistim nad vse pojme sijočim človekom, ki sem ga z največjim veseljem sedemkrat videl v svojih videnjih. Toda tisti svetlobni človek je vse napravil s svojo besedo; rekel je – in bilo je! Nebesa in zemlja so mu bila podrejena in nepregledne množice so čakale na njegov migljaj!

8 No, prevzvišeni človek vseh ljudi, to tukaj pač ni tako! Tu sem našel v vas, kot pred dvema letoma v poglavarju v Memfisu, nadvse dobre in modre ljudi, - toda od tega, kar sem pričakoval, doslej nisem našel še nič in ravno zato te vprašujem, ali sem na pravem kraju ali ne. Če rečeš da, bom verjel in ostal; tvoja beseda mi namreč povsem zadostuje, ker si v vsakem primeru globoko moder človek. Če pa rečeš ne, ali mi spet nič ne odgovoriš, se bomo kljub temu spet odpravili na pot domov in naše črede, ki smo jih po nasvetu modrega poglavarja za zlato in srebro pustili v Memfisu, spet odkupili z neporabljenim ostankom vsote, ki nam jo je dal poglavar za črede, ki jih med tem časom uporablja.
9 Ti, prevzvišeni človek ljudi, vidiš, da jaz in vsi mi, četudi našega mesa ne krasi bela koža, nimamo nič hinavskega in zahrbtnega; vsi mi iščemo popolno resnico, za katero edino nam gre, in imamo tudi živo upanje, da jo najdemo ali tu ali pa kje drugje! Če smo torej na pravem kraju, nam to potrdi in prav radi bomo storili vse, kar boste od nas zahtevali!"
10 Rečem **(Jaz)** Rafaelu: "Pojdi in jim daj znamenje, da bodo izvedeli, pri čem so!"
11 Pri priči je **Rafael** stopil k črncu (Oubratouvisharju) in rekel: "Prijatelj, kaj si pustil v svoji domovini, zaradi česar si se hotel v Memfisu obrniti, da bi to prinesel? S tem si hotel dati poglavarju posebno darilo za njegov trud, ki ga je imel s teboj in si to zaradi tega že zavil v sveže platno, potem si pa zaradi hitrosti vašega odhoda to pozabil doma, in sicer v kotu svoje koče, kjer leži še danes. Če bi želel, ti to v trenutku spravim sem! Govori, - kakor hočeš, tako se bo zgodilo!"
12 Reče **črnec**: "Ne zato, da bi me prepričal, ali sem na pravem kraju – že s tem, da si mi rekel, kaj sem pozabil doma, vem, da sem na pravem kraju, ker lahko kaj takega vidi le vsevidno Božje oko -, ampak bi mi s tem naredil res veliko uslugo; ob vrnitvi bi namreč rad dobremu poglavarju v Memfisu naredil gotovo veliko veselje, saj je velik prijatelj redkih naravnih tvorb! Vsa stvar sama po sebi ne more imeti nobene vrednosti, razen namišljene, realne pa sploh ne! Vendar je čudovito lepo!"
13 Tu Rafael črncu že izroči v platno zavito, lepo naravno tvorbo in ga vpraša, ali je prava.
14 **Črnec** ob tem skoraj omedli in zakriči: "Da, to je, to je! Toda kako si mi mogel spraviti to dragotino semkaj, ko se nisi niti za trenutek oddaljil od mene?! Si mi ga morda kot mlad pogumen Egipčan v poglavarjevi službi na meni nedoumljiv zvit način doma ukradel? Si nas morda pred enim letom, ko smo se iz Memfisa vrnili domov, z nekaj tovariši tvoje vrste skrivaj spremljal v bližino naših koč in si si ogledal mojo kočo?
15 Ja, ampak čemu vse to moje neumno vpraševanje?! Saj sem ga vendar imel v svojih rokah še nekaj trenutkov pred našim odhodom, za čas sedlanja moje kamele in zbiranja moje črede sem ga postavil v kot moje koče in ga pokril z bučno lupino! Ob zbiranju čred in natovarjanju svoje kamele sem pozabil to najlepšo naravno tvorbo; torej mi je nisi mogel ukrasti! Torej si jo očitno čudežno prinesel zdaj; toda – kako, kako, kako je to mogoče tebi, kot vidnemu človeku z mesom in krvjo?! Kajti tu, tam in spet tu je bil najkrajši trenutek! To je ravnanje, ki je

mogoče edino le kakšnemu bogu! Ali si sam Bog ali pa Njegov pravi služabnik!"
16 Reče **Rafael**: "Prvo ne, pač pa drugo! Toda glej, kljub temu sem pri odnašanju tvoje lepe naravne tvorbe nekaj pozabil, in to je bučna lupina, s katero si v svoji koči pokril svojo dragotino! Tudi to boš še takoj dobil! – Glej, je že tu! Spravi zdaj svojo dragotino vanjo in jo razkrij pred nami; tukaj jih je namreč veliko, ki bi radi videli zaklad, ki si ga našel!"

187. Nubijci spoznajo Gospoda

1 Tu se začne črncem od velikega začudenja vrteti; to je namreč zanje nekaj, kar jim pomeni največ. To so čisti, še povsem nepokvarjeni naravni ljudje in kot resnični gospodarji narave zmorejo s trdnostjo svoje polne vere in volje storiti še marsikaj, kar se mora že najgloblje degeneriranemu človeku posvetnih navad zdeti kot velik čudež, in zato bi bilo zelo težko z drugim čudežem vplivati na te pranaravne duše. Ozdravitev kakšne bolezni bi bila tu povsem neprimerna; ti pristni naravni ljudje namreč ne poznajo bolezni. Njihovi starci so zmeraj dosegli zelo visoko starost in njihovo umiranje je bila zmeraj le povsem mirna in neboleča zaspanost.
2 Otroci jim niso nikoli umirali, ker so bili urejeno spočeti tudi popolnoma zreli in povsem zdravi rojeni na svet; tudi pozneje so jih naravno hranili in zato se v njih ni mogla razviti nobena bolezenska snov. Če bi torej pred njimi ozdravili kakšne bolnike, bi jim prej morali še razložiti, kaj je sploh bolezen in zakaj nastane. S tem pa bi jim vendar očitno bolj škodili kot koristili; kajti spoznati grehe in njihove posledice že pomeni skoraj toliko, kot če bi jih sami storili.
3 Nekdo bi morda mislil, da obuditev mrtvega ne bi zgrešila svojega učinka. Tudi to ne bi bilo nič za te ljudi! Telesno smrt so imeli za veliko Božje dobro delo človeku in bi takšno dejanje celo imeli za zločin zoper red najvišjega Božjega duha, dokler se ne bi mogli bolje poučiti o Meni. Nastanek velikega viharja bi gledali s povsem naravnimi očmi svoje nadvse senzitivne duše; oni sami imajo namreč zmeraj mogočen vpliv na naravne duhove zraka, vode, zemlje in ognja. Toda gibanje, ki neprimerljivo presega hitrost njihovih izstreljenih puščic, je za te ljudi resnični čudež, ki ga more izvršiti edino Bog in Njegovi najvišji služabniški duhovi, nikoli pa razumljivo slabotni in umrljivi ljudje te zemlje.
4 Ko so se naši črnci nadvse čudili, je rekel **vodja** svojim tovarišem: "Bratje! Jaz in vsi vi smo zdaj videli dejanje, ki ga more izvršiti samo Bog; mi namreč niti s svojimi mislimi ne moremo priti v našo domovino in se od tam spet vrniti nazaj sem tako hitro, kot je ta Božji služabnik prišel tja in se vrnil z mojo dragotino! Torej smo na pravem kraju in se lahko tu premikamo le z največjim spoštovanjem in neprestanim notranjim češčenjem Njega, ki je tam na sredi ob veliki mizi z nedoumljivo božansko vzvišenim obrazom.
5 Kar nam bo v Svoji neizrekljivi milosti in naklonjenosti rekel, to bo odslej za nas najsvetejša zapoved, ki jo bomo držali trdno kot jasne skale

naše domovine tudi v svojih potomcih do konca vseh časov, ki jih bo morala ta zemlja še prestati! Vi veste, kaj nam je napovedal modri poglavar o večnem dostojanstvu tega prevzvišenega Bogo človeka! Tako je, o tem smo zdaj popolnoma prepričani! Ker pa je tako in ne drugače, torej tudi vemo, kaj nam je storiti in kaj moramo upoštevati!
6 Dolga in težavna je bila pot semkaj; toda če bi bila še tisočkrat tako dolga in tudi še tisočkrat težja, kot je bila, vendar ne bi odtehtala niti najmanjšega delca te od nas vseh večno nezaslužene milosti! Kajti tam sedi tisti večni, vsemogočni Duh v človeški postavi, ki je samo s Svojo voljo in iz Svoje volje naredil nebesa in zemljo in vse, kar obstaja, kot nam je to do sitega razložil modri poglavar v Memfisu.
7 Zdaj stojimo pred resničnim, večnim Bogom, ki nas je naredil in oživil. Vsak trenutek našega življenja je v Njegovi roki; če bi On tako hotel, nas ne bi bilo več. Skratka, On Sam je vse v vsem, in vse, kar je, ni nič brez Njega! To je pomenilo moje videnje in tako nas je tudi poučil poglavar iz Memfisa, in tako moramo to sprejeti in za večno verovati. – Zdaj se pa zdi, da hoče večni Gospod in Učenik nekaj govoriti z nami! Zato bodimo pazljivi, kot bi šlo za najnevarnejši lov na leve, kakršnega nam je opisal poglavar v Memfisu!"

188. O pretirani ponižnosti

1 Ko je črnec tako prav dostojanstveno govoril svojim tovarišem, sem poklical vodjo in ga vprašal, ali on in njegovi tovariši niso nič lačni in žejni, in, če bi bili lačni in žejni, kaj bi želeli jesti in piti. Kajti pot po morju izčrpa in gotovo bi bili potrebni jedi in pijače, in zato naj se oglasijo in takoj jim bomo pomagali!
2 Reče **Oubratouvishar**: "O kakšna milost! Ti, vse v vsem, pokličeš bednega zemeljskega črva, da bi smel izraziti svojo stisko pred Teboj, Ti prevzvišeni, večni Duh! Toda črv, ki se zvija pred Teboj v prahu popolne ničnosti, si od presilnega spoštovanja pred Tvojim božanstvom ne upa izreči niti besede, da se ne bi s kakšno neprimerno besedo Tebi, večno Najsvetejši, zameril in bi ga potem Ti pogledal z jeznim očesom. Še iz Egipta imamo nekaj polnih vreč posušenih fig in datljev, tudi nekaj dvakrat pečenega kruha, ki bo za kratek čas našega bivanja tu pač zadostoval naši zmernosti! Zato se Ti s svojim najhvaležnejšim in skrušenim srcem zahvalim za Tvojo preveliko milost, ki si nam jo blagovolil izkazati.
3 Rečem **Jaz**: "Da prijatelj, če se boš zmeraj gibal v tako neznanskem in več kot tri četrtine nepotrebnem spoštovanju pred Menoj, ti bom Jaz Sam komaj mogel dati s seboj v tvojo domovino kakšno luč! Sicer pa Mi kot Stvarniku nikakor ne izkazuješ prevelike časti s tem, da se kot vendar očitno moje delo sploh nič ne ceniš in se postavljaš globoko pod dostojanstvom črva, ki se zvija v prahu vse ničnosti! S takšnim omalovaževanjem samega sebe pred Menoj, svojim Stvarnikom, vendar prav kuriozno ponižuješ tudi Tistega, ki te je ustvaril in oblikoval iz Svoje najvišje modrosti in ljubezni!

4 Glej, če ti nek človek pokaže umetnino, ki jo je naredil in mu jo potem ti odkupiš, ker ti je bila zelo všeč, ali modremu umetniku izkažeš kakšno čast s tem, da hvališ vsa njegova ostala dela in umetnika samega, obenem pa ne moreš najti dovolj najslabših besed graje za čudovito od njega kupljeno umetnino samo zaradi tega, ker je zdaj tvoja last?
5 Glej, ta vrsta ponižanja pred Menoj zato nikakor ni modra, ampak bedasta in neumna! Če se imaš za preslabega in brez vrednega, Mi s tem vendar zlahka razumljivo govoriš v obraz, da sem z vsem Svojim stvarstvom bedni šušmar.
6 Ah, če pa po pravici priznaš Mojo vrednost tudi v tebi in se nimaš za neskončno preneznatnega, preveč bednega in preslabega, da bi se z Menoj pogovarjal o tem ali onem, v samem sebi častiš Mene in spoznaš Mojo božansko odličnost tudi na tvojih lastnih tleh; in tako lahko iz Moje navzočnosti izvlečeš tisto resnično in življenjsko korist, zaradi katere si pravzaprav prišel sem. Sicer pa tvoje preveliko ponižanje pred Menoj ni tvoj greh do Mene; utemeljena je namreč v tvoji nadvse pobožni vzgoji od otroštva naprej.
7 Toda zdaj si tudi glede tega dobil pravi pogled; s tem tvojim sedanjim pač midva oba ne bi mogla vzdržati; ti bi imel neprestano brezmejni pobožni strah pred Menoj, in ta bi te silil, da bi ta za tvoj pobožni čut neznosno sveti kraj čimprej zapustil, da bi potem v Memfisu in končno doma čvekal neznansko veliko in izrednega o Moji zate neznosni svetosti! In to bi bila potem tudi vsa korist, ki bi jo odnesel od tu zase, za svoje ljudstvo in za potomce svojega ljudstva! Ali bi bil s tem zadovoljen?
8 Gotovo ne! Kajti v kakšnem svetlejšem trenutku svojega življenja bi vendar moral sam sebi začeti klicati in reči: ‘Ja, kaj pa je zdaj to?! Sem se mar le zaradi tega odločil iti na tako dolgo in težavno potovanje, da bi moral na s težavo doseženem in trudoma najdenem cilju od samega neprestanega najglobljega strahospoštovanja skoraj obupati? Ne, to je bila strahotna sreča in blaženost, od katere si v vsem svojem življenju gotovo ne želim ponovitve!’ Glej, to bi imel na koncu svojega potovanja semkaj!
9 Zato moraš tudi tu nekoliko bolj uporabiti razum in misliti, kaj se v vsakih življenjskih razmerah spodobi in kaj je prav, pa se boš povsod prebijal dobro in pošteno in boš lahko zmeraj črpal koristi za življenje. Zato proč s pretiranim spoštovanjem do Mene! Ljubi Me kot svojega Stvarnika, Očeta, Učenika in Gospoda z vsemi svojimi življenjskimi močmi, in ljubi tudi svoje brate kot samega sebe, tako boš storil več kot dovolj! In ko Me nagovoriš, Me preprosto imenuj Gospod in Učenik, kar tudi sem, - vse drugo pa že dolgo ne spada semkaj!”

189. Oubratouvishar opisuje svojo domovino Nubijo

1 (**Gospod**:) “Prej sem te vprašal, ali ste lačni in žejni, vprašal sem te pa zato, ker še predobro vidim, da ste polni lakote in žeje; dan namreč traja že cele štiri ure, vi pa niste niti jedli niti pili že od včeraj opoldne; mleka na ladji niste mogli imeti in voda je bila že usmrajena in zato slaba. In zato velja Moja skrb za vas najprej temu, da dobite telesno okrepčilo;

brez njega namreč ne bi mogli sprejeti tistega miru, ki je potreben, da lahko potem toliko trajneje sprejmete vase duhovno hrano. Oznanjati evangelij nekomu, ki mu lakota in žeja že pri očeh in ušesih ven gleda, preden bi ga nasitili, bi bilo krona človeško sebične neumnosti! Zato moramo tudi za vas najprej telesno poskrbeti; šele potem se bomo ozrli po evangeliju!
2 Toda tu se boste že morali proti svoji navadi zadovoljiti z mojimi mizami, vaše muljave datlje in fige pa naj pojedo vaše kamele. Zato sedite za tiste mize tam, ki so prazne in takoj boste dobili dovolj jedi in pijače! Ti, Oubratouvishar, sedi semkaj; tudi ti si namreč pravi kralj svojemu ljudstvu in to tu je miza kraljev, ki se morajo dogovoriti, kako bodo vodili svoja ljudstva in jih vzgojili v ljudi!"
3 Vsi storijo, kar rečem, in naš Marko je s pomočjo nevidnih pomočnikov že pripravljen z obedom iz najboljših rib v zadostni količini; in ko so črnci za mizami, takoj prinesejo ribe, kruh, sol in vino in naročijo gostom, naj prineseno pojedo. Takoj so začeli jesti še kadeče se ribe, vzeli so kruh in vino in vse se jim je zdelo zelo dobro in okusno.
4 **Vodja**, ki je zdaj imel že več poguma, je rekel: "Gospod mojega življenja, kaj tako okusnega se še ni dotaknilo mojih ustnic! Ribe imamo tudi doma in jih včasih jemo; toda to je pri nas spokorniška jed. Kdor se je kakorkoli neprimerno obnašal proti obstoječemu redu, dobi jesti ribe; ko bi jih mogli tudi mi tako pripravljati, resnično, tedaj bi prenehale biti spokorniška jed!
Kakšna voda pa je to, kar smo dobili za piti? Tudi to je nepopisno okusno; to bi lahko ob vsakem času pili tudi brez žeje in prav tako jedli tudi ta kot med sladek kruh! V Memfisu sem od poglavarja včasih tudi dobil košček kruha, ki pa se mi še zdaleč ni zdel tako sladek. Predvsem pa občudujem to vodo tu! Kje je izvir te vode? Jo lahko tukaj pri vas kupimo? Nekaj bi je rad odnesel s seboj v svojo domovino in dal tam poskusiti vodo iz nebeških področij zemlje.
6 Zemlja je tu tudi veliko lepša kot pri nas! Tu je vendar izredna mnogovrstnost! Povsod je polno zelišč, grmov in dreves bujne rasti; pri nas je le nekaj pašnikov, ki so tako poraščeni, - sicer pa je vse pusto, surovo in prazno. Tu so gore večinoma do vrhov poraščene z najlepšimi drevesi in so videti prav mile; pri nas doma so povsem golo kamnje, redko tu in tam poraščene z nekaj sivo rdečkastega mahu. Videti so nadvse razdejane in razpadle. Njihova barva je večinoma zažgano rdeča in temno siva in večinoma so tako strme, da jih je le tu in tam mogoče preplezati ob največji življenjski nevarnosti. Ko pa smo enkrat na kakšni višini, tam od vročine ni mogoče vzdržati, sploh pa ne popoldne; tedaj namreč postanejo vrhovi gora prav pošteno razbeljeni, tako, da so nanje položene ribe v nekaj trenutkih skoz in skoz pečene, prav tako tudi meso jagnjet in koz. Ob popoldnevih celo orel ne sede na vrh gore, in kozorogi se spustijo na livade šumečega Nila.
7 Oh, mi prebivamo v zelo trdi in prevroči deželi, kjer je včasih resnično nadvse težko biti in ostati človek! Daleč od Nila bi bilo posebej v po poletnem času nemogoče stanovati; kajti tedaj so lahko takšni dnevi, ki topijo kamenje in pesek, posebej, ko začne popoldne pihati veter s

poldneva. Tedaj vidimo prave plamene, ki se valijo nad peščeno puščavo, in ljudem in živalim ne preostane drugega, kot da objamejo dobri Nil, ki pri nas čudežno teče povsem hladen.
8 Proti trem zadnjim mesecem leta, preden pride deževni mesec, pa je pri nas najstrašnejše, tedaj namreč pridejo ognjene nevihte. Tedaj postane zelo soparno. Oblaki, podobni neznanskim ognjenim stebrom, se vzpenjajo za gorami in nazadnje prekrijejo celo nebo, in neštete strele s strahovitim grmenjem švigajo iz sivo črnega neba in spravljajo ljudi in živali v veliko grozo. Sicer ne povzročijo veliko škode, ker se večinoma razblinijo visoko v zraku; nikakor pa ni šala pogosto kakšnih štirideset dni noč in dan neprestano poslušati to grmenje, bobnenje, žvižganje in tuljenje in se pri tem tudi še bati, da bi te sežgala kakšna strela, ki se pogosto preveč približa zemlji, - kar se je tu in tam že zgodilo, posebej tistim ljudem, ki v tem času niso najskrbneje premazali svojih teles z maščobo.
9 Ko ognjena doba mine, začne deževati in potem dežuje dobre štiri do šest tednov ali časov luninih menjav. Dež pada drobno in gosto, na najvišjih vrhovih gora včasih tudi sneži. Proti koncu deževne dobe postane večkrat zelo hladno, tako da se moramo potem pogosto greti pri ognju. To sicer tudi ni posebej blagodejno, vendar pa še vedno bolje kot življenje v po poletnem času.
10 Tako je naše življenje in bivanje in delo in početje! Prestati moramo zelo veliko zoprnij in zelo malo prijetnega. Oh, kakšna nebesa so vendar te pokrajine v primerjavi z našimi! Kako prijetno mora biti življenje tu v teh resničnih nebesih na zemlji, kako pusto in žalostno pa je nasprotno pri nas! Toda Ti, o Gospod, si hotel, da mi, ki tičimo v svojih črnih kožah, nimamo drugače, in tako bo že tudi povsem prav, in nikoli ni še nihče godrnjal zoper takšno Tvojo božansko ureditev!
11 Naša kot oglje črna koža nam je v mnogih ozirih prav težko breme; prvič namreč po naši večkratni izkušnji veliko bolj privlači vročino kot kakšna svetlejša barva, in drugič smo zastrašujoče grdi v primerjavi z vašo podobo. Kako lepa je na primer nebeška postava te tukaj navzoče device, in kako grda je v primerjavi z njo kakšna devica pri nas! To vidimo in čutimo in vendar se ne moremo obarvati drugače! Kako lepe lase imate vi in kako grdo, zapleteno, črno kratko volno imamo mi za okras svoje glave! Vendar ne godrnjamo in smo zadovoljni z vsem, kar si nam namenil Ti, o Gospod in Učenik!
12 Toda zdaj pa vam moram vendarle pokazati svojo lepo naravno tvorbo, in Ti, o Gospod, boš premilostno določil, kakšno vrednost bi morda lahko imela!"

190. Oubratouvisharjev zaklad

1 Tu je naš **Oubratouvishar** odvil svojo dragotino iz lanenega platna in jo postavil pred Mene, rekoč: "Tu je, kot sem jo našel med gruščem nekega pobočja in si nisem mogel kaj, da je ne bi pobral in shranil! Človeške roke s tem gotovo niso imele nikoli nobenega opravka! Torej se zdi, da je naravni proizvod, tako imenovana igra narave. Kaj je to in

kakšno vrednost bi utegnilo imeti? Kajti z nečim nevrednim pač ne bi hotel nikoli obdarovati nobenega človeka."
2 Rečem **Jaz**: "To je najdragocenejši dragulj in sicer brušen največji diamant. Vendar pa so ga tako izbrusile in zgladile človeške roke in ga je v časih, ko so se Perzijci vojskovali z Egipčani in ob tej priliki prodrli tudi do Nubijskih puščav, neki vojskovodja izgubil v boju z velikim tropom lačnih levov in panterjev; s tem boš dal poglavarju v Memfisu zemeljsko neznansko dragoceno darilo, in to zaradi njegove izredne redkosti.
3 Glej, ta kamen so brusili in gladili sto sedemdeset let, potem je postal okras krone nekaj perzijskih kraljev, dokler ni končno kralj z njim počastil enega svojih največjih vojskovodij; in ravno ta vojskovodja ga je potem izgubil ob puščavskih mejah vaše dežele, kjer je v tistem času mrgolelo levov in panterjev. Te živali sem takrat tudi Jaz postavil tja v vaše varstvo, sicer bi vas tedaj zelo bojeviti Perzijci našli in hudo razredčili vaše črede.
4 Kakor pa si že bil določen, da najdeš zemeljsko celo najdragocenejši zaklad, ki je že nekaj stoletij počival pod gruščem, prav tako si tudi poklican, da najdeš največji in najdragocenejši zaklad za duha in iz njega za vaše duše. Iskal si in si tudi pošteno našel, kar si iskal! Tvoja črna koža naj te ne obremenjuje in naj ostane ena Meni najuglednejših barv.
5 Ta evangelij, ki vam ga bom zdaj oznanil, se bo le pri vas ohranil povsem čist. Ti postani Moj prvi apostol za svoje črne brate in sestre! V kratkem času pa vam bom že poslal pomočnika, ki vas bo vodil v povsem srečno deželo vašega kontinenta in vas bo učil poljedelstva in drugih koristnih umetnosti, ki so nujno potrebne za tuzemsko življenje.
6 V tisti vam zdaj še povsem tuji deželi boste povsem zadovoljno in srečno ljudstvo in boste ohranili čistost Moje besede in mojega nauka. Gorje pa tistim, ki vas bodo v poznejših časih morda obiskali, da bi vas ogrožali in podjarmili; proti njim bom Jaz Sam prijel za žareči meč jeze in jih pokončal do poslednjega moža! In tako ostanite vi črnci v prav velikem zaprtem kotu zemlje zmeraj svobodno ljudstvo do konca časov.
7 Če pa boste nekoč postali med seboj neenotni – kar mora tudi ostati možno zaradi vaše svobode -, se vam bodo močni med vami vsilili za kralje, mučili vas bodo s trdimi zakoni in vaše zlate svobode bo za dolgo časa ali pa tudi za vedno konec! Tedaj bodo vaši otroci ginevali v veliki stiski in hrepeneli po odrešenju; toda na to bodo morali potem res zelo dolgo čakati. Zato se uredite tako, da med vami ne bodo nastali kralji – razen takih, kakršen si ti! Ti namreč ne zatiraš, ampak svojega ljudstva, ampak ga resnično osrečuješ in to je tudi po Mojem redu prav in tako naj tudi ostane!"

191. Črnci, ki so pripotovali za prvo skupino

1 (**Gospod**:) "Moje zemeljsko ime kot človeka je Jezus iz Nazareta in Jehova od vekomaj; toda odslej bo ime Jezus ostalo vse večnosti. V tem

imenu boste mogli storiti in doseči vse, ne le za čas, ampak tudi za večnost!
2 Ljubite Me kot svojega Boga in Gospoda in Učenika nad vse in drug drugega kot vsak samega sebe, tako boste ostali v Moji ljubezni, v Moji moči in oblasti in Moja svetloba se ne bo nikoli umaknila od vas!
3 Če pa boste oslabeli v ljubezni do Mene in do svojih revnejših bratov in sester, tedaj bo tudi v vaših srcih postalo temnejše in Moja moč in oblast bo slabela in postala zelo majhna! Četudi boste potem klicali Moje ime in boste hoteli po njem delovati, vam ne bo več podeljena nobena moč in oblast; kajti vsa moč, vsa oblast in vse uspešno delovanje v Mojem imenu se bo ohranilo edino in samo po ljubezni do Mene in iz nje do bližnjih!
4 Moje ime samo pa ne stori ničesar, ampak edino ljubezen v njem, po njem in do njega in iz nje do bližnjega! H komur bi pa prišel revež in ga prosil za kakšno pomoč, ta pa bi mu rekel: 'Pojdi in si zasluži!', resnično, ta nima Moje ljubezni in ne bo v Mojem imenu dobil nobene oblasti in nobene moči!
5 Zdaj pa pojdi in povej to svojim tovarišem, potem pa pridi in Jaz Sam ti bom oznanil nadaljnji evangelij! Zgodi se!"
6 Oubratouvishar se je najgloblje priklonil pred Menoj in šel k mizi k svojim tovarišem, da bi jim povedal to, kar je slišal od Mene. Toda kako veliko je bilo njegovo začudenje, ko je namesto tistih, ki jih je tokrat vzel s seboj, videl sedeti za mizo dobrih dvajset, med njimi tudi štiriintrideset žensk. Seveda jih je takoj prepoznal kot svoje sosede in najbližje sorodnike in njegovo prvo vprašanje zlahka razumljivo ni bilo nobeno drugo kot to: kako in kdaj so prišli za njimi.
7 In (**zamudniki**) so odgovorili: "Čudež sam videti in slišati je bolje kot o njem poslušati iz ust celo najzanesljivejših očividcev! Zmeraj smo bili pol dnevnega potovanja za vami!
8 Tega se ne bi lotili, če ne bi kmalu potem kot iz zraka prišel k nam nepopisno lep, bleščeče bel mladenič in nas skoraj prisilil v to. Zbrali smo čredo krav, bikov in majhno čredo ovac in prišli z njimi do Memfisa; tam nam je že od daleč prišel naproti dobri poglavar s svojimi ljudmi in rekel, da je tudi on dobil sporočilo od enakega mladeniča in nam je ravno zaradi tega prišel naproti.
9 Povedal nam je o vas, medtem vzel v hrambo naše črede, zato pa nas je oskrbel z zlatom in srebrom v različnih težah in vrednostih za zdaj povsod običajno menjavo za vsakovrstna živila in druge reči in stvari. Zahvalili smo se mu, on pa nam je do Aleksandrije dal s seboj spremljevalce, ki so nas na poti oskrbeli z vsem potrebnim in nam v Aleksandriji priskrbeli tudi varen vodni zaboj v katerem smo se pripeljali semkaj po veliki vodi, ki je nikdar ni hotelo biti konec.
10 Ko smo stopili na obalo, smo našli vaše povsem nepoškodovane stopinje vtisnjene v pesek in smo vam sledili po tej sledi. Nazadnje smo se vam tako približali, da smo lahko dobro videli prah, ki so ga dvigale vaše kamele; le ko ste se izgubili za gozdom in goro, vas nismo mogli več videti.

11 Toda tedaj nam je prišel naproti ravno ta mladenič in nas je spravil semkaj na tak način, da o tem ne moremo reči nič drugega kot to, da smo zdaj polni začudenja tu! Kako pa smo od tam prišli sem, o tem ne vemo niti toliko kot o najslabših sanjah!
12 Tebi pa je zdaj oni prevzvišeni naložil nekaj za nas! Kaj je to? Govor! Kajti ta je po tvojih videnjih, ki si nam jih večkrat pripovedoval, po postavi na las podoben tistemu, zaradi katerega smo pravzaprav ti in vsi mi prišli sem! Govori, govori!"

192. 0 bistvu Izise in Ozirisa

1 Reče **vodja**: "Mi, moji bratje in sestre, zdaj verjamemo, ker slišimo in vidimo ter smo priče temu, kar tu pred nami je in obstaja! Vsa človeška modrost, ves razum in celo najčistejša in najtreznejša modrost ne more dojeti, da bi bilo mogoče samo pomisliti na to, kar je tu in kar se tukaj mudi.
2 Oh, vi ne slutite in si tudi ne morete predstavljati, kaj je tu! Po vi-denjih, ki sem jih imel, sem si približno predstavljal nekaj neizmerno velikega, kar me bo čakalo tu; toda do nečesa najbolj neizmernega in najbolj neskončnega se ni upala in se ni mogla dvigniti niti moja največja in najdrznejša misel, in vendar je tako in je tu, očitno pred našimi očmi!
3 Saj veste, o čem edino sva jaz in poglavar v Memfisu vse leto zelo glasno razpravljala pred vami, čeprav je poglavar večkrat menil, da bi bilo dovolj, ko bi samo mene vpeljal v svojo globoko modrost. Jaz pa sem rekel: 'Glej, gospod, tu moje brate in sestre! Nihče izmed njih ni nič manj kot jaz sam; zato, gospod, zaradi mene pred njimi ničesar ne prikrivaj !' In on je potem vedno govoril na glas.
4 Ko nas je po kakšnega pol leta popeljal v Kar nag pri Koraku, da bi nam tam odgrnil staroslavno Izisino tančico, vas je bilo tudi več kot polovica poleg in ste tako kot jaz vse slišali in videli.
5 Tam smo videli dve nenavadni podobi: prvič Izis (I -sis - hranilo praživljenja), skrito za gosto tančico in poleg nje podobo Ozirisa (Ou sir iez - čistega, duhovnega človeka paša).
6 Prva podoba je upodabljala velikansko žensko, ki je imela na prsih veliko dojk; občasno naj bi postavili namesto ženske z mnogo dojkami, kakršno smo videli, tudi kravo.
7 Druga podoba, Ou sir iez, je nenavadno bitje. Na prostranem, sočnem pašniku je stal mož, obdan s številnimi čredami, ki so se pridno pasle. Nenavadni mož je stal sredi vsakovrstnih sadežev in je bil v takšnem položaju, kakor da bi jedel.
8 S tema podobama so Egipčani, kot ste sami slišali iz ust modrega poglavarja, prikazali najprej zakrito prabit ustvarjalnega Božjega bitja, ki vse ustvarjeno ohranja in hrani, z drugo, nezakrito podobo pa vsa ustvarjena, živa bitja vsega stvarstva, kako se hranijo.
9 Tedaj nam je začel poglavar z globokimi besedami modrosti pojasnjevati bistvo edinega, večnega, praustvarjajočega Boga in mi smo spoznali, da mora obstajati vsemogočno, najmodrejše Prabitje, iz

katerega so izšla vsa bitja v vsej večni neskončnosti in ki jih tudi nenehno hrani in ohranja.
10 To Prabožje bitje ni za nikogar vidno ali doumljivo, ker napolnjuje vso neskončnost in je nadvse skrito povsod pričujoče in navzoče tako v prostoru kakor v času; to pa je tudi razlog, da je podoba I-sise zmeraj zakrita. Nihče ni mogel in ni smel odgrniti mogočne I-sisine tančice, razen le v določenih posebno svetih časih najvišji duhovnik, toda pred ljudstvom celo ta le najbolj spodnji rob.
11 Tedaj ste začeli neznansko spoštovati prabožanstvo, nič manj pa tudi jaz. Na poti iz Kar naga (ne nag, torej oblečen in zakrit) v Ko rak (ponižen kot rak) se nismo pogovarjali o ničemer drugem kot o prabožanstvu in poglavar nam je pri vsakem drevesu, katerega notranjost je tudi zakrita vsem očem, razlagal zakrito podobo I-sise, in naše strmenje in naše spoštovanje sta naraščala z vsakim korakom kamel, ki so nas nosile.
12 V vsakem naravnem predmetu smo zaceli zaznavati skrivnostno podobo zakrite in s tančico zagrnjene I-sise, in poglavar je bil nas, svojih črnih učencev, zelo vesel in od Kar naga smo vso naravo gledali s povsem drugimi očmi kakor prej.
13 Kako čudovite in dolge pogovore smo potem imeli med seboj in kakšno strahospoštovanje nas je vse prevzemalo, ko smo v svojih prostih urah svoje misli in besede usmerjali k enemu, večnemu prabožjemu bitju! Kako pogosto smo se z dobrim in modrim poglavarjem v Memfisu pogovarjali o tem, kako neznansko osrečujoč občutek bi v človeku moralo povzročiti, če bi mogel kakor koli - četudi povsem tiho, toda razumljivo - v svojem srcu le enkrat slišati eno samo besedo najvišjega Božjega bitja!"

193. Velik skalni tempelj Jabusimbil

1 (**Oubratouvishar**:) "Vprašali smo poglavarja, ali se kakšnemu nadvse pravičnemu človeku se nikoli na vsej zemlji ni zgodilo kaj takega.
2 Poglavar je skomignil z rameni in rekel: 'Neposredno gotovo še ni nikoli; toda posredno imamo iz spisov in ustnih izročil resnične primere, da so zelo pravični in pobožni ljudje zapadli v nekakšno zamaknjenje, v njem so videli Božjega duha kot svetlobo, ki napolnjuje vse prostore neskončnosti in zaznali, da so oni sami del te svetlobe. Vsi, ki so bili deležni te milosti, pa priznavajo, da jih je v tej svetlobi popolnoma prevzel občutek neizrekljivega ugodja in so začeli prerokovati; in kar so napovedali, se je zmeraj tudi izpolnilo. Nikoli pa se ni noben smrtnik videl resničnega Praboga v kakšni drugačni podobi.
3 Človek kot omejeno bitje bi si sicer rad približal Praboga, njegovo srce žeja po tem, da bi Stvarnika enkrat videl v dostopni človeški podobi in se z Njim, večnim praduhom, pogovarjal kakor s človekom; toda to ni nič drugega kot neumna želja slaboumnega človeka, ki je včasih zelo upravičena, toda večno neuresničljiva. Končno namreč nikoli ne more postati neskončno - in neskončno nikdar končno!'
4 Tako nam je govoril modri poglavar, in to smo tudi razumeli, kolikor smo ob naši slabotni sposobnosti pojmovanja sploh mogli.

5 Toda ne glede na vse to se je pri vsakem izmed nas sama od sebe vsiljevala nekakšna božja oseba, četudi se tako velika, ker smo se čutili preveč zapuščeni in se nikakor nismo mogli povsem znajti v Bozji neskončnosti. Nase srce je vedno hrepenelo po osebnem Bogu, ki bi ga bilo moč videti in ljubiti, četudi se je naš razum zmeraj bojeval z ubogim srcem, ki se je vendarle čutilo veliko premajhno, da bi z vso ljubeznijo zgrabilo Božjo neskončnost, čeprav nam je poglavar svetoval, naj ljubimo Prabožanstvo.
6 Poglavar nas je seznanil s tem, da je na zemlji ljudstvo, ki se imenuje Judje. To ljudstvo naj bi premoglo najpopolnejše spoznanje o najvišjem Bogu. Prvi njihovih modrecev, rojeni Egipčan z imenom Moi ie sez (to pomeni: 'moj sprejem', ime, ki mu ga je dala neka princesa, ko ga je rešila iz reke Nil), naj bi se okrog petdeset let pogovarjal z Božjim duhom. Njemu naj bi ravno Božji duh kot najstrožjo dolžnost naložil, da si Ga ne sme nikoli predstavljati pod nobeno podobo! Tudi ta modrec Ga je nekoč po želji svojega srca hotel osebno videti, dobil pa je odgovor: 'Boga ne moreš videti in živeti!'
7 Ko pa je ne glede na to postalo hrepenenje, da bi videl Boga, v modrečevem srcu silnejše, mu je Božji duh naročil, naj se skrije v skalno razpoko in stopi naprej, ko bo poklican. To je modrec storil; ko je bil poklican, je stopil naprej in v daljavi videl Božji hrbet, sijoč bolj kot tisoč sonc! Modrečevo obličje pa naj bi postalo tako sijoče, da ga sedem let ni mogel pogledati noben človek, ne da bi oslepel; zato je ta modrec v tem času tudi moral zakriti svoj obraz z debelim zagrinjalom. Tako nam je, kot veste, vse to povedal zelo modri poglavar.
8 Ali se je vse to zgodilo ravno tako ali drugače, ne moremo presoditi; vemo le to, da čez poglavarjeve ustnice ni nikoli prišla nobena neresnična beseda. Kakor je slišal, natančno tako nam je tudi povedal.
9 Veste, da je potem, ko smo ga vprašali, kje v vsej egiptovski deželi so kdaj resnično molili in nadvse častili resnično, večno Prabožanstvo, rekel: 'Ne prav daleč od tod in sicer v velikem skalnem templju Ja bu, sim, bil (to pomeni: 'Jaz sem bil, sem in bom')! Skozi širna in visoka vrata vodi pot v veliko gorsko dvorano. Ta je okrašena s stebri, izklesanimi iz skale. Med vsakim stebrom stoji oborožen velikan, visok vsaj dvanajst višin moža tako, ko da bi nosil tempeljski strop.
10 Notranjost je z obokom razdeljena v tri dvorane; v vsaki pa ob obeh straneh stoji sedem takšnih velikanov, skupaj štirinajst velikanov v vsaki od treh dvoran. To so simboli sedmerih duhov, ki izhajajo iz Boga. Dvorana pa v svojih treh razdelkih vsebuje šestkrat sedem teh velikanov; to pomeni, da je Bog že od začetka stvarstva postavil šest časovnih obdobij in da v vsakem teh neskončno dolgih in neprenehoma prepletajočih se časovnih obdobjih istih sedem duhov vse nosi in povsod deluje. Vsaka od šestih strani dolge tridelne tempeljske dvorane je okrašena z vsakovrstnimi znamenji in figurami, iz katerih lahko v staro modrost posvečeni razvozla vse, kar je Božji duh razodel pradavnim modrecem te dežele.
11 Na koncu treh dvoran je spet zastrta podoba I-sise, odkrita podoba Ou-sir-ieza, in na oltarju pred I-siso so v trdi kamen vklesane besede:

Ja-bu-sim-bil! Pri vhodu ob obeh straneh tempeljskih vrat sta po dva velikana v sedečem položaju in ti predstavljajo štiri poglavitne Božje elementarne sile v naravi; njihovo sedenje ponazarja red in mir, ki jim ju je namenil Bog, da bi po Božji volji služili vsemu stvarstvu.
12 Napis nad vrati opominja obiskovalca tega posvečenega kraja, naj zmeraj vstopa v svete dvorane z zbranim duhom. Kdor pride v prvo dvorano, bo videl prva dva stebra okrašena s posebnimi znamenji in figurami; nanašala naj bi se na neke vrste boj svetov pod izrazom 'Božje vojne'.
13 No, jaz sam sem premalo poglobljeno seznanjen s staro modrostjo, da bi vam lahko to širše in natančneje pojasnil! Čez sedem dni vas bom popeljal tja, kjer si boste lahko vse to sami ogledali. Seveda je ostri zob časa marsikaj v tem prastarem svetišču opustošil; toda zelo veliko je še prav dobro ohranjenega in iz tega se lahko še zelo veliko naučite!'
14 Kakšni občutki so se potem zaceli zbujati v nas! Komaj smo dočakali dan, ko nas bo poglavar popeljal k opisanemu svetišču. Ko je končno prišel ta dan in smo na kamelah dirjali tja, je začelo žareti v naših srcih, ko smo se približevali le majhnemu pred templju, ki naj ne bi bil nič drugega kot grobovi nekaterih prastarih modrecev! In kako so bila naša srca, ko smo prišli pred vrata velikega skalnega templja! Kakšen nepopisen vtis je naredil pogled na štiri poosebljene elemente. Skoraj onemeli smo, ko smo z gorečimi baklami prišli v notranje tempeljske dvorane. In zakaj nas je vse to tako silno prevzelo? Ker smo si domišljali, da smo tam bliže najvišjemu, resničnemu Božjemu bitju kot kjer koli drugje pri Memfisu.
15 Ko smo potem med mnogimi solzami in vzdihi zapustili čudoviti tempelj in nam je dobri poglavar povedal marsikaj iz zemeljske prazgodovine, nas je vse to radostilo in do ganjenosti prevzelo, da se nam je nazadnje že kar vsa zemlja zazdela kot velik Božji tempelj! Ali je bilo tistih nekaj dni vročih ali hladnejših, tega nismo občutili, kajti naša notranjost je bila povsem zaposlena s tem, kar bi nam lahko približalo Božjega praduha. In vendar smo se očitno zmotili. Seveda smo tedaj veliko vedeli; toda I-sis je ostala zakrita in za tančico zastrta in noben smrtnik ni mogel niti malo odgrniti skrivnostnega oblačila večnega božanstva."

194. Oubratouvishar prikaže svojim osebnega Boga v Jezusu

1 (**Oubratouvishar**:) "Šele doma v naši vroči deželi sem dobil videnja! Pripovedoval sem vam jih tako zvesto, kot sem jih bil po očitni milosti najvišjega Duha deležen in vi vsi ste se tega nadvse razveselili tako, da ste zaradi tega poskakovali naokrog kakor mlada jagnjeta na paši. Čeprav ste bili vedri in veseli, ste mi v srcih vendarle naklonjeno zavidali, saj se je tudi v vas čedalje bolj prebujala želja, da bi dobili takšna videnja. Ko sem se po sedemkratnih skrivnih notranjih naročilih z dvajsetimi tovariši odpravil na potovanje semkaj, ste brez mene doma vzdržali komaj pol dneva. Odšli ste za menoj in me tukaj čudežno dohiteli.

2 Zdaj smo na najsvetejšem kraju, ki mi je bil razodet v videnju in to je neskončnokrat več kot Memfis, Karnag pri Koraku in največji tempelj sveta Ja bu sim bil, neskončnokrat več kot najskrivnostnejša podoba I-sise! Kajti tam poglejte, pri veliki mizi! Ob njeni sredini, oblečen v rožnato rdečo suknjo in čez njo ogrnjen z modrim nagubanim plaščem, nad njegovimi rameni pa bogato valovijo svetlo zlati lasje, sedi On, najvišje Božje bitje in to ne zgolj najvišje božje duhovno, ampak tudi telesno, najbolj živa podoba odkrite I-sise!
3 Ko nam je poglavar položil na srce ljubezen do neskončnega Božjega bitja, smo občutili, da je majhno človeško srce povsem nesposobno takšne ljubezni, in smo mislili in to tudi povedali, da bi lahko nadvse ljubili kakšno osebo, ki bi premogla polnost Božjega duha, da pa praneskončnega Božanstva, z Božjim duhom napolnjene neskončnosti kot nečesa nedoumljivega, ni mogoče ljubiti, razen če bi bila ljubezen do takšnega najbolj neskončnega Božjega bitja v tem, da bi praneskončna prabožanska totaliteta čudežno udušila neznansko majhnega, ničnega človeka.
4 Kako zelo nas je poživila poglavarjeva izjava o tem, da je Moisez nazadnje vendarle videl hrbet pravečnega Božanstva, čeprav se je zaradi nepopisne najvišje svetlobe njegovo obličje sedem let tako svetilo, da ga ni mogel pogledati noben človek, ne da bi oslepel in je moral modrec ves ta dolgi čas zakrivati svoje obličje s trojnim zagrinjalom. Oh, ta poglavarjeva pripoved nas je zelo poživila, ker smo si z njo začeli) predstavljati možnost osebno živega Boga! Šele odtlej smo začeli najvišjega Boga ljubiti in prav gotovo sem zaradi te naše ljubezni potem tudi dobil svojih sedem videnj kot povabilo, brez katerega nikoli ne bi prišli sem.
5 Zdaj imamo najvišjega Boga osebno pred seboj in On nam za našo izpopolnitev ne zapoveduje nič drugega, kakor da Ga ljubimo nadvse, drug drugega pa tako, kakor vsak izmed nas nujno ljubi samega sebe!
6 Kaj pravite vsi vi, moji ljubi bratje in sestre k vsemu temu? Kaj čutite zdaj in kakšne misli zaposlujejo vaša srca? 0, govorite in molite najsvetejšega, večnega praduha, Boga, ki si Ga doslej skoraj noben smrtnik ni mogel niti misliti! Govorite, govorite! Kaj mislite in kaj čutite? Kako vam je pri srcu?"

195. Upravičeni dvomi črncev o Gospodovem božanstvu

1 Reko kar najbolj presenečeni črni **tovariši**, ki so se bili sposobni govoriti: "Ali si je to sploh mogoče misliti? Ta povsem preprosti, skromni človek naj bi bil nosilec najvišjega Božjega bitja? Imaš za to kakšne trdne dokaze? Ali ne veš, da moramo zelo paziti, da ne bi neprevidno zapadli v mračno, praznoverno malikovanje, ki bi nazadnje lahko postalo hujše kakor tisoč se tako zakritih podob I-sise?! Le zamisli si napačne poti in nevarnosti, v katere bi lahko zapadli, če nazadnje vendarle ne bi bilo tako! Zamisli si neskončno veličastne pojme o prabožjem bitju, ki nam jih je razložil modri poglavar v Memfisu in se posebno pri velikem skalnem templju in vse to skupaj naj bi bilo skrito v tem človeku?! Sicer

je pri Bogu že vse mogoče; toda tu se nam ne zdi niti najmanj verjetno! Le kakšne trdne dokaze imaš za to in o tem?
2 Da, če je tako, kot si nam zdaj z najbolj resnicoljubnim obrazom oznanil, tedaj smo seveda našli najvišje od najvišjega, naše življenje bi doseglo svoj najbolj vzvišeni cilj, samega sebe v svojem pratemelju, in nič drugega nam ne bi ostalo za raziskovanje in iskanje! Kdor je našel samega sebe in Boga, pratemelj vse biti, je našel vse in je dosegel najsvetejši in preblaženi cilj v vsej polnosti, kot ga nam je prikazal poglavar!
3 Da pa naj bi vse to našli tukaj, je treba strogo in več kot očitno najjasneje pokazati in dokazati, sicer bi ti in mi s teboj, kot smo že pripomnili, zaradi prevelike lahkovernosti, pred katero nas je poglavar nadvse svaril, prehitro zapadli v največje zmote.
4 Poglej neskončno nebo z neštetimi zvezdami, ki naj bi bile po skrivnem poglavarjevem vedenju neznanski svetovi in naj bi bile videti tako majhne le zato, ker so neizmerno daleč. Opazuj našo velikansko Zemljo in vse, kar na njej živi, obstaja, se giblje in premika! Opazuj morje, mogočni Nil, pesek, travo, nešteto grmičevje in drevesa, živali v vodi, na zemlji in v zraku! Opazuj oblake na nebu in njihovo moč, luno, sonce! Si lahko le od daleč zamisliš in razumsko predstavljaš, da naj bi ta sicer gotovo zelo modri mož s tega pravzaprav komaj ped širokega koščka zemljinega površja nadzoroval, ohranjal, vodil in krmaril vso večno neskončnost od najmanjšega do največjega? Da, kot s skrivnimi silami narave zelo seznanjen mož lahko celo naredi za nas čudežne stvari, kakršnih smo nekaj videli v Kahiri in Aleksandriji, toda kaj je vse to v primerjavi z večno neskončnostjo in njenimi neštetimi, nam večno neznanimi bitji in stvarmi?!
5 Spomni se velikih poglavarjevih besed, kako nas je poglavar prepričljivo svaril pred takšnimi kupljivimi žonglerji in čarodeji, kakor jih je imenoval! Človek, ki bi s svojim čarodejstvom povezal tudi nravno modrost, bi se, kot je rekel poglavar, zlahka naredil za vladarja ljudi te zemlje in nazadnje celo za boga in ta človek ima, kot se nam zdi, za to najboljše dispozicije. Zato moramo biti se posebno previdni in zahtevati ustrezne dokaze, ki so vsekakor primerni, da dovolj osvetlijo to največjo stvar, ki je pred nami! Kolikor večja, svetejša in pomembnejša je stvar, ali je vsaj videti takšna, toliko bolj se moramo ogniti lahkovernosti.
6 Kadar naj bi odstranili majhen kamen, ki onesnažuje pot, se o tem, kako naj bi to storili, ni treba posebej posvetovati. Najbližji in najboljši ga pobere in vrže nekam, kjer nikogar ne ovira. Povsem drugače pa je, ko mogočna skala, ki se je privalila z gore, zapre ozko pot in tako loči ljudi med seboj, sosede od sosedov, starše od otrok, brate od bratov in sestre od sester! Tedaj se bo vsa skupnost posvetovala, kaj bi bilo treba storiti; pot mora namreč ostati prehodna! Tu pa gre za najpomembnejši trenutek našega življenja, zaradi katerega smo se odpravili na to zelo dolgo in nadvse težavno potovanje!
7 Če smo po tvojih videnjih na pravem kraju, smo pridobili vse, kar nam bodo najtehtnejši dokazi gotovo pokazali; če pa se zdaleč ne bi bili na pravem kraju, se moramo ali vrniti, ne da bi kaj opravili, ali pa potovanje

nadaljevati takoj, ko bomo prizadevnemu gostitelju plačali, kar smo tukaj pojedli in popili. Zdaj pa odkrito povej, ali imaš v rokah sploh kakšne dokaze za to, kar si nam povedal o tistem človeku in kakšne!"

196. Oubratouvishar skuša rojake prepričati o Jezusovem božanstvu

1 Reče **Oubratouvishar**: "Menite, da sem morda lahkovernejši od vas? 0, glede tega pa se hudo motite o meni! Ali niste videli, kakšne dokaze zoper vse moje dvome mi je le na najmanjši mig onega Gospoda ponudil tisti prelepi mladenič, ki je očitno duh iz nebes?"
2 Reko dvajseteri: "Seveda smo marsikaj videli ter tu in tam tudi slišali eno in drugo besedo, vendar pa nismo znali razvozlati pomena in se manj najti kakšno zvezo; ta miza je namreč za kaj takega preveč oddaljena od glavne mize!"
3 Rečejo nato na **novo prispeli**: "Res da smo čudežno prišli k tej drugi mizi, ki je bila prej prazna, šele tisti trenutek, ko si se ravno najgloblje priklonil tistemu gospodu in nato prišel k nam, zato nismo mogli opaziti, kaj si imel prej s tistim nadvse ljubkim mladeničem! Zato govori, kar ves in kar si videl, in takoj bomo spoznali, pri čem smo!"
4 Reče **vodja**: "Dobra, torej mi še enkrat prisluhnite: Vsi poznate mojo najnovejšo najdbo v nekem jarku, polnem grušča. To sem hotel ob našem odhodu vzeti s seboj in jo v Memfisu podariti poglavarju kot zelo prijetno darilo; vendar sem jo v naglici, ko smo odhajali, pozabil in sem se šele pozneje spomnil nanjo, zato je najdba ostala v kotu moje koče, dobro zavita v platno, pokrita z bučno lupino. Ko sem tu zahteval dokaze o tem, kakor jih zdaj vi zahtevate od mene, me je tisti ljubki mladenič spomnil na tisto doma pozabljeno najdbo in mi natančno povedal, kje in kdaj sem našel lepi kamen, kje sem ga v koči skril in komu sem ga hotel podariti.
5 Prijatelji in ljubi bratje! To se mi je vendar moralo zdeti nekoliko nenavadno in me je resnično nadvse presenetilo! Kako je mogel tisti mladenič vedeti za skrivnost, ki je ležala daleč od tod skrita v najglobljem kotu moje koče?
6 Prijatelji in bratje, da bi to vedel, je potrebna več kot modrost vseh ljudi! Zame bi bil to že zadosten dokaz, ker znam dobro presoditi, kaj lahko človek v najboljšem primeru ve! Toda tisti mladenič se na namig, ki ga je dobil od onega Gospoda tam za mizo, s tem ni zadovoljil, temveč me je vprašal, ali mi ne bi bilo po volji, če bi mi omenjeno najdbo iz moje koče v Nouabiji prinesel semkaj! Ta ponudba me je seveda kar najbolj presenetila in ponudbo ljubkega mladeniča sem sprejel.
7 Mar mislite, da me je mladenič pustil na to čakati? Nikakor! Še isti trenutek mi je izročil najprej kamen in takoj nato posebej tudi se bučno lupino, s katero je bila v najglobljem kotu moje koče pokrita lepa najdba in nato mi je jasno razložil, od kod izvira ta lepi kamen!
8 Da pa ne bi mislili ali me morda celo obtoževali lahkovernosti, si oglejte ta kamen in to bučno lupino, ali ni to tisto, kar sem vam vsem pokazal doma! Tudi moj služabnik ve, kje sem to shranil v svoji koči in kako! Kaj

pravite na to? Zmore kaj takega tudi najslavnejši čarodej iz Kahire? (Kahi roug - Kahijev, enega največjih bikov te okolice, rog, ki je bil posvečen.) Jaz sem govoril, zdaj ste znova na vrsti vi !"
9 Vsi reko: "Če je tako, o čemer nihče izmed nas ne dvomi, potem blagor nam vsem, kajti tu postane potemtakem celo najbolj neverjetno kar najbolj poživljajoča in najsvetlejša resnica! Blagor nam in naši deželi in vsem, ki doma hrepeneče čakajo na nas; tudi pod njihovo črno kožo bo kmalu postalo sončno svetlo!
10 Toda povej nam, kako je mogoče, da naj bi bil ta človek obenem najvišje Božje bitje, ki napolnjuje vso neskončnost in povsod vsemogočno deluje in vse vodi, ohranja in hrani. Kako je lahko v njem tolikšna večno brezmejna modrost in taksna vsemogočna moč volje?! Tu le omejen človek kot mi, tam pa deluje po vsej neskončnosti z najglobljim uvidom, modrostjo in z neomejeno največjo močjo; tu na vseh in v vseh neštetih točkah Zemlje vidi, ve, čuti, preračunava in deluje z nikoli oslabljeno večno močjo in oblastjo enako kakor v najbolj oddaljenih globinah neskončnega stvarstva?! Mar razumeš ti to najbolj nedoumljivo možnost?"
11 Reče vodja: "Tega prav gotovo še ne razumem; toda z vami vred ne razumem tudi, kako mi je tisti mladenič v najkrajšem času prinesel ta kamen, ki sem ga pozabil doma! Bodimo potrpežljivi v vsej ponižnosti in resnični ljubezni do tega Edinega in gotovo se nam bo razjasnilo !"
12 S tem so vsi, zelo zamišljeni, za zdaj zadovoljni in čakajo, kaj se bo še zgodilo.

197. Duhovne prednosti in pomanjkljivosti zamorcev

1 Reče Mi **Cirenij**: "Gospod, toda ne bi pričakoval, da imajo zamorci toliko modrosti in povsem jasnega razuma; zelo se čudim, da premorejo toliko spoznanj in čudežnih izkušenj. Poglavar iz Memfisa, imenuje se Justus Platonicus, mi je znan kot zelo moder mož, nisem pa vedel, da bi bil posvečen v vse stare egiptovske misterije.
2 Vem, da je bil že od nekdaj krepak platonik. Kot sin nadvse ugledne hiše v Rimu in bogat kakor Krez, se je že v svoji mladosti spoprijateljil z grškimi in egiptovskimi filozofi in naredil Egipt za vrhunec svojega študija. Skoraj deset let je preživel v deželi stare modrosti, da so ga tam poučili o vsem. S spremnim pismom mojega brata, cesarja Avgusta, so mu morali pokazati vse misterije od začetka do konca in tako je dosegel modrost, ki jo ima. In ker je bil tako dodobra podkovan v vseh egiptovskih zadevah, ga je že Avgust postavil za bolj civilnega kot vojaškega poglavarja v Memfisu v Zgornjem Egiptu. Sicer je nekaj vojske v Memfisu, ki ji poveljuje naš Justus Platonicus, vendar zato še ni vojskovodja.
3 Vem, da je velik učenjak, nisem pa vedel, da je postal tudi modrec in pravi duhovnik. Moram se ga natančneje spomniti; s svojim trudom z zamorci mi je namreč naredil zelo veliko uslugo. Gotovo bi ga nadvse

veselilo, če bi bil lahko tu! Kaj meniš Ti o Justusu Platonicusu? Kakšen odnos ima kot pogan z mano vred do Božjega kraljestva na Zemlji?"
Rečem **Jaz**: "Kaj sprašuješ njem? Justus je mož po Mojem srcu, Boga ljubi nadvse in soljudi bolj kakor samega sebe; in kdor to dela, je že v Mojem kraljestvu, pa naj bo Jud ali pogan! Povem ti, da bi imel z njim opraviti manj kakor z vsemi vami, toda tudi vi ste Mi po volji! Za ohranitev Moje besede pa ni nihče boljši od teh čmcev; kar sprejmejo in dojamejo, ostane tako čisto in nespremenjeno kakor brusen diamant. Zanje je lahko vsak porok, da bodo po dva tisoč letih ohranili Moj nauk se prav tako čist, kakor so ga prejeli od Mene!
5 Značilno za to črno ljudstvo je, da kak nauk ali šego v tisoč in tudi se več letih ohranijo popolnoma čisto, povsem tako, kot so jo prejeli v začetku. Ničesar ne bodo odvzeli in prav tako tudi ničesar dodali; toda vse to ne pomeni, da bi bili morda kot ljudje odličnejši od vas belcev, temveč so kot Kajnovi potomci na nižji stopnji in le zelo težko dosežejo Božje otroštvo, ker so pravzaprav planetarni ljudje, ki povsem pripadajo tej zemlji. So zgolj tuzemska ustvarjena bitja, obdarjena s pametjo, razumom, vestjo, toda z manj svobodno voljo kot jo imate vi, beli ljudje.
6 Vendar pa imajo svojo manj svobodno voljo veliko trdnejšo kakor vi svojo povsem svobodno! Kar ti črnci res hočejo, to tudi uresničijo, četudi bi morali pri tem izravnati gore! Že danes bodo še nekajkrat pokazali svojo trdno voljo, čemur se boste čudili! Da pa so v vsem svojem početju bolj nespremenljivi od vas, Setovih potomcev dokazuje in spričuje že njihova postava.
7 Glejte, vodja je očitno najstarejši med njimi in njegov služabnik je dobrih osemindvajset let mlajši! Opazujte oba, ali je eden videti le eno leto starejši od drugega; podobna sta si kot dvojčka! Starost teh ljudi boste zelo težko ugotovili. Prav tako je tudi z njihovo naravno močjo in živahnostjo. Sedemdesetletnik skače za stavo s sedemnajstletnim mladeničem!
8 Vi belci pogosto zbolevate in vaša koža je nagnjena k različnim boleznim; ti pa, če ostanejo pri svoji naravni hrani, ne poznajo nobene telesne bolezni. Večina jih umre zaradi starosti in ne oslabelosti. In tako kakor je njihova zunanja narava bolj nespremenjena od vaše, je tudi njihov notranji duševni značaj povsem drugačen in veliko trdnejši od vašega; toda prav zato bodo v izpopolnjevanju svojega duha v primerjavi z vami vendarle veliko manj napredovali, ker je njihova volja, ki je potrebna za to, skoraj povsem neupogljiva. Njihovo voljo je sicer tudi mogoče nekoliko upogniti; toda za to je zmeraj potrebno zelo veliko resnosti ter veliko truda in dela.
9 Odličnost duše in duha v njej pa ni v bolj živalski trdnosti volje, temveč v veliki spoznavni zmožnosti duše, s katero hitro razume in dojame luč resnice in v lahki upogljivosti volje, tako da duša spozna resnično in dobro in to tudi z voljo hitro sprejme in spremeni v dejanje, brez katerega duši nobeno spoznanje ne koristi."

198. Različnost podnebij in ras na Zemlji

1 (**Gospod**:) "Glejte, ti ljudje bodo odslej prihajali tudi v dežele povsem prebujenih in izobraženih ljudi in bodo videli poljedelstvo, vinogradništvo in velika mesta z najlepšimi palačami. Toda, če bi jih videli po tisoč ali tudi dva tisoč letih, bodo še vedno prebivali v istih kočah in si ne bodo znali postaviti poštene hise iz lesa, se manj pa jo zgraditi iz kamnov.
2 Nočemo reci, da te sposobnosti nimajo, prav dobro bi se lahko naučili gradbeništva; toda manjkalo jim bo gibkega podjetniškega duha, ki je potreben človeku za opravljanje vsakršnega dela.
3 Zato je bilo to njihovo potovanje semkaj eden največjih podvigov, kar jih pomni njihovo ljudstvo; za vas bi bila to le šala! Do tja je sicer dolga pot in vročina dežele zelo otežuje potovanje; toda narava teh ljudi je takšna, da lahko vročina doseže zelo visoko stopnjo, preden jim postane pošteno vroče. Imajo veliko bolj leno kri, v kateri je prav malo železnih delcev in tako je njihova kri gostejša in grenkejša kakor kri belcev in potrebuje veliko večjo toploto, da postane bolj tekoča.
4 V ostri zimi, recimo v severnih deželah našega Ourana, bi se ti ljudje strašansko kislo držali. V prvi zimi bi jim koža razpokala, ker njihova kri zaradi prevelike gostote ne bi mogla teči v zunanje dele telesa, zato bi nastali zamaški, in ob močni napetosti ožilja bi koža popokala, posledice tega bi bile krvavitve in hude bolečine. Toda vročina, ki črn kamen skoraj razbeli, jim ne dela posebno velikih težav. Nasprotno pa bi severnjaški Skit v Nouabiji, če bi prišel tja sredi poletja, po nekaj dneh ginevanja hitro umrl.
5 Zdaj si seveda misliš in praviš sam pri sebi: 'Ali morajo biti na Zemlji tako različne temperaturne stopnje? Ali ne bi moglo biti povsod enako mrzlo ali toplo?' Če bi bil bolj seznanjen z nujno kroglasto podobo zemlje kakor si, čeprav sem te Jaz, ko sem bil nežen otrok, poučil o podobi Zemlje, se takšnega vprašanja gotovo ne bi domislil !
6 Različne temperature so neogibna posledica kroglaste oblike Zemlje. Okrogla oblika pa je spet potrebna zato, ker se pri nobeni drugi obliki sončna svetloba ne bi mogla tako smiselno porazdeliti kakor prav pri kroglasti, Zemljo bi moralo osvetljevati troje sonc in sicer nad vsakim polom po eno in eno nad poldnevnikom! Le kdo bi potem, prvič, prenašal vročino na zemljinih tleh, kako bi bilo z nočjo, ki krepi vse stvarstvo in kako bi bilo, drugič, z Zemljinim gibanjem, če bi bilo odvisno od enako močne privlačne sile treh povsem enakih sonc?
7 Tebi in več drugim sem vendar razložil, kako veliko je in mora biti sonce in kako majhna je v primerjavi z njim Zemlja! Ta mora krožiti okrog sonca v ustrezni oddaljenosti in z ustrezno hitrostjo, sicer bi padla vanj ali pa bi se ob pretirani hitrosti morala oddaljiti od njega v neskončnost. V prvem primeru bi Zemlja v žaru svetlobe zunanje Sončeve atmosfere v trenutku razpadla v praeterično stanje ali v pranaravne duhove, ujete v njeni materiji; v drugem primeru pa bi zaradi pomanjkanja toplote zamrznila v najtršo ledeno kepo! V obeh primerih na meseno življenje na zemeljskih livadah ne bi bilo mogoče niti pomisliti.

8 Iz tega vidiš, kako tu po Mojem redu ena nujnost potegne za seboj drugo in da na tej Zemlji nikakor ne more biti enaka temperatura od pola do pola, po drugi strani pa je vendarle nujno, da je vsa Zemlja kar se da naseljena, da morejo duše, ki so izšle iz pred stvarjenja in postale svobodne, vstopiti v telo, ustrezno njihovi naravi. Kaj potem preostane drugega kakor za vroče zemeljske pokrajine postaviti tja telesno takšne ljudi, katerih narava more prenašati tako vroče podnebje, v hladno podnebje pa takšne, katerih narava lahko naseljuje in kolikor toliko obdeluje še tako hladne pokrajine.
9 Če to vsaj nekoliko razumeš, boš dojel, zakaj morajo biti ljudje v vroči osrednji Afriki črni in po značaju takšni in takšne narave, kakor sem jih prej opisal. - Povej Mi, si zdaj to dojel in razumel?"
10 Reče **Cirenij**:- "O Gospod, zdaj razumem tudi to, hvala ti za ta zame nadvse zdravilni poduk; kajti iz tega spoznavam, kako najbolj modro in smiselno je urejen svet in da mora biti vse na las tako, kakor je, saj drugače biti ne more. Zato Tebi, Bog in Gospod, edinemu vsa čast, vsa ljubezen in hvala; kajti Zemlja in nebesa so polna Tvoje ljubezni in modrosti!
11 Gospod, kaj pa se nameravaš s črnci? Zdi se mi, da z njimi le ni še vse prav; vidim, da so zelo zamišljeni.
12 Njihov vodja jim je Tvoje božanstvo razložil res kar najustrezneje in čudež o prenosu velikega diamanta, o katerem je pripovedoval, jih je, kot je videti, v začetku zelo presenetil; zdaj pa očitno z najrazličnejšimi vprašanji trkajo na njegovo vest in eden, ki se je nekajkrat ozrl na nas, je pravkar povsem resno vprašal vodjo, ali ni morda vendarle sam vzel skrivaj s seboj kamen z bučno lupino vred, da bi jih s tem čudežno zapeljal. Česa vse se spomnijo tile črnci! Na pravo pot jih bo treba spraviti z večjim čudežem. Očitno ima zelo dobri vodja z njimi velike težave, kar prav dobro vidim!"
13 Rečem **Jaz**: "Le še malo potrpljenja, da pridejo do pravega vrenja, šele potem bomo vodji pomagali; pri teh ljudeh poteka namreč vse počasneje kakor pri nas! Poleg tega so zdaj vsi prvič dobili povsem tujo hrano in vino, zato so ta trenutek tudi počasnejše pameti, kot so bili kdaj koli poprej. Toda dobro je, da je tako, sicer jih ne bi bilo mogoče zlahka prepričati o nečem, kar še preveč nasprotuje predstavi o Bogu, ki so jo pridobili v Memfisu.
14 Božje neskončnosti ne morejo uskladiti z Mojo osebo; ko pa bodo dovolj prekvašeni, bomo z njimi zlahka in hitro opravili! Medtem pa jih njihov vodja obdeluje, ker sumničijo o slepariji s čudežem in prav je tako; kdor koli koga prazno sumniči zaradi pravega čudeža, mora biti pošteno kaznovan, tudi s šibo. Kolikor bolj bodo zdaj ti črnci kaznovani in ponižani z besedami, toliko trdneje in laže bodo potem za vedno za nas."

199. 0 počasnem in hitrem dojemanju nauka o resnici

1 (**Gospod**:) "Je pa že stara izkušnja, da ljudje, ki nekaj zlahka dojamejo in se niso prej za to pošteno potrudili, dojeto in razumljeno tudi zlahka in kmalu opustijo, medtem, ko ljudje, ki dojamejo in razumejo nauk s samimi sunki pod rebra in s trdimi preskušnjami, tega potem zlepa ne zavržejo.
2 Nekaj jih je, ki so prav nadarjeni in tega tudi zmožni. Vse hitro in zlahka dojamejo in razumejo; toda ob nujnih preskušnjah se spomnijo svojih svetnih koristi, bojijo se preveč žrtvovati in si potem prizadevajo, če je le mogoče, pozabiti in se znebiti tistih duhovnih stvari, ki jim, četudi so zanje otipljivo resnične, ne prinašajo koristi na tem svetu. Takšni ljudje so skoraj povsem podobni prozornim muham enodnevnicam, ki se same vse razsvetljene in razžarjene ves dan igrajo v svetlobi in so polne življenja; ko pa pride noč, v kateri je življenje na preskušnji, je njihove svetlobe in njihovega žara konec in s tem tudi njihovega življenja!
3 Zato so tisti ljudje, ki v začetku kakšno višjo resnico nekoliko teže dojamejo, za Božje kraljestvo boljši kakor tisti, ki zlahka dojemajo. Kar so dojeli, tudi zvesto in življenjsko toplo ohranijo, medtem, ko se tisti, ki zlahka dojemajo, s svetlobo iz nebes igrajo prav tako kakor muhe enodnevnice s sončno svetlobo, pozneje pa jim nebeška svetloba ne koristi nič bolj kakor muham enodnevnicam sončna svetloba.
4 Od časa do časa pa se pojavijo tudi ljudje, ki resnico zlahka dojamejo, jo ohranijo in potem tudi ponoči svetijo kakor svetle zvezde ter zelo koristijo sebi in drugim; toda takšnih je malo in so redki.
5 Ti zamorci pa so vsi med tistimi, ki težko dojemajo; toda kar dojamejo, to posvojijo in odtlej bodo svetili še in še v svojih najpoznejših potomcih kakor zvezde v Orionu in tako kot Sirjezc (Sirij) v veliki daljavi.
6 S temeljitim dojemanjem in pravilnim razumevanjem Mojega nauka je skoraj tako kakor s pridobitvijo premoženja: Kdor je pridobil veliko premoženje zlahka, ga bo tudi kmalu in zlahka zapravil; na odpovedi se namreč nikoli ni navadil in varčevati ni nikdar poskusil. Ko si je z dediščino ali s kakšnim drugim lahko dosegljivim dobičkom pridobil premoženje, ga tudi ne bo cenil; misli namreč in tudi čuti, da je veliko premoženje lahko pridobiti. Kdor pa si je pridobil veliko premoženje s pridnimi rokami, pozna trud in težko delo in ve, koliko kapljic znoja ga je stal vsak groš; zato tudi ceni svoje težko pridobljeno premoženje in ga ne zapravi in porabi lahkomiselno.
7 In tako je tudi z duhovnimi zakladi. Kdor jih zlahka pridobi, jih komaj kaj ceni, ker si misli in v sebi tudi čuti, da jih ne bi mogel izgubiti nikoli in nikdar, ali četudi bi kaj od tega ali celo vse izgubil, bo vse izgubljeno zlahka spet pridobil. Vendar pa ni tako; kdor namreč kaj duhovnega izgubi, izgubljenega drugič ne pridobi več tako zlahka kakor prvič.
8 Na mesto izgubljenega duhovnega takoj stopi materialno in to je sodba, in tega ni mogoče tako zlahka izpodriniti kakor v začetku. Kakor namreč vse duhovno nenehno postaja čedalje bolj duhovno in svobodnejše, tako tudi vse materialno nenehno postaja bolj materialno, posvetno in polno sodbe in smrti; kdor pa je zapadel sodbi in sta mu

volja in spoznanje zaklenjena, si težko ali nikoli več ne bo povrnil svobode.
9 Kdor ima Mojo besedo, jo mora ohraniti in se neomajno po njej ravnati ne le z vedenjem, temveč predvsem z dejanji in deli po besedi; kajti vse vedenje in vera brez del sta toliko kakor nič in ne moreta imeti nikakršne vrednosti za življenje!
10 Kaj bi koristilo nekomu, ki bi moral odpotovati v kak kraj, ki bi mu bil znan le po imenu, poti tja pa ne bi poznal, če bi mu nekdo, ki pot pozna, popolnoma opisal, kje se vije pot do tistega kraja, če zdaj, ko pot pozna, noče potovati po njej, temveč se obrne in začne hoditi v povsem nasprotni smeri?! Ali bo sploh kdaj prispel do tistega kraja? Jaz pravim: Ta lahko pride, kamor hoče, le v kraj, ki je njegov cilj, ne bo nikoli prišel; kamor hočemo priti, tja moramo tudi hoditi!
11 Ti zamorci so gotovo, kar zadeva znanje zemljepisa, najbolj nevedni ljudje na svetu! Brez poglavarja Justusa Platonicusa, ki je tudi rimski polkovnik, bi s svojim znanjem nikdar ne našli poti semkaj; toda potem, ko jim je polkovnik podrobno opisal pot, so potovali natančno po opisu in njihov prihod sem dovolj dokazuje, da so najnatančneje izpolnili polkovnikova navodila, in za to je bila potrebna neomajna trdna volja, ki je značilna prav za te zamorce. Kdor pa nekaj zelo trdno hoče, zanesljivo to tudi izpelje.
12 Kdor ima torej Mojo besedo in Moj nauk in se s trdno voljo ravna po tem, mora doseči svoj cilj, in nič ga pri tem ne more ovirati; kdor pa dela nekaj po Moji besedi, poleg tega pa tudi to, kar poželi nemoralni svet, je podoben človeku, ki prehodi pol poti do nekega kraja, ko pa pride na pol poti, se takoj obrne in se vrne po že prehojeni poti.
13 Podoben je tudi hlapcu, ki hoče služiti dvema gospodarjema, ki sta si nasprotna. Kako bo zmogel delati pri dveh gospodarjih, ki sta si sovražna? Bo mogel oba ljubiti, čeprav le na videz? In kako bosta gospodarja pogledala, ko bosta zvedela, da je dvolični služabnik enako vdan obema? Mar bo vsak od njiju rekel hlapcu: 'Hej ti nabriti hlapec, kako moreš tudi mojega najhujšega sovražnika ljubiti prav tako kot mene?! Služi samo meni, ali pa se poberi iz moje službe!' Nihče namreč ne more v resnici služiti dvema gospodarjema; enega mora spoštovati in drugega zaničevati. In glej, takšnega nemoralnega in nabritega hlapca bosta potem oba gospodarja sočasno pognala iz službe in težko da ga bo potem kak tretji vzel v službo, in z njim bo tako, da bo med dvema stoloma sedel na zemljo.
14 Da pa ti zamorci nočejo služiti dvema gospodarjema, temveč le enemu in to tudi bodo, zlahka spoznaš iz tega, kako se mora vodja bojevati s svojimi tovariši, katerim so se polkovnikove besede še premočno vtisnile v srce in jih ni mogoče tako zlahka odstraniti!
15 Edino tisto, kar jim je polkovnik navajal iz Mojzesa o osebi Boga, je oporna točka in most, po katerem jih bo mogoče pripeljati k Meni. In ravno na tem mostu je zdaj vodja in skuša pregovoriti najtrdovratnejše. Če mu ne pošljem na pomoč angela, niti v enem letu ne bo opravil z njimi; toda zdaj mu bom poslal angela in tako se bo tudi ta zadeva uredila!"

16 Reče **Cirenij**: "O Gospod, kako rad bi bil v bližini, da bi lahko jasneje in razumljiveje slišal pogovor!"
17 Rečem **Jaz**: "Ne bo potrebno; vse bo prinesel veter do naših ušes!"

200. Rafael prepriča zamorce o Gospodovem božanstvu

1 Takoj nato (**Jaz**) poklicem angela in mu zaradi tovarišev pri mizi glasno rečem: "Rafael, zdaj se je Oubratouvishar s svojimi sopotniki spet vrnil na pravo točko in tu lahko ti z enim udarcem pomagaš končati razpravo! Zdaj so povsem pripravljeni sprejeti njegovo mnenje in njegove nazore o Meni, če jim ta lahko dokaze, da si resnično ti kamen v trenutku spravil sem iz Nouabie. Pojdi torej tja in prinesi vsakemu, ki bo zahteval, iz njegove koče sem tisto, kar želi in s tem bo sporna zadeva odpravljena!
2 Kajti te ljudi, ki imajo trdno voljo a težko dojemajo, je treba spreobrniti s čudežem, ker je sama beseda zanje premalo prepričljiva. Tem ljudem čudež tudi ne škoduje toliko kakor vam in prav posebno nekaterim Judom; kot naravni ljudje lahko le s svojo trdno vero in neupogljivo voljo sami delajo prav velike čudeže, to pa se jim zdi skoraj povsem naravno. 0 tem se bomo prepričali pozneje. Velik čudež velja torej pri njih le toliko kot polovičen in tako se jih lahko brez vsake škode in posledic lotimo s čudeži. Pojdi torej zdaj tja! Kar moraš govoriti in storiti, imaš že v sebi."
3 S tem zdaj vsem znanim naročilom se **angel** napoti k mizi, kjer so črnci, zaradi uživanja vina še živahnejši, precej glasno razpravljali. Ko pride tja, reče s prodorno močnim glasom: "Kaj obtožujete tega svojega največjega prijatelja in dobrotnika, kateremu se morate zahvaliti za vse dobro, kakor bi vas hotel ogoljufati in vam vsiliti napačno vero?! Kaj sumničite čudež, ki sem ga jaz na Gospodov ukaz storil, da bi ga prepričal, kot da sem bil najeti slepar, ki naj bi mu pomagal, da bi vas osleparil! Kakšne dokaze hočete, ki bodo v vas premagali dvomljivost in vas spravili na pravo pot? Naj tudi vam iz vaših koč kaj prinesem? Zahtevajte in storil bom!"
4 Na ta odločni nagovor so vsi umolknili in od strahu niso vedeli, kaj naj storijo.
5 Toda **vodja** je rekel: "To je Božja pomoč! Opravičila me bo pred vašimi očitki, ki so postali že zelo hudi! Zahtevajte in se prepričajte; kajti nič drugega kakor to lahko zlomi vašo veliko neumnost!"
6 Nato je vstal **tisti**, ki je najbolj dvomil, in rekel: "V moji koči je skrit zaklad; razen mene in moje žene, ki je tu, ga nihče ne pozna. Prinesi mi ga in potem bom povsem veroval !"
7 Reče **angel**: "V kolikšnem času naj ti prinesem zaklad, ki si ga zavil v platno in trstje in ga v svoji koči, v kotu proti sončnemu vzhodu, zakopal v pesek dva čevlja globoko na kraju, kjer stoji zunaj koče veliko palmovo drevo in je trideset funtov težka in povsem čista kepa zlata? Napovej mi čas!"
8 Tedaj **dvomljivec** ostrmi in reče: "Toda za vseh nebes voljo, kako moreš, najmilejši mladenič, to tako natančno vedeti? Že samo s tem si pregnal moj dvom; kajti zdaj mi je jasno vse, kar je nas vodja in poglavar izjavil o tistem mladem možu! Toda ob vsem tem postaja zadeva čedalje

bolj grozljivo čudna! Če brez vsakršnega dvoma v onem možu prebiva vsa polnost pravečnega Božjega duha, kako bomo obstali pred Njim! Ga ni nas dvom kar najbolj užalil? Oh, oh, vsi smo izgubljeni!"
9 Reče **angel**: "Nikakor, zdaj ste le vsi pridobljeni! Toda zdaj določi čas, v katerem naj ti prinesem tvoj zaklad!"
10 Reče **dvomljivec**: "O najmilejši, zaradi moje nevere to zdaj ni več potrebno; toda če mi ga že hočeš prečudežno prinesti, naredi zlahka! Če ima morda za koga tu kakšno posebno vrednost, naj mi ga odkupi z drugim koristnim orodjem; meni tako in tako nič ne koristi! Lep je in na nekaterih mestih se na soncu zelo močno blešči; in če ga prav pozorno opazujemo, vidimo, da je sestavljen iz vsakovrstnih figur, ki so opazne na njegovi površini. Nekatere so temne in brez leska, toda nekatere se silno bleščijo na soncu. V tem je bila zame resnična vrednost te precej velike in kompaktne kepe. Če bi mi ga ti, najmilejši, najlepši mladenič, torej hotel prinesti, ti ob vsej tvoji čudežni moči ni treba preveč hiteti!"
11 Reče **angel**: "Poglej me! V tem trenutku grem po tvoj zaklad; štej trenutke, koliko jih bom potreboval, da pridem tja in nazaj !"
12 Dvomljivec in njegovi tovariši zelo ostro opazujejo angela, da bi videli, kdaj se bo oddaljil in kako hitro se bo potem spet vrnil.
13 Toda **angel** se sploh ne oddalji, temveč vpraša prejšnjega dvomljivca: "No, si opazil mojo odsotnost?"
14 Reče **dvomljivec**: "Ne, kajti doslej si se neprenehoma trdno stal na istem mestu ! !"
15 Reče **angel**: "Oh, nikakor; poglej navzdol, ob tvojih nogah že leži tvoj zaklad cel in nepoškodovan!"
16 Dvomljivec pogleda pod mizo in njegov dobro znani zaklad leži v nepoškodovanem ovoju ob njegovih nogah! Tega se je dvomljivec tako zelo prestrašil, da njegove sicer karminasto rdeče ustnice postanejo popolnoma blede in začne pošteno drgetati.
17 Tudi **drugi** so ob tem pojavu zelo prizadeti in kričijo: "Za Božjo voljo! Kaj je to, kako je to mogoče?! Saj se ti, najmilejši, vendar nisi niti za najkrajši trenutek oddaljil s tega mesta! Kako je bilo torej to mogoče?"
1 8 Reče **angel**: "Pri Bogu je vse mogoče, in iz tega lahko spoznate, kako Gospod Bog, četudi je tukaj navzoč kot človek, enak drugemu človeku, s Svojo najbolj neskončno oblastjo volje vendarle vso neskončnost vodi, ji vlada in jo ohranja in da pred Njegovimi vsevidnimi očmi večno nikjer nič ne more biti skrito, ne da bi On za to najnatančneje vedel!
19 Da je večni Božji Duh zdaj na tej zemlji sprejel meso in sam postal človek, k temu Ga je nagnila Njegova prevelika ljubezen predvsem do vas, ljudi te Zemlje in s tem tudi do ljudi neštetih drugih svetov, da bi vam bil v vsej ljubezni za vse večne čase otipljiv, viden in govoreč Bog in Oče! On kot Bog je najmogočnejša in najčistejša ljubezen, zato se Mu tudi noben človek in noben angel ne more približati drugače kakor v ljubezni in po ljubezni.
20 Ce hočete priti k Njemu, Ga morate predvsem nadvse ljubiti in drug drugega kot resnični bratje in sestre zvestega srca; brez taksne ljubezni se Mu ni mogoče resnično približati. Zdaj pa dvigni, ti, prestrašeni zajec, svoj zaklad na mizo in ga opazuj, ali je pravi!"

201. Zamorec in Oubratouvishar izročita Cireniju svoje zaklade

1 Ko si je zamorec nekoliko opomogel od prvega strahu, se je sklonil in dvignil precej veliko kepo na mizo, odvil trstje in platno in kmalu se je na mizi pokazala zlata kepa; in mnogi so sli tja in opazovali bogati zaklad. Tudi nas Juda Iškarijot ni mogel premagati svoje radovednosti, ogledal si je zaklad in skrivaj zelo obžaloval, da ni njegova last.
2 Ko so si zaklad dovolj ogledali in ga občudovali, je zamorec vprašal angela, komu bi bilo najprimerneje podariti to kepo, ker je vendar ne bi rad več nosil na dolgi poti domov.
3 In **angel** mu je pokazal Cirenija in rekel: "Tam, glej, na Gospoovi desnici sedi vrhovni rimski namestnik. Ta zapoveduje Aziji in velikemu delu Afrike; ves Egipt mu je podrejen in tako tudi polkovnik v Memfisu! Temu daj ta zaklad! Tudi ti, Oubratouvishar, bi storil bolje, ko bi kamen izročil vrhovnemu namestniku kot pa polkovniku v Memfisu, ki takšne zaklade ceni zelo malo, ali pa sploh ne! To je sicer le moj nasvet, ti pa lahko storiš, kakor hočeš!"
4 Reče **vodja**: "Tvoj modri nasvet mi je že zapoved, ki bi jo izpolnil tudi za ceno življenja, ker mi lahko svetuješ le najmodrejše in najboljše!"
5 Po tem oba vstaneta, dvomljivec s svojo kepo zlata in vodja s svojim velikim diamantom in se napotita k Cireniju.
6 Ko prideta do njega, reče vodja: "Prej nisem vedel, kdo si. Tudi poizvedoval nisem po nikomer drugem kakor po Gospodu, ker sem si mislil: 'Tu je lahko le eden Gospod in zapovednik, vsi drugi pa so njegovi hlapci in služabniki! 'Toda šele zdaj mi je oni bleščeče beli čudežni mladenič povedal, da si ti, zemeljsko vzeto, tudi velik gospod in zapovednik in tako sem se po modrem nasvetu premilega čudežnega mladeniča s tovarišem svobodno odločil, da ti izročiva v uporabo svoje zaklade tako čudežno prinesene sem; za to pa nama vendarle izroči nekaj najpotrebnejšega in najuporabnejšega orodja, da bi lahko z njim tudi midva opremila svoje hiše za pripravo kruha, ki je tako dober in okusen.
7 Naše hišno orodje za sekanje in rezanje je slabo in takoj otopi; z velikim trudom ga namreč izdelujemo iz lesa in živalskih kosti. V Memfisu pa smo spoznali vsakovrstno orodje za rezanje, ki ga celo kamen ne otopi tako zlahka in takšno orodje bi lahko uporabljali veliko bolje kakor svojo rumeno svetlečo kovino, ki je mehka in neuporabna! Sprejmi torej dobrotno ta dva kosa!"
8 Reče **Cirenij**: "Dobro, prijatelja, od vaju sprejmem ta dva nadvse dragocena kosa; toda ne zase, temveč za to obubožano galilejsko ljudstvo, ki že močno zaostaja s plačilom davka Rimu! S tema kosoma bo ta dežela za naslednjih deset let vnaprej izplačala Rimu vse davke in si v tem času lahko opomogla.
9 Ko se boste spet vračali domov, bom poskrbel, da boste dobili s seboj pravično količino vsakovrstnega najpotrebnejšega in koristnega orodja in priprav in, če se hočete prostovoljno odločiti za rimsko varstvo, boste

vsako leto dobili novo orodje in priprave! Sicer bi se vsaj vsako leto, seveda ob menjavi za takšne kovine, morali z njim oskrbeti sami!"
10 Reče **vodja**: "Da bi o tem odločili, bi moral prej zasedati zbor ljudstva, to pa je pri nas zmeraj nekoliko težka zadeva; naša dežela je zelo prostrana in skriva prebivalce v mnogih, pogosto povsem nedostopnih delih, zato je zelo težko sklicati zbor ljudstva. Boljše bo, da si od časa do časa prinesemo iz Memfisa najnujnejše.
11 Vaši rimski zakoni so lahko zelo dobri; toda za našo deželo in za naše ljudstvo vendarle ne bi veljali. Enako ponudbo nam je dal tudi poveljnik iz Memfisa, ampak tudi tiste, tako kakor tvoje, nismo mogli sprejeti. Tudi, če bi vi lahko prodrli v našo deželo, bi vam to le malo koristilo! Tavali bi v razbeljeni puščavi in na stotine bi vas ginevalo in vendar ne bi našli ljudi, temveč stoglave črede panterjev in tigrov in ti bi vas raztrgali; tudi boja s kačami in gadi ne bi preživeli!"
12 Reče **Cirenij**: "Kako pa ste potem kos tako številnim krvoločnim zverem? Vam res ne storijo nič žalega?"
13 Reče **vodja**: "Saj si prej vendar slišal iz mladeničevih ust in iz presvetih ust Gospoda samega, kako je z nami! Kako lahko potemtakem vprašuješ o tem še mene? Tako je, kot je Gospod sam povedal o nas; kako, s čim in zakaj, tega niti sami ne vemo! Zato te prosim, da mi s takšnimi vprašanji prizaneseš; odgovori na to ti namreč ne morejo prav nič koristiti!"
14 Nato sta se oba globoko priklonila pred nami in se takoj vrnila k tovarišem in pripovedovala, kaj vse sta opravila pri Meni.

202. Nastanek Jabusimbilskega templja, sfinge in Memnonovih stebrov, predstavljen s hieroglifi obeh prvih biserov

1 Toda tovariši so rekli: "Kako sta mogla pri Gospodu kaj opraviti, ko vendar nista spregovorila z njim niti besede?!"
2 Tedaj je rekel **vodja**: "Tu, kjer biva On, vse izhaja od Njega in zato imamo neprenehoma opraviti le z Njim, četudi se pogovarjamo z Njegovimi učenci!" S to razlago so bili vsi zadovoljni in niso nič več rekli.
3 Toda **nekateri** so rekli angelu: "Poslušaj, čudežni mladenič, ali ne bi hotel tudi nam petim, ki tudi imamo v svojih kočah skrite posebne zaklade, le-te prinesti semkaj?"
4 **Angel** je rekel: "Le dvignite jih od svojih nog na mizo, pa bomo videli, kako je z njimi!"
5 Vseh pet zamorcev, ki so sedeli za omizjem, pogleda pod mizo in strašansko začudeni zagledajo svoje dobro znane, precej velike svežnje, jih dvignejo na mizo in prikažejo se še štiri precejšnje kepe zlata, težke skupaj več kot sto funtov; toda iz pete cule se prikaže sedem precej velikih prodnikov, ki jih je Marko, ki je stal poleg angela, imel za povsem brez vredne.
6 Toda **angel** reče: "Le počakaj, kmalu boš spoznal, da ima prav teh sedem kamnov, zemeljsko vzeto, največjo in neprecenljivo vrednost! Prinesi trdno, železno kladivo in preiskali jih bomo!"

7 Marko, sam radoveden, pohiti v svojo delavnico in kmalu prinese trdno, železno kladivo ter ga izroči angelu. Ta vzame v roko enega tistih kamnov in mu odmeri nekaj previdnih udarcev, po katerih pri priči odpade belkasta prodnata skorja in prikaže se biser, kakor človeška glava velik in vsi se silno začudijo.
8 Na površini tega čudežnega bisera so bili vgravirani hieroglifi in druga znamenja. Med drugim je bila vidna tudi zelo dobra risba templja Ja bu sim bil iz časa, ko so ga gradili in sicer, ko so bile štiri velikanske figure po sto sedemdesetletnem delu, polnem znoja in žrtev dokončne in so se živahno delali venčne zidce in so s klesanjem vrezovali velikanske napise in druga znamenja v ravne, velike površine. Obenem so se tudi začela odpirati vrata sredi dveh velikanskih figur. Kdor si je znal razvozlati ta znamenja in napise, ki so bili zelo jasno vidni, je imel pred seboj nastanek tega templja in razlog, zakaj so ga tedanji Egipčani zgradili in sicer tesno ob reki Nil.
9 Ta biser torej ni bil neprecenljive vrednosti le kot svojevrsten velikan, temveč je imel tudi zgodovinsko vrednost. Obenem pa je izviral iz obdobja Zemlje, od katerega je preteklo že zelo veliko tisočletij, preden je prvi človek iz mesa stopil na njena tla.
10 V času zemeljske dobe, ko so velikanski lupinarji naseljevali morje, je nad večino afriške ravnine valovalo veliko svetovno morje. Praegipčani so pri kopanju temeljev za prvo piramido našli matično školjko in ko so jo odprli, so našli v njej teh sedem biserov, od katerih je angel enega osvobodil njegove skorje.
11 Seveda so zaceli angela zdaj oblegati z vprašanji, on pa je zadevo razložil tako, kot je bila tu na kratko opisana.
12 Ko je **Rafael** končal to površno razlago odkritega bisera, je rekel: “Kar za zdaj potrebujete, sem vam na kratko kar se da razumljivo razložil; preidimo zdaj k odkrivanju drugega bisera, ki bo nekoliko manjši od prvega!”
13 Angel je vzel drugi biser in mu tako kakor prvemu odstranil skorjo. Tudi ta je bil poln znamenj in napisov. Na eni najbolj gladkih površin je bil prav dobro vgraviran mali Jabusimbilski tempelj in poleg njega glava, podobna glavi velike sfinge. In spet so oblegali angela, naj razloži vsa ta znamenja in napise.
14 In **angel** je rekel: “Prijatelji, brez popolne prebujenosti duha v duš pac nihče od zdaj živečih ljudi ne more razvozlati, kaj pomeni vse to, kar je na tem biseru napisano in narisano!
15 Čeprav je ta biser star prav toliko kakor prvi in največji, pa je bil vendarle popisan in porisan sto let pozneje, in sicer ob dokončanju malega skalnega templja, ko notranjost velikega templja še ni bila povsem dokončana. Zato je tu mali tempelj predstavljen kot že povsem dokončan.
16 Glava ponazarja glavo tedaj že sedmega pastirskega kralja, ki se je poimenoval Shivinz (zmotno Sphinx), Živahni, Podjetni. Dočakal je starost skoraj tristo let in njegovo glavo so nadvse velikansko izklesali iz velike granitne skale in je še dandanes precej dobro ohranjena.

17 Shivinz je vpeljal velike izboljšave v šole, pa tudi v živinorejo in poljedelstvo in ljudstvo ga je skoraj po božje častilo. Prav risbe in napisi opisujejo veliko dobrih izboljšav, ki jih je s svojim nadvse živahnim duhom vpeljal v tej deželi.
18 Ta kralj ni začel klesati velikega templja, to sta namreč storila dva njegova predhodnika, zelo vdana nevidnemu Božjemu duhu; iz velikega spoštovanja pa ju je dal nedaleč od velikega templja na lepi ravnici izklesati iz kamna v sedečem položaju v nadvse kolosalni velikosti in ju v večen spomin postaviti blizu Nila. In ker nihče od njiju ni imel imena, imena nista hotela iz čiste ponižnosti, ju je poimenoval Brezimna (Me maine oni, v poznejših časih slabo Memnon); tudi ta dva kipa sta še do dandanes dobro ohranjena in vidna."
19 Reče **vodja**: "Da, da, vse to smo videli in zelo občudovali! Toda koliko stare bi lahko bile te izredne stvari?"
20 Rekel je **angel**: "Skoraj tri tisoč let in v naslednjih tri tisoč letih njihovi sledovi ne bodo povsem zabrisani! - Zdaj pa nekoliko počakajte, odkrili bomo tretji biser; na njegovi površini boste poleg kipov dveh Shivinzevih prednikov videli vgravirano še povsem drugačno veliko znamenitost, ki vam bo dala veliko misliti!"

203. Skrivnost tretjega bisera: Sedem velikanov in sarkofagi

1 Rafael je vzel v roko tretji biser in mu odstranil skorjo.
2 Ko je bil očiščen, je **Rafael** navzoče, ki so goreli od radovednosti, takoj opozoril na dobro gravirana Memnonova kipa in rekel: "Glejte, tu sta že oba Brezimna! Toda nad njima vidite kot pred Brezimnima, sedem velikanskih podob oblečenih ljudi in okoli njih množico povsem majhnih človeških podob! Le kaj je hotel s tem naznačiti modri Shivinz, ki je vse bisere svojeročno porisal?
3 Poslušajte! V istem času, približno sto sedem let pred prvim od obeh brezimnih prednikov, je po Gospodovi dopustitvi v globokem prostorju stvarstva zelo velika zemljina krogla (planet Malona, op. prev.) razpadla na veliko kosov. Na njej je prebivala silna množica velikanskih ljudi.
4 Ob nenadnem uničenju, ki ga ni nihče predvideval, čeprav je bilo tistim ljudem večkrat napovedano, se je zgodilo, da je sedem od omenjenih velikanov s planeta Malona padlo v Zgornji Egipt na več javnih krajev te velike dežele in so s svojim težkim padcem povzročili zelo močan potres.
5 Ta človeški dež je trajal več kot deset dni, se pravi od padca prvega do poslednjega velikana. Prebivalci dežele so ob tem preživeli veliko strahu in groze; posebno ponoči so se bali, da bo tak velikan padel nanje in jih zmečkal. Zato so s težkim srcem nenehno strmeli v nebo, ali jih ne bo spet obiskal kak strahoten nepovabljeni gost.
6 Dobrih deset let so postavljali stalno stražo, da bi videli, ali ne bo znova zgrmel tak strašni popotnik iz zraka; toda ko po desetih letih ni bilo o kom takšnem niti sledu več, so se ljudje postopno spet pomirili in so si celo drznili do velikih, povsem izsušenih velikanskih trupel, ki so ležala raztresena do četrt dneva hoda oddaljena drugo od drugega.

7 Modreci med tistimi egiptovskimi praljudmi so seveda mislili, da so velikani, ki jih je najbrž kaznoval Božji duh iz kakšne daljne dežele in so grešili proti Bogu in jih je dal Bog v Svoji pravični jezi s Svojimi mogočnimi duhovi dvigniti z Zemlje in jih treščil semkaj, da bi Egipčanom pokazal, da ne prizanaša niti najsilnejšim velikanom, če ravnajo proti Njegovi volji. Skratka, nazadnje so začeli te mrtve velikane po kosih sežigati in v petdesetih letih od njih ni bilo moč odkriti niti sledu več.
8 Kar pa so si Egipčani od teh najbolj velikanskih človeških teles vendarle zapomnili, je bilo to, da je spomin nanje prešel v njihov smisel za vse velikansko, za kar so njihovi prvi kipi več kot oprijemljiv dokaz.
9 V templju Ja bu sim bil so v vsakem od treh oddelkov upodobili, se pravi vklesali v kamen, sedem velikanov kot nekakšne nosilce stropa, in sicer v tisti noši, v kateri je sedem velikih popotnikov priletelo iz zraka; in Egipčani, ki so prej hodili okrog skoraj povsem goli, so se tudi začeli oblačiti tako kakor oni, zato pa tudi do današnjega dne vidimo vsa stara trupla tako oblečena. Njihove mumije in sarkofagi so polni takšnih okraskov."
10 Vpraša vodja, kaj so stari Egipčani pravzaprav razumeli s sarkofagi in zakaj so velike in tudi manjše zelo masivne krste tako poimenovali.
11 Reče **Rafael**: "To boste zvedeli takoj in podrobno. Veste, da je pokopavanje trupel v tej deželi večidel težavno, ker v suhih tleh truplo težko razpade in ga gniloba ne more razkrojiti. V bolj vlažni bližini Nila pa mrtvih tudi niso hoteli pokopavati iz zelo modrega razloga, da ne bi onesnažili rečne vode. Da bi trupla kar pustili ležati ali pa jih celo prepustili divjim zverem, da bi jih požrle, za kaj takega so bili stari Egipčani preveč človeški in so tudi trupla umrlih bratov preveč spoštovali, da bi jih mogli tako oskruniti. Kaj pa naj bi sicer storili?
12 Glejte, domislili so se nečesa zelo modrega. Iz kamna so izklesali deloma zelo velike, pozneje pa tudi povsem majhne krste, v katerih so imela dovolj prostora eno, dve do največ tri trupla. Vsaka krsta je imela razmeroma velik in težak pokrov. Ko so vanjo položili eno ali več trupel, potem, ko so jih prej dobro namazali z mumom (muma, tudi mu- mie - zemeljska smola, zemeljski balzam), so razžarili pokrov in z razžarjenim pokrovom tako rekoč za večne čase zaprli krsto. Zaradi tega so se trupla v krsti povsem izsušila in pri zelo razbeljenih velikih pokrovih včasih tudi povsem zoglenela ali celo zgorela v pepel.
13 V večjih krajih in skupnostih pa so imeli tudi skupinske krste, ki so jih vsakih sedem let deloma odprli. Te so potem postopno spet napolnili s trupli in jih trdno zaprli, nato so nad pokrovom zakurili močan ogenj in tako trupla v krsti upepelili. Ko je bila takšna krsta polna pepela, je niso več odpirali, ampak je ostala v spomin na minljivost vsega zemeljskega kot spoštovan spomenik.
14 Sčasoma so nad njimi zgradili oboke in piramide, zato še dandanes najdemo v piramidah množico takšnih krst, v včasih zelo tesnih, včasih pa bolj prostranih obokih (kai tu comba - skrit prostor). Te krste, ki sem jih zdaj jasno opisal, so imenovali sarkofagi zato, ker v egiptovskem prajeziku sarko pomeni 'razbeljen' in vaga (vaša) 'težak pokrov'.

15 Toliko o tvojih sarkofagih; zdaj pa se lotimo razkrivanja četrtega bisera in poglejmo, kaj vse nam bo razkril ta!"

204. Rafael na četrtem biseru razloži ozvezdja

1 Angel ga zelo previdno vzame v roko in mu odstrani skorjo.
2 **Vodja** vpraša angela in reče: "O čudežni mladenič, prst, ki služiš Najvišjemu, ne bodi nejevoljen, če te nadlegujem z vmesnim vprašanjem! Glej, ob tvoji siceršnji čudežni moči ne razumem, zakaj kladivo! Ti je res nujno potrebno ali pa ga uporabljaš le zato, da bi se nam pokazal bolj naraven, da bi te mogli gledati in poslušati bolj brez strahu!"
3 Reče **angel**: "Nobeno od obojega, to počnem samo zato, da bi vam pokazal, kako ob podobnih dogodkih ravnajte s takšnimi kamni, da bi jih razkrili, če boste morda spet kakšne našli! Zlasti v Zgomjem in Srednjem Egiptu je mogoče najti veliko množico tako zaskorjenih kamnov, raztresenih daleč po puščavi; seveda bo med njimi le še malo takšnih biserov. Toda tudi drugi kamni so polni vsakovrstnih znamenj, napisov in podob; kajti stari Egipčani še dolgo niso imeli papirja za pisanje. Zato so uporabljali kamnite površine in nanje za spomin v začetku s koščenimi, pozneje pa z železnimi pisali vrezovali najrazličnejše stvari.
4 Začetni zapisi kažejo seveda le preproste pripetljaje čred; toda poznejši, kot ti biseri, že vsebujejo velike dogodke, pomembne ne le za to veliko deželo in ljudstvo, temveč tudi za vso zemljo. Gospod je namreč hotel, da bi bila ta dežela prav poštena začetna šola za Njegov prihod, zato je tudi Svoje izvoljeno ljudstvo, Hebrejce, poslal na dolgotrajno šolanje v Egipt. In Mojzes, veliki Gospodov prerok, je opravil svoje šole v Kahijevem rogu (Kahiro), v Tebah (Thebai, tudi Thebsai - norišnica, pozneje seveda veliko mesto s številnim prebivalstvom), v Kar nagu pri Koraku in v najstarejših mestih Memfisu, Diathiri (Dia daira - kraj tlake) in Elefantini (El eifanti - potomci Božjih otrok) in ga je Božji duh šele v starosti sedeminpetdeset let, ko je bežal pred grozovitim Varionom (faraon), vodil čez Suez v Madan k najvišji posvetitvi, od tedaj pa lahko njegovo zgodovino berete v Pismu.
5 Skratka, Bog je torej določil Egipt za začetno solo in prebivalci te prve naseljene dežele na zemlji so bili že od pradavnine obdarjeni z veliko modrostjo in so tudi trgovali s skoraj vsemi boljšimi ljudstvi Zemlje. Zdaj boste tudi razumeli, kako in zakaj ima ravno v tej deželi vse, kar se kje najde, pogosto zelo velik pomen.
6 In zdaj k našemu odkritemu četrtemu biseru!
5 Skratka, Bog je torej določil Egipt za začetno solo, in prebivalci te prve naseljene dežele na zemlji so bili že od pradavnine obdarjeni z ve-liko modrostjo in so tudi trgovali s skoraj vsemi boljšimi ljudstvi zem¬lje. Zdaj boste tudi razumeli, kako in zakaj ima ravno v tej deželi vse, kar se kje najde, pogosto zelo velik pomen.
6 In zdaj k našemu odkritemu četrtemu biseru!

7 Tu vidimo več podob lovcev s tuli, loki in puščicami in veliko čredo, ki jo obkrožajo levi. To pomeni velik boj Egipčanov z levi, ki so v tistih časih v velikem številu napadali egipčanske tolste črede.
8 In glejte, bolj desno od tega prizora že vidite pašnike, obdane z zidovi, in na njih ležijo bikove glave, z rogovi obrnjenimi enkrat navzgor, enkrat navzdol in enkrat bočno; vse to nakazuje, da so bile živali, preden so ogradili velike pašnike z mogočnimi zidovi, nenehno v veliki nevarnosti. V vogalih zidov opazite tudi velikega psa, kakor pripravljenega za boj, enkrat stoji, drugič sedi; ime, ki so ga stari Egipčani dali tej čuječi živali, je pas, tudi pasthier (čuvaj pašnika).
9 Še bolj desno opazite spet pastirskega kralja Shivinza (Sphinx, sfinga), ob njegovi strani velikanskega psa in pred psom več levjih kosov. Še bolj desno pa više, vidimo istega psa, pod njim podobo sonca in lune. Kaj pomeni to?
10 Poslušajte! Naš Shivinz je kot kralj pastirjev zares imel enega največjih psov, pred katerim ni bil varen noben lev in panter. Ta pes je dolgo varoval Shivinzove črede. Ko pa je po dolgem času pes zaradi starosti poginil, je Shivinz iz spoštovanja in v spomin določil, naj ta žival zmeraj ponazarja ozvezdje na južnem nebu. Ozvezdje je poimenoval z imenom velikega psa, ki je dolga leta zvesto varoval kraljeve črede. Da je kralj svojega psa postavil med zvezde, je razvidno iz tega, da sta pod pasjim trebuhom vidna sonce in luna. Kjer sta spodaj vidna sonce in luna, je vse ponazorjeno med zvezdami v spomin na nekaj, kar je bilo zelo pomembno.
11 Zelo velik in čuječ pes danes, posebej pri nas, kjer skoraj ni več krvoločnih zveri, pač nima kakšnega posebnega pomena; toda v starem Egiptu, kjer so bile in deloma so še cele črede krvoločnih zveri, je bil velik, močan in pogumen pes zelo potreben. Prvič je bil tak pes najzvestejši čuvaj čred. Vzdrževati ga je bilo zelo lahko, ker se je ta velika rasa psov navadno hranila z neštetimi zemeljskimi mišmi, ki jih ni v tej deželi še nikoli manjkalo; žrli so tudi velike kobilice, na dan tudi po več tisoč. Le enkrat na dan so dobili nekaj mleka, in to je povzročilo, da so ostali zvesti čredi.
12 Poleg velikih psov pa so imeli stari Egipčani radi tudi neko vrsto manjših psov; imenovali so jih mal pas (mali pes). Ti so povzročali hrup; poroshit pomeni v starem jeziku ‘znamenje’ ali ‘povzročitelj hrupa’. Če se je hiši ali čredi približalo kaj tujega, so mali psi že začeli lajati; to je opozorilo velike pse in potem so se ti oglasili s svojim mogočnim laježem, ki je zveri v okolici napolnil s strahom, da so se začele umikati tudi one.
13 Mali psi so večkrat varovali tudi piščance in kokoši; za to so bili pravzaprav izurjeni. Vse to je izumil Shivinz, ki je te ptice šele udomačil in naredil za prav koristne domače živali in Egipčanom pokazal, kako dobro je njihovo meso in kako dobro teknejo njihova pečena ali kuhana jajca. Tako je tedaj že zelo številne prebivalce te velike dežele seznanil z novo hrano in novimi čredami, katerih pečenke in jajca so jim pozneje tako zelo teknili, sicer ne bi nekoč pozneje izbruhnila prava kurja vojna, ki jo mitično omenja celo grški zgodovinopisec Herodot.

14 Naš Shivinz, ki je velikega psa pripel na nebo, je tudi malemu pripravil prostor med zvezdami in ga poimenoval Porishion (Prozion). V njegovi bližini je tudi stara Kokla (koklja); pozneje je to ozvezdje dobilo tudi ime Peleada, tudi Peleadza in napačno v grškem mitu tudi grško ime Plejade.
15 Povsem zgoraj na biseru vidite to tudi zelo dobro narisano in iz tega lahko spoznate, kako bister je bil naš Shivinz. Njemu seveda ni šlo toliko za to, da bi z lahko razpoznavnimi ozvezdji svojim učencem zmeraj klical v spomin svoje pse in koklje, temveč da bi jih naučil po zvezdah spoznavati tek časa.
16 Shivinz je bil tudi tisti, ki je v Diadairi (Diathira) napravil prvi Zodiacus (Sa diazs - za delavce), si ga na nebu najprej izmislil in ozvezdja poimenoval po sočasnih pojavih in dogodkih v deželi, kot bomo takoj videli na razkritem petem biseru!

205. Razdelitev časa na petem biseru

1 (**Rafael**:) "Zdaj pa dobro pazite, tu je že peti biser! Kako je treba takšne najdene relikvije iz pradavnine uporabljati in pravzaprav kako jih odkriti, sem vam že pokazal in tako bom druge tri odkril samo z močjo svoje volje in glejte - pred seboj imamo razkrit že peti biser!
2 Tu, na najlepši in največji površini bisera, vidite narisan Zodiacus iz Diathire! Tu je velikanski tempelj; 365 zelo masivnih stebrov nosi prav tako masiven obok iz rdečkastih granitnih kvadrov, konstruiran arhitektonsko povsem pravilno in nadvse trdno. Največji razpon oboka je od tal dvignjen 66 višin moža. Ves obok ima natančno 365 odprtin, postavljenih tako, da je med trajanjem enega nebesnega znamenja, pod katerim je bilo sonce, svetloba natančno opoldne padala na središče stebra, ki je stal sredi templja. Svetloba skozi druge odprtine je sicer ob drugih dnevnih časih tudi padala na oltar, nikoli pa ni šla skozi središče, ampak eno ali več stopinj bočno.
3 Ta nadvse duhovito zgrajeni obok stoji še dandanes, čeprav ga je zob časa nekoliko načel in bo stal še dolgo, ter bo rabil za vodilo zvezdoslovcem.
4 Vprašujete, čemu je veliki Shivinz gotovo z največjim trudom na svetu postavil ta obok? Pred tem ni bilo nobene določene razdelitve časa. Neznatno krajšanje in daljšanje dneva so komaj opazili. Luna je bila še najzanesljivejši razdelilnik časa. V Diathiri, mestu kazensko prisilnih delavcev, so morali imeti čas razdeljen podnevi in ponoči in v ta namen in zaradi natančnejšega reda je naš Shivinz tudi naredil ta obok, delal pa ga je s sto tisoč delavci celih deset let.
5 Obok je bil seveda zelo širok in vsakih 30 in 31 okroglih odprtin je bilo poslikanih s simbolom enega od dvanajstih nebesnih znamenj, nad to navadno rdečo slikarijo pa je bilo v beli barvi in popolnoma natančno narisano ozvezdje. Na biseru vidite notranjost oboka, ki je prav dobro poslikana s tankimi črtami, vanje so potem vtrli temnordečo barvo, in lahko si predstavljate, kako prebujen duh je bil naš Shivinz in kako brezmejno ga je spoštovalo egiptovsko ljudstvo! Posledica tega pa je bila

tudi, da mu je bilo treba samo migniti in sto tisoči ljudi so začeli z vso energijo delati in so pričarali najveličastnejše delo na zemeljskih tleh!
6 Najmodrejše iz ljudstva je postavil za učitelje in duhovnike in povsod je ustanovil šole za vse mogoče stroke človeškega početja. Najvišjo poučenost o Bogu pa je bilo mogoče po številnih in trdih preskušnjah pridobiti skrivno le v Kar nagu pri Koraku in nazadnje v Ja bu sim bilu."
7 Tedaj je stari gostitelj **Marko** ustavil angelovo razlago in ga vprašal: "Najljubši prijatelj, ko si že pri razlagi svojih biserov, ali nam ne bi tudi razložil, kako je bilo s tisto nadvse nenavadno sfingo, ki je, pol ženska in pol žival, ljudem postavljala znamenito uganko na življenje in smrt, namreč: Katera žival je to, ki hodi zjutraj po vseh štirih, opoldne po dveh in zvečer po treh nogah? Kdor ni znal rešiti uganke, ga je skrivnostna sfinga ubila; kdor pa bi jo rešil, bi lahko ubil sfingo! Je v tem kaj resnice ali ne?"

206. Skrivnost šestega bisera; predstavitev piramid, obeliskov in sfinge

1 Reče **Rafael**: "Poglej, na tvoje vprašanje ti bo odgovoril šesti biser! Tu imaš odkritega; kaj opaziš na prvi pogled?"
2 Reče Marko: "Znova vidim velikansko Shivinzevo podobo in nekaj piramid; pred največjo stojita koničasta stebra, imenovana oubelis - ka, in ob boku velike piramide, v resničnosti morda nekaj sto korakov daleč, kar je iz risbe komaj mogoče določiti, je spet viden precej velik kip. Žensko glavo ima, ženske roke in ženske, močne prsi. Kjer se, končajo prsi, namesto trebuha, se začne povsem nedoločljivo živalsko telo. Za tem čudnim kipom se daleč razprostira krožni zid in zapira veliko livado. Zdi se, da vse to sestavlja celoto in sodi skupaj. Kaj pomeni vse to?"
3 **Reče Rafael**: "Velikanska doprsna podoba je ravno Shivinzeva, ljudstvo jo je dalo v čast velikemu dobrotniku na svojo pobudo in svoje stroške izdelati najboljšim kamnosekom in tudi zidarjem. Velika piramida z dvema obeliskoma je bila šola: "Človek, spoznaj samega sebe". V notranjosti je imela velike sobane in dolge hodnike v vse smeri, v katerih so bile najrazličnejše priprave za samospoznanje in iz tega spoznanje najvišjega Božjega duha. Nekatere teh priprav so bile včasih videti grozovite; toda le zelo redko so zgrešile svoj cilj. Druge piramide so večinoma le znamenje tistih podzemnih krajev, kjer je bila množica sarkofagov, ki so jih obzidali, kot sem že prej povedal.
4 V tem času pa je v prostrani in nadvse dolgi dolini Nila še veliko piramid in vsakovrstnih templjev, ki so nastali veliko pozneje pod faraoni v Abrahamovih, Izakovih in Jakobovih časih; o teh zdaj ne govorim, ampak edinole o tistih, ki so bili zgrajeni pod Shivinzem.
5 Prvotno so jih imenovali piramidai, in to je pomenilo: 'Daj mi modrost!', in oba koničasta stebra z imenom ou belo iska: 'Čisti išče vzvišeno, lepo, čisto.' 'Belo' je pravzaprav pomenilo 'belo'; toda ker je povsem bela barva pri starih Egipčanih veljala za znamenje čistega, vzvišenega in lepega, so s to besedo označevali tudi vzvišeno, čisto in lepo.

6 Kmalu se je daleč naokrog razvedelo za dober vpliv takšnih šol in kmalu so jih začeli obiskovati tujci in prišlo jih je toliko, da jih niso mogli namestiti in oskrbovati. Tedaj si je naš Shivinz v poslednjem obdobju svojega vladanja izmislil nekoliko ominozno sredstvo, da bi zadržal tujce, da ne bi prepogosto prihajali obiskovat šol, ki jih je ustanovil. In kakšno je bilo to sredstvo?
7 Na tem biseru vidite pol človeški in pol živalski kip. Bil je votel in znotraj je človek po zavitih stopnicah lahko prišel v njegovo glavo in iz navzdol lijakasto izdolbenih ust kipa prav glasno in razločno govoril; zaradi močnega glasu je bilo slišati, kakor bi v resnici govoril velikanski kip.
8 Ko so torej prišli tujci in zahtevali, da bi jih sprejeli v šolo, jih je služabnik tega kipa opozoril, naj se drug za drugim postavijo na določen prostor pred vzvišenim kipom, ki je od zunaj mrtev, od znotraj pa živ. Tedaj je vsak, ki je hotel postati učenec piramid, od vzvišenega Shivinza dobil zagonetno vprašanje na življenje in smrt. Če je vprašani uganko rešil, je bil sprejet in s sprejemom mu je bila podeljena pravica, da je tudi on postavil vprašanje kipu in če mu kip ni mogel dati zadovoljivega odgovora, gaje imel pravico porušiti in tako nekako umoriti.
9 Vprašanje pa je bilo prosilcem dano v razmislek tri dni prej; tretji dan, ko so dobili isto vprašanje iz ust kipa, na življenje in smrt, pa zanesljivo nihče ni hotel, da bi se to zgodilo in se je skromno umaknil, plačal zahtevani prispevek za vprašanje in odpotoval v svojo pogosto zelo oddaljeno domovino.
10 Mit iz poznejšega časa pripoveduje, da naj bi nekemu Grku uspelo rešiti staro uganko; toda to je s sto tisoč drugimi seveda pravljica, v njej ni niti kančka resnice! Slavno uganko je namreč rešil Mojzes, vendar zaradi tega kipa ni porušil, ker je tudi ta kip, čeprav ga je nekoliko načel zob časa, viden še dandanes.
11 Notranje ureditve zdaj seveda ni več mogoče najti, ker je povsem zasuta s peskom in z blatom; kajti Nil navadno vsakih sto, včasih tudi dvesto let izredno močno prestopi bregove, tako da v ožjih dolinah njegovi valovi segajo trideset sežnjev nad navadno višino vode. Tako je marsikaj opustošeno in uničeno, ker se velika količina grušča, peska in blata nakopiči na prej prekrasnih livadah.
12 V Shivinzevem času je Nil poplavil dvakrat, valovi so segali visoko nad vrhove piramid. Takšna poplava je bila tudi, računano od zdaj, pred 870 leti, ko je skoraj do polovice zasulo s peskom in blatom jabusimbilski tempelj in od tistega časa tega in mnogih drugih spomenikov niso mogli več povsem očistiti peska in blata. In tako je tudi z opisanim skrivnostnim kipom; znotraj je poln otrdelega blata in peska, ki ga ne more nihče več odstraniti! Tako, moj ljubi Marko, je v resnici s skrivnostno sfingo! Ti je to zdaj jasno?"
13 Rece **Marko**: "Se mar v skoraj tisoč letih res ni našel noben pogumnež, ki bi si upal za ceno svojega življenja od sfinge slišati znano uganko? In, če bi to storil, kaj bi se mu zgodilo, če uganke razumljivo ne bi rešil?"

14 Reče **Rafael**: "Tam, kjer je moral stati vprašani, je bila zakrita odprtina, po kateri bi se hitro pogreznil v vodnjak; in ko bi bil spodaj, bi ga zgrabilo nekaj služabnikov, ga zaradi njegovega poguma, čeprav uganke ni rešil, spravilo v šolo, iz katere ne bi prišel, dokler ne bi postal popoln človek. Toda to se ni nikoli zgodilo; in v času, ko je bila uganka rešena, je bila ta prastara naprava že tako zasuta z blatom in peskom, da je bila povsem neuporabna, in prve pastirske kralje in njihovo ljudstvo so do tedaj že zdavnaj po svoje premagali Feničani, in celo varaoni sami v Abrahamovem času so že bili Feničani.
15 Zdaj veš, na kratko tudi, kako je s tem, zato preidimo k razkrivanju sedmega in poslednjega bisera!"

207.Ozvezdja sedmega bisera. Propad egipčanske kulture. Zgodovina sedmih biserov

1 (**Rafael**): ' 'Vidite, je že tu! Kaj opazite na njem? - Seveda nekaj vidite, pri tem pa se ne spoznate; na tem zelo lepem biseru so narisana vsa ozvezdja, in natrta z rjavo rdečo barvo so pod skorjo ostala ohranjena do današnje ure.
2 Iz tega bisera se sicer ne naučimo veliko, sploh pa ne kaj posebnega; vendar pa lahko iz njega še zmeraj razberemo, da se je naš Shivinz spoznal na zvezdnato nebo in je bil prav gotovo prvi, ki je spravil ozvezdja v nekak sistem. In kakor je ozvezdja poimenoval, tako se imenujejo še dandanes.
3 Pred njegovim vodenjem je bilo pri starih Egipčanih precej bedno, tako z risanjem in s pisanjem, ki se je razvilo iz njega, kot tudi s pravim spoznanjem samega sebe, še slabše pa je bilo s spoznanjem Boga. Toda naš Shivinz je z veliko neizmernega truda vse to uredil in naredil iz prej divjega nomadskega ljudstva eno najbolj izobraženih in najmodrejših ljudstev vse zemlje, in to je sčasoma rodilo veliko nevoščljivcev. Veličastna kultura dežele in ljudi je namreč tujcem postala še preveč všeč; vse, kar so videli, se jim je zdelo nebeško čudežno, tako da se potem, ko so enkrat prispeli tja, od vsega tega niso mogli več ločiti.
4 Kolikor več jih je začelo romati tja, toliko bolj so se tam sčasoma tudi naseljevali, in tako so bili prvobitni prebivalci in njihovi vladarji prvikrat podjarmljeni večinoma povsem mimo.
5 Shivinzevi potomci so postajali čedalje nežnejši in pomehkuženi ljudje, uživali so, se sklicevali na slavo svojega pradeda in opuščali vladarske posle. Posledica tega je bila, da so priseljene tujce, ki so se znali prilizovati, prvotni domačini kmalu in zlahka izvolili in postavili za vodje in voditelje in vse to brez meča.
6 To je bilo po svoje celo zelo dobro in prav, toda prvotni domačini ob tej menjavi kljub temu niso veliko pridobili. Tuji varuhi (varion; slabo faraon) so še prekmalu ustvarili oboroženo silo in postali pravi tirani in zatiralci ljudstva. Šole so bile le še redko komu dostopne, in kar se je tam še poučevalo, se je neznansko razlikovalo od tistega, kar so poučevali prej. Zato so iz nekoč najčistejše resnice tudi kmalu nastala najbolj absurdna malikovalstva, povezana z najgostejšo temo, za

katerimi je bilo, tudi velikim modrecem, komaj še moč odkriti prvotno kulturo te dežele.
7 Zato je teh sedem biserov tako neprecenljivo velike vrednosti, ker izvirajo še iz časa, v katerem je bil Egipt v svojem največjem duhovnem razcvetu in zato jih ni mogoče dovolj dobro shraniti !"
8 Vpraša eden izmed zamorcev, kako so torej ti biseri prišli v Nil in se izgubili v rečnem pesku.
9 Reče Rafael: "Saj sem vam vendar povedal, kako reka Nil v določenih časih naraste v pravi vesoljni potop! Približno 567 let po Shivinzu je naš Nil dosegel neznansko višino; v ožinah je narasel nad sto šestdeset sežnjev više kakor navadno. Vsa niže ležeča mesta je poplava za pet tednov povsem zalila in tedaj je sila valov odnesla bisere s hišami vred, v katerih so bili shranjeni, in tako kot kvadre, iz katerih so bile zgrajene stavbe, sta jih prekrila blato in pesek.
10 V skoraj tri tisoč letih, ko so bili zakopani, je nastala okrog njih tudi takšna skorja, kakršno ste našli in, ki sem jo zdaj odstranil najprej povsem naravno, pozneje pa čudežno, kakor zmorem le jaz.
11 Zdaj veste tudi to in imate v teh sedmih biserih sedem knjig, ki vas lahko zdaj in za vse čase dobro poučijo in vas tudi zmeraj bodo o deželi, katere del ste naselili tudi vi. Zato jih le dobro shranite; vsak od teh biserov je namreč veliko dragocenejši od velikega kraljestva!
12 Za zdaj naj jih sprejme v varstvo Oubratouvishar kot očitno najmodrejši med vami; in ko bo nekoč zapustil ta svet, naj določi, kdo bo odtlej vreden, da varuje ta neizmerni zaklad. Gorje nevrednemu, ki bi se morda hotel polastiti biserov iz lakomnosti!
13 Jaz kot sel in izvrševalec volje Njega, ki sedi tam, verjamem, da sem za oživitev vaše vere storil dovolj čudežnega; če vam to še ne bi bilo dovolj, vam ne bi zadoščalo tudi več in večje. Verjamete zdaj, da je On, ki tam sedi, Tisti, za katerega so veliki Shivinz in njegova dva prednika postavili veliki tempelj Ja bu sim bil?"
14 Reko vsi: "Da, da, da, tebi, čudodelni Gospodov sel, naj bo to s tem potrjeno iz najglobljega temelja našega življenja!"
15 Angel jih takoj zapusti in Cirenij Me vpraša, ali je bila tudi ta pravzaprav povsem zgodovinska predstavitev Egipta iz Mojih ust nujna za Moj evangelij.
16 In **Jaz** sem mu rekel: "Ena najnujnejših! Po več stoletjih bodo namreč hoteli raziskovalci vseh vrst podrobno raziskati to deželo, in našli bodo še veliko tistega, o čemer je zdaj govoril Rafael. To jih bo zelo zmedlo, kakor bi zelo zmedlo tudi vas in vaše najbližje potomce; toda to resnično razodetje vas bo tudi glede tega pripeljalo na pravo pot. Pozneje pa bom že spet obudil može, ki bodo ljudem, iskalcem in raziskovalcem znova razkrili stare skrivnosti. - Zdaj pa pojdimo mi sami k njim in jim dajmo resnični evangelij iz nebes."
17 Vstali smo in šli k zamorcem, ki so nas pričakovali.

208. Navade Nubijcev in navade belcev

1 Končno smo, ko je jutranje sonce ravno spet lepo zasijalo v svojem jutranjem sijaju, vstali od svoje mize in hitro odšli k zamorcem. Ko sem prišel tja Jaz, so vsi vstali od dolge mize in se Mi z rokami, prekrižanimi na prsih, nadvse spoštljivo priklonili.
2 In **vodja**, Me je nagovoril v dobrem hebrejsko galilejskem jeziku:
"Gospod, Gospod, Gospod! Zdaj ni med nami nobenega nevernika več! Vsaka beseda iz Tvojih najsvetejših ust bo za nas neizmerno velika milost Tvoje najresničnejše prijaznosti in usmiljenja za vseh časov čase in celo za vso večnost!
3 Če imaš Ti, večno Najsvetejši, nas črnokožce za vredne podrobnejšega pouka o nas in naših dolžnostih in tudi o Tvojem bitju, nas osreči z le nekaj besedami iz Tvojih ust in še tudi v svojih najpoznejših potomcih se bomo čutili presrečne za vseh časov čase zato, da smo videli Tebe, Stvarnika in Gospoda vseh čutnih in duhovnih svetov in s Teboj govorili!
4 Tisti svetlobni sijaj, ki sem ga videl v svojih videnjih kot večno življenjsko glorijo okrog Tvojega svetega bitja, je zdaj razviden v Tvoji veliki ljubezni, prijaznosti in v Tvoji modrosti, ki ji v vsej neskončnosti ni enake.
5 Zdaj smo kot voljna jagnjeta, četudi poraščena s črno volno; toda kakor črna barva gotovo sprejema vase več svetlobe in toplote kot bela, zato tudi nosimo bela oblačila, da bi odvrnili ob sebe preveliko svetlobo in toploto, tako tudi mislim, da bomo mi črnokožci tudi sveto svetlobo Tvojega duha sprejeli v svoje srce globlje in močneje kot premnogi, katerih meso je obdano z belo kožo, njihovo srce pa svetlobo duha zavrača huje kot naša bela oblačila naravno svetlobo in njeno toploto; v velikem Memfisu smo naleteli na dovolj takšnih primerov, ki jih je poglavar imenoval premične žive sence. Ti živijo podobno muham enodnevnicam, ki jih jutro ustvari in večer spet ubije.
6 Tudi sicer nimamo ničesar, s čimer bi se lahko postavljali pred Teboj, o Gospod; vendar pa vemo vsaj to, da nismo več kot ljudje in, da smo vsi delo enega in istega Stvarnika in si zato tudi nikoli ne moremo domišljati, da je nekdo kaj več kot drugi, kot da bi bil v resnici nekakšen vladajoči polbog, kot smo to videli pri belcih, kjer si je eden domišljal, da je gospodar, vsi drugi pa so se morali klanjati pred njim, in tisti, ki tega niso storili, so bili takoj kaznovani s šibami. Gospod, ta krepost belcev nam nikakor ni všeč in v takšnem kaznovanju ni mogoče videti nikakršne modrosti!
7 Mi nikoli ne pretepamo svojih otrok, tudi nobene živali; smo pa potrpežljivi in vztrajni in svoje otroke nenehno vadimo v vsem, kar smo spoznali kot dobro, resnično in nujno. Ko postanejo naši otroci veliki, močni in razumni, jih nimamo več za svoje dosmrtne sužnje, temveč za povsem enakovredne brate in za ljudi, ki so tako kot mi, starši, izšli iz Božje roke z vsemi življenjskimi pravicami. In kljub temu nas naši otroci ljubijo nadvse in nikoli se še ni zgodilo, da bi se kak sin ali kaka hči pregrešila zoper očeta ali mater!

8 Pri belcih smo videli otroke, ki so se od strahu plazili in kakor psi cvilili pred strogim obličjem staršev! To bi nas moralo prepričati, da tako vzgajajo angele. Ko pa so potem takšni otroci izginili staršem izpred oči, so se spremenili in prav lahko bi jih imeli za učence hudičev, za katerih najhudobnejšo navzočnost v najstrahotnejših prepadih Zemlje smo izvedeli od poglavarja v Memfisu. - Za takšno vzgojo ljudi bi se radi za vse večne čase zahvalili!"

209. Vzgoja razuma in srca

1 (**Oubratouvishar)**: "Pri nas je resnična vzgoja v tem, da najprej srce svojih otrok, kolikor je mogoče, po svoje oplemenitimo; in ko je srce dobro, dobi tudi razum tisto vzgojo, ki jo imamo mi sami. Toda belci svojim otrokom, ko še komaj bebljajo, začnejo vzgajati razum in mislijo: ko bo imel otrok popolnoma izobražen razum, bo že ta poskrbel za srce!
2 O Gospod, kako zelo neumni so vendar mnogi belci, da ne uvidijo, da je vnaprej izobražen razum morilec srca! Zgolj razum namreč naredi otroka domišljavega in oholega; kjer pa so se domišljavost, samovoljnost in napuh polastili srca, naj ga le kdo skuša preoblikovati, in najhitreje se bo prepričal, da starega, ukrivljenega drevesa ni mogoče zravnati.
3 Pri nas nimamo sodišč, ne sodnih hiš, ne zaporov in ne ječ, pa tudi nobenih drugih zakonov kot tiste, ki jih človeku predpisuje dobro vzgojeno srce. Zato pa pri nas ni nobenega nam znanega greha in nobenega kakor koli poimenovanega zločina, in tako tudi ni kazni, kakor namreč vsak od nas misli zase, prav tako ali brž še bolje misli za svoje soljudi.
4 Pri belih razumarskih ljudeh pa smo odkrili prav nasprotno. Skoraj večina skrbi le zase, soljudje pa jim pomenijo le toliko, kolikor lahko koristijo njihovi sebičnosti. Ko sebični posameznik vidi, da mu ta ali drugi sočlovek ne more ali noče več koristiti, mu je vsaka žival ljubša od takšnega sočloveka!
5 Pri nas pa cenimo človeka najprej kot človeka. Če mi bližnji ne more koristiti, lahko vendar jaz koristim njemu in tako se to konča. Tudi jaz imam služabnika; toda z ničimer ga nisem prisilil, da bi mi sluzil, ampak je to njegova povsem svobodna volja. Mi gotovo služimo drug drugemu bolj, kot so si belci kdaj koli služili za bedno plačilo; toda volja nobenega človeka ni bila s kakšnim zunanjim sredstvom zasužnjena drugemu, ampak kar počne, počne svobodno in povsem neobvezno!
6 Zato nimamo palač in velikih zidanih stanovanjskih hiš, temveč čisto preproste koče, ki so na videz vse enake. Kdor je še nima in tudi nima prostora v eni ali drugi koči, mu ni treba samemu z lastnimi močmi in sredstvi zgraditi nove koče ali iti v zelo oddaljeno občino prosjačiti za to, temveč mu prostovoljno iz ljubezni in spoštovanja do njegove nam povsem enake človeškosti takoj zgradimo enako kočo kot so naše; in tako vladata med nami zmeraj enako mir in edinost.
7 Ta naš hišni red je belcem, kolikor smo jih na žalost spoznali, povsem tuj, in nekateri so nam naravnost v obraz povedali, da je zanje to norost, ki je v nasprotju z vsako kulturo. Toda kako je potem s tem, da našo

voljo ubogajo vse živali in celo elementi, medtem, ko se belci ob vsej svoji razumski kulturi ne smejo približati nobeni čredi levov?! Gorje najdrznejšemu bojevniku z mečem! Naj le poskusi; že prvi lev mu bo pokazal, da je on njegov gospodar, ne pa nasprotno.
8 Mi pa se lahko sprehajamo med levi in panterji kot med svojimi kamelami, govedom, ovcami in kozami in ne poznamo niti enega primera, da bi katera teh zveri kdaj napadla kakšnega človeka, pa tudi naših čred nikoli; njihovo meso dobijo v žrtje šele tedaj, ko živali nadvse številnih čred poginejo od starosti. Vsaka skupnost ima zato v primerni oddaljenosti prostor, kamor skoraj vsak dan spravlja eno ali tudi več poginulih živali, in tja potem tudi takoj pridejo ostrozobi gostje in požrejo mrtve živali s kožo, dlako in kostmi vred. Nihče pri nas namreč ne je mesa, razen rib in kokoši, dokler so še mlade in mehke; stare pa tudi prepustimo divjim živalim.
9 Kaj zmore belec, če pade v vodo, ob vsej svoji razumski izobrazbi? Potopi se in utone! Mi pa lahko, kadar koli in kjer koli hočemo, hodimo po vodni gladini prav tako kot po kopnem. Le če kdo hoče, se lahko tudi potopi; toda to ga zmeraj stane precej truda.
10 Vse strupene kače, bežijo iz naše bližine; miši in kobilice smo spoznali šele v Egiptu; zle mravlje se ogibajo naše bližine in naših kokoši in jastrebi in orli se nasitijo z mesom poginulih levov, panterjev in lisic.
11 In tako se zdi, da je pri nas črncih še vse do zdaj takšen red, kot je med ljudmi, katere koli barve kože, po Stvarnikovi volji gotovo obstajal in je moral obstajati od prazačetka; če bi bil namreč prvi človeški par postavljen na to Zemljo v slabi ureditvi zdajšnjih belcev, bi pa res rad vedel, kako bi se branil pred napadi vsakovrstnih divjih in krvoločnih živali!
12 Preden je prvi človeški par stopil na to zemljo, je mrgolelo vsakovrstnih krvoločnih in besnih živali, kot nam je to povsem jasno prikazal modri poglavar v Memfisu. Če bi bil torej prvi človeški par po poglavarjevem nauku tako slab v vseh svojih življenjskih elementih, kakor so zdajšnji belci, le kolikokrat bi ju raztrgale in požrle cele crede najbolj divjih zveri?! Če bi se hotela z naravnimi močmi spopasti s temi zvermi, bi morala v najtežjih železnih oblekah in oborožena z najostrejšim orožjem priti iz zraka na to Zemljo kot nadvse močna velikana, recimo podobna tistim, ki so pred Shivinzem obiskali Egipt, in še celo tedaj bi imela dovolj dela, da bi srečno prestala boj z velikanskimi pošastmi!
13 Toda, če so bili praljudje te zemlje z vsemi svojimi notranjimi elementi podobni nam, potem seveda niso potrebovali orožja in so bili s svojo notranjo močjo gospodarji in vladarji vsega živalskega, rastlinskega in elementarnega sveta!
14 Ker smo vsi takšni, mislim da bi nekaj Tvojih nam namenjenih besed življenja v našem življenju lahko pognalo globoke korenine! In, če nam Ti, o Gospod, daš kakšne zakone ali življenjska pravila, bomo gotovo živeli strogo po njih; znamo namreč ohraniti ureditev, ki smo jo enkrat spoznali za dobro in resnično, kot morda le redkokateri od belcev.

15 Ker zdaj že imamo izredno srečo, ki je celo za Tvoje največje angele najbrž čudež vseh čudežev, da smo pri Tebi, o Gospod, Ti Večni, Ti Stvarnik vsega duhovnega in čutnega sveta, Te po mojih ustih prosimo, enega srca in v vsem popolnoma enotnega čutenja, da vsemu čudežnemu, kar smo tu v tako kratkem času videli, dodaš še ta čudež, da spregovoriš z nami nekaj besed!"

210. Namen Gospodovega učlovečenja
Zamorci kot priče resničnega, prvotnega človeštva

1 Rečem **Jaz**: "Ne le nekaj, temveč še zelo veliko besed vam bom zdaj namenil! Ne bom vam dal novih zakonov, temveč le podkrepil stare, ki sem jih že od začetka časov vašega obstoja Jaz sam z neuničljivo pisavo zapisal v vaše srce.
2 Na ta svet sem prišel predvsem zato, da bi povsem izrojeno človeštvo, ki je stopilo iz vsega Mojega prvotnega reda, z naukom, zgledi in dejanji spet privedel nazaj v tisto prvotno stanje, v katerem so bili prvi ljudje kot resnični gospodarji vsega drugega stvarstva.
3 Ljudje s svetlo barvo kože torej zelo potrebujejo Moj nauk in Moja dejanja, da spoznajo, kdo je Tisti, ki jih poučuje, in kaj hoče. Vi pa ste še v čudovitem prvotnem stanju. Tudi vaša šola življenja začenja na pravem kraju s pravimi sredstvi. Človeka začnete kot človeka vzgajati najprej tam, kjer ga je treba najprej in predvsem vzgajati, in to naj v prihodnje storijo tudi belci; kajti Jaz jim zdaj kažem pot do tega.
4 Toda potrebno bo še veliko truda, naukov, dejanj in časa, da bodo belci prišli do tja, kjer ste zdaj vi. So zmedeni, izgubljeni in sprevrženi in se morajo urediti; bolni so, zato potrebujejo zdravnika, ki jih lahko ozdravi.
5 Lahko bi prišel Jaz tudi k vam, saj ste vendar neprimerno boljši od belcev; toda vi mojega prihoda k vam še nikoli niste potrebovali. Jaz pa sem zdaj tu potreboval vas kot priče Mojega prvotnega reda in zato sem vas s Svojo voljo vodil in nazadnje celo spodbujal, da ste prišli sem, da bi belci videli, kakšen je človek v svojem nepokvarjenem prvotnem stanju in kaj zmore.
6 Zato pa boste zdaj pred temi ljudmi izpeljali nekaj preskusov vaše še povsem pristne pračloveškosti v poduk tem vašim številnim slepim in še zelo sprevrženim bratom! Med njimi jih je že nekaj, ki so zelo blizu popolnosti; toda nobeden izmed njih kot človek ni tako daleč kot najmanjši izmed vas! Boste storili to Meni na ljubo?"
7 Reče **Oubratouvishar**: "O Gospod, katerega ljubezen, dobrota in usmiljenje že zdaj napolnjujejo tudi tiste prostore neskončnosti, v katerih bodo šele po pretečenih večnostih nove stvaritve v najgloblji skesanosti slavile Tvoje najsvetejše ime, le česa ne bi hoteli pri priči storiti z največjo vdanostjo v Tvojo najsvetejšo voljo? Vse, vse! O Gospod, le ukaži nam!"
8 Rečem **Jaz**: "Dobro, pokažite torej najprej vašo pračloveško oblast nad elementom vode in hodite po njeni gladini kakor po suhih, trdnih tleh, in pokažite tudi svojo veliko gibčnost na tem vlažnem elementu!"

9 Vodja je takoj sklical približno šestdeset svojih kot oglje črnih tovarišev in Me vprašal, ali jih je dovolj. Pritrdil sem in šestdeseterica obeh spolov je odšla k morju in hodila po njegovi gladini kakor prej po kopnem. Nazadnje so začeli drsati in so drveli s takšno hitrostjo po precej mirni gladini sem ter tja, da jih niti lastovka v najhitrejšem letu ne bi mogla dohiteti. V nekaj trenutkih so bili že tako daleč od nas, da jih nismo mogli več videti in so v prav toliko trenutkih z orkansko hitrostjo spet pridrveli nazaj v neposredno bližino obale.
10 Cireniju so se naježili lasje, ko je šestdeseterica kot blisk drvela proti obali; vendar pa so se pomolu približali le na petdeset korakov in nenadoma obstali. Le vodja je šel k Meni na obalo povsem lahkega diha in Me vprašal, ali naj uprizorijo še več točk na vodi.

211. Gospodovanje zamorcev nad vodo

1 Rekel sem **Jaz**: "Le še nekaj malega, kar znate, na primer, kaj počnete na vodi med ognjeno vročim pišem vetra in kako lovite ribe!"
2 Vodja se je bliskovito vrnil k šestdeseterim in jim sporočil Mojo željo, in naenkrat so vsi padli na obraze na vodno gladino, in nekaj trenutkov ležali na njej tako mirno kakor suhi kosi lesa. Kmalu nato so postali zelo nemirni in se začeli povsem iztegnjeni nadvse hitro vrteti okoli svoje osi.
3 (**Gospod**): "To se dogaja zato, da nenehno ostajajo dovolj mokri po vseh delih telesa, da jih razbeljeni kamb'sim (Kam naj bežim?) ne ožge in opeče ali sežge v pepel; kamb'sim (tudi Kam beshim = Kam naj bežim?') je zdaleč najbolj vroč veter nubijskih in abesinskih puščav. Samum ('za smolo' = delati veter za topljenje zemeljske smole) še zdaleč ni tako vroč kot kamb'sim. Še manj vroč je giroukou (jugovzhodni veter, ki veje nad pašniki), ki so ga v Memfisu že v najbolj sivi pradavnini imenovali tako, ker prihaja z velikih pašnikov Giri, ki ležijo ravno v tej smeri od mesta. Toda tako vroča sta oba vetrova razen kamb'sima vendarle bila, da so se ljudje pred njima umikali v vlažne votline.
4 Kar zdaj počnejo na vodi, počnejo le, ko piha kamb sim in šele tedaj, ko je ta dolgotrajen in postaja čedalje silovitejši, se začnejo potapljati pod vodo, kot nam zdaj kažejo. Toda nikoli ne morejo ostati pod vodo predolgo, ker njihovo močno notranje in zunanje življenjsko območje naredi njihovo telo specifično lažje od vode.
5 Zdaj sedijo na vodi in v tem položaju nam bodo pokazali, kako lovijo ribe! Glejte, s silno močjo svoje volje priganjajo ribe od daleč k sebi! Z rokami jih jemljejo iz vode in jih, če je potrebno, polagajo v svoje navzgor zavihane predpasnike, ki jih vedno nosijo zavezane okrog ledij, in z njimi v sedečem položaju hitro odplavajo na obalo. Njihovo jadro in njihovo krmilo je zgolj njihovo hotenje; takoj, ko bi se radi na vodi hitreje premaknili, hočejo to z vso svojo neomajno trdnostjo vere, in vse, kar hočejo, jim uspe!
6 Glejte, zdaj so ribe že nalovili in bodo tako sede z njimi, kakor puščice hitro po vodni gladini priplavali na obalo! Vidite, so že odrinili in zdaj so že na obali! Zdaj hitro vstajajo in nam prinašajo plen.

7 Marko, povej sinovom, naj številne in zelo žlahtne ribe takoj dajo v vodo, da se ne bodo pokvarile!”
8 Ko črnci prinesejo k nam polne predpasnike živih rib, jih Marko sam odpelje do ribjega zbiralnika; vanj spustijo ribe, dobrih sto po številu. Nato se hitro vrnejo k Meni."
9 In **vodja** takoj spregovori belcem: “Beli bratje, ali se vam to, kar smo naredili zdaj, zdi povsem neverjetno in nemogoče? Vendar je pri nas, povsem preprostih naravnih ljudeh vse to, kar smo naredili pred vami na vodi, nekaj tako zelo naravnega kakor pri vas gledanje, poslušanje, vohanje, okušanje in tipanje.
19 Duševno otrdeli in sprevrženi človek postane tudi telesno veliko težji in je čedalje bolj podoben kamnu, ki ne plava na vodi, ker je težji od nje. Mi pa smo podobni lesu, katerega notranji življenjski duhovi so že veliko svobodnejši, kakor tisti močno determinirani v kakršnem koli kamnu.
11 Pazite, naj pride sem naravni človek, ki v svojem srcu ni občutil napuha in oblastiželjnega samoljubja; naj se prepusti vodi in zagotavljam, da ne bo potonil! Če pa postavite poleg njega na vodo oblastiželjnega in zelo samoljubnega človeka, bo potonil kakor kamen! Le če bi bil zelo debel, to je pri zelo samoljubnih ljudeh zelo težko, bi ga maščoba nekaj časa do približno dveh tretjin njegovega telesa - to se pravi, če bi bil resnično zelo rejen! - držala nad vodo; toda ob navadnem stanju mesa bi potonil kot kamen.
12 Zato velja voda pri nas tudi za dober preskus človekove notranje pristnosti. Kogar voda ne nosi prav dobro, tistega čud je gotovo utrpela kakšno škodo in ta element mu ni naklonjen in mu ne izpolni vsake želje. In kakor smo se zdaj zanesljivo z opazno lahkotnostjo premikali po vodi in tudi pokazali, da so živali pod vodo podrejene naši volji od začetka našega bivanja, tako je bilo tudi pri praljudeh. Zanje reke, jezera in celo morje niso bili ovire, da ne bi potovali po vsej Zemlji, niti ladij niti mostov niso potrebovali. Vas pa pogosto pogoltne voda z vašimi ladjami in mostovi vred in niti vodna mušica ni poslušna vaši volji! Kako zelo ste vendar oddaljeni od pristne človeškosti!
13 Imeti morate različno orožje, da preženete sovražnika v beg; mi ga še nikoli nismo uporabili. Vse doslej tudi nismo imeli drugega rezilnega orodja kot koščeno, z njim smo s precejšnjimi težavami izdelovali svoje kože in svoja oblačila; toda zaradi tega nismo nikoli hodili okrog goli, in naš trud nam ni še nikoli zagrenil življenja. Ko bomo od vas dobili najpotrebnejše orodje, ga bomo uporabljali s toliko večjo ljubeznijo do bližnjega; toda kot nekakšno orožje ga ne bomo nikoli uporabili, o tem ste lahko povsem prepričani!
14 Zdaj pa vi naredite preskus na vodi in pokažite, koliko ste sposobni za življenje!”
15 Ta govor Rimljanom v resnici ni bil povšeči, vendar tega niso pokazali.

212. Gospodovanje zamorcev nad živalmi

1 Vodja Me je vprašal, ali naj belim ljudem pokažejo še kaj nenavadnega.

2 Rekel sem **Jaz**: “Da, Moji ljubi, stari prijatelji! Glejte tam zgoraj, okrog pet tisoč korakov proti poldnevu ob morju vidite grič, ki je proti morju zelo strm. Tam mrgoli vse polno zelo strupenih kač in gadov; preženite te zveri! Pospremili vas bomo tja!”
3 Reče **vodja**: “Gospod, Ti Vsemogočni! Če gre za izgon, ti zadošča le misel in grič bo osvobojen vse te golazni za vse čase; če pa gre tudi tu le za zgled, kolikšna moč je skrita v pristni pračloveškosti, storimo to, tako kot vse, po Tvoji najsvetejši volji!”
4 Rečem **Jaz**: “Razumljivo je, da zahtevam to od vas le zaradi zgleda; zato pojdimo!”
5 Odšli smo in se hitro bližali opisanemu griču in ga v pol ure dosegli. Ko smo prišli tja, je precej velik grič popolnoma oživel od kač in gadov; nastalo je sikanje in skoraj neznosno žvižganje, daje bilo zaradi tega skoraj nemogoče razumeti kakšno besedo. Vsa ta tisočera laznina je dirjala v morje in bliskovito hitro plavala čez širno vodovje in v nekaj trenutkih je bil grič očiščen.
6 **Vodja** pa je stopil k Meni in rekel: “Gospod, vsi kačji plazilci od najstarejših do tistih, ki so se komaj izvalili iz jajc, so odstranjeni; toda še enkrat toliko jih tiči v jajcih! Kdo jih bo iztrebil iz mnogih lukenj in notranjih gnezd? Če namreč ne odstranimo tudi teh, bo ta grič v pol leta prav tako naseljen, kot je bil doslej! Kdo bo torej očistil grič?”
7 Rečem **Jaz**: “Ali nimate nobenega sredstva, da bi uničili tudi te?”
8 Reče **vodja**: “Poznamo samo strup ‘ich nei maona’ (‘strupa nima’), za drugega ne vemo. Morali bi ves grič dolgo pretirano segrevati. Tako bi bilo mogoče po naravni poti uničiti tudi gnezda in jajca. Toda boljša pot bi seveda bila Tvoja volja ali volja Tvojega služabnika! Mi pa za zdaj nimamo nobenega drugega sredstva; kajti tukaj ne moremo ostati, da bi s svojim trajnim zunanjim življenjskim krogom zadušili laznino.”
9 Rečem Jaz: “Je že dobro! Svoj čudež ste že naredili, več pa tudi nisem zahteval od vas; to bom že Jaz uredil! Ker pa je ta grič zdaj brez svojih zlih prebivalcev, se povzpnimo nanj in opravili boste še nekaj preskusov vaše človeške sposobnosti!”
10 Nato smo se povzpeli na grič, ki je na svojem resnično prostranem vrhu lahko sprejel najmanj dva tisoč ljudi. Ko smo bili kakšnih tisoč čevljev nad vodno gladino, je letela visoko v zraku velika in dolga vrsta žerjavov.
11 In **Jaz** sem rekel vodji: “Prijatelj, so vam tudi te ptice še podložne?”
12 Rekel je **vodja**: “To je nam neznana vrsta, ki je doslej še nismo videli; toda niti za trenutek ne dvomim, da bodo tudi ti čutili našo voljo in se po njej ravnali!”
13 Tedaj je vodja pogledal svoje tovariše in rekel: “Pridružite svojo voljo moji, da bomo izpolnili Gospodovo voljo!”
14 Takoj, ko je vodja to izrekel, so se žerjavi začeli spuščati in v nekaj trenutkih so bili na griču med črnci; toda belcev so se ogibali. Takoj nato je vodja namignil žerjavom, naj odletijo naprej, odleteli so in izginili.
15 In spet je visoko v zraku začel krožiti nad našimi glavami par velikanskih jastrebov.

16 Tedaj je **vodja** rekel belcem: “Zdaj pa vi pokličite dol ta par, ki kroži nad nami!”
17 Reče Cirenij **vodji**: “Toda čemu nam vendar ta nekoliko ošabni poziv? Saj že tako in tako veš, da mi, zelo sprevrženi ljudje, nismo več zmožni takšnih pračloveških dejanj! Le izpolni Gospodovo voljo; za vse drugo bo že skrbel Gospod in po Njegovem nauku mogoče tudi mi!”
18 Reče **vodja**: “Misliš, da sem vas belce, pozval, da prikličite oba jastreba, ki še krožita nad nami, zato da bi poveličal samega sebe? Oh, če meniš o meni tako, se zelo motiš! Vas bele brate sem pozval, da bi vas čim bolj življenjsko opomnil na vašo veliko sprevrženost, za katero navsezadnje morete le malo ah nič, in to ne more škodovati nikomur od vas!
19 Le kako bi se lahko ponašali s svojimi naravnimi lastnostmi?! Se vi kdaj ponašate s svojim vidom in sluhom?! Če bi kdaj postali ponosni na svoje lastnosti, ki se vam zdijo čudežne, bi jih že zdavnaj ne imeli več; ker pa je kaj takega pri nas nemogoče, imamo nenehno svoje lastnosti, ki so videti čudežne, in to bomo vam, belcem, znova dokazali. Priletita dol, vidva prebivalca zraka!”
20 Ko je vodja to prav glasno izrekel, sta se mogočna jastreba kakor puščici spustila navzdol ter nežno in z vidno prijaznostjo, kot bi ju najbolje ukrotil kakšen krotilec, sedla na voditeljevo desno roko.
21 Tisti trenutek je priletela mimo sraka in vodja je zapovedal jastrebu, naj jo nepoškodovano ujame in mu jo prinese. Velikanski jastreb je kakor puščica šinil za hitro frfotajočo srako in jo v nekaj trenutkih prinesel. Vreščečo srako je držal v svojih krempljih sicer zelo trdno, vendar je ni ranil, in jo je spustil šele, ko jo je vodja prijel. Vodja je pobožal oba jastreba in ju spet odpustil; obe ptici roparici sta se znova hitro dvignili zelo visoko v zrak in oprezali, kje bi našli kakšen tolst plen.
22 Črnec je dal Cireniju srako za spomin na to dejanje, ki se je vrhovnemu namestniku in tudi vsem drugim Rimljanom in Judom zdelo zelo čudežno.
23 **Cirenij** je izročil srako v skrbno nego hčerkama, ki sta bili navzoči, in Mi rekel: “Gospod, prečudovito, kaj vse zmorejo ti črnci, mar nisi morda tudi Ti nekoliko pridal k vsemu temu Svojo vsemogočno voljo?!”'
24 Rekel sem **Jaz**: “Saj sem ti vendar prej povedal, da bodo delali povsem sami! Le čemu zdaj dvomiš o tem?! O le potrpi; dovolil jim bom narediti še marsikaj, da se ti bo prav pošteno vrtelo zaradi tega.”

213. Zamorci gospodujejo nad rastlinami in elementi

1 Nato sem (**Jaz**) spet poklical Oubratouvisharja in mu rekel: “Pokažite zdaj, kako dobro poznate zrak in njegovo moč; kajti v začetku je bilo človeku v njegovi čistosti dano tudi gospodovanje nad duhovi zraka, da bi mu služili, kadar bi potreboval njihove usluge! Pokažite torej, koliko te praživljenjske sposobnosti še imate!”
2 Vodja je pri priči poklical deset svojih najsposobnejših tovarišev in zahteval, naj iztegnejo roke nadenj in stojijo v krogu okrog njega tako, da bo vsak s svojo desno nogo dobro pokrival sosedovo levo nogo. To se

je takoj zgodilo in naš vodja se je začel vrteti, zapustil je zemeljska tla ter lebdel v zraku in sicer dobro dolžino moža visoko nad zemljo.
3 V tem položaju Me je vprašal, ali naj se dvigne še više ali pa je za pričevanje to dovolj.
4 In **Jaz** sem rekel: "Dovolj je, zato odstopite!"
5 Deseteri so takoj stopili narazen in vodja je bil hitro spet na tleh, najgloblje se je priklonil pred Menoj in Me vprašal, ali naj prikaže še več.
6 In **Jaz** sem rekel: "Kako izruvate drevesa in kako premikate velike gmote kamenja?"
7 Rekel je **vodja**: "Gospod, zelo debelih in velikih dreves v naši deželi močno primanjkuje; le višje gore se lahko ponašajo z njimi. Kjer se na višinskih pašnikih, kamor ne prodre kamb'sim, pasejo črede, tam" stoji tu in tam staro drevo bohahania, ki je navadno prebivališče opic. Tu in tam raste tudi kakšna cipresa in mirta, divji datlji ter kozlovski in kurji kruhovec. To pa je že tudi vsa drevesna vegetacija naše dežele.
8 Na ravnini in zavetrnih kotih dežele uspevajo le žlahtni datelj, figa, ouraniza (pomaranča) in semenza (semensko ali granatno jabolko) in več vrst velikih grmov, ki nam dajejo gradivo za naše koče.
9 Za to, da se izruvajo, res ni potreben kak poseben napor; na močnejših drevesih pa svoje moči še nismo preskusili, čeprav ne dvomimo, da bi se tudi ta morala podrediti naši volji, tako kakor najtežje in največje skale. Tu na tej gori pa stoji mogočno drevo, za katero seveda ne moremo vedeti, kako se imenuje in tudi njegovih lastnosti ne poznamo; toda poskusili bomo, ali ga lahko s svojo voljo izruvamo ali ne!"
10 Reče stari **Marko**: "No, najposlušnejši služabnik vseh gospodarjev Zemlje! To je vsaj petsto let stara cedra! Sedem mož bi jo komaj objelo in štirje zelo močni in izkušeni drvarji bi jo komaj podrli v dveh dneh, zdaj pa gre šest mož in sedem žena tja in hočejo brez sekire izruvati to drevo?! Ampak to, razen, če jih skrivaj ne podpira Gospod s svojo vsemogočno voljo, bi vendar utegnilo biti nekoliko težko uresničljivo."
11 Rečem **Jaz**: "Le potrpljenje, Moj stari vojščak! Tudi tokrat ne bom uporabil Svoje volje in vendar bo drevo kaj kmalu s koreninami vred izruvano iz tal!"
12 Medtem, ko sem to razlagal staremu Marku, so črnci položili roke narahlo okrog debla, in sicer tako, daje desna roka enega zamorca zmeraj pokrivala levico njegovega soseda ali sosede. V takšnem položaju so ostali povsem mirni okrog drevesa polovico četrtinke ure. Po tem času se je drevo začelo najprej zelo počasi vrteti in pri tem je strahovito pokalo. Navzoči so silovito ostrmeli in nihče ni znal niti približno razvozlati tega pojava.
13 Ko pa se je drevo skupaj s trinajsterico, ki ga je rahlo objemala, začelo čedalje bolj vrteti, smo kmalu opazili, da se je s koreninsko grudo vred in z zamorci, ki so ga objemali, vrtelo že povsem v zraku. Tedaj so začeli mnogi, posebno ženske, kričati; mislili so namreč, da bo padajoče drevo več zamorcev zmečkalo.
14 Le **Jaz** sem rekel bojazljivcem: "Ne bojte se; drevo bo zelo počasi padalo in s svojim padcem ne bo nikogar poškodovalo!"

15 Vsi so se pomirili in v istem trenutku so zamorci, ki so objemali drevo, izpustili drug drugega, hitro stekli z gore k nam. Isti trenutek je začelo drevo v zraku omahovati sem ter tja, nazadnje seje nagnilo po svojem naravnem težišču in se po nekaj trenutkih počasi zvrnilo na tla.
16 Ko je bilo drevo tako izruvano, sem (**Jaz**) pokazal zamorcem še skalo, ki je gotovo tehtala pet tisoč stotov in rekel vodji: "Tudi tisto skalo dvignite in jo postavite v luknjo, ki je nastala zaradi izruvanega drevesa!"
17 Isti zamorci so pohiteli k skali in se je oklenili kakor prej drevesa. Še hitreje kakor drevo je skala za lebdela v zraku. Ker je bila zelo obsežna, jo je moralo seveda objeti več zamorcev kakor prej drevo; toda vsak je uvidel, da bi bilo za obvladanje teže te skale tisoč najkrepkejših ljudi še zmeraj veliko premalo.
18 V slabe pol četrtinke ure je skala kot zazidana že trdno tičala v luknji, določeni zanjo, in zamorci so nato spet prihiteli k nam in vodja Me je vprašal, ali naj naredijo še kaj.
19 Jaz pa sem se delal, kot da o nečem razmišljam; **vodja** je to takoj opazil in Mi takole rekel: "Oh, tu bo spet nastalo nekaj neznanskega, ker se Ti sam prej posvetuješ s Sabo! Sicer pa smo bili prepričani, da je Bogu že od vekomaj kristalno jasno, kaj hoče storiti!"
20 Rekel sem **Jaz**: "O da, to je tudi res. Toda privoščil sem vam kratek počitek; kajti to, kar boste še opravili, je vaše zmeraj najbolj neprijetno opravilo, in po dveh opravilih, ki sta povsem obremenili vaše zunanje življenjsko območje, ste potrebovali kratek počitek. Zdaj ste se odpočili in zato nam še pokažite, kako si pripravljate ogenj in da obvladate tudi to prvino! Pojdite in prižgite ogenj in potem pokažite, da mu gospodujete."
21 Vsi navzoči zamorci so takoj okrog velikega, toda že dolgo povsem suhega grma naredili polkrog ter roke in prste v obliki žarkov iztegnili proti suhemu grmu. V nekaj trenutkih se je začelo iz njega kaditi; dim je postajal čedalje močnejši in nenadoma so vzplameneli prasketajoči visoki plameni. Ko pa je bil ves grm v visoko švigajočih plamenih, so vsi zamorci v sklenjenem krogu polegli okrog ognja na obraze in v trenutku je ogenj ugasnil tako, da v vsem do polovice pogorelem grmu ni bilo mogoče najti niti iskrice več.
22 Nato so zamorci spet prišli in Me vprašali, ali so nalogo dobro opravili. In **Jaz** sem jih kar najboljše ocenil. Takoj so hoteli tudi besede v poduk, toda Jaz sem jim namignil, naj še nekoliko počakajo, ker moram zdaj ta njihova dela razložiti belcem. Zamorci so bili s tem zadovoljni in spet smo se vrnili k mizam.

214. Človekovo samospoznanje

1 Ko sem s Svojimi učenci, Rimljani in Grki spet sedel k zdaj že običajni mizi, je stopil k Meni vodja in Me prosil, ali bi smel biti z nekaj svojimi tovariši tudi on navzoč pri Mojih razlagah.
2 **Jaz** sem rekel: "Brez vsake ovire; saj morate odslej svoje življenje vendar popolnoma spoznati! Imate pač še povsem človekovo pradavno življenjsko moč, veseli Me tudi, da ste kot ljudje popolni gospodarji celotne narave - vse to je sad vašega najpopolnejšega zaupanja in vaše

neomajne vere in najtrdnejše volje. Toda to svojo moč poznate tako malo kot nekdo pozna moč, ki premika človekove ude in poganja kri po žilah in priganja srce, da bije, ter sili pljuča, da vdihavajo in izdihavajo zrak, kakor je nujno za življenje in po njegovi notranji dejavnosti glede na več ali manj toplote, ki nastaja v krvi večinoma zaradi večje ali manjše dejavnosti telesnih udov.
3 To so torej vsakdanje izkušnje vsakega človeka in vendar jih nihče ne razume, ker nihče prav ne pozna samega sebe; koliko manj boste razumeli šele svoje izredne življenjske lastnosti, ki so očitno globlje od zgolj tistih, ki delujejo v vašem telesnem organizmu!
4 Toda, če vam jih globlje razložim, jih boste vendarle razumeli prej, kot če bi vam razložil telesni organizem in njegovo povezavo z dušo. Tega vam pravzaprav sploh ne morem razložiti, ker bi za vas skoraj nešteta mnogoterost najrazličnejših organov zahtevala več kot Metuzalemovo starost skoraj tisoč let, da bi jih od prvega do zadnjega samo našteli, kaj šele potem uvideli posebnost in namen vsakega organa in spoznali splošno povezanost, medsebojno vplivanje in tisočero različnosti vsakega posameznega organa.
5 Na primer: Dva lasa sta tesno drug ob drugem. Vi mislite, da potrebujeta enako oskrbo in bi rasla tudi zamenjana. Pri laseh na človeškem telesu ne gre tako, kot gre na zemlji s presajanjem dreves, grmov in rastlin! Las s povsem lastnim organizmom raste samo na tistem mestu, kjer zraste; zaradi posebne ureditve svojega koreninskega organizma ne bi uspeval na nobenem drugem mestu.
6 V človeškem telesnem organizmu obstaja nadvse urejeno ravnotežje in za vas komaj verjetna različnost. Da bi razumeli organsko zgradbo človeškega telesa in vedeli za vsak najmanjši atom in spoznali razlog "zakaj tako in ne drugače", morate biti prej popolni v duhu.
7 Ko duh in duša postaneta eno, potem popolna in svetlobe polna duša od znotraj navzven opazuje svoje telo in z enim pogledom spozna njegovo celotno najbolj umetelno zgradbo, ter se spomni čemu in za kaj je vsak najmanjši del kakšnega organa v njenem telesu in spozna njegovo najsmotrnejšo ureditev. Dokler pa duša ne doseže svoje življenjske popolnosti, pa v tisoč in znova tisoč letih ne more priti do temeljitega spoznanja organizma svojega telesa.
8 Toda povsem drugače je s čisto duhovno zmožnostjo duše! Ta ji lahko to razloži v splošnih obrisih in tako je tudi nujno, da mora to spoznati prej in laže. Brez tega praktičnega spoznanja se duša namreč nikoli ne bi mogla resnično povezati s svojim duhom, brez takšne povezave pa ni mogoče notranje najgloblje spoznati samega sebe.
9 Zato pazite, kako bom zdaj pred vami kar se da jasno razložil pravo, pravilno praživljenje prvih ljudi!"

215. Sfera zunanjega življenja človeške duše in sfera zunanje svetlobe sonca

1 (**Gospod**:) "Prvega človeškega para nisem mogel postaviti na to zemljo drugače kot popolnega po pravem življenjskem redu. Čustveno življenje

je moralo v tem svetu nastopiti kot popolnoma izoblikovano, da ne bi hitro postalo plen tisočkrat tisoč drugih sovražnih bitij in elementov.
2 Podobnost z Mojo prabožansko bitjo je bila v prvem človeškem paru tako rekoč že popolna in zato je lahko povsem učinkovito gospodoval nad celotnim stvarstvom. Kako pa se to dogaja? Poslušajte!
3 V svoji naravi popolna duša je osebno sicer v popolni človeški obliki navzoča v telesu; toda njeni občutki, njeno čutenje in hotenje gredo tako kot svetlobni žarki iz sonca na vse mogoče strani delujoč daleč navzven. Kolikor bližje je duši, toliko močnejše in učinkovitejše je tudi nenehno izžarevanje mišljenja, čutenja in hotenja.
4 Zunanja svetlobna sfera sonca, v kateri so Zemlja, Luna in še velika množica vsakovrstnih drugih nebesnih teles, je nekakšno območje sončevega zunanjega življenja, ki vse, kar je v njegovem območju, obuja v določeno naravno življenje. Vse se mora bolj ali manj vključiti v sončev red, in sonce je potem zakonodajalec in gospodar vseh drugih nebesnih teles, ki so kjer koli v območju njegovega svetlobnega sevanja.
5 Seveda o soncu ne moremo reči, da misli in hoče; toda njegova svetloba je kljub temu velika misel in toplota svetlobe zelo trdna volja, toda ne izhaja od sonca, temveč od Mene in deluje po organskem bitju sončnega telesa.
6 Kolikor bližje je katero nebesno telo soncu, toliko bolj mora tudi sprejemati vase oživljajočo moč sončeve zunanje življenjske sfere, da v njej deluje in jo določa, in mora sprejeti vse, kar hoče na njem gojiti sončna svetloba in toplota.
7In kakor sonce povzroča čudeže na nebesnih telesih zgolj s svojo zunanjo življenjsko sfero, tako tudi nepokvarjena in na svoj prvotni način popolna duša, ki je polna življenja, torej polna ljubezni, polna vere in polna trdne volje!
8 Takšne duše je sama svetloba in toplota in seva na daleč, in to izžarevanje povzroča njena mogočna zunanja življenjska sfera. In tako kakor v sončevem območju zunanje življenjske sfere povsod čudežno deluje Moja volja in se ji nobena sila ne more upirati, tako čudežno deluje tudi volja popolne, nepokvarjene duše, ki je tudi Moja volja, ker je v Mojem redu.
9 Ko pa bi sonce z Mojim privoljenjem bilo poškodovano ter bi bila njegov nadvse umetelni in modro ustvarjeni veličastni organizem in mehanizem uničena, in nazadnje njegova velika naravna duša vseh naravnih duš, vsa preplašena in zakrnela, ne bi skrbela za nič drugega kot za ureditev svojega razrvanega telesnega organizma ali bi ga v najslabšem primeru celo zapustila in velike ruševine prepustila uničenju, kako bi bilo tedaj z vse oživljajočim območjem zunanje življenjske sfere? Tedaj bi v njenih planetarnih območjih takoj nastal največji nered; vegetacije in mesenega življenja bi bilo nenadoma konec!
10 Četudi bi si ljudje še nekaj časa pomagali z najrazličnejšimi zalogami, večno noč nekaj časa razsvetljevali z baklami in svetilkami in prostore ogrevali z lesom iz Zemljinih gozdov, bi celo ljudje te Zemlje, ki so z zalogami najbogatejši, lahko tako nadvse skromno preživeli največ deset let. Po tem času pa bi že bilo konec vsega vegetativnega in ustvarjenega

življenja na zemlji. Nobena rastlina ne bi več rastla in rodila živega semena; živali ne bi več našle hrane in bi morale poginiti od lakote in otrpniti od prehudega mraza; zemlja sama bi iztirila iz svoje krožnice in bi potem ali trčila s kakšnim drugim planetom ali pa bi po več tisoč letih dospela v svetlobno območje kakšnega drugega od nešteto sonc, v katerega svetlobi in toploti bi se počasi začela znova tajati in v spremenjenem redu spet počasi in postopno oživljati, toda svojega zdajšnjega, popolnoma srečnega, najbolje urejenega bivanja gotovo nikoli več ne bi dosegla!
11 Vse to bi bil učinek in posledica, če bi sonce zapadlo v velik ali celo največji nered. Ne bi bilo več gospodar in zakonodajalec za številna druga, manjša nebesna telesa, ki krožijo okrog njega. Tudi bi, kot sem rekel, kmalu sama zapadla v strahoten nered in bi zaradi svojega silnega padca postala soncu sovražna; tega sonce ne bi moglo preprečiti, ker ne bi imelo nobene življenjske moči več, ki bi delovala navzven, da bi zadržalo sproščeno težnost planetov ali jo vsaj obrzdalo.
12 Da pa kakršna koli neogibna in le kratkotrajna lokalna razrvanost, ki nastane le na površju, torej le na zunanji skorji sonca, takoj škoduje tudi planetom, dokazujejo črni madeži, ki se neredko pokažejo in ste jih videli tu intam na vzhajajočem ali zahajočem soncu. Takoj ko opazite takšen le kot točka velik madež, lahko pričakujete, da se bo ta nered tudi kmalu začel z viharji in neurjem izražati na zemlji.
13 Toda zakaj tako? Saj je sonce vendar tako daleč od zemlje, da bi močno izstreljena puščica potrebovala skoraj celih petdeset let, da bi dospela na sonce; le kako lahko življenjsko krepki zemlji škodi to kar se dogaja tako daleč na soncu?“
14 Da, kar se dogaja na sončevem telesu neposredno sicer ne bi učinkovalo na zemlji; toda črn madež na soncu ni tako majhen, kot je videti s te zemlje! V resnici je tam več tisočkrat večji, kot je vse zemljino površje. Zaradi tega nadvse občutljivim Zemljinim življenjskim duhovnom občutno primanjkuje svetlobe in toplote. Takoj se preplašijo in postanejo pretirano dejavni; tuleči viharji, oblaki, dež, toča in sneg včasih celo v vročih deželah zemlje, so posledica tega najmanjšega nereda na le eni točki sonca, ker domači nered prehaja v sončevo območje zunanje življenjske sfere, ki sega še zelo daleč onstran te naše zemlje v prostrano prostorje stvarstva in škoduje nebesnim telesom, ki so v območju sončeve zunanje življenjske sfere, prav tako kakor sicer nemoteni sončev svetlobni in toplotni red po svojem območju zunanje življenjske sfere zelo blagodejno vpliva na planete, ki pripadajo k soncu."

216. O vplivu človeškega značaja na domače živali

1 (**Gospod**:) “Zamislite si zdaj človeško dušo v njeni prvotni nepokvarjenosti kot resnično sonce med vsemi oživljenimi in različno poduhovljenimi ustvarjenimi bitji, ki se morajo vsa podrediti človeški duši, ker iz njenega območja zunanje življenjske sfere, če je ta tako kot duša povsem v redu, sprejemajo duhovno življenjsko svetlobo in duhovno življenjsko toploto za vegetacijo svoje naraščajoče duševne

življenjske sfere, in tako nežno, potrpežljivo in poslušno rastejo. Kajti duše rastlin in živali so določene - to vam seveda še ni znano - da bodo nekoč tudi same postale človeške duše.
2 Rastline in še bolj živali niso nič drugega kot po Moji modrosti in uvidu primerne prve posode za zbiranje in postopno oblikovanje in sprijemanje v neizmernem prostorju stvarstva navzoče - lahko bi rekli - splošne življenjske moči naravnih duš, iz katere izvirajo tudi vaše duše, četudi so se prvotno oblikovale na tem ali na kakšnem drugem planetu, kar je skoraj isto. Te živalske duše občutijo izžarevanje krepke človeške duše in iz njega oblikovano območje svetlobe in toplote naravnega življenja.
3 V tem popolnem območju zunanjega življenja uspevajo živali kot planeti v sončni svetlobi in toploti, in duša nobene živali se ne more upreti volji popolne človeške duše, temveč skromno kroži okrog nje kakor planet okrog sonca, in se v tej duhovni svetlobi in v njeni toploti odlično oblikuje za naslednji prehod na višjo stopnjo.
4 Da bi to še bolj praktično spoznali, si oglejmo podrobneje le nekaj domačih živali in njihovih lastnikov. Poslušajte! Podajmo se k trdosrčnemu in ošabnemu lastniku in si v duhu oglejmo vse njegove domače živali! Njegovi domači psi so najhudobnejši in bolj divji kot volkovi v gozdu, njegova goveda plaha in zaradi strahu pogosto nevarno divja. Njegove ovce in koze bežijo pred vsako človeško postavo in jih je težko ujeti. Skozi vrt njegovih svinj, ki jih goji zaradi masti, ni priporočljivo hoditi, da vas ne bi, ker so tako zelo divje, morilsko napadle. Kokoši in druga domača perutnina je prav tako plašna in jo je težko ujeti. Tudi njegovim oslom, konjem, kamelam in volom se ni dobro preveč zaupljivo približati; kajti tu opazimo zelo malo kakšne živalske kulture. Le z neprenehnim divjim vpitjem, preklinjanjem in z nenehnimi udarci, sunki in zbadanjem jih lahko uporabijo za nekatera vlečna dela in pri tem se večinoma zmeraj zgodi kakšna nesreča!
5 Le zakaj so pri našem trdem in ošabnem lastniku domače živali tako zelo surove, divje in nevoljne? Lastnikova duša je zanje življenjsko sonce v največjem neredu! Njegovi služabniki in hlapci kmalu postanejo takšni kot njihov gospodar; ledeno mrzle duše živali, ki so jim izročene v varstvo in vodstvo, niti od daleč ne občutijo življenjskega sonca. Tu vsak kriči, preklinja in pretepa, kolikor le more! Kako naj bodo živali takšnega lastnika tako blagodejno razpoložene, da bi lahko rekli, da so v redu?!
6 Zdaj pa pojdimo k pristnemu staro patriarhalno dobremu in modremu lastniku številnih in velikih čred in opazujmo njegove domače živali! Kakšna komaj verjetna razlika! Niti govedo niti ovce ne zapuščajo svojega dobrega pastirja! Le en sam njegov klic in hitro pritečejo k njemu, se nagnetejo okrog njega in dobesedno z vidno pozornostjo poslušajo, ali jim bo kaj povedal! In če to stori, ubogajo in se čudežno podredijo volji dobrega pastirja, ob katerega duševni svetlobi so se spet osvežile.
7 Kamela razume najrahlejši namig svojega dobrega vodnika in pogumni konj ne bo postal plašen pod sedlom svojega jezdeca. Skratka, vse domače živali blagega in dobrega gospodarja so krotke, poslušne in ubogajo glas svojih čuvajev in svojega gospodarja, in pri vseh živalih

zlahka opazimo krotkost, kot se žlahtnim drevesom na prvi pogled vidi, da rodijo žlahtne sadeže; pri njih so namreč deblo, veje in listje lepo nežno zaobljeni, gladki in brez ostrih konic in trnov, in sadež ima prijeten okus.
8 Vzrok vsega tega so, kot sem povedal, ena ali več zdravih, nepokvarjenih duš, iz katerih svetlega bitja se navzven širi duševno svetlobno območje, ki vsebuje vse tisto, kar vsebuje v sebi duša kot svoj življenjski element: ljubezen, vero, zaupanje, spoznanje, hotenje in uspeh."

217. Prednosti prave dušne vzgoje

1 (**Gospod**:) "Ce pa se človekova duša zakoplje v vsemogoče posvetno gmotne skrbi ali se začne zakopavati vanje, tedaj kali svoje svetlobno bitje in nazadnje postane povsem temna in mračna. Potem v njej ni več nobene zaloge močne ljubezni, nadvse slabotna komaj zadostuje zanjo samo; od tod prihaja sebičnost, samoljubje, ki ne more preiti na nikogar drugega več. Od kod naj izvira močna vera in volja tam, kjer postane ljubezen tako neznatna, ker je vera vendar svetloba iz plamena ljubezni in volja vse dejavna moč svetlobe?!
2 Ko bi takšni ljudje s pičlo ljubeznijo nazadnje začeli v sebi čutiti, čeprav povsem topo, da jim zaradi slabotnosti njihove ljubezni prav nič ne uspeva, in bi spoznali, da so sami krivi za to, da je vsak njihov račun prekrižan, ker ne more biti nobenega učinka tam, kjer manjka za to potrebna moč, bi se jim še dalo pomagati; tako pa se le jezijo in postajajo zagrenjeni zaradi vsakega uspeha pri drugih ljudeh.
3 Jeza je sicer tudi žarenje, vendar pogubno. V tem peklenskem siju kmalu zagledajo tudi vsakovrstna slepila, s katerimi bi si zlahka zagotovili nekakšno blaginjo. Hitro preskusijo takšna sredstva; večinoma pa se jim ponesrečijo, ker so pač slepila. Toda večkratni neuspeh jih ne izuči, temveč jih še bolj razsrdi in razjezi. Postanejo ošabni in polni napuha, začnejo se zatekati k nasilnim sredstvom in jih tudi uporabljajo. Občasni uspehi jih naredijo predrznejše, postanejo okrutni in skušajo odstraniti s poti vse, kar spoznajo kot oviro do svoje domnevne sreče. S samimi napačnimi sredstvi so si torej zagotovili precejšnjo blaginjo in zdaj imajo za edino pravo in resnično ravno to pot, po kateri so se tudi sami povzpeli do sreče.
4 Ko potem takšni ljudje kot po navadi dobijo otroke, ti seveda ne bodo mogli biti vzgojeni drugače kakor na način, po katerem so njihovi starši dosegli posvetno srečo, namreč po vsakovrstni posvetni modrosti. Potem takšne otroke šolajo v vsem mogočem, toda vse le za svet! Pri tem se niti najmanj ne ozirajo na vzgojo srca, ki je najprej potrebna, in se tudi ne morejo, ker tako starši kot učitelji in vzgojitelji, ki staršem zaradi dobičkaželjnosti hočejo ugajati, sami nimajo niti pojma več o naravi duše.
5 Ves čas namenijo najzgodnejši vzgoji in ostrenju razuma. Kolikor se da, spodbujajo otroka k temu z vsakovrstnimi darili in priznanji, pri tem pa ga že v najzgodnejši dobi z vzgojo razuma kolikor je le mogoče vadijo

v samoljubju in pohlepu, ga oblačijo v fina in bahava oblačila in pogosto se tak otrok že v desetem letu od samega napuha ne pozna več. Gorje revnemu otroku ali nasploh revnemu človeku, ki takemu pokvarjenemu otroku ne bi izkazal želene časti ali bi se mu celo rogal! V takem pokvarjenem otroku bi si nakopal trajnega sovražnika!
6 Kako je mogoče pri takih ljudeh pomisliti še na tisto Meni podobno notranjo življenjsko moč?! Kje je tu človekovo gospodovanje nad celotno naravo in nad elementi, iz katerih je končno sestavljeno in mora biti sestavljeno vse, kar je ustvarjeno?!
7 Če pa je pri človeku najprej in predvsem vzgojeno srce in je šele potem dodana zlahka uresničljiva in učinkovita izobrazba razuma, bo tako prebujeni razum postal živ svetlobni eter, ki obliva dušo tako kot svetlobni eter obliva sonce, iz katerega se potem pojavljajo vsi tisti čudoviti učinki, ki povsod oživljajo to zemljo, kot vidite.
8 Pri pravem izobraževanju človekova duša je in ostaja ponotranjena in dejavna, in to, kar imenujete 'razum', je izžarevajoči učinek notranje dejavnosti duše. Zunanja svetloba razuma duši osvetljuje vse še tako kritične zunanje razmere, in volja duše potem preide v to zunanjo svetlobo in njeno čudovito delovanje vse oplaja in vsemu daje rast; ker je po Mojem redu človek tako urejen, je volja in zaupanje tudi nekaj, kar izhaja iz Mojega vsemogočnega hotenja, ki se mu mora pač zanesljivo ukloniti vse stvarstvo. Kar potem tak urejen človek hoče, se mora zgoditi daleč naokrog, ker človekovo območje zunanjega življenja pravzaprav preveva Moj duh, kateremu so mogoče vse stvari.
9 Ko je potem tak človek popolnoma prerojen iz svojega duha, Mi postane povsem enakovreden in lahko v vsej svoji življenjski svobodi hoče, kar se mu zljubi v Mojem redu, katerega del je tudi sam postal, in zgoditi se mora po njegovi svobodni volji. V takšnem življenjsko popolnem stanju, ker Mi je povsem podoben, človek potem ni le gospodar ustvarjenih bitij in krajevnih elementov te zemlje, temveč se njegova oblast tako kot Moja razteza nad vsem stvarstvom v neskončnem prostoru, in njegova volja lahko predpisuje zakone neštetim svetovom in ti jih bodo izpolnjevali. Njegov poveličan vid tako kot Moj, pravzaprav z Mojim, prodira v vse, in njegovo najjasnejše spoznanje vidi povsod v vsem stvarstvu potrebe, in lahko naroča in ustvarja in pomaga, kjer koli in kar koli že; saj je vendar v vsem eno z Menoj."

218. Oblast popolne duše

1 (**Gospod**:) "Vendar te stopnje najvišje življenjske popolnosti pred Mojim učlovečenjem ni mogel doseči nihče; in Jaz sem prišel zdaj na to Zemljo zato, da bi vas z vnovičnim rojstvom vašega duha v vašo dušo naredil za Svoje resnične otroke. Ko zdaj govorim o popolni duši, velja to le za tisto dušo, v kateri je Moj duh sicer že dejaven, toda z njo še ni popolnoma eno.
2 Tako popolna duša torej iz prej navedenih vzrokov ni le sposobna delati čudežev kot gospodar nad vsemi ustvarjenimi bitji, temveč ima v

moči duha, ki je v njej na trenutke bolj prebujen, tudi videnja v čisto duhovnih območjih in lahko sliši besedo Božjega duha, kot so jo slišali vidci in preroki, ki so poleg svojega daru videnja in prerokovanja iz Mojega duha imeli zmeraj tudi neko, za vse naravne ljudi opazno, čudodelno oblast nad elementi in vsemi ustvarjenimi bitji.
3 Mojzes je delal čudeže, njegov brat Aron enako, prav tako Jozue in pozneje Elija in za njim še mnogo prerokov in vidcev.
4 Preroka po imenu Daniel ('sin dneva ali svetlobe') je v Babielonu (Babilon) okrutni kralj zaradi grozilne pridige vrgel v levjo jamo, v kateri je bilo dvanajst rabljev, lačnih levov. Že vrsto let so jih hranili z vsakovrstnimi nesrečnimi zločinci. Zaradi Danielovega ostrega svarilnega govora razsrjeni kralj je dal tudi Daniela, četudi ga je sicer imel rad zaradi njegove modrosti, brez milosti in popuščanja vreči v jamo zanesljive smrti.
5 Toda Danielova popolna duša je gospodovala tudi lačnim levom! Ko so ga biriči vrgli v jamo, mu levi ne le niso nič storili, temveč so v vidnem spoštovanju sedeli okoli njega kot okrog svojega naravnega gospodarja in zapovednika. Daniel, ki se je dobro zavedal, da se nahaja med levi, je od svojih učencev zahteval svojo pisalno tablico, in je tri dni pisal prerokbo, nepoškodovan v jami smrti sredi dvanajstih levov. Ko so to sporočili kralju, mu je bilo žal, da je to storil Danielu in je ukazal, naj ga v košari spet potegnejo iz jame, ter mu dal svobodo.
6 Prav tako so bili v istem času trije mladeniči, ki niso hoteli pripogniti svojih kolen pred Baalom. Zaradi tega se je neumni kralj tako razsrdil, daje ukazal apneno peč tri dni čezmerno kuriti in vanjo vreči te tri mladeniče, če bi se še naprej upirali kraljevi zapovedi. V duši popolni mladeniči pa so vztrajali pri svojem dobro utemeljenem sklepu in niso pokazali niti najmanjšega strahu pred razbeljeno pečjo. Trije dnevi so minili in tri mladeniče so na besni kraljev ukaz biriči zgrabili in jih prek razbeljenega roba vrgli v široko ognjeno žrelo. Tem pa se ni poškodoval niti las na glavi, medtem ko se je prehuda vročina polastila vsakega biriča in ga sežgala v oglje.
7 In kaj je varovalo te tri mladeniče v ognjeni peči? Popolna duša, zasidrana v Mojem praredu! Nazadnje je prišel še angel in jih nepoškodovane popeljal iz strašne žerjavice, kateri se ni mogel na trideset korakov približati noben človek brez nevarnosti, da bi bil pri priči sežgan!
8 Vse to ni nič drugega kot sami zgledi čudovite moči in oblasti popolne duše!"

219. Delovanje sončne svetlobe. Ureditev človeškega očesa. Vid duše

1 (**Gospod**:) "Ti zamorci so znova zgovorno dokazali, da je tako in ne drugače. Sonce vsak dan v vsaki rastlini in v vsaki živali še veliko otipljive dokazuje, kolikšna moč in učinkovitost se skrivata v njegovem daleč segajočem zunanjem življenjskem območju.

2 Vse to se mora napačno vzgojenemu posvetnemu in razumarskemu človeku zdeti kot pravljica in v tem ne vidi nič drugega kot izmišljotino razgrete domišljije in čisto norost. To so zanj same neumnosti, katerih učinkovitosti si ne more zamisliti, ker seveda kaj takega ne more storiti in mu zaradi modrih in nujnih razlogov to tudi mora biti onemogočeno. Le kdo bi namreč lahko opravil kakšno ročno delo brez rok in kdo bi lahko hodil brez nog?!
3 Če bi bilo Sonce povsem temna kepa, kar bi kljub svoji velikosti lahko bilo prav tako kot črni apnenčev kamen, ne bi omogočalo naravnega življenja na svetovih. Toda njegova notranja veličastna, za vaše razumevanje seveda se nerazumljiva organska ureditev je takšna, da se mora iz njegove notranjosti nenehno razvijati neznanska množina finih vrst zraka (plinov). Tako je silno veliko Sončevo telo, prvič, prisiljeno, da se vrti okrog svoje osi, to vrtenje pa povzroča nenehno trenje velike Sončeve atmosfere z etrom (prazrakom), ki pritiska nanjo, to pa, drugič, vedno znova zbuja dejavnost neštetih naravnih duhov, ki tičijo v veliki Sončevi atmosferi; ta dejavnost se potem prenaša na zelo lahko vzburljive naravne duhove v etru tako, da se v nekem trenutku vzburijo do dvesto tisoč poljskih poti [1] daleč od sonca v ravni črti in vsak naslednji trenutek za enako razdaljo naprej in naprej in tako vsak trenutek se naprej, do za vas neizmerljive oddaljenosti od sonca.
4 S tem vzbujanjem pranaravnih duhov v neizmernem prostoru stvarstva se prvotna sončeva svetloba, tako kot sem vam zdaj dovolj razložil, prenaša na zemeljska telesa ali planete, ki krožijo v njegovem območju in v manjših atmosferah planetov povzroča enako vzburjenje že solidnejših naravnih atmosferskih duhov; le-to se, kolikor globlje je, toliko siloviteje zazna in občuti, ker tudi duhovi postajajo čedalje solidnejši. Če drgnete kamna drug ob drugega, bo trenje gotovo silovitejše kakor, če bi začeli drgniti puhasti peresi; zato bo v globokih dolinah zemlje tudi svetleje in topleje kakor na najvišjih vrhovih Zemljinih gora.
5 Dober računar med vami bo pomislil: Če to povzroča razmnoževanje sončne in vsake druge svetlobe, mora biti svetloba povsod ista in ne bi mogli posebej razločiti podobe Sonca, veliko bolj sijoče od drugega svetlega obzorja!
6 Da, povem vam, nedvomno bi tudi bilo tako, če ne bi Jaz očesa naredil tako, da pride vsa svetloba in odbita svetloba vsega osvetljenega po določenem vrnitvenem delovanju nadvse vzburjenih konturnih žarkov, ki so kot v določenem kotu sekajoče se črte, skozi povsem majhno odprtino na nadvse občutljivo mrežnico in od nje na še občutljivejši vidni živec.
7 S tem ukrepom so izločeni vsi zgolj enojno vzbujeni izlivi svetlobe in le lomljeni glavni konturni žarki dosežejo nadvse občutljivo mrežnico in od tam na vidni živec; šele po tem ustrezni organi vtisnejo sliko na možganske tablice tako, kot je na sliki, ali kot je ustrezno znamenje in jo postavijo duši na ogled.

[1] Deset poljskih poti = (J nemska milja) = 7,5 kilometra

8 Če oko ne bi bilo tako urejeno, seveda ne bi videli slike posameznega sonca, temveč bi bilo vse enakomerno svetlobno morje enako tistemu, ki ga je več očaranih ljudi duhovno gledalo in v njem v splošni svetlobi niso mogli razločiti niti svojega jaza.
9 Modri Egiptogrk, Platon, priča o tem v svojih spisih, ki nam jih je zapustil, kot tudi več modrecev pradavnine. Zaspali so in se znašli v svetlobnem morju, v katerem so se sicer slutili, niso pa se mogli videti, in so zato zmeraj imeli čudovit občutek, kot da bi bili popolnoma eno s prasvetlobo, ki so jo imenovali božanstvo.
10 Vzrok za to je bil v še ne popolnoma urejenem vidu duše. Ta pa ni bil popolnoma urejen zato, ker je bila njihova prvotna vzgoja, čeprav stroga, vendarle napačna; namreč, kjer vzgoja razuma prehiteva vzgojo srca, je vzgoja napačna."

220. O prerojenju in pravi vzgoji človeka

1 (**Gospod**:) "Le kakšne sadeže bi rodilo drevo, če se na njem vse, kar razveseljuje čud, ne bi zgodilo, še preden se zasnujejo prvi plodovi? Kako bi delovala jesen namesto pomladi in pomlad namesto jeseni, ki ji navadno sledi mrzla in otrpla zima? Mar ne bi zimski mraz uničil cvetja, ki dviga srce in umoril list, ki izžareva upanje, skupaj s prvim sadom, ki ga šele cvet blagoslovi in oživi za uspešen nastanek in obstoj? Le drevesni les bi rastel, toda nikoli ne bi nihče od vas videl na njem zoreti sadu!
2 In enako je tudi s človekom, posebno pa še z njegovo dušo! Vse postane groba materija, od katere ni drugega sadu kakor tistega, ki se nazadnje poseka in kot les sežge v ognju sodbe, da bi končno morda iz pepela vendarle pridobili vsaj nekaj koristi za gnojenje in čiščenje slabe in nerodovitne prsti (materialna poljedelska spoznanja).
3 Kdor začne svoje otroke prebujati in vzgajati pri razumu, začne graditi hišo pri strešnem slemenu in zajema vodo v preluknjano posodo. Mokra sicer bo, dokler se bo zajemalec ukvarjal s tem brezplodnim delom; kljub temu pa ne bo nikoli ostala v njej niti kaplja žive vode in s čudežnimi izrazi duševnega življenja pač za vse večne čase ne bo nič. Preluknjano posodo bi bilo treba z neizrekljivim trudom natančno zamašiti, potem bi seveda lahko vodo tudi držala. Toda kako zlahka strohni premalo dober in preslabo vstavljen čep in posoda sčasoma spet ostane povsem brez vode življenja!
4 To je treba vzeti tako: razumarsko vzgojen človek lahko z velikim samozatajevanjem doseže učinkovito vzgojo srca tudi pozneje; če pa pri tem ni izjemno skrben in ne pazi dobro na mnoge zamaške, s katerimi je zamašil vse številne luknje (zemeljske slabosti) v svoji posodi življenja, in, če zanemari le eno slabost ali eno samo luknjico premalo zamaši, se bo hitro prepričal, da mu je zbrana voda življenja iztekla in daje povsem neopazno spet postal stari človek brez notranje življenjske vsebine!
5 Zato pa sem vam priporočil predvsem ljubezen do bližnjega, ki izvira iz ljubezni do Boga! Kajti edino ta zmore kljub vaši celotni sprevrženosti iz vas spet narediti ljudi v Mojem redu. Naj vas ne zaslepi svet; vse, kar

vam daje, je namreč smrt in sodba, zgolj sad čistega razuma! Edino ljubezen vas lahko preoblikuje v življenje!
6 Zato sem tudi prišel na svet, da bi vam pokazal pravo spreobrnitev, vrnitev k Moji ureditvi in pravo pot, da boste stopali po njej, dokler ne boste dosegli resničnega prerojenja duha v duši, po katerem nobena vnovična vrnitev v zlo ni niti predstavljiva niti mogoča.
7 To se mora zdaj začeti pri vas, ker bi tistim, ki so postali sprevrženi, zgolj zakrpano spreobrnjenje duše le malo pomagalo. Duša se mora sicer popolnoma spreobrniti, še preden je mogoče doseči prerojenje duha v njej; toda zamašeno in zakrpano, torej poboljšano stanje duše ni trajno, ker zaradi moči sveta in njegovih časnih koristi zgolj zakrpana duša ob naslednji, nekoliko vabljivejši priložnosti vse prehitro zapade v svojo staro vajeno sprevrženost.
8 Da bi to kar se da preprečil, sem novo pot utrl tako, da se Moj duh, ki ga kot iskro Svoje očetovske ljubezni polagam in sem ga položil v srce vsake duše, hrani z vašo ljubeznijo do Mene, in iz nje z resnično in dejavno ljubeznijo do bližnjega v vaši duši raste, ter se potem, ko doseže pravo velikost in moč, povsem združi s poboljšano dušo in postane eno z njo. To dejanje naj se potem imenuje prerojenje duha in se bo tako tudi imenovalo.
9 Kdor ga doseže, je seveda neprimerno više kot še tako popolna duša, ki sicer tudi veliko zmore, toda ne glede na to vendarle nikoli ne vsega, kar je pridržano docela prerojenemu človeku.
10 Ta iskra Moje ljubezni pa bo povsem položena v srce človeške duše šele tedaj, ko je človek Mojo besedo slišal in jo v svoji notranjosti zvesto in z vso ljubeznijo do resnice sprejel; dokler tega ni, ne more noben, še tako duševno popoln človek doseči prerojenja duha. Brez Moje besede, ki vam jo zdaj govorim, iskra Moje ljubezni pač ne pride v srce vaše duše, in kjer je ni, tudi ne more rasti in napredovati v duši in v njej torej tudi ne more biti na novo rojena.
11 V prihodnje pa bodo tudi otročiči, če bodo v Moje ime in v Mojo besedo zaznamovani in krščeni, dobili v srce svoje duše duhovno iskro Moje ljubezni; toda ta kljub temu ne bo rasla ob napačni vzgoji, pač pa ob vzgoji po Mojem redu, ki sem vam ga zdaj razločno pokazal, po katerem se mora najprej oblikovati predvsem čud in šele nato razum. Čud pa se oblikuje po resnični ljubezni ter krotkosti in potrpežljivosti.
12 Učite otročiče zgodaj ljubiti Očeta v nebesih, pokažite jim, kako dober in ljubeč je, kako je vse, kar je, v blagor človeka ustvaril nadvse dobro, lepo in modro, in kako zelo so Mu pri srcu zlasti otročiči, ki Ga nadvse ljubijo! Ob vsaki posebni priložnosti jih opozarjajte, da vse to vodi, ureja in ustvarja Oče v nebesih; tako boste srca malih obrnili k Meni in Moja ljubezen se bo kar se da hitro začela razraščati v njih! Če boste svoje male vodili tako, vam bo vaše malo prizadevanje lahko kmalu rodilo najžlahtnejše sadove, drugače pa trnje in osat, na katerih ne rastejo niti grozdje niti fige!
13 Zdaj Mi pa tudi odkrito povejte, ali razumete, kako in zakaj lahko ti naši črni bratje opravljajo takšna dejanja, ki se vam gotovo morajo zdeti nerazložljiv čudež!”

221. O pravem razumevanju in branju misli

1 Nato reče **vodja** zamorcev: "Gospod, Ti vsemogočni in najmodrejši Bog! Jaz in moji tovariši smo Te prav dobro razumeli; toda ali so Te v pravem pomenu in v pravem duhu razumeli tudi belci, zaradi katerih si pravzaprav vse to razložil, tega nikakor ne bi mogel zanesljivo trditi! Zdi se mi, da je najbrž marsikomu še marsikaj ostalo nejasno!
2 Vendar, kogar še kar koli teži, se bo že oglasil, če mu je več do čistega spoznanja kot do domnevne razumarske časti, ki jo po njegovem mnenju le-to prinaša! Tudi med temi belci so najbrž nekateri, ki ničesar ne vprašajo zato, da se s samim vprašanjem ne bi izdali, kako šibkega razuma so. Tistim bi kot črnec svetoval, naj opustijo ničevo razumarsko čast in se raje izrečejo za čisto resnico, ki lahko sledi le iz čistega razumevanja, kajti nerazumljena resnica za učence ni dosti boljša od neposredne laži; nerazumljena resnica koristi namreč prav tako malo kot laž!
3 Spoznane laži pač ne bo uporabljal nihče, zato mu ne more niti škodovati in še manj koristiti; nerazumljena resnica pa tudi ne more nikomur koristiti, ker je kot nerazumljene sploh ni mogoče uporabiti, ali pa le napačno in tako za uporabnika ne more biti niti za las boljša od neposredne, gole laži.
4 Tako pač menim; morda ima kdo boljše mnenje in tedaj bom rad nadvse pazljivo molče poslušal!"
5 Rečem **Jaz**: "Tvoja pripomba je bila prav dobra in zelo resnična. Jaz sam poznam tukaj več takšnih, ki te Moje razlage niso dojeli dovolj globoko; toda sramujejo se z vprašanjem izdati slabotnost svojega razuma in se zaradi tega raje zadovoljijo s polovičnim razumevanjem."
6 Ko sem to pripomnil, so Me nekateri takoj vprašali, ali so oni tisti, ki te čudovite razlage niso dovolj dobro razumeli. Jaz pa sem molčal. Tudi Cirenij meje boječe vprašal, ali morda tudi on ni dovolj dobro in prav razumel teh resnic.
7 Tedaj sem (**Jaz**) rekel: "Ne le ti, temveč večina izmed vas! Le dva od Mojih učencev sta povsem razumela Mojo razlago o popolnem stanju duše, vsi drugi, razen zamorcev, pa ne! O tej zadevi ne veste veliko in je še zdaleč ne razumete povsem: to je vodja opazil pri mnogih izmed vas in tudi dobro povedal, zato je bila njegova pripomba povsem pravilna.
8 Da, praživljenjsko popolna duša ima poleg čudežno delujoče moči, kot gospodarica vsega stvarstva te Zemlje, tudi to čudovito lastnost, da lahko v posebnih trenutkih vznemirjena, spozna tudi misli ljudi in celo vidi, kaj se dogaja v srcu katerega od njih; kajti močno nasičeno zunanje življenjsko območje takšnega človeka to takoj zazna v zunanji življenjski sferi drugega človeka in zato takšnih v dušnem življenju popolnih ljudi ni mogoče prevarati. S svojim nadvse intenzivnim zunanjim življenjskim območjem pogosto že na zelo velike razdalje spoznajo, kaj si človek, ki jim prihaja naproti, misli ali kaj hoče.
9 Če se bliža sovražnik, ga lahko takšni, v dušnem življenju popolni ljudje, z združitvijo svojih zunanjih življenjskih območij hitro poženejo v

beg prav tako, kakor ste jih videli, mogočno drevo izruvati iz zemlje, prenašati mogočno skalo in nazadnje celo zanetiti ogenj, ki je pri priči zajel veliko in gosto grmovje ter ga upepelil.
10 Zato naj se nihče od vas ne jezi, če vam črni vodja marsikaj pove in vas zadene kot dobro izurjen strelec svoj cilj; vaša zunanja življenjska območja mu namreč izdajo in celo povsem jasno osvetlijo vaše najskrivnejše misli, če je le z njimi povezano kakršno koli hotenje. Zgolj možganskih misli, ki pravzaprav sploh niso misli, seveda ne zaznajo, ker so sestavljene le iz podob možganskih tablic in nimajo življenja; toda misli srca najnatančneje spoznajo, posebno, če so kakor zdaj, sami nekoliko razburjeni."

222. Pomen zunanje življenjske sfere duše

1 (**Gospod**:) Samo tega zdaj še ne razumete dovolj živo, kaj je pravzaprav zunanja življenjska sfera duše in kako lahko ta moč deluje in se izraža čutno, slišno in celo vidno! To vam je nekoliko težje razumljivo, ker v zunanjem, za vaše mesene oči vidnem svetu ni ustreznega zgleda za to, kajti vse duhovno je le z največjo težavo mogoče obleči v kakšno materialno podobo. Ker pa to nadvse pomembno zadevo le nekoliko preslabo razumete, vam jo bom malo bolje razložil. Toda morate se zbrati, osredotočiti vse svoje čute, sicer te najpomembnejše življenjske zadeve spet ne boste dovolj globoko razumeli.
2 Da pa je to najpomembnejše, lahko spoznate iz tega, da vam te skrivnosti praživljenja razlagam na koncu našega tukajšnjega skupnega druženja. Četudi sem vam že vnaprej sedem dni tukaj in še prej tudi drugje pokazal veliko pomembnega, pa je vendar to najpomembnejše; vse drugo sem vam pokazal prav zaradi te doslej naj večje stvari, ker je brez čudežnih dogodkov in priprav ne bi mogli niti najmanj razumeti.
3 Zakaj pa zdaj to označujem kot najpomembnejšo? - To zelo lahko uganete in uvidite! Kdor hoče svoje življenje resnično zboljšati in povzdigniti v resnično življenje, mora prej temeljito spoznati vse njegove dele: kako obstaja, se izraža, kako se v nekaterih razmerah in dogodkih odziva tako ali drugače; kako ga je mogoče, če se pokvari in sprevrže, spet poboljšati in ohranjati povsem poboljšano življenjsko stanje ter ga prenašati tudi na soljudi, da bo končno en pastir in ena čreda.
4 Najmodrejši možje vseh narodov so v vseh časih vedeli in trdili, da je za resničnega človeka popolno spoznanje življenja najpomembnejše; le pot do tega so našli zelo mukoma in težko ali večinoma sploh ne. Zdaj pa sem Jaz kot Gospod in Mojster vsega življenja in bivanja od vekomaj sam prišel k vam in vas vse čudežno poklical na ta kraj, ki je še najbolj ločen od sveta, da bi vam kar se da nazorno predočil resnično bistvo življenja, in tako ga boste sčasoma in s pravim potrpljenjem tudi razumeli; toda potem bo tudi vaša dolžnost, da boste to, kar ste razumeli, kolikor mogoče razumljivo razložili tudi soljudem!
5 Kajti, če v neki deželi to spoznata in razumeta le eden ali dva človeka sama zase in to uporabljata le zase, jima bo to prav tako malo koristilo kot modrecu v norišnici med samimi norci ali v oslovskem ali volovskem

hlevu! Bodo mar ti razumeli modreca, če jim bo z najprijaznejšimi besedami podajal najbolj vzvišene nauke iz svoje najgloblje modrosti?!
6 Modreca lahko prepoznajo in razumejo le modri! Iz življenja živali in pravih norcev ni mogoče narediti nič; za to kar bi lahko nastalo, je namreč že poskrbel Moj večni red. Toda iz življenja ljudi lahko po pravi poti resnice, ljubezni, potrpljenja in modrosti spoznate vse!
7 In, ko ste si iz ljudi vzgojili resnične brate in prijatelje, ki vam bodo sčasoma postali enaki v življenjskem spoznanju, boste tudi uživali resnično veselje in blaženost med seboj in boste postali močni v vsem dobrem, kar boste zlahka izpolnjevali! Sto rok namreč opravi več kot ena, sto oči, obrnjenih na vse strani, vidi več kot dve očesi, in združene zunanje življenjske sfere tisočev so mogočen vzvod za odvrnitev vsakovrstnih nevarnosti in zla, od katere koli strani bi prihajale in kakor koli bi se imenovale."

223. Moč v ljubezni popolnih ljudi

1 (**Gospod**:) "Saj ste vendar videli moč skupinskega delovanja s povezavo zunanjih življenjskih sfer naših tukajšnjih maloštevilnih zamorcev! Le koliko navadnih človeških moči bi bilo potrebno, da bi drevo, kakršno je tista stara cedra, izruvali s koreninami in zemljo vred?! Koliko naravnih človeških sil bi lahko premaknilo ali odvalilo tisto zelo veliko in nadvse težko skalo?! Nekaj zamorcev jo je pred vašimi očmi dvignilo in jo po zraku rinilo ali pravzaprav nosilo! Iz teh nespornih dejstev morate vendar spoznati, kolikšna oblast in moč se skrivata v združenih zunanjih življenjskih sferah naravno popolnih duš!
2 Če pa so že ti zamorci, ki niso nič vedeli o oblasti in moči Mojega imena, zgolj z oblastjo združenih zunanjih življenjskih sfer svojih naravno popolnih duš zmogli tako izredna dejanja, koliko večja bi lahko opravili šele vi, ki bi delovali z združenimi zunanjimi življenjskimi sferami svojih duš, ki so postale popolne po Moji besedi in vsemogočnem duhu Moje ljubezni do vas!
3 Resnično, resnično, povem vam: Ne le takšna drevesa in skale, temveč cele gore bi lahko prestavljali, če bi bilo to po jasnem spoznanju vašega modrega srca potrebno; kar bi bilo morda potrebno, pa bi vsak trenutek izvedeli od Mojega duha v vas, ki bi bil po Mojem duhu nenehno navzoč v srcih vaših duš!
4 Mar ne bi bilo to nadvse zaželeno stanje popolnega človeka v Mojem imenu, in še bolj zaželeno za vso skupnost ali celo ljudstvo?
5 Njegovo mogoče uresničenje je pred vašimi očmi, zato je nadvse nujno, da vi kot Moji najbližji učenci to najpomembnejše stanje v sebi in pri sebi popolnoma spoznate in ga potem na pravi način učite spoznavati tudi vse druge ljudi! Kdor ima luč, naj je ne postavlja pod mernik, kjer s svojimi temo razsvetljujočimi žarki ne more nikomur koristiti, temveč na prosto mizo, s katere lahko sveti vsem navzočim!
6 Naravno luč je sicer lahko postaviti na mizo! Neprimerno teže je to storiti s svetilko za srce in dušo; toda dobra in trdna volja zmore tudi to,

in z Mojo zanesljivo pomočjo v takšni najpomembnejši življenjski priložnosti celo laže, kakor si mislite. Seveda mora vsak to, kar hoče dati svojemu bližnjemu, najprej imeti sam, sicer je podoben slepcu, ki hoče voditi drugega slepca; ko prideta končno do jarka, oba padeta vanj!
7 Upam, da sem vam zdaj vendarle dovolj predočil največjo pomembnost takšnega stanja resnične življenjske moči popolne človeške duše in vam tudi pokazal, kako zelo je pomembno popolno samospoznanje, ki ga pri otrocih najbolj dosežemo s pravo vzgojo, in pri ljudeh, ki so napačno vzgojeni brez svoje krivde, s pravo ponižnostjo, potrpljenjem in predvsem z resnično, dejavno ljubeznijo do Boga in iz nje do bližnjega. Dejanja v dušnem življenju krepkih zamorcev, ki naj bi vas pripeljala do pravega samospoznanja, sem vam razložil, vendar pa jih niste dovolj življenjsko poglobljeno razumeli. Zdaj je odvisno od vas, ali boste zaradi pomembnosti predmeta vprašali in z vprašanjem sami od sebe naznanili, kje in kaj vam še manjka!
8 Manjkajoče morate prej živo občutiti, sicer nikakor ne more priteg-niti vaše najsvobodnejše volje; če je kdo kaj izgubil, ne ve pa nič o tem - ali bo potem sploh začel iskati izgubljeno? Torej mora prej prav živo čutiti, da mu nekaj manjka in kaj je to, spoznati tudi veliko vrednost manjkajočega, sicer nikoli ne bo začel iskati s potrebno živo vnemo!”

224. O lakoti po duhovni hrani

1 (**Gospod**:) “Navaden posvetni človek seveda ne more niti sanjati o resnični in najvišji življenjski vrednoti; samo daje dobro poskrbljeno za njegov trebuh, druge pomembne reči v življenju mu niso mar! Saj ima vendar dovolj jedače in tudi pijače, ko ga žeja, pa lepo in udobno stanovanje, mehko ležišče, fina oblačila in še mnogo drugih življenjskih udobnosti, tudi lepih in bujnih deklet in druge zabave mu ne manjka! Kaj naj bi takšen uzurpator zemeljskih dobrin še potreboval?!
2 Uboge pare bi se seveda morale zatekati k najrazličnejšim modrostim in spoznanjem, ki bi se jim porodile v njihovi zmeraj lačni domišljiji, da bi tu in tam pridobili zase kakšnega bogataša, od njega živeli in ga zato malo vlekli za nos; toda pri vsem tem naj ne bi šlo resnično za nič drugega kakor za stisko lačnega modreca in lenost njegovih rok; zato si raje brez truda polni svoj lačni želodec z domišljijo in predstavami o nekakšnem bogu in o večnem življenju človekove duše kakor s težavnejšim delom svojih rok!
3 Iz te življenjske podobe lahko spoznate, ali človeku, bogatemu z zemeljskimi dobrinami res česa primanjkuje! Kaj mu je mar najpomembnejše samospoznanje, brez katerega si ni mogoče misliti resničnega spoznanja Boga? Ali bo sploh kdaj začel iskati tisto, kar mu zanesljivo najbolj primanjkuje? Prav gotovo ne; saj vendar ne trpi lakote in žeje, ki sta vendar dozdevna vzvoda, ki spodbujata lene uboge pare k modrosti in znanosti!
4 Le kako bi sicer mogel zaznati, kaj mu manjka za resnično življenje? Le lakota in žeja sta - po mnenju dobro preskrbljenega razsipneža -

edina motiva za kakršno koli dejavnost. Kdor torej ne trpi niti lakote niti žeje, se mu sploh ni treba ozirati za kakšno modrostjo! Skratka, komur po njegovem mnenju nič ne manjka, tudi ne hrepeni po ničemer, in kdor ni nič izgubil, kaj naj bi iskal, kot da bi kaj izgubil?!
5 Tako je tudi z naukom, ki ga poučujemo. Kdor si domišlja, da ga je popolnoma razumel, se zanj ne bo podrobneje zanimal. Siti ne vprašuje več po hrani; ko bo spet postal lačen, se bo seveda spet oziral po njej. Toda kaj bo storil, če ni tistega, ki deli hrano? Si bo morda lahko pripravil hrano sam?
6 Zato iščite hrano zdaj, dokler je Tisti, ki jo deli, med vami! Ko se bo spet vrnil domov, od koder je prišel, bodo mnogi začeli iskati pravo hrano; toda tedaj jo bo težko dobiti.
7 Mnogi, ki ste zdaj okrog Mene, ste zemeljsko dobro preskrbljeni in čezmerno bogati z vsemi zemeljskimi zakladi, in vendar z vso vnemo hrepenite po duhovnih, ki niso prišli iz Zemljinih zlatih rudnikov! Zdaj jih boste deležni v preobilju, vendar ne smete misliti, da količina zadošča, da bi vse najjasneje razumeli.
8 Vsako besedo, ki sem vam jo govoril, sicer razumete, kolikor jo kot ljudje lahko razumete; toda vsega, kar je v neskončni polnosti skrito v njih, še zdaleč ne! Tudi ne vprašujete po tem, ker ne veste, česa ne razumete! Zakaj pa tega ne veste in zakaj je Oubratouvishar opazil, da niste povsem razumeli Moje razlage? Ker njegov popolni zunanji življenjski eter duše zlahka občuti vašega še precej nepopolnega tako, kakor vi celo v najtemnejši noči zlahka ugotovite, ali ima nekdo veliko las ali pa je plešast, če s svojimi rokami potipate njegovo glavo!
9 Pri vaši še nadvse slabotni zunanji življenjski sferi se vaše čutenje začenja šele tam, kjer se začenja telo; vaša duša pa ne čuti niti iskrice dlje od telesnega!”

225. O čudežni moči prerojenih

1 (**Gospod**:) “Čutenje in zaznavanje teh zamorcev pa se lahko posebno v večjem vzburjenju razteza več ur hoda daleč in zato zlahka zaznajo, katerega duha otroci so tisti, ki se jim bližajo. Pri nekom sicer ne bodo zaznali globlje duhovne biti, gotovo pa bodo zaznali resnično stanje duše!
2 Ko so danes zjutraj prišli sem, so nekoliko že od daleč prepoznali Mojo dušo in njeno modrost in moč; le duha v duši niso mogli prepoznati, ker Božjega duha lahko prepozna le duh iz Boga. Zato sem moral v njihovo srce s Svojo besedo šele položiti iskro; in ko se je iskra, ki je v popolni duši našla dovolj hrane, kmalu okrepila, so tudi takoj spoznali Mene v Mojem duhu in zdaj že močneje kot vi vedo, s kom imajo opraviti v Meni.
3 Vse to je nasledek popolne duše. Vaše duše sicer, razen nekaterih, same po sebi nikoli ne bodo dosegle tega spoznanja, toda Moja prevelika ljubezen do vas jih bo tako zbistrila, da bodo povsem primerne za sprejem Mojega duha. Ko boste potem, ne morda po svoji zaslugi, temveč edino po Moji ljubezni, milosti in usmiljenju duhovno prerojeni, boste zmogli še več kot ti zamorci — toda ne z močjo svojih popolnih duš,

temveč z močjo Mojega duha, ki prešinja vaše, same po sebi slabotne duše, ki bodo po njem seveda tudi same postajale čedalje bolj življenjsko močne za večno!
4 Vendar iz vas ne nameravam narediti čudodelnikov, temveč resnične dobrotnike ljudi! Ko bo Moj v vas prebujeni duh postal dejaven, bo postalo v vašem razumu jasno in svetlo in po njem boste po naravni poti prisluhnili silam narave in si podredili njene duhove oziroma duševne praspecifikalne substance; s tem boste dosegli velike zemeljske življenjske koristi, ki pa jih uporabite za dobra dela, namerjena ubogemu človeštvu !
5 Če boste velike koristi, do katerih vas bo sčasoma pripeljal Moj duh, uporabljali v Mojem redu, vam bodo prinesle tisočkratni blagoslov v vsem; če pa jih boste sčasoma v nasprotju z Mojim redom, morda začeli uporabljati sebično, bodo postale kotišče vseh mogočih zemeljskih nesreč za ljudi!
6 Kar vam zdaj govorim, govorim tudi vsem, ki vam bodo sledili v tisoč in še tisoč letih, nekaj več ali nekaj manj. Potem preide v vretje in obdelavo spet druga plast zemlje s človeštvom in brez njega; zemlja je namreč velika in veliko je njenih duhov, ki v sodbi čakajo odrešitve.
7 Vsak prerojeni lahko sicer dela tudi čudeže, toda ne tako kot ti zamorci, ne da bi spoznali Moje ime in Mojo voljo, temveč s popolnim spoznanjem Mojega imena in Moje volje in Mojega nespremenljivega reda. Če bi namreč hotel kdo storiti kaj drugega, se to ne bi moglo zgoditi, ker mu Moj duh v njem ne bi dal moči za to; tedaj bi namreč hotela le duša sama, saj duh nikoli ne bi mogel hoteti ničesar proti Moji volji!
8 Toda z vnovičnim rojstvom duha v dušo, duši ne bosta odvzeta njena lastna, svobodna volja in zunanje spoznanje v vrstah velikih stvarstev, ki bodo neprenehoma izhajala iz Moje ljubezni, iz Moje modrosti reda, oblasti in moči."

226. Odnos med dušo in duhom

1 (**Gospod**:) "Duša bo do duha zmeraj v takšnem odnosu, kot je zemeljsko telo do duše. Telo še tako popolne duše ima po svoje tudi nekoliko lastne volje po uživanju, ki lahko pokvari dušo, če bi jo prevzela. Prav vzgojena duša ne bo nikoli prevzela požrešnosti telesa in bo zmeraj ostala gospodarica svojega telesa; toda pri napačno vzgojenih dušah je to zelo mogoče.
2 Med dušo in duhom pa kljub temu vlada le takšen odnos kakor med prapopolno dušo in njenim telesom. Telo samo ima lahko poželenj kolikor hoče in lahko s svojimi pogosto zelo ostrimi bodicami dušo vzburja, naj jih poteši, popolna duša pa kljub temu zmeraj odgovarja z učinkovitim 'ne'! In na las isto počne Moj duh v duši, katero je povsem prežel!
3 Dokler duša popolnoma prevzema voljo duha, se vse dogaja na las po volji duha, ki je tudi Moja volja; če pa duša zaradi svojega spomina iz preteklih časov hoče kaj bolj čutnega, se v takšnih trenutkih duh

umakne in prepusti duši sami uresničenje želje, iz katere navadno ne nastane nič, posebno, če ima to hotenje v sebi zelo malo ali pogosto tudi sploh nič duhovnega namena.
4 Duša, ki kmalu opazi svojo slabotnost in nespretnost, tudi kmalu opusti sanjarjenje o lastnem ugodju, se spet najgloblje združi z duhom in podredi njegovi volji. Seveda tu potem spet v polnosti prevladajo red, moč in oblast."
5 Nazadnje nekoliko boječe znova vpraša Cirenij: "Gospod, po Tvojem zdajšnjem govorjenju in opominjanju sem odkril prepad, v katerem sem opazil poglavitno pomanjkljivost v sferi svojih spoznanj in jo zdaj čedalje bolj opažam!
6 Prej si rekel, da samosvojost duše, četudi jo Tvoj duh po dejanju duhovnega prerojenja povsem prežema in prevzema, kljub temu ni prešla v duha tako, da se v določenih trenutkih ne bi mogla ločiti od njega. Svojo samosvojost torej ohranja naprej in lahko celo hoče in misli po svoje, kakor pred vnovičnim rojstvom duha v njeno substancialno bitje.
7 Če lahko sama hoče in misli, mora vendar imeti tudi svobodno samostojno spoznavno zmožnost in mora z njo spoznati neznansko prednost tega, kar ji priteka iz njenega duha, v primeri s tem, kar ji ponujajo njem čuti. Če pa to nujno spozna, kako more sama zase še kdaj misliti in hoteti nekaj, česar ji ni vdihnil duh?! Ali ne bi morala biti njena najbolj hrepeneča želja predvsem to, da bi za večno in nespremenljivo ostala popolnoma eno z duhom?! V preostali zmožnosti samostojnega mišljenja, hotenja in spoznanja vidim pravzaprav še neko nepopolnost v človekovem duhovnem obstoju.
8 Nenavadno pa zveni tudi to, da v svojega duha pravzaprav novorojena duša - ki naj bi bila vendar veliko krepkejša od prapopolne duše enega teh zamorcev, pri katerih še dolgo ne bo mogoče govoriti o duhovnem prerojenju in pred tem še toliko manj - sama zase zmore veliko manj kot takšna samostojna, prapopolna duša enega teh zamorcev! Če takšne duše nekaj hočejo, se to zgodi; če pa bi v svojem duhu prerojena duša - to je gotovo več kot zgolj prapopolna duša - sama kaj hotela iz sebe, se ne zgodi nič, ker duh tega noče!
9 Duše teh zamorcev bodo gotovo tudi onstran ohranile čudovito sposobnost, s katero bodo zmogli narediti vsaj toliko čudežnega kot tu; naše v duha prerojene duše pa naj same zase, nekako za svojo zasebno zabavo, ne bi zmogle prav nič? Resnično, Gospod, to je zdaj prvič nekaj, česar nikakor ne morem razumeti! Za to namreč ne najdem niti razloga niti razumljive oporne točke. Bodi torej milosten in nam belcem nekoliko bolj pojasni to zadevo, ker je to za nas namreč neprebavljivo!"

227. Možgani in duša

1 Rečem **Jaz**: "Že prej sem vam povedal, da duša in nazadnje ves človek zaradi napačne vzgoje izgubi vse človeške, Meni podobne čudovite lastnosti! Če pri otroku najprej vzgojiš razum, ko niti dve tretjini možganov še nista dozoreli, a morata kljub temu sprejeti neznansko

veliko besed, slik in števil na še zelo mehke in še vodene možganske tablice, ki so predvidene za to šele, ko so povsem oblikovane, po eni strani omenjene tablice premočno otrdijo, po drugi strani pa nastane zaradi prevelike spominske obremenitve v njih popoln nered; zato pozneje takšne otročiče, ko postanejo mladeniči, ko zrastejo v može, mučijo glavoboli, ki se jih vse življenje ne morejo povsem znebiti.
2 Celotni možgani so že veliko prehitro premazani z vsakovrstnimi znaki in postanejo popolnoma neobčutljivi za sprejem povsem subtilnih znakov, ki se najprej dvigajo iz čudi in naj bi se potem vtisnili v zelo sprejemljive možganske tablice. Če pozneje iz čudi prehaja v dušo kakšna višja duhovna resnica, ta nima opore in duša je ne more sprejeti, ker ta resnica duši ne more biti pregledno predstavljena za dlje kot le za trenutek.
3 Poleg tega ima duša zmeraj pred seboj množico materialnih, grobih svetnih podob kot gosto zaraščen gozd in skoznje ne more opaziti nežnih, majhnih, neskončno mnogih, le povsem rahlo vtisnjenih znakov. Če včasih opazi rahlo nanesene meglene podobe, ki so se dvignile iz srca, se ji to zazdi kot popačena podoba, ki je ne more dojeti in dovolj jasno videti, ker se grobe materialne podobe postavijo pred duhovno podobo ter jo deloma zakrijejo in deloma uničijo.
4 Zdaj bi mislil in rekel: Čemu pa mora duša gledati prav na možganske tablice? Ukvarja naj se takoj s srcem in tako vstopi v svetlobo svojega duha!' Vse bi bilo prav, če bi lahko kar tako, ne da bi škodovali življenju, povsem spremenili že postavljeni življenjski red!
5 Ali ne bi bilo tudi bolj primerno, če bi nekomu, ki je zaradi kakršnih koli vzrokov ali že v materinem telesu ali pozneje na svetu oslepel, ustvarili oči na bradi, čelu ali nosu? - To bi bilo dobro, ampak le tedaj, če takšen par novih, drugje nameščenih oči ne bi potreboval tudi popolnoma novega telesnega organizma!
6 Mehanizem človeškega telesa je namreč tako strogo, matematično urejen, daje vse nespremenljivo na svojem mestu; ničesar ni mogoče spremeniti niti za las, ne da bi se povsem spremenil celoten telesni organizem. Torej je povsem nemogoče, da bi komu prestavili kakšno čutilo na drugo mesto, ne da bi popolnoma preoblikovali vse telo in ga notranje povsem preuredili.
7 In tako kot ne moremo telesu namestiti čutil drugje - kot tam, kjer so, je tudi pri duši, ki je še veliko nežnejši duhovni organizem! Vidi in sliši lahko le s telesnimi možgani; druge vtise, ki pa so topi in nerazumljivi, lahko zaznava duša seveda tudi z drugimi živci, toda ti morajo biti nenehno povezani z možganskimi živci, ker sicer nebo v ustih nima okusa in nos ne voha."

228. Pravo oblikovanje možganov

1 (**Gospod**:) "Dokler duša prebiva v telesu, so in ostajajo možgani njen poglavitni vidni organ. Če so prav oblikovani, bo duša dobro in natančno videla življenjske slike, ki so iz čudi vtisnjene v možgane in bo po njih tudi mislila, sklepala in ravnala; četudi duša lahko v določenih

trenutkih zamaknjenosti po polaganju rok človeka močne vere in volje sama zase vidi tudi iz žličke, kot nam je pokazal naš Zorel, ji to v resničnem življenju koristi le malo ali nič, kajti od tega ji v mračnem bivališču njenega mesenega telesa ne ostane niti najmanjši spomin.
2 Kjer pri kakršnem koli gledanju in zaznavanju duše med njenim telesnim življenjem ne sodelujejo možgani glave[1], duši ne ostane spomin, temveč kvečjemu le topa slutnja, ker za to, kar sprejema duša v možgane svoje glave[2], prav tako nima nobenega vida, kakor telo nima nič takega, s čimer bi lahko od znotraj videlo, kaj vse se je skozi oči in ušesa slikovno vtisnilo v številne možganske tablice. To lahko vidi le duša, ki je znotraj vsega mesenega.
3 Tistega, kar potem ustrezno ostane v njenih duševnih možganih, pa duša s svojimi očmi, ki so tako kot telesne usmerjene le navzven, ne more videti in s svojimi ušesi ne slišati, temveč to zmore le duh v njej, zato lahko človek tudi spozna nekaj čisto duhovnega šele tedaj, ko popolnoma prebujen duh preide v dušo.
4 Kar pa je znotraj duha, to spoznam Jaz in iz Mene potem spet človekov duh, ki je identičen z Menoj ali z Mojim duhom; duh je namreč Moja podoba v duši tako, kot sonce polaga svojo popolno podobo v ogledalo.
5 Dokler torej duša prebiva v telesu, nujno potrebuje pravilno uravnane telesne možgane za resnično, jasno gledanje; toda deformirani možgani ji za duhovno gledanje prav nič ne koristijo, kot ji tudi gledanje skozi žličko ne koristi, ker se tega, kot sem povedal, ne more spominjati. Četudi ostane to v njenih duhovnih možganih za večno, vendar za to nima oči in ušes - to ima šele v njej prebujeni duh.
6 Če so torej možgani prav in pravilno oblikovani iz srca po Mojem redu in se duhovne življenjske slike, ki so svetloba, vtisnejo v možganske tablice prej kot materialne, bodo osvetljene tudi nadaljnje podobe iz zunanjega sveta in tako zlahka in v vseh svojih delih razumljive ter umevne in dojemljive po resnični modrosti. In svetloba, ki iz tega izhaja, ne razsvetljuje le celotnega človeškega organizma, temveč sega z duhovno svetlimi žarki se daleč prek njega in tako sestavlja zunanjo življenjsko sfero, s katero potem človek, ko se je sčasoma sfera zgostila in okrepila, tudi brez prerojenja duha čudežno vpliva na zunanji svet, kot ste to videli pri naših črncih.
7 Če pa so pri človeku možgani deformirani in so se njihovih možganskih tablic oprijele le medle senčne podobe, za katere mora duša, da bi jih lahko ogledovala, navsezadnje uporabiti vso svojo življenjsko svetlobo, da bi jih spoznala vsaj površinsko po najbolj zunanjih obrisih, duša nikoli ne more postati tako svetla, da bi lahko iz svoje čezmerne svetlobe ustvarila zunanji življenjski krog.
8 Le s pravo ponižnostjo, največjo ljubeznijo do Boga in bližnjega, ter s posebnim hrepenenjem po duhovnih stvareh se materialne podobe v možganih osvetlijo in s tem preobrazijo v duhovne; tako se možgani

[1] Možgani materialne glave

[2] Substancialno-duševni možgani

kolikor toliko uredijo - toda v telesnem življenju nikoli v taksne, kot jih vidite pri tej črncih.
9 Toda to ni pomembno. Meni je namreč en prerojeni izmed vas ljubši kakor 99 takšnih naravno popolnih duš, ki še nikoli niso potrebovale pokore. Moji pravi otroci morajo namreč iz svojih slabosti postati močni!
10 Moj Cirenij, si zdaj vse to dobro razumel in dobil odgovore na svoja vprašanja?"

229. Cirenij prosi za ponazoritev nauka o možganih

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, če pošteno povem kar čutim, bi moral, da bi pravilno razumel Tvojo razlago, imeti vsaj nekakšno poprejšnjo znanje o človeških možganih, saj si sicer nikakor ne morem pravilno predstavljati možganskih tablic, na katere se pri pravilni vzgoji najprej zapišejo duševno duhovne slike ali pri slabi in napačni vzgoji materialne, grobe svetne slike in še manj, kako se na te tablice narišejo različne življenjske podobe.
2 Gospod, ali bi nam hotel, ko Ti je vendar mogoče vse - pokazati primer ali podobo možganske tablice, prednjega in tudi zadnjega dela možganov, da bi potem dobili pravo predstavo o tem, kar naj bi, kakor si svetoval, spoznali kot najpomembnejše?! Če si namreč pri tako neznansko pomembnem nauku ne moremo povsem pravilno predstavljati stvari, ki se pojavljajo v razlagi, mora očitno zato trpeti tudi celota!
3 Naša duša je gotovo še veliko pretemna, da bi sama pravilno presojala ali celo jasnovidno opazovala možganske tablice v glavi - njihove oblike in tudi uporabnost, da bi si o tem sama ustvarila pravo predstavo. Torej je nujno, da mi, belci, s slabotno dušo dobimo pravo znanje vsaj o tistem organizmu svojega telesa, od razvoja katerega sta tako rekoč skoraj povsem odvisna ves človekov blagor ali zlo. O Gospod, če bi bil to, kar sem rekel, pripravljen storiti, bi rad videl eno ali več možganskih tablic; pa tudi, če bi bilo mogoče, s pravimi in potem tudi z napačnimi znaki!"
4 Rečem Jaz: "Saj sem vedel, da vas bom pripeljal do tega, da boste spoznali, kaj vam manjka, in začutili pravo potrebo, da bi to praznino zapolnili; in glej, ta tvoja želja Mi je ljubša kot ona druga, zaradi katere si se prej skoraj razburil, ko sem ti dal spoznati, da celo duša povsem prerojenega človeka v materialnem stvarstvu nikoli ne more delati čudežev, ki jih lahko naredi prvotno nepokvarjena duša sama iz sebe!
5 Rekel sem ti sicer, da bi prerojeni zmogel narediti celo to, kar zmorem Jaz sam, seveda le v Mojem večnem redu in po njem; toda videti je bilo, da s tem nisi bil povsem zadovoljen! Pri tem pa nisi upošteval, da tudi te prvotno popolne duše sicer ne zmorejo ničesar razen tega, kar je v Mojem redu dovoljeno in koristno in zato mogoče.
6 Vse kar na vas, z močjo vaše duševne življenjske sfere deluje na videz čudežno, je nekaj, kar je prav tako naravno, kot je naravno, da so tla tukaj porasla z mahom in travo in voda tega morja zaradi svoje teže ostaja v svoji veliki kotanji. Če pa se ti ta dva naravna pojava zdita dobra in naravna, se ti bo zdelo prav tako prav in naravno tudi to, kar morajo

biti sposobne storiti te prvotno popolne duše, ker je to nujno za njihovo zemeljsko življenjsko sfero in za deželo, v kateri živijo.
7 Ti črnci imajo res zelo črno kožo, zato pa toliko svetlejšo dušo. Poznajo tudi večino najpomembnejših organov glavnega notranjega življenjskega organizma svojega telesa in dobro poznajo možganske tablice; kajti njihove prvotno naravne duše lahko opazujejo svoje telo od znotraj in če je na njem kaj bolnega, lahko vidijo, kje tiči bolezen in kakšna je.
8 S svojim zunanjim življenjskim območjem, ki v takšnih trenutkih zelo močno deluje, kmalu najdejo tudi zelišče in z njegovo uporabo tako ali tako kmalu odpravijo bolezen. Le ko pri njih kite in žile postanejo leno mlahave in se jim kri zgosti, verjamejo, da ni zelišča, ki bi odpravilo splošne tegobe ostarelega telesa, ki je iz povsem naravnih vzrokov postalo slabotno in zelo utrujeno in leno; potem je že najboljše, da duša poskrbi zase, se zbere in zapusti odslej povsem neuporabno in grdo telo ter osvobojena vseh zemeljskih vezi za zmeraj in za večno odide v deželo blaženosti, ki naj bi bila med soncem, luno in Zemljo.
9 Ti ljudje se tudi niti najmanj ne bojijo smrti, pač pa se bojijo telesne bolezni, ker bi ta po nepotrebnem zahtevala največjo dejavnost duševnih moči in bi duša sama zaradi tega celo pozneje še za nekaj časa oslabela in bi zato ostala nepopolna."

230. Posledice nečistosti

1 (**Gospod**:) "Glede discipline mesa in življenja in resnične deviške čistosti pa na zemlji ni ljudstva, ki bi bilo tej kreposti bolj vdano kot ravno ti črnci, in bi mu bil greh prešuštvovanja, spolne zlorabe in nečistovanja bolj tuj kot spet prav tem črncem.
2 To pa je tudi naj večjega življenjskega pomena; če bi se namreč belci ogibali tega greha in spolno občevali le tolikokrat, kolikor je nujno za obuditev plodu v telesu krepostne, po Božji ureditvi živeče žene, vam povem: niti enega ne bi bilo med vami, ki ne bi bil vsaj jasnovidec! Tako pa, kot je navada med vami, moški in ženska zapravita svoje najboljše substance z velikokrat vsakdanjim razsipanjem najžlahtnejših in duši najsorodnejših življenjskih sokov in tako nikoli nimata v sebi zaloge, iz katere bi se lahko v duši zbirala čedalje močnejša svetloba!
3 Zato pa postajata čedalje bolj leni in polipasto uživaški bitji. Le redko sta sposobna jasnih misli, boječa sta in nizkotna, zelo materialna, zlovoljna in muhasta, sebična, nevoščljiva in ljubosumna. Težko razumeta ali sploh ne moreta razumeti česa duhovnega; njuna domišljija vedno blodi v razdražljivosti smrdečega mesa in se ne more več dvigniti k nečemu višjemu in duhovnemu. In četudi je tu in tam nekaj ljudi, ki se vsaj v trenutkih brez mesene poželjivosti bežno ozrejo kvišku, pridejo takoj znova, kot temni oblaki na nebu, meseno čutne misli in zakrijejo višje tako, da duša povsem pozabi nanje in znova strmoglavi v smrdečo mlakužo mesene strasti!
4 Pri takšnih ljudeh njihovi neredko prav dobri sklepi večinoma koristijo kaj malo ali pa nič. Večinoma so podobni svinjam, ki z zmeraj novo strastjo planejo v najbolj nagnusne blatne mlakuže in z vsem telesom

rijejo po njih, in psom, ki se vedno znova vračajo k izbljuvkom in te spet hlastno požrejo.
5 Zato vam tudi resnično povem, da bodo pohotneži in pohotnice, prešuštniki in prešuštnice in nečistniki vseh vrst in vsakega spola le stežka našli vhod v Moje kraljestvo ali pa sploh ne.
6 Če se ti zdi v srcu to nekoliko prehudo, skušaj spremeniti takšnega meseno čutnega človeka! Začni ga opozarjati na Božje zapovedi in mu reci: 'Mir s teboj, Božje kraljestvo se ti je približalo! Opusti svoje grešno življenje, ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kot samega sebe! Išči resnico, išči Božje kraljestvo v globinah svojega srca! Odpovej se svetu in njegovi razpuščeni materiji in skušaj v sebi prebuditi življenje duha! Moli, išči Božji red in se ravnaj po njem!' - pa boš te be-sede namenil popolnoma gluhim ušesom! Rogal se ti bo, ti obrnil hrbet in rekel: 'Poberi se, pobožnjakarski norec, ne razburjaj me s svojo neumnostjo, sicer me boš prisilil, da ti bom primazal klofuto!'
7 Povej Mi, kaj bi potem še lahko storil zoper takega mesenega razuzdanca, če, recimo ne bi imel državne oblasti?! Če bi ga opomnil še drugič, lahko pričakuješ še hujšo grobost, kot je bila prva! Kaj potem?
8 Pred njegovimi očmi boš naredil čudež! Mu bo morda to odprlo ušesa in oči? O glej, to bo imel za čarovnijo in bo rekel: 'Še več takšnih zabavnih trikov!' - toda brez škode zanj, sicer se te bo lotil in se bojeval s teboj na življenje in smrt; in če mu ohromiš ude, ti bo postregel z najstrašnejšimi kletvami!
9 Zato nečistnik ni le čutni grešni kozel, ampak v svoji razdraženosti tudi zelo hudoben človek; poln je divjega ognja ter slep in gluh za vse duhovno, dobro in resnično. Razbojnika spreobrneš veliko prej kot pravega nečistnika in prešuštnika."

231. Blagoslov urejenega spočetja

1 (**Gospod**:) "Kjer sta se med ljudmi zakoreninili pohotnost in nečistost kot resnična duševna kuga, je z oznanjevanjem evangelija konec. Le kako naj bi govorili gluhim ušesom in delali znamenja slepim očem? Kjer pa se ne oznanja ali se ne more več oznanjati resnica, ki edina lahko okrepi in osvobodi dušo in jo skoz in skoz razsvetli, ker duša le po resnici postane dejavna, polna ljubezni in zato tudi polna svetlobe, kako naj bi od kod drugod prišla svetloba vanjo; in iz česa drugega, če ne iz svetlobe resnice, naj bi duša potem oblikovala zunanjo življenjsko sfero?!
2 Kjer sta se torej med ljudstvom zelo zakoreninila nečistovanje in prešuštvo, tam so ljudje brez zunanje življenjske sfere, leni, strahopetni in brezčutni, in nikjer več ne najdejo spodbudnega in osrečujočega zadovoljstva in nobenega veselja ob lepi obliki in postavi. Samo top, živalski meseni nagonski užitek jih je, za vse drugo imajo le zelo malo smisla ali sploh nič!
3 Zato skrbite predvsem, da se ta greh nikjer ne udomači; zakonci naj spolno občujejo le toliko, kolikor je nujno za človekovo spočetje!
4 Kdor svojo ženo moti med njeno nosečnostjo, pokvari plod že v materinem telesu in mu vsaja duha nečistosti; kakšen duh namreč sili

in draži zakonca, da spolno občujeta več, kot je naravno potrebno, isti duh potem potencirano preide v plod.
5 Zato tudi pri spočetju dobro in zelo skrbno upoštevajte, da, prvič, ne pride do spočetja zaradi nizkotne pohotnosti, temveč iz resnične ljubezni in duševne naklonjenosti in drugič, da ostane žena, ki je spočela, še dobrih sedem tednov po porodu svojega plodu nemotena v miru!
6 Otroci, tako naravno spočeti in v materinem telesu nemoteno dozoreli, bodo, prvič, že duševno bolj popolni prišli na svet, ker lahko duša v popolnoma razvitem organizmu gotovo prej in laže skrbi za svoje duhovno ognjišče kot v povsem pokvarjenem, kjer mora vseskozi popravljati in krpati; in drugič, duša sama je čistejša in svetlejša, ker je niso oskrunili pohotni duhovi nečistosti, ki pogosto z vsakodnevnim pohotnim občevanjem preidejo v meso in tudi dušo zarodka.
7 Kako zlahka takšna duša že v najnežnejšem otroštvu dvigne k Bogu svojo čud zaradi resnično otroške, najbolj nedolžne ljubezni kot Samuel! In kako čudovit temeljni praživiljenjski zapis bo tako iz resnično globoke čudi popolnoma svetlo in jasno vtisnjen v mlade, nežne možgane pred vsakim materialnim zapisom; iz te svetlobe si bo otrok slike, ki bodo pozneje prihajale iz materialnega sveta, razložil v pravem pomenu in razumevanju, ker bodo tako rekoč vsajene na svetlo in življenjsko resnično podlago ter razširjene in kot na sestavine raz-stavljene in kar najbolje presvetljene ter si jih bo duša tudi zlahka ogledala in jih v celoti razumela.
8 Pri takih otrocih se že zelo zgodaj začne oblikovati zunanja življenjska sfera; kmalu in lahko postanejo jasnovidni in njihovi volji se začne uklanjati vse, kar biva v Mojem redu. Kaj so v primerjavi z njimi otroci, ki so pokvarjeni že v materinem telesu? Povem vam: Komaj več kot na videz oživljene senčne slike življenja! In kaj je predvsem krivo za to? To, kar sem vam doslej razločno opisal kot posledico pohotnosti!
9 Kjer koli boste pozneje oznanjali Mojo besedo, tega nauka ne smete zamolčati, saj obravnava življenjski temelj in ga osvobaja trnja, goščave in osata, s katerih človek še nikoli ni obiral grozdja in fig. Potem ko so tla očiščena, je v osvetljene in s plamenom ljubezni ogrete brazde lahko posejati žlahtna semena življenja. Niti eno zrnce ne bo padlo, ne da bi takoj vzkalilo in se naglo razvilo in bogato obrodilo življenjski sad! Toda na divjih neočiščenih tleh lahko posejete, kar hočete, pa nikoli ne boste dosegli blagoslovljene žetve!
10 Kajti človek, ki raznaša in trosi Mojo besedo med ljudi, je podoben sejalcu, ki je vzel najlepše žito in ga raztrosil po vsakršnih tleh, kamor se je le dalo.
11 Tako ga je nekaj padlo na suh pesek in skale. Ko je nato deževalo, so zrnca pognala zelo nežne kali; toda deževati je kmalu prenehalo in prišli so vetrovi in vroči sončni žarki, ter osušili vlago s trdih tal in s tem so tudi odmrle nežne, komaj pognale kali in žetve seveda ni bilo.
12 Drugi del semena pa je padel v trnovo goščavo in je imel vlago in je vzklil in pognal; toda še prekmalu gaje prerasel in zadušil plevel posvetnih poželenj in tako tudi ta ni rodil sadu.

13 Del ga je seveda padlo na pot človeške podlosti; to ni niti vzklilo, ampak je bilo kmalu deloma pohojeno, deloma pa so ga použile ptice iz zraka! Da tudi to ni obrodilo sadu, ni treba posebej omenjati.
14 Le del ga je padlo na rodovitna tla; vzkalilo je, dobro rastlo in obrodilo dobro in obilno žetev.
15 Ta prispodoba vam tudi pove, da biserov ne smete metati svinjam! Predvsem morate zemljo najprej očistiti in pognojiti in šele potem začeti sejati živa semena besede, potem težkega dela gotovo ne boste opravili zaman! Pri delu širjenja Moje žive besede namreč samo dobra volja ne zadošča; voditi jo mora prava in resnična življenjska modrost, sicer bi lahko dobrovoljnega in trdno voljnega sejalca Moje besede primerjali s prerokom Bileamom, čigar osel je bil modrejši od njega!
16 Glej, Moj prijatelj Cirenij, v vsem, kar sem ti doslej povedal, sicer nisi dobil pravega odgovora na tvojo prošnjo in v srcu bi Me še vedno rad spomnil na to, toda povem ti, da ti takoj izpolnjena želja ne bi ravno veliko koristila, če ti Jaz tega ne bi prej razložil."

232. Zgradba človeških možganov

1 (**Gospod**:) "Videli bomo, ali si lahko priskrbimo možganske tablice za vaš natančnejši poduk! Lahko bi sicer naročili Rafaelu in bi nam takoj prinesel nekaj človeških glav iz Rima, kajti ravnokar so v Rimu, celo na Kapitolu, obglavili dva glavna zločinca, toda z glavami teh barab si ne bi mogli veliko pomagati!
2 Naj se zgodi, da nam bo angel prinesel iz kakšnega potoka štiri primerne bele in povsem čiste prodnike. Iz teh si bomo skušali ponazoriti človeške možgane, kolikor se to z materijo da. Rafael, pojdi in priskrbi zahtevano!"
3 Rafael je naenkrat postal neviden, kakšnih sedem trenutkov, potem pa se nenadoma spet znašel pri nas in položil pred nas, to je predme, na mizo štiri snežno bele prodnike. Dva sta bila večja in dva manjša, analogno prednjim velikim možganom za svetlobne slike in zadnjim majhnim možganom za znamenja tonov.
4 Ko so bili kamni pravilno razvrščeni pred Menoj, sem se jih dotaknil in postali so prozorni kot najčistejši kristali kamene strele. Nato sem dihnil vanje in razdelili so se v milijone štiristranskih piramidic; vsaka je imela tri stranice ali zunanje površine in spodnjo ploskev.
5 Dva na Moji desni postavljena kamna sta predstavljala možgane v pravem redu, dva na Moji levi pa možgane v napačnem redu, zaradi napačne vzgoje in drugih poznejših slabih vplivov, kot je navadno pri ljudeh.
6 Tam pa niso bile samo piramide, ampak poleg redkih piramid je bilo videti skoraj vse v geometriji znane stereometrične oblike, like in tipe, m to je bilo toliko natančneje vidno, ker sem z dihom povečal kopije možganov za desetkrat, tako da so bili zdaj pred nami na mizi, ki jo je moral Rafael v ta namen bliskovito precej povečati, pred očmi nad-vse začudenih učencev štirje veliki kupi.

7 **Jaz** sem rekel: “Zdaj lahko opazujete oblike tablic vseh štirih možganskih kupov posebej in posamično!
8 Glejte, tu na desni so veliki prednji glavni možgani iz samih nadvse pravilnih piramidic, in prav tako mali zadnji glavni možgani iz enakih piramidic, le da so trikrat manjši, toda za sprejem zračnih vibracij za dušo kljub temu več kot dovolj veliki.
9 Oglejte si tudi oba kupa na Moji levi! Tu so že zelo različne oblike, kot sem že prej pripomnil, in te se nikjer ne ujemajo; včasih je tu, včasih tam prazen prostor in ta povzroča najrazličnejše napačne odseve, kot boste videli pozneje. Zadnji možgani, povsem enaki prednjim, imajo tudi trikrat manjše tablice od prednjih. Oglejte si zdaj oblike!”
10 Zdaj pridejo vsi gledat možgane, predstavljene umetno v povečanem metilu iz štirih prodnikov — doslej le še v obliki piramidnih tablic brez notranje prekatne razdelitve in brez medsebojne povezave mož-anskih tablic.
11 (**Gospod**:) “Če ste si vsi ustvarili o tem, kar se da jasno predstavo, bom z dihom znova ločil možganske tablice v prekate in jih v vsakem prekatu polarno povezal tako kot prekate same in prednje možgane z zadnjimi, da bodo s tem možganske tablice, kakršne vrste so že, postale sposobne sprejemati slike in znake.”
12 **Circnij** prepadeno strmi in si dolgo ne opomore in nazadnje reče: “Zdaj se mi je posvetilo! Stari Egipčani, ki so svoje šole najprej gradili v obliki piramid, so bili gotovo še prvotno popolni duševni ljudje, torej od znotraj polni svetlobe in so lahko opazovali organsko zgradbo svojega telesa! Gotovo so mogli videti tudi te za človekovo spoznanje najpomembnejše piramidne oblike, in potem so tudi za graditev svojih veličastnih šol izbrali tako obliko. Da, tudi zgradbo vsake posamezne piramidne možganske tablice so nadvse natančno opazovali in pregledali ter vsako piramido tudi znotraj v največjem merilu uredili tako, kot je bila organsko urejena piramida možganske tablice!
13 Zato ima takšna piramida znotraj množico najrazličnejših hodnikov in soban, pri katerih ne more niti najpametnejši človek ugotoviti, zakaj je bilo dobre eno ali drugo! Gospod, sem zdaj pravilno presodil?!
14 Rečem **Jaz**: “Popolnoma pravilno; tako je bilo in Egipčani so tudi ploskve piramid, posebno od znotraj, poslikali z najrazličnejšimi znamenji, napisi in podobami, ki so prispodobno predstavljale vse mogoče, kar mora človek v svojem mesu na tej zemlji prestati in si pribojevati, kako mora spoznati samega sebe in kako je resnična ljubezen središče vsega življenja.”

233. Povezava prednjih možganov z zadnjimi možgani

1 (**Gospod**:) “Toda zdaj bom še enkrat dihnil v naše štiri možganske kupe in potem boš videl tudi nekaj podobnega kot dva in dva oubeliska (koničasta stebra) pred piramidami. Koničasta stebra sta bila seveda določena za drug namen kot po dva in dva stebriča pred vsako ploskvijo piramidnih možganskih tablic; koničasta stebra pred piramidami le

kažeta, da je treba modrost iskati v piramidah, in do te je imel dostop le dokazano čist človek.
2 Dve konici pred vsako ploskvijo možganske tablice - vsaka možganska piramida jih ima osem, so pisala, s katerimi so tablice z gibanjem za to določenih možganskih živcev, ki so nadvse umetelno organsko mehansko povezani z vidnimi in slišnimi živci, popisane po določenem redu ali pa zaznamovane še z drugimi ustreznimi duhovnimi svetlobnimi slikami.
3 Zdaj pa posebej pazite na vse, kar se bo dogajalo! Zdaj bomo ta pisala napolnili z limfo in najprej začeli svoje opazovanje pri pravilno urejenih možganih! - Hočem, da se tablice teh možganov najprej tako z vidne kot tudi s slišne strani urejeno popišejo, kot da bi to izhajalo iz čudi!"
4 Vsi so napeli oči in pozorno strmeli v naš možganski aparat. Tu sem seveda moral ustvariti slike z materialno bleščečo svetlobo; če bi jih z duševno svetlobo, ne bi mesene oči mojih učencev videle ničesar. - Kaj so torej opazili pozorni opazovalci?
5 Opazili so, da so se iz konic na možganske tablice izlile rdečkaste in modrikaste zvezdice, in sicer tako urejeno, daje zelo ostro oko iz teh neštetih zvezdic začelo na možganskih tablicah odkrivati vsakovrstne prečudovite sličice.
6 Za ta trenutek sem seveda povzročil tudi, da so oči opazovalcev za nekaj časa dobile močno povečevalno lastnost mikroskopa; to je bilo zelo nujno, ker sicer opazovalci ne bi razločili veliko od čudovitih slik in oblik. Tu bi prejšnja desetkratna povečava možganskih piramidic ne zadoščala. Ker pa so zdaj možganske tablice videli tisočkrat povečane, so lahko odkrili že prav veliko.
7 Zdaj sem vprašal tudi Cirenija, kaj vse vidi. In rekel je: "Gospod, čudeže nad čudeži! Iz zelo gibljivih in iz mnogih organov po dolgem in počez po vsej dolžini sestavljenih predpiramidnih obeliskov se neprenehoma zliva množica svetlo rdečkastih in svetlo modrikastih zvezdic. Obe pisali vsake od štirih piramidnih ploskev sta neprenehoma dejavni in ves čas švigata po nasproti stoječi piramidni ploskvi in jo zasipata z zvezdicami. Mislili bi, da iz tega na videz nesmiselnega in kot naključnega šviganja sem ter tja po trikotni tablici ne more nastati nič drugega kot kakšna čečkarija; toda kakor same od sebe nastajajo prav ljubke slike.
8 Opažam, da se oba stebrička povsem umirita, ko je ploskev popolnoma popisana. Je pa komaj verjetno, da sta lahko dve živi pisali v kratkem času na takšno trikotno tablico zapisali tisoč krat tisoč znakov in sličic! Oblike so sicer še zelo majhne, čeprav vidimo takšno ploskev v velikosti največjega moža; toda te sličice in znamenja so tako čiste, da si kaj čistejšega in popolnejšega ne morem zamisliti.
9 Toda le zakaj na tablicah zadnjih možganov, povsem podobnih tistim na prednjih možganih, ni videti nobenih sličic? Na njih ne opazim nič drugega kakor črte, točke in druge kljukaste znake, ki jih ne morem razvozlati. Le kaj naj bi to pomenilo?"
10 Rečem **Jaz**: To so tonska in besedna znamenja; kljub temu pa ne obstajajo sama zase, temveč so zmeraj polarno povezana z eno ploskvijo

tablic prednjih možganov, in ton ali izraz, ki je na tablicah zadnjih možganov zapisan s črtami, točkami in drugimi kljukastimi znaki, je navadno obenem zapisan tudi na najnižjo piramidno ploskev prednjih možganov kot ustrezna sličica in tako predstavljen duši da znake lažje spoznava.
11 Da bi se to uresničilo, mora biti speljana množica živčnih niti od vsake piramidice zadnjih možganov k ustrezni piramidici prednjih možganov, sicer si nihče ne bi mogel ustvariti jasne predstave o slišanem pojmu, o pokrajini ali ravnanju, opisanem z besedami.
12 Neartikulirani toni, tudi glasba, se ne prenašajo, zato si tudi noben človek pod kakšnim tonom ali pod harmonijo ali melodijo ne more predstavljati nobene slike ali kakšne stvari; kot sem rekel, se takšni toni ne zapišejo znova na tablice prednjih možganov, temveč ostanejo kot črte, točke in kljukice zarisani le na ustrezni piramidni ploskvi zadnjih možganov.
13 Od piramidnih ploskev zadnjih možganov, zaznamovanimi s toni, pa tečejo živci skozi hrbtni mozeg do živcev trebušne votline (ganglijev) in od tam k srcu, zaradi česar glasba, če je povsem čista, tudi deluje večinoma le na čud, jo prevzame in jo neredko razneži in omehča.
14 Toda dva obeliska lahko tone, ki se dvigajo iz čudi, na možganske tablice vendarle zapišeta v obliki zvezdic s svetlobo ljubezni in potem so duši neredko pravi kažipot v velikih življenjskih dvoranah duha, in zato lahko prava in čista glasba zelo pomaga duši pri popolni združitvi z njenim duhom. Zato se tudi učite in poučujte čisto glasbo kakršno je nekoč igral David!'
15 Da najčistejša glasba to zmore, bi lahko spoznali, če bi sovražnike in prijatelje postavili v isti prostor in bi potem v njihovi sredini zazvenela čista glasba; kmalu boste namesto sovražnikov videli same dobrodušne prijatelje. Toda tako učinkuje le najčistejša glasba; nečista in kvantaška glasba učinkuje ravno nasprotno.
16 Zdaj si videl, kako so lahko tudi toni neposredno vendarle predstavljeni duši kot nekaj nazornega, čeprav ne kot stvarne slike, pa vendar kot višje duhovne oblike v podobi vsakovrstnih znamenj, podobna najdemo tudi na starih egiptovskih spomenikih. Mislim, da ti je doslej pokazano precej jasno in tako ne bom dodal nič drugega, kot da se vse to dogaja le pri urejenih in nepokvarjenih možganih in pravi začetni vzgoji iz čudi, ko so možganske tablice najprej s svetlobo popisane z najrazličnejšimi duševnimi in duhovnimi oblikami."

234. Povezava čutilnih organov z možgani

1 (**Gospod**:) "Ko smo si zdaj ogledali in razumeli to nadvse pomembno začetno pripravo, moramo, da bi zadevo povsem razumeli, še čisto na kratko pogledati, kako končno duša vtisne v spomin iste možganske tablice tudi podobe iz materialnega sveta.
2 Poglejte zdaj sem, v možganske tablice se bodo vtisnile tudi slike, ki prihajajo skozi oči! Tako Jaz hočem in tako naj se zgodi!

3 Zdaj posebej poglejte pisala ali obeliske, postavljene pred dve ploskvi, kako sta zdaj nenadoma povsem potemneli! Videti je, kot da bi bili napolnjeni z zelo temnim sokom in glejte, že smo mi vsi, zaznamovani ravno z govorjenjem, od poteze do poteze na možganskih tablicah, poleg dreves in vsega, kar vidimo tu! Toda ne le enostransko in mrtvi, temveč od vseh strani in kot živi!
4 Vsak gib, ki ga naredimo, je tu vtisnjen enkrat kot tisočkrat tisoč krat, in kljub temu ostaja prejšnji položaj ali tudi tisoč prejšnjih položajev zarisanih v notranjih prostorih piramide; očesu duše so neprenehoma vidni, ker jih nenehno osvetljuje duhovno duševna svetloba; in to povzroča tisto, kar imenujemo deloma pomnjenje, deloma spomin, ker se drži notranjosti možganskih piramidic. To pa se potem pomnoži z raznotero refleksijo tako, da lahko potem neštetokrat nosimo v sebi isti predmet.
5 Tako vsak človek nosi v sebi, posebno v duši in še neizrecno bolj v svojem duhu, vse stvarstvo od njegovega največjega do najmanjšega dela, ker je vzet iz njega.
6 Če opazuje zvezde ah luno ali sonce, bo vse to spet znova zapisano v njegove možgane, tako kot sem vam pokazal; duša to gleda, ji zelo ugaja in s pravim veseljem duše bo videno takoj vtisnjeno v notranjost možganskih piramidic, seveda v zelo pomanjšanem merilu, pomnoženo z notranjo refleksijo; duša lahko to zmeraj znova najde in si podrobneje ogleda.
7 Vsa znamenja z območja zunanjega sveta se pojavijo sama zase sicer le kot temne slike, toda svetle slike iz boljšega življenjskega območja, ki so za njimi, osvetljujejo naravne slike, in zato so te same in v vseh svojih delih dovolj osvetljene, tako da jih lahko duša v njihovi notranji sestavi prav dobro pregleda, razišče in razume.
8 Poleg tega pa so posebno sprednji možgani nenehno povezani z živci vonja in okusa, tako kot zadnji možgani z živci splošnega čuta. Ti puščajo na samo za to določenih možganskih tablicah določena znamenja iz teh duša takoj in zlahka spet spozna, kako na primer ena ali druga roža ali mazilo diši, ali kakšnega okusa je ta ali ona jed, sadež ali ta ali ona pijača in kako diši; to je namreč urejeno tako, daje vsaka tablica za vonj in okus z zelo občutljivimi živci strogo povezana z eno ali drugo stvarno tablico.
9 Takoj ko znani vonj razgiba vonjalne živce nekoga, se to pokaže na tablici za vonj ali okus, in iz te se takoj vzburi ustrezna stvarna tablica in tako duša hitro in zlahka izve, kaj povzroča tisti vonj ali okus. Prav tako se duši po splošnem občutku v zadnjih možganih od vseh strani po svoji obliki in sestavi reprezentira stvar, ki je kakor koli vzburila ta čut. Toda vse to se razločno dogaja le pri, kot smo zdaj pokazali, nadvse urejenih možganih; pri drugih, neurejenih možganih, bomo le tu in tam komaj našli oddaljene podobnosti s temi urejenimi možgani, kot se bomo o tem takoj v resnici in praksi prepričali.
10 Te druge možgane z njihovimi tablicami in nerednostmi glavnih in stranskih prekatov vidite že kot skupek najrazličnejših stereo metričnih figur, med njimi tudi plošče, krogle, sferoide in druge kašaste kepe.

Obeliski pred ploskvami večinoma sploh niso vidni; in kjer so še vidni, so kot zakrneli in le redko enako veliki in enako močni!
11 Kako so lahko takšni možgani koristni duši? Ti možgani, kot se zdaj predstavljajo, so iz omenjenih vzrokov prišli že zelo razrvani iz materinega telesa. Videli bomo tudi, kako poteka posvetno izobraževanje in kakšna bosta konec in cilj. Zato zdaj dobro pazite na to!"

235. Nepokvarjeni in pokvarjeni možgani

1 Vpraša **Cirenij** nekoliko osupel: "Gospod, ali so bili tudi možgani, ki si jih na vsemogočni in zato čudežni način spravil semkaj, zaradi čutne naslade spolnega občevanja po spočetju otroka pokvarjeni že v materinem telesu?"
2 Rečem Jaz: "Kakšno vprašanje pa je to, prijatelj! Ali nisem prej rekel, da bo vse to le upodobljeno tako, kot je v resnici? Le kdo bi utegnil pomisliti, da bi bili lahko ti samo v namene poučevanja umetno upodobljeni možgani, kdaj zares pokvarjeni v materinem telesu?! To je le prikazano tako in zato sem rekel: 'Ti možgani so prišli že tako poškodovani, kot se kažejo, iz materinega telesa! To je le nekoliko določnejša dikcija, da bi se laže razumelo in zato je to le prikaz resničnosti, ne pa genska[1] resnica, prava resničnost! - Ti je zdaj jasno?"
3 Reče **Cirenij**: "Gospod, odpusti mi mojo veliko neumnost; zdaj jo namreč spoznavam že tudi sam!"
4 Rečem **Jaz**: "Saj sem vedel, da jo boš spoznal; toda tvoje nadvse neumno vprašanje je sprožila takšna reminiscirajoča[2] posvetna injekcija v tvoje možgane in to ti pove, kolikšno modrost lahko ponudi duši, ki hlepi po resnici, tako imenovana posvetna pamet!
5 Vsa vprašanja posvetno pametnih so že sama po sebi nadvse neumna, in kakšni so šele odgovori, ki jih drugi posvetno pametni dajejo vprašujočim posvetno pametnim? Če je že njihova svetloba noč in tema, kako črna noč in tema bo potem šele njihova resnična noč in tema!
6 Zato se varujte vsake posvetne modrosti; kajti povem vam da je veliko temnejša in hujša od vsega, kar šteje zelo ugledna posvetna modrost za neumnost! Posvetno neumnemu je namreč lahko pomagati, modremu, ki korenini v posvetnem pa sploh ne, ali pa le nadvse težko. Neumno vprašujete, ali resnični posvetni modrosti ne bi bilo več mogoče pomagati? To vam vendar jasno kažejo ti drugi, pokvarjeni možgani!
7 Oglejte si praurejene in povsem nepokvarjene možgane na desni strani! Kako jasne so njihove tvorbe! Luč in svetloba in vse oblike tako po zunanjih obrobah kot po notranjem organskem ustroju, so nadvse jasno in čisto izoblikovane! Kako jasne pojme in predstave mora dobiti taksna duša o vseh stvareh in razmerah! Kako moder in vsestransko življenjsko krepak je tak človek! Kdo izmed številnih otrok sveta se lahko

[1] Dedna

[2] Spominjajoča

meri z njim?! Kaj vse zmore prvotno urejena duša, ste lahko prej opazovali pri črncih!
8 Pred seboj imamo sedaj pokvarjene možgane in opazovali bomo, kako jih bo poznejša najslabša in napačna vzgoja še bolj pokvarila; iz tega boste lahko več kot jasno spoznali, kako jalova in ne modra je posvetna modrost v primerjavi z resnično, nebeško urejeno modrostjo! Poglejte zdaj ta pravi možganski kaos! Nikjer urejenih povezav; tu in tam le zakrnele možganske piramidice! Vse skupaj je bolj podobno kupu gramoza kakor kakšnim možganom!
9 Takšno obliko dobijo možgani že v materinem telesu! Kaj bo nastalo iz takega človeka pozneje, kako bo v pravi življenjski šoli napredoval s takšnimi možgani?! Da, ko bi vsaj začeli s skrbno desetletno vzgojo čudi! Toda kako je s takšno vzgojo?! Nanjo niti ne pomislijo več, v višjih plasteh ljudstva pa sploh ne! Nižja plast ljudstva pa o oblikovanju duše in življenja tako ali tako ne ve nič več kakor ljube gozdne živali, in njihove lastnosti so povsem enake lastnostim prvotnih prebivalcev gozdov, ki se hranijo s plenom in živijo od krvi drugih krotkejših živali."

236. Značaj svetnega modrijana in njegova onstranska nesreča

1 **(Gospod**:) "Kakor koli že so taki ljudje slabi, je iz njih mogoče veliko prej narediti popolnega človeka kakor iz pravega posvetnega modrijana. Posvetni modrijani sicer imajo v nekaterih pogledih - to se pravi, kar zadeva samoljubje - prav oster razum, in sicer zato, ker se piramidalne možganske tablice vsaj v sredini možganov deloma ohranijo pri vsakem človeku; to povzroči, da mnogi posvetni modrijani z medsebojnim posvetovanjem od časa do časa iznajdejo kaj posebnega, vendar le povsem v zemeljske namene; toda vse notranje, globlje, duhovno pa jim vendarle ostaja tuje. Med posvetnimi in drugimi večno trajajočimi koristmi duha in duše ostaja nepremostljiv prepad, prek katerega niti najbistrejši posvetni razum ne bo nikoli našel mostu.
2 In glejte, vzrok za vse to je temeljna poškodba človeških možganov že v materinem telesu in potem v skoraj še slabši vzgoji srca in čudi; če bi namreč vsaj po rojstvu sledila prava vzgoja srca in čudi, bi z njo večinoma popravili možgane, poškodovane že v materinem telesu, in ljudje bi pozneje lahko dosegli precejšnjo svetlost in življenjsko moč, s pravo ponižnostjo in resnično srčno dobroto pa bi, seveda po nekaj letih, spet našli ali nadomestili izgubljeno.
3 Tisti, ki seje na dobra tla, ne ostane brez žetve; toda če v tako in tako nerodovitno in slabo zemljo ne trosimo niti gnojila in še manj semena popolne življenjske resnice, kako in od kod bi lahko pričakovali sad ali celo bogato življenjsko žetev?
4 Da, posvetni ljudje sicer znajo kot svinje in voluharji preriti materialno prst in jo obdelati z vsakovrstnimi sadeži. Dosegajo obilne žetve in do vrha napolnijo kašče in žitne shrambe; na to so zelo ponosni in polni napuha in zato toliko bolj trdi in brezčutni do revnega ljudstva, ki mu prevelika lakomnost posvetno bogatih in zato mogočnih ne privošči niti pedi lastne zemlje, da bi se z njo preživljali.

5 Posvetni ljudje torej to odlično razumejo; toda prst duha, večnega življenja, pustijo neobdelano in se le malo menijo zanjo. Ni jim mar, ali se na njej razraščata trnje in osat, zato je razumljivo, kako in zakaj postajajo ljudje čedalje slabši in bednejši, namesto da bi postajali čedalje boljši. Če si le lahko sezidajo sijajne palače, ležijo v mehkih posteljah in napolnijo trebuh z najboljšimi poslasticami in oblečejo kožo v mehka, kraljevska oblačila, se jim zdi, da imajo dovolj in so zadovoljni; saj imajo vendar vse, kar si v kratkem času svojega zemeljskega življenja lahko poželi njihovo sebično meseno življenje.
6 Ko pa potem pride močno šepajoči sel, huda bolezen, ki ji sledi smrt, tedaj njihova zakrnela duša zaradi velikega strahu čedalje bolj obupuje; nazadnje popolnoma obupa, omedli in celo umre; veseli dediči si potem razdelijo velike zaklade in preobilje umrlega posvetnega norca. In kaj ima ta potem onstran? Nič drugega kot vsestransko največjo revščino, največjo stisko in najhujšo, za ta svet nepopisno bedo, in ne morda le za kratek čas, temveč za vaše pojme za nedoumljivo dolgo časa, ki ga gotovo lahko označite z izrazom 'večnost', to pa je tudi povsem razumljivo; od kod naj duša, ki ni nikoli skrbela in delala za nič drugega kot za svoje telo, vzame sredstva, da bi se spopolnila v svetu, ki ni in ne sme biti iz ničesar drugega kakor iz tega, kar ima duša v sebi in kar potem s svojim duhovnim etrom zunanje življenjske svetlobe preoblikuje v okolje, ki jo obdaja.
7 V takšnem svetu naj bi se začelo njeno novo ljubezensko dejavno gospodarjenje v njenem lastnem duhovnem kraljestvu. Kako pa naj bo to mogoče, če je njena čud, pravzaprav njeno srce otrdelo in neobčutljivo, čedalje bolj pogreznjeno v samo pomilovalno jezo, kuha bes in maščevanje in, če je v njej duh kakor mrtev, gluh, nem in slep, tako duša nikoli ne more pregledati možganskih tablic in si jih dodobra ogledati.
8 In, četudi bi se tak nebeški duh, ko bi bilo mogoče, v povsem zakrneli duši opogumil, ter si ogledal in otipal, kaj vse je v možganih duše, ter ji hotel pomagati iz tega ustvariti novo bivališče in prostor za delovanje, v možganih duše ne bi našel nič, iz česar bi lahko to naredil in ji pomagal to doseči. Od vsega materialnega, kar je duša v tem svetu sprejela v svoje popolnoma pokvarjene mesene možgane, nikakor ni moglo nič prodreti v njene duhovne možgane, ker ji je za tak prenos povsem manjkalo poglavitno življenjsko sredstvo, svetloba iz ognja žive ljubezni do Boga in iz nje do bližnjega!"

237. Posledice duhovno zatemnjenih možganov

1 (**Gospod**:) "Če bi postavili še tako svetlo ogledalo v povsem temno klet, ali se bodo predmeti, ki so v kleti, zrcalili v njem? Če svojo klet dobro poznate, boste otipali predmete, ki so v njej in jih za silo prepoznali tudi brez luči; toda zaman je, če postavite ogledalo v temno klet, kajti le-to brez svetlobe vašim očem ne bo prikazalo nobene zrcalne slike.
2 Tako je tudi pri človeku, ki ima posvetno oblikovane, poškodovane in zatemnjene možgane. Pri njem svetlobni žarek, ki bi nosil v sebi ustrezne

duhovne oblike, ne prehaja iz temnih materialnih možganov v duševne, torej že duhovne možgane in povsem zakrnele možganske tablice duše ostanejo mračne in prazne; četudi bi pozneje na te tablice posvetila svetloba duha, bi to duši in duhu koristilo prav tako malo, kakor če bi kdo postavil luč v prazno, le z apnom prebeljeno sobo.
3 Kaj bi v njej zagledal? Nič drugega kakor gole stene. Le kaj bi lahko ob njih občutil? Gotovo nič drugega kot obupen dolgčas! In nazadnje se bo zavedel in sam sebi zaklical: 'S svojo lučjo pojdi ven iz te prazne sobe; tukaj ni nič! Odnesi jo tja, kjer je kaj, kar bo lahko osvetlila! Luč naj nekaj osvetljuje, zakaj bi z njo razsvetljeval štiri gole stene, ki so, osvetljene ali neosvetljene, prazne!'
4 Če gre luč duhovnega očesa v prazne možganske tablice duše, potem nobena svetloba duhovnega očesa ne prodre več vanje in v njih ostane tema skoraj za vedno. Če pa je nesporno tako in ne drugače, od kod naj potem duša v onostranstvu vzame material za graditev sveta, primernega za njeno bivanje? Kako naj začne graditi? Mislite, da bom tudi takšni ubogi duši lahko pomagal? O ja, toda nikoli ne tako kot pomaga slabotno človeško usmiljenje ob nepravem času; pomagal bom po Svojem večno nespremenljivem redu, ki pa ima, kot je znano, nadvse dolge potrpežljive roke, polne največje popustljivosti!
5 Šele, ko stiska doseže najvišjo točko, v kateri bo duša zaradi silnega obupa prešla v nekakšno žarenje, se bodo iz največjega strahu njenega srca, torej iz njene najbolj tesnobne čudi, kakor iz po uživajočega plamena v njene možgane dvignile žareče iskrice in iz njih se bodo v možganske tablice vtisnile mračne podobe njene stiske, bolečine, muke, bede, nemoči in zapuščenosti; šele tedaj se bo sama spet dokopala do nekaterih najbolj skromnih zamisli in bo po dolgem času iz teh silno bednih podob lahko začela sestavljati nadvse reven svet svojega bivanja!
6 Njene posesti ji gotovo nihče ne bo zavidal in spet bo minilo neizmerno dolgo časa, preden bo takšna duša sama iz sebe zmogla izboljšati svoje stanje. Zato bodo znova potrebna nasilna sredstva za dejavno oživitev njene čudi! Šele iz premnogih stisk bo takšna duša prišla vsaj do kopij nadvse žalostnih pojmov o sebi in iz njih bo začela na svojih tleh urejati poti, po katerih zlepa nebi več zašla v najhujšo stisko in obup!
7 No, to bi že upravičeno lahko imenovali kapital in lastna žetev; toda kako zelo je vse to še omejeno, kako pičlo in nebogljeno.
8 Če bi kdo nedoletne otroke izpostavil v gostem gozdu, bi morda kateri od njih preživel. Denimo, da bi se rešila fantek in punčka, ker bi bila izpostavljena ravno pod figovim drevesom, katerega plodovi bi jima padali v naročje in ju hranili do določene starosti, potem pa bi vsa podivjana začela iskati drugo hrano. Rastla bi in dosegla zrelo starost, spočela otroke in v nekaj stoletjih bi iz njiju nastalo ljudstvo; toda ostalo bi brez pouka in brez razodetja od zgoraj!
9 Pojdi k takšnemu ljudstvu in povprašaj o njegovi omiki in prepričal se boš, da boš namesto ljudi našel živali, ki so veliko bolj divje in krvoločne kakor tigri, hijene, volkovi in medvedje! Ne bodo se pogovarjali, temveč bodo samo posnemali naravne glasove in si tako sporočali svojo slo in

najsurovejšo voljo. Tuje ljudi, živali in sadeže bodo surove požrli in ob hudi lakoti tudi sami sebe. Njihova zaposlitev bo nenehen lov za hrano.
10 Šele po nekaj stoletjih, ko bodo prehodili svoje neznansko velike pragozdove in naleteli na kakšno omikano ljudstvo, ki jih bo odgnalo nazaj in nekatere od njih ujelo ter vzgojilo in po večkrat ponovljenih takšnih primerih in po vrnitvi nekaterih prej sicer ujetih, zdaj pa nekoliko omikanih rojakov - bo vse pleme sčasoma doseglo nekakšno omiko, ki pa bo seveda neznansko daleč od duhovne človeške omike!
11 Koliko časa bo potrebno, preden bo takšno ljudstvo doseglo vsaj vašo zunanjo posvetno kulturo in kako dolga bo naravna pot do vaše zdajšnje duhovne ravni, če bo ljudstvo prepuščeno samo sebi!"

238. Razvojne težave duše, ki je postala posvetna, v onstranstvu

1 (**Gospod**:) "Z razodetjem od zgoraj bi bila vzgoja takšnega naravnega ljudstva seveda veliko hitrejša! Razodetje pa je na tem svetu laže dati vsemu ljudstvu kakor onstran duši, ki ni prinesla s seboj niti iskrice tistega, kar bi bilo vsaj od daleč podobno Božjemu redu.
2 Ko takšna povsem zmaterializirana duša po neštetih onstranskih stiskah in nečloveških težavah, končno dojame nekatere pojme in zamisli, ter iz njene dejavnejše čudi pride v njene substancialne možgane bleda svetloba in iz te si potem s svojo zelo borno domišljijo in svojim hotenjem ustvari himeričen (varljiv, bloden) svet, ki seveda še zdaleč ne more biti trajen, ker je še preveč oddaljen od vsaj nekaj resnice in Božjega reda, šele tedaj jo lahko obiščejo sli, ki so ji na videz povsem podobni in jo nadvse previdno in kar se da neopazno obdarijo in obogatijo z več in boljšimi pojmi.
3 Pogosto je celo sto zemeljskih let premalo, da bi na tem svetu povsem pokvarjeno dušo vsaj neznatno dvignili v nebeški red.
4 Više kot do najnižjih, prvih in zgolj modrostnih nebes pa je skoraj ni mogoče spraviti; kajti njeni možgani nikoli ne izgubijo žalostnih prvih znamenj, iz katerih se od časa do časa še zmeraj razvija nekakšna maščevalna pravica in modrost; ta se znova upodobi v zdaj čedalje bolj razsvetljenih možganih in uglasi čud duše tako, da spozna, da ji sicer gre prav dobro, vendar to še zdaleč ni nadomestilo za vse, kar je dotlej pretrpela.
5 Podobna je staremu rimskemu vojščaku, ki mu je cesar zaradi starosti, ter številnih ran in brazgotin podaril kmetijo, na kateri lahko s pridnim delom svojih rok prav dobro živi. Toda stari vojščak kljub temu ob pogledu na svoje brazgotine godrnja in pravi: 'Dobro je dobro, toda veliko premalo zame, ki sem tolikokrat za cesarja, ljudstvo in domovino tvegal življenje! Moji sosedje se niso nikoli bojevali proti mogočnemu in hudobnemu sovražniku, imajo zdravo in vzravnano telo in zlahka obdelujejo svoje njive. Seveda imam tudi služabnike in služabnice, ki mi pomagajo delati; toda kljub temu moram delati tudi sam, če hočem, da je delo temeljito opravljeno. Seveda mi ni treba dajati cesarju davka in desetine, dokler živim in tudi moji otroci do petega kolena bodo tega oproščeni, posebno, če bo kateri mojih sinov nosil vojaško opravo za

cesarja in državo. Samo še tega bi še manjkalo, da bi moral cesarju davke plačevati! Pa vendar je tudi brez davkov to zelo ugledno plačilo zame veliko premalo!
6 In podobno se neposredno kujajo tudi duše najnižjih nebes, zlasti ko se spomnijo, da so veliko pretrpele in, da morajo delati celo še zdaj kot blažene in to povrh vsega zelo pridno, da si pridobijo, kar potrebujejo za življenje, enako kakor nekoč ljudje na zemlji, le s to edino razliko, da si tu ne morejo pridobiti čezmernega obilja; tega namreč onstran ni, ker znajo predstojniki združenj to kar najskrbneje preprečiti. In tako te blažene duše niso nikoli povsem srečne, ker jim zaradi njihove narave zmeraj nekaj manjka.
7 Manjka pa jim prav veliko; toda tisto, kar jim manjka, je za večino od njih toliko kot za večno nedosegljivo, saj za to ni v njih niti bistvenih prvin. Podobne so ljudem, ki si želijo letati kakor ptice po zraku in so zato pogosto zelo žalostni, ker njim, ljudem, niso dane takšne odlike, kakršne imajo v popolni meri številne nerazumne živali.
8 Toda kaj koristi ljudem takšno žalovanje? Za letenje jim manjkajo temeljne prvine in tako kljub žalovanju in kujanju ne morejo doseči tistega, kar zmorejo ptice, namreč, čudovito, svobodno letenje.
9 Zdaj sem tebi, Moj Cirenij in vsem vam jasno razložil, kakšne uspehe mora zaradi svoje tostranske posvetnosti v onstranstvu dosegati duša, ker ji zunaj Moje ureditve, ki tako in tako obsega vse, ni mogoče pomagati, razen če bi njeno bit povsem odpravili in bi namesto nje postavili tujo, s tem pa duši zanesljivo tudi ne bi pomagali!
10 Vsaka duša se mora oblikovati sama, ali tukaj zlahka ali onstran stežka - za to so ji vsajena sredstva. Če tukaj zamudi, ker se je preveč prepletla s svetom in njegovimi vabljivimi zakladi, bo morala to storiti onstran. Kako - sem vam pravkar povsem jasno pokazal in dovolj odgovoril na vprašanja vaših src. Če tega niste ravno preveč veseli, vam ne morem pomagati in ne morem nikakor narediti drugače, kot je narejeno in določeno; tri krat tri namreč nikoli ne more biti sedem, ampak zmeraj le devet! Jablana mora večno roditi jabolka in figovo drevo fige!"

239. Vpliv napačne vzgoje na možgane

1 (**Gospod**:) "Da pa bi vse to še jasneje in nazorneje razumeli, bomo kar najpozorneje spremljali nadaljnjo razvojno obdobje možganov tukaj na Moji levi!
2 Do zdaj so videti možgani še povsem nespremenjeni, takšni, kot so bili, že v materinem telesu, poškodovani, rojeni na svet. Takoj pa bomo videli, kakšen videz in barvo bodo dobili, ko je otrok recimo po petih letih deležen prvih potez napačne vzgoje, v kateri začnejo njegov spomin obremenjevati na vse mogoče načine in ga nadlegovati z učenjem raznoraznih reči in ga kolikor je mogoče spodbujati k učenju na pamet.
3 Poglejte, hočem, da se zdaj vtisnejo v možgane prvi posvetni pojmi! Le natančno poglejte in zlahka boste opazili, kako obeliski pred eno ali drugo na videz raztreseno možgansko piramidico nerodno in okorno s

prav temno snovjo packajo na možgansko tablico zelo borno podobo o neki stvari!
4 Prve zasnove skoraj ne moremo imeti za kaj drugega kakor za nesmiselno packarijo, zato se duša takšnega otroka v začetku tudi zelo dolgo ne more znajti v omenjenem stvarnem pojmu. Otroku ga je treba stokrat povedati ali pokazati, da si ga končno lahko zapomni, toda še vedno si ga predstavlja le nadvse nejasno.
5 Vzrok za to je prvič v nezrelosti mnogih, sicer še povsem urejenih piramidalnih tablic. Pred njimi postavljena pisala (obeliski), sama še zelo slabotna in neizurjena, je brez primerne, iz čudi prihajajoče vaje in brez prave snovi le z največjo prisilo mogoče pripraviti k risanju, in to na surove, za risanje še zdaleč ne pripravljene tablice. Zato slika vedno znova izginja in sojo obeliski neredko prisiljeni stokrat znova narisati, dokler končno ne ostane, vendar zelo nejasna, na nezreli tablici.
6 In kaj koristi duši takšna senčna slika? Duša vidi le medle zunanje obrise. Takšna slika še zdaleč ne omogoča vpogleda v stvar samo. Kdo bi lahko iz medle človekove sence spoznal, kakšen je njegov notranji ustroj?! Po mnogem in težavnem siljenju so možganske tablice večinoma res popackane s črnim, tudi Božji nauk je vrinjen v možgane enako kot poštevanka, in vzgoja srca poteka le v urah počitka od materialnega razumarskega klesanja.
7 Šele, ko mladi mučeni človek po opravljenem 'poklicnem' stiskanju razuma (študiju) prevzame kakšno službo, postane njegovo srce nekoliko svobodnejše; ozre se po kakšnem dekletu, ki mu je všeč, da bi jo vzel za ženo. Kratek čas prave zaljubljenosti je za mladega človeka še najboljši, ker dokler traja, njegovo čud vendarle obide majhno, čeprav zelo podrejeno vzburjenje, s katerim pride v možgane toliko svetlobe, da se šele z njeno pomočjo vendarle tudi nekoliko praktično znajde v vsem tem, česar se je dolga leta mukoma naučil in tako postane nekoliko primernejši za posvetno službo.
8 Ljudje, ki jih niti ta ljubezen ne vzburi in ne otopli njihove čudi, pa ostanejo nadvse sebični in stoični pedanti, ki se odtlej niti za las ne dvignejo nad stereotipno popackane slike svojih možganskih tablic in ne rijejo po ničemer drugem kakor po senčnih možganskih slikah; teh ne more biti zelo veliko in še te, ki so, so mračne, črne in za vid duše povsem nezaznavne.
9 Duša takega stoika je zato kakor slepa. Tudi vsak človek, ki sicer še tako dobro vidi, je v povsem temni noči tak kakor slep. Le za silo se s tipanjem lahko premika naprej. Tako duša pravega egoista ne more videti, kaj je narisano na njenih tablicah, ampak se mora lotiti otipavanja svojih mračnih, a stereotipnih slik na možganskih tablicah. Ker pri tako povsem napačnem oblikovanju možganov in s pogosto ponavljanim packanjem možganske tablice, ostane nazadnje na njih povsem stereotipna in plastična slika, saj ne pride v možgane nikakršna trajna svetloba, saj se čud sploh ne zgane nekoliko bolj živahno.
10 Ker pa si takšna pohabljena duša pridobiva svojo modrost le z otipavanjem svojih porisanih možganskih tablic, je razumljivo, zakaj postane pri vsem svojem početju tako premišljeno natančna in

stereotipna in ne sprejema nič, česar ne more najbolj grobo in materialno prijeti in otipati z rokami. Takšna duša ima navsezadnje tudi to, kar vidi v zunanjem svetu z očmi, za optično prevaro in kar sliši za laž; le tisto kar lahko od vseh strani otipa z rokami, ima za realno resničnost. Kako je potem z modrostjo in višjo duhovno kulturo takšne duše, si lahko predstavlja vsak, ki je le kolikor toliko razumel to, kar sem zdaj pokazal in dovolj razložil.
11 Natančno si še enkrat oglejte te možgane na levi! Ravno zdaj predstavljajo mračno modrostno kamro prav stereotipnega posvetnega modrijana in ti, ljubi prijatelj Cirenij, ki imaš zelo ostre oči, povej kaj vse vidiš v njih!”

240. Možgani posvetnega modrijana

1 Reče **Cirenij**: "Gospod, površina prednjih in tudi zadnjih možganov je videti temno siva; globje v notranjost pa je kljub sončni svetlobi, ki sije nanje, vse črno in nedostopno in belo sive točke, ki se svetlikajo vmes, ne ponazarjajo ničesar. In tako sem pravzaprav že tudi končal z vsem, kar je tu mogoče videti. Le eno vprašanje mi še dovoli, o Gospod in sicer: Le kaj je s temi pokvarjenimi možgani in tistimi drugimi možganskimi tvorbami, ki večinoma nimajo piramidalne oblike?”
2 Rečem **Jaz**: "Te niso za nič; so resnična puščava v možganih in v duši ustvarjajo le neprijeten občutek neskončnega neznanja in ne spoznanja. Če bi začel takšni duši govoriti o višjih nadzemeljskih stvareh in razmerah, te bo kmalu prosila, da o tem molči; če bi namreč naprej razmišljala o tem, bi morala očitno znoreti. Zato s takšnimi ljudmi ne moreš nič govoriti, saj zdaj razumeš resnični razlog, zakaj tega ne morejo uvideti in kakor koli razumeti. Težko ali pa sploh ne bodo razumeli niti čisto naravnih zemeljskih reči, še manj pa duhovnih in nebeških reči.
3 Glej, vol ima tudi gobec, v njem pa zelo velik jezik in zobe in tudi glas. Posledica tega naj bi bila, da bi se lahko naučil tudi govoriti; toda poskusi, ali ti bo uspelo, da ti bo vol v dvajsetih letih izgovoril le eno enozložno besedo! In vendar ti povem, da bi prej naučil vola govoriti kakor človeka s takšnimi možgani razumevati nekaj nadčutnega! Če boš začel z njim govoriti o nečem, kar preveč presega njegovo nadvse omejeno obzorje znanja, se ti bo kvečjemu dobrodušno posmehoval in te imel za bedaka. In, če ga boš še naprej obremenjeval s takšnimi zanj pravljičnimi rečmi, se bo razsrdil in ti jezno pokazal vrata!”
4 Reče **Cirenij**: “In kako bomo torej takšnim ljudem, ki jih je vendar neznansko veliko, oznanjali Tvojo besedo?”
5 Rečem **Jaz**: “Ko najdete pri ljudeh, h katerim boste prišli, zavzeto srce, in vas bodo sprejeli v svoje stanovanje, ostanite in skušajte predvsem kolikor je mogoče, oživiti njihovo čud, ki ima vsaj nekaj življenja! Ko boste to storili, bo začela čedalje dejavnejša čud takšnega človeka širiti po možganih svetlobo in toplota te svetlobe bo začela urejati možganske tablice v čedalje znosnejši red in potem bodo takšni ljudje kmalu postali sprejemljivejši za višji nauk in se bodo postopno dvigali k čedalje čistejši svetlobi.

6 Če pa pri tistem, h kateremu pridete, najdete povsem mrtvo čud, pojdite kar hitro naprej! Biserov namreč nikoli ne smete metati svinjam! Razumite vse to prav! Če komu še ni kaj povsem jasno, naj vpraša, in dobil bo pravilen odgovor! Sicer pa je treba odstraniti oboje možgane."
7 Pristopi stari **Marko** in reče: "Gospod, kmalu bo poldne! Naj jaz že poskrbim za kosilo?"
8 Rečem **Jaz**: "To je zelo pohvalno, da si Me vprašal; toda kosilo za dušo in duha, ki prihaja iz Mojih ust, ima neizmerno prednost pred tvojim telesnim kosilom! Zato bomo najprej zaužili še nekaj duhovne hrane, potem pa ti bom že povedal, kdaj bo čas, da boš poskrbel za telesno kosilo! Dobro je dobro, toda boljše je boljše!"
9 Marko je s tem zadovoljen in ostane s sinovoma, da bi videl in slišal, kaj se bo še zgodilo.

241. Vprašanje o izvoru greha

1 Obenem pristopi k Meni tudi **Oubratouvishar** in reče: "Gospod, Gospod, ali beli bratje prej niso vedeli tega, kar si jim zdaj tako modro razložil? Pri nas — vsa hvala Ti za to — vedo to celo naši otroci; vsi se lahko od znotraj opazujejo in so zmeraj zelo veseli, če nam lahko pripovedujejo kaj o svojih lepih vrtovih, ki jih od časa do časa opazujejo v sebi. Le kaj so storili ti beli bratje, da so postali nesposobni za to najpomembnejše opazovanje? Če nimajo te najpomembnejše sposobnosti, pravzaprav sploh niso pravi ljudje, ampak velike opice, kakršne se pojavljajo pri nas, popolnejši od njih so le za zmožnost govorjenja!
2 Vsi smo zelo ostrmeli, ko si ob teh možganih začel razlagati stvari, ki so nam skoraj še bolj znane od naših koč doma. Celotne organske zgradbe svojega telesa seveda ne poznamo, toda svoje možgane poznamo od točke do točke. Še zelo veliko tablic imamo praznih, ker nimamo ničesar s čimer bi jih lahko povsem porisali; toda tiste, ki so porisane, so postavljene ravno tako, kot si zdaj pokazal in več kot dovolj jasno razložil pri desnih možganih, ki so urejeni povsem po Tvojem redu. Resnično pa bi rad vedel, zakaj ti ljudje v sebi sploh ne morejo videti tega, kar je nam črnokožcem vendar za zmeraj najbolj jasno vidno! V čem so se pravzaprav pregrešili? Kdo je položil temelj za takšno pogubo? Nekdo je moral nekoč postaviti slab temelj; toda kdo, zakaj in ob kakšni priložnosti?"
3 Rečem **Jaz**: "Kdo je to povzročil, tega ti ne preiskuj! Kajti marsikaj je skrito v Božjem sklepu, česar ljudem na tej zemlji ni treba vedeti povsem do dna. Da le človek ve in spozna tisto, kar mu je predvsem treba storiti v Moji ureditvi! Če se ravna po zakonih, danih iz nebes bo pri njem vse v najboljšem redu; vse drugo pa bo v polnosti zvedel vsak človek, ki nadvse ljubi Boga in svojega bližnjega kot samega sebe, ko bo prerojen v duhu.
4 Zdaj gre le za to ali so vsi beli bratje sploh razumeli vse to in da človek, ko začuti v sebi praznino, vpraša, kar mu še ni jasno, da potem dobi kar se da jasno razlago. Predvsem to je zdaj potrebno! To, kar si vprašal, pa

bo vsakomur dovolj zgodaj znano tedaj, ko bo dosegel prerojenje svojega duha. ”
5 Oubratouvishar je s tem popolnoma zadovoljen in se nato v svojem jeziku pogovarja s svojimi.
6 Zdaj spet pristopi tudi Matael in reče: “Gospod, Ti naše življenje, Ti naša ljubezen, ker dovoljuješ vprašanja, Te v imenu svojega tasta svoje ljube žene in v imenu svojih štirih tovarišev prosim, da bi nam prav osvetlil to majhno temno točko v tej zadevi! To je sicer bolj pravno vprašanje in mislim, da bi Ti ga upravičeno ponižno postavil vsak razumen človek. Saj človek prvotno vendar ni svoje, temveč Tvoje delo in tega ne bodo mogla vsa nebesa nikoli zanikati!
7 In tako se mi zdi posebno v onstranskem vodenju duhov ali pravzaprav zelo pokvarjenih duš ob možnostih Tvoje ljubezni in vsemogočnosti pot vendarle nekoliko predolgotrajna in pretrda! Sicer je res da si nam tudi glede tega povedal, pokazal in razložil že zelo veliko in opravičil Svoj od vekomaj zamišljeni in trdno določeni Božji red; toda poleg vsega se mi vsiljuje še eno pravno vprašanje:
8 Kaj more jabolko zato, če ga je vihar odtrgal od veje, kaj more raztreščeno drevo, če je moralo biti tarča uničujočemu blisku, kaj more mirno morje, ko mu razbesneli orkan naredi kot gore visoke valove?! Kaj more klopotača, če je njen ugriz smrtonosen?! Tudi volčja češnja si ni sama dala strupa! Povsod se klin s klinom izbija in nazadnje nihče ne more nič zato, da je izbit!
9 Če bi se z visoke skalne stene zrušil velik in težak majav kos in bi po naključju hudo prizadel čredo, ki bi se pasla ob vznožju stene, kateri krivec bi poravnal škodo? Če se ponoči spotaknem ob kamen in nazadnje tudi padem, kdo je bil kriv za to, noč, kamen ali moja slepa noga? Skratka, veliko kočljivih navzkrižnih vprašanj je in v vseh je jasno razvidno navzkrižno kršenje individualnega pranaravnega prava! Od koga pa to kršenje načelno izvira?
10 Isto sem zdaj odkril pri človeku. Ti črnci posedujejo še povsem pračloveške lastnosti, mi belci vse do danes tega nismo niti slutili. Le zakaj ne? Rečeno je: zaradi naše dušne pokvarjenosti; duša se je spet morala pokvariti, ker so bili človekovi možgani pokvarjeni že v materinema telesu in pozneje še bolj zaradi povsem napačne vzgoje! Odkrito moram pritrditi Oubratouvisharjevemu vprašanju in tudi jaz pravim: da, da, človeštvo je v bistvu slabo in pokvarjeno; kdo pa ga je prvotno pokvaril in kdo je dopustil, da se je pokvarilo? Ta pokvarjenost je vzrok, da ljudje hočejo nekaj spet zgolj povsem sprevrženega in se zato ne morejo nikoli poboljšati, temveč postajajo čedalje slabši in bednejši!”

242. Navidezne krivice pri vodenju duš v tostranstvu in onstranstvu

1 (**Matael**:) “No, na tem svetu marsikomu še kar nekako uspe. Naredi si nekakšen mali raj, kolikor dobrega zmore in hoče. Seveda mora zato tisoče drugih bolj trpeti, in to zato, ker si svojega raja gotovo niso znali ustvariti tako dobro kot premeteni! Tem zato razjedata dušo

nevoščljivost in jeza - posestniku traja pa naslada in bohotnost! Prvi so prekleti zaradi bede in stiske - bogati pa zaradi svojega udobnega življenja!
2 Toda pustimo tostranske razmere, ki so, kot smo natančno spoznali, sad pokvarjenosti duše in se obrnimo k najgrozljivejšim posledicam v prihodnjem velikem onstranstvu! Lasje se mi ježijo, če le pomislim, v kako strahotno bednem stanju se znajde takšna tako ali drugače pokvarjena duša! Katera kletev lahko človeškim ustom posodi primemo obarvane besede za takšno predstavitev?! Le največje muke ognja jeze v duši sami jo lahko potem, ko preživi neznansko hude preskušnje, spravijo v nekoliko znosnejše stanje, vendar je glede na trajanje za to zmeraj potrebno kar nekaj večnosti! Koliko duš bo torej odslej v tisočih in tisočih zemeljskih let zapadlo v najglobljo in najstrahotnejšo bedo, da bodo šele po vnovičnih tisočih in tisočih zemeljskih let dosegle za las svobodnejše in s tem znosnejše stanje!
3 Gospod, to postavljam natančno po Tvojih besedah in ničesar ne dodajam in ne odvzemam. Ko po eni strani gledam Tvojo vsemogočnost, dobroto in ljubezen, po drugi pa načelno nekrivdno pokvarjenost vsake bedne duše in skoraj večno trajajoče posledice najstrahotnejše vrste in na koncu vseh nepopisnih muk blažena nebesa, ki so komaj za las boljša od dobro vpeljanega suženjstva na tej ljubi materi zemlji, Ti moram kljub vsem milostim, ki si mi jih podelil Ti, o Gospod, odkrito priznati, da se mi za moj razum zdi to nadvse čudno in kot človek, obdarjen s čutečim srcem, v tem odkrivam krivico, v primerjavi s katero so vse največje in najbolj v nebo vpijoče krivice, ki so jih storili ljudje, popoln nič. In prav ponižna hvala za tak obstoj, pa naj se na koncu izteče kakor koli že hoče!
4 Ti, o Gospod, si že prav dobro pokazal, da se mora vsak človek, da bi lahko obstal pred Tvojim golim božanstvom, samega sebe bistveno oblikovati in Ti mu lahko ponudiš le priložnost za to in nič drugega. Skratka, vse to zdaj prav dobro razumemo, zato ni potrebna nobena beseda razlage več. Toda, da bi človeške duše, ki se že več kot tisoč let utelešajo enako in so torej vzgojene na enak način, kakršen žal obstaja, morale zaradi tega v onstranstvu skoraj večno trpeti, da bi postale le za las boljše, to se mi zdi vsekakor zelo neusmiljeno! Ti sam si nas učil, naj ravnamo z bolnimi dušami blago, milo in prizanesljivo! Če pa kakšna bolna duša na tem svetu še ni ozdravela, temveč še vsa bolna prestopi v veliko onstranstvo in ji tam ne more ali ne sme biti izkazana več niti iskra ljubezni in miline, vendarle menim, da bi jo tudi tam namesto prestrogega reda in pravičnosti lahko sprejeli milost in ljubezen!
5 Prav rad priznam, da je popolno življenje duše, združene z duhom iz Boga, najvišja vseh dobrin; vendar izkušnja tudi uči, da dobrina izgubi veliko svoje vrednosti, če jo moramo iskati predolgo in s prevelikimi težavami.
6 Nekdo bi si hotel vzeti ženo. Pozna tudi že izvoljenko svojega srca. Ko pa prosi za njeno roko, mu postavijo takšne pogoje, ki bi jih vse lahko izpolnil šele v tisoč letih in s tem povezane težave so skoraj nepremagljive! Da, ali je potemtakem sploh čudno, če tak človek

nazadnje v srcu ne čuti nobenega poželenja več po izvoljeni imenitni ženi in se je že zdavnaj oženil z dekletom skromnega rodu, ki si jo je pridobil pod znosnimi pogoji, kakršne je zlahka izpolnil?
7 V tem, o Gospod, je torej moj, upam da dobro utemeljeni pomislek in v tem je morda slabost mojega srca! Vprašal sem Te zato, ker si nas sam pozval, naj vprašamo, če še česa ne razumemo! Ali bi me hotel, če ti je prav, glede tega razsvetliti s Svojo milostjo?"

243. Božje bistvo. Nujna preskusna teža zemeljskega življenja

1 Rečem **Jaz**: "Da, da, prav v tem je težava, ki sem jo po razlagi možganov odkril ne le v tebi, temveč v večini od vas in sem vas prav zato tudi pozval k vpraševanju.
2 Seveda je samoumevno, da Bog, ki je kot najvišja in najčistejša ljubezen od vekomaj nespremenjeno enak, nikdar ne more biti neljubeč, in da bo uporabil vsa sredstva, ki so Mu na voljo, da bi ozdravil kakor koli bolno dušo. Toda duši ne more vzeti njenega značilnega jaza, ampak ji ga mora pustiti in ji dopustiti, da pride v takšne razmere, ki jo bodo, ko vse drugo nič ne pomaga, popravile s primernimi preskušnjami!
3 V skrajnem primeru je ta pot seveda lahko tudi skrajno dolgotrajna; toda tedaj ni kriv nihče drug kot duša, ki je postala preveč zakrknjena in svojeglava, ki je to postala večinoma le zato, ker je, kot sem vam prej pripovedoval in razlagal, nepopolna.
4 Toda to je vendar močna, povsem lastna volja duše; ona hoče tako in dela zmeraj le tisto, kar sama hoče! No, tu torej ni mogoče vsemogočno in zato nasilno nasprotno delovanje; to bi šele duši pripravilo najneznosnejše muke! Kajti že najmanjše vplivanje ji povzroča neizrecne bolečine; kaj bi šele morala prestati ob premočnem vplivanju?!
5 Bog je v Sebi najvišji ogenj vseh ognjev in najmočnejša svetloba vse svetlobe! Kdo pa lahko prenaša ogenj, če ni sam ogenj, in najmočnejšo svetlobo, če ni sam svetloba?! Poglej levo polovico možganov, ki so še tu! Ali opaziš v njih kakšen ogenj ali kakšno svetlobo, četudi le tolikšno, kot je kresnička v noči? Kaj je potrebno, da bodo ti možgani v celoti postali ogenj in najmočnejša svetloba?!
6 Če pa bi hotel Jaz na vso moč vplivati, teh dveh levih možganskih kupov ne boš več videl; takoj bodo razpadli v tiste tebi še znane ognjene jezičke in se razpršili, dokler jih ne bo zajela Moja volja in iz njih oblikovala novega bitja. In kaj pa bo potem s to zdajšnjo bitnostjo?!
7 Moj nespremenljivi in trdno postavljeni red tudi skrbi, da nobeno bitje, ki že obstaja, ne more biti nikdar uničeno v svoji duševni sferi in ne more preiti v drugo bitje in izgubiti pra-jaza. In, četudi ima duša še tako dolgo opraviti s svojo popolnostjo, ji njen pra-jaz ostane in v njem se bo tudi večno nespremenljivo prepoznavala, to je, upam, vendarle bolj tolažilno, kot če bi duša kot povsem razpršena prešla v drug individuum, kjer bi nujno moral izginiti vsak spomin na prejšnji obstoj in ne bi preostala niti sled prejšnje konkretne biti! In zakaj naj bi bilo potem

prejšnje svobodno odločajoče življenje sploh dobro? Bi bil človek morda na boljšem od črva, ki se plazi v prahu?!
8 Minulo življenje je vendar večinoma obteženo z vsakovrstnimi stiskami. Človek, pa četudi je kraljevi sin, mora od rojstva do groba opraviti marsikatero zelo hudo preskušnjo. Pogosto si je naredil tisoč načrtov, ki jih je hotel vse uspešno uresničiti; toda kmalu je naletel na nepredvidene ovire in iz vseh lepih načrtov ni bilo nič. Nadomestile so jih vsakovrstne težave, bolezni, zlovoljnosti, skratka, na en vesel dan pride navadno pet prav nič razveseljivih dni, in v letu dni življenja je imel vsak človek gotovo trideset povsem slabih dni!"

244. Človekov jaz kot gospodar svoje usode

1 (**Gospod**:) "Če tako pregledamo človekovo življenje celo v njegovih zemeljsko najugodnejših razmerah, zlahka vidimo, da ni človeku nič podarjeno. Vsak, od kralja do berača, se mora bojevati z muhami življenjskega poletja, polnimi žel, in v tem bojevanju ni prav nič prijetnega. V otroštvu muči človeka šibkost, odraslega moža tarejo vsakovrstne skrbi in kot starca oboje in tudi poslednja ura življenja se ni zdela še nikomur najprijetnejša.
2 Tako se vleče zemeljsko življenje zmeraj večinoma med trnjem in osatom, in komur to ne ugaja, bo znal o zemeljskem mesenem življenju povedati kaj malo prijetnega in osrečujočega; in kolikor bolj samoljuben je kdo bil, toliko več žalitev je moral prestati. Komur pa kot najmanj samoljubnemu ni mar za vse pikajoče muhe življenjskega poletja in za vse trnje in osat, ki ga ponižuje in žali, in kogar tudi telesno trpljenje, revščina, pogosta lakota in žeja, mraz, slaba oblačila in prav tako slabo stanovanje in poleg tega še vsa druga beda niso spravili iz ravnotežja, bo na koncu življenja znal pripovedovati še o marsikateri milini življenja, medtem, ko se bo celo kralj kljub vsemu kadilu, s katerim so ga častili, na koncu svoje zemeljske življenjske poti skrajno nezadovoljen samo pritoževal.
3 Kje namreč živi kralj, ki je srečno uresničil vse, kar je nameraval ob nastopu svoje vladavine?! Ker pa je bilo to nemogoče in je nazadnje pri samem sebi odkril celo velike računske napake, je popolnoma nesrečen, in stara, znana resnica je, da kralji večinoma umirajo zaradi posledic prikrite notranje žalosti.
4 Tako se torej človek, ki se določa in oblikuje med zemeljskim življenjem jasno zaveda samega sebe in tega, kako je opravil to zemeljsko življenjsko preskušnjo. Ali v Mojem redu ali zunaj njega, to nam bo v tem primeru vseeno; kajti v vsakem pogledu mu je zemeljsko življenje izkazalo malo prijetnega, zato pa toliko več grenkega. Zato tudi veliki poganski posvetni modrijani niso hoteli nikogar na svetu razglašati za srečnega in so kot srečne slavili le tiste, ki so se vrnili v naročje zemlje.
5 Kaj bi torej imela duša od vseh svojih muk, ki jih je pretrpela, če bi, potem ko bi odložila telo, izgubila svojo zavest kot neuničljivi pra- jaz, in celo prenehala obstajati ali pa bi bil njen jaz razdeljen v tisoč drugih jazov?! Bi bil kdo izmed vas zadovoljen s takšno ureditvijo Mojega reda?

Gotovo nihče! Zato menim, da bo vendarle vedno bolje ohraniti stari red in gledati predvsem na to, da nikogaršnji še tako slab jaz nikdar ne bi pretrpel škode v svoji identiteti!
6 In zdaj veste, da lahko postane neki jaz popolnoma srečen šele tedaj, ko se določujoč samega sebe prilagodi Moji ureditvi; zato sem vam skoraj sedem dni neprestano pridigal in vas pripeljal do prakorenin stvarjenja duhovnega in čutnega sveta. Večkrat sem vam tudi z besedami, dejanji in mnogimi nazornimi zgledi in znova z besedami prikazal, da tudi duša ne more doseči resnične in trajne blaženosti tako dolgo, dokler se svobodno določujoč samo sebe ne vključi v Moj red. Kako bi torej mogel biti Jaz neusmiljen, trd in krivičen? Ali lahko to, kar je za človekov obstoj nujno, imenuješ Mojo trdosrčnost? Da, če bi bilo v Meni le za gran• manj potrpljenja in prav toliko manj potrpežljivosti bi bil trd in krivičen; tako pa nikakor nisem!"

245. Samostojni razvoj k Božjemu otroštvu poklicane človeške duše

1 (**Gospod**:): "Matael, ker praviš, da sem navsezadnje vendarle Jaz kriv da so ljudje sčasoma postali tako hudobni, življenjsko pokvarjeni, da bi očitno morali propasti, ti pri priči ugovarjam in pravim: Duše, kot na primer teh črncev, doslej še niso bile poklicane k Božjemu otroštvu, in takšnim kot so, je zadostovala bolj stereotipna trdno ohranjena popolnost njihove duše; to namreč ni posebna posledica njihovega odličnega razvoja, temveč jim je bilo preprosto dano tako kot črna koža. Če pa bodo hoteli doseči tudi Božje otroštvo, jim vse to ne bo več dano, dan jim bo edino nauk.
2 Če se bodo po njem svobodno ravnali in s svojimi močmi skušali doseči popolnost svoje duše, s tem pa prebudili v sebi Mojega duha ljubezni, bodo seveda postali takšni, kot ste zdaj vi; toda dokler sta jima dve tretjini popolnosti njihove duše podarjeni in si morajo sami pridobiti le en del, z njo nikoli ne bodo mogli prebuditi duha v sebi in bodo tudi onstran ostali to, kar so tu: dobre, toda bolj mehansko blažene popolne duše, pri katerih morajo biti meje blaženosti trdno določene — kar si drugače tudi ni mogoče zamisliti.
3 Kjer je komu kaj predhodno dano, tam tudi tisto, kar iz tega izhaja in temu sledi, ne more biti svobodna lastna pridobitev; kdor ti je namreč dal glavo, ti je gotovo dodal tudi roke, telo in noge! Ali pa misliš, da so ti sami zrasli iz glave?
4 Ah, povsem nekaj drugega je pri duši, ki sama zase odloča in se sama šola po slišani Božji besedi! Kar ima ta, je njena popolna last in iz tega si lahko ustvari tisoč nebes in več; saj ima vendar svoje gradivo in svojo materijo in po svojem v sebi prebujenem duhu ljubezni tudi moč podobno Božji, da to naredi in tako postane popolna, kakor je popoln Oče v nebesih! In zdaj naprej!

• Gran je stara, majhna težnostna enota

5 Z dušo, kakršno očitno imajo ti črnci, onstran zlahka in hitro opravimo; kar namreč ima, to ima in to ji ostane. Nikoli nima zase višje potrebe in je srečna, tako kot čebela, ko naleti na bogato, z medom napolnjeno cvetno čašo; večno pa ne čuti nobene potrebe po čem višjem od te čaše. Ko čebela ima, kar je iskala, ima že vse; vsi drugi zakladi neskončnosti ji ne pomenijo nič.
6 Toda povsem drugače je z dušo, ki je sama sebe izpopolnila! Da bi to lahko uresničila, je morala vendar imeti na voljo vsa za to potrebna sredstva, s katerimi mora, če jih hoče uporabljati, nujno in nezmotno doseči popolnost; toda za to potrebna sredstva duši, ki je poklicana k svobodnemu Božjemu otroštvu, gotovo ne bodo nikoli vsiljena, temveč le dana na voljo, tako kot modremu gradbeniku gradivo, potrebno za zidavo hiše. Potem ga gradbenik uporablja, kot se mu zdi prav in iz njega postavi hišo po svojem načrtu in okusu in zgrajena hiša je potem njegovo delo in ne morda delo tistega, ki mu je pripeljal gradivo. In, četudi mu pripelješ najboljše gradivo za dobro hišo, pa je ne zgradiš sam, ampak moraš poklicati gradbenika, ki zna zgraditi zahtevano hišo, ali lahko tudi tedaj rečeš: 'Glejte, ta lepa in najbolje opremljena hiša je moje delo!'? Gotovo ne; kajti hiša vedno ostane delo tistega, ki jo zgradi po svoj presoji in spoznanju!
7 In glej, prav tako popolne duše črncev niso njihovo delo! Seveda so zelo dobro urejene, toda črnci sami so k temu le malo pripomogli. Ker pa je tako in ne drugače, za zdaj ne morejo doseči Božjega otroštva; toda četudi bi bilo nekaterim od njih dano, da bi ga dosegli, bi bile njihove duše takoj videti manj popolne. Ker pa je vsaki k Božjemu otroštvu poklicani duši prispevano le gradivo za njeno izpopolnitev in poleg tega še nauk, kako to doseči, je gotovo dovolj razumljivo prikazano, da se za nobeno dušo tudi onstran ne sme storiti več, če naj obdrži svoj jaz. Četudi je kakšna duša še tako pokvarjena, se je vendarle ne smem polastiti s Svojo vsemogočnostjo, ampak ji dati le toliko gradiva, kolikor ga je sposobna predelati; tudi ji ne sme biti naloženo več kot zmore."

246. Božji razlogi za samostojno izpopolnitev svobodne človeške duše

1 (**Gospod**:) "Zelo pokvarjena duša je navadno in pravzaprav zmeraj tudi zelo slabotna, tako da ni sposobna ohranjati niti svoje človeške oblike in se zato onstran navadno pojavlja v polživalski ali tudi povsem živalski popačeni podobi. Potem seveda postopno dobiva čedalje več moči, ne da bi se tega zavedala; toda potrebna je največja previdnost, da to ja ne bi motilo dušinega jaza. Obenem takšna podpora zmeraj povzroča hude bolečine, saj je takšna slabotna duša izredno občutljiva in razdražljiva.
2 Če bi jo hotel naenkrat obdarovati s preveč moči iz nebes, bi takšna nebeška munificenca• spravila dušo v najstrašnejši obup zaradi bolečin; postala bi trša od diamanta in nihče je ne bi mogel ničesar več naučiti,

• Darežljivost

ne da bi je povsem razkrojil; s tem bi ji seveda zadal tak udarec, da se sama ne bi zmogla znova uravnotežiti. S tem bi bil njen jaz, ki se zaveda samega sebe, izgubljen vsaj za nekaj eonov zemeljskih let in bi se moral znova začeti zbirati in spoznavati; to pa je duši v njenem svobodnem, breztelesnem stanju veliko težje kot tu, kjer je telo za to najprimernejše orodje.
3 Tebi, Moj ljubi Matael, je postalo tesnobno zaradi izredne dolžine časa; toda, če bi spoznal, kaj potrebuje duša, da se osvobodi in postane takšna, kakršna je že zdaj v tebi, te gotovo dolžina časa ne bi več motila. Kaj meniš, kako dolgo je trajalo, da si kot zdaj že zelo popoln duševni človek dosegel to življenjsko stopnjo? Če bi ti vse izračunal, bi se zgrozil in še dolgo ne bi zmogel tega dojeti! Naš Rafael pa to dobro ve in razume v vsej globini.
4 Lahko pa ti povem, da duša nikogar od vas, kar vas je tukaj, ni mlajša od vidnega stvarstva! Neprijetno se počutiš, ker ti povem resnico, da so vaše duše stare že veliko več kot eonkrat eone zemeljskih let; naj bi se morda tudi Jaz sam začel počutiti nelagodno, ker sem večen in ker so pod Menoj in iz Mene v za vas nepredstavljivo dolgih časih zgolj zaradi vas nastali že eoni predstvarstev!
5 Da, Moj prijatelj, lahko je ustvariti sonce, zemljo in vse stvari na njej. Za to ni potrebno tako veliko časa. Tudi stvarjenje determiniranih živalskih in rastlinskih duš ni težje. Toda ustvariti dušo, ki Mi bo popolnoma podobna, je tudi za vsemogočnega Stvarnika težko, ker Mi pri tem nič ne koristi vsemogočnost, temveč le modrost, največje potrpljenje in dopustitev!
6 Kajti pri porajanju Meni povsem podobne duše, torej drugega božanstva, sme Moja vsemogočnost opraviti samo zelo malo, vse pa stori na novo nastajajoči bog iz Mene. Od Mene dobi le duhovno in po potrebi tudi naravno gradivo. In, če ne bi bilo tako in bi bilo lahko drugače, tedaj Jaz kot večni praduh samemu Sebi zaradi Svoje ljubezni ne bi naložil grenkega truda in si nadel meso zato, da bi tiste do določene stopnje razvite duše vodil naprej in jim dal nov nauk in novega Božjega duha ne s Svojo vsemogočnostjo, temveč zgolj s Svojo ljubeznijo, da lahko zdaj, če zares hočejo, v najkrajšem času postanejo eno z Menoj.
7 Povem vam: za Moja večna pripravljalna dela se šele zdaj začenja žetev in vi boste torej Moji prvi povsem popolni otroci; vendar je to še zmeraj odvisno od vaše, ne pa od Moje volje. In zdaj menim, da me boš ti, Matael, pač opravičil pri sebi, ker boš kot upam uvidel vse to, česar prej še nisi razumel! Ti je zdaj jasno?"

247. O obsedenosti. Počasno širjenje evangelija

1 Reče **Matael**: "Da, Gospod, vse to mi je zdaj popolnoma jasno; toda jaz in moji štirje tovariši smo bili vendar slabši od psa, bil sem hudič in kljub temu me je Tvoja vsemogočna volja kar najhitreje ozdravila in zaradi tega nisem izgubil zavesti o samem sebi in spomina na vse prejšnje! Kako je torej s tem? Tu nam je vendar Tvoja vsemogočnost najhitreje pomagala!"

2 Rečem **Jaz**: “Da, prijatelj Moj, to je bil povsem drugačen primer; tu niso bile pokvarjene vaše duše, ampak le vaša telesa zato, ker se je v njihovo drobovino ugnezdila množica hudobnih duhov! Ti so se polastili telesnega organizma tako, da so ga lahko po mili volji zlorabljali, vaše duše pa so se medtem umaknile nazaj, ker so bile še veliko preslabotne proti množici duhov in so morale pustiti hude duhove gospodariti v telesu, kakor jih je bilo volja.
3 Vendar zato vaše duše niso pretrpele niti najmanjše škode; kajti takšno zavzetje dopustim le tam, kjer v telesu prebiva že toliko čvrsta duša, da ji hudobni, še nadvse nezreli duševni duhovi iz onstranstva ne morejo škodovati, če se zato, da bi se domnevno poboljšali še enkrat poslužijo kakšnega mesa.
4 Pri tem zadošča, da le rahlo uveljavim Svojo oblast in že spravim iz telesa tisočkrat tisoč takšnih duš; o tem te bo še bolj prepričal današnji primer, ki bo še sledil. Ko duhovi izginejo iz telesa, občutiš v njem seveda veliko slabost, ki traja tako dolgo, dokler se duša spet ne polasti celotnega telesnega organizma. Ko se to zgodi, telo spet obvladuje stara povsem zdrava duša; Moja vsemogočnost torej ni pomagala duši, temveč le telesu. Kadar pa je duša sama uničena po svoji volji, tam ne more pomagati Moja vsemogočnost, temveč lahko pomagajo le ljubezen, nauk in potrpljenje, ker se mora vsaka duša sama spet obnoviti in doseči popolnost z gradivom, ki ji je dano. Ali zdaj razumeš? Če ti še kaj ni jasno, le še vprašaj; zdaj je namreč čas za popolno razsvetljenje o vsem in vi potrebujete veliko svetlobe, da boste tudi drugim najbolje razsvetlili njihove temne sobane življenja!”
5 Reče Matael: “Gospod, Ti edini najmodrejši in najbolj ljubeči od vekomaj! Zdaj sem razsvetljen in verjamem, da v moji dušni življenjski kamri ni več veliko teme; toda kako je z nekaterimi drugimi, veš seveda edino Ti sam, o Gospod! Pri mojem tastu in moji ženi bo še marsikakšna temna kamrica; le da bom tam s Tvojo milostjo in pomočjo že sam zvesto dodal tisto, kar še manjka!”
6 Rečem **Jaz**: “Le stori to; tvoj tast in tvoja žena sta bila doslej še pogana, toda pogana najboljše vrste, o katerih lahko rečem: Eden od njih mi je ljubši kot tisoč Izraelovih potomcev v Jeruzalemu in tudi v drugih dvanajstih mestih vse obljubljene dežele! Vsi ti namreč nočejo nič slišati in vedeti o kakem bližnjem Bogu; kjer koli že neskončno oddaljeni Bog jim je ljubši, ker v svoji veliki neumnosti skrivaj mislijo, da je neskončno oddaljenega Boga laže prevarati kot tistega, ki je zelo blizu!
7 O najhujša zmota med Judi v tem svetu! Toda kaj lahko storimo proti temu drugega, kot da potrpežljivo in celo z darovanjem svojega mesenega življenja, če bi bilo treba, z naukom in ustreznimi dejanji popeljemo ljudi nazaj k prasvetlobi vse biti in vsega življenja?!
8 In to je zdaj Moja naloga, ki sem jo postavil samemu Sebi za vas, sledila pa bo vaša za soljudi! Seveda pa se ne smete prepustiti upanju, da se bo vse to lahko zgodilo že v nekaj letih! Povem vam: v tisoč in še več letih še več kot polovica zemeljskega prebivalstva ne bo slišala niti zloga od te Moje besede!

9 Toda to sami stvari sploh toliko ne škoduje, kajti tudi onstran se bo duhovom iz vseh delov sveta oznanjal ta evangelij. Bodite pa kljub temu polni gorečnosti; kajti pravo Božje otroštvo za Moja najbolj notranja in najčistejša nebesa bo mogoče doseči le od tod! Za prva in tudi druga nebesa pa bo mogoče poskrbeti tudi onstran."

248. O čudežih ob pravem času

1 (**Gospod**:) "Tebi, Matael, je zdaj to popolnoma jasno, se pravi, kolikor je sploh lahko jasno človeški duši, dokler še ni postala eno s svojim duhom; zato naj tudi sveti tvoja luč pred vsemi tvojimi brati! Obudi pa tudi svojo vero v moč Mojega imena; kajti le v Mojem imenu boš lahko pred ljudmi delal tudi znamenja za prvo prebujenje vere Vame, ko bo to potrebno!
2 Kdor oznanja Mojo besedo ljudem in ne more delati z njeno močjo, je še slab služabnik Tistega, ki gaje poslal, da bi ljudstvom zemlje prinesel novo besedo vsega življenja iz nebes.
3 S tem pa nočem reči, da naj se pravi apostol Mojega nauka neprenehoma in zmeraj dokazuje pred ljudmi, da bi s tem ubral pot Mojemu nauku k zemeljskim ljudstvom. Ne, nikar tega; resnica mora namreč govoriti sama zase in kjer je ne razumejo, naj sledi podrobnejša razlaga, in to tako dolgo, dokler ne bodo razumeli resnice! Toda kljub temu se posebno pri še zelo surovih in telebanastih ljudstvih zgodi, da razlaga sama ne zadošča; tedaj je treba samo razlago jasneje osvetliti tudi z zmernim znamenjem.
4 Vendar naj ne bo znamenje nikoli preveč kričeče, to bi pri ljudeh lahko povzročilo velik strah in bojazen in s tem tudi prisilno sodbo; to pa bi svobodnemu razvoju duše koristilo le malo ali nič.
5 Znamenje mora torej zmeraj biti tako, da je, prvič, vedno posebno dobro delo in zmeraj tako, kot da bi sledilo veri tistega, ki mu je izredno dobro delo izkazano; in drugič, znamenje se ne sme nikoli toliko razlikovati od naravnosti, da tudi tako imenovanemu posvetnemu modrijanu ne bi preostala nobena naravna razlaga več! Pri tako imenovanih posvetnih razsvetljencih mora znamenje zmeraj sicer povzročiti začudenje, nikoli pa popolne vere; kajti ti imajo že tako toliko pojmovne zmožnosti, da lahko resnico tudi brez znamenj spoznajo za to, kar je.
6 V tem času magov in čarodejev pa so znamenja že lahko precej močna in oprijemljiva; kjer koli bo znamenje narejeno, so ljudje že prej videli sto čarovnij, ki so jih opravili perzijski in egiptovski čarodeji in zato znamenje, ki ga naredimo mi, na posvetne modrijane ne naredi kakšnega posebnega vtisa. Poleg tega nas z vseh strani obkrožajo eseni, ki pred slepim ljudstvom zlahka delajo različna znamenja, da bi ljudi sčasoma povsem pridobili zase. In zato se našim močnejšim in bolj čudežnim znamenjem ljudje na splošno vsaj čudijo, čeprav jih povsem ne prepričajo; in tako je tudi prav, saj ljudem ne bi koristilo, če bi bila naša znamenja še bolj čudežna.

7 Če Jaz ozdravim vse bolnike, obudim celo mrtve, to pri ljudstvu v primerjavi s čudeži esenov ne zbudi prevelike pozornosti, povzroča pa to največjo jezo templjarjem, ki pa so že tudi zdavnaj prekleli esenski red, ki se jim je namestil prav pred nos. Odkar se je razširil tudi po Judeji, čudeži farizejev niso več donosni, in vse to povzroča, da eseni zvito obujajo mrtve; nam je sicer njihova skrivnost dobro znana, farizejem pa povsem neznana.
8 Smešno pa je, da sem ravno Jaz voda na mlin esenov in doživeli boste, da vam bodo rekli, da sem tudi Jaz učenec iz esenske šole in delam za razcvet tega reda, ki je prepričan, da bo kmalu moralno obvladoval ves svet. Ta red nam torej za zdaj ne nasprotuje in nam služi, ne da bi nam pravzaprav sploh hotel služiti; najbolj namreč blaži naša znamenja pred ljudstvom in tako ostaja ljudem velik, svoboden manevrski prostor za njihove misli in mnogotere sodbe. Mi sicer ne bi smeli delati tako mogočnih znamenj!
9 Jaz pa sem vse to tako predvidel za ta čas in vse uredil tako, da zdaj zlahka in v vsem nemoteno naredimo, kar se da veliko za resnični svobodni blagor ljudi, ne da bi s svojim delovanjem koga posebej silili k resnici. Za ta čas torej naša mogočna znamenja pri površnem opazovalcu ne zbujajo posebne pozornosti. Le kdor se je pri nas bolj poglobil, bo seveda takoj odkril neznansko veliko razliko med znamenji, ki jih delam Jaz, ter med znamenji magov in esenov. Toda to spoznanje tudi ne bo škodovalo njegovi duši, ker je moral spoznati resnico, se preden je bil sposoben odkriti pravo razliko med Mojimi in esenskimi znamenji. Torej je že čist in čistim je potem vse čisto."

249. Učinki znamenj pri širjenju Gospodovega nauka

1 (**Gospod**:) "Zdaj bi lahko delal tudi znamenja, s katerimi bi ves Jeruzalem prepričal, da ne bi niti dva trenutka pomišljal, ali naj se temeljito oprime vere Vame; toda kakšna vera bi bila to? To bi bila suženjska vera iz strahu in bojazni in bi bila ljudem sodba, iz katere se več tisočletij ne bi rešili!
2 Kajti slepa fanatična vera, bodisi da temelji na resnici ali na laži nima nobene notranje vrednosti za življenje in jo je težko odstraniti iz ljudstva, ki je še ujeto vanjo. In dokler ljudstvo živi v fanatični veri, živi duhovno v sodbi in zato v najglobljem duševnem suženjstvu in mu ni mogoče pomagati, niti tu niti onstran, razen z dolgotrajnim poučevanjem z besedami in dejanji in z najtemeljitejšo in obenem najrazumljivejšo razlago vseh tistih čudežev, ki so vklenili človeške duše.
3 Najboljše sredstvo pa je pokvarjenost, nepristnost in lažnivost duhovnikov, ki so se pozneje še pri vsakem božanskem nauku pojavili kot gobe po dežju in se potem vsilili ljudstvu kot namestniki božanstev, najprej seveda kot modri in krotki opominjevalci, učitelji, tolažniki in pomočniki, pozneje pa, ko so si pridobili že prav pošteno naklonjenost ljudstva, tudi že kot sodniki, kot kaznovalci in celo kot vladarji nad kraljevskimi prestoli!

4 In potem se večinoma zgodi, da ljudstvo odkrije njihove hude zvijače, in stara, gnila, fanatična vera postaja čedalje bolj trhla in dobiva vse večje razpoke in luknje; in četudi jo še tako prizadevno krpajo, to nič več ne pomaga in potem je kmalu čedalje več takih, ki staro, povsem zakrpano, ozko sukknjo ob prvi priložnosti takoj zamenjajo za novo. Preden pa pride ljudstvo tako daleč, mine vsaj nekaj tisočletij.
5 Zato bodite izredno previdni pri širjenju Mojega nauka; ne vsiljujte ga nikomur niti z mečem, še manj pa s preveč opaznimi znamenji! Rano, ki jo povzroči meč, je mogoče ozdraviti, toda tisto, ki jo naredi preveč kričeče čudežno znamenje, skoraj nikoli.
6 Kjer lahko dosežete dovolj z besedo, nikar ne delajte znamenj; ta so bila doslej še zmeraj sredstvo lažnih prerokov, s katerimi so že tako slepa ljudstva zmeraj še bolj zaslepili. S tem pa seveda nočem reči, da tudi v nujnih primerih ne delajte znamenj! Prišli boste k različnim poganom, katerih duhovniki se zelo dobro spoznajo na najrazličnejša znamenja in vsakovrstne prerokbe, ki se zmeraj uresničijo ali zaradi pretanjene, dvopomenske dikcije ali s široko razvejenimi dogovorjenimi sredstvi; vse to je navdih Satana in njegovih angelov in se izraža v človekovi zli volji in zlem hotenju.
7 Za boj proti takim lažnim prerokom je torej primerno krepko nasprotno znamenje ali pa, če boljšemu delu ljudstva nazorno razložite lažne čudeže njegovih duhovnikov, potem je igra že skoraj dobljena.
8 Šele potem lahko tudi vi naredite znamenje, toda zmeraj dobrodelno, na primer, da s polaganjem rok v Mojem imenu ozdravite bolnike, ter tu in tam nasitite lačne in žejne, tudi tu in tam preprečite uničujoči vihar zgolj z imenovanjem Mojega imena proti nesrečo nosnim oblakom v zraku, ki so ob takšnih priložnostih navadno polni najbolj kvantaških in hudobnih duhov. S tem ne boste duše nobenega človeka ujeli kot z verigami, temveč jih boste povsem svobodne vodili, kakor vodi dobri pastir svoje ovce, ki mu prostovoljno rade sledijo na vsakem koraku, ker lahko od njega zmeraj pričakujejo samo dobroto.
9 Zdaj, Moj ljubi Matael, veš tudi, kako je treba ravnati popolnoma v skladu z Mojo voljo pri razširjanju Mojega nauka z besedo in dejanjem pri ljudstvih, ki jim boš v prihodnje vladal in enako naj ravnajo tudi tvoji štirje tovariši!"

250. Težave pri širjenju čistega nauka

1 (**Gospod**:) "Posebej v severnejših delih tvojega kraljestva, ki bo nekoč postalo največje na zemlji, boš srečal nadvse mračne pogane, med katerimi boš zelo težko uveljavil luč resnice; čeprav sem ti podelil oblast, pa ne bodi do njih preveč nasilen! Kjer bo potrebno, se jih že lahko resno lotiš, toda nikakor pa ne z mečem ali s kričečimi znamenji; meč bi jim vzel staro, globoko zakoreninjeno praznoverje zgolj na zunaj, v resnici pa bi ga še toliko bolj utrdil. S preveč kričečimi znamenji bi povzročil, da bi zamenjali en fanatizem z drugim! Ljudstva, ki bi videla tvoja znamenja, bi kmalu postala največji sovražniki svojih še praznovernih

sosedov in bi jih preganjala z ognjem in mečem; in enako bi storili praznoverni novovercem. Kaj bi s tem pridobili?
2 Ker pa je Moj nauk resnično sporočilo miru iz nebes, ne sme povzročati nesloge, prepirov in vojn med ljudmi in ljudstvi zemlje! Temu se morate kolikor mogoče ogniti. Da bi jaz to preprečil, bi moral pri vas le trdo uveljaviti Svojo vsemogočno voljo; nato bi seveda postali nesposobni misliti in ravnati drugače, kakor bi bila Moja volja; toda, kako bi bilo tedaj z vašo svobodno voljo?! In če bi to hotel, se Meni samemu nikoli ne bi bilo treba odeti v meso tega sveta; kajti Moja večna vsemogočnost bi vas lahko dosegla tudi brez tega in vas prisilila, da bi govorili in storili to ali ono, tako kot je nekoč k temu priganjala preroke. Ali pa bi vam to koristilo? S tem bi sicer tako kot ti črnci tu postali ljudje s popolno naravno dušo, težko pa kdaj popolni Božji otroci.
3 Zato pa, da bi vi sami postali popolnoma svobodni oznanjevalci Moje besede za vse čase, sem prišel kot človek k vam na to zemljo, kjer sem postavil drevesnico Svojih otrok za vso neskončnost, da lahko kot Moji svobodni otroci tudi svobodno iz Mojih ust slišite nauk, ga presodite in potem tudi širite med ljudstva zemlje; in kdor ga bo v njegovi čistosti prostovoljno sprejel, bo s tem tudi svobodno deležen pravice do najbolj osrečujočega Božjega otroštva.
4 Kdor pa tega Mojega zdaj vam izročenega nauka ne bo sprejel prostovoljno, ampak nasilno, ne bo mogel dobiti pravice do Božjega otroštva tako dolgo, dokler si ne bo najbolj živo, svobodno, iz svojega nagiba ali tukaj ali onstran začel prizadevati Zame, za Mojo čisto besedo in si jo bo prostovoljno naredil za življenjsko vodilo.
5 Žal vidim, kako žalostno bo na splošno s tem Mojim naukom v nekaj letih, potem, ko se bom vrnil domov. Vidim pa tudi, kako se bo v majhnih občinah kristalno čist ohranil do konca časov te zemlje! In to je velika poživitev Mojemu najresničnejšemu očetovskemu srcu. To, da to splošno naj vas, ki ste čisti, skrbi le malo ali sploh nič; kajti iz svinj ne boste nikoli naredili filozofov. Za ta bitja je potem tudi vsakršna hrana kaj hitro dobra. Seveda pa kličem: 'Pridite k Meni vsi, ki ste trudni in obteženi in Jaz vas bom poživil!'; toda ta Moj klic življenja bodo mnogi preslišali in mu ne bodo sledili!"

251. Meč kot kaznovalno sredstvo pri nevernih ljudstvih

1 (**Gospod**:) "Prišli bodo časi, ko bodo iz Moje besede modri klicali: 'Gospod, zdaj je res težko biti človek; če govorimo resnico, nam grozi kazen, govoriti jo smemo kvečjemu na skrivaj! To, kar hočejo lažni preroki, je očitna laž in zato bogokletje! Gospod, oboroži se vendar in pojdi nad Svoje sovražnike, preden bodo povsem uničili Tvojo njivo življenja!'
2 Jaz pa bom še in še odlašal in vsakemu, ki Me bo tako vpraševal in klical, rekel: 'Potrpite še malo, dokler ne bo mera polna! Vztrajajte do konca in boste blaženi; vam čistim in vašim dušam ne bo škodovalo nasilje sveta in kot Moji najmlajši otroci, ki ste v vsakovrstnih stiskah in bedi prehodili pot mesa, boste v Mojem kraljestvu počivali toliko bliže

Mojemu srcu in iz vas bom naredil sodnike sveta in tistih, ki so vas brez razloga in ne da bi jih Jaz za to pooblastil mučili s stiskami in težavami vseh vrst!'
3 Skratka, Moji učenci se bodo vedno spoznali po tem, da se bodo med seboj ljubili tako, kot vas ljubim Jaz in da Mojega imena in Moje besede nikoli ne bodo oznanjali z mečem!
4 Da, šele tedaj, če bi kdaj kako ljudstvo, ki bi živelo dosledno po Mojem nauku in v Moji svetlobi, ogrožala trdovratna, slepa zunanja poganska ljudstva, ki nikakor ne bi hotela sprejeti vere Vame, temveč bi na vso moč in besno preganjala Moje ovce, bo treba zgrabiti za meč in volkove za večno odgnati od pobožnih čred. Ko pa boste v Mojem imenu zgrabili za meč, da bi se ubranili volkov, tedaj storite to z vso resnostjo, da si bodo volkovi zapomnili meč, ki jih je udaril v Mojem imenu. Kjer se namreč sodi v Mojem imenu, mora biti sodba resna in ne polovična.
5 Proti zaslepljenim poganom, katerih duše so še preveč oddaljene od Mojega reda in ne morejo razumeti Moje besede, vendar so povsem predane svoji veri, pa morate meje varovati z mečem le toliko časa, dokler se sosednji pogani postopno ne začnejo podrejati Mojemu redu; ko se to zgodi, naj znamenje bratovske sloge in ljubezni zamenja meč.
6 Nekaj povsem drugega pa je, če se bodo v prihodnje ljudje, ki so se od nekdaj imenovali Božje ljudstvo in sem jih tako poučeval in varoval, ah, nenehno upirali Mojemu nauku, ter ga bodo vneto zlobno in sebično preganjali; tedaj ne bo mogoče uporabiti proti njim nobenega drugega sredstva več kakor najostrejši in najbolj nepopustljivi meč! Gorje jim, ko ga bom spustil nadnje; tedaj ne bo ostal kamen na kamnu in ne bo prizaneseno niti otrokom v materinem telesu! In kdor bo tedaj hotel pobegniti, ga bodo dohitele puščice in ga pokončale, ker je zaradi samoljubja, v nasprotju s svojim notranjim prepričanjem, hotel umoriti Mojo besedo in Mene; kajti tisti, proti katerim bom šel s Svojimi v boj, bodo morali prestati hud boj, iz katerega ne bodo nikoli izšli kot zmagovalci!
7 Zdaj pa imate tudi pravilo, kako in kdaj morate v Mojem imenu uporabiti meč! Ste vse to razumeli dobro in prav?"
8 Reče **Matael**: "Gospod, Ti moja edina ljubezen, po vsem, kar si doslej tako milostno povedal in razložil, ne najdem v sebi nič nejasnega več; iz vsega srca se Ti najgloblje zahvaljujem za to in tudi že vnaprej hvala v imenu vseh tistih ljudi in ljudstev, ki jih bom z vnemo pridobil za Tvojo besedo in Tvoje kraljestvo!"
9 Reče **Cirenij**: "Gospod, enako se Ti zahvaljujem tudi jaz in si drznem pred Teboj, o Gospod, približno prerokovati iz tega, kar si pravkar dodal razlagi o uporabi meča proti znanem Božjem ljudstvu: le-to bi utegnilo biti zelo močno zastopano v Jeruzalemu! Po tem ljudstvu bi rad že zdaj z najostrejšim mečem zasekal najbolj nečloveško velik križ; to ljudstvo se mi pač zdi za meč že prezrelo!"
10 Rečem **Jaz**: "Še ne povsem; manjkajo mu še tri mojstrovine najbolj nečloveške hudobije! Ko bo kljub vsem naukom in svarilom zagrešilo tudi te, šele tedaj, prijatelj, bo nad tem mestom in vsemi njegovimi prebivalci zasekan tvoj nečloveško velik križ! S tem ljudstvom bomo

potrpeli še štiriinštirideset let in nekaj več in ga bomo še sedem let opominjali po najrazličnejših poslancih, s prikazovanjem mrtvih, ter z mnogimi in velikimi znamenji na nebu! In, če bo tudi vse to zaman, prijatelj, šele tedaj bo nad njimi z najostrejšim mečem zasekano tvoje nečloveško veliko znamenje! Želim si, da bi lahko to preprečil!
11 Toda, kaj se bo tu še zgodilo, ve edino Oče, sicer pa nobeno bitje v vsej neskončnosti! Komur pa bo On to razodel še o pravem času, tisti bo tudi vedel!"
12 Tedaj reče Cirenij: "O Gospod, toda Ti natančno veš za to; kajti v Svojem duhu si vendar sam Oče!"

252. Oče in Sin v Jezusu

1 Rečem **Jaz**: "Prav si povedal. Oče je v Meni v vsej polnosti; toda Jaz kot zunanji človek sem kljub temu le Njegov Sin in v duši vem le to, kar Mi On razodene! Sem sicer plamen Njegove ljubezni in Moja duša je svetloba iz ognja Očetove ljubezni; vi pa veste, kako svetloba zmeraj in povsod čudovito deluje!
2 Sonce, iz katerega svetloba izhaja, je čudovito urejeno - notri in v najgloblji notranjosti; ta ureditev pa je znana le najgloblji notranjosti samega sonca. Zunanja, četudi vse oživljajoča svetloba ne ve o tem nič in tudi nikjer ne zaznamuje podobe, iz katere bi lahko razbrali notranjo in najglobljo središčno ureditev sonca.
3 Da, Oče je v Meni že od vekomaj; toda notrina Njegove duše se razodeva v Moji duši le tedaj, ko to On sam hoče. In vendar vem za vse, kar je bilo od vekomaj v Očetu; toda Oče ima kljub temu v Svoji globini zelo veliko takega, za kar Sin ne ve. In, če hoče za to vedeti, mora tudi On prositi za to Očeta!
4 Toda kmalu bo prišla ura, ko bo Oče v Meni tudi s Svojo najglobljo notranjostjo postal eno z Menoj, edinim Sinom od vekomaj, prav tako kot bo v bližnji prihodnosti Očetov Duh v vaših dušah postal popolnoma eno z dušami še v vaših telesih; in šele tedaj vam bo Očetov Duh razodel vse, česar vam zdaj še nikakor ne bi mogel! In tako ve zdaj Oče v Meni še marsikaj, česar Sin ne ve! — Ali razumete to?"
5 Reče zdaj **več učencev**: "Ojoj, že spet nauk, ki je trd oreh. Tu bomo morali znova prositi za razlago! Če sta namreč Ti in Oče eno, kako more torej Oče v Tebi vedeti več od Tebe? In vendar si Ti po Svojih dodatnih naukih sam Oče?! Aj, naj razume to, kdor more in hoče - mi tega že ne zmoremo! Čedalje huje postaja! Nekaj je najbrž že na tem; toda kaj to koristi? Mi tega ne razumemo! Gospod, zato Te prosimo, da nam to poveš razločneje in jasneje; sicer nam nič ne pomaga!"
6 Rečem **Jaz**. "O otroci, otroci! Kako dolgo vas bom moral še prenašati, da Me boste razumeli?! Govorim vam kot človek ljudem in Me kot človeka ne razumete; kako boste pozneje razumeli čisto Božjo besedo?! Da pa bi vas za to vendarle bolj usposobil, vam bom zadevo nekoliko pobliže razložil in zato Mi zelo dobro prisluhnite!
7 Pod Očetom si predstavljajte telo tega našega sonca, v katerem so take razmere, da neprenehoma nastaja izredno močno žareča svetlobna

lupina, ki jo vidite. Svetlobna lupina je okrog sončnega telesa približno to, kar je pri zemlji atmosferski zrak, ki tudi enakomerno obdaja vso zemljo nekaj tisoč mož visoko in zato je tudi zemlja, gledana recimo z lune, precej močno svetleča, velika navidezna plošča.
8 Kako pa nastaja zemljin zrak? Iz njenega najbolj notranjega življenjskega procesa. Zemljina notranjost je torej najprej polna zraka in le zelo velik superplus se vedno v enaki količini zbira okrog zemlje. Da pa bi v njeni notranjosti neprenehoma nastajal zrak, mora v zemlji neprenehoma goreti ogenj, ki nastaja iz velike dejavnosti notranjih duhov.
9 Predstavljajte si torej: ogenj, ki je v najgloblji notranjosti, ponazarja kar imenujem Oče, in iz vseh prvin, ki jih sprošča notranji ogenj, nastaja zrak, ta pa ponazarja to, kar imenujemo duša.
10 Ogenj pa ne bi mogel obstajati brez zraka in zrak ne nastajati brez ognja. Ogenj je torej tudi zrak in zrak je tudi ogenj: kajti plamen je v resnici samo zrak, katerega duhovi so kar najbolj dejavni, zrak sam pa je tudi čisti ogenj, le da njegovi duhovi, ki ga sestavljajo, mirujejo. Zato zdaj zlahka uvidite, da sta ogenj in zrak pravzaprav eno. Toda dokler duhovi zraka niso vzburjeni do določene stopnje, ostaja zrak vedno le zrak, zato je med vzburjenim ognjenim zrakom, že ognjem, in med še mirujočim dejanskim zrakom velika razlika.
11 V ognju samem je svetloba in potemtakem, duhovno vzeto, najčistejše in najvišje znanje in spoznanje; in tudi v zraku, ki ga preveva svetloba ognja, sta prav tako popolno znanje in spoznanje, vendar očitno že na nekoliko manjši stopnji. Ko pa se mirnejši zrak tako vzburi, da sam postane plamen in svetloba, tedaj sta tudi v njem najvišje znanje in spoznanje.
12 Zemlja je torej po svoji ureditvi podobna človeku. Najbolj notranji ogenj je duh ljubezni, ki ga ima duša v svoji dejavnosti, in zrak je enak duši, ki je vsekakor lahko tudi ognjeni duh, če jo povsem prežari ljubezen duha, torej njegovo delovanje, in je potemtakem eno z duhom! In to postane duša z vnovičnim rojstvom duha.
13 In glejte, povsem enako razmerje najdete v soncu. V njegovem najglobljem središču je najsilovitejši ogenj, katerega svetilna moč ne izrecno presega svetilno moč zunanje svetlobne atmosfere. Iz te svetlobe se neprenehoma razvija najčistejši sončni zrak in ta postane na sončevem površju ogenj in svetloba, vendar sta oba šibkejša kakor ogenj in njegova najsilovitejša svetloba v velikem središču sonca. Toda zunanja sončna svetlobna atmosfera je zato po naravi vendarle povsem enaka ognju v središču velikega sonca! Potrebuje le enako največjo vzburjenost, potem bo tudi povsem enaka najglobljemu središčnemu ognju.
14 No ta sončev središčni ogenj je torej enak Očetu v Meni, in Jaz sem svetloba, ki zmeraj enako izhaja iz osnovnega središčnega ognja, in tudi ogenj, po katerem je bilo ustvarjeno, živi in obstaja vse, kar je. Torej sem Jaz v Svoji zdajšnji biti zunanjost in vpliv najbolj notranjega Očeta v Meni in potemtakem je vse Očetovo Moje in spet vse Moje Očetovo, in Jaz in Oče morava nujno biti popolnoma eno, le s to razliko, da mora

biti v središčnem ognju zmeraj globlje znanje in spoznanje kakor v zunanji svetlobi, ki jo notranji ogenj zmeraj vzburja le toliko, kolikor je potrebno.
15 Tudi jaz bi se lahko pri priči z Njim vred razvnel; toda tedaj bi bilo konec z vami, tako kot bi bilo konec tudi vseh nebesnih teles, ki krožijo okrog tega sonca, če bi se sončeva zunanja svetlobna atmosfera nenadoma vnela z močjo sončevega ognja iz najgloblje notranjosti in svetlobe, katere moč bi tako vzburila vse duhove v širnem prostoru stvarstva, da bi to v trenutku postalo neskončno, najsilnejše ognjeno morje, ki bi takoj uničilo vso materijo! No, notranjost sončeve materije je seveda urejena tako, da prenese ta ogenj in silno vodovje, ki zaradi nenehnega kroženja neprenehoma dere nanj - podobno kakor pri človeku krvni obtok - nenehno zaposluje ogenj z razblinjanjem in novim nastajanjem zraka in iz njega spet vode, in zato ne more uničevati dejanskega sončevega telesa, in četudi se deli njega raztapljajo, jih kmalu nadomesti pritekajoča voda. In tako mora vse ostati trajno urejeno.
16 Če si hočete to podobo nekoliko podrobneje ponazoriti, vam mora postati vsaj nekoliko jasno, kaj je pravzaprav Oče in kaj Sin, kaj je duša in kaj duh v njej! - Povejte, ali vam tudi zdaj še ni povsem jasno!"

253. Pojavi ob Gospodovem krstu. Gospodova večnost

1 Reče **Simon Juda**: "Gospod, ko si se dal pred menoj Janezu krstiti z vodo v reki Jordan, smo videli plamen v obliki goloba, ki je lebdel nad Tvojo glavo, in govorili so, da naj bi bil to Božji Sveti Duh! In tedaj smo tudi slišali glas kot iz zraka: 'Glejte, to je Moj ljubljeni Sin, s katerim imam veselje; njega poslušajte!' Kaj je bilo to? Od kod je prišel tisti sveti plamen in kdo je izgovoril besede, ki smo jih razločno slišali? Kako naj to razumemo?"
2 Rečem **Jaz**: "Le od kod drugod bi lahko prišlo, kakor od Mene in iz Mene?! Ali meniš, da morda za zvezdami v neskončnem prostorju prebiva Oče, ki je poslal plamen nad Mojo glavo in potem morda tudi iz neskončne višine spregovoril omenjene besede na to Zemljo? O, kolikšna je slepota ljudi! Če večni Oče v Meni, Svojem prav tako večnem Sinu prebiva tako, kakor sem vam dovolj jasno ponazoril, le od kod sta se potem vzela plamen in glas? Poglej sem in znova boš zagledal isti plamen nad Mojo glavo! In prisluhni, pa boš spet slišal iste besede!"
3 Tedaj vsi zagledajo lebdeči plamen v obliki plamenečega križa ali, zmotno, precej podobno golobu, ki pravzaprav tudi ponazarja križ, hkrati pa tudi vsi zaslišijo že znane besede.
4 **Jaz** pa sem rekel: "To je bil glas Očeta v Meni in plamen je nastal iz Moje neskončne zunanje življenjske sfere, ki je delovanje Mojega svetega Duha! — Simon Juda, ali razumeš zdaj tudi to?"
5 In vsi so rekli: "Da, Gospod, zdaj razumemo tudi to, čeprav je čudežno, nadvse čudežno!"

6 Nato reče **Matael**: "Gospod, Gospod, Ti najmodrejši od vekomaj, nedoumljivo velike reči si nam razložil in pokazal Svojo ureditev, kakor je in je bila od vekomaj! Zdaj lahko še tako premišljam, in glej, vse v zvezi z vsemi nespremenljivimi odnosi med Teboj, Stvarnikom, in nami, Tvojimi ustvarjenimi bitji, mi je svetlo in jasno! Vse, kar si ustvaril, je tako modro postavljeno, da tudi najostrejši in najčistejši razum ne more nikjer najti nič, kar bi bilo v sebi in s samim seboj le v najmanjšem protislovju.
7 Le ko se s svojimi mislimi preselim kar najgloblje v ozadje vseh časov in večnosti, si moram misliti, da je vse ustvarjeno, kar obstaja vsi pranadangeli, vsa nebesa, vsi svetovi - kot sonca, zemlje, vse zvezde, ki po Tvoji razlagi spet niso nič drugega kot sonca, zemlje in njihove lune, ki jih mi smrtniki s svojimi mesenimi očmi zaradi prevelike oddaljenosti seveda nikoli ne moremo videti -, nekoč moralo imeti svoj začetek, sicer si vsaj jaz ne bi mogel prav zamisliti možnosti njihovega obstoja! Tu si namreč nekako pozitivno mislim takole: Bitje predmet ah stvar, ki ni nikoli začela obstajati, pravzaprav tudi obstajati ne more! Ali bi lahko iz nič nastala kakšna stvar, ki je Ti kot Stvarnik nisi nikoli mislil samemu Sebi?!
8 Torej si moral obstoječo stvar, kot na primer praosrednje sonce, Ti prej misliti v Svoji gradativni ureditvi•, preden je, seveda šele potem začelo delovati v svoji sferi kot konkretno prasonce. Računano po mojem razumu pa ne bi moglo obstajati, če ne bi prej pomislil tudi na en sam atom njegove bitnosti! Skratka, ne bi moglo obstajati, če ne bi začelo biti. Lahko je staro eonkrat eone neizmernih stoletij, tudi še tisočkrat tisoč starejše, nič za to; če nesporno obstaja, je tudi nekoč moralo začeti biti. Kdaj, to je vseeno in nekaj, za kar nam ni treba več skrbeti.
9 Zdaj bi seveda lahko ta stavek obrnili narobe, ga navezali tudi Nate in potemtakem bi se tudi Tvoja večnost brez začetka sesula v najlepši nič! Le da mi tu moj jasni razum in svetla pamet pravi nekaj povsem drugega. Četudi se v mislih prestavim nazaj v večnosti in večnosti, si ne morem misliti konca. Ostaja neskončen prostor in z njim prav tako neskončno trajanje časa.
10 V tem torej nujno večnem, neskončnem prostoru je morala vendar biti navzoča tudi tista pravečna sila, ki na veke neprenehoma poraja neskončno razširjenost prostora, brez katere bi si bilo nemogoče zamisliti prostor, prav tako kot to silo brez prostora. Ta sila je lahko samo ena, kot je tudi prostor le eden; v sebi mora prav tako imeti ne kakšno središče in tako rekoč težišče kakor neskončni prostor sam. Ker pa prostor kot tak obstaja, se mora v njem izraziti najneskončnejša in zato najsvobodnejša bit, ki čuti samo sebe; le kako bi namreč mogel biti, če v svoji največji nevezanosti ne bi zaznaval, da obstaja?
11 Kar pa velja za prostor, velja tudi za silo, ki jo vsebuje; tudi ona mora nujno čutiti, da biva, sicer ne bi mogla obstajati. Skratka, to so tako med seboj prepletene nujnosti, da ena brez druge ne more obstajati! Vse

• Postopni

to pa je prvotno in značilno Tvoja duhovna prabit sama in je potemtakem po Tvojem Duhu nikoli in nikdar ne moremo odmisliti!
12 Ti si torej, kakor razumem, prav tako nujno večen, kot je lahko vse drugo, vsaj v svojem formalnem obstoju, nujno le časno! - In zdaj pride šele povsem drugo vprašanje!
13 Ker se je vse to vidno in tudi nevidno stvarstvo nekoč vendar začelo, čeprav pred nedoumljivo davnim časom, kaj si Ti, o Gospod delal vse večnosti pred tem začetkom? Iz Tvojega prijaznega nasmeška vidim, da sem svoje vprašanje postavil nekoliko neumno; vendar pa sem prepričan, da ni povsem nepomembno! In Ti, o Gospod, nam boš tudi v tem prižgal majhno luč! Moja vprašujoča duša si pač želi biti povsem na jasnem."

254. Veličina stvarstva

1 Rečem **Jaz**: 'Moj ljubi prijatelj Matael, nepremostljiva razlika med Bogom in ustvarjenim človekom, celo najpopolnejše vrste, vendarle neprenehoma obstaja in na veke ni mogoče odpraviti tega. Da je in mora biti Bog v Svojem prabitju zmeraj večen in neskončen v vsem medtem, ko bo človek v svojem duhovnem bitju odslej večno obstajal čedalje popolnejši, toda neskončnega merila Božjega prabitja vendarle nikoli ne more doseči in ga ne bo dosegel.
2 Človek lahko postane Bogu podoben v obliki, tudi v ljubezni in v njem moči, nikoli pa v bistvenem obsegu najneskončnejše modrosti v Bogu in iz Boga; in tako bi lahko dolge večnosti v svojih neštetih obdobjih večnosti vsebovale marsikaj, kar bi gotovo sodilo v najneskončnejši prostor, o čemer se celo kakšnemu pranadangelu še nikoli ni niti sanjalo! Kajti tudi pranadangel ima glede tega še neznansko omejeno moč dojemanja; šele, ko bo vsak pranadangel, tako kot Jaz, prehodil pot mesenega življenja, bo tudi sposoben več dojeti, - vendar pa nikoli vsega v celotni, brezmejni neskončnosti!
3 Da, na veke boste neprenehoma spoznavali za vas nove čudeže in se po njih ravnali, toda njihovega konca ne boste dosegli nikoli - vzrok za to pa zlahka odkrijete, če pomislite, ali bi bilo mogoče tako dolgo šteti, da bi dosegli konec števil! Jaz pa vso večnost obstajam mislim, hočem, ravnam in delujem kot večno en in isti Bog po Duhu in zmeraj enake ljubezni in modrosti, ki se morata seveda po vsakem obdobju stvarjenja zavoljo za vse prihodnje veke popolnoma uspelega dela, občutiti v sebi vse bolj blaženi in pristnejši. Vi modrejši si tako lahko mislite, da Jaz, kot zdaj govori Oče v Meni in iz Mene, do tega obdobja stvarjenja zanesljivo nisem spal zimskega spanja v kakšni točki neskončnosti večnega prostora! Četudi traja kakšno obdobje stvarjenja od svojega prazačetka do celotne duhovne končne popolnosti tisočkrat tisoče eonkrat eonov• tisočletnih zemeljskih ciklov, takšno stvariteljsko

• V skladu z Velikim Janezovim evangelijem, peta knjiga, pogl;112,5 je eon deciljonkrat deciljon zemeljskih let

obdobje kljub temu ni nič v primerjavi z Mojo večno bitjo, in njegova za vas neizmerna razsežnost ni po prostornini nič v neskončnem prostoru!
4 Ti, Matael, seveda poznaš ozvezdja starih Egipčanov in Regulus v Velikem levu ti je dobro znan! Kako ga vidiš? Kot lesketajočo pikico in vendar je tam, kjer je, tako velik sončev svet, da bi blisk, ki v štirih trenutkih preleti 400.000 poljskih poti•, po znani staro arabski razdelitvi števil - Matael, ti jih poznaš, potreboval trilijon Zemljinih let, da bi preletel od njegovega severnega tečaja do njegovega južnega tečaja! Njegovo pravo ime je Urka, bolje Ouriza (prvo ali začetek stvarjenja eonkrat eonov sonc v skoraj neskončno daleč zaobljeni lupinasti obli stvarstva); to sonce je duša ali osrednje težišče lupinaste oble, ki pa je le en živec v velikanskem vele človeku vesoljnega stvarstva, kakršnih ima omenjeni vele človek seveda približno toliko kolikor zemlja peska in trave, ta vele človek pa je pravzaprav le eno obdobje stvarjenja, od njegovega začetka do njegove duhovne popolnosti.
5 Takšna Urka in še bolj celotna lupinasta obla sta torej že kar spoštovanja vredni veliki stvari, in vendar je tak vele človek vesoljnega stvarstva nepredstavljivo večji! Toda kaj je v primerjavi z večnim, neskončnim prostorom? Toliko kot nič! Kajti vse potrebno omejeno, četudi za vaše pojme še tako neskončno veliko, je v razmerju do neskončnega prostora samo toliko kot nič, ker ne more biti v nobenem izračunljivem razmerju z njim.
6 In zdaj te Moj ljubi Matael, vprašujem, ali iz povedanega že nekoliko dojemaš, kaj pravzaprav hočem povedati?"
7 Reče Matael: "O Gospod, seveda, seveda dojemam; toda pri tej razsežnosti se začenjam izgubljati in razblinjati v nič! Kajti Tvoja večna oblast in veličina, neskončni prostor in večno trajanje časa me povsem pogoltnejo. Približno mi postaja jasno in seveda komaj vem ali pa tudi sploh ne, ali sem prav razumel, kar si Ti, o Gospod, nekako zašepetal, tako neizrekljivo se mi svita, da nimaš za seboj recimo - da ostanemo pri arabskem načinu štetja - ne le več decilijonov ali eonov, ampak nešteto takšnih obdobij stvarjenja. Če bi namreč začel trajanje časa šteti nazaj od sedanjosti, štetja gotovo ne bi nikoli končal in večno nikdar ne bi prišel do tistega obdobja, o katerem bi lahko rekli, da je bilo Tvoje prvo!
8 Skratka, Tvojega začetka ni in tako so tudi Tvoja stvarstva brez začetka in kolikor jih lahko tudi zajame neskončni prostor, med njimi vendar ni nobenega, o katerem bi lahko rekli: 'Glej, to je bilo prvo! Pred tem ni bilo nič ustvarjenega!' Kajti pred takšnim, ki naj bi bilo prvo stvarstvo, se vendar spet skriva cela večnost! Kaj bi počel med to večnostjo ob Svoji vedno enaki bitnosti? V neskončnem prostorju je prostor tudi za neskončno veliko stvarstev, četudi so njihove razsežnosti še tako neskončno velike, to ne pomeni nič! Neskončno prostorje ima dovolj prostora za vsa nešteta stvarstva in bo večno imelo še prostor za eonkrat mnoga in tako večno naprej in naprej za še nešteta nova in ta

• 1 poljska pot približno 1/4 ure in nekaj več, 10 poljskih poti = 1 milja. 400.000: 10 = 40.000 milj = gibanje svetlobe v sekundi. Pripomba Jakoba Lorberja. (1 nemška milja = 7,5 km, torej 40.000 milj = 300.000 km; glej 'Robert Blum', zv. 2, pogl. 299, 8; izd.)

prihodnja ne bodo že od vekomaj obstoječih niti malo pomnožila; kajti neskončno in nešteto se ne more pomnožiti zato, ker je že tako in tako neskončno.
9 Da, če bi to obdobje začel šteti z ena, bi se v prihodnjih eonskih časih ali večnostih gotovo lahko pomnožila vselej za eno in potem zmeraj za eno in eno in eno in tako naprej; toda kjer je zadnje število že tako neskončno, tam si ni mogoče misliti nobene pomnožitve! Nova stvarstva sama zase pač še nekaj štejejo, — toda ob številu prejšnjih stvarstev prav nič!
10 Takšno je moje dojemanje, ki me hoče popolnoma uničiti. Toda proč s takšnimi mislimi, ki zaradi svoje neskončne velikosti dušijo in uničujejo mojo za to premajhno dušo. Če le imam večno življenje in poleg tega še ljubezen in milost in takšno okolico, kot je ta, ne bom nikdar več želel natančneje spoznati niti lune, kaj šele naše sonce! Zdaj tudi spoznavam, kako neumno je bilo, da sem Te vprašal nekaj, kar se omejenemu človeku sploh ne spodobi vedeti! Gospod, odpusti mi mojo veliko neumnost!"

255. Gospodovo učlovečenje v našem obdobju stvarjenja in na naši Zemlji. Vsenavzočnost duha

1 Rečem **Jaz**: "Ne, prijatelj Moj, neumnost to ravno ni, temveč radovednost, ki gre nekoliko predaleč in pregloboko za to zemeljsko življenje, dokler namreč duša ni postala popolnoma eno z mojim duhom v njej, takšnih stvari nikakor ne moreš povsem dojeti in razumeti. Tudi, ko boš nekoč dosegel ponovno rojstvo duha in boš celo onstran v Božjem kraljestvu kot duhovno popolno bitje, boš sicer veliko stvari kar najbolj temeljito spoznal, vendar le toliko poglobljeno, kolikor so povezane z zdajšnjim obdobjem stvarjenja, v katerega ureditvi je imelo vsako prejšnje svoj obstoj in ga ima kot duhovno popolno še zdaj in nenehno. Kljub temu pa je med tem in vsemi prejšnjimi obdobji stvarjenja, enako kot med to zemljo in vsemi drugimi neštetimi nebesnimi telesi prastvarjenjskega vele človeka, neznanska razlika.
2 Pri neštetih pred stvarstvih, ki so vsa predstavljala in sestavljala pravesoljskega velečloveka, nisem bil Jaz na nobeni njihovi zemlji kot človek ovit v meso po moči Svoje volje, temveč sem se sporazumeval z njihovimi ljudmi le po najčistejših angelskih duhovih, ustvarjenih za tisto stvarstvo. Samo to obdobje stvarjenja je določeno, da ima na nekem majhnem planetu, ki je prav ta Zemlja, za vsa prejšnja obdobja in stvarstva, ki bodo sledila v neskončni večnosti, pred seboj Mene v Moji večno prabožanski bitnosti v mesu in v najožji obliki ter jo Jaz sam poučujem.
3 Za vse prihodnje čase in večnosti sem si hotel prave in resnične, Sebi popolnoma podobne otroke ne le ustvariti, kot običajno, temveč jih s Svojo očetovsko ljubeznijo resnično vzgojiti, da bi potem z Menoj vladali vsej neskončnosti.
4 Da bi to dosegel, sem Jaz, neskončni, večni Bog, sprejel za poglavitno življenjsko središče Svoje božanske biti meso, da bi se vam, Svojim

otrokom, predstavil kot viden in oprijemljiv Oče, ter vas prav sam iz Svojih ust in svojega srca učil resnične Božje ljubezni, modrosti in moči, s katerimi boste potem tako kot Jaz obvladovali ne le vsa bitja zdajšnjega obdobja stvarjenja, temveč tudi poprejšnja in vsa, ki bodo sledila v prihodnosti.
5 In zato ima to obdobje stvarjenja pred vsemi drugimi za vas še zdaleč ne dovolj prepoznavno prednost, da je v vsej večnosti in neskončnosti edino, v katerem sem se Jaz sam popolnoma odel v človeško meseno naravo in Si v vsem vele človeku stvarstva izvolil to lupinasto oblo, v njej območje osrednjega sonca Sirija, od dvesto milijonov sonc, ki ga obkrožajo, prav to in od mnogih planetov, ki ga obkrožajo, prav tega, na katerem smo zdaj, da bi na njem sam postal človek in iz vas ljudi vzgojil Svoje resnične otroke za vso prihodnjo in preteklo neskončnost in večnost. In če ti, Matael, kot eden najsolidnejših računarjev, vse to upoštevaš, te večnost in neskončnost prostora ne bosta več tako hudo stiskali.
6 Za še tako modro, končno in omejeno dušo sta pojma neskončnost in večnost seveda nekaj, kar jo s svojo nedoumljivostjo spravlja v nenehno stisko, drugače pa je s povsem prebujenim duhom v njej. Ta je svoboden in v vsem podoben Meni, njegovo gibanje pa je že takšno, da vsa prostorska razmerja zanj niso nič, in to, prijatelji, je že ena najpomembnejših lastnosti duhovnega človeka!
7 Predstavljajte si vsa, še kako hitro gibanja teles, kot sem vam dovolj pojasnil že ob eni prejšnjih priložnosti, in kmalu boste ugotovili, da so najhitrejša gibanja osrednjih sonc, ki sem vam jih razodel, povrh tega še eonkrat pomnožena v svoji hitrosti ali povečana na eonto potenco, v primerjavi s hitrostjo duha prava polževa pošta, kajti zato, da telesa premagajo neznansko velike prostorske razdalje, zmeraj potrebujejo nekaj časa, sorazmerno oddaljenosti, za duha pa je vsaka, še tako neizmerna prostorska razdalja enaka; kajti zanj je ‘tukaj’ in še tako neizmerno daleč nekje ‘tam’ eno, medtem, ko je različnost prostorske oddaljenosti za vsako drugo gibanje bistvenega pomena.
8 Opozarjam te tudi, kako iz človekovega duha, čeprav še ni postal eno z dušo, vendarle prehaja v dušo poseben čut in se pokaže kot povsem duhoven s tem, da si vse dogodke - čeprav so se zgodili celo večnost za sedanjostjo! - predstavlja zmeraj, kot da bi se dogajali zdaj ali kot da bi bil duh tedaj tudi že zraven in bi videl in slišal vse dogajanje. Omejena duša si oddaljenost takšnih davnih dogodkov naslika sama v svojih možganih šele pozneje. V duši spomin nadomesti ta duhovni čut; toda to ne posedanji dogodka, temveč ga uvrsti v čas, ko se je zgodil. Duh pa se kot navzoč prestavi nazaj v čas dogajanja in si tudi prihodnje dogajanje posedanji tako, kot da bi se že dogajalo zdaj, se šele začelo ali že zdavnaj zgodilo.
9 Svetni modrijani imenujejo ta čisto duhovni čut posedanjanja zdavnaj minulega ali tudi tistega, kar se bo šele zgodilo v prihodnosti, človekova domišljija. Le da to ni domišljija, kajti tako lahko imenujemo le tisto, kar duša sama sestavi iz zaloge svojih podob kot nekaj novega in tako napravi obliko ali delo, ki sicer ne obstaja nikjer v naravnem svetu. Iz te

zmožnosti, ki jo ima samo duša, so se razvile vse človekove naprave, vse stavbe in oblačila in zgodbe in vsakovrstne pesnitve, katerih ozadje je zelo redko cela resnica, večinoma pa je zgolj laž in pravzaprav nič.
10 To je torej tisto, kar lahko imenujemo fantazija; toda prej omenjeni čut za predočenje preteklih ali tudi prihodnjih dogodkov je življenjska posebnost duha in človek, ki misli čisto, lahko iz tega spozna, da duh v človeku ni povezan niti s prostorom niti s časom in tako vlada nad obema.
11 Za duha torej obstaja prostor le tedaj, ko si ga ustvari in hoče imeti, in pod povsem enakimi pogoji tudi čas. Če noče časa, ga takoj nadomesti z večno sedanjostjo preteklega, sedanjega in prihodnjega.
12 Navsezadnje bi lahko opazili v sebi še tretjo čisto duhovno lastnost, če bi bili nanjo pozorni! Ta lastnost pa je v tem, da si kakšno še tako veliko stvar lahko predstavljate kot dovršeno v vseh njenih delih in imate z enim pogledom pregled nad vsem sončnim sistemom. Duša mora s svojo zmožnostjo čutnega zaznavanja neko stvar od vseh strani počasi in dolgo opazovati, jo otipavati in ji prisluškovati, ter jo razstaviti, da si lahko šele postopno ustvari popolno predstavo o njej. Duh pa obkroži celo osrednje sonce od zunaj in od znotraj v komaj doumljivem najkrajšem trenutku in prav tako hitro tudi nešteto takšnih sonc in vseh njihovih planetov; in kolikor mogočnejši je duh zaradi urejenosti duše, toliko jasnejši in natančnejši je njegov pregled nad največjimi in neskončno zapletenimi stvarmi stvarstva.
13 'Da', pravite in celo upravičeno, 'kako je mogoče, da ima duh tako hiter in popoln pregled?' In Jaz vam odgovarjam: Na najpopolnejši način, ravno tako, kakor lahko popolna, v naravnem redu zasidrana duša čuti daljavo in predmete s svojim zunanjim življenjskim etrom, - kakor ste zadostno preverili že pri črncih. Toda pri le substancialni duši takšne lastnosti ob vsej njeni še tako veliki intenzivnosti sploh ni mogoče prav primerjati s podobno lastnostjo duha, ker je nujno še prostorsko omejena in je le pod določenimi transcendentno naravnimi praelementi zmožna misliti in čutiti zunaj svoje temeljne oblike, in sicer - kolikor bližje je svoji pravi človeški življenjski obliki, toliko občutneje in solidneje to zmore. Zelo daleč proč ji celo v njenem najpopolnejšem, seveda zgolj duševnem stanju, slabo uspe in naj ima kakšna duša še tako močno zunanjo življenjsko sfero, z izžarevanjem od tod ne bo mogla do Afrike zaznati ničesar več."

256. Zunanja življenjska sfera duše in duha

1 (**Gospod**:) "Kadar ob nekakšnem zamaknjenju za nekaj trenutkov duh s svojim etrom praživljenjskega ognja prežari popolno dušo, tedaj se čutenje, delovanje in gledanje na daljavo zelo stopnjuje in duša v takšnih trenutkih lahko seže do zelo oddaljenih zvezd, ter jih zelo natančno pregleda; toda, ko se duh v duši spet umakne, lahko duša le s svojo zunanjo življenjsko sfero učinkovito seže samo tako daleč, do koder še najde nekaj sebi prvinsko podobnega. Njena zunanja življenjska sfera je podobna sevanju zemeljsko vidne svetlobe. Kolikor bolj je oddaljena od

plamena, toliko medlejša in slabotnejša je, dokler nazadnje od nje ne preostane nič drugega kot noč in tema.
2 Toda z zunanjo življenjsko sfero duha ni tako. Podobna je etru, ki enakomerno razdeljen polni ves neskončni prostor. Ko se duh svobodno prikaže v duši in se vznemiri, se še isti trenutek tudi njena zunanja življenjska sfera vznemiri neskončno daleč navzven, in njegovo gledanje, čutenje in delovanje sega potem povsem neomejeno neskončno daleč do koder eter povsem napolnjuje prostor med stvarstvi in v njih, kajti ta eter je - med nami rečeno - pravzaprav povsem identičen z večnim življenjskim duhom v duši. Je le kondenzirano žarišče splošnega življenjskega etra, ki napolnjuje vso neskončnost. In, ko dorasel duh po duši pade v stik z zunanjim etrom, se njegovo čutenje, mišljenje in gledanje v trenutku neoslabljeno zedini s čutenjem, mišljenjem in gledanjem neskončnega etra zunanjega življenja v najneskončnejšo daljavo in kar veliki življenjski eter, ki vse obliva in prešinja, v neskončnem prostoru čuti, vidi, misli, hoče in dela, to čuti, vidi, misli, hoče in dela v istem trenutku tudi posebni duh v duši; to vidi, čuti, misli, hoče in dela potem tudi duša, dokler jo prešinja njen duh, povezan z njemu najsorodnejšim neskončnim in najsplošnejšim zunanje življenjskim etrom.
3 Razlika med zunanje življenjsko sfero še tako popolne duše same in z zunanje življenjskim etrom duha je torej zlahka razumljivo neskončno in neizrecno velika; zdaj boste že začeli vsaj malo razumevati, vsaj približno, kako more duh čutiti, gledati, misliti, hoteti in delovati na tako veliko daljavo, ker en in isti povsem neoslabljen prešinja vso večno neskončnost nepretrgoma na vseh točkah celotnega večnega prostora.
4 Čeprav so deli splošnega duha v duši, kot ločeni, pa kljub temu nenehno sestavljajo popolno enoto z vseduhom, takoj, ko povsem prešinejo dušo zaradi vnovičnega rojstva duha. Vendar s tem ne izgubo svoje: individualnosti, ker imajo kot življenjska žarišča v človeški obliki duše tudi sami isto obliko in tako s svojo dušo, ki je pravzaprav njihovo telo, kot vsevidni in vse čuteči duhovi tudi nujno čutijo m jasno zaznavajo to, kar je kot posebno in individualno navzoče v dušah, ki jih obdajajo. Zato lahko tudi duša, ki je povsem napolnjena s svojim duhom, vse to vidi, čuti, sliši, misli in hoče, saj je s svojim duhom eno.
5 Če ob tej zdaj že oprijemljivi razlagi se zmeraj ne bi doumeli bistva duha in njegovih sposobnosti, tedaj v prihodnje Jaz sam resnično ne bi več vedel, kako naj vam to pred ponovnim rojstvom vašega duha, v vaših dušah lahko še bolj pojasnim! Zato vsi odkrito povejte, ali ste Me v tej najpomembnejši točki končno le razumeli!"

257. Božja vsevednost

1 Reko **Matael in mnogi drugi**: "O Gospod, zdaj nam je popolnoma jasno in ne vemo, kaj naj bi Te še vprašali! Gospod, zdaj nas vprašaj Ti o različnih stvareh; Ti boš pač najbolje vedel, kaj nam še manjka!"
2 Rečem **Jaz**: "To pa je nekoliko nerodno, če bi vas vprašal kar koli tako, kot da bi moral šele od vas izvedeti, ko vendar vse vem in vidim, kaj se

dogaja v vas! Da, celo vaše najskrivnejše misli, za katere sami komaj veste, so Mi najjasneje razvidne, kakor vam sonce na nebu; in Jaz naj bi vas še kaj vpraševal, kot da ne bi vsega že vnaprej vedel?! Ali ne bi bilo to nerodno ali vsaj nekoristno zapravljanje časa z jezikanjem in klepetanjem?!"
3 Reče zdaj **črnec**, ki je stal poleg: "Gospod, to se mi ne zdi logično; kolikor vem, si pred nedavnim vendar sam vprašal Svoje bele učence, ali so razumeli to ali ono! To je vendar tudi vprašanje, s katerim bi od nekoga radi izvedeli nekaj, kar nam prej še ni bilo prav jasno! Zakaj si tedaj vprašal Svoje učence? Mar nisi vedel, ali so ali pa tudi niso razumeli Tvojih velikih in nadvse modrih razodetij?"
4 Rečem **Jaz**: "O ti Moj cenjeni črni prijatelj! Še zdaleč ne vprašujemo zmeraj le po tem, česar prej sami nismo vedeli, temveč pogosto tudi zato, in to utemeljeno, da bi z vprašanjem sočloveka spodbudili k razmišljanju.
5 Tako učitelj vprašuje svoje učence o stvareh, ki jih tudi brez odgovora malih učencev prej dobro ve in jih mora vedeti. In sodnik vpraša kršilca zakona, kaj je zakrivil, ne morda zato, da bi šele zdaj izvedel, kaj je ta storil proti zakonu - to sodnik že dolgo ve! -, temveč hoče od kršilca le priznanje in kaznuje pretkanega grešnika, če trdovratno zanika vse, o čemer je sodnik že dolgo povsem prepričan, ker je enako izjavilo več prič!
6 In tako lahko tudi Jaz kot najboljši Učitelj in najpravičnejši sodnik vas, ljudi, zmeraj vprašujem, ne zato, da bi morda izvedel nekaj, česar prej ne bi bil vedel, temveč da bi vas s tem prisilil k razmišljanju in preskušanju samega sebe! Tako pa lahko vprašujem vsakogar; toda če bi koga od vas tako vprašal, kot bi se hotel prepričati, ali je ta ali oni od Mojih učencev dobro razumel Moj nauk ali ne, bi bilo tako vpraševanje prazno in nerodno, ker sem Jaz tudi brez vsakega vprašanja kot Bog že tako in tako od vekomaj vedel, kdo in kako Me bo v tem času na tej zemlji razumel! - Ti je zdaj tudi to jasno?"
7 Reče **črnec**: "Da, Gospod, zato Te prosim odpuščanja, da sem Tebe, o Gospod, nadlegoval s svojim nadvse nerodnim vprašanjem! V prihodnje česa takega gotovo ne bom več storil, če mi bo dovoljeno, da se bom s svojimi smel še naprej zadrževati v Tvoji sveti bližini!"
8 Rečem Jaz: "Dokler hočeš, lahko ostaneš pri Meni in tudi vprašuješ! Če imaš še kaj, kar ti ni dovolj jasno, imaš tako kot vsak drug prosto in popolno pravico vprašati! Na tem kraju se namreč zdaj popolnoma razodevam, pozneje bo prišel čas, ko za nekaj časa ne bom poslušal nobenega vprašanja od nikogar. V tebi je še nekaj pomanjkljivega; preišči se in vprašaj in tudi to ti bom razložil!"
9 Reče črnec: "O Gospod, za to ni potrebno, da bi se dolgo preiskoval; svoje pomanjkljivosti namreč poznam že dolgo! In glej, poglavitna je ta, da si nikakor ne morem razložiti Božje vsevednosti! Kako moreš Ti kar tako vedeti za vse v vsej neskončnosti?"
10 Rečem **Jaz**: "Da, če še zdaj ne razumeš tega, potem nisi dovolj globoko dojel Mojih razlag o zunanjem življenjskem etru duha! To si vendar razumel, kako je večni prostor stvarstva večen in neskončen in kako ni napolnjen z ničimer drugim kot vsestransko in neprenehoma z

Mojim duhom, ki je čista ljubezen, torej življenje, svetloba, modrost, najjasnejša samozavest, najdoločnejše čutenje, zavedanje, gledanje, poslušanje, mišljenje, hotenje in delovanje.
11 V Meni je sicer žarišče tega edinega in večno enakega Duha, ki pa je eno s svojim neskončno velikim zunanje življenjskim etrom, ki napolnjuje vso neskončnost in je pri Meni s poglavitnim življenjskim žariščem najtesneje povezano z vsem, kar vsebuje. Ta Moj zunanji življenjski eter pa prešinja vse in obsega vse v vsej večni neskončnosti in vidi, sliši, čuti, misli, hoče in deluje povsod enako.
12 Na določeno razdaljo zmore to tudi tvoja duša in nekdo bi v tvoji bližini težko mislil kaj zlega, ne da bi ti to takoj spoznal. Kakor pa ti to zmoreš z močno zunanjo življenjsko sfero svoje duše, ki je z njo zmeraj najtesneje povezana in tako tvoj jasni jaz širi daleč prek tebe, tako je tudi z Mojim zunanjim življenjskim etrom duha, le s to razliko, daje zunaj življenjska sfera tvoje duše omejena samo na določen prostor, ker se kot substanca zaradi različnosti tujih elementov, ki jih srečuje, ne more razširiti naprej.
13 Zunanji življenjski eter duha pa večno ne more naleteti na tuje prvine, ker je v bistvu vse on sam; in tako lahko tudi najsvobodneje in povsem neovirano v vsej neskončnosti vse vidi, čuti, vse sliši in najbolje razume. In glej, na tem jasno in zlahka dojemljivo temelji Božja vsevednost, ki ti je tako težko razumljiva! - Povej, ti je zdaj to jasno?"

258. Govorica živali

1 Reče **črnec** z vedrim obrazom: "Da, da, da, zdaj popolnoma razumem tudi to in verjamem, da ob tem razumem še marsikaj, česar prej nisem nikoli prav jasno razumel! Tako očitno razumemo govorico živali in kdor se hoče potruditi in oblikovati nekaj živalskih glasov po notranjem občutku in naravni duševni inteligenci - za to je seveda potrebno nekoliko vaje se lahko z živalmi pogovarja skoraj tako kot z ljudmi in lahko od njih izve marsikaj, kar je pogosto zares zelo pomembno. Jaz sam sem poskusil, toda kljub temu nisem našel vsem živalim razumljivega jezika, ker moji organi niso bili urejeni za to in tudi še zdaj niso; toda razumem lahko vse, kar se pogovarja kakšna žival s sebi enako.
2 Tako sem nekoč doma ob Nilu razločno slišal tale pogovor dveh mungov, ki sem se jima neopazno približal. Dobro spoznaven samček je rekel samički: 'Bojim se za najine otroke, ki dan daleč ob spodnjem toku lovijo mokelova (krokodilova) jajca! Bojim se, da bo najinega najstarejšega sina, ko bo len in sit počival na obali, zgrabil zli orel, ga odnesel v zrak, potem razmesaril na skali in požrl vsega razen krempljev! Če zelo pohitiva, lahko še preprečiva to nesrečo! Proti večeru, ko pridejo na napajališče ob Nil levi in panterji, bi bila pot za naju prenevarna; če pa zdaj hitro zapustiva ta prostor, kjer tako in tako ne bova našla veliko koristnega, naju na dolgi poti ne čaka nobena nevarnost in lahko rešiva najinega najstarejšega sina!' Zdaj se je samička vzravnala in ni rekla nič

drugega kot: 'Pohitiva torej, kolikor moreva hitro!' In, ko je samička to izrekla, sta po kamenju in vejevju kakor puščici planila vzdolž Nila.
3 Čez približno štirinajst dni sem prišel spet na tisto mesto, ker sem v sebi zaznal, da se tam zadržuje cela družina mungov. Po tiho sem pohitel tja in zagledal sedem mungov, ki so se podili po peščeni polici, se spogledovali in drug drugega prijateljsko dražili. Tokrat pa sem vzel s seboj tudi služabnika, ker je posebno dobro znal govoriti s številnimi vrstami živali.
4 Ko sva se oba mimo in tiho za grmovjem bližala temu kraju ob reki in sva lahko prav dobro slišala njihov klepet, je rekla meni dobro znana samička svojemu samčku: 'Poglej za tisti grm, za njim prežita dva človeka! Bežimo; tem nikoli in nikdar ni mogoče zaupati!' Nato je samček nekaj časa vohal proti nama in nato rekel samički: 'Bodi mirna, samička! Ta dva poznam; to nista hudobna človeka in nam gotovo ne bosta škodovala. Razumeta nas in eden bi lahko celo govoril z nami, če bi hotel. Z njima se bomo še prav dobro pogovarjali in potem nam bosta dala jesti mleko in kruh!'
5 Nato se je samička umirila in začela spet veselo skakljati in poplesavati; zelo je bila namreč vesela, da je rešila sina, ki je bil v hudi nevarnosti. Sin, bil je posebno lepa žival, pa je izkazoval neke vrste čustvo, ki bi ga po naši človeški morali lahko imenovali ponos.
6 Moj vodnik je menil, da bi se lahko tej razposajeni družbi mungov približala brez pomisleka in ne bi bežali pred nama. Storila sva tako, in glej, stari samček nama je izkazal celo nekakšno vljudnost in nama je pokazal udoben prostor za opazovanje, rekel pa je, naj ne stopiva na peščeno polico, ker so bila v njej zakopana številna mokelova jajca, on pa je bil zdaj zaposlen s tem, daje svoje mladiče učil iskati ta zla jajca.
7 Storila sva tako in moj služabnik je samčku zagotovil, da se njemu in njegovi druščini ne le ni treba ničesar bati, ampak jih bova ves čas, ko se bodo tod zadrževali, oskrbovala z mlekom in mlečnim kruhom (sirom). Tedaj je rekel samček: 'To bo zelo dobro in zato ti bom očistil reko vseh mokelovih jajc. Toda s svojim dobrim delom še počakaj dva cela dneva, kajti moje mladiče mora lakota prisiliti, da bodo požrli mokelova jajca, šele tretji dan bo sladko plačilo zares zasluženo!'
8 Nato je služabnik spet vprašal samčka, kako so v to okolico preselili mokelova jajca, ker v tem delu reke še nikoli nismo videli mokelov. Tedaj je rekel samček: 'Mokeli so prav zviti in zelo dobro poznajo naravo. Po naravi in iz izkušnje vedo, da se njihova jajca na teh visokih obrežjih bolje in bolj zdravo razvijajo kakor na nižjih. Zato takoj po deževni dobi ponoči skrivaj priplavajo semkaj in še nekaj dni hoda od tod navzgor vse do obrežja trde rečne vode in tam v topli pesek zakopljejo nešteto jajc. To delo končajo prav tedaj, ko se vi, veliki ljudje, z nami vred zaradi blata ne morete zlahka približati rečnemu obrežju; nato spet ponoči odplavajo v niže ležeče ravnine, kjer so bogate črede, ki jih lahko ponoči zelo uspešno lovijo. Ko se mladiči tu izležejo, se takoj odplazijo v vodo in prav udobno odplavajo tja, kjer se navadno zadržujejo njihovi starši. Tam tudi takoj najdejo hrano in zelo hitro rastejo. Ker pa dobro vemo, kje so njihova najkrepkejša jajca, gremo za njimi, jih skušamo po možnosti

uničiti in se hranimo s to, za naš okus zelo slastno hrano. Le najdemo jih sprva nekoliko težko, poleg tega pa nas pogosto nadleguje še nekaj sovražnikov; eden od njih je mogočni prebivalec zraka, orel, drugi pa prekleta kača klopotača. Toda, ko nas je več skupaj, nam nobeden od teh dveh ne more nič. Zdaj pa pazita, kako bomo iskali, našli in takoj tudi uničili jajca!'
9 Nato je samček skočil proč od naju in izpustil za človekovo uho monotone, nerazločne glasove, katerih vsebine nisem prav dobro razumel; toda moj tankočutni služabnik je rekel, da je samček dal ukaz za iskanje jajc. In res, živalce so začele ovohavati pesek. Takoj, ko so našle kraj, kjer je bilo v pesku leglo jajc, so se oglasile s posebnim glasom, se hitro zagreble v pesek, odkopale jajca in takoj začele žreti najdeni plen. Požrle pa so le manjša jajca; večja so sicer zgrizle, potem pa jih s prednjimi šapami hitro vrgle v vodo. In lov se je začel znova.

259. Primeri živalske inteligence

1 (**Črnec**:) "Nemoteno sva jih opazovala pol dneva in se zelo zabavala, ker sva lahko pri vsakem koraku teh živalic jasno razbrala določen red in dobro preračunan načrt, obenem pa sva se morala zelo čuditi posebni spretnosti, s katero so ta resnično nadčloveško inteligentna bitja opravljala svoje delo. Mislil sem, kako utrujena morajo biti toda pri teh delavcih ni bilo o tem niti sledu. Kolikor dlje je delo trajalo, s toliko večjo vnemo so ga vedno znova začenjali.
2 Po kakšnih treh urah - kakor merite čas vi - je spet prišel samček in rekel: S to peščeno polico bi v štirih dneh komaj opravili, potem pa je še tudi na levi obali velika peščena ježa, v kateri je tudi zakopano veliko mokelovih jajc. Tudi tista morajo uničiti, sicer bi v enem letu mrgolelo samih mokelov in v desetih letih bi se tako razmnožili da ne bi mogel človek narediti niti koraka v vsej obrežni deželi, ne da bi naletel na kakšnega mokela. Zato ljudje teh dežel ne morejo biti dovolj hvaležni njim, mungom, ker neprenehoma uničujejo zle mokele v vsej spodnji in gornji deželi na obeh straneh te reke.
3 Moj služabnik pa je vprašal živahnega samčka, kako da je ob tej njihovi pridnosti v reki še sploh kaj mokelov in celo napredujejo. Samček se je zresnil in rekel: 'Veliki Duh vse narave hoče, da mokelov ob tej reki ne smemo nikoli povsem iztrebiti; kajti tudi njihova naloga je da koristijo zemlji in njenim prebivalcem. Le prevladati ne smejo, zato smo tu mi, da njihovo razmnoževanje obdržimo v pravih mejah. Veliki Duh je vse to modro predvidel in vse se mora zgoditi tako, da lahko eno življenje najde svojo izpopolnitev v drugem. Prehodi so zmeraj grenki, zato pa je potem višji cilj prijeten!'
4 Služabnik ga je vprašal, kako je spoznal najvišjega Duha. Tedaj se je začel samček hihitati, to je bil v resnici nekakšen smeh. Ko se je na hihital, je rekel služabniku: 'Saj vendar vidimo vsak dan Njegovo sonce na nebu in kako iz njega vsakovrstni dobri duhovi dotekajo k nam! Od kod naj bi sicer prihajali, če ne od velikega svetlobnega Duha iz sonca?!

5 In spet je vprašal služabnik samčka: ‘Ali tudi častite tega velikega svetlobnega Duha?’ In samček je odvrnil: ‘To pa je za velikega človeka vendarle čudno vprašanje! Saj menda ljudje niste neumnejši od nas slabotnih živali? Ko zmeraj rade in vztrajno delamo, kar nam je Njegova volja položila v naše naravno življenje, tedaj vendar najbolje častimo velikega Duha! Ali bi lahko vi bolje častili drug drugega kot tako da bi vsak z veseljem izpolnil voljo svojega bližnjega?! Glej, vse je v tem, da izpolnimo voljo Tistega, ki ga resnično častimo!’ Po teh besedah naju je samček spet zapustil in se prizadevno lotil dela. Midva pa sva nato zapustila tisti kraj in se vrnila domov k domačim opravilom
6 Nekaj dni pozneje sva prinesla živalcam mleko in sir, hrano, ki so jo z velikim užitkom pojedle, toda potem so po delu ves dan počivale.
7 Služabnik je vprašal samčka, ali bi bilo mokelovo meso užitno tudi za ljudi, seveda na ognju pečeno. Samček je odgovoril: Potrebušina že, ker ta bi naj bila prebavljiva; toda drugo meso ni uporabno, ker je neprebavljivo trdo. Nilski konj bi bil boljši in še boljše nilsko tele, ki pa se zmeraj zadržuje bolj v bližini morja, večinoma v globini; le ob podvodnih viharjih se odpravi na površje in se tam igra s človeškimi plovili.
8 Po tej razlagi je spet vseh sedem mungov odskočilo od naju in švignilo čez vodo na drugi breg, kamor jim nisva več sledila, ker sva dovolj spoznala njihovo naravo.
9 Primer o mungih sem povedal samo zato, ker je bilo to zame nekaj povsem novega in ker toliko modrosti nisem našel v nobeni živali, kar jih poznam.
10 Tudi med pticami so prav modri značaji. Mednje sodijo predvsem ibisi in štorklje, žerjavi, divje gosi in lastovke. Od štirinožnih zemeljskih živali pa sodijo med najinteligentnejše kamela in še bolj veliki slon, osel, pes, opica, koza, potem lisica, medved in lev - njihova govorica je prav razumljiva. Druge domače živali so manj inteligentne in njihova govorica je nerazumljiva in neumna. Med hladnokrvne živali pa se najviše uvršča velika kuščarica; pri nas jo imamo za pravo prerokinjo in pogosto nam več dni vnaprej oznanja, kaj vse se bo zgodilo. Zato pri nas te živali tudi posebno negujemo in jih hranimo z mlekom in sirom.
11 Nadvse se čudim, od kod tem živalim znanje. To, kar sem pripovedoval, niso pravljice, čeprav se neizkušenim belcem morda moja pripoved zdi kakor pravljica. Če pa ne morejo verjeti, da je to res, pripeljite sem v dokaz kakšnega povsem tujega osla in moj služabnik ga bo vpraševal, mu naročil, naj naredi kaj določenega in žival bo gotovo natančno izpolnila, kar bo služabnik želel!

260. Pogovor Nubijca, izurjenega v živalski govorici z Markovim oslom

1 Reče Mi stari **Marko**: “Gospod, ali naj pripeljem osla, ampak enega od mojih povsem naravnih? Ta dva na novo ustvarjena bi utegnila zbujati predsodke!”

2 Rečem **Jaz**: “Da, da, stori to; iz tega bo namreč sledil še zelo pomemben nauk!”
3 **Marko** se je hitro oddaljil, prignal k nam oslovskega samca in smehljaje se rekel črncu: “To je tak posvetni modrijan; stori z njim po svoji presoji!”
4 Tedaj je črnec poklical svojega služabnika. Ta je takoj na svoj oslovskemu riganju podoben način živali postavil najrazličnejša vprašanja in glej, žival mu je povedala veliko o Markovem gospodarjenju in tudi o svojem prejšnjem, zelo surovem lastniku, njegovo ime in mnogo presenetljivih podatkov, o katerih bi črni služabnik težko kaj vedel, kar je Marka močno presenetilo. Naposled je služabnik ukazal oslu, naj njemu v veselje trikrat dirja okrog naše mize in nazadnje sedemkrat prav glasno zakliče svoj ‘iha’. In osel je to takoj izpolnil in se nato sam od sebe oddaljil.
5 Nato je črni voditelj vprašal našo družbo, ali je bila tudi to komaj verjetna pravljica.
6 Zdaj je rekel **Cirenij**, ki se ni mogel dovolj načuditi: “Ne ne, prijatelj, pravljica to ni; toda zdaj bi že skoraj lahko začel verjeti, da je tudi naš slavni pisec basni Ezop lahko govoril z živalmi! Gospod, to je že spet nova krepost črncev, o kateri se nam ni prej niti sanjalo. Če se bo tako nadaljevalo, s črnci še dolgo ne bomo opravili! Prihaja čedalje boljše, čedalje neverjetnejše in čedalje bolj nerazložljivo! V knjigah vašega Pisma sem nekoč sicer bral o oslu, ki je govoril s svojim prerokom po imenu Bileam, ki je pregrdo ravnal z njim; toda kaj je to v primerjavi s tem, ko je temu črncu povsem nedolžni osel pripovedoval vse podatke iz svojega življenja. In, da to ni bila črnčeva izmišljotina, nam je dokazal stari Marko!
7 To in ono je že dobro in prav in nič nimam proti, če bi si ob vseh modrih naukih, ki sem jih že slišal, lahko vsaj malo ponazoril ta novi čudežni pojav, kako se je mogoče z živalmi govorno sporazumevati! Od tega vedenja sicer tudi ni odvisno človekovo zveličanje; toda ker je ta, povsem človeško gledano, nadvse nenavadni in čudežni pojav že tu, bi vendar rad vsaj malo spoznal ‘kako’ in ‘s čim’; kako se lahko živali govorno sporazumevajo s človekom in kako človek z živalmi? - Gospod, samo malo nam nakaži, kako je s tem!”
8 Rečem **Jaz**: “Ljudje, ki zmorejo kaj takega, zaradi tega še nimajo prednosti pred vami, ki tega ne zmorete; kolikor bliže je namreč kakšna človeška duša živalski, toliko več sposobnosti za sporazumevanje z njimi ima v svojem življenjsko urejenem, povsem čistem stanju. Če se preveč pomeseni, potem je konec tudi s posebnimi lastnostmi, nadomestijo pa jih temni zakoni materije in potem duši tudi škoduje vse, kar lahko škoduje mesu.”

261. Rast človeške zunaj življenjske sfere

1 (**Gospod**:) “Toda za zmožnost sporazumevanja z živalmi ni treba, da si ravno zamorec. Tudi belci jo lahko dosežejo, ko se povsem očistijo. Ko je duša popolnoma čista in torej tudi povsem zdrava in krepka, začne

preobilje svoje zunaj življenjske sfere tako rekoč potiskati prek meja svojega telesa in to sicer toliko dlje, kolikor bolj življenjsko uravnotežena je postala sama v sebi.
2 To je treba razumeti približno tako, kot če bi kdo od vas postavil medlo žareče oglje v temno sobo. Oglje bo v svoji bližini širilo komaj toliko svetlobe, da bomo le za silo opazili, kje je. Ko odpihnemo zatemnjevalni pepel kot nekakšno duševno materijo z njegovega površja, postane njegova svetloba okrog njega že tako močna in seva tako daleč, da lahko že prav dobro vidimo njegovo najbližjo okolico. Če čedalje bolj pihamo, bo začelo njegovo že svetlo žareče površje oddajati toliko svetlobe, da bomo za silo videli že vso sobo in začeli razpoznavati predmete v njej. Ko se oglje potem povsem belo razžari do plamena, se soba lepo razsvetli in že lahko dobro razločimo tudi barvo dovolj osvetljenih reči.
3 Tako je tudi s samo dušo. Žareče, s pepelom obdano oglje je podobno duši, vraščeni v meso. Ves svoj medli življenjski ogenj potrebuje le za ustvarjanje svoje temne materije, ki jo obdaja, zato zunanja življenjska sfera ne more nastati. In takšna zelo materialna duša nikakor ne more občutiti nobene posebne in višje lastnosti. Ne more gospodovati stvarstvu, pa tudi ne gledati v območje duševnega življenjskega kraljestva, niti zaznavati notranjega duhovnega glasu in še veliko manj razumeti živalsko ali celo rastlinsko govorico, vse te zadeve so bile starim očakom tako znane kot vam zunanja oblika kakšne stvari ali predmeta. Kaj naj bi živo osvetljevalo duhovno, zunanje območje duše, če ona sama, ki bi naj osvetljevala, ne premore niti toliko svetlobnega življenjskega etra, da bi videla samo sebe, da obstaja in kakšna je?!
4 Takšna duša navsezadnje komaj kaj ve o svojem obstoju, sploh ne pozna svojega temelja, in če sliši o sebi kaj duhovnega, se ji to gnusi; do nekakšne nezavesti se prestraši, če le zagleda nekaj, kar je podobno duši preminulega, ob pogledu na velike čudeže pa obupa. Le kaj s takšno dušo?
5 Ah, če pa duša, potem ko jo je duhovno prebudila preverjena novica ali lastno prepričanje in postane podobno kakor prej omenjeno oglje življenjsko razžarjena, tedaj se že začenja občutiti kot duša in začne spoznavati svojo podlago, na kateri temelji. Ko postajajo spodbude čedalje močnejše in postaja sama čedalje svetlejša, bo začela spoznavati svoje sebstvo kot čedalje svetlejše, čistejše in različno od materije, in njena svetloba bo že začela segati prek nje in razsvetljevati njeno zunanjo življenjsko sfero.
6 Kolikor bolj burno in nepretrgoma vejejo po duši duhovni vetrovi življenja, toliko bolj življenjsko razžarjena in toliko dlje prek sebe seva in sveti tudi zunanja življenjska svetlobna sfera duše, in kar potem vstopi v to dušino zunanjo življenjsko svetlobno sfero, bo tudi duševno življenjsko osvetljeno in razžarjena duša bo to kmalu in zlahka popolnoma spoznala in o tem najbolje presodila.
7 Ko duša doseže največjo mogočo svetlobo, in je podobna oglju, razžarjenemu od plamenov, bo tudi njena zunanja življenjska svetlobna sfera, ki izhaja edino od duše, dosegla največjo mogočo razsežnost in moč, s katero že lahko zavlada nad stvarstvom, ker se s to zunanjo

življenjsko svetlobno sfero že lahko povsem inteligentno in najkrepkeje učinkovito sporazumeva z vsemi živimi bitji v svoji zadostni bližini."

262. Zunanja življenjska svetlobna sfera Mojzesa in očakov

1 (**Gospod**:) "Stari, pobožni očaki so imeli tako močno zunanjo življenjsko svetlobno sfero, da so se ponoči svetili in so jih lahko videle tudi zemeljske oči. Mojzesova duša je od ljubezenskega žara do Boga, potem, ko je imela na Sinaju opravka z Njim, podnevi žarela tako močno, da je njegovo obličje sijalo čudovitejše in svetleje kot sončna svetloba opoldne in si je moral Mojzes obraz zakriti s trikratnim zagrinjalom, da so ga drugi ljudje lahko pogledali. Mojzesova duša je torej na tej zemlji med ljudmi dosegla čezmerno, največjo popolnost; zato pa ga je tudi moralo brezpogojno ubogati vse stvarstvo. Najinteligentnejše se je sporazumeval z vsemi ustvarjenimi bitji in tako tudi povsod našel Mojo voljo, jo kazal slepim ljudem, ter jim natančno začrtal poti, po katerih vsak človek, če le trdno hoče, doseže popolnost svoje duše. V ta namen je tudi ustanovil posebno preroško šolo; ta dandanes sicer še obstaja, vendar pa je podobna novi, ponarejeni skrinji zaveze, kajti pristna Mojzesova je že zdavnaj nemočna in neučinkovita.
2 Če bi Mojzes ob svoji nadvse popolni duši lahko dosegel tudi rojstvo duha - tega bo deležen šele tedaj, ko se bom Jaz dvignil skoraj tako kot Elija, vendar brez ognjenega voza - bi lahko ta največji vseh prerokov te zemlje določil nove tirnice vsem zvezdam in velika sonca bi se morala ukloniti njegovi volji kakor valovi Rdečega morja. Tako se je tudi trda granitna skala morala odpreti, da je privrel iz nje bogat vodni izvir prav tam, kjer ga je Mojzes hotel imeti; zapovedal je obsojenim duhovom kamna in ti so razumeli Mojzesovo govorico in začeli delovati po njegovi volji, ki so jo spoznali.
3 Da pa so se stari modreci večinoma lahko sporazumevali ne le z živalmi, temveč tudi z rastlinami in celo s kamni in rudninami, z vodo, zrakom, ognjem in vsemi duhovi zemlje, o tem govorijo zanesljivo povsem verodostojne priče iz celotnega Pisma, posebno knjiga sodnikov, knjige prerokov, pet Mojzesovih knjig in še množica drugih knjig in zapisov in nekaj seveda že močno popačenih tradicij med ljudstvom. Umetno konstruirano pogovarjanje esenov s travo, s skalo in z vodo v njihovih čudežnih vrtovih ni nič drugega kakor posnemanje tistega, kar seje nekoč v resnici dogajalo.
4 Ti črnci pa so vam zdaj večstransko pokazali, kolikšno moč ima nepokvarjena človeška duša, in Jaz sam sem vam kristalno jasno to razložil in menim, da lahko to zdaj sprejmete kot čisto resnico, zlasti ker vam poleg tega povem, da se je pri ljudeh to dogajalo, se še zdaj dogaja in se bo dogajalo tudi v prihodnje.
5 Obenem imate v svojih pastirjih še dandanes zgovoren dokaz za to, da zelo skrbni pastirji z določenimi posebnimi imeni in glasovi vodijo svoje črede, jim dajo spoznati svojo voljo in črede se nenadoma ravnajo po tem. Ali osel ali vol, četudi nekoliko mukoma, mar ne razume popolnoma ukaza svojega gospodarja in voditelja? Komu ni znano, da celo divji lev

svojega dobrotnika vedno prepozna in mu nikoli, niti v najhujšem besu, ne stori nič žalega? To dokazuje, da imajo tudi živali svojevrstno zmožnost razumevanja, presojanja in pogosto zelo ostrega spoznavanja, ter ob mnogih priložnostih z najrazličnejšimi gibi ter pogosto s pozornost zbujajočo vztrajnostjo človeka opozarjajo na nevarnost, ki ga čaka, in ga rešijo, če je na to pozoren.
6 Le od kod izvirajo haruspices (žrtveni razlagalci), ki so med pogani še dandanes in hočejo iz petja in leta ptic, ter iz vedenja drugih živali spoznati vse mogoče? Ti so sence tiste nekdanje resničnosti, o kateri pravkar govorimo."

263. Razlog Gospodove razlage

1 (**Gospod**:) "Tega pa vam ne razlagam morda zato, ker bi vas hotel vrniti v tisto prastanje prvih ljudi na zemlji, ampak le zato, da bi vas ob takšnih še vedno mogočih dogodkih postavil na čisto stopnjo znanja, s katere tega ne boste več presojali praznoverno čudežno, ampak v skladu s polno in povsem naravno resnico in se po tem ravnali. Če bi namreč brez te Moje razlage nekoč ob širjenju Mojega nauka prišli do ljudstev, kot so zdaj ti črnci pred nami in bi jih videli storiti dejanja, kakršna ste zdaj videli dovolj, bi vas to kmalu tako zelo prevzelo, da bi potem začeli poslušati takšna čudodelna ljudstva in njihov evangelij, namesto da bi vi tujim ljudstvom posredovali Moj evangelij. Kmalu bi Moja pota zavrgli, s tem pa bi težko kdaj dosegli ponovno rojstvo Mojega duha.
2 In ko zdaj veste, kako je bilo, kaj se je dogajalo in se še dogaja na svetu, pri vas ni več govora o kakšni nevarnosti, da bi bili zapeljani, razen, če bi vas k temu zavedla sebičnost, ki bi se v kom znova prebudila, to pa bi potem tudi čisto naravno in razumljivo pomenilo vaš propad.
3 Svojih duš pa vam ni treba spopolnjevati zato, da bi pridobili vse te lastnosti starih, o katerih sem vam zdaj zvesto govoril - kajti to nobeni duši ne daje resničnega, preblaženega večnega življenja -, ampak odslej ima vsak od vas povsem nov temelj, da čim bolj izpopolni in očisti svojo dušo, da bo namreč iz dejanskega ravnanja po Moji besedi dosegel ponovno rojstvo duha v vsej svoji duši, ki je odvisna od takega ravnanja. Kdor namreč to doseže, ima v sebi nenadoma več najčudovitejših sposobnosti, kot so jih imeli kdaj koli vsi stari očaki ob vsej svoji dušni popolnosti! V enem trenutku bo laže pregledal vse zvezdne svetove in sonca in celo laže slišal in razumel njihovo najbolj oddaljeno govorico, kot pa so stari vidci in čudodelniki zmogli pregledati in presoditi svojo najbližjo okolico.
4 Da, delali so čudeže, toda razumeli jih niso. Bili so močni, moči pa niso znali pravilno spoznati in so jo lahko prav in koristno uporabili le tedaj, ko jih je za to obudil Moj duh, ki jih je občasno prešinjal. Sicer pa so se svoje moči pogosto posluževali tudi, ko sploh ni bilo potrebno, skoraj tako kakor otroci, ki pri igranju tudi pogosto uporabijo višjo moč za to, kar jim ne more koristiti, za nič drugega kakor za vadbo njihove naravne moči.

5 Povsem drugače pa je z vse močjo duha, ko je znova rojen v dušo, pravzaprav vrojen; s tem namreč vstopi v popolno skupnost Moje neskončne in večne vsemogočnosti, Moje ljubezni in modrosti, razumevanja, spoznanja in Moje volje! In, ko je deležen vsega tega kot Moj najresničnejši otrok, kako naj bi si potem še želel doseči stvari, ki so jih lahko le deloma in nepopolno nekoč opravljali stari, in jih še zdaj opravljajo zamorci?!
6 Da tega zdaj več ne zmorete, ni kriva vaša volja, temveč je kriv čas in njegove napačne navade. Zato pa sem zdaj prišel Jaz sam, da bi vam za mali izgubljeni raj dal vsa nebesa najčistejšega in najmočnejšega duha iz Mene samega in tako menim namesto vas, da ste s tem že lahko povsem zadovoljni!
7 Seveda je za dosego poduhovljenja vaše duše potrebno tudi veliko truda in dejavnosti, toda kjer gre za doseganje največje in najvišje življenjske dobrine, pa je že treba nekaj prenesti! Kajti vse čudežne lastnosti popolne človeške duše in vsi zakladi te zemlje niso niti najmanjša rosna kapljica v primerjavi z velikim svetovnim morjem tistega, kar vas iz natančnega izpolnjevanja Moje besede in volje čaka veliko zanesljiveje kot prihodnja materialna smrt vašega telesa, ki pa vas bo naposled motila prav tako malo, kot bi vas motilo zapustiti staro, trhlo hišo, ki se lahko vsak trenutek podre, da bi se vselili v novo hišo za večno, hišo, ki ji ne bodo mogli škodovati nobeni viharji časa!
8 Resnično vam povem: Vsi iz Moje besede in ravnanja po njej prerojeni ne bodo niti čutili telesne smrti niti je kot posvetni ljudje in nekatere živali boječe slutili, temveč bodo zapustili telo prostovoljno, ko jih bom s tega sveta poklical v Svojo hišo, ker jih bom potreboval za višje cilje! - Ste si zdaj vse to vzeli k srcu, ste razumeli?”
9 Reko vsi: “Da, Gospod, Ti naša naj večja ljubezen, Ti naše vse! Vse, vse damo za Tvojo ljubezen, za Tvojo neskončno veliko milost, ki nam jo izkazuješ! Zdaj pa res ne vemo več, kaj naj bi te še vprašali.”

Konec četrte knjige

Vsebina

1. Resnična modrost in živo čaščenje Boga
2. Usoda krajev v Palestini
3. Gospod pri devetih utopljencih
4. Gospodova navodila pri obujanju utopljencev
5. Kornelijevi dvomi
6. Perzijci in farizeji se prepirajo o čudežu. Juda Iškariot gre na lov za zlatom
7. Helenin nezvesti služabnik
8. Zunanji mir in notranja dejavnost družbe
9. Herodovi vohuni
10. Cinkov obrambni govor in njegovo poročilo o koncu Janeza Krstnika
11. Cirenijev prijazen odgovor Zinku
12. Prijetje Janeza Krstnika. Herodov odnos do Herodiade
13. Atentat templjarjev na Janeza Krstnika
14. Herodov ukaz za Jezusovo aretacijo
15. Skrivnostno rimsko pooblastilo Herodu
16. Herodovo lažno pooblastilo
17. Državna politika templjarjev
18. Nauk galilejskega preroka
19. Cinkovo mnenje o Jezusovem nauku
20. Cinkovo začudenje nad čudežem pri mizah
21. Narava vedoželjnosti. O pravem petju
22. Rafael kot pevec
23. Stik z Bogom po notranji besedi v srcu
24. Nega človeškega srca
25. Cinkovo vpraševanje o Rafaelu in njegovo iskanje Gospoda
26. Jezus obudi dve utopljenki. Cinka spozna Gospoda
27. Življenjska zgodba obeh deklet
28. Cirenij spozna svoji hčeri. Riza in Cinka postaneta Cirenijeva zeta
29. Cinkova skromnost
30. Delovanje in govorjenje
31. Hebramovo in Rizovo samoopazovanje
32. Dogodek iz časa Jezusove mladosti
33. Cirenijeva zaobljuba, da bo deloval za Gospodov nauk
34. Postava 'Moraš' in 'Bi moral'
35. Razlika med dušami na Zemlji
36. Duševne bolezni in njihovo zdravljenje
37. O dušnih bolnišnicah in dušnih zdravnikih
38. Resnična pravičnost
39. Večni temeljni zakon ljubezni do bližnjega
40. Somnambulizem in njegova uporaba
41. Telesna in duhovna čistost. Zdravljenje na daljavo
42. Gospod napove praktičen primer somnambulizma
43. Pogoreli meščan Zorel prosi za nadomestitev škode

44. Zorelov pojem o lastnini
45. Zorel mora slišati resnico
46. Zorel prosi za svoboden odhod
47. Pripravljalni pogoji za somnambulno zdravljenje
48. Zorelovo samospoznanje
49. Somnambulova duša se očisti
50. Očiščena duša se obleče
51. Eterično telo duše z njegovimi čuti
52. Zorelova duša na poti samozatajevanja
53. Zorel v raju
54. Odnos med telesom, dušo in duhom
55. Zorelov vpogled v stvarstvo
56. Človekovo bistvo in njegov ustvarjalni namen
57. Zorelov vpogled v razvojna dogajanja v naravi
58. Ne sodite!
59. Zorelova materialistična vera
60. Zorelova kritika morale in vzgoje
61. Materialistične zmote
62. O upravičenem varovanju lastnine
63. Zorelov izvor in sorodstvo
64. Zorelova preteklost kot trgovca s sužnji
65. Zorelova opravičila
66. Zorelova skrunjenja deklic
67. Cirenijevo ogorčenje nad Zorelovimi zločini
68. Zorelovo opravičevanje
69. Zorel kot morilec matere
70. Zorelovo opravičevanje svojih značajskih lastnosti
71. Cirenijevo začudenje nad Zorelovo ostroumnostjo
72. Janez opomni Zorela k boljšemu življenju
73. Volja spoznanja in uživaška volja v človeku
74. Bistvo Boga in njegovo učlovečenje
75. Cirenij se zavzame za Zorela
76. O skrivnosti notranjega duhovnega življenja
77. Zorel sklene, da se bo poboljšal
78. Pot do večnega življenja
79. 0 revščini in ljubezni do bližnjega
80. 0 mesenem poželenju
81. 0 pravem, Bogu všečnem dajanju
82. Ponižnost in napuh
83. Vzgoja za ponižnost
84. Zorelovi dobri sklepi
85. Zorel je zaupan Korneliju
86. Pretirana in prava ponižnost
87. Kornelij in Zorel se pogovarjata o čudežih
88. Različna mnenja o Gospodovi naravi
89. Sijoči kamen od izvira Nila
90. Duša in telo
91. Izpopolnjevanje ubogih duš v onstranstvu

92. Vodenje v onstranstvu
93. Napredek duše na zemlji in v onstranstvu
94. Razvoj življenja duše
95. Namen služenja
96. Vpogled v skrivnosti stvarstva
97. Pravo uresničevanje ljubezni do bližnjega
98. O denarni pomoči
99. O pravem in napačnem služenju
100. Mojzesov nauk in Gospodov nauk
101. Plevel med pšenico
102. Misli in njihovo uresničenje
103. Razvoj materije
104. Sebičnost kot vzrok materije
105. Nastanek sončnih sistemov
106. Pomen in nastanek Zemlje
107. Nastanek lune
108. O izvirnem grehu samoljubja
109. Odrešenje, prerojenje in razodetje
110. Krst. Troedinost v Bogu in človeku
111. O Mojzesovih določbah glede hrane
112. Napoved sedanjih razodetij
113. Poklicanost za notranjo besedo
114. Pogled v svet naravnih duhov
115. Jara in naravni duhovi
116. Bistvo in početje naravnih duhov
117. Klobčič duševnih substanc
118. Narava kisika
119. Rafael pokaže stvarjenje organskih bitij
120. Spočetje pri živali in pri človeku
121. Razlog Gospodovih razkritij
122. Gospod razkrije Judovo notranjost
123. Opomin Judu
124. O vzgoji otrok
125. Življenje Juda Iškarijota
126. Posledice napačne vzgoje
127. Strah pred smrtjo
128. Ločitev duše od telesa ob smrti
129. Dogajanje ob ločitvi duše od telesa
130. Opazovanja jasnovidnega Mataela ob usmrtitvi roparskih morilcev
131. Saducejska kritika rimskih kazni
132. Konec križanih roparskih morilcev
133. Ustroj duš roparskih morilcev
134. Matael pride k Lazarjevemu umirajočemu očetu. Nenavaden naravni pojav na njegovi poti v Betanijo
135. Rabbijev poskus ponovne oživitve trupla starega Lazarja
136. Lazarjev duh pričuje o Mesiju
137. Strahopetni rabin, ki je prelomil svojo besedo

138. Življenjska zgodba starega Lazarja
139. Razlaga duhovnih pojavov ob smrti starega Lazarja
140. O neumnih vprašanjih
141. Božja 'jeza'
142. O prvem človeškem paru
143. Vesoljni potop
144. Vzroki katastrof
145. Vpliv slabega na dobro
146. Čudežna zdravilna rastlinica. Narava svetlobe in teme, dobrega in zla
147. Vzroki toplote in mraza
148. Smrtni padec radovednega dečka
149. Duhovni pojavi ob nesreči. Samomor esena, ki ga je tempelj preklel
150. Duši obeh ponesrečencev v onstranstvu
151. Gospodova razlaga onstranskega stanja duš obeh ponesrečencev
152. Različne vrste samomorilcev in njihove razmere v onostranstvu
153. O kamnu modrosti
154. Strupena vdovina zunanja življenjska sfera
155. Kačji strup kot zdravilo
156. Duhovni pojavi ob smrti vdove in njene hčerke
157. Razvoj duševnih podob obeh umrlih žensk
158. Strup v mineralih, rastlinah, živalih in ljudeh
159. Strupena narava obeh umrlih žensk
160. Cirenijev pomislek o zemeljski ureditvi razvoja duš
161. Cirenij kritizira Mojzesovo zgodbo o stvarjenju
162. Stvarjenje Adama in Eve
163. Štirikratni pomen Mojzesove zgodbe o stvarjenju
164. Ključ za razumevanje duhovnih spisov
165. Resnični učitelji evangelija
166. Čudovito jutro
167. O postu in o veselju
168. Simonov govor o opominjanju iz sebičnosti
169. Simon kritizira Salomonovo Visoko pesem
170. Ključ za razumevanje Visoke pesmi
171. Simon razloži nekatere vrstice Visoke pesmi
172. Gabi prizna svojo neumnost in nečimrnost
173. Gabijeva nekdanja farizejska načela
174. Simonovo mnenje o Gospodu
175. Simonove misli o spolnosti Gospoda kot človeka
176. Človekovo zedinjenje z Bogom. Simonovo priznanje njegovih mesenih slabosti
177. O namenu in bistvu čutnosti
178. O naravi angelov. Srce in spomin
179. Abesinsko in nubijsko ljudstvo
180. Gospod pošlje sla naproti nubijski karavani
181. Gospod govori z vodjem Nubijcev
182. Vodja pripoveduje o svojem potovanju v Memfis

183. Prekletstvo egipčanske visoke kulture
184. Blagoslov prakulture preprostega človeka
185. Kraj bivanja Nubijcev v Egiptu
186. Črnec si želi gotovost o Gospodovi navzočnosti
187. Nubijci spoznajo Gospoda
188. O pretirani ponižnosti
189. Oubratouvishar opisuje svojo domovino Nubijo
190. Oubratouvisharjev zaklad
191. Črnci, ki so pripotovali za prvo skupino
192. 0 bistvu Izise in Ozirisa
193. Velik skalni tempelj Jabusimbil
194. Oubratouvishar prikaže svojim osebnega Boga v Jezusu
195. Upravičeni dvomi črncev o Gospodovem božanstvu
196. Oubratouvishar skuša rojake prepričati o Jezusovem božanstvu
197. Duhovne prednosti in pomanjkljivosti zamorcev
198. Različnost podnebij in ras na Zemlji
199. 0 počasnem in hitrem dojemanju nauka o resnici
200. Rafael prepriča zamorce o Gospodovem božanstvu
201. Zamorec in Oubratouvishar izročita Cireniju svoje zaklade
202. Nastanek Jabusimbilskega templja, sfinge in Memnonovih stebrov, predstavljen s hieroglifi obeh prvih biserov
203. Skrivnost tretjega bisera: Sedem velikanov in sarkofagi
204. Rafael na četrtem biseru razloži ozvezdja
205. Razdelitev časa na petem biseru
206. Skrivnost šestega bisera; predstavitev piramid, obeliskov in sfinge
207. Ozvezdja sedmega bisera. Propad egipčanske kulture. Zgodovina sedmih biserov
208. Navade Nubijcev in navade belcev
209. Vzgoja razuma in srca
210. Namen Gospodovega učlovečenja. Zamorci kot priče resničnega, prvotnega človeštva
211. Gospodovanje zamorcev nad vodo
212. Gospodovanje zamorcev nad živalmi
213. Zamorci gospodujejo nad rastlinami in elementi
214. Človekovo samospoznanje
215. Sfera zunanjega življenja človeške duše in sfera zunanje svetlobe sonca
216. O vplivu človeškega značaja na domače živali
217. Prednosti prave dušne vzgoje
218. Oblast popolne duše
219. Delovanje sončne svetlobe. Ureditev človeškega očesa. Vid duše
220. O prerojenju in pravi vzgoji človeka
221. O pravem razumevanju in branju misli
222. Pomen zunanje življenjske sfere duše
223. Moč v ljubezni popolnih ljudi
224. O lakoti po duhovni hrani
225. O čudežni moči prerojenih
226. Odnos med dušo in duhom

227. Možgani in duša
228. Pravo oblikovanje možganov
229. Cirenij prosi za ponazoritev nauka o možganih
230. Posledice nečistosti
231. Blagoslov urejenega spočetja
232. Zgradba človeških možganov
233. Povezava prednjih možganov z zadnjimi možgani
234. Povezava čutilnih organov z možgani
235. Nepokvarjeni in pokvarjeni možgani
236. Značaj svetnega modrijana in njegova onstranska nesreča
237. Posledice duhovno zatemnjenih možganov
238. Razvojne težave duše, ki je postala posvetna, v onstranstvu
239. Vpliv napačne vzgoje na možgane
240. Možgani posvetnega modrijana
241. Vprašanje o izvoru greha
242. Navidezne krivice pri vodenju duš v tostranstvu in onstranstvu
243. Božje bistvo. Nujna preskusna teža zemeljskega življenja
244. Človekov jaz kot gospodar svoje usode
245. Samostojni razvoj k Božjemu otroštvu poklicane človeške duše
246. Božji razlogi za samostojno izpopolnitev svobodne človeške duše
247. O obsedenosti. Počasno širjenje evangelija
248. O čudežih ob pravem času
249. Učinki znamenj pri širjenju Gospodovega nauka
250. Težave pri širjenju čistega nauka
251. Meč kot kaznovalno sredstvo pri nevernih ljudstvih
252. Oče in Sin v Jezusu
253. Pojavi ob Gospodovem krstu. Gospodova večnost
254. Veličina stvarstva
255. Gospodovo učlovečenje v našem obdobju stvarjenja in na naši Zemlji. Vsenavzočnost duha
256. Zunanja življenjska sfera duše in duha
257. Božja vsevednost
258. Govorica živali
259. Primeri živalske inteligence
260. Pogovor Nubijca, izurjenega v živalski govorici z Markovim oslom
261. Rast človeške zunaj življenjske sfere
262. Zunanja življenjska svetlobna sfera Mojzesa in očakov
263. Razlog Gospodove razlage